Liễu Tàng Dương

Cửu Âm Giáo

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Liễu Tàng Dương

Cửu Âm Giáo

Hồi 1

Thạch Tháp bảo lâm vòng lao lý

“Chỉ cần nhìn thấy tòa tháp cao nghều nghệu, có màu sẫm đen xì xì nổi bật giữa nền trời thì đó chính là Thạch Tháp bảo”.

Đó là di ngôn của mẫu thân. Và... Cao Đình Phương đã..., đứng ngắm nhìn tòa Thạch Tháp bảo từ bên ngoài. Không như bấy lâu nay từng ấp ủ bằng mọi giá phải tiến vào cho bằng được tận bên trong tòa Bảo Tháp này, Cao Đình Phương vừa thoạt ngắm nhìn đã lập tức có cảm nhận bị chiều cao và vẻ bề thế của hai toàn Thạch Tháp uy hiếp. Đến cả màu sắc sẫm đen của hai tòa tháp cũng gợi cho Cao Đình Phương cảm giác vừa rùng rợn vừa mang dáng vẻ huyền bí đầy ma quái. Đôi chân của Cao Đình Phương chợt run lên, dù cố kiềm chế đến mấy chúng vẫn cứ run. Để đôi chân không run nữa, Cao Đình Phương tự nghiến chặt hai hàm răng vào nhau và bắt đầu đặt những bước chân khập khiễng, chậm dãi tiến đến gần Thạch Tháp bảo.

Cánh cổng dẫn vào Thạch Tháp bảo tuy là cổng Tam Quan - với chiều cao không dưới ba trượng - nhưng nó có vị thế là năm ở khoảng giữa của hai Thạch Tháp khiến chiều cao ở nơi cao nhất của cánh cổng là quá ư khiêm tốn so với hai tòa tháp, nên xét về phương diện kỳ vĩ thì hình thể của cổng Tam Quan hầu như đã bị hai tòa Thạch tháp nuốt chửng.

Nhưng không vì thế mà Thạch Tháp là nơi hễ ai muốn vào là vào.

Từ một vọng canh cạnh cánh cổng chợt có câu hỏi phát ra :
- Đứng lại. Ngươi là ai? Đến Thạch Tháp bảo với dụng ý gì?
Là người duy nhất có mặt ngay bên ngoài và gần cổng Tam Quan là Cao Đình Phương, và dĩ nhiên câu hỏi vừa vang lên chỉ dành cho Cao Đình Phương.
Cao Đình Phương dừng lại, đôi chân đã hết run :
- Tiểu nhân là Cao Đình Phương. Hùn xá chỉ ở cách đây một ngày đường, do gia phong vừa lâm thảm biến, song thân cùng xấu số mãn phần, trộm nghe quý Bảo đang độ tuyển gia nhân hầu hạ nên tiểu nhân nguyện ý đến đây.
Cao Đình Phương chưa kịp nói hết lời, kẻ ẩn bên trong vọng canh vùng cười lên :
- Ngươi muốn xin vào làm gia nhân? Ha ha...
Đôi chân của Cao Đình Phương lại run lên khiến lúc lên tiếng hỏi lại giọng của Cao Đình Phương cũn run run :
- Cớ sao đại huynh lại cười? Hay tiểu nhân vừa nói điều gì không đúng? Hoặc giả tiểu nhân đến quá muộn, quá Bảo đã nhận đủ số gia nhân cần thu nạp?
Giọng cười kia dừng lại, thay vào đó là câu nói mỉa mai :
- Ngươi đến đây không muộn. Nói đúng hơn, sau tin bổn Bảo cần người, ngươi là kẻ đầu tiên. Tuy nhiên, ngươi nên bỏ ý định đó đi thì hơn, vì bổn Bảo không bao giờ cần hạng phế nhân như ngươi.
Cao Đình Phương cố nén thất vọng :
- Tiểu nhân tuy tàn nhưng không phế. Huống chi nếu chỉ là một gia nhân bình thường, làm đủ mọi việc tạp dịch ở phía hậu, thiết nghĩ tiểu nhân có thừa năng lực đảm đương.
Thanh âm từ trong vọng canh vang ra :

- Từ xa ta đã nhìn thấy ngươi khập khiễng di chuyển, hạng phế nhân như ngươi liệu làm được những loại tạp dịch nào?

Cao Đình Phương nhìn quanh và phát hiện một hòn đá khá to không rõ vì nguyên nhân nào lại hiện hữu nằm chỏng chơ ngay bên ngoài cổng Tam Quan.

Cao Đình Phương khập khiễng tiến lại gần hòn đá :

- Thạch Tháp bảo uy danh vốn vang lừng khắp trăm dặm vuông quan Trấn Thành này, sẽ là bất tiện nếu có hòn đá như muốn cản lối ở đây. Tiểu nhân xin mạo muội thay đại huynh vất bỏ phế vật vô dụng này qua một bên.

Nói xong, Cao Đình Phương dang rộng đôi chân, rùn người xuống và tìm cách bấu chặt hai tay vào hòn đá. Với sắc mặt khẩn trương nhưng đầy quyết tâm lẫn nghị lực, Cao Đình Phương bất giác bật tiếng hét :

- Lên!

Hòn đá lập tức bị đôi tay rắc chắc của Cao Đình Phương nhấc lên cao hơn đầu.

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc này nhân vật ẩn bên trong vọng canh cố tình cười trêu Cao Đình Phương :

- Còn trẻ như ngươi có được sức lực này quả là hiếm có. Nhưng ta đang chờ xem ngươi sẽ làm thế nào để đứng thẳng người lên, sau đó còn vất bỏ hòn đá qua một bên như lời ngươi vừa khoác lác. Ha... Ha...

Cao Đình Phương rắp tâm không để lời chê cười nọ tác động đến hành vi đang tiến hành. Và hai hàm răng của Cao Đình Phương càng nghiến chặt hơn lúc cố đứng lên bằng đôi chân bất chợt lại run rẩy ngoài ý muốn. Nhưng đứng lên nếu khó khăn một thì khi Cao Đình

Phương bắt đầu di chuyển bằng những bước chân khập khiễng thì khi đó khó khăn mới tăng lên mười phần.
Nhân vật trong vọng canh càng được dịp cười to hơn :
- Ta đã bảo rồi. Và nếu ngươi không đủ sức lực để thực hiện điều đã định thì tốt hơn đừng để hòn đá rơi ngược vào ngươi. Lúc đó, ngươi mới đúng là vừa tàn lại vừa phế. Ha... ha...
Đôi chân di chuyển của Cao Đình Phương không những đã khập khiễng mà càng lúc càng run lên nhiều hơn bội phần, khiến hòn đá đang được Cao Đình Phương nâng cao khỏi đầu cứ chập chờn chao đảo, chỉ chực rơi trở lại vào chính bản thân Cao Đình Phương.
Tràng cười phát ra từ vọng canh lại được dịp kéo dài :
- Rơi này, rơi này. Ha ha...
Cùng với hòn đá nâng trên tay, toàn thân Cao Đình Phương bắt đầu chao nghiêng qua lại, làm sao sắc diện càng lúc càng đỏ bừng, với hai hàm răng vì nghiến mãi vào nhau nên cứ kêu ken két.
Chợt tràng cười từ vọng canh đột ngột chấm dứt, thay vào đó là tiếng kêu nửa ngạc nhiên nửa lo lắng được phát ra từ vọng canh :
- Ồ... Lục sư gia?!!!
Cùng một lúc với tiếng này, toàn thân Cao Đình Phương đang chao đảo cũng bất ngờ vững bộ và nguyên nhân là hòn đó trên tay Cao Đình Phương bỗng trở nên nhẹ tênh.
Cao Đình Phương thật sự ngạc nhiên vì điều kỳ diệu này, vội ngước mắt nhìn.
Đứng ngay sau Cao Đình Phương là một nhân vật trung niên. Với vóc dáng tuy không cao cũng không to lớn hơn Cao Đình Phương bao nhiêu nhưng nhân vật trung niên lúc này vẫn dễ dàng dùng một tay đỡ hộ hòn đá cho Cao Đình Phương.

Chợt hiểu đó là nguyên do khiến hòn đá đang nặng nề bỗng trở nên nhẹ tênh, Cao Đình Phương khiếp hãi cúi đầu trước thần lực vô song của nhân vật nọ. Nhưng hoàn toàn trái ngược với thần lực đang phô diễn, nhân vật nọ chợt cất giọng thật nhỏ nhẹ bảo Cao Đình Phương :

- Tiểu thế huynh có thể bước tránh sao một bên được rồi.

Cao Đình Phương vẫn cúi gầm mặt thất vọng thu hai tay về và lầm lũi bước đi. Chợt Cao Đình Phương nghe nhân vật nọ gọi :

- Sao tiểu thế huynh lại bỏ đi? Ta chỉ đề xuất bảo tiểu thế huynh bước tránh qua một bên, nào có ý gì khác?

Nhưng Cao Đình Phương vẫn khập khiễng bỏ đi, đến một lời đáp cũng không có. Chợt một câu nói của nhân vật trung niên vang đến, khiến Cao Đình Phương dừng lại :

- Thoạt nhìn ta cứ ngỡ ngươi là một nhân vật đầy khí phách không ngờ đấy chỉ là vẻ ngoài và kỳ thực ngươi quá kém hơn ta nghĩ.

Cao Đình Phương quay người lại và thật ngạc nhiên khi thấy bên cạnh nhân vật trung niên bây giờ lại xuất hiện thêm một người nữa. Người mới xuất hiện là một gã lực điền cao to. Nhưng khác với vóc dáng của gã, Cao Đình Phương nhìn thấy gã cứ tỏ ra khúm núm với nhân vật trung niên, là người có dáng thấp bé, kém gã xa. Chỉ khi gã lên tiếng, Cao Đình Phương mới hiểu vì sao gã có thái độ nhún nhường. Gã bẩm :

- Lục sư gia hà tất quá đề cao một tên tiểu oa nhi rõ ràng chỉ là kẻ vô dụng, đến nhấc một hòn đá cũng không xong. Theo tiểu nhân...

Gã đang nói nhân vật trung niên đột ngột làm gã dừng lời bằng cách ném hòn đá về phía gã :

- Trước khi bình phẩm cho kẻ khác là vô dụng, hãy chứng tỏ A Cửu

ngươi là kẻ hữu dụng. Mau bắt lấy...
Nhân vật trung niên ném bổng hòn đá, gã A Cửu dù có thân vóc cao to vẫn khiếp đảm nhảy lùi. Vừa tránh gã vừa ngoác mồm kêu thất thanh :
- Mong Lục sư gia đại xá. Không hiểu tiểu nhân đã đắc tội thế nào với Lục sư gia?
Thái độ của A Cửu phần nào làm cho Cao Đình Phương hả dạ vì A Cửu chẳng phải ai khác ngoài nhân vật đã mấy phen cười cợt Cao Đình Phương lúc gã còn giấu kín người trong vọng canh. Nhưng nếu Cao Đình Phương vì chuyện này mà hả dạ một phần thì mọi chuyện tiếp theo sau lại làm Cao Đình Phương có đến mười phần sinh nghi. Đó là lúc hòn đá vì không người đón đỡ nên nặng nề gieo xuống đất.
Nhân vật trung niên bĩu môi nhìn A Cửu :
- Ngươi hữu dụng không chỉ căn cứ vào thể xác cao to hay nhỏ bé. Ngươi bất quá chỉ là tên gia đinh bình thường của bổn Bảo, tư cách gì ngươi chê cười cho kẻ khác là vô dụng.
Đoạn nhân vật trung niên đảo mắt nhìn Cao Đình Phương :
- Ta chỉ là Lục gia của Thạch Tháp bảo, có phận sự vừa chỉ điểm võ học vừa truyền thụ một ít chữ nghĩa thánh hiền cho toàn bộ gia đinh trong Bảo. Nếu lúc ta mới đến và nghe không lầm thì ngươi muốn được tuyển vào làm gia nhân? Ta sẽ nhận nếu ngươi vẫn còn nguyên ý định đó. Thế nào?
Cao Đình Phương cảnh giác hỏi lại :
- Đa tạ Lục sư gia đại lượng. Nhưng tiểu nhân kỳ thực chỉ là một phế nhân, chân đi còn chưa vững, Lục gia không ngại sao?
Lục sư gia cười lạt :
- Làm gia nhân cũng có đến năm bảy đường. Ý ta muốn nói kẻ thật

sự có khí phách ắt không có chỗ tự ty mặc cảm tồn tại, hy vọng ngươi hiểu ý ta.

Cao Đình Phương ngần ngại :

- Tiểu nhân từ khi mang tấm thân tàn phế đã sớm gác bỏ chuyện tự ty mặc cảm qua một bên. Chỉ sợ Lục sư gia sau này hối tiếc vì đã thu dụng một kẻ như tiểu nhân.

Lục sư gia khoát tay :

- Đã là người cần nhắc trước mỗi lúc hành sự, có lẽ ngươi cũng như ta sẽ không bao giờ biết hối tiếc là gì. Mà thôi, ta không miễn cưỡng ngươi. Hoặc ngươi sẽ được toại nguyện hoặc ngươi sẽ vĩnh viễn mất cơ hội này. Thế nào?

Bị câu hỏi của Lục sư gia thúc bách, Cao Đình Phương dù muốn giữ mãi vẻ cảnh giác vẫn bối rối ứng tiếng nhận lời :

- Đa tạ Lục sư gia đã tạo cơ hội, tiểu nhân còn mong sau này được Lục sư gia chỉ giáo hơn.

Một nụ cười hiếm hoi xuất hiện trên miệng Lục sư gia :

- Vận số của mỗi người tuy mỗi khác, nhưng vận số sẽ đổi thay nếu ai ai cũng biết nắm bắt cơ hội như tiểu thế huynh. Và vì tiểu thế huynh đã là người bổn Bảo, ta muốn biết tính danh niên kỷ của tiểu thế huynh. Chắc không có gì bất tiện chứ?

Sau một lúc bị Lục sư gia mắng và dường như bị Lục sư gia xem nhẹ ngay trước mặt Cao Đình Phương, gã A Cửu bỗng có tình thị oai. Gã quát Cao Đình Phương :

- Đã là gia nhân của bổn Bảo, lời của Lục sư gia dĩ nhiên là mệnh lệnh. Hạng thấp hèn như ngươi chỉ có bổn phận là đáp lời, đừng bảo là tiện hay không tiện. Hừ!

Lục sư gia quắc mắt nhìn gã :

- Ngươi bất phục vì bị ta bảo là vô dụng? Rồi ngươi xem, sẽ có một ngày không xa, ngươi ắt kém tiểu thế huynh kia. Do ngươi khí phách không bằng, mãi an phận và cam tâm làm gia nhân cho người ta sai bảo.

Cao Đình Phương càng nghe càng sinh lòng ngưỡng mộ Lục sư gia. Và Cao Đình Phương sẵn sàng đáp khi nghe Lục sư gia lặp lại câu đã hỏi :

- Tính danh của tiểu thế huynh như thế nào? Niên kỷ? Hà phương hà xứ?

- Tiểu nhân Cao Đình Phương, niên kỷ chỉ độ mười sáu. Do gia mẫu vừa mẫn phần sau thời gian dài lâm trọng bệnh, toàn bộ gia sản đều phải giao cho người, khấu trừ vào phần lớn khoảng ngân lượng tiểu nhân đã hỏi vay nên hiện nay tiểu nhân kể như người vô gia cư không chỗ trú chân.

Lục sư gia gật đầu, ánh mắt toát lộ vẻ cảm thương :

- Sống trên đời cần phải biết cầu tiến, hướng mắt về tương lai. Ta đã nhận ra tiểu thế huynh đang ôm ấp hoài bão tương tư. Hay lắm, kể từ nay tiểu thế huynh hãy cứ xem Thạch Tháp bảo như chỗ thân thuộc. Ta đoán chắc Thạch Tháp bảo sẽ không bạc đãi nếu tiểu thế huynh thật sự một lòng mọt dạ vì bổn Bảo.

Cao Đình Phương khẽ cúi đầu :

- Tiểu nhân nguyện ghi tâm khắc cốt lời giáo huấn của Lục gia.

Lục sư gia cười mãn nguyện :

- Nhưng phàm muốn tiến hành bất lỳ một chuyện lớn nhỏ nào cũng cần có sự khởi đầu. Tiểu thế huynh ắt phải chịu cảnh bị khuất tất một thời gian và bắt đầu từ cương vị thấp hèn nhất. Hy vọng tiểu thế huynh đừng vì thế mà sinh lòng oán hận ta.

Cao Đình Phương càng cúi thấp đầu hơn :
- Vạn sự khởi đầu nan, tiểu nhân vốn chuẩn bị sẵn tâm trạng cho bất luận việc gì nếu được Thạch Tháp bảo phân phó.
Lục sư gia gật đầu :
- Hảo! Vậy hãy theo ta. Tiểu thế huynh sẽ được giao phó mỗi một nhiệm vụ là hầu trà cho Bảo chủ.
Lục sư gia quay người đi vào trong và cố tình đi chậm để Cao Đình Phương dù có dáng đi khập khiễng đến mấy vẫn có thể theo kịp.
Lục sư gia còn biểu lộ là người có biệt tài dùng người. Đó là mỗi khi đưa Cao Đình Phương đến bất kỳ nơi nào Lục sư gia đều tường tận giải thích và dặc Cao Đình Phương phải lưu tâm ghi nhớ vị trí và phương hướng. Nhờ đó, Thạch Tháp bảo tuy khá to rộng và vốn dĩ là nơi lần đầu tiên Cao Đình Phương đặt chân đến, nhưng chỉ sau thời gian ngắn được Lục sư gia chỉ vẽ, Cao Đình Phương cơ hồ đã thuộc rõ mọi cấu trúc như nhìn vào lòng bàn tay.
Những ghi nhớ của Cao Đình Phương cũng được Lục sư gia tán dương :
- Quả nhiên ta đã không nhìn lầm ngươi, tiểu thế huynh tương lai ắt là người mẫn cán. Và nếu khéo biết hầu hạ ắt sẽ có lúc Bảo chủ cũng nhận ra tiểu thế huynh là người hữu dụng trong số gia nhân đã được đích thân ta thu dụng.
Cao Đình Phương cũng mãn nguyện vì bản thân, và dĩ nhiên là càng thêm cảm kích Lục sư gia :
- Hậu vận của tiểu nhân dù sau này có là thế này thảy thảy đều nhờ sự tài bồi của Lục sư gia. Mong sao tiểu nhân cứ mãi mãi được Lục sư gia tận tâm chỉ giáo.
Lục sư gia gật gù, đón nhận lời cảm kích của Cao Đình Phương như

thể đó là điều tất nhiên. Và bất chợt Lục sư gia hỏi :
- Về nhiệm vụ ta vừa giao, tiểu thế huynh có điều gì cần hỏi thêm?
Cao Đình Phương nghiêm cẩn nhìn Lục sư gia :
- Sau khi được Lục sư gia đưa đi xem khắp nơi, tiểu nhân lấy làm lại vì hầu như không nhìn thấy Bảo chủ. Ý tiểu nhân muốn hỏi, đến khi nào tiểu nhân mới thật sự đảm nhận nhiệm vụ hầu trà dâng lên Bảo chủ?
Lục sư gia bật cười :
- Bảo chủ vốn đã xuất Bảo dài ngày. Có khi đêm nay sẽ về hoặc đêm mai, đêm mai nữa. Ta và tiểu thế huynh dù sao cũng là những người chung phận, đâu thể thay thế chủ nhân quyết định hộ lúc nào Bảo chủ sẽ về. Đó là cái khó và cũng cũng là nỗi khổ của chúng ta. Và theo ta, tiểu thế huynh từ lúc này trở đi có lẽ nên ở trong tư thế sẵn sàng. Muốn là người mẫn cán và muốn được chủ nhân tán dương, tiểu thế huynh nên học thêm để biết cách nhẫn nại.
Vẫn cười như thế, Lục sư gia bỏ đi, để lại Cao Đình Phương một mình trong gian phòng nhỏ, gắn với thư phòng và tịnh phòng của Bảo chủ Thạch Tháp bảo.
Cao Đình Phương chợt tỉnh giấc.
Đĩa đèn do Cao Đình Phương thắp từ đầu đêm giờ tắt lịm.
Quanh nơi Cao Đình Phương nằm chỉ toàn là bóng đêm.
Tuy nhiên, tiếng động khe khẽ khi nãy nếu có tác dụng là cho Đình Phương tỉnh giấc thì lúc này lại là công cụ cho Đình Phương nhận định chuẩn xác phương hướng vẫn đang thi thoảng đưa đến tai Đình Phương những tiếng động khả nghi.
Cao Đình Phương định thần, loại bỏ cơn ngái ngủ vẫn cứ ập đến cho ngủ chưa đẫy giấc.

Cao Đình Phương nghĩ thầm: “Tiếng động phát ra từ thư phòng của Bảo chủ? Lão đã hồi Bảo? Về muộn đến thế này ư? Đã hơn canh ba rồi còn gì?”

Cao Đình Phương nhẹ nhàng ngồi dậy, lọ mọ trong bóng đêm mang vào chân đôi giày vải đế mềm.

Cẩn trọng di chuyển đến cửa, Cao Đình Phương hé mở từ từ, tai vẫn luôn lắng nghe nếu giả như bỗng có tiếng động lạ bất chợt vang lên. Xung quanh hoàn toàn yên ắng, ngoại trừ những tiếng động lịch kịch từ lúc đầu vẫn đều đều phát lên. Cao Đình Phương rón rén tiến đến gần gian thư phòng của Bảo chủ Thạch Tháp bảo.

Bao ghi nhớ ban ngày về đường đi lối lại đã được Lục sư gia tận tình chỉ điểm bây giờ hóa thành sự may mắn cho Đình Phương. Vì, tuy không cần đuốc sáng hoặc hỏa tập, Đình Phương vẫn dễ dàng di chuyển trong bóng đêm.

Mọi chuẩn bị của Đình Phương cũng không hề thừa. Những bước chân khập khiễng của Đình Phương nhờ có đôi giày vải đế mềm nên đã giữ kín hoàn toàn mọi tiếng động do Cao Đình Phương lúc di chuyển thế nào cũng tạo ra.

Đến thư phòng, Cao Đình Phương áp tai vào cửa nghe ngóng.

“Lạ quá?! Tiếng động mới đó đã im bặt, không lẽ Bảo chủ vừa kịp quay về tịnh phòng lúc ta mãi mở cửa tiến ra nên không phát hiện?”

Rời bỏ gian thư phòng, Cao Đình Phương gần như là nhón gót để tiếp tục đi đến gian tịnh phòng của Bảo chủ.

Mọi tiếng động bất kỳ đều im phăng phắc, bất quá Cao Đình Phương chỉ cảm nhận vừa có một ngọn gió kỳ lạ thổi phớt qua người mà thôi. Cửa của gian tịnh phòng không được đóng kín như Cao Đình Phương ngỡ là phải đóng.

Do đó, khi vừa áp tai vào, Cao Đình Phương bất chợt giật mình vì nhận ra cánh cửa cứ từ từ mở vào trong.

Sợ hãi trước tình trạng này, Cao Đình Phương phải mất thời gian ngắn để trấn định mới tìm lại đởm lược để khe khẽ hắng giọng :

- Bảo chủ!!

Sự im lặng tiếp theo sau làm Cao Đình Phương dạn dĩ hơn.

"Đi đường xa về chắc mệt lắm. Bảo chủ ngủ như thế cũng nhanh".

Với ý nghĩ này, Cao Đình Phương quả quyết đặt chân tiến vào gian tịnh phòng.

Có một bức trướng mỏng che ngang gian tịnh phòng. Cao Đình Phương vừa chạm vào liền nghĩ: "Là thân danh một Bảo chủ quả nó khác. Đến nơi nghỉ ngơi cũng xa hoa cầu kỳ với bức trướng thông này có thể ngăn cách mọi tiếng động, giúp giấc ngủ khỏi bị quấy rầy. Đúng là ý nghĩ kỳ quặc".

Vén bức trướng qua hai bên, Cao Đình Phương vừa tiến sâu vào vừa khe khẽ gọi :

- Bảo chủ ngủ rồi ư? Tiểu nhân đang định hầu trà dâng Bảo chủ..

Vừa gọi, Cao Đình Phương vừa lấy từ trong người ra vật và từ từ đưa về phía trước với động thái như thể đang hầu dâng đúng như lời nói.

Đúng lúc này, nếu ở nơi Bảo chủ đang nằm ngủ hoàn toàn không có tiếng động hoặc thanh âm nào hồi đáp thì ở ngay phía sau Cao Đình Phương lại có thanh âm vang lên :

- Gian tế?!!

Đó là tiếng hô hoán cáo giác, một thứ mà Cao Đình Phương không hề cần cũng không thể ngờ là có.

Cùng với tiếng hô hoán quá lớn này, xung quanh Cao Đình Phương

bỗng nhiên xuất hiện ánh hỏa quang chan hòa.
Có ít nhất ba nhân vật đứng ngay phía sau Cao Đình Phương, ngay bên ngoài bức trướng kỳ thực chỉ mỏng tơ cánh chuồn có thể nhìn thấu suốt qua. Và một trong ba nhân vật này chỉ có mỗi một người Cao Đình Phương quen mặt.
Qua ánh hỏa quang từ nhiều ngọn đuốc của bọn gia nhân Thạch Tháp bảo đứng ngoài cầm trên tay chiếu dọi vào, Cao Đình Phương ngỡ ngàng nhìn vào nhân vật duy nhất quen mặt :
- Lục sư gia xin đừng nghĩ tiểu là gian tế, vì tiểu nhân đến đây là để hầu trà theo sự phận sự vốn đã được Lục sư gia phân phó.
Nhưng Lục sư gia chỉ là một trong ba nhân vật đã bất ngờ xuất hiện. Hai nhân vật còn lại, một người là nữ lang giai nhân, niên kỷ có lẽ chỉ độ mười sáu mười bảy. Người thứ hai là người có vóc dáng cao to kỳ vỹ, to như thần đại lực sĩ hộ pháp. Chính nhân vật có vóc dáng cao to lên tiếng thay cho Lục sư gia là người Cao Đình Phương vừa có lời phân minh. Nhân vật hộ pháp lạnh giọng hỏi :
- Ngươi bảo ngươi đến để hầu trà? Hầu cho ai và trà ngươi chuẩn bị dâng hầu đâu?
Cao Đình Phương đưa tay ra :
- Không phải tiểu nhân đang cầm sẵn...
Đang nói Cao Đình Phương dừng lời. Vì Cao Đình Phương tự nhận ra rằng vật cầm trên tay nguyên thủy là vật khác, không phải trà như Cao Đình Phương đưa ra làm vật chứng.
Nữ lang giai nhân bỗng kêu lên bằng giọng hốt hoảng :
- Sao gia phụ vẫn mãi nằm yên không phản ứng gì dù chúng ta đến gây huyên náo? Không lẽ gia phụ bị...
Nhân vật hộ pháp tuy cao to nhưng cử động lại nhanh và linh hoạt

khác thường. Nữ lang kêu chưa tròn câu, nhân vật nọ đã động thân, như đi xuyên qua bức trướng và thoắt mắt đã đến cạnh Cao Đình Phương.

Với cái khoát tay như một cử chỉ mơ hồ của nhân vật hộ pháp, Cao Đình Phương có cảm nhận cánh tay đang cầm vật nọ chỉ chợt run lên một lượt là vật nọ đã bị nhân vật hộ pháp chiếm đoạt. Và khi Cao Đình Phương nhìn lại thì không những không thấy bóng dáng nhân vật hộ pháp đâu mà toàn thân không hiểu sao lại bị bất động hoàn toàn.

Trong lúc đó vì Cao Đình Phương đứng bên trong, sau tấm trướng và đang nhìn xuyên qua tấm trướng mỏng ra ngoài nên thấy bức trướng vẫn còn đang lay động, còn nhân vật hộ pháp nếu chỉ mới lúc nãy còn đứng bên cạnh nữ lang và Lục sư gia thì bây giờ đối với Cao Đình Phương hoàn toàn bặt vô âm tín.

Nhưng nhờ có bức trướng, vẫn còn lay động nhờ vật Cao Đình Phương vốn cầm trên tay giờ mất đi và nhất là chuyện toàn thân chợt bất động đều là những chuyện có thật nên Cao Đình Phương hiểu bản thân không hề nằm mơ. Trái lại, có lẽ nhân vật hộ pháp đang hiện diện đâu đó phía sau Cao Đình Phương, là nơi khi nãy Cao Đình Phương đã hướng vào và gọi “Bảo chủ, Bảo chủ” vài lượt. Cao Đình Phương đoán không sai.

Và do Cao Đình Phương đang bị bất động một cách kỳ quái và không thể quay lại nên chỉ có thể phỏng đoán dựa vào lời hô hoán thảng thốt của nhân vật hộ pháp thật sự được phát ra từ phía sau :

- Tiểu thư! Nguy thật rồi. Bảo chủ đã bị thích sát!

Lời hô hoán như tiếng sấm nổ qua tai và Cao Đình Phương bàng hoàng nhìn nữ lang nọ đang cùng Lục sư gia thần tốc lao vượt qua

bức trướng, lao vượt qua luôn chỗ Cao Đình Phương đang đứng bất động, để cả hai đồng thời đều biến mất hút về phía sau Cao Đình Phương.

Tiếng gào thác loạn của nữ lang ngay sau đó vang lên thật khủng khiếp :

- Phụ thân?!! Sau phụ thân lâm phải thảm trạng này? Ai đã hạ sát phụ thân?

Nữ lang vừa gào vừa khóc tạo nên chuỗi âm thanh bi thảm cùng cực làm cho Cao Đình Phương rúng động tột cùng.

Đầu tiên là có một lực đạo cực mạnh như tảng đá nghìn cân giáng thẳng vào hậu tâm Cao Đình Phương.

“Bùng!”

Tiếng chấn động như thực như giả khiến Cao Đình Phương bật ngã chúi về phía trước, nằm chỏng gọng ngửa mặt lên trần phòng. Bảo là thực vì sau khi ngã, Cao Đình Phương ngoài việc đang bị đau đớn như thể xương cốt khắp người chực gãy lìa còn có cảm nhận toàn bộ tâm trí đều váng vất, tai ù và mắt hoa, nhìn vào đâu cũng thấy một ngỡ hai ba. Còn bảo là giả vì Cao Đình Phương không hề hay biết vật gì vừa giáng mạnh vào người. Và nếu có vật giáng vào thì tiếng chấn động lúc nãy vừa nghe sao Cao Đình Phương lại cảm nhân đó là tiếng chấn động mơ hồ như là tiếng chấn động nổ vang lên đâu đó trong tâm khảm Cao Đình Phương và không hề có thật?

Do tai ù và mắt hoa nên Cao Đình Phương liền sau đó dù thấy bản thân đang bị nhân vật hộ pháp dùng hai cánh tay dài và to xốc đứng lên nhưng không hề nghe nhân vật hộ pháp bảo gì.

Bất quá Cao Đình Phương chỉ thấy mỗi miệng của nhân vật hộ pháp đang mấp ma mấp máy. Và cùng với động thấy ngoài mỗi miệng này,

Cao Đình Phương cũng nhìn thấy diện mạo cực kỳ hung tợn của nhân vật hộ pháp.
Qua đó, Cao Đình Phương đoán nhân vật hộ pháp đang tra hỏi, để biết xem vì nguyên nhân nào Cao Đình Phương lại hạ sát Bảo chủ Thạch Tháp bảo.
Nỗi oan khiên bỗng dưng từng đâu đổ lên đầu, Cao Đình Phương vội vã phân minh :
- Tiểu nhân...
Chỉ cần phát thoại và nói lên vỏn vẹn hai tiếng như thế là Cao Đình Phương tự khiếp hãi dừng lời.
Bởi bản thân Cao Đình Phương còn không nghe những gì mình đang thốt thành tiếng thì nói gì đến việc giải thích hoặc phân bày cho những người khác nghe.
Nhưng vì đâu xảy ra cớ sự này, Cao Đình Phương đã tự hiểu. Vậy là lực đạo đã giáng vào Cao Đình Phương là thật. Nó thật đến độ Cao Đình Phương không những đang bị đau khắp người mà thính lực thường khi vẫn nghe rõ mồn một thì lúc này vì bị chấn động nên không thể nghe, bất luận là âm thanh lớn đến đây.
Tiếp đó, mọi việc diễn ra trước mắt Cao Đình Phương như vở tuồng câm.
Nhân vật hộ pháp vẫn giữ nguyên nét mặt hầm hầm và đằng đằng sát khí, vừa há miệng quát tháo điều gì đó vừa dùng hai cánh tay đầy thần lực lay lắc như thể sẽ bóp vụn Cao Đình Phương.
Lục sư gia tiến lại gần, vỗ vào vai nhân vật hộ pháp miệng thì mấp máy như đang muốn khuyên giải, bảo nhân vật hộ pháp đừng quá phẫn nộ. (?)
Nhân vật hộ pháp ấn tay cho Cao Đình Phương té ngồi xuống, đoạn

quay lại cau có với Lục sư gia.
Và như muốn lời nói của bản thân có thêm tính thuyết phục, nhân vật hộ pháp vừa hầm hừ vừa đưa cho Lục sư gia xem một vật mà lúc nãy đã chiếm đoạt từ tay Cao Đình Phương.
Lục sư gia cầm vật đó và nheo mắt săm soi.
Cao Đình Phương cũng nhìn vào vật nọ. Và tuy đôi mục quang vẫn còn chưa được rõ lắm nhưng do vật nọ vốn dĩ là vật sở hữu của bản thân nên Cao Đình Phương có thể nhìn một cách tường tận.
Đó là thanh đao ngắn, khá ngắn, có chuôi được làm bằng ngà và trên hai mặt chuôi đều có khắc chữ.
Một mặt chuôi được khắc ba chữ thật tinh xảo, là ba chữ Đoàn Nam Long. Ở mặt còn lại thì nét khắc thô thiển hơn, như thể nét khắc vụng về của người lần đầu tập khắc, hoặc là do một đứa bé cố ý khắc lên câu: “Mối huyết thù không báo thề không làm người. Bất hiếu tử Cao Đình Phương lập thệ”.
Có lẽ đây là câu chữ làm cho Lục sư gia rúng động và đưa mắt ngờ vực nhìn Cao Đình Phương.
Cao Đình Phương nhìn trả lại và lần này là cái nhìn không hề sợ hãi. Trái lại, một cái nhìn chứa đầy căm thù.
Lửa căm thù trong ánh mắt Cao Đình Phương làm Lục sư gia bối rối, đảo mục quang nhìn nữ lang nọ.
Cao Đình Phương thấy nữ lang mấp máy đôi môi, sau đó vừa đưa tay đón nhận thanh tiểu đao vừa nhìn hàng chữ được khắc trên chuôi đao.
Đến lúc này Cao Đình Phương mặc dù chưa hề được ai dẫn đến nhưng vẫn đoán biết một cách chắc chắn nữ lang nọ chính là ai nữ của Bảo chủ Thạch Tháp bảo.

Và vì có thân phận như thế nên nữ lang hầu như có toàn quyền hành xử ở đây. Nàng thực hiện quyền hạn theo ý nàng. Đó là nàng bất ngờ người quăng mình đến theo cung cách mà Cao Đình Phương dù có chú tâm nhìn vẫn không thể hiểu bằng cách nào nàng lại có những động tác nhanh nhẹn và thần tốc đến vậy.

Và Cao Đình Phương cứ ngỡ hai mắt một lần nữa chợt bị hoa vì chỉ thoáng chốc là nàng đã xuất hiện bên cạnh Cao Đình Phương.

Nàng hiện diện với nét mặt hung dữ, đôi mục quang thì long lên, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Cao Đình Phương.

Đó là nỗi uất hận tột cùng chỉ có những người vừa mới mất đi một người thân cận duy nhất và đang mặt đối mặt với nhân vật là nguyên nhân đã gây ra sự mất mát đó. Cao Đình Phương hiểu như thế và khinh thị nhìn nữ lang đã bất ngờ quật mạnh hữu thủ mình.

Nhưng cánh tay mềm mại của nữ lang khi chạm vào Cao Đình Phương lại không mềm mại và yếu ớt như Cao Đình Phương thoạt nhìn đã đinh ninh trong dạ.

Vì “Bùng” một tiếng, Cao Đình Phương chỉ kịp cảm nhận là có một lực mạnh khôn tả vừa giáng vào thì nhận thức của Cao Đình Phương đã thao đó chìm hoàn toàn vào bóng đêm.

Màn đêm đen dày đặc vẫn bao quanh Cao Đình Phương. Tuy nhiên do khắp thân vẫn đang đau như dần cộng với hàng loạt những chuỗi tiếng động leng keng vừa nghe lọt vào tai, Cao Đình Phương nhận ra rằng bản thân vẫn đang sống.

Nhưng sống ở đâu và đang lâm vào cảnh ngộ nào, Cao Đình Phương phải mất một lúc nữa mới tường tận.

Màn đêm đen vây quanh Cao Đình Phương chợt bị từng tia hỏa quang thoạt đầu xuất hiện le lói sau rõ dần, chia cắt thành từng mảng

lớn nhỏ không đồng đều.

Ánh hỏa quang xua tan đêm tối, cho xuất hiện trước mặt Cao Đình Phương hình dáng một nhân vật tay cầm đuốc tay cầm một làn thức ăn.

Nhân vật đó nhếch môi cười giễu cợt :

- Thoạt nhìn ngươi, ta đã biết là đừng bao giờ nên nhận ngươi. Chỉ có điều lúc ta nghi ngờ ngươi là một phế nhân vô dụng thì ngươi lại có chủ tâm vào đây là để hành thích Đoàn bảo chủ. Kẻ to gan lớn mật như ngươi, không hiểu nhị tiểu thư còn lưu lại làm gì. Chỉ khổ thân ta cứ phải mỗi ngày hai bữa đưa thức ăn đến cho loại người dám sát nhân hại mạng là ngươi.

Sau phần độc thoại có phần ác ý của nhân vật nọ, Cao Đình Phương vỡ lẽ đôi điều.

Nhưng do tai có thể nghe, nghĩ rằng miệng có thể phát thoại nên Cao Đình Phương cau mặt nhìn nhân vật nọ :

- Ngươi là A Cửu? Không phải phận sự của ngươi là tuần phòng bên ngoài cổng ư? Sao lại là ngươi, không phải ai khác canh giữ và đưa thức ăn cho ta?

Nhân vật nọ giận dữ, ném mạnh làn đựng thức ăn vào người Cao Đình Phương :

- Tiểu tử ngươi vẫn nhớ rõ ta là A Cửu? Không sai, ta đang thung dung tự tại ngoài kia bỗng đổi thành tên cai ngục chính là ân huệ do tiểu tử thúi ngươi và lão Lục sư gia đa sự ban cho. Để một tên sát nhân như ngươi lọt vào bổn Bảo nào phải lỗi của ta? Vậy mà vì lỗi của lão Lục sư gia thối tha nên ta phải biến thành một kẻ hầu hạ ngươi như thế này đây. Thức ăn của ngươi đấy. Ngươi ăn hay không thì tùy. Vì rằng trước sau gì ngươi cũng chết nên sẽ tốt hơn nếu

ngươi chịu khó chết sớm cho ta nhờ. Hừ!

A Cửu quay người chực bước đi, Cao Đình Phương vội gọi giật lại :

- A Cửu huynh cho đệ hỏi?

A Cửu quay lại vẫn với nụ cười giễu cợt :

- Ngươi đột nhiên lễ độ với ta? Có phải ý ngươi muốn ta giúp ngươi thoát chốn lao lung? Đừng vọng tưởng, hạng ngươi kể như hưu hỉ rồi. Chỉ cần Đại thiếu gia hồi Bảo, kết cục của ngươi chắc chắn là về chầu tổ tiên.

Cao Đình Phương chồm người đứng lên :

- Đệ nào dám trông mong vào điều đó. Mà này A Cửu huynh vừa đề cập đến Đại thiếu gia? Vậy Thạch Tháp bảo có bao nhiêu vị thiếu gia hoặc tiểu thư?

A Cửu cười phá lên :

- Cảnh giam cầm ắt hẳn chẳng dễ chịu chút nào, đúng không? Và vì ngươi sợ sẽ buồn tẻ nên muốn ta lưu lại đây để nói chuyện phiếm chứ gì? Thật chẳng đúng lúc rồi, vì ta được lệnh phải quay lại ngay, cũng là chuẩn bị sẵn hình cụ để đích thân Nhị tiểu thư tra khảo ngươi. Theo ta, ngươi nên ngoan ngoãn cung xưng toàn bộ sự thật, ít nào cũng là để thân thể ngươi khỏi bị hành hạ và chết được tiếng là toàn thây. Cứ thế nha. Vĩnh biệt! Ha... ha...

Một lần nữa Cao Đình Phương há miệng kêu trước lức gã A Cửa kịp bỏ đi :

- Chờ đã. Vì đằng nào đệ cũng chết. Cái chết dù sao cũng không đáng sợ bằng bóng đêm. A Cửu huynh có thể để ngọn đuốc kia cho đệ?

Gã A Cửu quay lại mắng :

- Ta đã một lần vì Lục sư gia nên lỡ phạm vào tội kháng lệnh. Nếu

bây giờ thực hiện theo ý ngươi có khác nào ngươi xúi ta chui vào chỗ chết cùng ngươi? Đừng nghĩ ta ngu dại đến hai lần chỉ vì gã phế nhân như ngươi. Ta không muốn bị trục xuất như lão Lục sư gia vừa bị đâu.

Cao Đình Phương giật mình :

- Lục sư gia đã bị trục xuất? Than ôi, vậy thì mạng Cao Đình Phương này còn biết trông chờ vào ai đây? A...

Nhân vật duy nhất được Cao Đình Phương biết và ngưỡng mộ ở Thạch Tháp bảo này chỉ có mỗi một mình Lục sư gia. Và nếu Lục sư gia đã bị trục xuất đúng như gã A Cửu vừa tình cờ tiết lộ thì sự tình sẽ diễn ra như lời than oán Cao Đình Phương buột miệng vừa kêu là Cao Đình Phương sẽ không biết trông mong vào ai để nỗi oan khiên này được thấu tỏ.

Mải nghĩ, gã A Cửu đã bỏ đi từ lúc nào Cao Đình Phương chẳng hề hay. Và thời gian đã trôi qua bao lâu Cao Đình Phương cũng chẳng hề biết.

Cho đến khi một chuỗi tiếng động leng keng vang lên khiến Cao Đình Phương thoạt nghe liền ngỡ gã A Cửu đã quay lại vì cũng vừa đến phiên mang bữa thức ăn kế tiếp cho Cao Đình Phương.

Những ánh hỏa quang lại le lói xuất hiện, xua tan dần bóng tối bao quanh Cao Đình Phương, thoạt đầu là từng mảng sáng nhỏ sau rõ dần dần...

Cửu Âm Giáo

Hồi 2
Điều bí ẩn trong tòa Thạch tháp

Cao Đình Phương đứng bất động như hóa đá, cho dù tai vẫn nghe từng lời đang được nữ lang, Nhị tiểu thư Thạch Tháp bảo nói như vạch trần toàn bộ âm mưu cho chính bản thân Cao Đình Phương nghe :
- Phụ thân ngươi là Cao Đình Toàn? Và mười năm trước, lúc phụ thân ngươi bất thình lình thọ tử, bên cạnh thi thể phụ thân ngươi vì có xuất hiện thanh tiểu đao tùy thân của phụ thân ta, trên đó có ghi rõ tính danh Đoàn Nam Long - phụ thân ta. Nên ngươi cho rằng phụ thân ta là hung thủ sát hại phụ thân ngươi? Vì lẽ đó suốt mười năm đèn sách để sôi kinh nấu sử cũng là quãng thời gian ngươi ôm mộng báo thù. Thế cho nên, nửa năm trước đây, sau khi mẫu thân ngươi vì mãn phần quy tiên, ngươi dụng mưu tự làm cho đôi chân trở thành tàn tật, khổ nhục kế của ngươi chỉ cốt lọt vào Thạch Tháp bảo báo phụ thù? Tất cả những gì ta thu thập và cho ngươi biết đều đúng cả.
Cao Đình Phương nhìn nữ lang như thể đang nhìn thù nhân :
- Chỉ tiếc một điều Bảo chủ Thạch Tháp bảo không được chính tay Cao Đình Phương này hạ thủ. Mối thù của tiên phụ e vĩnh viễn không thể báo phục.
Nữ lang chợt biểu lộ ánh mắt nhìn thương hại :
- Vời thời gian chưa đầy một ngày nếu bổn Bảo đủ thực lực tra xét và tìm hiểu tường tận lai lịch và xuất thân của ngươi, lẽ nào ngươi cho đến lúc này vẫn đề quyết cái chết của lệnh tôn là do gia phụ hạ thủ?
Nữ lang bỗng thở dài :
- Kỳ thực lần này ta gặp ngươi không phải để bắt tội hoặc quá đỗi ngu xuẩn cho rằng một kẻ có bản lĩnh tầm thường như ngươi lại là nguyên nhân đưa gia phụ đến chỗ thảm tử. Tương tự, ta cũng muốn ngươi hiểu thật minh triết rằng, phụ thân ta không là hung thủ sát hại phụ thân ngươi. Vì với một nguyên do hết sức đơn giản, đó là thanh tiểu đao có khắc ba chữ Đoàn Nam Long nguyên ủy là vật đã bị phụ thân ta đánh mất từ mười hai năm trước, đã có hai năm cách biệt trước khi thanh tiểu đao đó hóa thành hung khí xuất hiện cạnh thi thể phụ thân ngươi.
Cao Đình Phương ngỡ ngàng nhìn... vào nữ lang. Dưới ánh khá sáng tỏ của ngọn đuốc, Cao Đình Phương đọc thấy vẻ nhẫn nại hiện diện trên gương mặt nữ lang. Điều đó khiến Cao Đình Phương chột dạ lên tiếng :
- Những gì tiểu thư vừa tỏ bày đều là sự thật sao?
Nữ lang cười buồn :
- Có nhiều nguyên nhân khiến Đoàn Khắc Phượng này chẳng thấy

có lợi ích gì để bịa ra những chuyện như thế. Thứ nhất, lệnh tiên tôn là một văn nhân, không có chút liên hệ nào đến giới võ lâm như Thạch Tháp bảo này chẳng hạn. Vậy gia phụ được lợi gì hoặc vì oán thù gì để phải tự tay hạ thủ lệnh tiên tôn là người hoàn toàn không biết võ công?
Cao Đình Phương nheo mày :
- Võ công như tiểu thư vừa đề cập thật ra là thế nào?
Đoàn Khắc Phượng nhoẻn cười :
- Đấy là điều tiên quyết khiến tiểu nữ tin rằng một người như thiếu hiệp tuyệt đối không thể là hung thủ sát hại gia phụ. Vì võ công là thứ tối cần nếu thiếu hiệp muốn hành tẩu giang hồ. Và gia phụ vì có võ công liệt vào hàng nhất đẳng nên mới vang danh chốn giang hồ, tự xưng là Bảo chủ Thạch Tháp bảo.
Cao Đình Phương hoài nghi :
- Hành vị thoạt ẩn thoạt hiện, lai vô ảnh khứ vô hình như tiểu sinh từng thấy tiểu thư hoặc Lục sư gia phô diễn, những cái đó đều là võ công cả sao?
Đoàn Khắc Phượng vừa gật đầu vừa chép miệng thở dài :
- Không sai. Nhưng chốn võ lâm đầy những phong ba hiểm ác, làm một người không biết chút võ công gì như thiếu hiệp có lẽ sẽ hưởng dụng đủ đầy sinh thú của một kiếp người hơn. Tiểu nữ thiết tưởng gia phụ ắt vẫn toàn mạng nếu đừng là người thuộc chốn võ lâm.
Cao Đình Phương thở hắt ra một hơi đầy uất khí :
- Nhưng tiên phụ vẫn bị hạ sát cho dù không là người võ lâm. Thế cho nên tiểu sinh nghĩ phải chi tiên phụ am hiểu võ học có lẽ đến bay giờ vẫn toàn mạng.
Đoàn Khắc Phượng bỗng cau tít đôi mày liễu :
- Như thiếu hiệp vẫn quyết ý truy nguyên hung thủ và báo thù cho lệnh tiên tôn?
Cao Đình Phương gật đầu :
- Gia mẫu vì cái chết của tiên phụ đã đau buồn và vò võ suốt mười năm dài dẫn đến uất hận mà chết. Tiểu sinh sẽ là một bất hiếu tử vô dụng nếu không nghĩ được cách báo phụ thù.
Đoàn Khắc Phượng thờ dài :
- Khí phách và quyết tâm của thiếu hiệp tiểu nữ xin tâm phục khẩu phục nhưng vì gia phụ không còn là đối tượng cho thiếu hiệp nghi ngờ, huống chi cái chết của lệnh tiên tôn đã trải qua mười năm dài bị vùi lấp vào quá khứ. Dựa vào đâu để thiếp hiệp truy nguyên cái chết của lệnh tiên tôn hầu minh bạch kẻ nào là hung thủ?
Cao Đình Phương cười lạt :

- Tiểu sinh sẽ bắt đầu từ thanh tiểu đao đã bị lênh tôn vô tình đánh mất mười hai năm trước. Cho dù đó chỉ là một manh mối cực nhỏ nhưng tiểu sinh quyết không bỏ qua.
Đoàn Khắc Phượng kinh ngạc :
- Lòng kiên định của thiếu hiệp khiến tiểu nữ ngưỡng mộ. Và phải chăng thiếu hiệp có ý ngờ rằng cái chết của lệnh tiên tôn hoàn toàn không do ngẫu nhiên?
Cao Đình Phương chợt bộc lộ một tâm cơ đán sợ :
- Vạn sự do con người gây ra đều có mục đích. Nếu không vì danh vì lợi thì cũng vì tài vật kim ngân, tiên phụ không thể do ngẫu nhiên mà mất mạng.
Đoàn Khắc Phượng lưỡng lự gật đầu :
- Lời của thiếu hiệp không phải không đúng nhưng lệnh tiên tôn thảm tử vì nguyên nhân gì? Là ở Cao gia có báu vật hay lệnh tiên tôn biết nơi cất giữ một lượng kim ngân có giá trị liên thành?
Đình Phương lại chú mục nhìn thật kỹ mọi biển hiện trên nét mặt Khắc Phượng :
- Nếu tiểu sinh nhận định không lầm thì lời của tiểu thư đây là hỏi thật chứ không hàm ý mỉa mai? Do vậy, tiểu sin chỉ có một lời đáp, đó là tiên phụ ắt phải có nguyên do mà chết. Và bất luận đó là nguyên do gì một khi tiểu sinh đã quyết tâm làm cho sáng tỏ tất phải có ngày thu được kết quả.
Chợt hít vào một hơi thật dài, Cao Đình Phương bật hỏi :
- Như lời tiểu thư vừa nói, chủ ý tiểu thư đến đây không phải để bắt tội tiểu sinh.
Khắc Phượng gật đầu :
- Nhưng tiểu nữ cũng chưa thể hạ lệnh tha thiếu hiệp ngay bây giờ.
Đình Phương giật mình lo ngại :
- Tiểu thư định giam tiểu sinh bao lâu nữa?
Khắc Phượng đáp :
- Lúc này khắp bổn Bảo đang tất bật lo lắng mọi hậu sự cho gia phụ. Một sơ suất nhỏ nhỡ để người bổn Bảo tình cờ nhìn thấy thiếu hiệp e hậu quả khó lường. Tiểu nữ đành khuất tất, lưu thiếp hiệp thêm ba ngày nữa.
Đình Phương thở dài :
- Lưu tiểu sinh lại thật ra là hảo ý của tiểu thư. Ân tình này tiểu sinh nguyện có ngày báo đáp.
Khắc Phượng xua tay :
- Kỳ thực điều tiểu nữ lo ngại là tính khí quá nóng nảy quả gia huynh. Nội nhật ngày mai gia huynh tất hồi báo, tiểu nữ mong sao gia huynh

chịu tin vào lời thuyết phục của tiểu nữ, nhìn nhận rằng thiếu hiệp quả là người vô can với cái chết của gia phụ.
Đình Phương lo ngại :
- Liệu lệnh huynh có chấp nhận sự thật đó không? Vì tiểu sinh thật sự đến tận lúc này còn chưa biết diện mạo của lệnh tôn ra sao nói gì đến chuyện là hung thủ hành thích như có người cố tình đổ vạ cho tiểu sinh?
Khắc Phượng chợt nghiêm mặt :
- Lời thiếu hiệp vừa nói là có ý gì?
Đình Phương cười lạt :
- Tiểu thư hãy cho tiểu sinh hỏi một câu. Hành vi đêm qua của tiểu sinh là do ai đầu tiên phát hiện?
- Là Lục sư gia.
Đình Phương gật gù :
- Quả đúng như tiểu sinh nghi ngờ. Vì đâu phải vô cớ Lục sư gia lại tỏ ra độ lượng, sẵn sàng thu nhận một kẻ phế nhân như tiểu sinh vào làm gia nhân Thạch Tháp bảo? Kỳ thực Lục sư gia đã có dụng tâm ngay từ đầu và tiểu sinh bất trí nên đã vô tình lọt vào cạm bẫy đã được Lục sư gia sắp sẵn.
Khắc Phượng cau mặt :
- Tiểu nữ qua A Cửa đã nghe thuật lại chuyện Lục sư gia thu nhận thiếu hiệp. Nhưng cạm bẫy gì thiếu hiệp muốn đề cập?
Đình Phương đáp :
- Có thể đoán mười phần đủ mười Lục sư gia đã biết dụng ý của tiểu sinh lúc vào Thạch Tháp bảo. Đồng thời Lục sư gia cũng có mưu đồ riêng nên đã tương kế tựu kế, trước là tự tay hành sát Đoàn bảo chủ, sau đó chờ đến lúc tiểu sinh tìm cách tiến vào tịnh phòng của Bảo chủ đã bất ngờ xuất hiện, cùng mọi người hô hoán và đề quyết tiểu sinh chính là hung thủ. Tiểu thư nghĩ sao về lời giải thích này của tiểu sinh?
Khắc Phượng bỗng phá lên cười :
- Suy diễn của thiếu hiệp tuy rất hay nhưng đáng tiếc là quá đều cao Lục sư gia vốn chỉ là một nhân vật tầm thường.
Đình Phương đỏ mặt :
- Ý tiểu thư muốn nói so về võ công Lục sư gia chẳng đáng cho tiểu thư bận tâm?
Nàng gật đầu :
- Nhưng dù sao tiểu nữ cũng thừa nhận lời thiếu hiệp vẫn là ý hay. Rất có thể đã có người lợi dụng thiếu hiệp, đẩy thiếu hiệp ra hứng lấy tội sát nhân thay cho hung thủ. Mai hận khi cần truy tìm hung thủ sát

hại gia phụ, tiểu nữ ắt để tâm đến phương diện này. Cáo từ!
Đình Phương vội kêu :
- Chậm chân đã, tiểu thư. Liệu có đúng ba ngày nữa tiểu thư sẽ hạ lệnh phóng thích tiểu sinh?
Nàng mỉm cười và trấn an :
- Đấy là phương cách vẹn toàn nhất để tiểu nữ bảo vệ sinh mạng cho thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp hãy cứ khoan tâm. Thứ nhất, tiểu nữ không phải hạng háo sắc. Thứ hai, lúc chọn Thạch Tháp này làm nơi giam giữ thiếu hiệp, tiểu nữ đã có mọi sắp đặt. Sẽ không ai biết hiện tình của thiếp hiệp ra sao ngoại trừ A Cửu và tiểu nữ. Ba ngày nữa sẽ chóng qua và tiểu nữ sẽ tự thân đến phóng thích thiếu hiệp.
Một lần nữa ngay khi Đoàn Khắc Phượng định bỏ đi, Cao Đình Phương vội kêu nàng lại :
- Hãy còn một thỉnh cầu nữa mong tiểu thư đáp ứng cho. Là xin để lại cho tiểu sinh ngọn đuốc, tiểu sinh sẽ an tâm hơn là luôn bị bóng tối vây phủ.
Nàng phì cười :
- Chẳng trách thiếu hiệp luôn sợ bóng tối. Vì xét ra thiếu hiệp chưa phải nhân vật võ lâm. Bằng không, chỉ cần am hiểu võ công, tiểu nữ tin chắc thiếu hiệp sẽ không sợ hãi như thế nữa.
Bị cười chê nhưng Đình Phương vẫn thản nhiên nhận lấy ngọn đuốc. Không những thế lúc Khắc Phượng hảo ý trao thêm một ngọn hỏa tập Cao Đình Phương vẫn nhận, không hề khước từ. Nàng dặn :
- Hai ngọn Thạch Tháp vốn có từ lâu, trước khi bổn Bảo được mệnh danh là Thạch Tháp bảo. Vì thế, địa hình trong hai ngọn Thạch Tháp lúc nào cũng tối đen, ánh dương quang khó thể lọt vào. Thiếu hiệp càng sợ bóng đêm càng nên dè xẻn khi dùng đuốc, chỉ lúc thật thiết yếu hãy dùng. Lúc đó muốn thắp sáng ngọn đuốc giới giang hồ của tiểu nữ thay vì dùng đá lửa như hạng thường nhân vẫn luôn nhờ có ngọn hỏa tập này. Nếu thiếu hiệp có ý định sẽ trở nên một nhân vật giang hồ thì việc làm quen với mọi tiện nghi giới giang thường sử dụng có lẽ nên bắt đầu từ lúc này thì hơn.
Cao Đình Phương gật đầu, tay mân mê ngọn hỏa tập Đoàn Khắc Phượng vừa giao :
- Phải thừa nhận kiếp sống lang bạt kỳ hồ dĩ nhiên luôn phải kèm theo những vật dụng thiết yếu không thể nào thiếu, giới võ lâm nghĩ ra những vật tương tự như ngọn hỏa tập này quả là đáng khen.
Đoàn Khắc Phượng thở dài :
- Vẫn còn nhiều nữa những vật dụng tùy thân không thể thiếu ở người võ lâm, như đan dược, ám khí hoặc vũ khí. Nhưng đi đối với

những vật dụng đó là nhiều mối nguy hiểm cận kề. Chỉ cần sơ hở nhỏ hoặc lơ là thiếu cảnh giác, tính mạng sẽ lâm nguy. Lời tiểu nữ lúc này chỉ e thiếu hiệp khó lòng hiểu thấu.
Cao Đình Phương trầm giọng :
- Dù nguy hiểm đến đâu cũng không thể ngăn ý tiểu sinh báo thù. Nhưng trước hết, tiểu sinh sẽ luôn cảm kích về những gì tiểu thư vừa cảnh tỉnh. Đại ân này...
Nàng vừa xua tay ngắt lời Cao Đình Phương :
- Thiếu hiệp chớ quá khách sáo. Vì thật ra tiểu nữ do không muốn ngộ sát giết lầm người vô tội nên mới có phần nào biệt đãi riêng với thiếu hiệp. Vị tất lần sau gặp lại, giữa tiểu nữ và thiếu hiệp lại có những lúc rảnh rỗi được đàm đạo như thế này. Đã đến lúc tiểu nữ quay lại với công việc. Cáo biệt!
Chờ nàng đi khuất, Cao Đình Phương đột nhiên tự mỉm cười với bản thân, một nụ cười của người hoàn toàn tự tin, không phải hạng khiếp sợ bóng đêm như lúc nãy Cao Đình Phương đã cố tình làm cho Khắc Phượng lầm tưởng.
Nâng cao ngọn đuốc trên tay, Cao Đình Phương hơ qua huơ lại vài lượt, chú mục nhìn thật nhanh toàn thể địa hình nơi đang giam giữ. Tòa Thạch Tháp bảo rất kiên cố, được kiến tạo toàn bằng đá tảng, xếp chồng chất lên nhau và có một lối đi dẫn mãi lên cao.
Cao Đình Phương di chuyển những bước chân khập khiễng nhưng không vì thế mà bảo là đi chậm. Ngược lại, hầu như là để chạy đua với thời gian, Cao Đình Phương cuối cùng cũng có cái nhìn khái quát về toàn bộ địa hình của tòa Thạch tháp, từ phần đỉnh tới tận phần dưới cùng, nơi hoàn toàn khác biệt với bên ngoài bằng một cánh cửa to nặng đã được đóng im ỉm. Lúc đó ngọn đuốc trên tay Cao Đình Phương do đã cháy tàn nên chợt tắt phụt.
Bóng đêm đen lại vây quanh Cao Đình Phương nhưng lần này thay vì làm Cao Đình Phương khiếp sợ thì bóng đêm lại là bạn đồng hành của Cao Đình Phương.
Chậm rãi và nhẹ chân, Cao Đình Phương lại bắt đầu bước đi một cách cẩn trọng. Tòa Thạch tháp có năm tầng, nơi Cao Đình Phương định tìm đến lúc này chính là tầng thứ ba.
Và nếu Cao Đình Phương ghi nhớ không lầm thì ở góc bên tả của tầng thứ ba vốn có một hốc nhỏ kín đáo. Cao Đình Phương vẫn tự tin, di chuyển trong bóng tối, tiến đến hốc nhỏ nọ.
Chợt có tiếng thì thào vang lên :
- Ta vẫn chưa nhận định sai về ngươi. Hay nói đúng hơn ta đã phần nào coi thường tâm cơ của ngươi, suýt nữa... ngươi gây họa. Và đây

là lúc ta sửa chữa sai lầm đó.
Cao Đình Phương kinh hoảng, bật kêu :
- Lục sư gia? Sao A Cửu bảo lão đã bị trục xuất?
Một làn gió nhẹ bỗng phơn phớt thổi qua ngay bên cạnh Đình Phương. Đến khi có thanh âm cất lên thì chủ nhân của thanh âm hầu như đã xuất hiện ngay trước mặt Đình Phương.
- Nếu ta đoán không lầm ngươi đã từng nghĩ ta không hề bị trục xuất vì nếu ngươi nghĩ khác đi thì có lý đâu lại nghi ngờ và toan nói tất cả những nghi ngờ của ngươi về ta cho nha đầu Đoàn Khắc Phượng nghe.
Trong lòng Cao Đình Phương thầm bấn loạn :
- Hóa ra lão chính là hung thủ sát hại Bảo chủ Thạch Tháp bảo?
Có tiếng Lục sư gia cười lạt :
- Quả thật ta từng có ý đồ đó. Nhưng cũng như ngươi, ta đã chậm bước so với hung thủ đích thực.
Cao Đình Phương cố tình bước lùi về bên tả, là hướng có một hốc nhỏ kín đáo mà lúc dùng ngọn đuốc đi quan sát địa hình Cao Đình Phương đã ghi nhớ tường tận :
- Nếu không phải lão hạ thủ, cớ sao lão cố tình đẩy ta vào hiểm cảnh, chịu tội thay cho hung thủ đích thực?
Lão cười khùng khục :
- Vẫn còn nhiều điều ngươi chưa biết rõ về ta và càng khó biết rõ mọi dụng ý của ta. Thế nên cho dù bây giờ ta có thể giải thích vị tất có thể giúp ngươi thực sự. Ta chỉ đáp vấn tắt thế này, là nếu không có ngươi chịu tội thay cho hung thủ, người của Thạch Tháp bảo tất... chúng quyết truy tìm cho bằng được kẻ đã thật sự hạ sát Bảo chủ. Đến lúc đó, việc truy nguyên lại lai lịch và xuất thân của từng ngươi trong Bảo ắt là điều đầu tiên nha đầu Đoàn Khắc Phương tiến hành và hậu quả sẽ làm bại lộ thân phận thật sự của ta. Tiếc thay đó là điều ta không hề muốn xảy ra.
Ngươi rõ chứ?
Cao Đình Phương cứ dịch chuyển vài bước chân về phía bên tả là dừng lại, trong khi lão Lục sư gia không có dấu hiệu nghi ngờ nên mới tiếp tục dịch chuyển.
Và để lão đừng nghi ngờ, Cao Đình Phương chỉ có một cách tốt nhất là cùng lão tiếp tục đàm thoại, cũng là cách để vừa kéo dài thời gian dò xét thêm về lão. Cao Đình Phương bỗng hỏi :
- Nhưng vì lão vẫn cố tình nấn ná ở đây mặc dù đã có lệnh trục xuất và chưa bị ai nghi ngờ, có phải chăng lão còn mục đích nào khác ngoài mưu đồ âm thầm tìm cách sát hại Bảo chủ Thạch Tháp bảo?

Giọng của lão Lục sư gia vụt trở nên lạnh tanh :
- Không sai. Và khi mục đích chưa đạt ta thật sự chưa thể ly khai tòa Thạch tháp này.
Cảm nhận mối nguy hiểm đã cận kề, Cao Đình Phương chợt lớn tiếng, cố ý kêu thật to :
- Lão bảo lão chưa thể ly khai cho dù tòa Thạch tháp này trong ngoài đều bị phong bế, phải chăng tòa Thạch Tháo còn có lối xuất nhập bí ẩn và mục đích của lão là có liên quan đến tòa Thạch tháp này?
Miệng kêu và đôi chân của Cao Đình Phương đã bất thần dịch chuyển thật nhanh về một nơi mơ hồ ở bên tả.
Đúng lúc Cao Đình Phương nhoài người ngã lọt vào hốc đá nhỏ, tiếng rít của lão Lục sư gia cũng the thé xoáy vào tai Cao Đình Phương :
- Làm sao ngươi đoán biết mục đích đó của ta. Trừ phi ngươi cũng có những mục đích tương tự. Để tránh đêm dài lắm mộng, ta đành hạ thủ đoạt mạng ngươi thôi. Hừ!
Bản thân không biết võ công, nghe qua những gì Đoàn Khắc Phượng giải thích, Cao Đình Phương biết rõ có người am hiểu võ công sẽ có thân thủ lợi hại đến bực nào. Vì thế, tiếng rít the thé của lão Lục sư gia đối với Cao Đình Phương nào khác gì tiếng thét triệu hồn mà lũ ngưu đầu mã diện có nhiệm vụ thu hồn nhiếp phách của người dương thế về gặp mặt Diêm vương. Vậy là toàn thân Cao Đình Phương vụt hóa lạnh như băng, khiến bản thân tuy chưa chết nhưng có khác nào người đã chết.
Nhưng những bước chân của lũ ngưu đầu mã diện trong thoáng chốc tối hậu bỗng lùi xa. Đó là lúc từ tầng dưới cùng của tòa Thạch tháp chợt vang lên nhiều loạt tiếng bước chân huyên náo. Cũng lúc đó Cao Đình Phương nghe thanh âm của gã A Cửa từ bên dưới quát vọng lên :
- Đại thiếu gia đã về. Tiểu tử ngươi phen này đừng mong thoát mạng.
Nhận thức bỗng trở lại với Cao Đình Phương, vừa vặn để nghe lão Lục sư gia thì thào vào tai những lời ác ý :
- Đoàn Khắc Lân tính khí nóng nảy khó cảm thông và không hề nhân từ như Đoàn Khắc Phượng. Ta không có ý giết ngươi một khi đã có Đại thiếu gia Đoàn Khắc Lân làm hộ. Vĩnh biệt! Ha ha...
Và chỉ cần nghe tiếng y phục giũ phần phật như bị cuồng phong thổi giật lướt qua là Cao Đình Phương biết lão Lục sư gia đã nhờ thân thủ kỳ diệu của kẻ am hiểu võ học vừa nhẹ nhàng bỏ đi đến độ hầu như không lưu thành bất kỳ tiếng động nào đáng kể.

Nỗi khát khao được học võ, được luyện thành tuyệt nghệ, ít nào cũn bằng Lục sư gia bây giờ chợt xuất hiện mãnh liệt và làm cho Cao Đình Phương suýt nữa quên mất lời quát hàm ý hăm dọa vừa rồi của gã A Cửa.
Tiếng bước chân dồn dập và huyên náo vẫn từ tầng tháp bên dưới vang lên.
Cao Đình Phương định thần và nhận ra đoàn người bên dưới đã di chuyển đến tầng tháp thứ hai, chỉ thêm một tầng nữa là Cao Đình Phương sẽ không tránh khỏi việc đối đầu cùng với Đại thiếu gia Thạch Tháp bảo là Đoàn Khắc Lân, nhân vật có tính khí nóng nảy và thiếu cảm thông như lời Lục sư gia vừa cố tình cho Cao Đình Phương biết.
Chợt hiểu cái chết sẽ cận kề nếu để gã A Cửa và Đại thiếu gia Đoàn Khắc Lân nhìn thấy, Cao Đình Phương bỗng bị chí cầu sinh thôi thúc, chỉ muốn đứng dậy và rời bỏ ngay hốc đá nhỏ là nơi không còn kín đáo nữa nếu bị bọn người A Cửa lúc đến mang theo nhiều ngọn đuốc soi sáng.
Đang loay hoay với ý nghĩ này, Cao Đình Phương do vội nên quên mất chỗ đang ngồi ẩn thân vốn chỉ là một hốc đá nhỏ. Vì thế, khi đứng lên, đầu của Cao Đình Phương bị va thật mạnh vào một gờ đá cứng.
“Bốp!”
Lực va chạm quá mạnh khiến cho Đình Phương choáng váng lại bị ngã chúi người, nằm lọt thỏm vào hốc đá.
Toan khom người đúng dậy lần thứ hai, Cao Đình Phương chợt giật mình vì bỗng không lại có một vật lạ từ bên trên rơi ngay vào người Cao Đình Phương.
Ngỡ vật đó là một hòn đá vừa từ vách đá long ra do cú va chạm mới rồi, Cao Đình Phương vội huơ tay tìm nhặt, với ý định sẽ dùng nó như một thứ vũ khí phòng thân.
Nhưng lúc chạm vào vật nọ Cao Đình Phương mới biết là lầm. Đó chỉ là một mảnh vải được vo tròn lại, mà đã là mảnh vải thì đó là vật duy nhất Cao Đình Phương không hề cần lúc này.
Cao Đình Phương đưa tay ra, định ném vật đó đi, chợt nghe thanh âm của gã A Cửu vang lên thật to :
- Nhị tiểu thư có ý tha cho tiểu tử nhưng Đại thiếu gia kịp về thật hay. Có lẽ tiểu tử đã rút lên đỉnh tháp...
Nhưng lời của gã A Cửu bỗng bị một giọng nói đầy uy quyền ngắt ngang :
- Ngươi đã biết Nhị tiểu thư muốn buông tha tiểu tử? Vậy vì lẽ gì

ngươi cố tình mách báo đến ta một chuyện mà trước sau gì Nhị tiểu thư cũng sẽ ta biết?
Gã A Cửu liến thoắng giải thích :
- Nếu Đại thiếu gia nghĩ Nhị tiểu thư thế nào cũng bẩm báo chuyện này là sai rồi. Vì chính Nhị tiểu thư đã hạ lệnh cấm tiểu nhân không được bép xép nói với bất luận ai.
- Lệnh đó bao hàm cả ta, nguyên là gia huynh của Nhị tiểu thư?
Giọng A Cửu đầy đắc ý :
- Tiểu nhân không thể nghĩ khác. Huống chi tiểu nhân còn tin rằng kẻ hành thích Bảo chủ chính là tiểu tử. Nếu để tiểu tử thoát tội phen này phải chăng đến lượt tiểu nhân cũng là người có lỗi trong việc a tòng với Nhị tiểu thư che giấu Đại thiếu gia.
Câu chuyện đã kéo dài, đủ thời gian cho A Cửu, Đại thiếu gia và những người theo chân đi dần lên tầng thứ tư của tòa Thạch tháp. Nhưng không phải vì thế mà câu chuyện chỉ đến đây là hết. Giọng nói đầy uy quyền của Đại thiếu gia Thạch Tháp bảo cứ sang sảng vang lên, phát ra từ tầng tháp thứ tư lọt đến tai Cao Đình Phương đang ngưng thần nghe ngóng :
- Vậy là ngươi đã vì ta nên tỏ ra tận tâm tận lực, bất chấp rằng đó là hành vi có thể xem là đắc tội với Nhị tiểu thư.
- Mong Đại thiếu gia minh xét, tiểu nhân chỉ biết hết dạ trung thành với những gì được xem là điều lợi cho Thạch Tháp bảo.
Nghe đến đây Cao Đình Phương chợt giật mình sợ hãi khi nghe Đại thiếu gia đột nhiên cười vang :
- Hay cho câu “hết dạ trung thành” của ngươi. Nhưng thử hỏi, nếu hôm nay ngươi sẵn lòng đắc tội với Nhị tiểu thư, dù sao cũng là chủ nhân của ngươi, thì mai này liệu có lúc nào đó ngươi cũng sẵn lòng đắc tội với ta chỉ vì một điều gì đó mà ngươi cho rằng sẽ đem đến điều lợi cho ngươi? Theo ta, lòng nhị tâm như ngươi là không nên tồn tại. Và kỳ thực ta chẳng muốn phải ra tay hạ thủ ngươi như thế này chút nào. Ha ha...
Cao Đình Phương liền nghe gã A Cửu gào thét :
- Đại thiếu gia sao lại...! A... a...!!!
Cao Đình Phương rùng mình khắp lượt và đoán rằng gã A Cửa đã bị Đại thiếu gia thảm sát. Tiếng gào của gã kéo dài, cũng như tràng cười thập phần độc ác do vị Đại thiếu gia quyền uy tối thượng ở Thạch Tháp bảo này đang phát ra.
Tận tai nghe sự sống chết của một con người được định đoạt quá dễ dàng, Cao Đình Phương chợt nhớ đến câu “giang hồ đầy hiểm ác và người võ lâm lúc nào cũng cận kề sự hiểm nguy” do Nhị tiểu thư

Đoàn Khắc Phượng từng nói, khiến toàn thân Cao Đình Phương vụt nhũn đi, vô tình làm cho hành vi định ném bỏ vật nọ của Cao Đình Phương bỏ dở.
Sau đó, Cao Đình Phương vụt hồi tỉnh, bỗng nhớ rằng nếu để Đại thiếu gia phát hiện ắt sinh mạng cũng chịu chung cảnh ngộ như A Cửu, nên Cao Đình Phương chợt đứng bật dậy, mạo hiểm chạy thục mạng xuống bên dưới tầng tháp.
Tâm trạng hoang mang đã khiến Cao Đình Phương hầu như không còn nhớ gì đến địa hình của tòa Thạch tháp mà trước đó đã định tâm ghi nhớ.
Do vậy, sau một lúc bo chạy và nhận ra rằng đáng lẽ bản thân đã chạy đến tầng tháp dưới cùng mới phải nhưng xung quanh vẫn tối đen và lặng im như tờ khiến Cao Đình Phương bàng hoàng dừng lại.
Muốn nhận định lại địa hình cần phải có ánh sáng, Cao Đình Phương nghĩ như thế và tự dưng cho tay vào bọc áo để lấy ra ngọn hỏa tập đã được Đoàn Khắc Phượng trao cho.
Cao Đình Phương bật hỏa tập lên và thật sự ngỡ ngàng khi thấy bản thân đang dừng chân ở một nơi mà dù là phía trước hoặc phía sau đều có chung một địa hình như nhau. Đó là một bí đạo hay một địa đạo ngầm dưới lòng đất gì đó thì phải.
Bởi hai bên tả hữu Cao Đình Phương nếu không là những vách đá loang lổ thì cũng là những mạch đấy đầy ẩm ướt vẫn còn lưu lại nhiều dấu vết đào xới dang dở. Riêng ở hai đầu thì dường như sâu hun hút với dạng hình ống không biết dài đến đâu là tận cùng.
“Mục đích của Lục sư gia là có liên quan đến tòa Thạch tháp này?! Có khi nào trong lúc bấn loạn ta đã vô tình chạy lạc vào một nơi mà Lục sư gia tuy rất muốn tìm nhưng chưa thể phát hiện?”
Tính hiếu kỳ làm Cao Đình Phương chỉ muốn lưu lại để dò xét. Tuy nhiên, khi nghĩ đến việc có thể trạm chán Lục sư gia ở đây mà Lục sư gia thì đã sẵn chủ ý hạ sát như Đình Phương từng biết, khiến Đình Phương khiếp hãi đành tiếp tục khập khiễng bỏ chạy.
Được một lúc, ngọn hỏa tập rồi cũng tắt vì cháy đã tàn, Cao Đình Phương đang khập khiễng chạy bỗng hụt hẫng toàn thân. Đến khi hiểu ra thì Đình Phương biết rằng bản thân đang bị một khoảng không vô tận nuốt chửng.
“Thế là hết!? Sinh tử hữu mạng, số của ta là số chết nên chạy đến đâu cũng không thoát. Không chết vì Lục sư gia hay vì Đại thiếu gia thì ta cũng chết vì tan xương nát thịt ở một đáy vực vô danh. Cao Đình Phương ta chết như thế này thật không thể nhắm mắt...”

Cao Đình Phương vẫn rơi, cho đến lúc toàn thân bị chạm mạnh vào một vật...

Cửu Âm Giáo

Hồi 3
Đắc ngộ Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ

- A..., ta chưa chết? Ta vẫn sòn sống?!
Nỗi mừng vui tột cùng làm cho Cao Đình Phương suýt nhảy cẫng lên vì sung sướng.
Nhưng ngay lúc đó, cạnh Đình Phương chợt có thanh âm già nua vang lên khiến Đình Phương lập tức rơi vào tâm trạng bàng hoàng :
- Phải, ngươi chưa chết. Nhưng khoảng cách đến cái chết đối với ngươi cũng thật gần, chỉ trong gang tấc mà thôi.
Đình Phương quay đầu nhìn về phía phát thoại.
Người phát thoại là một lão nhân quá già nua, già đến độ lông mày cũng bạc phếch, trắng nhau như cước, như râu và tóc của lão nhân cũng bạc trắng như bông.
Lão nhân đang xạ nhìn Đình Phương bằng đôi mắt ánh ra những tia hung quang hằn học đến nỗi lúc tiếp tục phát thoại lão nhân cũng lên tiếng hằn học mà Đình Phương dù có ngu muội đến mấy cũng nhận ra. Lão nhân bảo :
- Không sớm cũng không muộn, đúng vào lúc ta tọa công đến giai đoạn yếu nhất thì tiểu tử ngươi lại rơi... vào ta. Ngươi nói đi, hơn ba mươi năm tâm huyết của ta đã bị ngươi phá hủy, một mạng của ngươi liệu có đủ để bù đắp những tổn thất đó chăng?
Đình Phương ngồi bật dậy và thay vì sợ hãi hoặc tỏ ra áy náy với những tổn thấy vừa gây ra cho lão nhân thì Đình Phương lại hoang mang nhìn bầu trời xanh ngắt trên cao. Một câu hỏi bỗng theo đó bật ra khỏi miệng Đình Phương :
- Lạ quá! Không lẽ tiểu sinh đã từ tận đỉnh núi trên kia rơi xuống? Tiểu sinh đâu đã bao giờ đặt chân leo lên núi rồi... vào lòng núi? Đã vậy nhờ đâu tiểu sinh dù rơi cao như thế vẫn toàn mạng? Là nhờ có thần thánh giáng hạ che chở và giữ gìn sinh mạng tiểu sinh ư?
Câu nghi vấn của Đình Phương chỉ nhận được duy nhất lời đáp của lão già nua, là nhân vật duy nhất cùng hiện diện với Đình Phương ở một nơi hầu như là sơn cùng thủy tận này. Nhưng trước khi đáp, lão

nhân đã bất ngờ buông một tràng cười dài và thật lớn, vang vọng khắp núi rừng nguyên úy vốn tĩnh lặng như mặt nước hồ thu :
- Thần tiên giáng hạ ư? Ha ha...! Ở đáy vực này, một nơi chỉ có ta và ngươi, vừa đúng hai sinh vật duy nhất cùng tồn tại thì ai sẽ là thần tiên? Nhất định không thể là ngươi rồi. Vì theo ý ngươi vừa nói ngươi là kẻ được thần tiên giáng hạ cứu mạng. Như vậy chỉ có thể là ta. Ha ha..., một kẻ như ta lại là thần tiên ư? Là thần hộ mệnh cứu nạn cho kẻ gặp nguy khốn là ngươi. Thú vị quá, ha ha..., lời của ngươi nghe thật thú vị. Ha ha...
Cao Đình Phương từ từ xoay người lại, nhìn lão nhân như thể đang nhìn một quái nhân.
Xem lão là quái nhân cũng không phải sai vì nếu qua lời lão nói giúp Đình Phương hiểu chính lão là ân nhân cứu mạng Đình Phương thì cớ sao lúc nãy lão tỏ ra hằn học vậy mà bây giờ lão lại tỏ ra cao hứng lạ.
Đúng là lão đang cao hứng. Vì chỉ ai cao hứng mới có thể cười tràng dài bất tận như lão nhân.
Lão cười như thể lâu lắm rồi lão mới có dịp cười.
Nhưng càng nhìn lão cười, Cao Đình Phương càng lấy làm lạ.
“Cớ sao sắc diện lão càng lúc càng đỏ gay vậy?”
Sắc diện của lão nhân thoạt đầu chỉ là hồng nhuận, sau cứ đỏ bừng bừng. Và vì lão vẫn cười nên diện mạo lão rồi cũng đến lúc đỏ gay đỏ gắt. Đỏ đến độ Cao Đình Phương phải chuyển từ tâm trạng kinh ngạc sang trạng thái sợ hãi và lo lắng cho lão nhân.
Đã vậy, tràng cười của lão không hiểu sao cứ yếu dần đi, suy giảm dần cường độ. Để cuối cùng, mặt lão vẫn đỏ nhưng tràng cười của lão vụt biến đổi thành những tràng ho khục khặc kéo dài.
Do chỉ là hai sinh vật duy nhất cùng tồn tại ở đáy vực này, Đình Phương không thể không tin vào lời thốt nãy của lão nhân - nên sự lo lắng của Cao Đình Phương dành cho lão nhân là điều dĩ nhiên phải có.
Đình Phương đúng lên khập khiễng tiến lại gần lão nhân và dùng tay chạm vào đầu vai lão nhân :
- Lão trượng thôi đừng cười nữa, cao niên như lão trượng cười nhiều thế không tốt đâu.
Có lẽ câu khuyên nhủ của Đình Phương có tác dụng. Lão nhân không cười nữa. Và như Đình Phương nhìn thấy, chính lão đang cố kềm nén tràng ho khục khặc chỉ chực phát ra ngoài chủ ý của lão.
Nhưng lão nhân ngưng ho ngưng cười không phải vì lời khuyên nhủ chí lý của Đình Phương, trái lại chỉ vì lão kinh ngạc. Và thái độ kinh

ngạc của lão không những chỉ thể hiện qua ánh mắt nhìn mà còn qua câu lão đang ngắc ngứ hỏi Đình Phương :
- Ngươi..., sao ngươi đi khập khiễng thế kia?
Không muốn lão kinh ngạc quá lâu, Cao Đình Phương phiền muộn đáp :
- Là do tiểu sinh tự gây cho bản thân.
Lão trợn to hai mắt :
- Ngươi tự gây cho ngươi? Ngươi nói là ngươi tự hủy hoại thân thể ngươi? Để làm gì?
Đình Phương ngồi cạnh lão :
- Tiểu sinh vẫn biết Mạnh Tử từng dạy: “Thân thể phát phu, thọ chi phụ mẫu. Bất cảm hủy thương, hiếu chi thủy dã”. (Nghĩa là thân thể tóc da thọ nhận ở sinh thân phụ mẫu. Không được có ý hủy hoại mới là đầu của đức hiếu). Nhưng tiểu sinh không thể làm khác chỉ vì muốn báo phục phụ thù, không cam nhận bất hiếu tử vô dụng.
Lão nhân bĩu môi :
- Ngươi dùng nhiều chữ nghĩa mà hoàn toàn không cần thiết đối với ta. Hãy giải thích thật ngắn gọn xem nào.
Đình Phương cau mày :
- Không phải tiểu sinh là hạng nhiều chữ nghĩa nhưng tiểu sinh phải nói như thế mới mong lão trượng hiểu cho rằng mọi việc tiểu sinh làm đều xuất phát từ chữ hiếu. Là thế này...
Lão nhân đột nhiên gay gắt xua tay :
- Đủ rồi, ta không cần hỏi và dĩ nhiên ta cũng không cần nghe ngươi giải thích. Nhưng ta có thể hiểu đại khái là thế này, ngươi dám tự hủy hoại thân thể ngươi chỉ vì mục đích muốn báo thù?
Đình Phương nhìn nhận :
- Không sai... và...
Lão nhân vẫn gắt gỏng ngắt lời Đình Phương :
- Muốn báo thù thì điều tiên quyết ngươi phải biết võ công. Ngươi không biết võ công thì phải?
Đình Phương gật đầu và kinh ngạc :
- Sao lão trượng biết tiểu sinh chưa am hiểu võ công?
Lão cười lạt :
- Ngươi hỏi hay đấy. Nhưng ta biết vì ta vốn dĩ là thần tiên giáng hạ. Nếu không có ta kịp thời ra tay cứu liệu sinh mạng ngươi còn nguyên vẹn như lúc này sao? Thôi, đừng hỏi nhảm nữa. Trái lại hãy đáp lời ta một cách thật lòng. Ngươi còn muốn báo thù cho phụ thân ngươi không?
Đương nhiên Đình Phương phải gật đầu :

- Muốn!
Lão gật gù :
- Đáp ngắn như thế là tốt. Vì người ba hoa chỉ là kẻ nói nhiều nhưng làm chẳng được bao nhiêu. Kẻ nói ít mới là kẻ đáng sợ. Hãy nghe ta hỏi tiếp đây, vậy ngươi có muốn luyện võ công?
Đình Phương lại gật đầu :
- Đương nhiên là muốn. Nhưng ai sẽ chỉ dạy võ công cho tiểu sinh?
Lão nhăn mặt :
- Ngươi lại hỏi nhảm nữa rồi. Mà thôi, ta có thể cảm thông vì hạng như ngươi nếu không gặp ta có lẽ mãn kiếp này ngươi đừng mong có lấy một phần nhỏ võ công.
Đột nhiên lão nghiêm mặt :
- Vì ta sẽ là người truyền thụ võ học cho ngươi nên có một vài ràng buộc mà ngươi không thể không đáp ứng. Thế nào?
Đình Phương nhanh nhảu phục người quỳ lạy lão nhân :
- Là nam nhi đại trượng phu đương nhiên tiểu sinh phải tuân thủ đạo lý Tam Cung Ngũ Thường. Nếu được lão trượng truyền thụ võ công, tiểu sinh mặc nhiên phải kính lão trượng là sư phụ. Mọi giáo huấn của sư phụ chính là mệnh lệnh mà đồ nhi tuyệt đối phải vâng nghe. Sư phụ lão nhân gia tại thượng xin nhận đại lễ bái sư của đồ nhi Cao Đình Phương.
Nhìn Đình Phương nghiêm cẩn hành lễ bái sư, lão nhân đắc ý há miệng cười :
- Khá lắm, khá lắm. Bình sinh ta là hạng người không ưa gì lễ nghĩa nhưng thu được một đồ đệ như ngươi, được nghe ngươi bảo lời của sư phụ là mệnh lệnh tuyệt đối phải tuân thủ, ta nghe thật sướng tai. Ha ha...
Kể cũng lạ, lão không cười không sao mà vừa cười thì sắc diện lão lại đỏ au.
Và sắc mặt vừa đỏ thì tràng cười của lão liền biến thành một chuỗi những tiếng ho khục khặc.
Lão cố nén ho. Nào là tự đưa tay xoa ngực, nào là nhăn mày nhăn mặt và hắng giọng liên tục để hy vọng giảm thiểu cơn ho, nhờ đó cuối cùng lão cũng ngưng được chuỗi ho tồi tệ.
Lão lắc đầu thất vọng nhìn Cao Đình Phương :
- Ta chỉ có hai mệnh lệnh dành cho ngươi. Nếu ngươi lập thệ một lời tuần thủ ta sẽ truyền thụ toàn bộ tuyệt học của ta cho ngươi.
Đình Phương cao giọng lập thệ :
- Mọi mệnh lệnh của sư phụ đồ nghi nguyện một đời tuân thủ. Nếu sai lời, đồi nhi ắt bị ngũ lôi phanh thây, tử vô địa táng.

Lão nhân gật đầu và khi phát thoạt giọng nói chợt yếu đi, cùng với sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt một cách kỳ quái :
- Thứ nhất, ngươi phải thay ta báo hận và đối tượng là toàn bộ lũ Chưởng môn Thất đại phái...
- Sư phụ, Thất đại phái là thế nào? Những ai được xem là Chưởng môn nhân Thất đại phái?
Lão gắt gỏng :
- Ngươi chỉ cần ghi nhớ như thế là đủ. Và sau này, lúc bôn tẩu giang hồ ắt ngươi sẽ tự hiểu lũ đốn mạt đó là những ai. Chưa hết đâu, ngươi còn phải thay ta đòi mối hận ở năm nhân vật khác nữa. Một người họ Đoàn, nguyên là Bảo chủ Thạch Tháp bảo, bốn người còn lại là...
Chợt thấy Cao Đình Phương mấp máy môi toan nói, lão nhân ngưng lời và dùng ánh mắt uy quyền nhìn trừng trừng Cao Đình Phương. Thật tâm lo sợ, Cao Đình Phương đành ngậm câm miệng, tiếp tục lắng nghe lão nhân giải thích :
- Bốn nhân vật còn lại được mệnh danh là Trường Hận Thiên Thu. Từ từ sau này ngươi sẽ có cơ hội tìm hiểu và nhận biết họ là ai. Tóm lại, với mệnh lệnh đầu tiên ngươi phải chờ đến lúc luyện hết tuyệt học của ta, đạt mức thập thành, sau đó hãy tìm và lần lượt đối phó với tất thảy mười hai nhân vật ta vừa nêu. Rõ chưa?
Đình Phương gật đầu :
- Nhưng, sư phụ, mười hai nhân vật này vì sao gây hận cho sư phụ?
Lão thở hắt ra một hơi dài mệt mỏi :
- Ta cũng không muốn giấu ngươi. Ba mươi năm trước, lũ khốn kiếp mười hai tên ta vừa nêu đã hiệp lực với nhau giao đấu cùng ta hơn ba ngày ba đêm, ngay trên đỉnh núi trước mặt ngươi. Sau cùng vì mãnh hổ nan địch quần hồ, ta bị bọn chúng bức ép phải nhảy xuống vực. Nhưng chúng nào có ngờ ra vẫn sống, nuốt hận mà sống ở đây suốt ba mươi năm dài. Và rồi chúng sẽ phải trả giá vì điều chúng không bao giờ ngờ, đó là còn có ngươi sẽ thay ta đòi lại cả vốn lẫn lãi cho ta.
Đình Phương cao giọng :
- Sư phụ yên tâm, đồ nhi quyết đòi lại từng mối hận ở từng người.
Lão mỉm cười hài lòng :
- Còn đây là mệnh lệnh thứ hai. Vì ngươi là truyền nhân duy nhất của ta nên sau này ngươi cũng phải thay ta... chưởng Cửu Âm giáo. Nhưng muốn thế ngươi cần phải có Cửu Khúc lệnh. Ta cũng ghi trong đó.
Đưa tay nhận tập sách, Cao Đình Phương ngấm ngầm hang mang

khi nghe lão đột nhiên căn dặn :
- Ngươi phải một mình lưu lại đây cho đến khi luyện kỳ hết mọi sở học có ghi trong này. Ta có việc phải đi nhưng sẽ quay lại bất kỳ lúc nào ta cao hứng. Đến lúc đó, nếu phát hiện ngươi lơ là hoặc chểnh mảng việc luyện công, ngươi đừng trách ta hạ thủ bất dung tình với ngươi vốn là nghịch đồ bất tuân thủ mệnh lệnh sư môn. Ngươi rõ rồi chứ?
Cao Đình Phương vừa gật đầu thì vút một cái lão nhân đã hóa thành chiếc mống bạc, chỉ thoắt cái đã biến mất vào cõi vô định.
Không ngờ lão lại bỏ đi như thế này, Cao Đình Phương phát hoảng vội đứng dậy và khập khiễng chạy đuổi theo :
- Sư phụ xin chờ đã, sư phụ...
Do vội, Cao Đình Phương vì không chú ý nhìn dưới chân nên bất ngời bị vấp vào một mô đá nhỏ và té ngã.
“Bõm...”
Ngã đâu không ngã, Cao Đình Phương lại ngã vào một dòng suối cứ êm ả và lẳng lặng chảy quanh co qua từng mép đá nhỏ khiến bất kỳ ai nếu chưa nhìn phong thổ địa hình hoặc vì vô tình không chịu nhìn ngó dưới chân như Đình Phương lúc này thì sẽ khó lòng phát hiện ra sự hiện hữu của dòng suối.
Bị ngã vào dòng nước khiến Đình Phương hoảng sợ vì tệp sách mỏng vừa được lão lão nhân giao phó cũng bị ướt đẫm nước.
Sợ ngấm nước lâu sẽ hủy hoại mọi ký tự có trong tệp sách, Đình Phương vội bước khỏi dòng nước, chú mục tìm kiếm chỗ có thể phơi phóng tệp sách mỏng mau khô. Nhờ đó Cao Đình Phương phát hiện một lối mòn nhỏ dẫn đến một gộp đá đang phơi mình dưới ánh dương quang chan hòa.
Đình Phương luống cuống tìm cách trèo lên, và khi lên đến đỉnh gộp đá, Đình Phương vì vội phơi khô cả tệp sách lẫn y phục nên chưa kịp nhìn hết mọi nơi trên đỉnh gộp đá.
Chỉ khi đã thực hiện xong những công việc cần thiết là cởi bỏ y phục để trải phơi trên gộp đá, cũng đã đặt tệp sách mỏng ở chỗ có ánh sáng chiếu rõ nhất, Đình Phương mới có cơ hội nhìn quanh.
Và với tia nhìn đầu tiên về phía khuất nhất của gộp đá, Đình Phương đã kêu thất thanh :
- Ôi... sư phụ?! Hóa ra lão nhân đã cố tình nấp ở đây để ngấm ngầm dò xét đồ nhi? Đồ nhi thật có lỗi vì đã làm ướt tệp sách sư phụ vừa giao. Nhưng đó chỉ là vô ý, xin sư phụ lão nhân gia chớ trách.
Kêu nhưng không nghe đáp, sợ nhưng vẫn không bị lão nhân mở lời quở trách, thái độ cứ ngồi im lặng như tờ của lão nhân, mà còn ngồi

ngây như phỗng ở góc vừa khuất vừa tối nữa, nên Cao Đình Phương kinh nghi.
Đến khi nhìn thật kỹ, mắt của lão thì nhắm tịt, thần thái thì cứ như người vô hồn, đến cả nhịp hô hấp của lão nhân hầu như cũng chẳng có, Cao Đình Phương mới vỡ lẽ, lão nhân đã quy tiên và lão nhân tuy chết nhưng dường như không hề muốn Cao Đình Phương biết lão chết.
Một thoáng hoảng sợ rồi cũng qua đi, Cao Đình Phương chầm chậm tiến lại gần lão.
Nơi lão nhân ngồi hóa ra chỉ là một huyệt khẩu nhỏ, vừa đủ cho lão ngồi không đụng đầu, đủ hẹp để lão dù có ngả nghiêng cũng vẫn giữ nguyên tư thế tịch diệt.
Cao Đình Phương không để ý đến bản thân đang trần trùng trục, cứ mặc nhiên quỳ thụp xuống hành lễ trước di thể lão nhân vẫn kính cẩn như lão chính là sư phụ đích thực, cho dù lão chưa hề truyền thụ một mẩu nhỏ võ công nào.
Định thần lại, cái chết của lão nhân vô tình giúp Đình Phương vỡ lẽ đôi điều.
Và điều đầu tiên Đình Phương nhận thức là lão nhân dù gì đi nữa cũng chỉ là một phàm nhân, không hề là thần tiên giáng hạ như lão cố tình làm cho Đình Phương phải ngỡ như thế. Từ đó mà suy ra, ình Phương hiểu biết rằng vì sao lão cố ý che giấu, không cho Đình Phương biết lão đến lúc phải chết và ý lão vẫn muốn Đình Phương tin rằng lão là thần tiên giáng hạ. Mà đã là thần tiên thì lão không thể chết.
Lão muốn tạo ấn tượng cho Đình Phương biết lão là hạng người bất tử. Thà lão chết ở một nơi khuất mắt Đình Phương còn hơn là để Đình Phương xem thường, nghĩ lão là người phàm vẫn có biểu khiếm khuyết bất toàn.
Hiểu được thế, bất giác Đình Phương nghĩ lại và suy xét thật kỹ về mọi phương diện của từng ấy sự việc đã diễn ra trong một ngày.
Trước tiên lúc Đình Phương từ trên cao rơi xuống cũng là lúc lão "đang tọa công đến giai đoạn xung yếu nhất", khiến "ba mươi năm tâm huyết của lão đã bị Đình Phương phá hủy". Ở điểm này Đình Phương hiểu việc bị rơi xuống của Đình Phương đã gây kinh động đến lão. Và vì lão là người am hiểu võ học nên lão có cách thế của lão để kịp ra tay giải nạn cứu nguy cho Đình Phương. Mạng Đình Phương nếu được bảo toàn thì đổi lại ba mươi năm tâm huyết của lão bị hủy sạch.
Đó là lý do khiến Đình Phương thoạt vừa tỉnh lại liền gặp phải thái độ

hằn học của lão.
Đình Phương nghĩ đến đây chợt gật gù, vừa nhìn di thể lão nhân vừa ngấm ngầm cảm kích lão: “Nếu là ta có lẽ ta cũng bực tức hằn học như vậy. Bởi có ai lại không tức giận một khi hoài bão suốt ba mươi năm dài ấp ủ, cũng là quãng thời gian nuốt hận thù mà cố sống như sư phụ lão nhân gia đã bộc bạch lại bị phá hủy chỉ trong một thoáng chốc? Chẳng trách sư phụ đã mau chóng đổi giận thành mừng khi biết rằng kể từ nay trở đi sẽ có ta thay người phục hận. Đó là nguyên do khiến sư phụ vì quá mừng nên cứ cười mãi, cười dài đến ho. A..., ân tình của sư phụ ta thật không bề báo đáp”.
Và lòng cảm kích đã khiến Đình Phương đứng dậy, loay hoay tìm cách... thân cho cho sư phụ.
Nhưng điều này là vượt quá năng lực Cao Đình Phương bởi Đình Phương dù xoay xở thế nào cũng không thể đưa di thể lão nhân ra khỏi hốc đá lão đã chọn.
Tuy vậy, nhờ Đình Phương tận tâm tận lực như thế nên mới có cơ hội chạm vào lão và nhìn thấy phần hạ thân của lão.
“Úy?! Hai chi dưới của sư phụ đã không còn? Thảo nào ta chưa hề thấy sư phụ đứng lên hoặc đi lại. Có lẽ đây là kết quả của lần sư phụ mười hai nhân vật độc ác ba mươi năm trước đã bức sư phụ rơi xuống tận đáy vực?! A..., sư phụ là người am hiểu võ công vậy mà lúc rơi xuống vực vẫn hứng chịu hậu quả thê thảm này. Nếu ta không được sư phụ kịp thời ứng cứu, mạng ta đâu dễ nguyên vẹn thế này”?
Càng thấu hiểu Đình Phương càng sinh lòng cảm phục lão nhân. Và do cảm phục nên Đình Phương càng thêm tôn trọng di ý của sư phụ.
Đình Phương nói thành tiếng :
- Vì sư phụ là phế nhân nên đã cảm thông và sẵn lòng thu nhận đồ nhi làm đệ tử. Đại ân của sư phụ, đồ nhi nguyện suốt đời khắc cốt ghi tâm. Nay sư phụ đã quyết chọn nơi này làm chỗ... thân, đồ nhi xin tuân theo di nguyện của người. Sư phụ thiên tài chí minh cứ an tâm yên nghỉ. Đồ nhi quyết không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ.
Đình Phương lại thi lễ một lần nữa, sau đó nhặt nhạnh thật nhiều những mẩu đá to nhỏ đủ loại lấp kín tuyệt khẩu cũng là mộ huyệt của lão nhân.
Ánh nắng ban trưa thêm gay gắt, cái nắng nóng đến cháy da làm Đình Phương nhớ đến việc mặc lại y phục.
Chưa kịp mặc y phục vào, những tự dạng nhòe nhoẹt trên tập sách mỏng chợt đập vào mục quang làm Đình Phương giật mình sợ hãi.
Tập sách được phơi cạnh y phục, Đình Phương vội buông y phục xuống, vơ lấy tập sách vừa hốt hoảng đọc lướt qua từng trang. Bao

nhiêu tự dạng ghi trên đó đều bị làn nước làm cho nhòe nhoẹt khiến Đình Phương dù cố gắng đến mấy vẫn không sao phân biệt đâu là những chữ “Hồ hồ... chi chi... dã dã”.
Tập sách nếu trước đó là di thư lưu lại toàn bộ sở học của lão nhân thì lúc này đây chỉ là một phế vật không hơn không kém.
Ngao ngán đến nao lòng, Đình Phương thẫn thờ buông tệp sách khỏi tay.
“Keng...”
Tiếng chạm của tệp sách lúc rơi vào đá bỗng vang lên làm Đình Phương giật mình. Vì giấy dù có rơi mạnh đến mấy cũng không thể tạo ra âm thanh chấn động và trong trẻo đến vậy.
Đình Phương nhặt lại tệp sách và cẩn trọng tìm kiếm.
“Đây rồi. Bìa của tệp sách được làm bằng da. Giữ hai lần da hóa ra lại là chỗ kín đáo để cất giấu một vật bí mật?!”
Đúng như Đình Phương đang nghĩ, phần bìa da của tệp sách lại có đến hai lớp.
Và do Đình Phương vô ý phơi phóng tệp sách đến khô cong, khiến hai lớp da càng khô cứng thì càng dính sát vào một vật bí mật được cất giấu giữa hai lớp da. Để khi cả tệp sách rơi vào đá mới phát ra tiếng chạm kỳ lạ gợi tò mò cho Đình Phương là vậy.
Lần mở hai lớp da ra, Đình Phương tìm thấy một vật bằng kim thiếc vuông vức bằng đúng nửa lòng bàn tay.
Vật kim thiếc này có một mặt khắc hình một lão nhân Độc cước, dưới hình khắc ba chữ “Độc Cước Quỷ”. Mặt còn lại của hình bài là những hàng chữ nhỏ li ti, được Đình Phương đọc và hiểu thì đó là khẩu quyết để luyện môn công phu Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp.
Cao Đình Phương khấp khởi mừng.
“Cũng may sư phụ còn có cách này để lưu lại cho ta một môn công phu võ học vỏn vẹn. Có còn hơn không, nếu gắng công luyện môn võ học này đến thập thành thì lo gì không báo được thù?”
Do mừng thế nên Đình Phương vừa máy móc mặc lại y phục vào người vừa chăm chú đọc đi đọc lại nhiều lần toàn bộ khẩu quyết của môn công phu Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp.
Khi đã ghi nhớ đến nhập tâm, Đình Phương cất hình bài vào bọc áo, vừa đứng lên lên định diễn luyện công phu theo khẩu quyết vừa đọc thuộc.
Bất chợt Đình Phương đứng thừ người. Sau đó, Đình Phương từ từ lấy tay khỏi bọc áo. Theo cử động của Đình Phương, một mảnh vải vo tròn cũng xuất hiện trên tay Đình Phương.
Nhìn mảnh vải, Đình Phương chợt hiểu: “Đây là vật ta đã tình cơ

nhặt được lúc bị giam trong lòng tòa Thạch tháp? Ta nhớ đã ném đi, sao bây giờ lại xuất hiện ngay trong người ta?"
Sau khi cố nhớ lại, Đình Phương bỗng phì cười :
- Nhưng ta nào đã ném nó đi? Hóa ra đang lúc lâm nguy, vì ta cho tay vào bọc áo để lấy ngọn hỏa tập ra nên đã tiện tay nhét luôn mảnh vải vô dụng này vào người.
Bùi ngùi nhìn mảnh vải, dù gì cũng là vật đã cùng Đình Phương đồng cam cộng khổ, vượt thoát từ Thạch Tháp bảo và cùng nhau tồn tại cho đến tận lúc này, Đình Phương chợt mở rộng mảnh vải ra.
Một vật tương tự Thiết Chỉ Hoàn bỗng từ mảnh vải rơi tuột ra và suýt rơi khỏi tay nếu Đình Phương không kịp chộp giữ. Đồng thời một hàng chữ sẫm như in trên mặt mảnh vải cũng đập vào mắt Đình Phương: "Muốn có võ công cái thế hãy mang vật này đến Ngưu Lang kiều giao cho Hận". Ai đã lưu vật này? Ngưu Lang kiều ở đâu? Giao cho Hận là giao cho ai? Làm sao sau khi giao vật này cho xong người giao vật sẽ có võ công cái thế? Hừ, thật khó hiểu!
Đình Phương vừa đọc hàng chữ có màu sẫm in trên mảnh vải vừa lẩm bẩm bình phẩm, như thể muốn tự hỏi mình hơn là hơn một mảnh vải vô tri.
Tuy nhiên, do câu "Muốn có võ công cái thế..." là một câu quá hấp dẫn đối với Đình Phương nên thế nào cũng sẽ tìm đến Ngưu Lang kiều và giao vật nọ cho nhân vật có tên Hận.
Quay trở lại với công phu Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp, đến lúc thử diễn luyện theo khẩu quyết thì Cao Đình Phương mới nhận ra sự bất toàn của thân thể đã gây nhiều khó khăn. Và kết quả sau một lúc lâu gắng công khổ luyện là Đình Phương đành buông tiếng thở dài thất vọng :
- Chỉ có chín lần chín tám mươi mốt bộ vị, quá dễ để ghi nhớ thế mà ta luyện cũng không xong, còn trông mong gì sau này luyện được võ công cái thế. A..., là ta đã tự hại ta, đã hủy đi đôi chân để lập kế lọt vào Thạch Tháp bảo. Không lẽ ta không còn cơ hội báo thù cho song thân. Ta thật vô dụng. Cao Đình Phương ta chỉ là một kẻ vô dụng.
Lời oán than của Đình Phương thoạt đầu nhỏ sau lớn dần, biến thành tiếng gào phẫn hận của người lâm vào cảnh tuyệt vọng.
Vừa gào xong, Cao Đình Phương chợt nghe thanh âm lạnh lùng vang lên :
- Đến bây giờ ngươi mới nhận ra ngươi thật sự là một kẻ vô dụng sao?
Cao Đình Phương giật thót người, vội quay lại, vừa vặn nhìn thấy Lục sư gia đang từ phía xa xa lao đến thật nhanh.

Nhìn cách lão chạy đến như bay,... lướt qua từng gộp đá ngọn cây giống như thuật đằng vân giá vũ thường n ghe kể trong truyền thuyết Cao Đình Phương thèm thuồng và khát khao, những mong sẽ có lúc bản thân cũng luyện được thân thủ bậc này.
Vì mải nhìn mải ước ao nên đến lúc Lục sư gia lao thoắt người và xuất hiện ngay bên cạnh, Đình Phương có nghĩ đến việc bỏ chạy thì đã muộn.
Sự xuất hiện vừa nhanh vừa đột ngột của Lục sư gia trên đỉnh gộp đá vô tình tạo ra sự xáo động không khí xung quanh Cao Đình Phương. Và sự xáo động đó dù ít nhiều cũng giống như có làn gió nhẹ thổi qua, làm cho mảnh vải có in hàng chữ sẫm màu này đang nằm chơi vơi trên đỉnh gộp đá bị lắt lay và là là rơi luôn vào một két đá cạnh đó.
Đình Phương đưa mắt nhìn theo mảnh vải. Thái độ này của Đình Phương cũng làm Lục sư gia nhìn theo.
Và ngoài ý nghĩ của Đình Phương, lão Lục sư gia bỗng bật lên một tiếng gầm, khó biết là vì vui mừng hay giận dữ :
- Bí kíp Cửu Âm khúc?!
Đúng lúc đó, lão Lục sư gia bỗng có một hành vi thật kỳ lạ. Là lão đột nhiên chồm đến, sau đó khom người và nhặt thật nhanh tập sách mỏng mà lúc này đối với Đình Phương nó chỉ là một phế vật.
Thấy thái độ đó của lão, Đình Phương mơ hồ cảm nhận tập sách chính là vật lão đang tìm. Và nếu đúng như Đình Phương nghi ngờ thì diễn biên tiếp theo sẽ là những gì bất lợi ắt phải xảy đến cho Đình Phương. Vì mọi tự dạng có ghi trên tập sách chẳng phải do sự vô ý của Đình Phương nên bây giờ đã bị nhòe nhoẹt và không còn gì để đọc nữa sao?
Trong lòng ngấm ngầm lo sợ, Đình Phương định thừa lúc lão Lục sư gia cứ mãi săm soi ngắm nhìn qua từng trang của tập sách để tìm cách lẻn bỏ đi thì bất ngờ lão Lục sư gia quắt mắt nhìn Đình Phương :
- Ai đã trao bí kíp này cho ngươi? hay ngươi đã tự tìm thấy trong tòa Thạch tháp bảo từng giam ngươi?
Câu hỏi này làm Đình Phương ngỡ ngàng. Do đó, thay vì đáp, Đình Phương chợt hỏi ngược lại lão :
- Có nghĩa là mục đích thứ hai của lão ở Thạch Tháp bảo chỉ để tìm kiếm vật này?
Lão từ từ đứng lên, vẫn trân trọng giữ tập sách mỏng trên tay :
- Nhưng người tìm thấy lại là ngươi. Hãy nói đi, trường hợp nào ngươi tìm thấy Cửu Âm khúc bí kíp?

Đình Phương xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và đáp :
- Trong Thạch Tháp bảo có một tiểu đạo, tiểu sinh chỉ vô tình chạy lạc vào chứ kỳ thực không hề biết đó là bí đạo hoặc muốn chạy vào đó phải đi theo hướng nào.
Lão Lục sư gia nóng nảy xua tay :
- Đã từ lâu ta có ý ngờ ở một trong hay tòa Thạch tháp ắt có điều bí ẩn. Việc ngươi tình cờ lạc vào một bí đạo cũng là điều dễ hiểu. Sau đó thì sao? Có phải ngươi tìm thấy vật này ở đó?
Đình Phương lựa lời thật cẩn thận khi lên tiếng :
- Cũng không hẳn là thế. Nói đúng hơn tiểu sinh đã tình cờ giải thoát cho một người.
Lão Lục sư gia kinh ngạc :
- Ngươi muốn nói có người bấy lâu nay vẫn bị giam trong bí đạo? Vậy người đó ở đâu? Nhân vật được ngươi giải thoát ấy, đâu rồi?
Đình Phương nhún vai :
- Chết rồi!
Lão giật mình :
- Chết rồi? Sao lại chết? Có phải lúc tháo chạy ngươi và nhân vật đó đã gặp đại dịch? Nếu là vậy, sao chỉ có nhân vật đó chết, riêng ngươi thì không?
Đình Phương thở dài :
- Không hề gặp đại dịch nào cả. Trái lại, vì bí đạo đột ngột chấm dứt ở một nơi nào đó giữa lưng chừng núi trên kia, cả tiểu sinh và nhân vật nọ vì không ngờ nên đều hụt chân, rơi luôn vào đáy vực. Đến khi tỉnh lại, tiểu sinh thấy mình vẫn sống, riêng nhân vật nọ thì đã cận kề cái chết. Tập sách kia là do nhân vật nọ trao truyền cho tiểu sinh sau khi buộc tiểu sinh lập thệ phải báo thù rửa hận cho nhân vật nọ.
Lão chầm chậm hít vào một hơn thật dài :
- Ngươi đã lập thệ thế nào?
Đến lúc này Đình Phương mới y theo sự thật thà mà đáp lời :
- Có tất cả mười hai nhân vật đã được tiểu sinh lập thệ phải đòi hận là Chưởng môn nhân của Thất đại phái, bốn nhân vật khác có tên gọi là Trường Hận Thiên Thu, nhân vật cuối cùng chính là Bảo chủ Thạch Tháp bảo.
Lục sư gia gật gù :
- Ngươi không thể ngẫu nhiên mà lập thệ, đúng không? Vậy nhân vật nọ đã hứa gì với ngươi?
Có phần ngờ ngợ vì không hiểu giữa lão Lục sư gia và sư phụ có quan hệ thế nào nên Đình Phương vừa đáp vừa dò xét từng biểu hiện trên nét mặt lão :

- Tiểu sinh đã hành lễ bái sư, nhận nhân vật nọ làm sư phụ. Và theo di mệnh của gia sư, tiểu sinh sau này còn phải chấp chưởng Cửu Âm giáo sau khi tìm thấy một vật gọi là Cửu Khúc lệnh.
Một lần nữa lão Lục sư gia lại gật đầu. Nhưng khi phát thoại, lần này lão nói dài hơn, có phần rõ ràng hơn :
- Những gì ngươi vừa kể đều khớp với mọi điều trước đây ta đã đoán. Tuy nhiên, việc thay nhân vật nọ rửa hận báo thù không cần phiền đến ngươi. Nói rõ hơn là vì nhờ ngươi mà ta tìm thấy vật này. Ta sẽ đảm nhận mọi việc còn lại, kể cả việc tìm Cửu Khúc lệnh để chấp chưởng Cửu Âm giáo. Đổi lại điều đó, ta hứa sẽ thay ngươi báo thù cho phụ thân ngươi. Phần ngươi, ta sẽ tha cho ngươi toàn mạng. Hãy mau ly khai chốn này và mãi mãi đừng toan tính đến chuyện bôn tẩu giang hồ. Đó không là nơi chốn dành cho ngươi, một kẻ tuy có đởm lược tự hủy hoại đôi chân, tâm dùng khổ nhục kế mưu cầu chuyện báo thù nhưng lại vô tình biến thành một phế nhân, vô phương luyện võ công, hoàn toàn vô dụng nếu muốn trở thành một nhân vật cái thế. Ngươi rõ rồi chứ?
Đình Phương bàng hoàng :
- Nhưng tiểu sinh đã bái sư. Nếu tiểu sinh không tuân giữ những gì đã lập thệ, ở cửu tuyền e gia sư sẽ không bao giờ tha thứ.
Lão cười nhạt :
- Thu nhận ngươi làm truyền nhân đó chỉ là hanh vi vạn bất đắc dĩ. Kỳ thực sư phụ ngươi chỉ kỳ vọng giao phó vật này cho ai khác xứng đáng hơn. Và người đó lúc này chính là ta.
Đình Phương chợt buột miệng :
- Lão và gia sư thật ra có liên quan thế nào?
Lão phá lên cười :
- Đó là một trong những điều ta không thể giải thích, nhất là đối với ngươi, một kẻ sẽ phải an phận thủ thường, chỉ biết lập gia thất và lưu lại cho Cao gia càng nhiều hậu nhân càng tốt, như bao người khác lỡ sinh ra làm một kiếp người bình thường. Ha ha...
Đình Phương cau mặt nghe lão cười khinh miệt. Nhưng sau đó, lúc lão ngưng cười, Đình Phương thay vì nói lên những lời bực dọc và bất phục thì lại tò mò hỏi :
- Nhưng quyển bí kíp gì đó, đến một chữ cũng không thể nào nhìn rõ mà đọc, liệu lão biết cách thức đi vào Tuyệt Địa cửu khúc để thu hồi Cửu Khúc lệnh sao?
Lão phì cười, ung dung cất tập sách mỏng được lão gọi là bí kíp Cửu Âm khúc vào người :
- Ngoài ta ra nào còn ai khác biết cách xuất nhập Tuyệt Địa cửu

khúc? Vả lại, hà hà... bí kíp Cửu Âm khúc quý ở chỗ không có chữ, đó là điều mà ngươi không bao giờ hiểu nổi.
Nhưng vừa nói xong, lão đột nhiên thất sắc và lại lấy tập sách ra nhìn. Đoạn lão kêu :
- Quả nhiên trong này có ghi nhiều tự dạng. Là ngươi sau khi đọc qua đã hủy đi mọi tự dạng có thể là võ học được lão ma lưu lại?
Đình Phương cũng thất sắc :
- Hóa ra giữa lão và gia sư không hề có liên quan, lão chỉ muốn chiếm đoạt Cửu Âm khúc bí kíp?
Lão cười lạnh :
- Không phải không có quan hệ. Nhưng chiếm đoạt bí kíp cũng phần nào đúng như ngươi nghĩ. Và vì ngươi đã biết, có lẽ ta không thể lưu mạng ngươi như đã hứa. Có chết đi, ngươi hãy tự trách mình sao có số mạng yểu thọ. Hãy chấp nhận số phận dành cho ngươi.
Dứt lời, lão chờn vờn lao ập vào Đình Phương với một bàn tay xòe rộng chỉ chực bóp nát nếu chộp được Đình Phương.
Đình Phương thất kinh và vì không cam tâm chịu chết nên Đình Phương bất ngờ dịch bộ di chuyển theo những bộ vị Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp vừa luyện nhưng tự xem là bất thành.
Và diễn biến xảy ra có phần làm Đình Phương ngỡ ngàng, là Đình Phương vừa kịp thời tránh thoát cái chộp của Lục sư gia chỉ trong gang tấc.
Không ngờ Đình Phương có thể thoát, lão lập tức xoay người và tiếp tục vươn tay chộp vào Đình Phương.
Khi đó, do nghĩ chỉ nhờ may mà kịp thoát, Đình Phương liền vội vàng tụt người khỏi gộp đá. Và vì cước bộ không vững nên Đình Phương ngã chuồi người, lăn lông lốc theo triền dốc.
Lão Lục sư gia nhanh tốc từ trên lao ào xuống, vươn tay vẫy xạ một luồng kình phong vào Đình Phương :
- Ta không tin ngươi lại gặp may đến hai lần. Hãy nạp mạng cho tao!
“Ào...”
Phát hiện lão Lục sư gia có thể phát ra một luồng kình dữ dội và uy lực có thể đè nát bất kỳ vật gì nếu để luồng kình phong chạm vào, Đình Phương kinh tâm động phách, chỉ biết nhắm mắt lăn bừa qua một bên.
“Bùng...”
Kình phong chạm vào nền đất tạo nên tiếng chấn động thật to và làm cho bụi đất tung bắn lên bay tỏa mịt mù.
Nếu tiếng chấn động có làm Đình Phương khiếp sợ thì lúc nhìn thấy bụi đất tung bay mù mịt lại làm cho Đình Phương vui mừng.

Ngay bên cạnh chỗ Đình Phương ngã có một đoạn gỗ khá dài đã ẩm mục, Đình Phương chợt nảy ý, vội chộp lấy đoạn gỗ và ném mạnh vào dòng suối vẫn kín đáo chảy cách đó không xa.
“Bõm...”
Lúc đoạn gỗ rơi tõm vào dòng nước cũng là lúc Đình Phương vội vội vàng vàng chui tọt người vào một khe đá hẹp vừa nhìn thấy.
Lớp bụi đất mịt mù tung bay đã phát huy tác dụng. Lão Lục sư gia vì không nhìn thấy rõ từng hành vi của Đình Phương nên tiếng rơi tõm vào nước làm lão nhỡ Đình Phương vừa có ý bỏ chạy theo hướng đó.
Từ chỗ ẩn náu Đình Phương nghe tiếng lão gầm vang :
- Ngươi bay lên trời cũng chết, ngươi có chui tọt xuống tận lòng đất ta cũng tìm ra. Ta đó ngươi chạy đâu cho thoát. Đỡ!
Sau tiếng lão gầm là một loạt nhiều tiếng chấn động ầm ì vang lên cho Đình Phương biết một lần nữa lão Lục sư gia vừa sử dụng một vài đợt kình phong cực kỳ lợi hại, quật vào chỗ có dòng nước mà lão ngỡ Đình Phương đang cố lẻn thoát đi.
Biết đã đánh lừa được lão, Đình Phương cố thu mình hơn nữa vào chỗ ẩn náu, đến thở cũng không dám thở vì sợ bị lão phát hiện.
Ở bên ngoài, tiếng lão gầm thét vẫn tiếp tục vang lên :
- Thử xem ngươi có thể chui nấp ở dưới đó được bao lâu. Chưa nhìn thấy thi thể của ngươi, dù có phải chờ ở đây đến năm bảy ngày ta vẫn chờ.
Càng nghe Đình Phương càng lo sợ đành len lén thụt người lùi mãi về phía hậu.
Ngách đá Đình Phương vừa chui vào không ngời lại quá dài khiến Đình Phương càng bò lùi càng có cảm nhận như đang chui phải một lỗ thông phong hoặc một lối đi xuyên sơn nào đó dành cho loài bò sát.
Nghĩ đến loài bò sát, Đình Phương chợt nghĩ ngay đến lũ quái xà. Điều nay làm Đình Phương tự hoảng sợ, đành nằm im, không dám động cựa dù chỉ là một nhúc nhích thật khẽ.
Một không gian tĩnh lặng liền bao quanh Đình Phương đến tiếng gầm thét của lão Lục sư gia cũng không còn nghe vang lên nữa.
Sự tĩnh lặng vô tình làm Đình Phương tự trấn tĩnh. Nhờ đó, Đình Phương đủ nhẫn nại, tiếp tục kéo dài cuộc hành xác là cứ mãi mãi nằm yên.
Lâu thật lâu, Đình Phương chợt ngấm ngầm đắc ý khi nghe thoang thoảng tiếng lão Lục sư gia thở dài :
- Không lẽ tiểu tử đã thoát? Để tiểu tử dùng một khúc gỗ mục đánh

lừa ta đã quá xem thường tâm cơ quá ư... của tiểu tử. Hà, may mà ta lấy được bí kíp Cửu Âm khúc cũng không đến nỗi nhục vì thua trí của một tiểu tử vô dụng.
Sự tĩnh lặng sau đó lại tiếp tục hiện hữu khiến Đình Phương cứ ngỡ không biết lão đã bỏ đi hay chưa hay lão chỉ giả vờ bảo thế để dụ Đình Phương ra ngoài sẽ ra tay hạ thủ nếu Đình Phương tự xuất đầu lộ diện?
Vì muốn thi gan cùng lão Đình Phương vẫn tiếp tục nằm yên, nằm đến lúc ngủ vùi mà không hay.

Cửu Âm Giáo

Hồi 4
Thạch Tháp trung ngộ cảnh kinh tâm

Hai tòa Thạch tháp vẫn cao sừng sững, nổi bật giữa nền trời đêm đầy sao, nhưng ánh sao đêm mời nhạt lại là nỗi khó khăn cho một khách bộ hành đang khập khiễng bước theo lối hậu tiến dần về phía có hai tòa Thạch tháp.
Khách bộ hành không chỉ khó khăn bước đi vì tầm thị tuyến hạn chế mà còn phải một lúc đi một lúc ngừng cẩn trọng nghe ngóng từng động tĩnh có thể xảy đến bất kỳ lúc nào.
Tuy vậy, bao cẩn trọng của khách bộ hành đều vô ích. Vì đường dẫn đến hai tòa Thạch tháp đã càng lúc càng gần nhưng thủy chung vẫn không có những bất ngờ gì xảy ra, đến nỗi khách bộ hành phải ngạc nhiên dừng lại khi còn cách cánh cửa dẫn vào hậu liêu của Thạch Tháp bảo độ chừng ba trượng.
Vốn chờ đợi những điều bất ngờ xảy đến, nhưng chính sự tĩnh lặng lúc ấy mới là điều đáng sợ.
Và khách bộ hành càng thêm nghi ngờ nhiều hơn khi lờ mờ nhận ra cánh cổng dẫn vào hậu liêu Thạch Tháp bảo thay vì đóng im ỉm thì lúc này lại mở toang, một việc hoàn toàn trái lẽ thường so với thời khắc bây giờ đã quá nửa đêm.
Điều đáng kinh nghi hơn là từ bên trong đó, phía sau cánh cổng mở toang, khách bộ hành hoàn toàn không hề nghe bất kỳ động tĩnh nào phát ra, không giống chút nào với một Thạch Tháp bảo đang lúc lo lắng hậu sự cho nhân vật Bảo chủ đã bị sát hại cách đây chưa đầy ba ngày.

Quá đỗi nghi hoặc, khách bộ hành vì muốn tìm hiểu nguyên do của trạng thái tĩnh lặng một cách kỳ quái này nên sau một lúc do dự đã bắt đầu dịch chuyển bằng những bước chân êm thấm tiến dần về phía cánh cổng.
Phải vượt qua cánh cổng khách bộ hành mới có cơ hội nhìn thấy một cảnh quang không thể ngờ là có.
Đó là một quang cảnh đổ nát, hoàn toàn khác xa với một Thạch Tháp bảo hưng thịnh mà khách bộ hành ít nhất cũng đã có một dịp nhìn thấy.
Vì là cảnh đổ nát nên từ đây không có một động tĩnh nào phát ra càng là điều không mấy khó hiểu.
Tuy vậy cảnh tượng này cũng làm khách bộ hành khựng người vì hoang mang.
Và sau đó nỗi hoang mang vụt hóa thành tâm trạng sợ hãi, làm khách bộ hành chỉ muốn quay người bỏ chạy thật nhanh, càng sớm ly khai chốn âm u ghê rợn này càng tốt.
Nhưng đúng lúc đó, mục quang khách bộ hành chợt bắt gặp một ánh sáng vừa bật lóe lên trong bóng đêm âm u, sau đó nhanh chóng phụt tắt.
“Có người?!”
Với ý niệm này, khách bộ hành chợt thu người lại trong tư thế sẵn sàng đối phó với bất kỳ tình huống nào sắp xảy ra. Đôi mắt thì đau đáu nhìn về phía vừa phát ra ánh lửa và chỉ thoáng xuất hiện như một sự việc xảy ra trong mơ hồ.
“Ánh lửa phát ra từ tòa Thạch Tháp bảo cánh Đông? Phải chăng ngoài Lục sư gia vẫn còn một vài nhân vật cũng có chung một mục đích là kiếm tìm bí kíp Cửu Âm khúc? Nhưng trong hai tòa tháp này đâu là nơi đã từng giam giữ Cao Đình Phương ta? Tòa Tháp phía Đông hay tòa cánh Tây?”
Bất chợt ánh lửa lại lóe lên một lần nữa, giúp Cao Đình Phương chính là khách bộ hành dễ dàng nhận định đây là phương hướng đã phát ra ánh lửa.
“Đúng là tòa tháp cánh Đông rồi. Người đó là ai? Là gia nhân của Thạch Tháp bảo hay chỉ là người vì hiếu kỳ muốn vào đây tìm hiểu nguyên nhân gây ra sự đổ nát của Thạch Tháp bảo?”
- A... a...
Một chuỗi thanh âm the thé bỗng phát lên trong đêm, khiến Cao Đình Phương thoạt nghe liền cảm thấy lạnh khắp người.
Nhưng liền sau đó, cũng từ hướng đã phát ra chuỗi thanh âm the thé, Cao Đình Phương nghe vọng lại một loạt âm thanh huyên náo

mang hơi hướm của một trận động thủ đang diễn ra giữa những nhân vật giang hồ với nhau. Rõ nhất là tiếng quát phẫn nộ của một nữ nhân :
- Các hạ là ai? Có liên quan thế nào với nhóm nhân vật thần bí đêm qua đã bất ngờ tập kích và phá hủy toàn bộ Thạch Tháp bảo của bổn cô nương? Hãy đỡ chiêu.
Cao Đình Phương giật mình, thầm kêu :
"Đó là Nhị tiểu thư Đoàn Khắc Phượng? Nếu đúng như những gì ta vừa nghe, Thạch Tháp bảo uy danh lẫy lừng là thế mà chỉ vỏn vẹn một đêm thôi đã bị một nhóm nhân vật thần bí phá hủy thật sao? Và đêm nay họ đã quay lại? Nhị tiểu thư liệu đối phó nổi không nếu ở khắp Thạch Tháp bảo lúc này chỉ còn lại một mình Nhị tiểu thư?"
Lòng cảm kích Nhị tiểu thư nhân từ độ lượng vẫn tồn tại trong tâm trí Cao Đình Phương. Vì thế, lúc nghĩ nàng chỉ có một mình nhưng phải chống trả với quá nhiều kẻ địch, Cao Đình Phương vụt quên mất bản thân không những không biết võ công mà còn là một gã phế nhân tàn tật, cứ vội khập khiễng chạy về phía đang xảy ra náo loạn.
Và Cao Đình Phương càng khẩn trương hơn, lúc đột nhiên nghe tiếng Đoàn Khắc Phượng kêu thất thanh :
- Cẩu tặc vô sỉ. Người xuất xứ từ môn phái nào? Sao dám dùng những chiêu thức hạ lưu đối phó với một nữ nhân như ta? Hãy đỡ!
Thủy chung Cao Đình Phương chỉ nghe mỗi một mình Đoàn Khắc Phượng quát tháo và phát thoại. Còn địch nhân của nàng dù chỉ có mỗi một người đi nữa, cớ sao không một lời lên tiếng đáp lại những lời quát mắng của Đoàn Khắc Phượng? Hay địch nhân của nàng nguyên ủy chỉ là một lũ câm, không có năng lực phát thoại?
Nhưng dẫu sao do nghĩ Đoàn Khắc Phượng đang lâm nguy nên Cao Đình Phương vẫn quyết liệt chạy đến.
Cao Đình Phương lần lượt vượt qua từng đống đổ nát, nơi trước kia vốn là những tòa ngang dãy dọc của một Thạch Tháp bảo uy danh lừng lẫy.
Vẫn không một thanh âm nào khác lạ vang lên, ngoại trừ những loạt huyên náo ở về phía Cao Đình Phương đang chạy đến, cho Cao Đình Phương hiểu rằng toàn bộ những người từng là gia nhân của Thạch Tháp bảo lúc này hầu như chẳng còn một ai. Vì nếu còn ắt họ phải chạy đến như Cao Đình Phương đang chạy - một khi họ biết Nhị tiểu thư của họ đang gặp sự hiểm nguy.
Thanh âm huyên náo vẫn vang lên đâu đó từ phía bên kia tòa Thạch tháp cánh Đông, khiến Cao Đình Phương muốn chạy đến đó bắt buộc phải vượt hết khoảng đường dài thăm thẳm từ phía hậu cho

đến tận phía trước Thạch Tháp bảo.
Vì lúc đi vào, Đình Phương do cẩn trọng nên đã tiến vào từ lối hậu, trong khi vị trí có hai tòa Thạch tháp lại nằm mãi đằng trước gần với cánh cổng Tam quan dẫn vào Thạch Tháp bảo theo lối chính điện. Đó là một quãng đường dài, nhất là đối với Cao Đình Phương vốn có đôi chân khập khiễng khó có thể chạy nhanh.
Do vậy, lúc Cao Đình Phương chạy đến chân tòa Thạch tháp thì trận động thủ xảy ra ở phía bên kia hầu như đã đến lúc ngã ngũ. Đình Phương bỗng nghe một tiếng kêu như tiếng xé lụa vang lên :
"Soạt".
Liền theo đó là tiếng gào bi phẫn của Đoàn Khắc Phượng :
- Dâm tặc. Nếu muốn làm nhục ta, ngươi chỉ có thể làm nhục một cái thi thể vô hồn mà thôi.
Không cần nhìn Cao Đình Phương cũng dư hiểu điều gì đang xảy ra cho Đoàn Khắc Phượng. Nàng đã bị địch nhân đánh bại và nàng chắc chắn sẽ bị địch nhân cưỡng nhục nếu ngay lúc này nàng không tìm cách tự sát.
Không muốn nàng chết và càng không muốn nàng bị dâm tặc làm nhục, Đình Phương bất ngờ gào toáng lên :
- Dừng tay! Hay dâm tặc ngươi muốn nạp mạng vì tuyệt học Cửu Âm khúc?!".
Đình Phương chỉ muốn gào bừa thế thôi và mục đích là đánh động cho kẻ kia biết ở đây còn có người, không phải chỉ mỗi mình y để y muốn làm gì thì làm. Nào ngờ tiếng gào loạn ẩu đó của Đình Phương lại hóa ra có tác dụng. Đình Phương nghe kẻ kia lần đầu tiên lên tiếng và là kêu thất thanh :
- Cửu Âm khúc?! Ôi chao... Cửu Âm giáo đã tái thế! Ác ma Cửu Âm giáo xuất thế!!
Kèm theo chuỗi kêu thất thanh, Đình Phương còn nghe rõ tiếng chân kẻ nọ chạy thình thịch.
Không bỏ lỡ cơ hội, Cao Đình Phương vội vàng chạy nhanh qua bên kia tòa Thạch tháp và may mắn phát hiện Đoàn Khắc Phượng vẫn còn sống.
Nhưng vừa nhìn thấy nàng, Cao Đình Phương lập tức quay mặt đi, miệng khe khẽ kêu :
- Địch nhân đã bị tiểu sinh hù dọa chạy mất rồi. Nhị tiểu thư mau mau tự chỉnh trang lại y phục và rời khỏi nơi này nhanh, đừng chần chừ, kẻo địch nhân quay lại thì khốn.
Đáp lại lời khẩn trương của Cao Đình Phương chỉ là tiếng thở dài ai oán của Đoàn Khắc Phượng :

- Là Cao thiếu hiệp đó ư? Tiểu nữ đã bị dâm tặc điểm huyệt đạo, có muốn cử động cũng không được.
Đình Phương hoang mang :
- Bị điểm huyệt là sao? Có phải giống như lần tiểu sinh bị bất động toàn thân chăng?
Tiếng Đoàn Khắc Phượng từ sau lưng Cao Đình Phương vọng đến :
- Thiếu hiệp không biết võ công, tiểu nữ có giải thích nhiều cũng vô ích. Chi bằng thiếu hiệp nên liệu cách rời đi. Chỉ cần nhìn thấy thiếu hiệp vẫn an toàn, tiểu nữ dù chết cũng không còn gì áy náy.
Đình Phương vỡ lẽ :
- Thạch Tháp bảo đột nhiên lâm hiểm họa, chỉ vì một lời đã hứa khiến Nhị tiểu thư một mình mạo hiểm quay lại định phóng thích tiểu sinh ư?
Nàng lại buông tiếng thở dài :
- Cùng phần nào là thế. Và đúng hơn là tiểu nữ muốn quay lại để thu nhặt di thể của gia phụ. Nhưng tiểu nữ thật vô dụng, đến việc chu tất mọi hậu sự cho gia phụ cũng không thể làm tròn, và lúc này di thể của gia phụ hiện ở đâu tiểu nữ cũng không biết. Tiểu nữ nên chết đi mới mong chuộc lại tội bất hiếu đối với gia phụ.
- Chết thì dễ rồi, nhưng sau này ai sẽ thay tiểu thư truy nguyên hung thủ và báo thù cho lệnh tôn? Cũng vì ý nghĩ này nên mười năm trước tiểu sinh đã vượt qua ngưỡng tuyệt vọng, quyết sống để báo thù cho tiên phụ, cũng là giúp tiên mẫu nguôi ngoai, gắng gượng kéo dài cuộc sống thêm mười năm dài đằng đẵng đầy những đau khổ bi lụy.
Lời của Đình Phương vừa dứt liền có tiếng Đoàn Khắc Phượng khẳng khái kêu :
- Thiếu hiệp hãy tiến lại đây. Đừng ngại nếu phải nhìn thấy tiểu nữ trong trạng thái này.
Dù chưa biết chủ ý của nàng là thế nào, nhưng vì nàng đã nói thế nên Đình Phương quay lại.
Nhưng vì đã biết y phục của nàng ở phần thân trước đã bị xé rách, để lộ cả da thịt bên trong, nên Đình Phương luôn giữ ý, không hề nhìn vào chỗ không nên nhìn.
Đình Phương hỏi :
- Nhị tiểu thư có ý gì?
Do không nhìn vào Đoàn Khắc Phượng nên Đình Phương không hề biết tâm trạng của nàng là thế nào khi phải đối diện với Đình Phương trong một trạng thái thật sự bất tiện là thế. Nhưng qua lời phát thoại có phần nào lí nhí của nàng, Đình Phương hiểu, nàng cũng đang mang tâm trạng bối rối khôn tả. Đình Phương nghe nàng bảo :

- Tiểu nữ đã bị điểm huyệt đạo. Thường khi chỉ cần độ một khắc là huyệt đạo có thể tự giải khai. Nhưng vì lo dâm tặc thế nào cũng đoán ra đã bị lừa, do không có người đuổi theo, thế nào y cũng quay lại nên tiểu nữ đành phiền Thiếu hiệp giúp tiểu nữ giải khai huyệt đạo.
Đình Phương nghe mà thất kinh :
- Chết thật. Lúc lừa y, tiểu sinh quên khuấy chuyện y quay lại vì phát hiện không có người đuổi theo y. Tiểu sinh phải làm gì để giúp Tiểu thư giải huyệt.
Nàng chưa đáp thì đã có thanh âm khác vang lên đáp hộ. Đó là thứ thanh âm khào khào khiến Đình Phương thoạt nghe đã có ý ngờ là người đang phát thoại cố tình làm thế để che giấu đi thanh âm thật của y có lẽ quá quen thuộc hoặc đối với Đình Phương hoặc đối với Đoàn Khắc Phượng. Thanh âm đó bảo :
- Dám mạo nhận Cửu Âm giáo để lừa ta, mạng của ngươi kể như đã bị định đoạt, làm gì còn cơ hội để ngươi lo lắng chuyện giải khai huyệt đạo cho tiểu liễu đầu Đoàn Khắc Phượng.
Sự xuất hiện của thanh âm này làm cho Cao Đình Phương bàng hoàng vì biết tử kỳ đã điểm. Tuy vậy, Cao Đình Phương lại đột ngột có hành vi mà có lẽ chính bản thân Đình Phương cũng không thể ngờ là có.
Đình Phương vội chồm đến, ôm xốc Đoàn Khắc Phượng vào đôi tay rắn chắc, đồng thời còn co chân chạy thật nhanh, mang Đoàn Khắc Phượng vào bên trong tòa Thạch tháp.
Lập tức có tràng cười của nhân vật nọ vang lên chát chúa vào tai Đình Phương :
- Ngươi không biết võ công, liệu ngươi làm thế này có cứu được sinh mạng của chính ngươi không?
Liền sau tiếng cười, một luồng gió mạnh chợt từ phía sau quật ập vào Đình Phương, lúc Đình Phương chỉ còn non trượng nữa là có thể đưa Khắc Phượng lẩn vào bên trong tòa Thạch tháp.
Trong lúc Đình Phương chưa kịp có phản ứng gì, Đoàn Khắc Phượng nằm trong tay Đình Phương bỗng lên tiếng :
- Chúng ta không thoát được đâu, cho dù có lọt vào bên trong tòa Thạch tháp hay không. Thiếu hiệp tuy có lòng nhưng thực lực lại bất tòng tâm. Y chỉ cần tiểu nữ, có thể sẽ buông tha Thiếu hiệp nếu ngay bây giờ thiếu hiệp bỏ tiểu nữ lại và liệu phương tẩu thoát một mình. Tiểu nữ dù có chết nhưng với hiệp tâm này của thiếu hiệp tiểu nữ vẫn mãi mãi cảm kích trong lòng.
Nàng nói một câu dài và thời gian thì không hề chờ đợi nàng nói hết một câu dài như thế. Do vậy, lúc nàng dừng lời thì cũng là lúc nàng

nghe tiếng quát kinh ngạc do nhân vật nọ đuổi theo sau phát ra :
- Hay thật đấy. Vậy mà tiểu tử ngươi vẫn thoát một chưởng của ta. Nhưng ngươi chạy vào đó chính là tự đưa mình vào tử địa. Hừ!
Như để chứng minh câu nói đó là điều có thật, nàng chợt nghe Đình Phương hỏi bằng một giọng khẩn trương :
- Nhị tiểu thư mau nói đi, có phải đây là tòa tháp từng giam giữ tiểu sinh?
Lúc này Đình Phương đã đưa Khắc Phượng lọt vào tòa tháp và chỉ cần nghe Khắc Phượng đáp lại một lời mà thôi là Đình Phương có thể tự đoán biết hậu quả của hành vi liều lĩnh này là thế nào.
Và câu đáp của Khắc Phượng đã kịp lúc vang lên :
- Không sai! Nhưng đâu có gì khác biệt một khi Thiếu hiệp chạy vào đây chính là chạy vào chỗ chết như lời y vừa nói.
Đình Phương không đáp, chỉ mải miết đưa Đoàn Khắc Phượng bỏ chạy theo từng bước di chuyển khập khiễng.
Đuổi bám theo sau Đình Phương vẫn là nhân vật nọ. Càng đuổi y càng cáu gắt, quát tháo ầm ĩ :
- Ta không tin tiểu tử ngươi sẽ mãi mãi gặp may, tránh thoát hết chưởng này đến chưởng nọ của ta. Đã đến lúc ngươi phải nạp mạng cho ta rồi. Đỡ chưởng!
“Ào...”
Đến lúc này Đoàn Khắc Phượng mới nhận ra rằng sinh mạng của chính nàng và của Cao Đình Phương dường như đã được hoàng thiên thưởng tưởng nên được kéo dài khá lâu. Còn như bây giờ, vì tai nàng nghe nhận tiếng kình phong rú rít đang ập thẳng và phương vị mà Đình Phương đang đưa nàng chạy, chứng tỏ địch nhân đã quá nóng nảy đang dốc toàn lực vào một chiêu tối hậu, nên nàng không còn nghĩ gì khác ngoài chuyện cái chết đã đến quá gần, thật gần?
Thế nhưng...
“Bùng...”
Cũng như bao lần trước đó, Khắc Phượng chỉ được nghe tiếng chưởng kình chạm lần lượt vào vách đá của tòa Thạch tháp, riêng sinh mạng nàng và nhất là sinh mạng của Đình Phương cho đến tận lúc này đã vì sự may mắn tình cờ nào đó nên vẫn bình yên vô sự.
Nàng còn nghe tiếng Đình Phương hồng hộc, mệt nhoài vì phải mang vác nàng leo lên từng tầng tháp.
Đình Phương là một kẻ không am hiểu võ công, dĩ nhiên cước trình phải chậm, huống chi Đình Phương còn là người có đôi chân gần như là tật nguyền, lại phải mang theo một trọng lượng khó thể bảo là không đáng kể, đấy chính là trọng lượng của chính thân thể nàng,

vậy mà thủy chung Đình Phương vẫn chưa bị địch nhân đuổi theo kịp và ra tay hạ sát thủ.
Điều này làm cho Khắc Phượng càng nghĩ càng nghi ngờ, không lẽ Đình Phương chỉ giả vờ làm như người không biết võ công nhưng kỳ thực lại là hạng chân nhân bất lộ tướng? Nhưng nếu là thế nhịp hô hấp trì trệ và nặng nhọc của Đình Phương đang ồ ồ thở bên tai nàng lại là một bằng chứng cho nàng biết Đình Phương thật sự đúng là người không hề biết một mẩu nhỏ võ công.
Nàng đang hoang mang và dằn vặt giữa không nghi ngờ hoặc phải nghi ngờ thì chợt nghe Đình Phương thở trút ra một hơi dài nhẹ nhõm :
- Trời xanh vẫn chưa tuyệt đường chúng ta. Vì tiểu sinh thật không ngờ và càng không dám tin là đã tìm lại được nơi đang cần tìm.
Nàng ngơ ngác nhìn quanh quất :
- Chúng ta không còn ở trong tòa Thạch tháp này nữa sao? Bởi đâu chúng ta bỗng hiện diện ở một nơi gần giống như địa đạo thế này?
Đáp lại, nàng nghe Đình Phương hỏi nàng một câu hàm ý ngưỡng mộ :
- Thì đây đúng là một địa đạo. Nhưng với bóng đêm đen vây quanh thế này, nhờ đâu tiểu thư có thể nhìn rõ và nhận ra địa hình chung quanh?
Nằm trong vòng tay Đình Phương, Đoàn Khắc Phượng chợt cựa mình và chỏi người đứng xuống :
- May quá, huyệt đạo của tiểu nữ đã đến lúc tự giải khai. Về vấn đề Thiếu hiệp vừa hỏi, à là thế này, phàm người am hiểu võ công vẫn luôn có mục lực tinh tường, dĩ nhiên phải nhìn rõ hơn người chưa từng luyện qua võ công. Mà này, thiếu hiệp hãy nói xem, đây là địa phương nào? Vì sao chúng ta đến được nơi đây nhưng không bị tên ác tặc lúc nãy phát hiện hoặc đuổi theo?
Đình Phương tỏ ra lo ngại :
- Tiểu thư đừng quá lớn tiếng. Vị tất y không thể phát hiện nơi chúng ta đang ở. Nhược bằng lỡ để y bắt gặp chắc chắn chúng ta chỉ còn mỗi một cách lựa chọn là tự gieo mình xuống vực, việc sống chết đành phó mặc cho cao xanh.
Nàng hoài nghi :
- Thiếu hiệp muốn nói địa lao này sẽ dẫn hai ta đến một tuyệt lộ là đáy vực? Lẽ nào chúng ta đang ở rất gần Thiên Thượng Đảnh, một dãy núi vốn phải cách xa Thạch Tháp bảo đến ba dặm hơn?
Đình Phương cũng kinh nghi :
- Thiên Thượng Đảnh? Hàn xá của tiểu sinh vốn ở cạnh chân dãy núi

này, hóa ra từ Thạch Tháp bảo có thể đi đến Thiên Thượng Đảnh một cách chóng vánh là chỉ cần đi theo địa đạo này, bắt đầu từ tòa Thạch tháp cánh Đông dẫn đến tận chân núi? Có đúng chăng nếu tiểu sinh nảy ý ngờ cái chết của Tiên phụ là do một nhân vật nào đó cũng có liên quan đến Thạch Tháp bảo?
Và Đình Phương nghe Đoàn Khắc Phượng lẩm nhẩm :
- Có một địa đạo kéo dài từ tòa Thạch tháp cánh Đông đến tận chân dãy núi Thiên Thượng Đảnh ư? Đã lâu lắm rồi hầu như không có mấy ai đặt chân vào tòa Thạch tháp, lẽ nào ở bổn Bảo từ lúc nào đến giờ vẫn tồn tại điều bí ẩn và đã bị một ai đó trong bổn Bảo phát hiện nhưng vẫn giữ kín cho bản thân?
Đình Phương lập tức bật hỏi :
- Tiểu thư bảo chẳng có mấy ai chịu đặt chân vào tòa Thạch tháp là có ý gì?
Nàng bối rối đáp :
- Cũng không có gì hệ trọng ngoại trừ một câu chuyện thật sự hoang đường luôn được bọn gia nhân trong Bảo thêu dệt và thêm thắt, khiến có ai nghe cũng ngỡ ở hai tòa Thạch tháp có hồn ma vất vưởng.
Chợt nhớ đến mảnh vải đã tình cờ tìm thấy trong tòa Thạch tháp, Đình Phương dò hỏi nàng :
- Chuyện như thế nào mà Tiểu thư bảo là hoang đường?
Nàng rùng mình, đến nỗi trong bóng tối dày đặc Đình Phương cũng cảm nhận được tâm trạng đó của nàng. Để khi nàng lên tiếng, giọng nói nàng cũng run run :
- Thôi, đừng đề cập đến chuyện đó nữa, nhất là vào những lúc... như thế này. Tốt nhất chúng ta nên tìm cách thoát khỏi chốn này thì hơn.
Đình Phương tán thành :
- Muốn vậy, quay lại tòa Thạch tháp thì quá mạo hiểm, Tiểu thư có chấp thuận chạy thoát theo lối đáy vực?
- Thiếu hiệp cũng từng theo lối đó và vẫn toàn mạng?
- Mười phần đều nhờ may mắn đủ mười phần. Tiểu thư đừng quên tiểu sinh không hề biết võ công.
Khắc Phượng có một thoáng ngập ngừng :
- Tiểu nữ tuy đã khôi phục trọn vẹn công phu nhưng vị tất mọi điều đều trông cậy vào võ công là xong. Thôi thì chúng ta đành phó mặc cho số phận vậy.
Dứt lời, nàng nhanh nhẹn bước đi trước, làm người dẫn đường cho Đình Phương.
Đi theo sau, Đình Phương luôn miệng nhắc nhở :

- Lần trước tiểu sinh rơi xuống vực là do không có mục lực tinh tường như Tiểu thư. Có đi trước Tiểu thư nên cẩn trọng.
Nàng bước đi chậm lại :
- Có nhiều điều cho thấy thiếu hiệp là người không am hiểu võ công. Nhưng tiểu nữ không hiểu vì sao thiếu hiệp luôn gặp may, thủy chung vẫn không bị ác tặc quật trúng dù chỉ một lần?
Đình Phương đáp bừa :
- Để khi thoát hiểm tiểu sinh sẽ giải thích. Nhưng có thể nói vắn tắt là thế này, tiểu sinh vừa mới bái sư và gia sư trước khi tuyệt mệnh đã kịp chỉ giáo cho tiểu sinh một loại thân pháp mà tiểu sinh thật không ngờ lại có chỗ đắc dụng.
Nàng thật sự mừng :
- Thiếu hiệp đã bái sư? Chẳng hay lệnh sư là nhân vật như thế nào?
Đình Phương thở dài :
- Vừa mới bái sư xong, chưa đầy một canh giờ gia sư đến hồi mệnh chung.
Nói thật, cho đến tận lúc này tiểu sinh vẫn ân hận là chưa kịp thỉnh giáp tính danh để biết gia sư là nhân vật như thế nào.
Nàng chép miệng :
- Hóa ra đó là nguyên do khiến thiếu hiệp chưa hề được truyền thụ bất kỳ một loại công phu nào, ngoại trừ thứ thân pháp hữu hiệu vừa được thiếu hiệp dùng để cứu nguy cho cả hai chúng ta.
Đình Phương lại nhắc nhở :
- Tiểu thư chớ quên để ý nhìn dưới chân. Địa đạo có thể chấm dứt một cách đột ngột.
Nàng phì cười :
- Thiếu hiệp yên tâm. Khi nào địa đạo chấm dứt ắt tiểu nữ sẽ nhìn thấy, nhưng chưa phải ngay lúc này đâu.
Nhưng nàng đã đột ngột kêu lên :
- Ở đây có một lối rẽ. Thiếu hiệp bảo tiểu nữ nên đi theo lối nào?
Đình Phương ngỡ ngàng :
- Có lối rẽ thật ư? Vậy là lần trước vì tiểu sinh mải lo chạy miết nên không phát hiện có lối rẽ này. Đi theo lối nào xin tùy Tiểu thư định đoạt. Vì tiểu sinh chỉ biết hễ đi thẳng ắt sẽ rơi vào đáy vực. Còn lối rẽ này sẽ dẫn đến đâu thì tiểu sinh hoàn toàn mù tịt.
Nàng ngần ngừ một lúc chợt nói :
- Tiểu nữ chỉ muốn sớm thoát khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Hay là chúng ta cứ đi thẳng?
Đình Phương chưa kịp đáp thì từ lối rẽ bỗng có chuỗi thanh âm khào khào bất ngờ vang lên :

- Ta chờ hai ngươi đã lâu. Bọn ngươi chỉ có một lối thoát là xuống Quỷ Môn quan trình diện lão Diêm vương..
Thoạt nghe thanh âm này, Đoàn Khắc Phượng lập tức chộp vào tay Đình Phương và lôi đi thật nhanh :
- Lại là y?! Không ngờ y còn am hiểu địa hình chốn này hơn cả Thiếu hiệp.
Mau chạy theo tiểu nữ.
Bảo là chạy theo nhưng kỳ thực đấy là Đoàn Khắc Phượng lôi Cao Đình Phương phải theo nàng. Vả lại đối với một người không am hiểu võ công như Đình Phương thì nội việc giữ vững, đừng để hành vi lôi kéo của Khắc Phượng làm cho té ngã đã là khó lắm rồi. Do đó, Đình Phương cứ để nàng lôi đi, dù có chủ ý gì khác cũng không dám lên tiếng.
Địch nhân vẫn đuổi theo sau, y phá lên cười sặc sụa :
- Phía trước là tử lộ, để xem bọn ngươi còn kéo dài sinh mạng được bao lâu. Ha... ha...
Bị địch nhân đuổi gấp, Đoàn Khắc Phượng bất ngờ ngoặc tay về phía hậu và vẫy xạ ra một vật :
- Nhưng trước khi bọn ta chết sinh mạng ngươi cũng chẳng còn. Hãy xem ám khí của ta!
Ném xong vật nọ, Đoàn Khắc Phượng không cần chờ xem kết quả, vẫn khẩn trương lôi Đình Phương đi về phía trước càng lúc càng nhanh.
Ở phía sau liền vang đến tai Đình Phương tiếng quát phẫn nộ của kẻ địch :
- Sở học Đoàn gia tuyệt đối không có môn công phu ám khí, nha đầu ngươi học lỏm ở đâu loại công phu đệ tam lưu này? Hử!
Đoàn Khắc Phượng không còn thời gian để đáp. Vì lúc đó nàng chợt nhấc bổng Đình Phương lên và giữ chặt vào tay, đồng thời nàng còn bật rít lên một tiếng khe khẽ :
- Thiếu hiệp chớ kinh hoảng, cũng đừng gây kinh động. Lên!
Toàn thân Đình Phương liền theo tiếng rít của nàng, vụt cất bổng lên cao, người cứ nhẹ tênh như đang đằng vân lướt gió.
Nhưng hiện trạng đó chỉ xảy ra trong một thoáng mắt là chấm dứt. Và đến lúc Đình Phương định thần nghĩ lại thì nhận ra mình và Đoàn Khắc Phượng đang ngồi thu lu cạnh nhau, thân kề sát thân, má kề má với bao quanh ba bề là những vách đá nhám nhúa sù sì, cho Đình Phương biết một cách chuẩn xác là cả hai đang nép mình vào một hốc đá thật nhỏ, chỉ vừa đủ cho hai người ngồi, nhất là đối với cả hai đang ở trong tình trạng nam cô nữ quả.

Mặc dù trước đó đã có lời căn dặn nhưng Đoàn Khắc Phượng lại vì sợ Đình Phương vô tình gây thành một tiếng động bất kỳ nên nàng thầm thì nói như rót vào tai Đình Phương :
- Nhớ, đừng gây kinh động. Suỵt...
Vừa vặn lúc đó Đình Phương nghe thật rõ thanh âm của kẻ địch như vang lên đâu đó ngay bên dưới chân :
- Nha đầu thật táo tợn, miệng thì hô hoán ném ám khí nhưng thật ra đó chỉ là chiếc trâm cài đầu. Hừ! May cho ngươi đã tự gieo mình xuống vực tìm cái chết. Bằng không, nếu để ta bắt được, thân thể ngươi thì ta sẽ dày vò, sau đó cứ tùng xẻo ngươi mỗi ngày một ít, kỳ cho đến lúc ngươi kiệt lực mà chết mới thôi.
Đình Phương nghe xong vỡ lẽ. Và vì thán phục kế mưu thần diệu của nàng là vờ như cùng Đình Phương lao luôn vào miệng vực nhưng kỳ thực lại đưa Đình Phương nép mình ở một hốc đá có lẽ có lẽ nằm ngay bên trên miệng vực - nên Đình Phương hầu như vô tình trong vòng tay ôm giữ thân hình nàng mạnh hơn, vỗ về nàng, như muốn thể hiện lòng cảm kích.
Lúc đó Đình Phương có cảm nhận toàn thân nàng chợt run bắn lên. Và điều đó khiến Đình Phương nhận ra đấy là cử chỉ thất thố mà đáng lý ra Đình Phương không nên làm đối với nàng vốn là nữ nhân, có thể đang thân xử nữ.
Đình Phương từ từ lơi nhẹ vòng tay và nếu có thể được, có lẽ Đình Phương còn phải lên tiếng, nói lên lời tạ lỗi đối với nàng. Nào ngờ, Đình Phương vừa lơi tay thì đến lượt Đình Phương bị vòng tay của nàng ôm rịt.
Toàn thân nàng vẫn đang run rẩy, khiến Đình Phương nhận ra nàng đang sợ.
Và nàng sợ gì nếu không phải sợ địch nhân phát hiện? Nghĩ như thế Đình Phương cũng sợ lây, đành ngồi im thin thít, đến thở cũng không dám.
Được một lúc lâu, nếu ở phía dưới hoàn toàn không còn âm thanh của kẻ địch hoặc bất kỳ động tĩnh khác lạ nào phát ra thì cạnh Đình Phương chợt văng vẳng vang lên tiếng khóc sụt sùi, nức nở của Đoàn Khắc Phượng.
Đình Phương hốt hoảng, nói khẽ vào tai nàng :
- Có hoảng sợ đến mấy Tiểu thư cũng cố gắng nén lại, nếu để y phát hiện...
Nàng khóc có phần to tiếng hơn :
- Y bỏ đi từ lâu rồi. Nhưng nếu còn y ở đây, ta thà chết còn hơn tiếp tục sống một cách tủi hổ thế này.

Đình Phương hoài nghi :
- Y bỏ đi thật rồi sao? Nhưng y đi thì tốt, can chi Tiểu thư tủi hổ chỉ vì phải lẩn tránh địch nhân? Chẳng phải có câu "tránh voi chẳng hổ mặt nào" sao? Có lẩn tránh như thế chúng ta mới toàn mạng. Và một khi đã toàn mạng, Tiểu thư lo gì sau này không có cơ hội phục hận báo thù?
Nàng thôi khóc, thay vào đó nàng bất chợt nghiến răng :
- Thiếu hiệp nói rất đúng. Đoàn Khắc Phượng này dù là nữ nhân quyết cũng không ươn hèn, rơi lệ vì một kẻ bất nhân bất nghĩa. Không sao, ta phải sống, điều tiên quyết là cần phải sống trước đã, sau sẽ tính chuyện làm cho minh bạch mọi bề. Ắt tiểu nữ sẽ còn dịp cùng y đối mặt, lúc đó hư thực thế nào sẽ rõ.
Và nàng nhích động thân mình, lôi Đình Phương cùng nhảy ra ngoài hốc đá...
Nàng như thay đổi hoàn toàn, cương cường và quyết liệt như một đấng nam nhi. Nàng bảo :
- Thế nào y cũng tìm cách xuống đáy vực, trừ phi nhìn thấy thi thể của hai ta, bằng không y sẽ không tin chúng ta đã chết. Tiểu nữ có chủ ý này, dù là mạo hiểm nhưng khả năng toàn mạng vẫn nhiều hơn so với việc liều mình đâm đầu xuống vực. Chúng ta phải quay lại tòa Thạch tháp.
Đình Phương cũng hiểu vì sao nàng có ý đó, nên đáp ứng :
- Hay lắm. Y sẽ không bao giờ nghĩ chúng ta dám quay lại tòa Thạch tháp là nơi chúng ta vừa thoát chết. Chúng ta nên tương kế tựu kế, cứ làm theo ý tiểu thư là hay nhất.
Nàng mỉm cười :
- Thiếu hiệp thấu triệt rất mau. Với đà này, nếu thiếu hiệp được minh sư chỉ điểm võ học, tiền đồ của thiếu hiệp thật không biết đâu mà lường.
Và nàng nhanh nhẹn lôi Đình Phương đi như chạy.
Họ chạy theo hướng ngược lại và không bao lâu đã hiện diện ngay bên trong tòa Thạch tháp cánh Đông. Nàng lại đề xuất :
- Y sẽ khó dò xét hành tung chúng ta hơn nếu bây giờ Thiếu hiệp và tiểu nữ phân khai, mỗi người tự ý đi theo mỗi hướng.
Đình Phương cố giương mắt nhìn nàng lờ mờ trong bóng đêm lúc nào cũng hiện hữu bên trong tòa Thạch tháp.
- Tiểu thư định đi về đâu?
Nàng ngạc nhiên hỏi lại :
- Thiếu hiệp có chủ ý gì chăng?
Đình Phương bối rối :

- Tiểu sinh không thể báo phục phụ thù một khi chưa biết võ công. Ý tiểu sinh muốn nhờ Tiểu thư dẫn kiến, hy vọng được minh sư chỉ điểm.
Nàng thở dài và ngập ngừng :
- Kỳ thực... đến tiểu nữ ngay lúc này còn chưa biết sẽ về đâu. Mong muốn của Thiếu hiệp e tiểu nữ không thể đáp ứng.
Đình Phương kinh ngạc :
- Tiểu thư không có chỗ để về thật sao? Có lẽ nào, trong đêm Thạch Tháp bảo bị địch nhân tập kích, toàn bộ người của quý Bảo đều lâm thảm họa và tất cả đều chết?
Nàng chợt gay gắt :
- Vẫn còn nhiều người toàn mạng. Tuy nhiên, a... tiểu nữ thà không về gặp họ còn hơn. Có muốn gặp họ, hừ, sau này nhất định sẽ có lúc nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.
Đình Phương kinh nghi :
- Không như tiểu sinh đang lâm cảnh tử cố vô thân nên không có nơi để về, sao Tiểu thư không tìm đến với họ dù sao vẫn là thuộc hạ hoặc người thân của Tiểu thư?
Khắc Phượng chợt có cử chỉ mở hồ như khoát tay hay đại loại hành động nào đó tương tự, rất phù hợp với câu than oán nàng đang thốt lên :
- Nếu họ là người thân đúng nghĩa như thiếu hiệp vừa nói thì tốt biết bao. Đằng này... mà thôi, xin Thiếu hiệp đừng nhắc đến họ nữa, nhất là vào thời điểm này.
Có cảm nhận trong lòng nàng đang mang một ẩn tình nào đó chưa tiện bộc lộ, Đình Phương vội chuyển qua đề tài khác, Đình Phương nửa hỏi nửa để muốn minh định :
- Nghĩa là Tiểu thư thật sự không biết sẽ phải đi về đâu?
Nàng tỏ vẻ hoài nghi :
- Như Thiếu hiệp đã có sẵn chủ ý gì thì phải?
Đình Phương ngập ngừng đáp :
- Là tiểu sinh muốn giữ thể diện cho Tiểu thư.
Nàng kinh ngạc :
- Giữ thể diện cho tiểu nữ? Là ý gì?
Đình Phương miễn cưỡng giải thích :
- Y phục của Tiểu thư... Tóm lại, Tiểu thư cần thay đổi y phục cho tươm tất hơn, đâu thể cứ thế này...
Nàng chợt thu người lại, kẻ cả việc dung hai tay che kín phần thân trước :
- Sao đến bây giờ Thiếu hiệp mới nhắc nhở? Chao ôi, tiểu nữ đã để

Thiếu hiệp nhìn thấy cả rồi còn gì? Thiếu hiệp... Thiếu hiệp không tốt chút nào.
Đình Phương kinh tâm :
- Xin chớ ngờ oan cho tiểu sinh. Xung quanh tối đen như thế này mắt tiểu sinh đâu đủ tinh tường để nhìn rõ dù là vật trước mặt. Hảo ý của tiểu sinh không ngờ lại bị Tiểu thư hiểu sai.
Tiếng kêu oan của Đình Phương khiến Đoàn Khắc Phượng không thể không bật cười :
- Chết thật. Tiểu nữ quên khuấy, không nhớ Thiếu hiệp là người chưa từng luyện võ công. Nhưng Thiếu hiệp có ý nhắc như thế ắt hẳn đã có chủ ý?
Đình Phương đáp nhẹ :
- Vì Tiểu thư không có nơi để về, lại là lúc đang cần y phục để thay đổi, Tiểu thư nghĩ sao nếu tiểu sinh đưa Tiểu thư về hàn xá và dùng tạm y phục trước kia gia mẫu thường mặc?
Nàng thở dài :
- Cũng đành như thế thôi. Nhưng đường từ đây đi đến nhà Thiếu hiệp, y phục của tiểu nữ như thế này e cũng gây nhiều khó khăn.
Đình Phương lập tức bảo :
- Tiểu sinh đã liệu trước việc này là đã có cách vẹn toàn.
Nàng hỏi :
- Cách gì?
Đình Phương không đáp, chỉ lẳng lặng cởi bỏ y phục che thân. Sau đó vừa trao cho nàng, Đình Phương vừa ngại ngùng bảo :
- Tiểu thư là thân kim chi ngọc diệp, tiểu sinh biết làm thế này là khuất tất cho Tiểu thư nhưng ngộ biến phải tùng quyền, mong Tiểu thư chớ nghĩ tiểu sinh mạo phạm.
Nàng cảm kích, tay nhận áo Đình Phương giao, miệng bồi hồi đến không thốt nên lời.
Vì thấy nàng đã khoác tạm y phục vào người nên Đình Phương vội quay người đi trước.
Vẫn chẳng có lời gì để nói, Đoàn Khắc Phượng cứ lẳng lặng đi theo chân Đình Phương.
Họ đi ra ngoài tòa Thạch tháp và đón nhận ngay ánh sáng chan hòa của một ngày mới vừa khởi điểm.
Với cảnh đổ nát như đêm qua, Đình Phương đã thấy và xung quanh tịnh không một bóng người, như thế ở nơi này đã sớm biến thành một chốn hoang phế tiêu sơ, Đình Phương vì lo ngại Khắc Phượng càng nhìn lâu cảnh này ắt càng thêm đau lòng nên cứ vội bước đi, theo phía hậu và ly khai dần nơi từng là Thạch Tháp bảo.

Đi phía sau, mắt của Khắc Phượng hầu như không còn nhìn thấy gì ngoài tấm lưng trần rắn chắc của Đình Phương đang lầm lũi bước đi khập khiễng trước mắt nàng.
Là nữ nhân - tuy không phải là hạng khuê môn bất xuất, nhưng dù sao vẫn là một nhị tiểu thư kim chi ngọc diệp của Thạch Tháp bảo uy phong lẫm liệt - đáng lý Đoàn Khắc Phượng không được phép và chẳng nên nhìn như thế nhất là lén nhìn tấm thân trần trùng trục của một nam nhân xa lạ. Tuy nhiên, hoặc do cảm kích, hoặc do giữa nàng và nam nhân kia dù sao cũng đã từng xảy ra sự đụng chạm về thể xác nên tấm lưng trần vạm vỡ của Đình Phương cứ như thỏi từ thạch, luôn thu hút ánh mắt nàng, làm nàng hầu như quên hết thực tại, quên cả mọi điều đang xảy ra xung quanh.
Đến nỗi Đình Phương đã lên tiếng hỏi lần thứ hai nàng mới giật mình sực tỉnh và hỏi lại :
- Thiếu hiệp vừa hỏi gì?
Đình Phương vẫn tiếp tục khập khiễng di chuyển :
- Tiểu sinh hỏi Tiểu thư đang nghĩ gì và điều gì đang làm Tiểu thư bận tâm khiến Tiểu thư chưa một lần lên tiếng!
Có cảm nghĩ rằng Đình Phương đã phát hiện hành vi lẻn nhìn của nàng nên nàng xấu hổ, vội chống chế :
- À không, tiểu nữ đâu nghĩ gì. À mà có, là tiểu nữ đang tự hỏi, không biết chân của Thiếu hiệp bẩm sinh đã vậy, hay là...
Đình Phương đi chậm lại :
- Không phải Tiểu thư đã từng bảo đấy là khổ nhục kế của tiểu sinh là gì Kẻ nào đã thu thập tin tức và bẩm báo đến Tiểu thư kỳ thực vẫn chưa hiểu rõ tường tận. Vì thật ra dù tiểu sinh có muốn vận dụng khổ nhục kế cũng không đến nỗi tự hủy hoại đôi chân.
Nàng lộ vẻ quan tâm, bước nhanh hơn và sau cùng là đi song hành với Đình Phương :
- Không phải là khổ nhục kế ắt là do tai nạn?
Đình Phương cười lạt :
- Bảo là tai nạn thì đó là tai nạn do thù nhân ban cho. Vì lúc tiên phụ bị đả tử, khi đó tiểu sinh đã lên tám và tiểu sinh tình cờ có mặt để mục kích hành vi độc ác của kẻ thù. Y cũng phát hiện tiểu sinh và vì muốn sát nhân diệt khẩu y đã ném thật mạnh tiểu sinh vào một khe đá.
Nàng thất sắc :
- Thiếu hiệp có nhìn rõ nhân dạng hoặc diện mạo kẻ đó?
- Y che mặt... chính vì lẽ đó tiểu sinh cứ đinh ninh y là lệnh tôn, qua thanh tiểu đao có khắc rõ tính danh Đoàn Nam Long.

Nàng vội kêu :
- Nhưng tiểu nữ từng giải thích, một là gia phụ đã để mất thanh tiểu đao từ lâu, hai là gia phụ hoàn toàn không có nguyên cớ gì để sát hại một người vô tội như lệnh tôn.
Đình Phương gật đầu :
- Đến bây giờ tiểu sinh cũng kịp hiểu đó là kế di họa Giang Đông của thù nhân. Bởi lẽ, nếu muốn lấy mạng tiểu sinh thì y có thừa cơ hội và bản lãnh. Đằng này y chỉ ném tiểu sinh đi, như thể muốn lưu mạng. Đủ hiểu thanh tiểu đao kia cũng là vật y cố ý lưu lại vì biết thế nào tiểu sinh cũng còn sống và nếu muốn báo thù ắt phải tìm đến người mà tính dang có ghi rõ trên thanh tiểu đao.
Nàng thở ra nhè nhẹ :
- Tiểu nữ chợt nghĩ ý của y không hề trông đợi hành vi báo thù mà thế nào thiếu hiệp cũng dành cho gia phụ. Y chỉ muốn bôi nhọ thanh danh của gia phụ. Và việc đó sẽ thành nếu thiếu hiệp hoặc lệnh đường ngay khi nhìn thấy có tên người ghi trên thanh tiểu đao cứ lập tức mang đến quan nha. Để khi tin này loan truyền ít nhiều cũng ảnh hưởng đến uy danh Thạch Tháp bảo trên chốn giang hồ. Thật không biết kẻ đó là ai và y có oán cừu thế nào với gia phụ.
Đình Phương gật đầu tỏ ý tán thành nhận định của Khắc Phượng và tiếp tục câu chuyện :
- Ngay khi biết mình vẫn còn sống và do nghĩ kẻ thù chính là Bảo chủ Thạch Tháp bảo, tiểu sinh đã rắp tâm phải lẻn vào cho bằng được Thạch Tháp bảo. Muốn vậy, tiểu sinh cần phải che giấu những vết sẹo đã có từ lúc bị kẻ thù ném vào khe đá. Nhưng đâu phải muốn xóa các vết sẹo là chuyện dễ? Chỉ còn mỗi một cách là làm cho thật có nhiều vết sẹo hơn, hoặc là có những vết sẹo to hơn. Và tiểu sinh đã dùng vật sắc bén vừa tự cắt, tự đâm vào hai chân. Để cho điều không may đã xảy ra.
Đoàn Khắc Phượng cảm khái và e ngại thở dài :
- Là thiếu hiệp đã cắt phạm phải gân mạch?
Đình Phương cười buồn :
- Lúc sinh ra, thân thể vốn lành lặn, chính tiểu sinh đã làm cho thân thể nên tật nguyền. Xem ra chuyện luyện công sau này là hoàn toàn khó khăn đối với tiểu sinh.
Đoàn Khắc Phượng chợt dừng lại, tiện thể cũng dùng tay kéo Đình Phương cùng đứng lại :
- Trên giang hồ vốn có một nhân vật tuy thân thể tật nguyền nhưng do ý chí kiên định hơn người nên đã thành danh là Thiên hạ đệ nhất khinh công. Ý tiểu nữ muốn khuyên thiếu hiệp nên tìm nhân vật này

để bái sư.
Đình Phương cả mừng :
- Có một nhân vật như thế thật sao? Tiểu thư mau nói đi, đó là nhân vật nào, hiện đang lưu ngụ ở đâu?
Do quá mừng nên Đình Phương không nhận ra bản thân cũng đang vồ vập, nắm giữ hai tay nàng. Không những thế, Đình Phương còn xoay người, mặt đối mặt với Khắc Phượng, khiến tấm thân trùng trục và vạm vỡ của Đình Phương cứ cận kề sát thân Khắc Phượng tạo thành tình huống như thể họ là đôi tình nhân đang lúc trao cho nhau tình yêu thắm thiết.
Khắc Phượng kịp nhận ra tình huống này nên vội thu tay về và hai bên mặt cứ bừng bừng đỏ.
Vừa vặn lúc đó, bỗng có một tiếng gầm thịnh nộ đã bất ngờ vang lên :
- Giỏi cho phường hạ lưu đê tiện. Giữa thanh thiên bạch nhật thế này phường dâm tặc ngươi dám giở trò hạ lưu với ngoại điệt của lão phu ư? Ngươi muốn chết!
Kèm theo tiếng gầm làm một luồng cuồng phong vũ bão bỗng từ giữa thinh không quật ào ào lao chếch vào Cao Đình Phương.
“Ào...”
Đình Phương càng thêm kinh tâm khi nghe Đoàn Khắc Phượng cũng tỏ ra kinh hãi kêu lên :
- Ngoại tổ?!!!
Luồng cuồng phong ập đến thật nhanh và vì Đình Phương đang lúc kinh tâm nên hoàn toàn không kịp có bất kỳ phản ứng nào dù nhỏ.
“Bùng.”
Tiếng chấn động cơ hồ không còn dịp vang vào tai Đình Phương. Đình Phương đã hôn mê hoàn toàn, không hề biết bản thân bị luồng cuồng phong lôi kéo đi một đỗi xa, sau đó ném luôn Đình Phương vào một khe vực vốn bị những lùm cây dại um tùm che khuất.
Đồng thời Đình Phương cũng không hề biết những diễn biến gì sau đó xảy đến cho Đoàn Khắc Phượng. Tất cả những điều đó đối với Đình Phương chỉ là một chuỗi dài vô thức. Vì Đình Phương đã như một hòn đá nặng nề rơi vào một khe vực chẳng biết đâu là tận cùng. Màn đêm vô tận đã vây kín tâm thức Đình Phương...

Cửu Âm Giáo

Hồi 5
Giang hồ hiểm ác phủ muôn trùng

Giữa một trấn thành sầm uất, náo nhiệt với nhiều người qua lại có một gã hành khất thật kỳ quặc.
Gã không khất thực, không xin bố thí cho dù y phục của gã cũng rách rưới nhơ bẩn, cũng hay nhìn ngó từng người đi qua lại trước mặt gã như bao kẻ khất thực khác đang hiện diện nhung nhúc ở khắp trấn thành.
Tuy vậy vẫn có điểm khác biệt giữa gã và những kẻ khất thực khác. Đó là gã nếu có nhìn ngó từng người qua lại thì duy chỉ những nhân vật có mang theo khí giới - như đao, kiếm chẳng hạn - là được gã chú tâm nhìn ngó. Không như những khất cái khác cứ luôn ngó nhìn những nhân vật nào mà họ cho rằng có hầu bao thật dầy, thật nặng. Chính thái độ kỳ quặc của gã đã làm gã tự chuốc họa vào thân.
Có một gã khất cái đang từ xa đi xăm xăm lại chỗ gã.
Gã khất cái mới đến chợt hất hàm :
- Đại huynh ở lộ số nào, phiên hiệu ra sao, đến đây đã được đầu mục chấp thuận chưa?
Gã hành khất bị hỏi liền tỏ ra hoang mang :
- Xin lượng thứ, nhân huynh vừa hỏi lộ số, phiên hiệu là lộ số phiên hiệu gì tiểu sinh không hiểu.
Gã khất cái liền bật cười hô hố, vừa đưa mắt nhìn quanh vừa cất cao giọng như thể muốn phân minh với khá nhiều nhân vật hiếu kỳ vì tình cờ mục kích nên đang giương mắt nhìn. Gã khất cái bảo :
- Kính cáo chư vị bằng hữu. Đồng ý rằng việc sanh ý của mỗi người là không liên quan đến người khác, đều là do tự mỗi người định đoạt. Nhưng thử hỏi, nếu sanh ý của chư vị bị kẻ khác manh tâm chiếm đoạt thì sao đây? Đành rằng bọn huynh đệ mỗ vì phận sự phải muối mặt ngửa tay, nhận bố thí mỗi ngày, nhưng môn có môn quy, gia có gia pháp, tên tiểu tử này vừa để lộ chỉ là người mạo nhận để trà trộn vào hàng ngũ huynh đệ mỗ. Đấy là y đã đắc tội, xin chư vị mục thị cho, mỗ đành phải cho y một bài học.
Gã hành khất liền tỏ ra kinh hoảng :
- Bảo tiểu sinh đã đắc tội ư? Phi lý! Tiểu sinh hiểu cả rồi. Nhưng y phục của tiểu sinh dù có rách rưới đấy là do cảnh ngộ riêng tiểu sinh. Nhân huynh đâu thể bảo tiểu sinh làm thế này là cố ý mạo nhận hoặc tranh giành sanh ý với huynh đệ nhân huynh. Xin đừng nghĩ tiểu sinh

đói khát đến độ phải ngửa tay nhận sự bố thí của người.
Gã khất cái nọ sa sầm nét mặt :
- Ngươi còn dám miệt thị, khinh khi nghề khất thực của bọn ta ư? Ngươi nghĩ ta không dám đập chết ngươi ở tại đây sao?
Nói xong, gã sấn xổ tiến lại gần gã hành khất, thái độ muốn hành hung thấy rõ.
Gã hành khất thất kinh lùi lại, lập tức chạm lưng vào vòng người đứng phía sau.
Gã kinh nghi quay lại nhìn và phát hiện vây quanh gã lúc này là khá nhiều những kẻ khất cái không hiểu đã kéo đến từ lúc nào.
Biết đã bị vây hãm vào tình thế bất lời, gã hành khất vội xua tay :
- Ý tiểu sinh không hề miệt thị hoặc khinh khi. Để tránh những ngộ nhận đáng tiếc, nếu chư huynh không thích, được rồi, hãy để tiểu sinh đi khỏi này kẻo chư huynh lại hiểu lầm, cho tiểu sinh đang tranh giành sinh ý với chư huynh.
Nhưng gã đâu thể bước đi một khi đã bị vòng người vây chặt.
Đã vậy, gã còn nghe gã khất cái nọ cười khẩy :
- Ngươi nói dễ nghe thế sao? Cho ngươi đi thoát lần này, nhỡ lần sau ngươi lại đến trấn thành khác và cứ tiếp tục giở trò như lần này thì sao?
Đoạn gã lại giương mắt nhìn quanh :
- Huynh đệ ta cũng không muốn gây khó khăn gì cho ngươi. Có một cách để ngươi tự minh chứng là ngươi không có ý chiếm đoạt sinh ý của huynh đệ ta. Ngươi có chịu minh chứng chứ?
Gã hành khất đương nhiên ưng thuận :
- Tiểu sinh phải minh chứng như thế nào?
Gã khất cái nọ xòe tay, huơ huơ trước mặt gã hành khất và hỏi với giọng giễu cợt :
- Ngươi có mang theo người bao nhiêu ngân lượng? Nhưng phải là nhiều mới xong với ta. Bằng không, nếu ngươi chỉ có một vài mẩu bạc vụn, ta không thể không hiểu đấy là chỗ bạc ngươi nhờ mạo nhận như bọn ta và được những kẻ hảo tâm bị ngươi dối lừa vô tình bố thí cho.
Gã hành khất càng hiểu rõ hơn ý định của gã nọ, nên cười lạt :
- Hóa ra đây là thủ đoạn ỷ chúng hiếp cô để chư huynh chiếm đoạt tài vật của kẻ hèn này một cách danh chính ngôn thuận? Rất tiếc, kẻ hèn này đang lâm cảnh cơ hàn, lại không quen ngửa tay nhận bố thí của người nên đến một mẩu bạc vụn cũng không có. Chư huynh nên chọn đối tượng khác để giở thói côn đồ này thì hơn.
Gã khất cái nọ tái mặt :

- Phì... ngươi nghĩ ta là cường sơn đại đạo, chuyên giở thói côn đồ để chiếm đoạt tài vật của hạng thúi tha là ngươi sao? Thì côn đồ này!
Gã giận dữ thoi luôn một quyền vào mặt gã hành khất.
Do phản ứng quá chậm nên gã hành khất liền lãnh đủ một quyền, đau đến tá hỏa tam tinh, mắt cũng nổ đom đóm.
Bị đòn đau và bất ngờ, gã hành khất phẫn nộ, cứ khập khiễng lao bừa vào đối thủ :
- Bảo côn đồ thì ngươi không chịu nhưng chưa gì đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Ta đang muốn chết đây, ngươi có giỏi thì giết ta đi. Bằng không, mối nhục này ta không thể không đòi.
Và gã hành khất cũng vung tay, đánh loạn xạ vào đối thủ, kẻ ở trước mặt chỗ đông người đã thoi cho gã một quyền xấu mặt.
Thái độ của gã hành khất là quá hung hăng, có lẽ vì thế nên gã khất cái nọ đành thối lui nhượng bước.
Thấy đối thủ lùi, gã hành khất được nước cứ lấn át mãi đến :
- Ngươi không giết ta là hèn, không dám giao đấu với ta cũng là phường khiếp nhược. Lũ khất cái bọn ngươi là phường khiếp nhược.
Câu thóa mạ của gã hành khất làm bao nhiêu tên khất cái cạnh đó đều tái mặt, nhất là gã vừa hung hăng thoi vào mặt gã hành khất một quyền. Và gã lại giận dữ xông vào gã hành khất :
- Tổ tôn mười tám đời nhà ngươi. Bình sinh chưa kẻ nào dám thóa mạ họ Bao này mà sau đó không chuốc lấy hậu quả. Đấy là tự ngươi chuốc họa vào thân, đừng trách Bao mỗ độc ác.
Và gã lại thoi một quyền nữa, nhắm vào mặt gã hành khất.
Tuy nhiên, không hiểu vì lẽ gì lần này quyền của gã lại thoi hụt, khiến gã chấp chới suýt ngã vì mất đà.
Nhưng sau đó gã kịp thời ổn định cước bộ và bắt đầu tung liên hoàn nhiều loạt quyền cước kèm theo tiếng cười lạt :
- Hóa ra Bao mỗ đang đứng trước mặt Thái Sơn mà không biết, thật thất lễ. Lần này xin đại gia hạ cố chỉ giáo cho một vài cao chiêu. Đỡ!
Gã hành khất cũng bật cười :
- Kẻ giở thói côn đồ là ngươi, đừng giở trò một tay che kín bầu trời, hành hung người ta đó lại bảo người ta là Thái Sơn đó. Ta không dám nhận đâu, một quyền của ngươi ta nhớ suốt đời, nếu không phải lúc này thì mai hậu ắt sẽ có lúc ta báo đáp.
Hai bên động khẩu nhưng vẫn không quên động thủ. Và thủy chung gã khất cái nọ không hiểu sao vẫn chưa đánh trúng thêm quyền nào cả, cho dù lúc này gã xuất thủ theo từng chiêu từng thức hẳn hoi.
Ngược lại, gã hành khất tuy luôn luôn gặp may, nghĩa là cứ kịp thời tránh thoát từng chiêu từng quyền của đối thủ trong đường tơ kẽ tóc

nhưng thủy chung gã vẫn chưa toại nguyện chuyện đánh trả đối thủ một quyền gọi là phục hận.
Hai bên sẽ tiếp tục giằng co như thế nữa, nếu ngay lúc đó không có một bóng người bất ngờ lao xẹt vào giữa, lên tiếng quát bảo cả hai dừng lại :
- Dừng tay!
Tiếng quát đủ lớn làm cho gã hành khất thất kinh lùi lại bằng những bước chân khập khiễng.
Tương tự, gã khất cái nọ cũng có chỗ để giật mình hoảng sợ. Gã kêu :
- Đầu mục Trưởng phân đà, sư phụ lão nhân gia?
Nhân vật vừa lao xen vào là một lão khất cái, với y phục kết tua kết tụi và mang sau bảy túi vải nhỏ đeo lưng.
Lão khất cái hậm hực nhìn gã nọ :
- Về phân đà ngay. Tất cả. Nghe chưa?
Tuy cũng là khất cái nhưng lời nói của lão quả có uy quyền. Gã nọ và lũ khất cái vây quanh liền líu ríu vâng lời lãnh lệnh, lầm lũi nối bước nhau đi mải miết về phía Đông của trấn thành.
Sau đó, lão khất cái tuy nhã nhặn nhưng lạnh lùng cất giọng nói với gã hành khất :
- Bởi vì lão phu không khéo giáo huấn, đốc hạ bất nghiêm, để nghịch đồ đắc tội với đại hiệp. Nếu không ngại phiền, đại hiệp quá bộ đến tệ phân đà, xem lão phu trị tội bọn nghiệt súc.
Gã hành khất lễ độ nghiêng mình hồi đáp :
- Chính là lỗi tiểu sinh gây ra ngộ nhận. Nhưng nếu lão trượng muốn trị tội họ đấy là việc của lão trượng. Phần tiểu sinh, một quyền của lệnh đồ ban cho, tiểu sinh hứa có ngày đáp lễ. Cáo biệt!
Lão khất cái bỗng quát :
- Đứng lại. Vậy còn câu ngươi lôi toàn thể bổn Bang ra thóa mạ thì sao? Vì nghĩ ngươi cũng là hạng tật nguyền, như một tiền bối cao nhân của bổn Bang, huống chi ngươi lại không am hiểu võ công nên lão phu mới dùng lễ, cố ý thỉnh ngươi về phân đà để làm sáng tỏ mọi ngộ nhận. Ngươi không thể không đi với lão phu.
Gã hành khất giật mình, nhìn sững lão khất cái :
- Thế nào đây? Đến lượt lão trượng cũng muốn giở thói hung hăng với tiểu sinh nữa sao? Chứng tỏ câu tiểu sinh thóa mạ lúc nãy không có điểm nào sai.
Vẫn còn nhiều nhân vật hiếu kỳ đứng quanh quẩn gần đó. Và chợt có một nhân vật lên tiếng tán dương câu nói của gã hành khất :
- Nói rất hay, thóa mạ rất đúng. Chỉ bằng câu nói này của tiểu hiệp, ta

cam đoan có thể dẫn kiến tiểu hiệp cùng huynh đệ ta năm người. Và chưa biết chừng, nếu gặp lúc mụ Đại tỷ ta cao hứng tiểu hiệp còn có cơ may được mụ nhận là hảo tiểu đệ cùng bọn ta.
Được tán dương, gã hành khất định đưa mắt nhìn xem đấy là nhân vật nào thì chợt thấy lão khất cái nghiêng người nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất bẩn. Lão còn phỉ nhổ, khinh thị :
- Hay ho gì đó những trò đồi bại của lũ quái đồng cô đồng cậu bọn Giang hồ Lục quái các ngươi mà ở đây khoe khoang khoác lác lỗ miệng. Lão Nhị quái ngươi nên ngậm cam lại thì hơn, kẻo đợi đến lúc lão phu phát tác, chỉ e ngươi không còn miệng để thực hiện những trò lố lăng.
Kinh tâm tán đởm vì những lời nói gớm ghiếc và nhờm tởm của lão khất cái, gã hành khất dù không muốn cũng ghé mắt nhìn qua, xem nhân vật nào vừa bị lão khất cái miệt thị, bảo là lũ đồng cô đồng cậu và xem phản ứng của nhân vật đó thế nào.
Không nhìn còn đỡ, gã hành khất thoạt nhìn chỉ muốn bắt nôn, bởi chỉ thấy đó là một nhân vật vận y phục lòe loẹt, nhiều màu sắc và hai bên mặt lại thản nhiên trang điểm hai bợt má hồng, cho dù tướng tá vóc dáng và diện mạo của nhân vật đó đủ cả mười phần là nam nhân đại trượng phu vai rộng lưng dài.
Nhưng nhân vật nọ không những không có phản ứng gì đáng kể. Nghĩa là không hề giận, trái lại y còn tỏ ra nhởn nhơ, nhe răng cười hềnh hệch, miệng tuôn ra những lời cợt nhả, đáp lại thái độ miệt thị của lão khất cái :
- Ta có miệng để ăn, để làm những gì ta muốn làm. Có phải vì lão Đồng không được ta quan tâm ve vãn nên có ý đố kỵ đó chăng? Chỉ tiếc lão quá già, lại còn quá xấu xí, nhơ bẩn, da dẻ nhăn nheo. Lão đâu được nước da mơn mởn như lũ trai tơ để mong được Giang hồ Lục quái bọn ta để mắt. Người phải ngậm miệng và cút xéo đi chính là lão Đồng, kẻ vừa bị vị tiểu hiệp kia thóa mạ, bảo là một lũ khiếp nhược. Ha... ha...
Nghe không thuận tai chút nào những lời lẽ vừa độc địa vừa đồi bại như vậy, gã hành khất lập tức phản bác :
- Xin tôn giá đừng gán những lời đó cho tiểu sinh. Vả lại, ươn hèn thì cũng không thể nào to gan, vô lễ, bao gồm cả lão trượng đây. Tiểu sinh tuy lâm cảnh cơ hàn nhưng vẫn biết câu “kính lão đắc thọ”, nào dám có thái độ mục vô tôn trưởng, mắng luôn những nhân vật đáng bậc thúc bá cao niên?
Đến lượt lão khất cái vỗ tay bật reo :
- Nói thật chí lý. Làm người cần phải biết điều lễ nghĩa. Mắng ai thì

mắng có người, không thể vơ đũa cả nắm, phải biết phân biệt tuổi tác nhất là phân biệt giới tính. Đâu thể bạ đâu cũng đánh đồng, nhỏ không tha già không bỏ. Lời của tiểu thế huynh khiến lão phu nghe sướng cả tai. Ha... ha...
Nhân vật vận y phục lòe loẹt sa sầm nét mặt, hết nhìn nguýt gã hành khất lại ngó lườm vào lão khất cái đang cười.
Thấy vậy, lão khất cái giả vờ sợ hãi, hai tay xua loạn :
- Ấy, lão Đồng ta đã già rồi, da dẻ lại nhăn nheo như da mèo mắc nước. Xin đừng để mắt đến lão phu, tội cho lão phu lắm lắm.
Biết rõ đây là câu pha trò của lão khất cái, gã hành khất vì không nhịn được cười nên bất ngờ cười thành tiếng.
Lập tức gã hành khất bị đôi mục quang xanh lè của nhân vật bán nữ bán nam kia chiếu xạ.
Chạm phải tia nhìn này, gã hành khất đột nhiên nghe phát lạnh khắp người, không thể không rùng mình khiếp sợ.
Bỗng có tiếng lão khất cái hừ lạnh :
- Sao? Người khác bị mắng thì Nhị quái ngươi được dịp cười, nay đến lượt kẻ khác cười, ngươi định phát tác đấy phỏng? Nếu tự thị có bản lãnh cao cường thì cứ đối phó với lão Đồng ta, đừng giở trò ỷ lớn hiếp nhỏ, ỷ mạnh hiếp yếu không xong với ta đâu.
Bị lão khất cái khiêu khích ra mặt, nhân vật nọ chỉ buông tiếng cười nhạt và lẳng lặng xoay người bỏ đi.
Thật lạ, vòng người đứng vây quanh tuy không đông nhưng ai ai cũng lẹ làng nép người qua một bên, nhượng hẳn một lối đi thật rộng cho nhân vật nọ. Khiến gã hành khất thoạt nhìn thấy đã buột miệng thốt ra một câu hỏi :
- Sao trên đời lại có những hạng người như thế này, đi đến đâu cũng bị mọi người khinh khi, đến đối mặt cũng không được chấp thuận?
Câu hỏi của gã chỉ nhận được vẻ khiếp hãi ra mặt của những người xung quanh. Và nếu có người không tỏ lộ sự khiếp hãi thì lại thay vào đó bằng một câu nói hàm ý đe dọa :
- Không phải không đối mặt vì không chấp nhận, mà là ai ai cũng sợ, chẳng dám dây vào. Và do tiểu tử ngươi đã giữa chốn đông người dám cười chê lão Nhị, rồi đây trên giang hồ tuy mênh mông vô tận nhưng bản thân người rồi e chẳng có chỗ dung thân. Chưa một ai cười chê Giang hồ Lục quái mà không lãnh quả bao giờ. Hừ.
Dứt lời, người vừa lên tiếng cũng lặng lẽ quay người bỏ đi.
Lão khất cái buột miệng nói với theo :
- Tam nhạn Điểm Thương bấy lâu nay vẫn danh trấn giang hồ, không ngờ lại tỏ ra khiếp nhược, sợ Giang hồ Lục quái đến vậy. Được lắm,

để lão Đồng này chờ xem, Lục quái liệu sẽ làm gì Đồng mỗ. Bởi lão phu cũng vừa cười chê Giang hồ Lục quái xong.
Nhân vật nọ đột nhiên quay phắt lại. Và giữa bao nhiêu cặp mắt mục kích của mọi người, nhân vật nọ chỉ thoắt người một cái là đã hiện thân ngay bên cạnh lão khất cái. Không chỉ có thế, tay hữu của nhân vật nọ còn xòe ra, khum khum như bộ móng vuốt chim ưng, với hai ngón dài nhất chĩa thẳng lên trời và ba ngón tay còn lại thì tuần tự chỉ vào ba hướng Thượng, Trung, Hạ chờn vờn ngay trước mặt lão khất cái. Nhân vật nọ còn lạnh lùng buông giọng bảo :
- Bạch mỗ thừa biết Cái bang là một đại bang không dễ gì bị bất kỳ thế lực nào uy hiếp. Nhưng đừng vì thế mà xem nhẹ, nhất là đánh giá thấp Tam nhạn Điểm Thương. Nếu lão Đồng có thể đọc thiệu, nói ra chiêu thức đủ uy lực hóa giải chiêu Ngũ Cầm Thiên Địa này, Bạch mỗ xin cam tâm nhận hai tiếng khiếp sợ do lão Đồng vừa thốt ra. Nhược bằng không thể nghĩ ra chiêu hóa giải, chỉ xin lão Đồng trước mặt mọi người, rút lại câu nói đó, trả lại thanh danh và thể diện cho Bạch mỗ.
Hữu thủ của nhân vật họ Bạch vẫn cứ chờn vờn và dựa theo câu vừa nói đủ biết nhân vật họ Bạch chỉ giữ ở mức độ đó mà thôi, tuyệt đối không bao giờ phát thành một chiêu thức thực thụ.
Lão khất cái cũng hiểu như vậy nên vẫn thản nhiên giương mắt nhìn vào bàn tay hữu đang khoằm khoằm của nhân vật họ Bạch, miệng thì lấp la lấp lửng :
- Muốn đọc tên chiêu thức có thể hóa giải chiêu Ngũ Cầm Thiên Địa này ư? Cũng dễ thôi. Ta chỉ cần ra chiêu Thiết Tảo Địa Công... Cũng không đúng, nên sử chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm hoặc chiêu...
Gã hành khất cũng chú mục nhìn vào bộ dạng khoằm khoằm của bàn tay hữu nọ, một bàn tay chỉ đưa ra như thể vô thưởng vô phạt nhưng không hiểu sao lại đủ uy lực làm cho lão khất cái nọ mãi vẫn không thể quyết đoán, nói ra đúng tên chiêu thức mà lão cần tìm để hóa giải một bàn tay năm ngón gọi là Ngũ Cầm Thiên Địa.
Động tâm, gã liếc mắt nhìn qua lão khất cái. Để rồi gã kinh tâm do phát hiện lão khất cái từ lúc nào đã xuất hạn mồ hôi, mặt nhợt nhạt và hai mắt tuy vẫn đang nhìn bộ dạng của bàn tay nọ nhưng bây giờ đã là những ánh mắt thất thần.
Ngấm ngầm kinh nghi, không thể ngờ chỉ với bàn tay nọ lại có đủ uy lực làm cho lão khất cái thay đổi thần sắc, gã hành khất nhìn vào bàn tay nọ và lần này thì nhìn thật kỹ.
Bàn tay nọ vẫn chờn vờn và chủ nhân của bàn tay thì càng lúc càng nở một nụ cười mãn nguyện với kết quả do bàn tay nọ tác động vào

lão khất cái.
Gã càng nhìn thì càng bị bàn tay nọ thu hút nhãn quang. Gã như mơ màng nhìn thấy từng ngón tay nọ đang mơ hồ hóa thành từng sinh linh riêng lẻ và những sinh linh này lại có những cử chỉ hữu biệt, như chỉ chực lao cắm vào và công kích ba bộ vị Thượng, Trung, Hạ của lão khất cái, vốn là người đang trực tiếp bị bàn tay nọ chiếu vào.
Đang mơ màng như thế gã chợt nghe lão khất cái bật reo và cười vang :
- Thật đáng khen cho chiêu Ngũ Cầm Thiên Địa, với nhiều thế biến hóa phải kể là lợi hại. Thế chủ công tuy là Song Long Xuất Động nhưng tiềm ẩn trong đó lại là những thế Tiểu Trảo Công, Cầm Nã Thủ và Độc Xà Đoạt Mạng, uy hiếp khắp các bộ vị trọng yếu của đối phương. Và muốn hóa giải chiêu thức này lão phu e chỉ còn mỗi một cách là dùng chiêu...
Lời nói của lão khất cái chưa dứt thì nhân vật họ Bạch đã tái mặt thu tay về :
- Đây là một trong những chiêu thức tuyệt kỹ chỉ khi tối hậu bổn phái mới dùng. Sao lão Đồng thoạt nhìn đã rõ và thấu triệt từng biến hóa một?
Lão khất cái thở dài :
- Nếu gặp lúc lâm địch và chiêu này của họ Bạch ngươi bị địch nhân hóa giải, không lẽ ngươi còn đủ thời gian để hỏi địch nhân một câu tương tự thế sao?
Họ Bạch ngượng ngùng và lập tức quay người bỏ đi, không còn mặt mũi nào để hỏi thêm câu nào nữa.
Gã hành khất thán phục, đưa mắt nhìn lão khất cái :
- Lão trượng quả nhiên lợi hại, chỉ bằng vài lời nói đã khiến cho cục diện thay đổi. Tiểu sinh thật ngưỡng mộ.
Những nhân vật đứng xung quanh cũng không ít người len lén xầm xì và nhìn lão khất cái bằng ánh mắt ngưỡng mộ.
Phát hiện điều đó, nếu là ai khác ắt sẽ xem đây là cơ hội để giương giương tự đắc, riêng lão khất cái thì lại có thái độ nhún nhường thấy rõ. Lão chỉ nhún vai vài lượt, sau đó thở dài và cứ giữ nét mặt buồn hiu lúc quay người bỏ đi.
Động thái của lão khất cái khiến mọi người hiểu diễn biến của câu chuyện đến đây là kết thúc và họ bắt đầu tản đi vì không còn gì để họ xem.
Lúc chỉ còn lại một mình, gã hành khất như đã có chủ ý liền khập khiễng đi theo hướng lão khất cái vừa bỏ đi.
Không bao lâu, gã đuổi kịp lão khất cái. Gã vội dấn bước thêm vài

bước đến khi đi song hành cùng lão khất cái gã chợt hỏi :
- Hóa giải được chiêu thức lúc nãy của đối phương, lẽ thường lão trượng phải vui mừng, cớ sao tiểu sinh thấy lão trượng cứ buồn rười rượi?
Lão khất cái như đang thả hồn đi đâu đó, câu hỏi của gã làm lão khất cái giật mình chống chế :
- Việc gì ta phải buồn? Nhưng ta buồn hay vui thì việc gì đến ngươi?
Gã cười :
- Lão trượng không buồn nhưng bước đi như người lạc hết hồn phách, đến nỗi tiểu sinh dù mang thân phận tật nguyền, đi chẳng nhanh như ai mà vẫn đuổi kịp lão trượng, nghĩa là sao?
Lão bắt đầu quay trở lại với bản tính vốn có, bằng cách lườm mắt nhìn gã :
- Ngươi đuổi theo ta để làm gì? Ta buồn hay không mặc xác ta, liên quan gì đến ngươi? Hay ngươi cho rằng câu thóa mạ của ngươi lúc nãy là chưa đủ?
Gã đỏ mặt bối rối :
- Như đã giải thích, lời nói đó của tiểu sinh nào có bao hàm luôn cả lão trượng. Là tiểu sinh trong lúc phẫn nộ, chỉ muốn mắng những kẻ đã hùa nhau uy hiếp tiểu sinh. Nếu lão trượng còn để tâm vì câu nói này, tiểu sinh là Cao Đình Phương xin thành khẩn nhận lỗi, mong lão trượng đại lượng tha thứ cho.
Lão vừa xua tay vừa cười lạt :
- Không kể Giang hồ Lục quái, gã họ Bạch Tam nhạn Điểm Thương, và những người đã ra mặt, lời thóa mạ của ngươi còn rất nhiều nhân vật khác đã nghe lọt vào tai. Mai này câu nói của ngươi ắt sẽ loan truyền khắp giang hồ, đâu phải một câu tạ lỗi của ngươi là có thể loại bỏ hết những lời thị phi sau này bổn Bang gánh chịu.
Gã đưa cao một tay lên trời :
- Nếu là vậy, tiểu sinh phát thệ, sau này sẽ đi gặp từng người và giải thích cho họ hiểu, là lời của tiểu sinh không hàm ý ám chỉ tất cả những ai như lão trượng, gọi là... gọi là... những người như lão trượng thì gọi là cái gì Bang?
Lão khất cái trợn mắt :
- Ngươi định giả vờ đấy ư? Ngươi khiêu khích, ngươi thóa mạ, rồi ngươi lại còn cố tình ăn vận như người của Cái bang, ngươi đừng bảo ngươi không hề biết Cái bang là thế nào nhé?
Gã kinh ngạc :
- Cái bang? Hóa ra bao nhiêu kẻ khất thực trên đời đều ở chung một bang phái? Và bang phái đó gọi là Cái bang?

Lão cũng kinh ngạc :
- Vậy là ngươi chưa từng nghe nói đến bổn Bang?
Gã ngượng ngùng :
- Nếu biết tiểu sinh đâu đã dại mồm, gộp chung tất cả lại và có lời mắng bừa như thế. Một lần nữa mong lão trượng lượng thứ.
Lão thở dài :
- Ngươi đuổi theo ta là có ý gì?
Gã cười cười :
- Chẳng có gì ngoài điều đã nói là tiểu sinh rất ngưỡng mộ lão trượng.
Lão cau mày :
- Ngưỡng mộ thì sao? Vả lại, ta không cần lời tán dương của ngươi sau những gì ngươi đã gây cho ta.
Gã cúi mặt lí nhí :
- Nhưng tiểu sinh rất cần. Nói đúng hơn thì tiểu sinh đang rất cần một bản lãnh như lão trượng. Có thể nào lão trượng xin hãy nhận tiểu sinh làm đệ tử.
Lão há hốc mồm :
- Ngươi muốn ta thu nhận ngươi?
Gã liếc nhìn xung quanh và khi thấy xung quanh vắng vẻ gã lập tức phục người xuống trước mặt lão khất cái :
- Nếu được lão trượng nhận lời, đệ tử là Cao Đình Phương xin hành lễ bái sư ngay tại đây.
Lão khất cái phá lên cười :
- Thu ngươi làm đệ tử? Không được đâu. Vì sau lời nói tác tệ ngươi dành cho bổn bang, nếu ta thu nhận ngươi có khác nào thừa nhận toàn thể bang đồ bổn bang đều là hạng khiếp nhược. Ta chẳng dại đâu. Ha... ha...
Gã dập đầu đảnh lễ, gõ trán bôm bốp xuống nền đất :
- Mọi hậu quả do đệ tử gây ra đệ tử nguyện một mình gánh chịu. Mong sư phụ lão nhân gia mở lượng hải hà, thu nhận đệ tử vào hàng môn hạ. Đại ân đại đức của sư phụ đệ tử nguyện suốt đời ghi tâm khắc cốt.
Nói xong, tuy vẫn không nghe lão khất cái tỏ lộ dấu hiệu gì ưng thuận nhưng may mắn thay lại không nghe lão lên tiếng khước từ, Cao Đình Phương có cảm nhận vẫn còn hy vọng nên càng dập đầu hành lễ nhiều hơn :
- Mong sư phụ nhận lời. Kể từ nay về sau đệ tử nguyện sẽ tuân theo mọi lời giáo huấn của sư phụ.
Đáp lời Đình Phương, một chuỗi cười lảnh lót lạ tai chợt vang lên :

- Đâu cần hành đại lễ như thế, hảo đệ đệ. Đại tỷ chỉ nhận một nửa lễ của đệ đệ thôi là đủ lắm rồi. Và nếu nhất nhất mọi việc sau này đệ đệ đều tuân nghe như lời vừa nói, đại tỷ hứa sẽ quan tâm bảo bọc, không để ai chạm đến đệ dù chỉ một chân tơ kẽ tóc. Hảo đệ đệ ngoan lắm. Hé hé...
Đình Phương thất kinh ngẩng mặt nhìn lên.
Và khi nhìn, càng thêm thất kinh, đến phải đứng bật dậy :
- Nương nương là ai? Sao lại đường đột đến đây và cho rằng lễ bái sư của tiểu sinh là dành cho Nương nương.
Trước mặt Đình Phương không còn là sự hiện diện của lão khất cái nữa, mà thay vào đó là một mỹ phụ diễm lệ, xiêm y đoan trang, chỉ có nụ cười của mỹ phụ là làm cho đuôi mày khóe mắt mang phần nào dáng vẻ của một người dâm đãng.
Mỹ phụ vẫn cười cười :
- Đại tỷ là ai, ắt hảo đệ đệ đã phần nào đoán ra. Riêng về chuyện đường đột thì Đại tỷ thừa nhận hảo đệ đệ trách cũng đúng. Nhưng ai bảo hảo đệ đệ chẳng chịu nhìn trước nhìn sau, cứ nhè lúc Đại tỷ vừa xuất hiện là dập đầu hành lễ và còn luôn miệng gọi Đại tỷ là sư phụ. Đấy là lỗi của đệ, xin đừng trách oan uổng Đại tỷ này.
Đình Phương bước lùi lại :
- Không lẽ Nương nương đúng là nhân vật tiểu sinh đang nghĩ đến? Là nhân vật đứng đầu Giang hồ Lục quái, được năm nhân vật huynh đệ còn gọi là Đại tỷ?
Mỹ phụ the thé cười :
- Hảo đệ đệ vừa tuấn tú, khỏe mạnh, lại vừa thông minh hơn người. Chẳng trách Nhị quái đố kỵ, ngay câu nói đầu tiên đã có lời giận dữ, cho đệ đệ dám khinh lờn Giang hồ Lục quái và còn xúc xiểm, bảo Đại tỷ phải đích thân đi tìm đệ đệ để trừng trị. Đại tỷ hy vọng đấy chỉ là nhận định nhất thời lầm lẫn của lão Nhị.
Đình Phương vội đưa mắt tìm quanh và thất vọng vì không biết lão khất cái đã lẳng lặng bỏ đi từ lúc nào để bây giờ hoàn toàn bặt vô âm tín, chẳng thấy bóng dáng lão khất cái đâu.
Mỹ phụ thấy vậy liền hỏi :
- Đệ đệ đang tìm ai? Chừng tỏ đại lễ bái sư vừa rồi của đệ đệ là không phải dành cho Đại tỷ?
Đình Phương quay lại nhìn mỹ phụ và đành nhắm mắt thở dài :
- Đương nhiên tiểu sinh không thể nào hành lễ bái sư với một nhân vật đầy tai tiếng như Nương nương. Những gì Nương nương nghe Nhị quái thuật đều đúng sự thật. Muốn giết muốn hay muốn trừng trị tiểu sinh, Nương nương cứ tùy tiện. Bởi vì tiểu sinh dù muốn phản

kháng cũng không đủ năng lực.
Đang nhắm mắt, Đình Phương chợt nghe tiếng mỹ phụ rít the thé, đủ hiểu mỹ phụ đã nộ khí xung thiên và dang giận dữ đến tột cùng. Mỹ phụ bảo :
- Ngươi muốn chết! Nhưng trước khi hạ thủ, ta cần nghe ngươi giải thích rõ, ta là nhân vật đầy tai tiếng như thế nào? Nói!
Tiếng rít của mỹ phụ đáng lý làm cho Đình Phương chết vì khiếp sợ. Nhưng vì nghĩ trước sau gì cũng chết nên Đình Phương tỏ ra bình thản đến không ngờ. Đình Phương mở mắt ra nhìn mỹ phụ :
- Thiết nghĩ Nương nương nên tự hỏi lại bản thân. Vì không ai biết rõ hơn Nương nương về những hành vi do chính Nương nương gây ra.
Mỹ phụ tái mặt :
- Ta đã có những hành vi gì?
Đình Phương cười lạt :
- Nương nương đừng nghĩ tiểu sinh không dám nói. Thử hỏi Nương nương và cả Giang hồ Lục quái đã có những hành vi gì để ai ai cũng bảo Nương nương và họ là những người đồng cô đồng cậu, nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ?
Chợt "vút" một tiếng, cạnh mỹ phụ liền xuất hiện thêm một nhân vật. Và nhân vật này không ai khác ngoài Nhị quái mà chỉ mới lúc nãy thôi Đình Phương đã từng biết.
Nhị quái cười lạnh :
- Đại tỷ đã tận tai nghe rồi đấy, đâu phải lão Nhị này đặt điều hoặc cố ý vu vạ cho tiểu tử. Đấy là những lời tiểu tử nói về Giang hồ Lục quái chúng ta, khinh miệt chúng ta giữa chốn đông người.
Mỹ phụ đang giận, lời nói chêm vào của lão Nhị đáng lý làm mỹ phụ giận thêm nhưng thật lạ, mỹ phụ chỉ lạnh mặt và gay gắt nhìn lão Nhị :
- Ta tự có chủ trương, lão Nhị ngươi bất tất xen vào. Hừ!
Và Đình Phương thêm kinh ngạc khi nghe mỹ phụ đột ngột hỏi Đình Phương :
- Những lời đó của ngươi là nghe người khác nói hay tự mắt ngươi mục kích?
Đình Phương bối rối :
- Tiểu sinh là người chỉ lần đầu tiên bôn tẩu giang hồ dĩ nhiên đâu thể có dịp mục kích hoặc biết một cách đích xác về từng hành vi của chư vị Lục quái.
Mỹ phụ cười khẩy :
- Vẫn có câu khẩu thuyết vô bằng, ngươi nghĩ sao nếu có người bỗng nói với ta rằng ngươi là hạng dối trên lừa dưới, cưỡng bức nữ

nhân và còn là kẻ ác nhân giết người không gớm tay?
Đình Phương bật cười :
- Đương nhiên đó chỉ là lời vu khống bịa đặt. Vì muốn có những thành tích bất hảo như Nương nương vừa kể, ít nhất tiểu sinh phải có bản lãnh thượng thừa. Đằng này đến một chiêu một thức để phòng thân tiểu sinh còn không có. Nương nương nếu muốn tin ít nhất cũng phải kiểm chứng lại.
Mỹ phụ gật đầu :
- Đó là ý ta muốn ám chỉ. Vì không riêng gì ngươi là người không biết võ công, đến cả những kẻ có võ công thượng thừa như ta đôi lúc cũng gặp những oan tình tương tự. Ta muốn bảo trước khi ngươi muốn tin vào điều gì cũng phải thận trọng kiểm chứng. Đâu thể bạ ai nói cũng tin, bất kể đó là điều đơm đặt hay có thật.
Đình Phương ngỡ ngàng :
- Ý Nương nương muốn phản bác những gì bị mọi người gán cho?
Mỹ phụ mỉm cười :
- Nếu là vậy, ngươi tin không?
Đình Phương thở ra :
- Tiểu sinh hiểu rồi. Và ngay cả lời này của Nương nương tiểu sinh cũng cần kiểm chứng lại trước khi đáp là tin hay không.
Mỹ phụ gật đầu :
- Ngươi quả là kẻ dễ dạy bảo, không đến nỗi làm ta thất vọng.
Đoạn mỹ phụ quay nhìn lão Nhị :
- Ngươi cũng nghe rồi đấy. Trước khi phê phán ai hoặc có một nhận định nào đó cần phải phân biệt ai là người nói thật và ai là người chỉ nghe người khác nói mà nói theo. Nếu ta cũng hồ đồ như ngươi, không lẽ ta cứ khổ công đi tìm hết từng người đã nghĩ sai về ta mà giải thích hoặc trừng trị? Làm như thế có khác nào ta biến quần hào khắp võ lâm thành kẻ thù và vô hình chung đặt Giang hồ Lục quái vào thế đối đầu với toàn bộ võ lâm?
Đình Phương vụt kêu, với hai mắt sáng rỡ :
- Lời của Nương nương thật chí lý. Hành sự của mỗi người đều phải tùy vào tâm, không nên quá chú trọng vào việc mọi người nghĩ gì hoặc phê phán gì. Điều gì ta cho là đúng thì cứ làm, miễn lương tâm không áy náy là được.
Mỹ phụ cau mặt nhìn Đình Phương :
- Tuồng như ngươi cũng đang lâm vào hoàn cảnh đó? Đã có nỗi oan tình khiến ngươi dù có miệng cũng không bề giải thích?
Đình Phương thở dài :
- Lúc nãy tiểu sinh có lỡ miệng thóa mạ, gọi chung lũ khất cái là

khiếp nhược. Có ngờ đâu bọn họ là người chung một Bang, gọi là Cái bang. Kỳ thực tiểu sinh dù có mười miệng cũng không thể giải thích hoặc tạ lỗi, đến cả việc bái sư cũng bất thành.
Mỹ phụ lại gật gù :
- Nghĩa là lễ bái sư lúc nãy đệ đệ dành cho một nhân vật Cái bang?
Lão Nhị đứng bên cạnh chợt bĩu môi :
- Cái bang chỉ là một lũ ô hợp, giỏi dựa vào số đông, chứ nào có tài cán hoặc thực lực gì đó mà tiểu tử ngươi cứ nhất thiết xin làm đệ tử?
- Hừ!!
Đó là một tiếng hừ nhạt, chỉ vang lên một cách mơ hồ và không rõ nơi xuất phát, khiến Đình Phương thoạt nghe cứ ngỡ đấy là tiếng hừ của mỹ phụ.
Nhưng không phải, vì mỹ phụ chợt động thân lao đi thật nhanh, trong thoáng mắt là mất dạng, chỉ còn lưu lại tiếng quát :
- Kẻ nào? Có đởm lược thì đừng có chạy!
Mỹ phụ động thân thì lão Nhị quái cũng động thân. Nhưng thật là bất ngờ khi lão Nhị quái không phải động thân lao theo mỹ phụ mà là đột ngột lao vào Đình Phương :
- Bất kể Đại tỷ ta sau này có nghĩ gì, ta thì không thể tha cho kẻ nào dám khinh thị Giang hồ Lục quái bọn ta. Ngươi phải chết!
“Vù...”
Một ngọn cuồng phong độc ác liền được Nhị quái tung ập vào Đình Phương gây kinh hoảng không thể kể cho bản thân Đình Phương.
Đình Phương vội dịch người, lòng không hy vọng chút nào về cơ may toàn mạng nên cố tình gào váng lên :
- Tôn giá quá độc ác, đành tâm sát hại tiểu sinh chỉ vì một tội vô tình phạm phải sao?
Kêu gào xong, chính Đình Phương cũng cảm thấy bất ngờ vì hành vi dịch người vừa rồi lại may mắn tránh thoát cái chết trong gang tấc.
Lão Nhị quái cũng ngơ ngác vì không hiểu sao lại bị hụt chiêu, khiến lão cứ trợn tròn hai mắt nhìn Đình Phương.
Chớp lấy cơ hội hạn hữu, Đình Phương lập tức xoay người bỏ chạy, khập khiễng lao đi như muốn đuổi theo mỹ phụ là nhân vật duy nhất có thể ứng cứu giải nguy cho Đình Phương lúc này.
Nhưng bằng một động tác hết sức thần diệu, lão Nhị quái bất ngờ từ trên cao hạ thân xuống, thản nhiên ngăn lối và xạ tia nhìn độc ác vào Đình Phương :
- Một kẻ không biết võ công như ngươi nếu Nhị quái ta để cho chạy thoát thì còn mặt mũi gì để nhìn mọi người. Đố ngươi thoát chết lần thứ hai. Đỡ!

“Vù...”
Đối với Đình Phương, người có võ công là người hầu như có quyền uy tối thượng trong tay, muốn đi nhanh như gió hay muốn bay biến đi lúc nào thì tùy ý.
Và bằng chứng là lúc này, rõ ràng lão Nhị quái chỉ thoắt mình một cái là có thể ung dung từ phía sau lao ngược ra phía trước và dễ dàng hiện thân ngăn chặn mọi lối chạy của Đình Phương.
Do vậy, một luồng kình phong nữa đang được lão Nhị quái khoa tay đánh ra, quật vào Đình Phương thì kể như đây là số phận của Đình Phương đã đến hồi mệnh chung, khiến Đình Phương không thiết nghĩ gì đến chuyện phản kháng.
Tuy nhiên, đúng vào lúc tối hậu, khi luồng kình phong quái ác nọ chỉ còn trong gang tấc nữa là chạm vào Đình Phương thì hoàn toàn ngoài ý nghĩ của Đình Phương, hai chân Đình Phương chợt dịch bộ và di chuyển liên tục.
“Vù...”
Tiếng kình phong lao sát sườn sượt ngay bên người làm Đình Phương rợn cả da gà. Nhờ đó, chí cầu sinh mãnh liệt của bất kỳ sinh vật nào một khi lâm cào cảnh tử sinh vụt trỗi dậy mãnh liệt trong người Đình Phương.
Và đó là nguyên nhân do khiến hai chân Đình Phương càng di chuyển thoăn thoắt hơn, khi lão Nhị quái vì hụt chiêu liên tiếp hai lần đã bắt đầu điên tiết, cứ cuồng nộ quật nhiều loạt kình phong liên tu bất tận vào Đình Phương. Không những thế Nhị quái còn quát tháo luôn mồm :
- Hoặc ngươi là kẻ thâm tàng bất lộ, có thân thủ cao minh lại giả vờ như không biết võ công, hoặc ngươi đã gặp may khá nhiều. Đỡ, đỡ, đỡ...!!
“Ào...”
“Ào...”
Có thể đúng như lão Nhị quái vừa quát, Đình Phương quả là người có vận may đeo đuổi. Vì chưng hễ luồng kình phong nào sắp chạm vào Đình Phương thì cứ y như rằng chỉ một sát na tối hậu là Đình Phương đã dịch bộ bước qua vị trí khác, làm ngọn kình phong đó đành phải lao vào khoảng không, sau đó tan biến hoàn toàn vào hư vô mất dạng.
Sau thêm năm bảy lượt như vậy, lão Nhị quái bất chợt há miệng, rú lên thành một chuỗi thanh âm cuồng nộ, làm đinh tai nhức óc Đình Phương :
- Không giết được ngươi, đừng kể ta là lão Nhị trong Giang hồ Lục

quái - Xem đây!
Lập tức từ bàn tay đang vươn ra của lão Nhị quái chợt nở bung ra một màn vân vụ màu trắng đục. Và lớp bạch vụ này liền theo gió tan loãng ra, phủ rộng khắp một phạm vi một hai trượng vuông, dĩ nhiên bao trùm luôn Đình Phương vào lớp bạch vụ mờ mờ khả nghi đó.
Vẫn theo cách đang di chuyển, Đình Phương xem lớp bạch vụ cứ như một luồng kình phong ác hại nữa đang gây bất lợi cho bản thân, nên càng gắng sức tránh xa chừng nào thì càng tốt cho sinh mạng chừng đó.
Lớp bạch vụ tan loãng dần rồi biến mất, cho Đình Phương nhìn thấy lão Nhị quái đang đứng ở xa và bật cười dài đắc ý :
- Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí của ta chính là loại kịch độc có một không hai trong đời. Vì khắp dương thế này đừng mong bất kỳ ai có thể giải độc cho ngươi. Ha... ha...
Lúc lão Nhị quái cười cũng là lúc Đình Phương bắt đầu hoa mắt, ngó một thành hai. Để khi toàn thân Đình Phương đột nhiên chao đảo ngả nghiêng thì lão Nhị quái tung mình lao đi mất dạng, chỉ còn vọng lại xa xa tràng cười độc ác của lão.
Đang chao nghiêng như thế, Đình Phương chợt nghe tiếng chép miệng vang lên :
- Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí là chất kỳ độc có xuất xứ từ Miêu Cương. Thật tội cho ngươi tuổi đời còn quá trẻ lại sớm yểu mạng.
Đình Phương cố xoay người về phía vang ra lời phát thoại :
- Ai đó? Nếu có thương hại tiểu sinh thì lúc tiểu sinh vong mạng xin đắp cho một nấm mộ.
Và Đình Phương nhìn thấy như có đến ba nhân vật vận nho phục tuổi độ trung niên, đang tủm tỉm cười với Đình Phương :
- Đắp mộ cho ngươi thì dễ rồi, nhưng ta liệu có lợi gì khi bỏ công giúp ngươi để rồi lại bị độc chất từ thi thể ngươi truyền sang?
Đình Phương giận dữ :
- Nghĩa tử là nghĩa tận. Tôn giá vận nho phục để làm gì nếu điều nhân nghĩa tối thiểu đó do tiền nhân lưu lại tôn giá vẫn không thấu triệt?
Văn nhân trung niên liền vỗ tay reo :
- Nói rất hay. Chỉ nội câu nói này của ngươi cũng đủ sức thuyết phục, khiến ta có thể nghĩ lại việc nên cứu ngươi hay không?
Đình Phương cả mừng :
- Tôn giá có thể giúp tiểu sinh giải độc thật sao? May quá, có tôn giá xuất hiện đúng lúc thế này, tiểu sinh tin rằng đấy là do cao xanh sắp đặt. Xin tôn giá độ lượng giúp cho, đại ân này tiểu sinh nguyện một

đời cảm kích.
Nhưng văn nhân trung niên vẫn bình chân như vại, đứng từ xa hỏi vọng tới :
- Ta chỉ mới nói là có thể nghĩ lại mà thôi, ngươi đừng quá vội mừng.
Thái độ của văn nhân trung niên khiến Đình Phương không thể không nhớ lại thái độ chỉ mới lúc nãy của văn nhân trung niên. Do đó, Đình Phương buột miệng hỏi :
- Nếu tiểu sinh đoán không lầm thì việc cứu tiểu sinh hay không ắt là tùy vào điều kiện sắp được tôn giá nêu ra?
Một lần nữa văn nhân trung niên lại vỗ hai tay vào nhau :
- Ngươi thật thông tuệ, hiểu rất nhanh và nói cũng rất nhanh. Hy vọng lúc đáp ứng ngươi cũng tỏ ra nhanh như vậy.
Đôi chân Đình Phương chợt nhũn đi, bắt phải té ngồi xuống :
- Tiểu sinh tứ cố vô thân, lại đang lâm cảnh cơ hàn, đến một mẩu nhỏ ngân lượng cũng không có trong người, chẳng biết tôn giá rồi sẽ nêu ra đòi hỏi gì đây?
Văn nhân trung niên đáp :
- Lai lịch của ngươi ta không quan tâm, ngân lượng hoặc bất kỳ tài vật nào khác của ngươi ta cũng không màng. Ta chỉ muốn ngươi đáp ứng ta một điều nhỏ thôi. Và khi ngươi đáp ứng ta sẽ giúp ngươi giải độc Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí.
Đình Phương hoài nghi :
- Tôn giá hãy nói rõ xem.
Văn nhân trung niên liền hỏi :
- Bộ pháp của ngươi. Ta chỉ muốn biết nhân vật nào đã truyền cho ngươi bộ pháp đó?
Đình Phương hoang mang :
- Bộ pháp nào? Tôn giá liệu có nhầm lẫn chăng khi bảo là đã có người truyền cho tiểu sinh một loại bộ pháp mà đến cả tiểu sinh cũng không thể tin là mình am hiểu?
Gương mặt hòa nhã của văn nhân trung niên chỉ thoắt cái đã biến thành một gương mặt lạnh lùng :
- Ngươi không muốn nói cũng không sao. Rồi xem ai sẽ là người giúp ngươi hóa giải chất độc Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khi. Hừ.
Đình Phương hoảng sợ, toan mở miệng và nài nỉ văn nhân trung niên cứu mạng. Nhưng lúc đó bỗng có một tràng cười ngạo mạn vang lên :
- Nếu không ai đủ bản lãnh hóa giải chất độc đó, lẽ nào Thiết Phiến Thủ thư sinh ngươi lại có năng lực hóa giải? Bản nhân nghe ngươi khua môi múa mép mà chướng cả tai. Ha... ha...

Vừa nghe xong câu nói này, văn nhân trung niên được gọi là Thiết Phiến Thủ thư sinh lập tức biến sắc. Đến độ y vừa len lén lùi chân vừa thốt ra những lời thì thào mang đầy âm hưởng của một tâm trạng khiếp sợ :
- Môn chủ Độc Xà môn?! Mụ Quái bà này sao bỗng dưng từ Đông Hải lặn lội vào đây?
Tuy chỉ là những lời thì thào, đến nỗi Đình Phương phải vừa nghe vừa dựa vào đôi môi mấp máy của Thiết Phiến Thủ thư sinh mới có thể đoán hiểu trọn câu, vậy mà nhân vật được Thiết Phiến Thủ thư sinh gọi là mụ Quái bà vẫn có thể nghe rõ mồn một. Và từ xa liền có một tia chớp sáng xé gió lao đến tận chỗ Thiết Phiến Thủ thư sinh :
- Ngươi lập lại câu nói đó một lần nữa xem?
"Bộp"
Tia chớp sáng nọ chỉ lao cắm vào đất, cách chân Thiết Phiến Thủ thư sinh vừa bằng đúng khoảng cách một gang tay, nhưng vẫn thừa uy lực làm Thiết Phiến Thủ thư sinh khiếp sợ :
- Ngân Xà kiếm, Độc Tử lệnh?!
Và "Vút" một tiếng, Thiết Phiến Thủ thư sinh lập tức quay người lao mất dạng.
Thay vào chỗ của văn nhân trung niên Thiết Phiến Thủ thư sinh, xuất hiện cạnh thanh kiếm lấp loáng trắng và mang hình dạng của một độc xà uốn khúc là một lão bà đầu đã bạc trắng.
Bạch Phát bà bà ngay khi xuất hiện liền vươn tay thu hồi thanh Ngân Xà kiếm - còn được gọi là Độc Tử lệnh - Bạch Phát bà bà còn đắc ý nói :
- Bản nhân đã gần ba mươi năm ly khai Trung Nguyên nhưng xem ra Độc Tử lệnh vẫn chưa đến nỗi biến thành phế vật. Một trượng quanh chỗ nào bị Độc Tử lệnh Ngân Xà kiếm cắm vào đều bị vướng độc. Bản nhân không tin Thiết Phiến Thủ thư sinh ngươi chạy quá một dặm mà không kíp kíp quay lại cầu xin bản nhân tha mạng. Ha... ha...
Hành vi và tâm địa độc ác của Bạch Phát bà bà làm Đình Phương rùng mình ớn lạnh, tạo cơ hội cho Bạch Phát bà bà chú mục nhìn Đình Phương :
- Sao ngươi không mở miệng van xin? Biết đâu bản nhân động lòng, sẽ gia ân giải cứu độc tử ngươi một lần?
Đình Phương nuốt nước bọt và phát thoại một cách khó khăn :
- Chỉ cần nghe dang xưng Độc Xà môn là tiểu sinh chỉ biết Bà bà có thừa năng lực giải cứu. Nhưng không rõ Bà bà liệu sẽ đưa ta điều kiện gì?
Bạch Phát bà bà tủm tỉm cười :

- Ngươi quả là một kẻ biết cách đối xử. Không sai. Đương nhiên bản nhân phải có điều kiện. Vì nào có ai rỗi hơi đi làm một chuyện không công.
Đình Phương cười gượng :
- Xin Bà bà cho biết đó là điều kiện gì?
Bạch Phát bà bà cười bí ẩn :
- Sẽ là điều kiện hoàn toàn dễ với ngươi. Đó là ngươi phải bái nhận bản nhân làm sư phụ.
Đình Phương kinh ngạc tột cùng :
- Chỉ có thế thôi sao? Nghĩa là tiểu sinh sẽ vừa được giải độc vừa có cơ hội luyện thành một thân thủ tuyệt đối thượng thừa như Bà bà?
Bạch Phát bà bà ngỏn ngoẻn cười :
- Đương nhiên ngươi sẽ được giải độc. Chứ nếu không thế, lẽ nào bản nhân lại đi truyền thụ võ học cho một kẻ chỉ không mấy nỗi nữa sẽ chết? Vậy còn thu dụng ngươi làm gì?
Không còn gì mừng hơn, Đình Phương lập tức quỳ lên và dập đầu hành lễ bái sư :
- Đệ tử là...
“Phịch”
Độc chất Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí đang càng lúc càng xói mòn sức lực của Đình Phương, khiến cho Đình Phương đang khom người hành lễ cứ ngã chúi về phía trước.
Cũng may cho Đình Phương là gặp phải một sư phụ không câu nệ tiểu tiết. Đã có tiếng của Bạch Phát bà bà vang lên :
- Ngươi chỉ cần có lòng là đủ rồi, không cần đa lễ. Bản nhân cho phép ngươi ngồi.
Đình Phương phải khó khăn lắm mới có thể chuyển từ vị trí bị ngã nằm sang tư thế ngồi. Nhưng như thế cũng đủ cho Đình Phương cảm kích nhìn sư phụ :
- Đa tạ sư phụ đã ban ân. Nhưng chờ khi giải độc xong, đệ tử nghĩ cũng nên hành lễ bái sư lại cho chu tất.
Bạch Phát bà bà xua tay :
- Chuyện đó để sau hãy bàn đến. Vì bây giờ ngươi đã là đệ tử của bản nhân, có lẽ ngươi nên hiểu bổn phận của một đệ tử là thế nào?
Đình Phương lễ độ đáp :
- Là luôn luôn nghe theo mọi lời giáo huấn của sư phụ.
Bạch Phát bà bà gật gù :
- Và cũng không được giấu giếm bất kỳ điều gì với bản nhân là sư phụ ngươi.
Đình Phương gật đầu :

- Đó là lẽ đương nhiên. Và nếu đệ tử sai lời xin sư phụ cứ trách phạt.
Bạch Phát bà bà chợt hừ lạnh :
- Ở bổn môn chỉ có mỗi một cách xử phạt duy nhất. Đó là ngươi sẽ chịu hình phạt Vạn xà phanh thây, giả như ngươi dám giấu giếm hoặc dối trá với bản nhân dù chỉ là nửa lời. Ngươi rõ chưa?
Đình Phương sợ hãi :
- Đệ tử nguyện luôn ghi nhớ điều này, quyết không để sư phụ vận dụng nghiêm hình.
Bạch Phát bà bà gật đầu và chợt hỏi :
- Trước hết bản nhân muốn biết ngươi đã lần nào bái sư chưa?
Đình Phương không thể không đáp :
- Có một lần, nhưng có thể nói đó là lần không đáng kể.
Bạch Phát bà bà cau mặt :
- Tại sao?
Đình Phương giải thích :
- Vì chưa đầy một canh giờ sau khi đệ tử bái sư, vị sư phụ đó đã chết.
Bạch Phát bà bà càng cau mặt nhiều hơn :
- Sao lạ vậy? Chết ngay sau khi bái sư? Nghĩa là ngươi chưa được nhân vật đó truyền thụ bất kỳ loại võ công gì? Đó là nhân vật nào? Tại làm sao lại chết?
Đình Phương thở dài :
- Đó là ân nhân cứu mạng đệ tử. Nhưng đệ tử chưa kịp hỏi rõ tính danh. Nên cho đến tận bây giờ đệ tử vẫn chưa biết ân sư là nhân vật như thế nào!
Bạch Phát bà bà lấy làm lạ :
- Vậy thì ai đã truyền cho ngươi bộ pháp kỳ ảo, là công phu ngươi vừa sử dụng khi buộc lòng phải đối phó với gã Nhị quái?
Đình Phương kinh nghi :
- Sư phụ cũng nhìn thấy ư? Hóa ra sư phụ có mặt quanh đây đã lâu, có thể nói là cùng lúc với Thiết Phiến Thủ thư sinh?
Bạch Phát bà bà liền có sắc giận :
- Ngươi là đệ tử, bổn phận của ngươi là đáp, đâu được quyền hỏi lại? Mau nói đi, đó là bộ pháp gì và do ai truyền thụ?
Chợt có tiếng người rên rỉ vọng lên :
- Tiểu nhân có mắt như mù, có miệng nói nhưng không biết giữ miệng. Xin tiền bối mở lượng hải hà, tha mạng cho tiểu nhân một phen. Đổi lại tiểu nhân nguyện nhận lời làm thay tiền bối một việc, bất kể đó là việc gì.
Cùng với tiếng rên, Thiết Phiến Thủ thư sinh chợt lảo đảo xuất hiện,

tay thì ôm ngực, cố che giấu nỗi đau đớn tột cùng đang giằng xé tâm can.
Nhìn thấy Thiết Phiến Thủ thư sinh, Bạch Phát bà bà cười lạnh :
- Đáng lẽ ngươi nên quay lại sớm hơn. Chỉ vì ngươi ngoan cố, chạy quá một dặm đường nên bây giờ đã bị độc chất công tâm. Bản nhân muốn cứu ngươi e không phải dễ.
Cố đi đến gần, Thiết Phiến Thủ thư sinh liền phục người quỳ xuống :
- Xin tiền bối đại từ đại bi gia ân cho. Dù sau đó có bảo tiểu nhân tự tay hạ thủ song thân phụ mẫu tiểu nhân cũng cam lòng.
Lúc này hơi thở của Thiết Phiến Thủ thư sinh chỉ còn là những tiếng khò khè, khiến lời nói thốt ra cũng khó lòng nghe rõ.
Tuy vậy, vì vẫn nghe rõ nên Bạch Phát bà bà ngửa mặt cười hăng hắc :
- Ngươi quả là người am hiểu. Cũng nhờ ngươi nhắc nhở bản nhân mới nhớ lại thời tung hoành trước kia. Quả nhiên bản nhân từng đề ra một quy định, kẻ nào được bản nhân tha mạng, hoặc may mắn được bản nhân cứu mạng thì phải thay bản nhân thực hiện một điều, dù đó là điều tồi tệ như thế nào. Và hầu như chưa một ai dám trái lời bản nhân. Ngươi nguyện ý thực hiện thay bản nhân một việc thật chứ?
Thiết Phiến Thủ thư sinh đã rơi vào tình trạng sinh mạng như ngọn đèn leo lét trước gió, nào dám đáp là không.
Và Đình Phương bàng hoàng khi nghe Bạch Phát bà bà nói như ra lệnh cho Thiết Phiến Thủ thư sinh :
- Gần đây bản nhân có nghe Cửu Âm giáo đã tái xuất giang hồ. Bản nhân cũng ngờ rằng sự xuất thế của Cửu Âm giáo nhất định phải là do đã có người tìm được Cửu Âm khúc bí kíp và nhất là Cửu Khúc lệnh. Bản nhân cho ngươi một kỳ hạn là ba tuần trăng, sau đó phải hồi bẩm cho bản nhân biết ai là người đang chiếm hữu Cửu Âm khúc bí kíp và Cửu Khúc lệnh. Thế nào?
Thiết Phiến Thủ thư sinh vội vàng đáp ứng :
- Đa tạ tiền bối gia ân. Và nếu cần tiểu nhân sẽ huy động mọi bằng hữu Hắc đạo giúp tiểu nhân hoàn thành sứ mạng.
Bạch Phát bà bà bật cười, vung tay ném cho Thiết Phiến Thủ thư sinh ba hoàn giải dược :
- Dùng mỗi hoàn cho một tuần trăng. Chỉ sau khi ngươi hoàn tất sứ mệnh, bản nhân sẽ ban cho ngươi giải dược thực thụ. Đi đi, Ha... ha...
Quá kinh tâm, Đình Phương nhân lúc Bạch Phát bà bà mãi cười, lén lút trườn người bò đi.

Hồi 6
Quái bà bà chạm Tàn Cước Cái

- Hảo đồ đệ, bản nhân chưa có lệnh, ngươi lẳng lặng bỏ đi đâu? Hay những lời lúc nãy của ngươi đều dối trá, khiến ngươi muốn bỏ đi vì sợ bản nhân trừng phạt. Hé... hé...
Đình Phương thở dài thất vọng vì hành vi lẻn bỏ đi vẫn bị Bạch Phát bà bà phát hiện. Và cùng với chuỗi tiếng cười the thé, Đình Phương còn thấy Bạch Phát bà bà đã bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt Đình Phương.
Tuy vậy, liền sau đó Bạch Phát bà bà có một thái độ khiến Đình Phương thoạt nhìn cũng phát động tâm kinh nghi. Đó là Bạch Phát bà bà vừa xuất hiện hầu như ngay cạnh thân Đình Phương thì vì nguyên nhân khó hiểu nào đó Bà bà lập tức khoa chân dịch lui, mãi đến khi khoảng cách giữa Bà bà và Đình Phương đạt mức hai trượng hơn Bà bà mới dừng lại, không lùi nữa.
Vẫn đứng nguyên với khoảng cách đó, Bạch Phát bà bà lạnh giọng, tiếp tục hỏi Đình Phương :
- Hãy nói xem, vì sao ngươi dám lẻn bỏ đi một khi bản nhân chưa có lệnh?
Lúc này, do thời gian nghiễm độc Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí đã kéo dài khá lâu nên thần trí Đình Phương đã phần nào mơ hồ nhận thức chỉ còn lại một vài điểm nhỏ mù mờ khó nhận định, nhưng Đình Phương vẫn gắng gượng phát thoại. Và vì nhận thức chẳng còn bao nhiêu nên lúc phát thoại Đình Phương cứ nghĩ gì nói đó, không còn biết úy kỵ là gì, cũng chẳng biết sẽ lãnh nhận hậu quả gì một khi cứ nói những gì thật ra không nên nói, thoạt tiên Đình Phương hỏi :
- Đệ tử đã gọi người là sư phụ lão nhân gia, dám hỏi đến lúc nào đệ tử mới được sư phụ giải độc?
Bạch Phát bà bà cười lạnh :
- Bản nhân sẽ giải độc ngay nếu xét rằng ngươi thật sự thành khẩn, có thành ý khi đáp lại mọi nghi vấn bản nhân vừa nêu.
Đình Phương nhếch môi :
- Để rồi sau đó, liệu đệ tử có phải giúp sư phụ thực hiện một việc nào đó, bất luận là việc tồi tệ hoặc phi nghĩa, như vừa xảy ra với Thiết Phiến Thủ thư sinh chăng?

Bạch Phát bà bà cười sằng sặc :
- Với danh phận sư đồ, thiết tưởng ngươi nên hiểu một điều, đó là từ nay về sau mọi hành sự của ngươi đều là thực hiện theo mệnh lệnh của bản nhân. Khác với Thiết Phiến Thủ thư sinh chỉ cần thực hiện mỗi một việc là đủ.
Đình Phương cũng phá lên cười :
- Là đệ tử, nếu phải tuân thủ mọi mệnh lệnh của sư môn cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng chỉ tiếc một điều, người chưa phải là sư phụ của đệ tử một khi chính bản thân người cũng tỏ ra khiếp sợ chất độc Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí.
Bạch Phát bà bà quắc mắt, nhìn chòng chọc vào Đình Phương :
- Ai nói với ngươi chất độc đó làm bản nhân khiếp sợ?
Đình Phương đang từ từ tìm cách đứng lên :
- Vậy tại sao thủy chung sư phụ cứ giữ khoảng cách này, không dám đến gần đệ tử?
Bạch Phát bà bà cười lạt :
- Theo lễ sư đồ, đáng lẽ là ngươi chứ không phải bản nhân cần giữ một khoảng cách tối thiểu để tỏ lòng tôn sư trọng đạo. Nhưng vì bản thân ngươi đang hành động bất tiện nên bản nhân đành giữ lễ hộ ngươi. Đã không cảm kích bản nhân thì chớ, lại còn sinh tâm nghi kỵ ngay chính sư phụ ngươi. Tội của ngươi đáng bị trừng phạt.
Đình Phương cuối cùng đã đứng lên, dù là đứng với đôi chân run run không làm sao kiềm chế nổi :
- Nếu là vậy, xin sư phụ lão nhân gia cứ tùy tiện lại gần để xử phạt đệ tử theo ý sư phụ.
Bạch Phát bà bà cười khẩy :
- Muốn xử phạt ngươi, bản nhân đâu cần phải phí công di chuyển hoặc tự thân ra tay. Ngươi thử xem đây là vật gì?
Đình Phương động tâm, vội nhìn vào thanh Ngân Xà kiếm đang được Bạch Phát bà bà cố ý ve vẩy qua lại cho Đình Phương thấy. Nhưng vì mục quang đang gặp lúc mờ lúc tỏ nên Đình Phương chỉ nhìn thấy thành kiếm là thanh kiếm, hoàn toàn không có gì khác biệt so với lúc đầu Đình Phương đã thấy. Và Đình Phương đáp :
- Chẳng phải đó là thanh Ngân Xà kiếm hay còn gọi là Độc Tử lệnh sao? Lúc nãy đệ tử đã có dịp mục kích sự lợi hại tiềm tàng của Ngân Xà kiếm rồi.
Bạch Phát bà bà chợt cất cao giọng :
- Nếu chỉ là thanh kiếm như ngươi thoạt thấy thì bản nhân đây cần hỏi ngươi? Trái lại đây là một thanh kiếm khác thường vì ẩn giấu bên trong thân kiếm là một sinh vật đủ uy lực làm cho bất kỳ ai cũng phải

khiếp sợ dù chỉ là nghe nói đến tên.
Đình Phương nghe thế càng cố tâm nhìn. Nhưng thủy chung Đình Phương vẫn không phát hiện đâu là sinh vật đang ẩn bên trong thân kiếm như lời Bạch Phát bà bà vừa tiết lộ, Đình Phương lắc đầu :
- Sư phụ đừng đùa nữa. Vì nếu đó là thanh kiếm rỗng thì liệu có ích gì khi gặp lúc sư phụ cần dùng thanh kiếm để giao đấu?
Bạch Phát bà bà bật rít qua hai hàng răng cứ nghiến vào nhau ken két :
- Mục lực của ngươi kém thế sao, đến nỗi bản nhân đã cho Nhân Xà Độc Tuyến xuất hiện phần rỗng của thân kiếm ngươi cũng không nhìn thấy? Bản nhân cũng không giấu gì ngươi, Ngân Xà Độc Tuyến nguyên là loại độc xà Độc Trung Chi Độc. Chỉ với hơi độc do Ngân Xà Độc Tuyến toát ra cũng đủ khiến bất kỳ ai võ công cao minh đến đâu, nếu lỡ vô ý hít vào cũng phải mất mạng, nói gì đến việc bị Ngân Xà Độc Tuyến trực tiếp ngoạm vào.
Đình Phương thất kinh :
- Vì nguyên nhân đó nên bất kỳ chỗ nào bị thanh Ngân Xà kiếm cắm vào thì một trượng quanh đó đều bị hơi thở của Ngân Xà Độc Tuyến làm cho nhiễm độc? Và vì thế nên thanh Ngân Xà kiếm còn có tên gọi thứ hai là Độc Tử lệnh?
Bạch Phát bà bà đắc ý và gằn giọng :
- Vì ngươi dám xem thường, cho bản nhân không đủ năng lực hóa giải chất độc cho ngươi, có khác nào ngươi xem bản nhân không đáng là sư phụ ngươi, nên ngươi đáng nhân chịu hình phạt nặng nề nhất, là bị Ngân Xà Độc Tuyến đoạt mạng ngươi.
Lời nói này của Bạch Phát bà bà nếu có làm Đình Phương khiếp đảm thì cũng nhờ đó mà Đình Phương vì phẫn nộ nên nảy ý liều. Và Đình Phương đột ngột chuyển người lao bừa vào mụ Quái bà có tâm địa độc ác :
- Cao Đình Phương này dù chết cũng quyết làm cho mụ Quái bà biết thế nào là sự lợi hại của chất độc Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí.
Nhưng lúc Đình Phương vừa chuyển động thì cũng là lúc Bạch Phát bà bà động thân nhảy lùi, đồng thời tay cầm Ngân Xà kiếm cũng được Bạch Phát bà bà vẫy xạ.
Một tia sáng bạc lập tức lao vọt ra từ thanh Ngân Xà kiếm.
“Vù...”
Nhưng vừa lúc tia sáng bạc đang lao cắm vào Đình Phương thì đột nhiên có một tiếng rít gió cực nhỏ chợt réo lên.
Lý ra Đình Phương không bao giờ nhận ra là có tiếng rít gió nếu như tia sáng bạc nọ không đột ngột sững lại khi chỉ còn cách thân hình

Đình Phương trong gang tấc.
Nhờ tia sáng bạc bị sững lại ở một khoảng cách quá gần nên Đình Phương không thể không nhận ra đó là một con quái xà với thân hình chỉ thon nhỏ bằng một ngón tay, dài độ ba xích và có những vảy lấp lánh sáng bạc với một lằn chỉ nhỏ màu đỏ nằm giữa và chạy suốt dọc chiều dài sống lưng: Ngân Xà Độc Tuyến.
Tận mắt mục kích một loại quái xà mà đến nghe cũng chưa từng nói đến bao giờ, Đình Phương càng nhìn càng hoảng sợ, đến độ chẳng còn lý trí đâu để tìm hiểu nguyên do vì sao Ngân Xà Độc Tuyến đang đà lao đến chỗ Đình Phương bỗng bất ngờ sững lại.
Nhưng Bạch Phát bà bà thì không thế. Mụ Quái bà rất quan tâm đến chuyện đột nhiên Ngân Xà Độc Tuyến bị ngăn lại.
Mụ bật quát :
- Kẻ nào to gan, dám xen vào hành sự của bản nhân?
Tiếng mụ quát làm Đình Phương bàng hoàng chợt hiểu là đã có người ngấm ngầm ám trợ và giải nguy cho Đình Phương kịp lúc. Và Đình Phương vì chỉ nghĩ đến một người nên bật kêu :
- Nương nương?! Nếu thật sự là Đại tỷ hãy mau mau đến cứu đệ.
Bất chấp tiếng quát của mụ Quái bà và sau đó là bất chấp luôn tiếng Đình Phương kêu khẩn thiết, giữa đương trường vẫn chỉ hiện hữu vỏn vẹn mụ Quái bà và Đình Phương, tịnh không có bóng dáng bất kỳ ai xuất hiện.
Mụ Quái bà quắc mắt nhìn Đình Phương :
- Ngươi gọi ai là Đại tỷ? Là tiện nhân lăng loàn Tiêu Kỷ Ngọc gần đây cầm đầu bọn Giang hồ Lục quái ư? Ngươi có biết ả đáng tuổi mẫu thân ngươi chăng?
Đình Phương trợn mắt nhìn mụ :
- Ở trên đời chỉ có hai hạng người, hoặc tốt hoặc xấu, đâu phân biệt tuổi tác sang hèn. Chỉ cần Đại tỷ ta xuất hiện, với bản lãnh cao minh như Đại tỷ, chỉ e mụ chẳng còn dám mở miệng mắng là tiện nhân như vừa mắng. Ôi chao...
Đình Phương đang nói chợt ôm ngưng kêu đau và từ từ khuỵu xuống.
Thấy thế, mụ Quái bà bật cười :
- Ngân Xà Độc Tuyến không cần chạm vào ngươi, chỉ hơi độc của nó thôi cũng đủ lấy mạng ngươi rồi. Ha... ha...
Vừa cười, mụ Quái bà vừa ve vẩy thanh Ngân Xà kiếm, huýt sáo miệng như muốn gọi Ngân Xà Độc Tuyến quay về.
Đình Phương bị ngã lăn vô tình ngã đè lên con quái xà lúc nãy đã bị sững lại và rơi xuống đất.

Dù bản thân đang bị độc chất công phạt dữ dội, nhưng khi phát hiện mụ Quái bà có ý định thu hồi độc vật về, Đình Phương cả giận, càng cố tình nằm đè thật mạnh lên thân hình thon nhỏ của quái xà.
Mụ vẫn huýt sáo miệng, tiếng huýt sáo làm quái xà cựa mình, cố len lỏi bò đi ngay bên dưới người Đình Phương.
Nhờ có vóc hình thon nhỏ nên chỉ một thoáng sau phần đầu của quái xà cũng có cơ hội thò ra ngoài, ngo ngoe ngay trước mặt Đình Phương.
Vì nghĩ đây là loại độc vật nếu còn để mụ Quái bà sử dụng thì về sau ắt còn có nhiều nhân vật khác bị mụ Quái bà hãm hại, nên Đình Phương cho rằng bản thân trước sau gì cũng chết, lập tức cúi đầu há miệng, ngoạm một cái rõ mạnh vào đầu quái xà.
Phát hiện hành vi của Đình Phương, mụ Quái bà phẫn nộ quát :
- Ngươi dám gây tổn thương cho Ngân nhi, đừng trách bản nhân độc ác. Ngươi phải chết!
Vừa dứt, mụ Quái bà vừa đứng từ xa, phát xạ một luồng kình phong mảnh như sợi chỉ, cho lao vút vào Đình Phương.
“Vù...”
Bất chợt từ thinh không có một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên :
- Cửu Âm Tiêu Hồn chỉ?! Thật không ngờ một Phó giáo chủ Cửu Âm giáo thủa nào giờ lại nghiễm nhiên hóa thành Môn chủ Độc Xà môn. Mau dừng tay.
Sau tiếng gầm là một tiếng chạm kình vang lên chấn động.
Liền sau đó hiện thân ngay trước mặt mụ Quái bà là một lão nhân già nua nhếch nhác, da mặt nhăn nheo, đầu tóc rối bù và y phục thì lôi thôi lếch thếch.
Phát hiện lão nhân, mụ Quái bà kinh hãi thối lui :
- Thiết Quái Tàn Cước Cái!?! Lão vẫn còn tại thế ư?
Đình Phương vẫn đang ngoạm đầu quái xà, mở to hai mắt nhìn lão nhân nọ.
Và Đình Phương thầm hiểu mụ Quái bà có gọi lão nhân là Thiết Quái Tàn Cước Cái cũng không sai.
Bởi lão nhân có y phục nhếch nhác lôi thôi với hai ống quần bên thấp bên cao nên Đình Phương trong vị thế nằm dễ dàng nhìn thấy lão nhân nọ có một chân như được táp bằng một đoạn kim thiết. Không những thế, dáng vẻ bên ngoài của lão nhân hoàn toàn giống hạng khất cái, có mang danh là Tàn Cước Cái cũng phải.
Và lão nhân không hề phủ nhận danh xưng đó, qua câu lão nhân đang phát thoại với mụ Quái bà :
- Nếu Tàn Cước Cái ta chết đi, không lẽ để bọn Cửu Âm giáo các

ngươi sau ba mươi năm tuyệt tích giờ lại ung dung xuất thế gây họa cho khắp võ lâm ư? Tạ Kim Liên ngươi cũng to gan lớn mật, ba mươi năm trước ai ai cũng ngỡ ngươi đã mất mạng, hóa ra ngươi lại chui vào Độc Xà môn để náu thân. Là Môn chủ Độc Xà môn chứa chấp ngươi hay do quỷ kế ngươi đã chiếm đoạt và tự xưng là Môn chủ Độc Xà môn?
Mụ Quái bà sau một thoáng kinh hãi đã kịp trấn định, mụ bắt đầu cười lạt và ung dung cùng Thiết Quái Tàn Cước Cái đối đáp. Mụ bảo :
- Thế lão nghĩ bổn Phó giáo chủ nhờ đâu để trở thành Môn chủ Độc Xà môn?
Tàn Cước Cái bĩu môi :
- Nếu ta đoán không lầm thì Độc Xà môn tuy độc nhưng tâm địa lại không đủ độc bằng ngươi. Chính vì lẽ đó Độc Xà môn mới lọt vào tay Tạ Kim Liên ngươi. Đúng không?
Mụ Quái bà gật gù :
- Hiểu được ta có lẽ không còn có ai ngoài lão Tàn Cước Cái. Nhưng vì sao lão đoán ra?
Tàn Cước Cái khinh khỉnh cười :
- Vì lúc Thiết Phiến Thủ thư sinh trúng độc thủ của ngươi, cung cách hành sự của ngươi không giống Môn chủ Độc Xà môn độ nào. Từ đó ta nhận ra ngươi chỉ là kẻ giả mạo. Bằng không, quy định “Cứu một người được đổi bằng việc thực hiện một điều” nếu do ngươi đặt ra thì lẽ nào tự ngươi lại quên đi?
Mụ Quái bà thất kinh :
- Hóa ra lão đến đã lâu? Và Ngân Xà Độc Tuyến của ta là do lão dùng công phu tuyệt học ngăn lại?
Lần đầu tiên Thiết Quái Tàn Cước Cái đưa mắt nhìn về phía Đình Phương.
Nhưng nói đúng hơn là ánh mắt nhìn của lão chỉ dành cho Ngân Xà Độc Tuyến đang bị Đình Phương ngoạm mất đầu. Lão lên tiếng :
- Dùng độc vật để ngấm ngầm ám hại người, đó là điều bình sinh Tàn Cước Cái ta không bao giờ chấp thuận. Cũng may, phen này độc vật đã bị hủy diệt. Tiểu tử kia dù vừa trải qua mấy phen lầm lẫn, đáng bị trê trách, nhưng với đởm lược dám hủy diệt độc vật, hừ, giả như y chết đi, ta cũng sẵn lòng đắp cho y nấm mộ, không cần bất kỳ điều kiện gì.
Đình Phương nhờ vậy càng thêm hiểu, lão Tàn Cước Cái đến đã lâu và có thể nói là đã đến ngay từ lúc đầu, chỉ có thế lão mới biết chuyện Đình Phương bị Thiết Phiến Thủ thư sinh o ép, đặt điều kiện

nếu Đình Phương muốn Thiết Phiến Thủ thư sinh đắp cho nấm mộ sau khi chết, không những thế lão Tàn Cước Cái còn là nhân vật lúc nãy đã ngấm ngầm ngăn cản đà lao đến của Ngân Xà Độc Tuyến, tạm thời giúp Đình Phương toàn mạng. Tuy vậy câu lão bảo Đình Phương đã có nhiều lần đáng bị trê trách khiến Đình Phương lúc này dù suy nghĩ đến mấy cũng không rõ ý tứ lão muốn ám chỉ điều gì. Nhưng vì Đình Phương đang ngoạm giữ đầu quái xà nên không thể mở miệng hỏi. Nhờ đó Đình Phương được dịp nghe tiếp phần đối thoại giữa Tàn Cước Cái và mụ Quái bà.
Mụ chợt hỏi :
- Lão muốn an táng tiểu tử, phải chăng lão ám chủ lão không ngại chất độc Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí?
Lão cười lạt :
- Ta hoàn toàn không giống ngươi. Chính ngươi cũng e ngại chất độc đó nhưng lại mặt dầy mặt dạn nói với tiểu tử là không ngại. Ta thật không hiểu ngươi lừa tiểu tử với dụng ý gì? Không lẽ cũng như Thiết Phiến Thủ thư sinh. Bộ pháp của tiểu tử đã làm ngươi quan tâm?
Mụ bật cười :
- Nói như vậy, không lẽ lão xuất đầu lộ diện cũng là vì quan tâm đến xuất xứ của bộ pháp? Lão cũng đâu quang minh lỗi lạc gì so với ta.
Do ngoạm đầu quái xà khá lâu, quá đủ cho chất độc từ Ngân Xà Độc Tuyến truyền qua và công phạt, nên toàn thân Đình Phương chợt co giật vài lượt và bắt đầu ú ớ kêu :
- Ôi... ôi...
Động thái của Đình Phương càng làm cho mụ Quái bà cười đắc ý hơn :
- Đã đến lúc tiểu tử phải chết. Bộ pháp nọ dù có xuất xứ thế nào thì từ nay về sau sẽ không còn ai dò hỏi được gì nữa. Ha... ha...
Đình Phương bị co giật quá mạnh khiến nảy bật lên. Sau đó, vì chất độc càng lúc càng công phạt, gây đau đớn khắp người và Đình Phương đang lúc mê loạn đột ngột rú lên, đồng thời còn tung mình chạy loạn :
- A... a...
Đúng lúc này, vì phát hiện Tàn Cước Cái mãi sững sờ nhìn theo sau Đình Phương nên mụ Quái bà đột ngột bật người, lao vào tấn công lão Tàn Cước Cái :
- Đỡ chiêu!!
Bị tất công bất ngờ, Tàn Cước Cái tức tốc quay lại và xuất lực đối chiêu.
“Bùng”

Đó là thanh âm cuối cùng còn lọt vào tai Đình Phương.
Sau đó, vì chạy đã xa, lại gặp lúc thần trí mê loạn. Đình Phương chạy mãi, chạy mãi cho đến lúc kiệt lực vật ra và hôn mê trầm trầm.
...
Đình Phương cựa mình tỉnh dậy :
- Ôi... nóng quá! Nóng đến chết mất.
Vừa kêu xong, Đình Phương tình cờ nghe một thanh âm vang lên đáp lại :
- Tỉnh rồi!? Tạ ơn Trời Phật! Không ngờ hảo đệ đệ vẫn còn cơ hội tỉnh lại...
Dù khắp người vẫn còn nóng bừng và thần trí vẫn còn váng vất khó chịu, nhưng thanh âm cũng làm Đình Phương giật mình kinh ngạc :
- Là Đại tỷ đó ư? Phải chẳng chính Đại tỷ đã cứu mạng đệ!
Thanh âm lúc nãy lại tiếp tục vang lên, giúp Đình Phương nhận thức rõ đây là sự thật, không phải đang nằm mơ. Và lần này Đình Phương nghe rất rõ thanh âm nọ ngay bên cạnh Đình Phương :
- Đúng là Đại tỷ đây. Nhưng Đại tỷ không hề ra tay cứu đệ đệ. Việc không do Đại tỷ làm, Đại tỷ quyết không nhận bừa. Dù vậy, thấy đệ đệ tỉnh lại Đại tỷ thật sự vui mừng.
Đình Phương đưa mắt nhìn về hướng phát thoại, thấy mỹ phụ tuy mang vẻ mặt lo lắng quan tâm nhưng kỳ thực vẫn đứng cách chỗ Đình Phương đang nằm ước chừng ngoài nửa trượng. Đình Phương cười thảm :
- Dường như Đại tỷ đã biết vì sao đệ ra nông nỗi này, đến đứng gần Đại tỷ cũng không dám?
Mỹ phụ thở ra một hơi dài :
- Đại tỷ không những biết mà còn biết rất rõ. Vì lẽ đó, mặc dù không có năng lực giúp đệ đệ giải độc, nhưng Đại tỷ luôn quanh quẩn bên đệ đệ. Để ít ra, giả như đệ đệ thật sự vong mạng, Đại tỷ cũng còn có cơ hội giúp đệ đệ một lần sau cùng, là đào cho đệ đệ một mộ huyệt, an táng đệ đệ cho chu tất, sau sẽ nghĩ cách trả thù cho đệ đệ.
Đình Phương giận dữ :
- Nhưng ai đã hạ độc Đình Phương này. Nương nương có biết không? Nếu biết, sao ngay lúc đó Nương nương không tỏ rõ thành ý bằng cách ngăn y lại? Để bây giờ Nương nương bảo là muốn có cơ hội giúp Đình Phương này thì còn có ích gì?
Mỹ phụ chợt tỏ ra chán nản, suy sụp hẳn đi, vừa đưa tay bưng kín mặt vừa khuỵu người xuống :
- Đệ đệ hãy oán trách nữa đi, vì những lời oán trách này hoàn toàn đúng. Nhưng than ôi! Lúc Đại tỷ biết đệ đệ bị chính lão Nhị hạ độc thì

quá muộn. Vì lúc đó là lúc mụ Quái Mà Tạ Kim Liên đã xuất hiện bên cạnh đệ đệ. Khiến Tiêu Kỷ Ngọc này dù có ba đầu sáu tay hoặc vừa ăn được gan hùm mật gấu cũng không đủ đởm lược xuất hiện cùng mụ họ Tạ đối đầu hầu giải nguy cho đệ đệ.
Đình Phương phẫn nộ ngồi bật dậy :
- Ý tiểu sinh không định ám chỉ thời điểm đó, nhưng trước nữa thì sao? Lúc tiểu sinh bị Nhị quái hạ thủ, sau là hạ độc, lúc đó sao Nương nương không xuất hiện? Có phải đấu là ý của Nương nương muốn Nhị quái thay Nương nương hạ thủ tiểu sinh?
Mỹ phụ Tiêu Kỷ Ngọc thở dài :
- Bình sinh Tiêu Kỷ Ngọc này hễ chán ghét ai là tự tay hạ thủ, chưa hề mượn tay kẻ khác bao giờ. Riêng về nghi vấn đệ đệ vừa nêu, trước vầng dương đang lúc khuất bóng, Đại tỷ xin lập thệ. Nếu Đại tỷ thật sự có mặt lúc đệ đệ bị lão Nhị hạ thủ, hoặc đã từng có mặt trước lúc đệ đệ lọt vào kế gian của mụ Tạ Kim Liên thì ngay lúc này cứ cho Đại tỷ chết đi, cùng với vầng dương đang lặn.
Lập lời thề độc địa của Tiêu Kỷ Ngọc làm cho Đình Phương phần nào tin, Đình Phương hỏi :
- Nương nương chỉ xuất hiện lúc tiểu sinh đã chạm trán mụ Quái bà?
Tiêu Kỷ Ngọc gật đầu :
- Chính xác hơn thì đấy là lúc mụ mắng Tiêu Kỷ Ngọc này là tiện nhân. Và cũng nhờ đó, Đại tỷ mới tình cờ nghe được câu đáp do đệ đệ thốt ra hàm ý bênh vực Đại tỷ. Để khu nghe, Đại tỷ cảm kích đệ đệ vô cùng.
Đình Phương thở dài :
- Có cảm kích đến mấy cũng vô ích thôi. Vì tiểu sinh đã liên tiếp hai lần trúng độc, lần sau nguy hiểm hơn lần trước, sinh mạng tiểu sinh e chẳng còn.
Tiêu Kỷ Ngọc lại gật đầu :
- Đại tỷ hiểu rất rõ tình huống của đệ đệ. Chính vì lẽ đó, dù không dám xuất đầu lộ diện nhưng Đại tỷ vẫn từ chỗ ẩn nấp ngấm ngầm lo lắng cho đệ đệ, trong lòng thì cứ luôn thấp thỏm, cầu xin trời Phật độ trì cho đệ đệ tai qua nạn khỏi, đừng để bất kỳ ai trong hai quái vật đã xuất hiện lỡ tay hạ sát đệ đệ. Và may thay lời khấn của Đại tỷ đã được cao xanh nhận lời, tạo cơ hội cho đệ đệ đột nhiên bỏ chạy, để lại đấu trường cho hai quái vật đó tha hồ sát phạt nhau. Thừa dịp đó Đại tỷ lập tức lẻn bám theo phía sau đệ đệ.
Đình Phương ngơ ngẩn :
- Đại tỷ gọi hai nhân vật nào là quái vật?
Tiêu Kỷ Ngọc đáp :

- Còn ai khác ngoài mụ Tạ Kim Liên và lão Tàn Cước Cái. Nhưng kể cũng khéo, mụ Ma Vưu bà vừa xuất hiện thì gặp ngay khắc tinh là lão bất tử Tàn Cước Cái. Nếu không phải thế, chỉ e tỷ đệ ta khó mong có dịp gặp mặt như thế này.
Đình Phương cau mày :
- Đại tỷ từng bảo là có thân thủ thượng thừa, sao lại tỏ ra khiếp sợ hai nhân vật nọ.
Tiêu Kỷ Ngọc gượng cười :
- Ba mươi năm trước, lúc Đại tỷ chưa lập được danh gì, chỉ mới bắt đầu bôn tẩu giang hồ, thì danh xưng của hai quái vật đó đã như tiếng sấm rền bên tai, khiến ai thoạt nghe cũng rùng mình kinh hãi. Thân thủ của Đại tỷ nào đáng gì so với họ, bất quá chỉ đủ làm những nhân vật đệ nhị lưu, cỡ thường thường hoặc bậc trung như bọn huynh đệ của Nhị quái khiếp sợ mà thôi.
Đình Phương thất vọng :
- Nói như vậy, giả như đệ lần này may mắn thoát mạng cũng chẳng trông mong gì đạt mức võ học thật sự cao minh.
Tiêu Kỷ Ngọc cau mặt :
- Đệ đệ muốn có võ học thường thừa để đối phó với Nhị quái? Nếu là vậy thì không cần đâu, Đại tỷ hứa sẽ thay đệ đệ báo thù. Nhị quái đã dám trái lệnh Đại tỷ, y có mất mạng cũng đáng.
Đình Phương cười lạt :
- Thế sao ngay lúc biết đệ bị Nhị quái hạ độc, Đại tỷ không tìm ngay Nhị quái? Cho dù không phải để báo thù cho đệ thì chí ít cũng buộc Nhị quái trao giải dược ra?
Tiêu Kỷ Ngọc biết Đình Phương có ý nghi ngờ nên vội phân minh :
- Không phải Đại tỷ không muốn tìm ngay lão Nhị. Nhưng vì lo cho đệ đệ, lại nghĩ đấy là chuyện trước sau gì cũng phải xảy đến nên Đại tỷ cố ý lưu lại, để xem liệu có việc gì khác Đại tỷ có thể giúp đệ đệ được không. Riêng về giải dược thì thế này. Kỳ thực chẳng còn ai trên đời này có thể tìm ra giải dược cho chất độc Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí, kể cả lão Nhị cũng không có. Chứ nếu thật sự có giải dược thì dù bằng mọi giá Đại tỷ cũng quyết tìm về cho đệ đệ.
Đình Phương không tin :
- Nếu không có giải dược, lão Nhị dám tự tay tung chất độc đó vào đệ ư?
Tiêu Kỷ Ngọc có ý buồn vì Đình Phương không tin :
- Nhị quái rất cẩn trọng, đến chiếc đẫy dùng để chứa chất độc cũng được Nhị quái đặt làm bằng một loại tơ ngàn năm. Và tay của lão Nhị cũng được bảo vệ như vậy. Không lẽ đệ đệ không tin?

Đình Phương thật sự chẳng biết đáp thế nào đành nói lảng sang chuyện khác :
- Đệ đã hai lần trúng độc, Đại tỷ nghĩ sao, còn bao lâu nữa đệ vong mạng.
Tiêu Kỷ Ngọc vụt tỏ ra trầm ngâm :
- Về việc này thật khó nói. Nhất là chuyện đệ đệ bất ngờ tỉnh lại như thế này. Đại tỷ cũng không rõ vì sao. Nhưng hiện tại đệ đệ đang có cảm giác thế nào?
Đình Phương lộ vẻ hoang mang :
- Không như lúc mới bị Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí công phạt, bây giờ đệ nhìn vật gì cũng rõ, không còn bị hoa mắt hoặc váng vất nữa.
Tiêu Kỷ Ngọc kinh nghi :
- Vậy còn tác động của chất độc do Ngân Xà Độc Tuyến gây ra thì sao?
Đình Phương đáp :
- Lúc bị chất độc của quái xà ngấm vào, khắp người đệ đều đau đớn. Nhưng hiện tại lúc này thì điều đó không còn nữa, kể cả cảm giác nóng bức cũng chẳng còn. Có phải đó là hiện tượng ắt phải đến, trước khi đệ bị cả hai chất độc cùng lúc công phạt.
Tiêu Kỷ Ngọc chợt ngó chăm chú vào Đình Phương :
- Đệ đệ thử nhấc tay động chân xem nào. Có chỗ nào khó chịu hoặc đau đớn chăng?
Đình Phương làm theo và lắc đầu :
- Vẫn bình thường như lúc chưa bị trúng độc.
Tiêu Kỷ Ngọc càng nhìn ngó Đình Phương nhiều hơn :
- Đệ đệ cố nhớ lại xem, có khi nào trước đây đệ đệ đã từng ăn phải một vật gì có vẻ không bình thường? Một quả lạ chẳng hạn? Hay một loại rễ cây mang hình dáng kỳ quái như hình một đứa bé? Hoặc đã có ai cho đệ đệ dùng một loại linh đan bất luận trước đây?
Tiêu Kỷ Ngọc dò hỏi thế nào thì thủy chung Đình Phương chỉ có mỗi một cách để đáp là lắc đầu.
Sau cùng, Đình Phương nghe Tiêu Kỷ Ngọc lẩm bẩm :
- Muốn có tấm thân vạn độc bất xâm thì ngoài việc được phục sẵn các loại thảo dược hiếm có như: Thiên Niên Hà Thủ Ô, Sâm Vương ngàn năm hoặc bất kỳ linh đan gì khác có chứa Thiên Niên Tuyết Liên hay Linh Chi thảo, Tiêu Kỷ Ngọc ta đâu còn biết thêm trường hợp nào khác tương tự? Đâu thể bảo đấy là tình huống thoạt sinh ra đã có sẵn tấm thân ngăn ngừa vạn độc? Thật kỳ lạ.
Đình Phương hoang mang :
- Những loại Đại tỷ vừa đề cập đến thật sự có công dụng tiêu trừ mọi

chất độc ư?
Tiêu Kỷ Ngọc nghi hoặc, lại đưa mắt nhìn dò xét Đình Phương :
- Những thứ Đại tỷ vừa nêu ra đều là dược thảo trân quý, chỉ những ai thật sự may mắn mới có cơ hội nhìn thấy và chiếm hữu. Có phải đệ đệ cũng từng...
Hiểu ý Tiêu Kỷ Ngọc muốn ám chỉ điều gì, Đình Phương bật cười :
- Nếu đệ thật sự đã có tấm thân vạn độc bất xâm như Đại tỷ đang có ý ngờ, thì hà cớ gì đệ lại tỏ ra sợ hãi, cứ luôn hỏi đến lúc nào đệ sẽ chết? Xin Đại tỷ chớ ngờ oan cho đệ.
Tiêu Kỷ Ngọc thở dài :
- Vậy thì Đại tỷ đành chịu, không thể giải thích vì sao đệ đệ tuy đã trúng độc liên tiếp hai lần nhưng hiện tình lúc này lại cho thấy đệ đệ dường như không còn dấu hiệu bị trúng độc nữa.
Thấy thế, Đình Phương chợt buột miệng nói bừa :
- Đệ thì có cách giải thích. Cũng có thể đệ là người đầu tiên Đại tỷ không thấy bị trúng độc hai lần liền nhau, khiến lần trúng độc sau vô tình hóa giải lần trúng độc trước. Chứ kỳ thực hễ ai trúng độc hai lần cũng vậy, ắt thế nào cũng gặp hoàn cảnh tương tự.
Ngỡ chỉ nói bừa thế thôi, nào ngờ Đình Phương vừa dứt lời liền nghe Tiêu Kỷ Ngọc bật reo :
- Dĩ độc trị độc?! Phải rồi. Chỉ có thế mới lý giải đúng nguyên nhân của trường hợp này.
Đình Phương hồ nghi :
- Thế nào là Dĩ độc trị độc?
Tiêu Kỷ Ngọc tỏ ý vui mừng thật sự :
- Không phải ai hễ trúng độc hai hoặc nhiều lần liền nhau đều gặp phải tình huống hi hữu như đệ đệ đang gặp. Có thể nói đây là phúc phận dành cho đệ đệ. Là thế này...
Và Tiêu Kỷ Ngọc giải thích :
- Theo Nhị quái từng bộ lộ, độc chất Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí là chất kỳ độc có một không hai, xuất xứ từ Miêu Cương và hiện giờ hoàn toàn không có giải dược nào hóa giải nổi chất độc này. Trong khi đó, Ngân Xà Độc Tuyến theo lời mụ Tạ Kim Liên khoe khoang thì cũng là một loại Độc trung chi độc, nghĩa là về độc tính thì có thể bằng, không thể kém so với chất độc Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí kia. Vì đệ đệ vô tình bị hai loại độc chất này hầu như công phạt cùng một lúc nên cả hai vô hình chung tự hóa giải lẫn nhau. Chứ nếu không phải thế, chỉ cần độc tính của hai loại độc này có sự hơn kém nhau, chênh lệch nhau hẳn một bậc, ắt hẳn đệ đệ đã vong mạng từ lâu. Đệ đệ có cảm nhận bản thân đã gặp may như thế nào chưa?

Đình Phương càng nghe càng ngỡ ngàng :
- Theo đó thì hiện giờ đệ hoàn toàn bình phục, không còn sợ bị một trong hai loại độc đó ngay lúc này phát tác đoạt mạng nữa?
Tiêu Kỷ Ngọc đáp có phần dè dặt :
- Ý Đại tỷ cũng nghĩ thế. Nhưng để biết chắc chắn hơn, có lẽ đệ đệ nên cùng Đại tỷ đến gặp một người.
Đình Phương kinh ngạc :
- Gặp ai?
Tiêu Kỷ Ngọc cường gượng :
- Kỳ thực Đại tỷ chẳng hề có ý đến gặp y chút nào, nhưng vì đệ đệ, Đại tỷ không thể không đưa đệ đệ đến chỗ y.
Đình Phương lập lại câu hỏi :
- Đệ phải gặp ai?
Tiêu Kỷ Ngọc thở ra nhè nhẹ :
- Y đứng hàng thứ sáu trong Giang hồ Lục quái, người đời gọi y là Quái Y. Và cũng như Nhị, Tam, Tứ, Ngũ Quái còn lại, Lục Quái y cũng vì si mê nhan sắc của Tiêu Kỷ Ngọc này nên từ lâu đã nguyện ý tôn Tiêu Kỷ Ngọc làm Đại tỷ. Trong bọn họ, chỉ có Quái Y là nhân vật Đại tỷ ngại chạm mặt nhất. Nhưng nếu không nhờ y xem xét hộ đệ đệ, e chẳng còn ai dám chạm vào đệ đệ lúc này vì không biết đệ đệ có còn bị nhiễm độc hay không.
Đình Phương hiểu rõ đó là sự thật :
- Đại tỷ cũng không dám ư, dù chỉ là đến gần hơn một ít?
Tiêu Kỷ Ngọc đỏ mặt :
- Mong đệ đệ chớ trách, nói thật, Đại tỷ chưa dám dù lòng rất muốn.
Nét mặt đỏ bừng bừng của Tiêu Kỷ Ngọc hoàn toàn không vì ngượng, do đã biểu lộ sự nhát đảm là không dám đến gần Đình Phương thêm, mà là thứ tâm trạng khó hiểu.
Tuy vậy, Đình Phương với một cảm nhận mơ hồ như hiểu Tiêu Kỷ Ngọc vì sao đỏ mặt và bất chợt Đình Phương cũng đỏ mặt lây.
Không những chỉ có thế, Đình Phương còn bị một nỗi thúc giục mơ hồ, chợt buột miệng nói một câu không nên nói :
- Nhan sắc của Đại tỷ, a... quả là một nhan sắc tuyệt trần.
Tiêu Kỷ Ngọc càng đỏ mặt nhiều hơn, còn kèm theo một nụ cười e thẹn :
- Đệ đệ nhận thấy thế thật sao? Hay đệ đệ chỉ khen để lấy lòng Đại tỷ?
Câu nói “khen để lấy lòng” và nhất là hai chữ “Đại tỷ” mà Tiêu Kỷ Ngọc vừa xưng hô vô tình giúp cho Đình Phương bừng tỉnh. Và thật may mắn Đình Phương còn chợt nhớ đến câu mụ Quái bà Tạ Kim

Liên từng nói: “Ngươi không biết niên kỷ của ả đáng là mẫu thân của ngươi ư?”, một câu tuy đầy ác ý nhưng lại chứa toàn sự thật. Cả thẹn, với lòng vì đã để cho tình huống đáng trê trách này xảy ra, Đình Phương vội chữa thẹn bằng cách cúi gầm đầu và nói :
- Là đệ khen thật chứ không vì muốn lấy lòng. Chỉ mong Đại tỷ đừng nghĩ gì khác về đệ. Vì thật tâm, với bao lo lắng Đại tỷ vừa dành cho, đệ đã thật sự xem Đại tỷ như một gia tỷ thật sự. Không biết Đại tỷ có ưng thuận, nhận đệ là nghĩa đệ?
Và Đình Phương ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn nhìn thấy nét thất vọng trên mặt Tiêu Kỷ Ngọc. Đến nỗi, Tiêu Kỷ Ngọc lúc đáp đã kèm theo tiếng thở dài :
- Đại tỷ cũng mong được như thế. Chỉ sợ đệ đệ ngại và cho Tiêu Kỷ Ngọc này bất xứng.
Đình Phương lập tức khom người thu lễ :
- Đệ là Cao Đình Phương, xin Đại tỷ nhận một lễ tương kiến này của đệ.
Tiêu Kỷ Ngọc cố nén thất vọng để nở một nụ cười, dù chỉ là nụ cười héo hắt :
- Hảo đệ đệ, Đại tỷ thật sự vui mừng vì từ nay sẽ có thêm đệ đệ là nguồn an ủi.
Và vì thấy Đình Phương đang nhìn, với ánh mắt có ý dò xét, Tiêu Kỷ Ngọc vội giấu kín mọi tâm trạng bằng cách nghiêm mặt :
- Vì muốn giúp đệ đệ có một ít bản lãnh phòng thân và cũng là quà diện kiến, trước mắt Đại tỷ sẽ truyền cho đệ đệ tâm pháp nội công, cùng với khẩu quyết khinh công. Mong đệ đệ chớ xem thường, ngược lại hãy chú tâm nghe cho rõ.
Mộng của Đình Phương là tìm một cao nhân để bái sư, nay mộng tuy chưa thành nhưng lại được vị Đại tỷ diễm lệ truyền cho tâm pháp võ học, Đình Phương không còn gì vui hơn. Do đó, Đình Phương lập tâm lắng nghe và cố hiểu đến thấu triệt những gì được Tiêu Kỷ Ngọc truyền thụ, chí ít thì cũng để Tiêu Kỷ Ngọc hài lòng. Vì là nam nhân, nào ai để nữ nhân, nhất là mỹ nhân thất vọng bao giờ.

Cửu Âm Giáo

Hồi 7
Thiên tạo đố kỵ kẻ hồng nhan

Ngồi bên trong một cỗ xa mã với tứ bề bịt kín, Cao Đình Phương vì tứ bề bịt kín, Cao Đình Phương vì bức bối khó chịu nên không thể không buột miệng than :
- Rốt cuộc cũng phải di chuyển bằng một cỗ xe, biết đến lúc nào đệ mới có nội lực đủ cao minh để tự di chuyển bằng đôi chân và bằng khinh công Đại tỷ truyền?
Nhân vật ngồi bên ngoài và đang điều động cỗ xe không ai khác ngoài Tiêu Kỷ Ngọc, nghĩa tỷ mới kết giao của Cao Đình Phương.
Tiêu Kỷ Ngọc nói vọng vào :
- Đệ đệ chớ quá nóng nảy, chúng ta cũng sắp đến nơi rồi. Còn về nội lực, như Đại tỷ từng giải thích, đó là chuyện không thể một sớm một chiều là đạt mức cao thâm. Phải tuần tự nhi tiến, cứ chiếu theo tâm pháp mà gắng công khổ luyện mỗi ngày, ắt sẽ có lúc thành tựu. Riêng về khinh công, thật tiếc cho đệ đệ lỡ có cước bộ bất túc, Đại tỷ e rằng đệ đệ không thể nào đạt mức khinh công cao minh như ý muốn.
Chực nhớ đến một nhân vật từng nghe Đoàn Khắc Phượng thủa nào đề cập, Đình Phương chợt hỏi :
- Trên giang hồ, liệu có nhân vật nào được mệnh danh là đệ nhất khinh công chăng?
Tiêu Kỷ Ngọc đáp :
- Đương nhiên là có. Nhưng nếu đệ đệ có ý định, mong được nhân vật đó truyền thụ khinh công thì hãy nghe Đại tỷ khuyên một lời. Là bỏ ngay ý định đó đi.
Đình Phương kinh ngạc :
- Vì sao? Hay nhân vật đó đã có quá nhiều đệ tử, sẽ không nhận thêm dù đệ có lòng cầu xin?
Tiêu Kỷ Ngọc chưa kịp đáp thì Đình Phương nghe bên ngoài có tiếng người quát hỏi :
- Hàn xá vốn là chỗ từ lâu nay chẳng mấy ai dám đặt chân đến. Chẳng hay người đến là ai? Hãy mau báo danh.
Và Đình Phương nghe Tiêu Kỷ Ngọc đáp lời bằng một giọng thỏ thẻ mê hồn :
- Trương lão lục sao không bước ra ngoài, để tận mắt nhìn xem ai là người đến thăm Trương Quái Y danh chấn giang hồ?
Giọng thỏ thẻ mê hồn đến độ Đình Phương vừa thoạt nghe liền có ngay một cảm giác bực tức khó tả.
Huống chi Đình Phương còn nghe rõ tiếng người vồ vập sau đó, vì dường như người đó đã nhận ra ai là chủ nhân của giọng thỏ thẻ cho

dù không cần nhìn thấy mặt :
- Tiêu đại tỷ?! Ngọn gió lành nào đã đưa Đại tỷ đến đây? Hôm nay Trương mỗ quả có lắm phúc phận, nhờ có Đại tỷ đến thăm nên trăm hoa trong vườn dược thảo cũng đua nở, hân hoan đón nhận ánh dương quang rực rỡ hơn mọi ngày. Thật vinh hạnh, vinh hạnh.
Cỗ xe đã dừng lại và Đình Phương thầm cay đắng khi cố mường tượng cảnh vồ vập đang diễn ra bên ngoài cỗ xe, giữa một nhân vật được mệnh danh là Quái với một mỹ nhân sắc nước hương trời. Trong khi Đình Phương vì sợ lây lan độc chất cho mỹ nhân nên đành ngồi bó rọ trong lòng một cỗ xe chật chội, vừa bị tù túng vừa bực tức thầm trong lòng.
Đột ngột bao tâm trạng khó chịu của Đình Phương ít nhiều vơi đi khi từ bên ngoài có thanh âm của Tiêu Kỷ Ngọc vang lên, quan tâm và đề cập đến Đình Phương. Và đối với Đình Phương lúc này một quan tâm dù nhỏ được Tiêu Kỷ Ngọc dành cho đều hóa thành niềm an ủi lớn lao, góp phần vào việc xoa dịu những ấm ức bực bội vừa mới đây đã làm Đình Phương khó chịu.
Tiêu Kỷ Ngọc bảo :
- Trương lão lục thật khéo nói, khiến kẻ làm Đại tỷ này chẳng biết mở lời như thế nào cho phải. Vì rằng Tiêu Kỷ Ngọc này đến đây trước là để vấn an lão Lục, sau có một chuyện muốn nhờ lão Lục hạ cố giúp cho.
Thanh âm của Trương lão lục vẫn tỏ ra vồ vập, làm Đình Phương càng nghe càng thêm bực bội. Lão bảo :
- Quái Y này tuy tính tình kỳ quặc nhưng đó là đối với người khác. Riêng đối với Đại tỷ, Trương mỗ có lúc nào không sẵn lòng, huống chi lại được Đại tỷ đích thân đến đây mở miệng nhờ.
Tiêu Kỷ Ngọc cố ý buông tiếng thở dài :
- A... lão Lục càng tỏ ra sẵn lòng bao nhiêu làm cho Tiêu Kỷ Ngọc khó mở miệng bấy nhiêu. Nhưng vì đây là chuyện sinh tử, liên quan đến sinh mạng một người, nên lão Lục xin chớ trách nếu Tiêu Kỷ Ngọc vô tình làm phật ý. Là thế này, điều Tiêu Kỷ Ngọc muốn nhờ là liên quan đến người đang ngồi bên trong xe...
Trương Quái Y vẫn tỏ ra mau mắn :
- Mọi lo lắng của Đại tỷ cho dù dối với bất kỳ ai bấy lâu nay cũng là mối lo lắng của Trương mỗ. Và nếu đây là chuyện sinh tử thì đừng chần chừ nữa. Đại tỷ có thể yên tâm, giao người đó cho Trương mỗ. Chúng ta phải đưa người đó vào Đan phòng ngay.
Và Trương Quái Y lập tức tiến lại gần cỗ xe. Nhưng Tiêu Kỷ Ngọc vội ngăn lại :

- Trương lão lục đừng quá vội, nhất là chưa thể tiếp cận nhân vật nọ ngay, Vì Kỷ Ngọc e rằng khắp người y lúc này vẫn đang tiềm tàng những độc chất có thể gây họa cho bất kỳ ai sơ ý chạm vào.
Trương Quái Y bật cười :
- Có thật vậy sao? Điều này càng chứng tỏ bấy lâu nay Đại tỷ tuy có phần lạnh nhạt, nhưng kỳ thực bản lãnh về y thuật của Trương mỗ vẫn luôn được Đại tỷ xem trọng. Đại tỷ cứ yên tâm, Trương mỗ có sẵn phương cách dành cho tình huống này. Và tốt hơn nếu chúng ta đưa cả cỗ xe vào dược thất. Đó là một nơi biệt lập, mọi chất độc dù nguy hiểm đến đâu cũng không thể lan ra khỏi phạm vi của dược thất.
Tiêu Kỷ Ngọc thở phào :
- Được vậy thì tốt, Kỷ Ngọc hoàn toàn yên tâm giao phó tất cả cho Trương lão lục.
Cỗ xe từ từ nhích động, cho Đình Phương biết mọi chuyện đang được tiếng hành và vận mệnh của Đình Phương kể từ lúc này đều tùy thuộc vào thái độ của Quái Y.
Tuy nhiên, qua những gì vừa nghe, Đình Phương không thể không nhận ra mối si tình của Quái Y dành cho Tiêu Kỷ Ngọc. Vì như Đình Phương nghĩ, đã là nhân vật được mệnh danh là Quái thì Quái Y đâu dễ dàng mau mắn nhận lời chữa trị bệnh tình cho bất kỳ ai mở miệng cầu cạnh. Bằng không, Quái Y đâu còn là Quái Y.
Tuy vậy, thân danh là Quái Y nhưng Tiêu Kỷ Ngọc chỉ vừa mở lời là lão Quái Y họ Trương ưng thuận ngay, đến nỗi chẳng cần nhìn ngó xem kẻ sắp được lão điều trị là nhân vật như thế nào.
Mối si tình này của Trương Quái Y làm cho Đình Phương càng nghĩ càng động lòng, đến nỗi Đình Phương phải tự nhủ thầm :
“Lão quai với ai thì quái, nhưng vẫn một lòng một dạ với Tiêu đại tỷ. Xem ra, nếu thật sự còn có cơ hội, Đình Phương ta nên vun vén cho họ, bồi đắp vào mối tình thủy chung của lão Trương, sao cho họ nên đôi phối ngẫu. Phần ta, đừng bao giờ quên rằng niên kỷ thật sự của Tiêu đại tỷ đáng là mẫu thân ta. Nếu ta không biết kiềm chế, cứ để tình cảm lấn át lý trí, e suốt đời sẽ làm bia cho người người nhắm vào đàm tiếu chê bai...”
Đình Phương vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe một tiếng động lạ tai vang lên.
“Cạch”.
Sau đó, mọi thanh âm vang đến tai Đình Phương chỉ còn là những thanh âm mơ hồ, giúp Đình Phương hiểu rằng toàn bộ cỗ xe - Trong đó có Đình Phương - Hiện đang an vị ở một nơi biệt lập, gọi là dược

thất như Trương Quái Y lúc nãy đã nói.
Tuy nhiên, tiếng thét phẫn nộ của Tiêu Kỷ Ngọc bất chợt bỗng vang lên, khiến Đình Phương sinh nghi, vội dỏng tai nghe ngóng.
Vì tiếng thét càng lúc càng lớn, nên Đình Phương cuối cùng cũng biết chuyện gì đang xảy xa.
Tiêu Kỷ Ngọc đang thét :
- Y đối với ta chỉ là tình tỷ đệ, sao lão Trương ngươi chưa gì đã hồ đồ, xúc phạm đến ta.
Tiếng Trương Quái Y cười khanh khách :
- Nếu chỉ là tình tỷ đệ thì cớ sao Tiêu Kỷ Ngọc ngươi từ đầu mày đến cuối mắt đều bộc lộ những tình cảm nam nữ, đến nỗi ngươi còn hứa trước mặt tiểu tử sẽ giết Lão Nhị, báo thù cho tiểu tử? Mọi diễn biến đó đều xảy ra trước mắt ta. Và may là ta đã tình cờ mục kích, nhờ đó mới vỡ lẽ rằng bấy lâu nay bọn ta chỉ là công cụ của ngươi, đã bị ngươi dùng giọng nói mê hồn và nhan sắc kiều mỵ thao túng. Kỳ thực, trong con tim ngươi bấy lâu nay vô chủ thì lúc này đã có hình bóng một người ngự trị. Đó là một tiểu oa nhi, tuổi chỉ đáng gọi ngươi bằng mẫu thân thôi. Ha... ha...
Tiêu Kỷ Ngọc giận dữ :
- Nếu họ Trương ngươi còn nói nhảm. Đừng trách ta trở mặt, hạ thủ ngươi ngay tại đây.
Trương Quái Y vẫn cười :
- Liệu ngươi dám không? Đừng quên ý trung nhân của ngươi đã lọt vào tay ta. Chỉ cần ngươi manh động, kẻ phải mất mạng đầu tiên chính là tiểu tử Cao Đình Phương mà ngươi đang hết lòng quan tâm. Hãy thử ra tay xem nào. Ha... ha...
Tiêu Kỷ Ngọc bất chợt chùng giọng :
- Nếu ta đoán không lầm, ngươi đã sắp xếp tất cả? Và dược thất mà ngươi vừa đưa cỗ xe vào kỳ thực chỉ là nơi giam người?
Trương Quái Y cười đắc ý :
- Ta đã bảo mọi diễn biến xảy ra đều được ta tận mắt mục kích. Vì thế khi biết ngươi định đưa tiểu tử đến đây, ta tương kế tựu kế, cứ vờ như không biết gì. Thế là mọi sắp đặt của ta đều thành tựu. Nơi đang biệt giam tiểu tử là nơi kiên cố, ngoài ta ra sẽ không một ai có đủ năng lực giải thoát cho tiểu tử.
Tiêu Kỷ Ngọc chợt mỉa mai :
- Vì ngươi đã có sắp đặt, ta nghĩ ắt hẳn ngươi cũng sẵn có chủ ý, gọi là sự thương lượng giữa ta và ngươi?
Trương Quái Y cười lạt :
- Ngươi vẫn luôn tỏ ra thông tuệ và sắc sảo như thủa nào. Không sai,

và ta tin rằng ngươi cũng đoán biết chủ ý của ta. Hoặc nói đúng hơn thì đó là điều kiện để ta phóng thích tiểu tử.
Tiêu Kỷ Ngọc bật cười lanh lảnh :
- Dĩ nhiên ta thừa biết tâm địa của ngươi và của Tứ quái còn lại là muốn gì ở Tiêu Kỷ Ngọc này. Nhưng ta hỏi ngươi, có bao giờ bọn ngươi vô tình nghĩ đến Tửu Quái, tiên phu của ta và còn từng là đại ca của bọn ngươi?
Trương Quái Y xẵng giọng :
- Ngươi đã hỏi ta thì ta đành hỏi ngược lại ngươi một câu. Là ngươi có bao giờ suy nghĩ để tự tìm ra nguyên nhân vì sao bọn ta đồng lòng giữ ngươi lại, gọi tôn ngươi là Đại tỷ của bọn ta chăng?
Tiêu Kỷ Ngọc dễ dàng đáp lời :
- Thì cũng như ta vừa nói, tất cả bọn ngươi đều thèm khát, muốn sở hữu và chiếm đoạt thân xác ta, thế vào địa vị của Tửu Quái đã chẳng may xấu số yểu mạng. Thân danh là đệ đệ, từng gọi Tửu Quái là đại ca, kỳ thực tất cả bọn ngươi đều là hạng bất nghĩa.
Trương Quái Y không hề nao núng cho dù bị Tiêu Kỷ Ngọc mắng té tát vào mặt. Quái Y lạnh giọng :
- Bọn ta chỉ được xem là bất nghĩa nếu Tiêu Kỷ Ngọc ngươi đứng tỏ ra bất nhân.
- Ta bất nhân ư? Bất nhân đối với ai?
Trương Quái Y bật cười :
- Nếu ngươi không bất nhân, thử hỏi, vì sao cho đến tận bây giờ ngươi vẫn giữ được tấm thân xử nữ, cho dù đã cùng Tửu Quái kết nghĩa phu thê những ba năm dài?
- Hoang đường. Ta có còn là xử nữ hay không làm sao người am hiểu?
- Hừ! Ngươi quên ta là Quái Y rồi sao? Tuy mang tiếng là Quái nhưng y thuật của ta đâu phải ngẫu nhiên mà có? Không những ta đã biết ngươi vẫn giữ trọn tấm thân trinh bạch mà còn hiểu vì sao Tửu Quái cho đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay vẫn không có cơ hội nào thực hiện bổn phận của một phu quân đối với ngươi nguyên là thê tử.
Tiêu Kỷ Ngọc thét lên :
- Ngươi không được xúc phạm đến người đã chết.
- Hừ! Ngươi đừng hàm hồ, bảo đây là hành vi xúc phạm. Kỳ thực, vì ta là đệ đệ nên ta muốn thay đại ca, giúp người đã chết thực hiện bổn phận đó. Phải chăng từ khi ngươi trở thành thê nhi của đại ca, vì ngươi không muốn thất thân nên ngươi cố tình đẩy đại ca càng ngày càng sa đà vào men rượu? Vì đại ca tuy mệnh danh là Tửu Quái, có

thể đắm chìm trong men rượu bảy ngày bảy đêm liên tiếp mà không hề hấn gì, nhưng từ khi kết bái phu thê cũng ngươi, chính men rượu đã làm đại ca vong mạng. Không phải do ngươi thì do ai?
Tiêu Kỷ Ngọc thở dài :
- Tửu Quái chết đã lâu, những gì ngươi nói đều tử vô đối chứng. Hãy nói ngắn gọn lại, ngươi muốn gì ở Tiêu Kỷ Ngọc ta?
Trương Quái Y cười hềnh hệch :
- Vẫn bảo "Trung ngôn thường nghịch nhĩ". Nhưng vì ngươi đã hỏi, ta đành nói thẳng. Dĩ nhiên là ta muốn sở hữu thân xác ngươi.
- Đó là điều kiện để ngươi phóng thích Cao Đình Phương? Còn việc giải độc cho y thì sao?
Trương Quái Y cười đắc ý :
- Tiểu tử bị trúng độc cùng lúc hai loại độc? Để phóng thích y thì ta đã có điều kiện, đó là ngươi phải chiều ta một lần. Còn để giải độc giúp y, hai lần giải độc là hai lần chiều chuộng nữa, ngươi nghĩ sao?
Tiêu Kỷ Ngọc lại tiếp tục thở dài :
- Ngươi tham lam thế sao?
Trương Quái Y bảo :
- Ngươi nghĩ như thế là sai rồi. Vì hai lần tiếp theo không phải dành cho ta.
Và đột nhiên Trương Quái Y cất cao giọng gọi :
- Lão Tam và lão Ngũ có thể xuất hiện được rồi.
Tiêu Kỷ Ngọc bật kêu thất thanh :
- Đổ Quái, Dục Quái cũng đến rồi sao? Thì ra bọn ngươi đã sắp đặt sẵn âm mưu đê tiện này?
Quái Y cười sặc sụa :
- Chỉ gọi là thương lượng, đâu thể bảo là âm mưu. Nếu ngươi thật sự quan tâm đến tiểu tử thì mỗi một lần ta dùng thủ thuật giúp y, đổi lại ngươi chỉ cần đem thân xác hầu hạ một người trong bọn ta. Ba lần cho ba người. Và nếu cần đến sáu lần thì bọn ta mỗi người được hai lần diễm phúc, thỏa thích hưởng thụ ngươi. Thế nào? Ha... ha...
Cùng hòa theo dọng cười khả ố của lão Quái Y, Đình Phương còn nghe thêm hai giọng cười nữa cũng khả ố và đê tiện không kém.
Và Đình Phương khôn xiết bàng hoàng khi bất ngờ nghe Tiêu Kỷ Ngọc sau tiếng thở dài não nuột đáp ứng :
- Ta ưng thuận. Hãy giải độc cho Cao Đình Phương trước. Chờ lúc Cao Đình Phương được phóng thích hoàn toàn, thân xác này ta nguyện hiến dâng cho bọn ngươi mặc tình dày vò hưởng dụng.
Trương Quái Y bật quát :
- Không được. Ngươi phải hiến dâng trước, chí ít là một lần cho một

người. Có như thế ta mới tin và lập tức tiến hành thực hiện mọi điều kiện đã hứa.
Tiêu Kỷ Ngọc đành miễn cưỡng ưng thuận :
- Cũng được. Ai trước đây? Ta để tùy bọn ngươi chọn.
Trương Quái Y bật cười :
- Nếu ngươi cho rằng câu nói đó sẽ làm bọn ta vì tranh giành nhau mà nảy sinh chuyện loạn đả thì lầm rồi. Kỳ thực bọn ta đã có sắp đặt. Lão Ngũ Dục Quái là người am hiểu nhất trong việc này. Để giúp ngươi thật sự đạt hưng phấn, lão Dục sẽ là người đầu tiên được ngươi hiến dâng. Ha... ha...
Sau đó, mọi thanh âm đều ngừng bặt, khiến Đình Phương hoang mang không hiểu đã xảy ra điều gì cho Tiêu đại tỷ.
Đình Phương càng hoàng mang thì càng thêm bực bội trong lòng. Huống chi, cho đến tận lúc này Đình Phương vì mải lắng nghe theo từng diễn tiến nên không biết bản thân vẫn còn ngồi yên trong lòng một cỗ xe bị bịt kín tứ bề. Do đó, tâm trạng bức bối đã làm tăng thêm sự nóng bức khó chịu cho Đình Phương.
Đến khi nhận ra nguyên nhân thì toàn thân Đình Phương đã nóng hừng hực, cứ như đang lọt thỏm vào giữa một lò Bát Quái chực nung chảy Đình Phương thành nước.
Vừa lo lắng cho Tiêu Kỷ Ngọc, vừa lâm vào cảnh nóng bực cùng cực, Đình Phương tự giận thân liền hùng hục bước ra ngoài cỗ xe. Nhưng không gian xung quanh Đình Phương vẫn cứ nóng bức ngột ngạt, khiến Đình Phương không thể không đưa mắt nhìn quanh.
Và từ cái nhìn đầu tiên Đình Phương liền hiểu ngay nguyên nhân vì sao không khí xung quanh lại quá ngột ngạt.
Đình Phương đang bị giam cầm ở giữa một thạch thất với tứ bề đều được lát bằng đá. Chỉ có một lỗ thông phong nhỏ ở tít trên cao và cũng từ lỗ thông phong nhỏ này những tia nắng yếu ớt đang soi chếch vào. Bằng không, Đình Phương không làm sao nhìn rõ chung quanh.
Không những thế, gian thạch thất lại quá hẹp. Nếu tính luôn vị trí đã bị cỗ xe chiếm chỗ thì toàn bộ phạm vi của thạch thất có lẽ cũng không đến trượng vuông.
Ngột ngạt là phải.
Do quá ngột ngạt nên Đình Phương nghĩ rằng nếu có thể leo lên trên và đưa mặt sát lỗ thông phong có lẽ sẽ rất sảng khoái.
Và kỳ thực vì Đình Phương chỉ muốn mượn lỗ thông phong để nghe ngóng mọi động tĩnh bên ngoài, chủ yếu là dò xét xem đã có chuyện gì xảy đến cho Tiêu đại tỷ hay không, nên vừa nghĩ xong Đình

Phương liền rắp tâm thực hiện.
Đình Phương giương mắt nhìn kỹ từng vách đá và may mắn phát hiện có thể bám leo lên trên nếu đủ đởm lược bấu tay vào những kẽ đá thật nhỏ vừa tình cờ nhìn thấy ở một vách thạch thất.
Nói về đởm lược thì Đình Phương có thừa. Và bằng chứng là từ khi còn bé, Đình Phương nào ngại chuyện tự hủy hoại đôi chân, một hành vi đòi hỏi kẻ thực hiện phải có thật nhiều đởm lược.
Vì thế, Đình Phương hăm hở tiến lại gần vách đá.
Nhưng khi vừa chạm tay vào vách đá, Đình Phương liền thất kinh rụt tay về.
Vừa vặn lúc đó, Đình Phương nghe tiếng lão Quái Y cười vọng vào qua lỗ thông phong ở tít trên cao :
- Đây là thạch lao được kiến tạo ngầm giữa lòng núi, xung quanh lại được ta dùng nhiều vật dẫn hỏa đốt cho cháy nóng lên. Tiểu tử ngươi nếu muốn đến lúc chết mà vẫn toàn thây thì nên ngoan ngoãn tìm nơi ngồi chờ chết. Với một kẻ không biết võ công như ngươi, đừng mong manh động tự tìm ra lối thoát. Ha... ha...
Những tia nắng soi chiếu vào gian thạch thất liền mất đi, kể từ lúc lão Trương Quái Y ở bên ngoài kê sát mặt bịt kín lỗ thông phong.
Đình Phương giận dữ quát hỏi :
- Tiêu đại tỷ của ta đâu? Bọn Quái các ngươi đã làm gì Tiêu đại tỷ?
Trương Quái Y vẫn để nguyên khuôn mặt ở đó và bật cười nham hiểm :
- Ngươi thật sự quan tâm đến ả như thế sao? Vậy thì nghe đây, chỉ vì muốn cứu ngươi ả đã nguyện ý hiến thân cho bọn ta. Có lẽ vào lúc này lão Ngũ đã xong việc sắp đến lượt lão Tam. Sau đó, đến phần ta hưởng thụ xong thân xác ả, ta sẽ gia ân cho ngươi và ả cùng nhau tay trong tay vượt qua Nại Hà Kiều, thẳng tiến vào Quỷ Môn quan. Ha... ha...
Đình Phương phẫn nộ :
- Bọn ác ma các ngươi thật vô sỉ. Để thỏa mãn những dục vọng thấp hèn bọn ngươi hành sự bất chấp thủ đoạn thế sao?
- Có lẽ ngươi đã nghe rõ những gì ả và ta trao đổi? Và ngươi cũng như ả, tin rằng bọn ta chỉ vì thân xác ả sẽ dễ dàng buông tha và giúp ngươi giải độc ư? Bọn ngươi đã lầm. Và ả cũng lầm khi tin vào bọn ta, nhất là tin rằng ngươi là kẻ vẫn đang bị trúng độc.
Đình Phương rúng động :
- Lão nói thế là ý gì?
Trương Quái Y phá lên cười :
- Ý của ta ư? Là ngươi nhờ dĩ độc trị độc nên chẳng còn bị bất kỳ loại

kịch độc nào uy hiếp nữa. Tương tự, ả thật ngu xuẩn khi chấp thuận hiến thân cho bọn ta. Ả quên rằng lão Dục là người rất sành sỏi. Và với lão, bất kỳ nữ nhân nào qua tay cũng đều bị lão chế ngự. Và với Xuân Dược được lão Dục ngấm ngầm hạ thủ, ả đang là người luôn luôn đòi hỏi, mong được thỏa mãn. Đó chính là cơ hội cho bọn ta tha hồ dày vò ả, báo thù cho Tửu Quái đã vị ả mà uổng mạng. Ha... ha...
Cười xong, Trương Quái Y đã vội bỏ đi, như thế lão Tam Quái đã xong việc và bây giờ là đến lượt lão.
Đình Phương phẫn nộ tột cùng, tự ân hận là đã gây họa cho Tiêu đại tỷ, nhất là lúc này đây không có cách nào thoát ra cứu nguy cho Đại tỷ.
Nỗi phẫn nộ dâng lên tột cùng làm cho Đình Phương điên tiết, cứ đi qua đi lại như mãnh thú đang lúc cuồng nộ, nhưng bị cảnh sinh cầm làm cho bó tay bó chân.
Gian thạch thất càng lúc càng nóng bức, khiến khắp người Đình Phương ướt đẫm do mồ hôi xuất ra thấm ướt y phục.
Quá cuồng nộ, Đình Phương đành tìm cách phát tiết, bắt đầu vung tay co chân vừa đánh vừa đạp bừa vào cỗ xe.
Thoạt đầu, mỗi một lần động thủ là mỗi một lần Đình Phương đau dớn do tay chân nhục thể quá mềm yếu so với những loại vật liệu kết cấu thành cỗ xe.
Nhưng do đang phẫn nộ nên Đình Phương đau thì đau vẫn cứ tiếp tục thực hiện những hành vi cuồng nộ, không thể nào kiềm chế được.
Đình Phương càng động thủ càng phấn khích, khiến cơ thể quen dần đau đớn.
Được một lúc, điều không thể tin đã xảy ra, toàn bộ cỗ xe đều bị Đình Phương phá hủy.
Nhưng không vì thế mà Đình Phương nguôi ngoai. Trái lại, hễ nghĩ đến điều đê tiện bọn ác ma đang gây ra cho Tiêu đại tỷ thì Đình Phương lại điên tiết lên, Đình Phương vì không còn đối tượng để phát tiết nên bất ngờ chuyển qua tấn công những vách đá.
“Bung...”
“Bung...”
Thoạt đầu đó chỉ là những tiếng động âm âm do Đình Phương dùng tay nện vào vách đá vang ra. Nhưng càng về sau thì tiếng động càng vang lên lớn hơn, đến nỗi đã có một vài mẩu đá vỡ vụn, bắn tung tóe ra mỗi khi vách đá bị Đình Phương nện vào.
Phát hiện điều kỳ lạ này, Đình Phương càng kinh ngạc bao nhiêu thì càng phấn khích bấy nhiêu.

Đến nỗi, lúc Đình Phương phấn khích tự hít vào một hơi thật dài thì có cảm nhận từ nội thể bỗng xuất hiện một luồng nhiệt khí dào dạt cứ chực trào dâng.
Không thể không nghĩ luồng nhiệt khí đó chính là nội lực chân khí đã từng nghe Tiêu đại tỷ đề cập đến. Đình Phương vừa hoang mang vừa khấp khởi mừng, vội vận dụng thử tâm pháp nội công đã do Tiêu đại tỷ chỉ điểm.
Thật lạ, Đình Phương vừa vận dụng tâm pháp thì luồng nhiệt khí liền lưu chuyển khắp châu thân, dẫn lưu đi khắp kinh mạch, thông qua từng huyệt đạo, đúng như lời Tiêu đại tỷ từng giải thích, cho Đình Phương biết thế nào là cảm nhận thực thụ dẫn đến việc tựu thành nội lực.
Không còn gì mừng hơn và nghĩ đây là cơ hội duy nhất nếu vẫn muốn giải nguy cho Tiêu đại tỷ, Đình Phương lập tức vận dụng chân khí, chiếu theo khẩu quyết khinh công cũng được Tiêu Kỷ Ngọc chân truyền.
Và khi phần thượng bàn chợt nhẹ hẳn đi, cho Đình Phương biết đã vận dụng đúng khẩu quyết khinh công, Đình Phương bèn tung chân, bật người lao thật mạnh lên cao.
“Vút”.
Đình Phương chỉ muốn bật reo lên thật to khi phát hiện toàn thân đã thật sự bay vút lên như một ngọn hỏa pháo thăng thiên.
Đình Phương nhờ kịp nhớ lại lời dặn của Tiêu Kỷ Ngọc - rằng lúc thi triển khinh công thì điều tối kỵ là đừng để thoát khí. Mở miệng ra phát thoại cũng là hành động làm cho thoát khí lực. Đình Phương đành nén nỗi vui vào lòng và sẵn sằng vươn tay để chộp vào lỗ thông phong nếu với lần nhảy đầu tiên này Đình Phương có thể với tay chạm đến.
Và thật kỳ lạ, Đình Phương không những đạt đủ độ cao cần thiết mà còn suýt nữa lao cắm đầu qua lỗ thông phong. Một kết quả hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của Đình Phương.
Để hãm bớt đà bay lên, có thể gây bất lợi cho bản thân, Đình Phương vội vàng thọc cả hai tay ra ngoài lỗ thông phong.
Đến lúc định giang rộng hai tay để giữ thân mình ở lại vị trí treo lơ lửng thì một trong hai tay của Đình Phương chợt chộp cứng vào một vật.
Cùng lúc đó, Đình Phương nghe vang ngay bên ngoài lỗ thông phong một tiếng kêu bi thảm :
- Ối... mắt của ta? Lão Tam đâu? Có vật gì vừa chọc thủng mắt ta đây này.

Đình Phương cũng cảm thấy bất ngờ, không thể tin bản thân vừa tình cờ chộp đúng vào một trong ba lão ác ma vừa thực hiện hành vi tội lỗi với Tiêu đại tỷ.
Cũng vừa lúc này, do đà lao lên đã mãn, thân hình Đình Phương chợt rơi xuống. Diễn biến này càng làm cho Đình Phương giữ chặt hơn vật vừa tình cờ nắm tay vào.
Một lần nữa tiếng kêu bi thảm nọ lại vang lên, lần này là vang lên ở ngay lỗ thông phong :
- Ôi chao?! Lão Tam mau cứu ta! Có kẻ đang nắm giữ đầu ta. Hãy mau giúp ta thoát trước khi bị kẻ đó bóp vỡ đầu! Mau lên, lão Tam.
Vô tình đạt được kết quả này, Đình Phương phấn khích cười vang :
- Lão là lão Dục, đứng hàng thứ năm trong Giang hồ Lục quái? Lão muốn sống hay muốn ta lấy mạng?
Lúc này đầu của kẻ đó đã bị Đình Phương lôi lọt qua lỗ thông phong và cũng là chỗ bấu víu duy nhất giúp Đình Phương tạm thời chưa bị rơi xuống.
Và Đình Phương liền nghe thanh âm đáp lại từ cái đầu nọ :
- Ngươi là tiểu tử đã được ả họ Tiêu mang đến đây? Nếu ngươi bỏ tay ra, ta hứa sẽ bảo lão Lục giải độc và sau đó phóng thích cho ngươi.
Đình Phương cười lạt :
- Nếu khắp người ta còn bị nhiễm độc, lão còn mong lão được an toàn sao? Chớ có nói nhảm. Mau bảo lão Quái Y phóng thích Tiêu đại tỷ. Bằng không, ta chỉ cần bóp mạnh tay hơn, hậu quả sẽ như thế nào ắt lão tự hiểu.
Lão Dục hốt hoảng :
- Được rồi, được rồi. Nhưng ta gọi làm sao được nếu đầu của ta vẫn bị ngươi lôi lọt xuống dưới như thế này?
Đình Phương lạnh giọng :
- Được lắm, ta sẽ giúp lão.
Dứt lời, Đình Phương liền dùng cánh tay còn lại, nên một quyền rõ mạnh vào lớp đá bao quanh lỗ thông phong, sát cạnh đầu lão Dục.
"Ầm"
Đình Phương có hành động đó chỉ là muốn làm cho lão Dục sợ thôi nào ngờ lại làm cho lớp đá ở đó vỡ tung biến lỗ thông phong vốn nhỏ thành một huyệt khẩu rộng toàng toạc.
Lỗ thông phong rộng ra làm cho toàn thân lão Dục cứ theo đó rơi ào xuống.
Và dĩ nhiên Đình Phương cũng bị rơi theo.
Bất ngờ bị rơi, Đình Phương kinh hoàng, càng bấu mạnh tay hơn

vào đầu của lão Dục.
“Bốp”
Sức lực của Đình Phương đã gia tăng quá nhiều và đầu của lão Dục lập tức bị vỡ toang, tung bắn nhiều máu huyết vào khắp mặt Đình Phương.
Diễn biến này càng làm cho Đình Phương thêm kinh hoàng.
Đến lúc Đình Phương tạm trấn định thì toàn thân gã cùng thi thể lão Dục rơi ngược trở lại gian thạch thất, chạm mạnh vào nền đá.
“Huỵch, huỵch”
Cũng lúc này, có tiếng lão Trương Quái Y từ trên cao vang vọng xuống, xuất phát từ lỗ thông phong đã bị vỡ rộng :
- Tiểu tử đã hạ sát lão Dục rồi. Nhanh lên lão Tam, đưa ả họ Tiêu đến đây.
Đình Phương dù ngã đau nhưng vừa nghe thanh âm của Quái Y, nhất là câu nói có liên quan đến Tiêu đại tỷ, Đình Phương liền quên cả đau, phẫn nộ ngẩng mặt nhìn lên.
Cạnh lỗ thông phong bị vỡ rộng, Đình Phương nhìn thấy một nhân vật có gương mặt lạnh lùng nham hiểm với ngũ quan như được ông tạo cố tình đặt lệch tứ tung. Nhân vật đó đứng giang rộng chân. Ngang tàng và ngạo nghễ cúi đầu nhìn xuống Đình Phương. Và khi nhân vật này phát thoại, Đình Phương nhân được ngay đó chính là Trương Quái Y, kẻ chủ xướng tất cả những âm mưu đê tiện này.
Trương Quái Y nhếch môi cười lạnh :
- Ta đã lường trước tình huống này nhưng vẫn không ngờ tinh độc của Ngân Xà Độc Tuyến sống gần ngàn năm có thể giúp ngươi mau chóng thu được nguồn nội lực ngần ấy. Chỉ đáng tiếc cho dù ngươi có vùng vẫy thế nào ngươi cũng đừng mong toàn mạng. Nếu để ngươi thoát chết, đừng kể ta là Quái Y, một kẻ chưa từng biết đến thất bại là gì.
Càng nghe Trương Quái Y ngông cuồng đe dọa, Đình Phương càng phẫn nộ.
Và ngay lúc Quái Y dứt lời, Đình Phương liền hất mạnh tay, ném tung thi thể lão Dục lên trên :
- Lão chớ đắc ý vội. Số phận lão Dục thế nào thì cứ thế ấy, Cao Đình Phương ta quyết thực hiện dối với lão.
Đình Phương ném rất mạnh, làm cho thi thể lão Dục bay bắn đi, xét gió và lao vút từ dưới lên, phóng thẳng vào người Trương Quái Y.
Phản ứng của lão Quái Y dĩ nhiên là lùi lại, tránh hẳn lỗ thông phong và vươn tay ra như cố ý chờ cho thi thể lão Dục lao lên đúng tầm sẽ chộp giữ lại.

Lão Quái Y đã toan tính đúng mọi bề và nếu là ai khác có lẽ cũng có cùng phản ứng tương tự.
Nhưng vừa lúc lão vươn tay định chộp vào thi thể lão Dục thì thi thể đó không hiểu sao bỗng bị tăng thêm đà và lập tức lao mạnh thêm lên cao vượt khỏi tầm tay lão Quái Y.
Trương Quái Y chỉ còn biết ngớ người nhìn theo thi thể lão Dục. Có lẽ lão đang phân vân, không hiểu vì sao lại xảy ra hiện tượng này.
Đúng lúc đó có tiếng quát thất thanh cảnh tỉnh lão Quái Y :
- Lão Lục mau cẩn trọng. Tiểu tử đã...
Chỉ quát đến đây, chủ nhân của tiếng quát vụt đổi giọng, biết thành tiếng gầm thịnh nộ và đe dọa :
- Tiểu tử mau dừng tay. Nếu không hãy nhìn xem ai đang ở trong tay ta đây.
Đó là lúc Đình Phương nhờ vận dụng khinh công, kịp phóng người lao theo đà bay lên của thi thể lão Dục, đã an tường đứng cạnh lỗ thông phong và nhân cơ hội lão Quái Y đang ngớ người, định tung một quyền chí mạng vào lão Quái Y độc ác.
Tiếng gầm thịnh nộ và đe dọa làm Đình Phương khựng người. Vì kịp nhớ ra người vừa gần đó chỉ có thể là lão Tam Quái. Và nếu lúc nãy đã có lời lão Quái Y bảo lão Tam mau mau đưa ả họ Tiêu đến đây thì lúc này vì lão Tam đã quay lại nên Đình Phương không thể không nghĩ nhân vật đang bị lão Tam giữ trong tay chính là Tiêu đại tỷ.
Đúng như Đình Phương lo ngại, tiếng kêu rít giận dữ của Tiêu Kỷ Ngọc đã vang lên, nhưng là vang lên một cách hữu ý :
- Hảo đệ đệ đừng lo cho ta. Nếu có cơ hội, hãy mau mau chế ngự Quái Y. Nhanh lên.
Chỉ cần nghe được tiếng là Đình Phương nghĩ ngay Tiêu đại tỷ vẫn an toàn, và có thể là bình an vô sự. Do vậy, Đình Phương vẫn theo chủ ý cũ, tung một quyền cực mạnh vào lão Quái Y :
- Đỡ!
Nhưng chỉ với một thoáng khựng lại của Đình Phương là quá đủ cho lão Quái Y kịp có phản ứng đối phó. Một luồng cuồng phong cũng cực mạnh liền từ tay Quái Y quật thẳng vào Đình Phương, mang theo tiếng cười lạnh lùng và độc ác của Trương Quái Y :
- Ngươi đã quá chậm rồi, tiểu tử. Đỡ này!
Quyền của Đình Phương lập tức chạm vào luồng cuồng phong, gây thành tiếng chấn động vang dội.
“Bùng!”.
Đình Phương bật ngửa về phía hậu nhưng vẫn kịp thấy lão Quái Y cũng bị nghiêng ngả lảo đảo không kém.

Nhận ra bản thân đã bất ngờ có một bản lãnh không hề kém chút nào so với lão Quái Y, Đình Phương phấn khích, lập tức bật người, lao trở lại đối mặt với lão Quái Y :
- Là ta chậm hay lão đang chậm? Đỡ!
Chợt có tiếng đe dọa của lão Tam quái một lần nữa vang lên :
- Tiểu tử ngươi nếu muốn ả họ Tiêu toàn mạng thì mau mau dừng tay. Ngược lại đừng trách Đổ Quái này độc ác.
Đình Phương tuy có nghe nhưng vẫn cố ý chờ Tiêu Kỷ Ngọc lên tiếng như lúc nãy, vì không tin rằng Tiêu đại tỷ vừa tỏ ra bình an vô sự nhưng bây giờ lại bị lão Tam Quái đe dọa sinh mạng.
Nhưng vì không nghe Tiêu Kỷ Ngọc cất lời, Đình Phương chợt hiểu Tiêu đại tỷ đã thật sự bị Tam Quái đe dọa, nên Đình Phương thêm một lần nữa khựng người lại.
Trương Quái Y thấy thế, lập tức quật một luồng kình phong cực mạnh vào Đình Phương :
- Ngươi phải chết!
“Ầm!”
Đình Phương lãnh trọn một kình khiến toàn thân như một cội cây bật rễ, ngã ập về phía hậu, đập thật mạnh vào nền đất.
“Huỵch”
Còn đang choáng váng, Đình Phương chợt nhìn thấy một nhân vật lỏng khỏng vừa cao vừa gầy đột ngột xuất hiện ngay trước mặt. Trong tay nhân vật đó còn có thêm một người, đó là Tiêu Kỷ Ngọc với tóc tai y phục xốc xếch rũ rượi và khắp dung mạo thì đầy những vết trầy xước, mặt sưng húp.
Đình Phương giật mình ngồi bật dậy, nhìn sững vào Tiêu Kỷ Ngọc :
- Sao Đại tỷ lại ra nông nỗi này? Bọn ác ma vô loại đã đối xử với Đại tỷ tàn tệ đến thế này sao?
Trong tay nhân vật nọ, Tiêu Kỷ Ngọc tịnh không một lời thốt ra, chỉ biết nhỏ lệ chan hòa nhìn Đình Phương bằng những ánh mắt bi thảm.
Chỉ cần nhìn thế thôi là toàn thân vụt dâng lên một nỗi niềm bi phẫn tột cùng.
Và niềm bi phẫn đó đã làm Đình Phương đứng bật dậy, lao như tên bắn vào nhân vật cao gầy :
- Bọn ác ma đáng chết!
Đình Phương tung liên tiếp hết quyền này đến quyền khác nhắm vào nhân vật cao gầy khiến nhân vật cao gầy chỉ biết ngớ người kêu thất thanh :
- Chẳng phải ngươi đã bị lão Lục quật cho một chưởng chí mạng

sao? Nhờ đâu ngươi vẫn toàn mạng, lại còn có đủ đầy nội lực, hung hăng xông vào ta như hổ đói thế này?
“Bung bung...”
Đình Phương đánh mãi cho đến khi thân thể của nhân vật cao gầy chỉ còn là đống thịt xương lầy nhầy mới chịu dừng tay.
Cạnh đống huyết nhục nát bét là Tiêu Kỷ Ngọc vẫn ngồi bất động, miệng không hé ra dù chỉ để thốt lên một lời. Tuy vậy, qua ánh mắt nhìn hả hê đang được Tiêu Kỷ Ngọc dành cho đống huyết nhục từng là nhân vật cao gầy, Đình Phương cũng hiểu Tiêu Kỷ Ngọc rất hả dạ khi mục kích cảnh Đình Phương hạ sát kẻ vừa gieo thảm họa trên thân xác Tiêu Kỷ Ngọc.
Đình Phương chợt quay đầu nhìn quanh :
- Vẫn còn lão Quái Y nữa! Úy! Lão đã chạy đâu rồi?
Việc Trương Quái Y bỗng biệt dạng, không làm Đình Phương lo lắng bằng việc Tiêu Kỷ Ngọc cho mãi đến lúc này vẫn không lên tiếng.
Đình Phương vội ngồi xuống cạnh Tiêu Kỷ Ngọc :
- Sao Đại tỷ không lên tiếng? Hay đệ đã làm điều gì sai khiến Đại tỷ phiền não, không còn muốn nói gì với đệ nữa?
Tiêu Kỷ Ngọc vẫn thinh lặng, chỉ có ánh mắt là bắt đầu nhìn Đình Phương ai oán.
Và với ánh mắt đó của Tiêu đại tỷ, Đình Phương đủ thông tuệ để hiểu Tiêu đại tỷ không lên tiếng không vì phiền trách Đình Phương. Mà trái lại có lẽ đã xảy ra điều gì đó bất ổn như trước kia từng xảy đến cho Đoàn Khắc Phượng.
Nghĩ thế, Đình Phương chợt lo lắng hỏi :
- Có phải Đại tỷ đã bị khống chế huyệt đạo? Là huyệt đạo nào? Nếu muốn giải khai đệ phải làm gì?
Hỏi xong, Đình Phương bỗng tự đánh vào đầu :
- Đệ thật ngu xuẩn. Đại tỷ đã không nói được đệ còn huyên thuyên hỏi. Nhưng mà thế này, đệ từng nghe nói huyệt đạo đã bị điểm chủ một lúc sẽ tự giải khai. Có lẽ đệ nên nhẫn nại chờ đến lúc đó?
Vừa hỏi Đình Phương vừa nhìn vào mắt Tiêu Kỷ Ngọc. Nhờ đó, Đình Phương đọc được sự đồng tình của Tiêu Kỷ Ngọc qua đôi mắt biểu lộ vẻ hài lòng.
Hiểu như thế, Đình Phương lại nói :
- Nhưng đệ không muốn chúng ta chờ ở đây. Hay là đệ đưa Đại tỷ đến một nơi khác, trông thuận mắt hơn.
Vì Tiêu Kỷ Ngọc không thể mở miệng đáp nên Đình Phương cứ theo đó thực hiện. Và cũng do Tiêu Kỷ Ngọc không thể cử động nên Đình Phương đành dùng đôi tay rắn chắc nhấc bổng Tiêu Kỷ Ngọc lên và

đưa đi.
Sau một lúc đi loanh quanh kiếm tìm, cuối cùng Đình Phương đưa Tiêu Kỷ Ngọc vào một gian thạch thất có chứa nhiều loại sách và các loại dược thảo.
Đình Phương lẩm bẩm :
- Không lẽ nơi này là Đan phòng của Trương Quái Y? Chỉ có là Đan phòng mới tàng chứa nhiều dược thảo và đủ các loại y thư như thế này.
Trong đan phòng có một mặt thạch sàng thật phẳng, Đình Phương đặt Tiêu Kỷ Ngọc lên thạch sàng, sau đó quay lại đóng kín cửa, đề phòng Trương Quái Y quay lại và lẻn đột nhập vào.
Trong thời gian chờ đợi Tiêu Kỷ Ngọc tự giải khai huyệt đạo, Đình Phương vô tình mở xem một vài quyển y thư. Và có một quyển làm Đình Phương chú tâm :
- Võ Y Kinh bút lục, Trương Sinh tự bút? Người lưu tự là Trương Sinh, ắt là Trương Quái Y? Nếu đã là Võ Y Kinh bút lục do chính Trương Quái Y tự thân lưu lại ắt phải là những kiến thức y thuật vừa cao minh vừa bí truyền, khiến Quái Y sợ sớm quên đi đành dùng chữ viết lưu lại.
Tự nói như thế xong Đình Phương đưa mắt nhìn Tiêu Kỷ Ngọc :
- Đệ hy vọng trong quyển bút lục này thế nào cũng có cách giúp đệ giải khai những huyệt đạo đang không chế Đại tỷ. Nếu được thế thì tốt không phải bắt Đại tỷ chờ đến lúc huyệt đạo tự giải khai.
Và Đình Phương tìm chỗ ngồi xuống, bắt đầu chăm chú đọc quyển Võ Y Kinh bút lục.
Được một lúc Đình Phương bật kêu :
- Sao lại có khẩu quyết võ học ở đây? Để xem nào. Ở chỗ này Trương Quái Y có ghi rõ, đã thu thập được yếu quyết luyện Phích Lịch Lôi Đại Phong Chưởng qua lần ra tay, dùng y thuật cứu tử cho một nhân vật ở tân Bắc Hải. Hóa ra đôi khi lão Quái Y cũng có nhiều yêu sách oái oăm, buộc bệnh nhân nếu muốn được chữa trị phải đáp ứng yêu sách của lão.
Sau đó, Đình Phương lại kêu :
- Ôi chao, công phu võ học của từng người trong Giang hồ Lục quái cũng được lão Quái Y tìm cách chiếm hữu và lưu cả trong quyển Võ Y Kinh này. Tửu Quái thì có Tửu Khí Công, Sắc Quái thì có Nhiếp Hồn Mê Tông quyền, Đổ Quái thì là khẩu quyết luyện ám khí, Cầm Quái thì có Âm Luật phổ Cầm Địch Nhị Kiếm, Dục Quái thì là...
Đột ngột có tiếng Tiêu Kỷ Ngọc kêu hộc lên thật to, làm Đình Phương giật mình quay lại.

Và Đình Phương kinh hoảng lao nhào đến, kịp lúc đón đỡ Tiêu Kỷ Ngọc đang chao đảo và thổ huyết lai láng. Đình Phương kêu thất thanh :
- Đại tỷ?!
Tiêu Kỷ Ngọc đã có những cử động đầu tiên sau một lúc lâu bất động. Và từ đó, từng lời lào thào phẫn hận cũng được Tiêu Kỷ Ngọc thốt ra, nói vào tai Đình Phương :
- Quái Y quá độc ác. Không ngờ y cũng am hiểu Tửu Khí Công của Tửu Quái, đã dùng công phu này phong tỏa toàn bộ kinh mạch ta. Và lúc nào huyệt đạo của Tiêu Kỷ Ngọc này giải khai thì cũng là lúc sinh mệnh ta chấm dứt. Đệ đệ hãy hứa với ta, phải hạ sát Quái Y để báo thù cho Đại tỷ.
Đình Phương bàng hoàng :
- Quanh đây có nhiều y thư do Quái Y lưu lại. Đại tỷ hãy vững lòng, ắt sẽ có lúc đệ tìm ra phương cách giúp Đại tỷ toàn mạng.
Tiêu Kỷ Ngọc bỗng lả người và nếu không nhờ Đình Phương giữ lại có lẽ đã ngã vật xuống :
- Không thể chờ được nữa. Đại tỷ thật ân hận là đã quá xem thường Quái Y, để lúc cuối đời vừa bị bọn khốn làm nhục vừa mất luôn sinh mạng. Đệ đệ hãy hứa giúp Đại tỷ báo thù.
Đình Phương nghe nao lòng :
- Đệ hứa. Và đệ quyết lòng sẽ cho Quái Y nhận một kết cục bi thảm hơn lão Lục, lão Đổ bội phần.
Tiêu Kỷ Ngọc cười mãn nguyện :
- Nếu được vậy, ta thật yên lòng nhắm mắt. Chỉ hiềm một nỗi là ta không còn cơ hội quan tâm hoặc chỉ điểm gì thêm cho đệ đệ. Nhưng dù sao, được nhìn thấy đệ đệ có một thân thủ như thế này ta cũng phần nào yên tâm. Có lẽ bản thân đệ đệ không còn bị nhiễm độc nữa?
Đình Phương xót xa đáp :
- Nhờ Quái Y tiết lộ, đệ mới biết bản thân không những đã vô sự mà Tinh độc gì đó của Ngân Xà Độc Tuyến ngàn năm còn giúp đệ đột nhiên có nội lực thâm hậu. Đa tạ Đại tỷ vẫn quan tâm đến đệ.
Tiêu Kỷ Ngọc chợt thở hắt ra :
- Có phải lúc này diện mạo của Đại tỷ xấu xa lắm, phải không?
Đình Phương liền xiết chặt vòng tay, ôm sát Tiêu Kỷ Ngọc vào lòng :
- Nhưng đối với đệ, Đại tỷ vẫn là một mỹ nhân không ai sánh bằng.
Tiêu Kỷ Ngọc vụt nấc lên :
- Nhưng thân ta đã ô uế, ắt đệ đệ đang ngấm ngầm khinh thường ta?
Đình Phương lắc đầu quầy quậy :

- Đại tỷ đừng nói nhảm. Là bọn ác ma đã cưỡng bức Đại tỷ. Nhưng chúng chỉ chiếm đoạt thân xác Đại tỷ. Còn tấm lòng Đại tỷ vẫn Huệ chất Lan tâm, vẫn nguyên vẹn trung trinh như thuở nào.
Tiêu Kỷ Ngọc chợt cựa mình như muốn thoát ra khỏi vòng tay ôm giữ của Đình Phương.
Hiểu ý, Đình Phương vội đỡ Tiêu Kỷ Ngọc ngồi lên :
- Đại tỷ còn gì muốn căn dặn đệ?
Tiêu Kỷ Ngọc gật đầu :
- Trước lúc chết, ta muốn cho đệ đệ biết một sự thật. Ắt đã có lúc đệ đệ khinh rẻ ta vì cho rằng ta không nên, cũng là không có quyền tỏ lộ tình ý với đệ đệ?
Đình Phương bối rối :
- Quả thật... quả thật cũng có lúc đệ nghĩ như thế. Tuy nhiên...
Tiêu Kỷ Ngọc gượng cười :
- Đệ đệ dám thú nhận điều này chứng tỏ đệ đệ quả là hạng người trung hậu, thật đáng cho ta gởi gấm tâm sự. Kỳ thực ta đã qua hình bóng của đệ đệ để gởi lòng thương tưởng đến một người đã từng cùng ta minh sơn hải thệ ba mươi năm trước.
Đình Phương nghe nhói đau trong lòng :
- Nếu có chuyện này, tại sao Đại tỷ và nhân vật đó không kết tóc xe tơi, nên đôi phu phụ?
Tiêu Kỷ Ngọc thở dài :
- Y đã cùng ta ước hẹn. Nhưng khi kỳ hạn đến, ta chờ mãi chờ mãi và cho đến tận bây giờ bóng dáng y vẫn biệt tăm.
Đình Phương chợt buột miệng :
- Y là hạng người gì, sao dám sai hẹn với Đại tỷ? Nếu có cơ hội, đệ quyết bắt y quay về, tạ lỗi với Đại tỷ.
Tiêu Kỷ Ngọc lắc đầu :
- Đệ đệ đừng hiểu sai ý của ta. Y không đáng trách. Và ta biết y vẫn một lòng một dạ với ta. Việc y sai hẹn có lẽ chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Vì thế, dù ta có suốt đời chờ y, như Ngưu Lang luôn đợi chờ Chức Nữ, ta vẫn cam tâm và không hề trách y.
Tiêu Kỷ Ngọc nhắc đến truyền thuyết Chức Nữ Ngưu Lang, Đình Phương chợt nhớ đến một việc. Nhưng vừa toan hỏi thì Đình Phương đã nghe Tiêu Kỷ Ngọc bảo :
- Vì ta vẫn thương tưởng y nên dù lâm vào tình thế không thể không cùng Tửu Quái kết tình phu phụ ta vẫn có cách giữ vẹn tấm thân xử nữ để chờ y. Đệ đệ có thể hứa giúp ta một việc thứ hai?
Đình Phương đáp ứng :
- Đại tỷ cứ nói. Đệ quyết không phụ lòng ủy thác của Đại tỷ.

Tiêu Kỷ Ngọc giải thích :
- Nếu gặp y, phiền đệ đệ hãy thay ta giải thích cho y hiểu rằng, ta có ra thân ô uế này cũng là điều ngoài ý muốn. Là ta bị cưỡng bức chứ không phải ta thay lòng đổi dạ, phụ bạc y. Hãy hứa với ta đi, đệ đệ.
Đình Phương thở dài :
- Đó là phận sự của đệ. Và nếu y cố tình không hiểu, lúc đó đệ sẽ thay Đại tỷ trị tội y.
- Đứng. Ta tin rằng nếu được giải thích rõ ngọn nguồn y sẽ hiểu. Vì y từng nói sẽ mãi mãi tin yêu ta.
Đình Phương chợt lo ngại vì nghe giọng nói của Tiêu Kỷ Ngọc đã ra chiều yếu ớt.
- Đại tỷ?! Tính danh y là gì? Đại tỷ không nói, đệ biết ai mà tìm?
Tiêu Kỷ Ngọc đã như đèn cạn dầu :
- Y ở họ Nam Cung, gọi là Nam... Cung... Đạt...
Đình Phương hốt hoảng, gọi thật to :
- Đừng như thế mà, Đại tỷ. Hãy còn một việc có lẽ chỉ có Đại tỷ mới giúp được đệ.
Tiêu Kỷ Ngọc chợt hồi dương, như có mãnh lực nào đó cố níu kéo lại :
- Phải rồi, ta nhờ đệ đệ đến hai việc. Ta đâu thể ra đi nếu chưa có gì báo đáp. Đệ đệ muốn ta giúp gì?
Đình Phương vội hỏi :
- Ngưu Lang kiều. Có một nơi được gọi là Ngưu Lang kiều. Hy vọng Đại tỷ biết nơi đó.
Tiêu Kỷ Ngọc đáp :
- Ngưu Lang kiều nằm ở dãy Vân Mộng sơn. Đệ đã có ý trung nhân chờ ở đấy ư?
Đình Phương thất vọng, lắc đầu :
- Há không phải đó là nơi Đại tỷ và Nam Cung Đạt hẹn gặp ư?
- Không phải. Vì nếu hẹn gặp ở đó có khác nào ta tự cầu mong chuyện của ta cũng giống như Ngưu Lang Chức Nữ? Không... phải... đâu...
Đình Phương do bất chợt nhìn vào Thiết Chỉ Hoàn đã có lần tự đeo vào ngón tay nên không nhận ra đó là những lời nói sau cùng của Tiêu Kỷ Ngọc.
Đến lúc nhận ra thì Tiêu Kỷ Ngọc đã hóa người thiên cổ, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười mãn nguyện vì vẫn kịp giúp Đình Phương lần cuối.
Sau khi an táng Tiêu Kỷ Ngọc, Đình Phương vì muốn báo thù nên cố tình lưu lại một thời gian lâu tại nơi Trương Quái Y từng lưu ngụ và

gây họa cho Tiêu đại tỷ.
Nhưng Trương Quái Y vẫn bặt vô âm tín, không một lần quay lại.
Tuy vậy, thời gian chờ đợi này không hề gây nuối tiếc cho Đình Phương. Vì nhờ đó Đình Phương đã có cơ hội luyện hết những tuyệt kỹ do chính Trương Quái Y lưu lại trong quyển Võ Y Kinh bút lục.
"Gậy ông đập lưng ông" Đình Phương càng nghĩ đến câu này càng gắng công khổ luyện, quyết sẽ có ngày dùng chính sở học của Quái Y bắt Quái Y đền tội.

Cửu Âm Giáo

Hồi 8
Vân Mộng sơn chạm Cửu Âm giáo

Đó là đoàn nhân mã vừa có hàng ngũ chỉnh tề, quy củ vừa mang sắc thái trịnh trọng một cách riêng biệt mà có lẽ Cao Đình Phương được trông thấy lần này là lần đầu tiên.
Bảo họ có hàng ngũ chỉnh tề thì đó là điều mà bất kỳ ai thoạt nhìn cũng thấy và không thể không thừa nhận trong bọn họ đã và đang tồn tại những quy định nghiêm minh.
Vì nếu không có những quy định đó thì đâu dễ gì những nhân vật ô hợp đang đi thành hàng ngũ kia lại chịu đi chung với nhau và còn là phải giữ bộ mặt nghiêm trang cho dù trong bọn họ có nhiều nhân vật thà để sắc mặt tự nhiên có lẽ tạo được vẻ nghiêm trang nhiều hơn, chứ bắt họ lập nghiêm như thế này thì thành thật mà nói họ càng cố tỏ ra nghiêm trang, chừng nào càng khiến họ mang dáng vẻ hoạt kê chừng ấy.
Cứ mường tượng thế này thì rõ. Trong đoàn nhân mã nọ hiện có hai nhân vật đang đi cạnh nhau. Một người thì cao to, tóc xập xõa dài, vác một thanh đại đao trên vai, sắc thái đầy vẻ uy phong hùng dũng. Nhưng chỉ tội có một điều là ở một bên mặt của nhân vật này lại có một vết sẹo chạy dài từ cánh mũi bên tả, lẹm đến khóe miệng cũng ở bên tả và sau đó vết sẹo lại chạy chếch đến tận cằm, rồi ngoặc ngược lên mang tai. Khiến các nhân vật đó càng nghiêm mặt chừng nào thì vết sẹo trông càng giống một nụ cười toàng hoạc, dễ làm bất kỳ ai thoạt nhìn cũng muốn bắt cười theo.
Còn nhân vật thứ hai trông càng hoạt kê hơn, do bản thân tuy mang nặng tuổi đời chồng chất nhưng cao xanh lại tỏ ra quá bận tiện khi

ban cho nhân vật này một vóc dàng nhỏ thó chẳng khác nào một đứa bé lên mười. Đã vậy, lão lại cố ý vận trang phục như một tiểu đồng, trên đầu chỉ còn mỗi một chỏm tóc duy nhất đã bạc trắng, khiến bất kỳ ai vừa nhìn qua đều cho đó là một đứa bé bất kỳ nào đó thử làm nghiêm mặt mà xem, ắt sẽ rõ dáng dấp của đứa bé tạo vẻ hoạt kê như thế nào. Vì thà đừng bảo đứa bé giữ nghiêm bằng không nó càng cố bao nhiều thì chỉ tổ làm người đối diện như bị chọc cười đến bấy nhiêu.

Tuy vậy, nói gì thì nói họ vẫn đi cạnh nhau, vẫn nghiêm chỉnh hàng ngũ và đang khuất dần vào chân núi Vân Mộng.

Cảnh tượng này làm Đình Phương động tâm.

“Bọn họ là ai? Thuộc bang môn phái nào? Trong họ có nhiều nhân vật mang theo khí giới đủ hiểu bọn họ đều là những nhân vật thuộc giới võ lâm. Nhưng là Bang môn phái nào lại quy tụ được nhiều nhân vật võ lâm với tính cách hầu như trái ngược nhau? Đã vậy, họ lại mặc y phục tùy tiện, khiến càng nhìn càng không rõ ở họ có điểm nào chung. Nhưng quan trọng nhất là họ đến Vân Mộng sơn là có mục đích gì?”

Đình Phương cũng là người đang muốn đặt chân lên Vân Mộng sơn. Sự xuất hiện của đoàn nhân mã khiến Đình Phương không thể không cẩn trọng.

Để tránh chạm mặt họ, e lại xảy ra những ngộ nhận không nên có, Đình Phương đành quay lại, quyết định sẽ thượng sơn bằng một lối mòn mà lúc nãy tuy có nhìn thấy nhưng đã bỏ qua.

Đó là một lối mòn mà nếu gặp người chưa từng quen đi lại ở những vùng rừng núi ắt sẽ không thể nhận ra. Đình Phương thì khác. Do Đình Phương đã quen với kiếp sống bần hàn, ngay cạnh dãy núi Thiên Thượng Đỉnh nên chỉ cần nhìn qua Đình Phương cũng nhận ra đâu là lối mòn có thể sử dụng hoặc không.

Vì là lối món ít người sử dụng, ắt hẳn chỉ có bọn hiệp lộ sử dụng mà thôi, nên cỏ vẫn mọc đầy, tạo ấn tượng đây là nơi chưa từng có người qua lại.

Nhưng trái với nhận định này của Đình Phương, từ đầu trên của lối mòn bỗng có tiếng hừ lạnh vang lên làm Đình Phương giật mình dừng lại.

Và lúc Đình Phương ngẩng mặt trông lên thì từ sau một cây cổ thủ mọc chơ vơ trên sườn núi dốc đứng chợt có một nữ lang đột ngột bước ra. Nữ lang còn khinh khỉnh hỏi :

- Các hạ đã lén nhìn một lúc lâu, như thế vẫn chưa đủ sao? Còn muốn tìm lối thượng sơn để tiếp tục dò xét ư? Ắt hẳn bản lãnh của

các hạ rất cao minh nên tuy chỉ có một mình nhưng vẫn tỏ ra to gan lớn mật, chẳng xem ai vào mắt?
Đình Phương kinh ngạc :
- Cô nương muốn ám chỉ đoàn người lúc nãy? Vậy cô nương với họ là đồng bọn? Nhưng dựa vào đâu cô nương đề quyết tại hạ có ý dò xét đoàn người? Xin đừng nhầm lẫn. Tại hạ đến Vân Mộng sơn là có mục đích riêng, nên gặp đoàn người đã là khiến tại hạ lo ngại, làm gì có mật lớn gan to để ngang nhiên dò xét như cô nương nghi ngờ.
Nữ lang tỏ ra ngang bướng lại :
- Ngươi đừng chối cãi. Chính mắt ta trông thấy ngươi cố tình chờ đoàn người khuất dạng là lập tức quay lại và chọn ngay lối đi này để tiếp tục bám theo. Dù dáng người đi có khập khiễng nhưng dẫu sao cũng là nam nhi đại trượng phu, lẽ nào ngươi không đủ đởm lược thừa nhận mọi hành vi của chính người?
Đình Phương cười lạt :
- Nếu đề cập đến chuyện dò xét thì chính cô nương là người đã cố ý dò xét tại hạ. Cô nương không phủ nhận chứ?
Nữ lang kênh mặt :
- Có dò xét ngươi ta mới biết ngươi không phải hạng quang minh lỗi lạc, chối bỏ hành vi mà người đã để ta tình cờ bắt gặp. Xem ra ngươi thiếu tư cách để trở thành nam tử hán đại trượng phu.
Đình Phương chợt nhún vai :
- Cô nương muốn nghĩ sao thì tùy. Cáo biệt.
Nhưng khi Đình Phương toan lách người bước đi thì nữ lang bằng thân pháp khinh linh bỗng dịch người chận lối :
- Ngươi chưa thể bỏ đi nếu chưa nói rõ dụng ý. Ngươi đến Vân Mộng sơn để làm gì?
Đình Phương phá lên cười :
- Dường như tại hạ cũng chưa hề nói mục đích của cô nương đến đây làm gì. Hà tất cô nương hỏi tại hạ như vậy. Cáo biệt.
Và mặc cho nữ lang ngăn lối, Đình Phương vẫn có cách dịch chuyển bước qua trước ánh mắt sững sờ kinh ngạc tột độ của nàng.
Nhưng sau đó, một lần nữa nữ lang tiếp tục vận dụng thân pháp khinh linh, lao ngược lên phía triền núi, vượt qua đầu và hạ thân chận lối Đình Phương :
- Quả nhiên ngươi cũng có đôi chút chân thài thực học, thảo nào ngươi luôn có thái độ hạ mục vô nhân. Đứng lại nào.
Bị chận lối, Đình Phương đương nhiên phải dừng lại. Ngay khi nữ lang dứt lời.
Đình Phương một lần nữa dịch người bước qua, với cách dịch

chuyển mà nữ lang dù tận mắt mục kích vẫn không thể ngăn cản bước chân Đình Phương.
Nàng động nộ, từ phía sau quật vào hậu tâm Đình Phương một kình :
- Cuồng đồ to gan. Đây nào phải nơi ngươi tự tung tự tác, mặc sức thị uy. Hãy tiếp ta một chưởng.
"Ào"
Thái độ cứ muốn hành hung một cách vô lối của nữ lang làm Đình Phương tức giận. Nhưng đúng lúc toan quay lại cùng nữ lang đối chưởng. Đình Phương chợt thở dài và sau đó vẫn tiếp tục khoa chân bước đi.
Đình Phương đi khá nhanh nên ngọn kình do nữ lang quật ra thủy chung vẫn ở phía sau Đình Phương và sau cùng là từ từ tan biến vào cảnh quang mênh mông vô tận của núi rừng Vân Mộng.
Chính thái độ không thèm đối chưởng của Đình Phương như muốn bảo nữ lang không là đối thủ, đã làm nữ lang thêm động nộ. Từ phía sau nàng tung người đến thật nhanh.
Và vừa lao qua mặt Đình Phương, nữ lang tức tốc quay lại, xô nhanh vào Đình Phương một kình :
- Sư đồ ta tuy chưa hề xem Vân Mộng sơn là cấm địa nhưng nếu để hạng cuồng đồ như ngươi đặt chân vào khu vực này thì có khác nào tự xóa đi thanh danh đã có từ mấy mươi năm qua của sư phụ ta? Nếu có bản lãnh hãy tiếp ta một chưởng, thay vì cứ bỏ chạy. Đỡ!
"Ào"
Lần này, trước hành vi của nữ lang, cứ khăng khăng đòi Đình Phương cùng nàng đối chưởng, thay vì làm Đình Phương giận dữ thì chỉ khiến Đình Phương kinh ngạc xua tay :
- Chờ đã, tại hạ sẽ đối chưởng, nếu cô nương hạ cố chỉ giáo cho một điều.
Ý của Đình Phương đã quá rõ, chỉ đối chưởng sau khi song phương minh bạch đôi điều. Nhưng thay vì dừng lại và thu chiêu như lời Đình Phương vừa kêu, nữ lang vẫn thản nhiên đẩy luôn ngọn kinh nọ vào Đình Phương, miệng thì mỉm cười đắc ý vì tự dưng Đình Phương tạo cơ hội cho nàng đắc thủ.
Đình Phương phát hiện ra thì đã là lúc trở tay không kịp.
"Bùng"
Đình Phương bị chưởng kình chấn dội, toàn thân lảo đảo và diện mạo lập tức nhợt nhạt, tái xanh.
Thấy thế, nữ lang biến sắc :
- Giỏi thật! Ta không ngờ một kẻ những tưởng là phế nhân như

ngươi lại có nội lực thâm hậu thế này. Nói mau, ngươi đến Vân Mộng sơn để làm gì? Có phải ngươi là người của Thạch Tháp bảo, đến đây để ngăn cản sư phụ ta cùng Cửu Âm giáo liên minh?
Sắc diện của Đình Phương đang từ từ hồng nhuận trở lại. Và thay vì phát tác, đáp lại một chưởng đầy ác ý của nữ lang. Đình Phương chỉ bật ra một câu hỏi :
- Tại hạ là tại hạ. Thạch Tháp bảo là Thạch Tháp bảo, hoàn toàn không có liên quan. Xin được thỉnh giáo cô nương một câu. Dám hỏi, lệnh sư là nhân vật như thế nào?
Nữ lang cười nhạt :
- Tại sao ta phải đáp câu hỏi đó? Trái lại, hãy nghe ta hỏi đây. Ngươi là ai? Tính danh? Sư thừa? Vì nguyên nhân nào không những dám đặt chân đến đây mà còn lên dò xét hành tung của bọn người Cửu Âm giáo đang đến thỉnh cầu sư phụ ta?
Đình Phương thở dài :
- Tại hạ biết giải thích thế nào cho cô nương nghe và tin lời đây. Vì tại hạ không hề có ý dò xét đoàn người lúc nãy. Và nếu không do cô nương vừa nói ra, ắt hẳn tại hạ không hề nghĩ họ là người Cửu Âm giáo.
Nữ lang cau tít đôi mày liễu :
- Ngươi nói thật chứ? Vậy ngươi đến Vân Mộng sơn để làm gì?
Đình Phương giương đôi mắt nhìn nàng :
- Quanh đây có một nơi gọi là Ngưu Lang kiều, tại hạ tin chắc cô nương có biết. Đó là nguyên nhân khiến tại hạ không ngại gian khổ, quyết tìm đến Vân Mộng sơn này.
Nữ lang giật mình, kinh ngạc :
- Ngươi đến Ngưu Lang kiều để làm gì? Trừ phi ngươi có mưu đồ bất lợi nên cố tình tìm đến đúng nơi sư đồ ta lưu ngụ. Có phải thế chăng?
Đình Phương cũng giật mình :
- Cô nương và lệnh sư cũng lưu ngụ ở Ngưu Lang kiều? Dám hỏi, phải chăng trong danh xưng của lệnh sư vốn có thêm một chữ là chữ Hận?
Nữ lang thoạt nghe liền tái sắc. Và sau đó nàng bất ngờ hất tay, đẩy thốc vào Đình Phương một ngọn kình :
- Quả nhiên ngươi cố ý tìm đến đây để gây sự, vậy thì đừng trách ta độc ác.
Đỡ chưởng?
“Ào”
Đã bị trúng kình một lần, lần này Đình Phương tuy có xua tay kêu

nàng dừng lại nhưng vẫn cẩn trọng dùng những bước chân quý dị bước tạt qua một bên :
- Tại hạ tìm đến đây là theo một lời ủy thác. Mong cô nương dừng tay, chờ nghe tại hạ phân tỏ mọi điều.
Những bước chân của Đình Phương làm cho nữ lang hụt chiêu và dĩ nhiên cũng làm nàng thêm giận dữ. Nàng phát ra một kình tế tiếp :
- Ta chỉ nghe ngươi nói sau khi đả bại được ngươi. Đỡ!
"Ào"
Đình Phương lại tránh thêm một lần nữa, và lần này cố ý cho nữ lang nhìn thấy Thiết Chỉ Hoàn đang đeo ở một ngón tay :
- Hãy xem vật gì tại hạ đang đeo ở trên tay. Đó là vật tại hạ nhận chịu sự ủy thác đem đến đây giao cho một người có tên là Hận. Mau mau dừng tay nào.
Nhưng nữ lang vẫn cứ hăm hở lao đến :
- Vật của ngươi thì ngươi cứ đeo, liên quan gì đến ta mà bảo ta nhìn. Nếu ngươi không phải hạng khiếp nhược, hãy đỡ ta một chưởng. Đỡ!
"Ào"
Đình Phương lập tức thu tay có đeo Thiết Chỉ Hoàn về, đồng thời hất mạnh tay còn lại ra :
- Vì ngỡ cô nương là người có liên quan đến di vật này nên tại hạ thủy chung vẫn cứ nhân nhượng. Nhưng lần này thì khác, tại hạ đành đắc tội với cô nương một phen. Đỡ!
Nhưng Đình Phương vừa hất tay xô thành kình thì từ giữa thinh không bỗng vang lên tiếng nạt cực lớn :
- Phích Lịch Lôi Phong chưởng! Lui lại mau, Tuyết nhi! Cứ để sư phụ đối phó với cuồng đồ. Tiểu tử, đỡ!
Và cũng từ giữa thinh không một luồng chỉ phong xuất hiện, xé gió lao thẳng vào ngọn kình vừa được Đình Phương xô ra.
Nhị kình này, một ào ào như cuồng phong vũ bão, một mảnh dẻ như sợi tơ trời giăng giữa không trung, khi chạm nhau liền tạo ra một tiếng chấn động long trời lở đất.
"Ầm"
Đình Phương bị chấn dội và thất kinh nhìn một phụ nhân có lẽ niên kỷ đã vượt qua ngũ tuần vừa ung dung hạ thân bên cạnh nữ lang. Tuy vậy, dáng vẻ ung dung của phụ nhân có lẽ chỉ là giả vờ vì Đình Phương nghe phụ nhân ngay khi hiện thân đã buột miệng đặt ngay câu hỏi dĩ nhiên là cho Đình Phương :
- Còn trẻ như ngươi, không lẽ ngươi đã sớm đạt hết chân truyền của lão ma Phích Lịch Lôi Quân?

Nhưng dẫu sao kết quả của lần chạm chiêu cũng làm Đình Phương kiêng dè, ngấm ngầm khiếp sợ bản lãnh của phụ nhân. Vì thế, lúc đáp lời, Đình Phương dù không muốn vẫn phải tỏ ra hòa nhã :
- Vãn bối bạo gan xin hỏi tiền bối một câu, phải chăng nhân vật có tên là Hận vốn ám chỉ tiền bối. Riêng về Phích Lịch Lôi Quân gì đó tiền bối vừa đề cập, thật đáng tiếc, vãn bối chưa từng nghe bao giờ.
Phụ nhân nọ khinh khỉnh, mai mỉa bảo Đình Phương :
- Là anh hùng, điều cốt yếu là dám làm dám nhận. Kẻ còn trẻ như ngươi học gì không học lại đi học điều dối trá, so với ác ma Phích Lịch Lôi Quân thì ngươi đúng là hậu sinh khả úy. Có bản ngưu tầm ngưu, mã tầm mã thì không hề sai. Đúng vậy, trong bốn nhân vật với mệnh danh là Trường - Hận - Thiên - Thu, lão thân chính là nhân vật đứng hàng thứ hai. Nói mau, ngươi tìm lão thân là có dụng ý gì?
Bị xem là kẻ dối trá, Đình Phương tức thầm trong lòng. Do vậy, khi biết đối phương chính là nhân vật đang tìm. Đình Phương vội tháo Thiết Chỉ Hoàn từ ngón tay ra :
- Có vật này mà theo di tự của một nhân vật khuyết danh, vãn bối đã tự hứa là sẽ giao hoàn cho tiền bối.
Phụ nhân không cần nhìn ngó gì vật nọ, vẫn tiếp tục hỏi như tra vấn Đình Phương :
- Lúc nãy nghe bảo ngươi nhận chịu sự ủy thác. Sao bây giờ lại nói là của một nhân vật khuyết danh? Cách nói nào là đáng tin đây?
Đình Phương vẫn đưa Thiết Chỉ Hoàn ra phía trước :
- Tiền bối có nhận hay không nhận lại vật này? Hay đây là vật thật ra không phải giao cho tiền bối?
Phụ nhân sa sầm nét mặt :
- Thiết tưởng trên khắp giang hồ, ước độ năm mươi năm trở lại đây dường như chỉ có một mình lão thân dùng chữ hận thay cho danh xưng. Vật đó nếu không giao cho lão thân thì có lẽ không còn nhân vật nào khác để ngươi giao.
Phụ nhân chợt quay đầu hất hàm ra lệnh cho nữ lang :
- Tuyết nhi mau thay ta thu hồi vật nọ.
Đình Phương chợt rụt tay về :
- Khoan đã. Vấn còn một di ngôn nữa kèm theo. Mong tiền bối nhẫn nại chờ nghe cho hết, sau hãy quyết định là có muốn thu hồi hay không?
Phụ nhân có một thoáng giật mình, hay nói đúng hơn là trên sắc mặt hồng xuất hiện vẻ lo ngại :
- Có di ngôn nào? Sao bảo đó là vật của một người khuyết danh? Đã không gặp người lưu vật thì di ngôn gì đó làm sao ngươi có?

Đình Phương giải thích :
- Tuy không đích thân gặp mặt nhưng người lưu vật cũng có di tự lưu lại. Có hiểu đó là di ngôn cũng không có gì sai ngoa.
Phụ nhân vụt thở hắt ra một hơi :
- Di ngôn đó như thế nào?
Đình Phương đáp :
- Di tự đó ghi rõ: “Muốn có võ công cái thế hãy giao vật này cho Hận”. Có lẽ tiền bối đã nghe rõ, không cần vãn bối lặp lại lần thứ hai?
Sắc mặt của phụ nhân chợt biến đổi, như thể câu di ngôn kia làm phụ nhân bàng hoàng. Không những thế phụ nhân còn bị chao người, và nếu không có nữ lang được phụ nhân gọi là Tuyết nhi kịp thời đưa tay đỡ lại, thì có lẽ phụ nhân đã bị ngã sau vài lượt chao người.
Và Đình Phương nghe phụ nhân lẩm bẩm, tự thốt lên những lời không rõ đầu đuôi :
- Vậy là y đã bị mất mạng? Và kẻ hạ thủ y lại đúng là y đã đoán? A... ta đã mơ hồ nghĩ thế sau thời gian dài y thất hẹn. Vậy mà ta vẫn cứ chờ y, chờ y mãi, thay vì tìm giết hắn, báo thù cho y.
Đối với Đình Phương có lẽ phản ứng của phụ nhân bất quá chỉ làm Đình Phương nghĩ đây là phản ứng của một người vì quá bàng hoàng lo nghĩ nên cũng như hóa cuồng và ắt hẳn sẽ không làm Đình Phương bận tâm. Tuy nhiên, về cữ thất hẹn phụ nhân vừa đề cập thì làm cho Đình Phương liên tưởng đến Tiêu Kỷ Ngọc với quãng thời gian ba mươi năm dài khắc khoải đợi chờ, sự liên tưởng này khiến Đình Phương không thể không có sự đồng cảm thiên về phụ thân.
Do đó, Đình Phương chợt hỏi :
- Vậy là tiền bối đã biết ai là người đã lưu tự di ngôn, bảo vãn bối giao hoàn vật này cho tiền bối? Nhưng dựa vào đâu tiền bối đề quyết nhân vật này đã mất mạng? Còn biết rõ hung thủ đã hạ sát nhân vật này?
Thái độ đồng cảm của Đình Phương thật không ngờ chỉ nhận được sự hằn học của phụ nhân qua câu phụ nhân hạch hỏi vật cấn :
- Nói mau, ngươi tìm thấy vật này trong trường hợp nào? Hay chính ngươi vì có liên quan đến cái chết của y nên đã cùng hung thủ lập mưu, dùng vật này để truy tìm đến ta, định giết ta để diệt khẩu? Mau nói!
Đình Phương ngớ người, sau đó bực tức đáp :
- Tiền bối đừng quá hồ đồ. Thiết tưởng có một điều này tiền bối nên minh bạc là vãn bối tuy phải vất vả khổ công mới biết ai là nhân vật cần phải gặp để giao hoàn vật này. Nhưng đừng nghĩ đấy là vãn bối

trông mong vào sự báo đáp, sẽ được tiền bối truyền thụ cho võ công cái thế. Và nếu tiền bối thật sự lo ngại về điều đó, hừ, tiền bối cứ tùy tiện giữ lại võ công cái thế cho bản thân, vãn bối không nhận đâu. Cáo biệt.
Sau khi ném Thiết Chỉ Hoàn lại, Đình Phương giận dữ quay người bước đi.
Bỗng có tiếng nữ lang quát :
- Gia sư đang hỏi, không những ngươi không đáp mà còn tùy ý bỏ đi. Đây là nơi ngươi muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao? Mau đứng lại.
Cũng như đôi ba lần trước đó, nữ lang lại đột nhiên xuất hiện chắn lối Đình Phương.
Đình Phương bật cười :
- Vật cần giao tại hạ đã giao đến cả võ công cái thế là phần báo đáp tại hạ cũng không màng. Nếu muốn ngăn giữ tại hạ lại hãy trông chờ bản lãnh của cô nương vậy. Ha... Ha...
Thoáng mắt, Đình Phương đã lách qua người nữ lang và thản nhiên bỏ đi như không hề bị ai chắn lối.
Nhưng có một tiếng gầm cực lớn bỗng vang lên làm Đình Phương giật mình dừng lại. Đó là tiếng gầm Đình Phương nghe khá quen tai :
- Ngươi cứ thử tiếp tục bỏ đi xem, nếu có thể thoát khỏi Vân Mộng sơn này, bản thân ta nguyện suốt quãng đời còn lại làm nô bộc cho ngươi.
Đình Phương quay nhanh người về phía vừa có tiếng phát thoại :
- Lại là lão? Gọi là Lục sư gia như độ nào bây giờ lão đã có danh xưng khác chính thức hơn?
Trước mặt Đình Phương lúc này chính là nhân vật Lục sư gia độ nào đã thay mặt Bảo chủ Thạch Tháp bảo thu nhận Đình Phương vào làm gia nhân. Lục gia sư cười lạt :
- Đối với ngươi ta vẫn là Lục sư gia. Vì thủy chung ta và ngươi dường như là hai kẻ có lắm duyên nhiều nợ, đi đến đâu cũng gặp nhau, kể từ lần gặp đầu tiên ở Thạch Tháp bảo.
Đình Phương cười khẩy :
- Tại hạ nghĩ có khác hơn một chút. Vì hễ mỗi lần gặp lão là cứ y như rằng tại hạ gặp khốn khổ đủ điều. Đến mấy phen suýt mất mạng. Chẳng hay lần này sẽ sao đây?
Phụ nhân nọ vụt lên tiếng xen vào :
- Giáo chủ bảo đã gặp mặt tiểu tử ở Thạch Tháp bảo? Liệu tiểu tử có liên quan gì đến Đoàn Nam Long, nhân vật đều được hai chúng ta quan tâm?
Đình Phương kinh ngạc nhìn Lục sư gia :

- Lão là Giáo chủ Cửu Âm giáo?
Lão Lục sư gia không đếm xỉa gì đến câu Đình Phương vừa hỏi, lão cười nhìn phụ nhân, nói bằng giọng quan tâm :
- Bản nhân thừa biết nguyên nhân nào Tiên tử hỏi câu này. Tiên tử yên tâm, tiểu tử không những không liên quan gì đến Thạch Tháp bảo mà dường như còng dự phần vào cái chết mờ ám của Đoàn Nam Long. Riêng việc bản nhân xuất đầu lộ diện ngăn giữ tiểu tử lại, chủ ý là giúp Tiên tử tra hỏi minh bạch những gì có liên quan đến sự thất tung có hiểu của Trường lão huynh.
Và Đình Phương thực sự ngạc nhiên vì liền sau đó lão Lục sư gia đột nhiên quay sang hỏi Đình Phương một câu khá bất ngờ :
- Nếu bản nhân đoán không lầm, ngươi đã tìm thấy di vật ở ngay tại Thạch Tháp bảo?
Do ngạc nhiên nên Đình Phương chỉ đáp trả lão bằng một câu hỏi ngược lại :
- Sao lão biết?
Lão phá lên cười và một lần nữa quay sang nhìn phụ nhân :
- Chứng tỏ mọi việc xảy ra đều đúng với những gì bản nhân đã tỏ bày cùng Tiên tử. Nay Đoàn Nam Long đột ngột bị đoản thọ nhưng hãy còn Đoàn Khắc Lân.
Tính khí của gã này như thế nào ắt hẳn Tiên tử cũng thừa biết, di chí cùng dã tâm của Đoàn Nam Long thế nào cũng được Đoàn Khắc Lân tiếp tục thực hiện. Bản nhân hy vọng Tiên tử sớm thấu hiểu để mau chóng có quyết định.
Chỉ cần nghe đến đây Đình Phương lập tức hiểu điều gì đang xảy ra giữa phụ nhân nọ và lão Lục sư gia Giáo chủ Cửu Âm giáo. Và Đình Phương càng thấu hiểu hơn do nhớ đến câu nữ lang kia từng nói, khi nghi ngờ sự hiện diện của Đình Phương ở đây là ngăn cản sự liên minh giữa sư phụ nữ lang và Cửu Âm giáo.
Đoán biết rõ mưu đồ này và tin rằng khi tiến hành chuyện liên minh là lão Lục sư gia có dụng ý, Đình Phương vội kêu lên :
- Khoan đã. Ta muốn hỏi lão một câu. Nếu lão thực sự là Giáo chủ Cửu Âm giáo thì cớ gì hiện nay đang có một nhân vật tự nhận là Phó giáo chủ và nhân vật này đang có y truy tìm quyển bí kíp Cửu Âm khúc?
Lục sư gia thoáng khựng người và liền sau đó đột ngột tung kình quật vào Đình Phương :
- Chớ nói nhảm. Tạ phó giáo chủ đã uổng mạng từ lâu. Riêng về bí kíp Cửu Âm khúc, có phải lão tặc Phích Lịch Lôi Quân sai ngươi đến đây dò la, tìm cơ hội chiếm đoạn? Nếu vậy, ngươi đừng trách bản

nhân độc ác. Đỡ!
“Ào”
Bị tấn công bất ngờ, Đình Phương vội vàng phát chiêu, miệng quát vang :
- Ta đã bảo ta không biết Phích Lịch Lôi Quân là ai, lão chớ có hồ đồ đề quyết bừa. Đỡ!
“Bùng!”
Đình Phương bị chao đảo thật mạnh và lúc đó là lúc lão Lục sư gia thừa cơ hội lao đến tấn công liên tục bất tận :
- Tiên tử bảo ngươi là kẻ dối trá quả không sai. Miệng thì phủ nhận sự liên quan đến Phích Lịch Lôi Quân nhưng công phu vận dụng vẫn cứ là Lôi Phong chưởng Phích Lịch, kẻ tiền hậu bất nhất như ngươi thật đáng chết.
“Ào”
Đình Phương bị rơi vào thế bị động, không những về phương diện chiêu thức đang bị Lục sư gia áp đảo mà cả về phương diện lời lẽ ngôn từ. Bởi Đình Phương ngay lúc này dù có mười miệng cũng không thể giãi bày chuyện vì sao Đình Phương am hiểu công phu Phích Lịch chưởng Lôi Phong, khiến khó bề thoát hai chữ dối trá vừa bị hết người này đến người khác gán ghép.
Thân thủ của Lục sư gia càng lúc càng tỏ ra cao minh thượng thừa. Lão liên tiếp tấn công khiến Đình Phương khốn đốn trăm bề trong việc duy trì sinh mạng.
Do đó, Đình Phương tuy có nhờ thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ để đôi lần kịp tránh chiêu trong gang tấc nhưng bản thân vẫn cứ bị lão dồn ép, bức lùi mãi về phía hậu.
Lão Lục sư gia như cố ý bức lùi Đình Phương. Vì khi bị đẩy lùi khá xa, xa hẳn nơi phụ nhân nọ và nữ lang đứng nhìn, lão chợt cười lạnh :
- Chuyện bí kíp Cửu Âm khúc đang do ta chiếm hữu là chuyện cơ mật, ta chỉ muốn giữ kín cho riêng ta. Ngươi phải chết, đó là số phận đã dành cho ngươi đấy. Hà hà...
Và đấu pháp của lão vụt thay đổi, trong tay lão chợt xuất hiện một thứ vũ khí lạ đời. Đó là một vật ngắn tựa đoản côn nhưng thon nhỏ hơn côn, đồng thời còn có năm bảy lỗ nhỏ xuất hiện dọc theo chiều dài của vật nọ. Và với vật có màu trắng đó, lão Lục sư gia chợt khoa tay vũ lộng vật nọ, tạo thành một làn bạch vụ mơ hồ, chụp thẳng vào Đình Phương.
Đình Phương chợt nhận định, lão chỉ với hai tay không thôi mà Đình Phương còn chưa là đối thủ, thì lúc này một khi lão đã dùng đến khí

giới ắt việc lão muốn Đình Phương mãi mãi câm miệng là điều có thật. Vì Đình Phương chỉ có chết đi thì tin tức về chuyện lão đang sở hữu bí kíp Cửu Âm khúc sẽ không còn ai khác biết nữa ngoài lão.
Nghĩ đến đây, Đình Phương dù có rúng động đến tận tâm cang thì vì sinh mạng bản thân cũng phải liều lĩnh. Đình Phương liền vận dụng tột độ thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, tìm cách thoát xa phạm vi uy lực cảu làn bạch vụ mơ hồ, đồng thời còn phẫn nộ dốc toàn lực quật một kình mãnh liệt vào lão :
- Ta có chết thì lão cũng đừng mong toàn mạng. Đỡ chiêu!
“Ào”
Thì vừa lúc đó Đình Phương chợt nghe từ vật nọ bỗng thoát ra một chuỗi thanh âm réo rắt, tuy là trầm bổng véo von như tiếng chim muông đua hót réo gọi bình minh nhưng lại mang âm điệu sát phạt như muôn ngàn tiếng rít của lũ quái xà đang cơn cuồng nộ.
Chuỗi thanh âm trầm bổng này vừa lọt vào tai, toàn thân Đình Phương liền rúng động, run bắn lên vài lượt, làm cho chiêu chưởng Đình Phương đang dốc toàn lực quật ra chợt xuôi xuống, như người vừa bị trước bỏ đôi tay ngay lúc cần dùng đến. Không những thế, thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ đang do Đình Phương thi triển vận dụng cũng bị tác động.
Đó là lúc làn bạch vụ mơ hồ do lão Lục sư gia tạo ra đổ ập vào Đình Phương.
“Bùng!”
Đình Phương lảo đảo thối lui nửa trượng, toàn thân khí huyết bị chao đảo nhộn nhạo đến suýt thổ huyết ra.
Lão Lục sư gia thấy vậy, lại lao lên :
- Còn không mau nạp mạng ư? Đỡ!
Đình Phương hoàn toàn thúc thủ, đành giương mắt nhìn trừng trừng vào đối phương.
Đến lúc tưởng chừng chết chắc, Đình Phương chợt nhật thấy lão đang hạ thủ Đình Phương không phải bằng vật trăng trắng kỳ quái nọ, mà là tả thủ bằng xương bằng thịt của lão cùng lúc nãy, nhờ chuỗi thanh âm réo rắt trầm bổng không còn, may mà lão không tiếp tục sử dụng thứ khí giới kỳ quái đó, nên mọi tác động lúc nãy có làm Đình Phương vô lực thì bây giờ cũng đã tiêu tan.
Đình Phương liền theo bản năng, chợt dịch tạt người qua một bên tả nửa bộ.
Độ dịch chuyển tuy ngắn nhưng vẫn có diệu dụng là làm cho chiêu kình của lão Lục sư gia chỉ còn chạm vào Đình Phương một nửa uy lực.

Và với nửa uy lực này, lại quật đúng vào nửa thân người bên hữu của Đình Phương, làm thân hình Đình Phương chỉ bị xoay nghiêng, Đình Phương liền nhân đó tung người đào tẩu.
Lão Lục sư gia giật mình, vội đuổi theo :
- Chỉ mới cách biệt chưa lâu, thật không ngờ ngươi lại sớm đạt đến thân thủ này. Bây giờ nếu không giết ngươi, sau này bản nhân còn mong gì ăn ngon ngủ yên được với ngươi? Chạy đi đâu?
"Vút"
Phát hiện bị truy đuổi, Đình Phương vì tự hiểu nhược điểm của bản thân chính là thuật kinh công nên vào dám cùng lão kéo dài mãi tình thế này.
Do đó, vừa phát hiện một ngạch đá có thể lách vào, Đình Phương lập tức chuyển phương, lao luôn vào đó.
Đuổi theo bén gót Đình Phương lão Lục sư gia buông tràng cười đắc ý :
- Tử kỳ của ngươi đã điểm. Và đây là lời cuối cùng bản nhân dành cho ngươi. Vĩnh biệt! Ha ha...
Đình Phương mặc kệ lão, vẫn mải miết lách sâu vào ngách đá.
Nhưng được một lúc, tuy ở phía sau không còn bị lão Lục sư gia truy đuổi nữa, nhưng Đình Phương chợt hiểu vì sao lão có thái độ đắc y khi thốt lời vĩnh biệt.
Trước mặt Đình Phương ngách đá chợt phình rộng, đồng thời hàng loạt nhiều ánh hào quan bỗng bất thần bùng cháy lên, giúp Đình Phương nhận ra cảnh ngộ gì đang xảy ra.
Hiện hữu ngay bên trong ngách đá này là một nhóm nhân vật hơn mười ngươi.
Trong số đó có hai nhân vật mà thoạt nhìn Đình Phương liền nhận ra. Họ là hai nhân vật có dáng vẻ hoạt kê nhất trong đoàn người tiến về phía Vân Mộng sơn như Đình Phương đã trông thấy.
Ánh mắt sững sờ đang do Đình Phương xạ chiếu vào họ làm cho họ có nhiều phải ứng trái ngược nhau.
Có một số đắc ý cười vang :
- Ngươi có nằm mơ cũng không ngờ nơi này đã bị bọn ta mai phục phải không? Ha... ha?
- Giáo chủ bổn giáo đâu phải nhân vật tầm thường, kém tâm cơ, để không lường trước được mọi việc sẽ diễn ra như thế này? Phen này dù ngươi có chắp thêm đôi cánh cũng không thể thoát. Ha... ha...
Nhưng cũng có một ít nhân vật trong số họ chợt kêu lên :
- Ngỡ là địch nhân nào khó đối phó. Hóa ra Giáo chủ huy động bao nhiêu đây người chỉ vì một tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa thế này thôi

sao?
- Hừ! Đối với tiểu tử chỉ cần mỗi một mình Lâm mỗ là đủ. Giết gà đâu cần gì dao mổ trâu?
- Không sai. Và hà tất phải phiền đến Lâm Hương chủ. Cũng chẳng đáng để uổng phí Thất Tiên Ảo Vọng Cảnh là bảo bối do toàn thể huynh đệ ta mất mười mấy năm tâm huyết mới hoàn thành. Một mình lão Hắc Ngưu này là đủ thu thập tiểu tử. Hãy xem đây.
Âm thanh rổn rảng như tiếng thanh la vỡ vừa quát lên sau cùng là do nhân vật cao to lực lưỡng có mang vết sẹo kỳ quặc ở bên tả mặt phát ra. Và cùng với câu ngạo nghễ ngông cuồng "Hãy xem đây" là nhân vật có vết sẹo kỳ quặc đó lập tức lao hùng hục vào Đình Phương.
Với vóc dàng cao to kỳ vỹ và thái độ lầm lũi lao đến của nhân vật nọ giữa một nơi tranh tối tranh sáng thế này làm Đình Phương không thể không liên tưởng đến tình cảnh bản thân khi không bị một con Đại Ngưu bất ngờ xông vào húc.
Với sự liên tưởng này, Đình Phương lòng có cảm nhận lực hút đó là rất mạnh, rất lợi hại. Do vậy Đình Phương nào dám xuất lực ngăn cản, đánh xoạc người tạt bộ, bước chéo qua một bên để tránh. Đình Phương vừa thực hiện xong động tác này liền ngớ người khi nghe nhân vật tự xưng là Hắc Ngưu chợt cười rống lên :
- Điều gì lão Hắc Ngưu này đã nói là cấm sai. Tiểu oa nhi ngươi cũng vô dụng và bất lực như bao kẻ vô dụng khác thôi, vẫn không thoát nổi một chiêu Thoái Đầu Nhất Ngưu Đả Trụ Thiên của lão Hắc Ngưu này. Ha... ha...
Đang lúc Đình Phương cười, Đình Phương chợt nghe một lực đạo cực mạnh bỗng xuất hiện từ phía hậu và lực đạo này nhằm thẳng vào đại huyệt toàn cơ bên tả người Đình Phương lao mạnh vào.
Đình Phương thất kinh vội quay đầu ngoái nhìn.
Đến khi phát hiện đó là cái đầu lực lưỡng của nhân vật Hắc Ngưu - Sau khi lao vượt qua bên tả Đình Phương đã bất thần ngoặc lại để đùng dầu làm vật công kích thẳng vào đại huyệt toàn cơ của Đình Phương - thì Đình Phương thật sự ngỡ ngàng trước đấu pháp lỳ lạ của nhân vật này. Vì qua những gì Đình Phương đa tự luyện, liên quan đến võ công, đâu có loại công phu nào mà Đình Phương đọc thấy cho biết chuyện có người dùng đầu làm phương tiện để giao đấu? Đã không từng đọc thấy chuyện đó thì dĩ nhiên Đình Phương cũng không thể biết phải dùng chiêu thức gì hoặc thủ pháp gì hầu đối phó với đấu pháp dùng đầu để tấn công của nhân vật này.
Với một thoáng ngỡ ngàn nà đã quá đủ cho Đình Phương lãnh hậu

quả.
“Tung!”
Đại huyệt Toàn cơ và cả một vùng da thịt cạnh đó của Đình Phương đã bị cái đầu giáng mạnh vào, một lực đạo mạnh như thể Đình Phương vừa bị Thiên Lôi đả, khiến Đình Phương bị bắn người qua bên hữu.
Những nhân vật đang đứng ngoài quan chiến thấy vậy đồng thời cười vang :
- Hảo công phu!
- Ai dám bảo chiêu Thoái Đầu Nhất Ngưu Đả Trụ Thiên của lão Hắc Ngưu huynh đệ là quá kém so với bao công phu khác?
- Tính đi tính lại thì dường như cũng với chiêu này Hắc Ngưu lão huynh trước sau đã đả bại có đến trăm đối thủ. Thật đáng coi là thiên hạ đệ nhất công phu. Ha... ha...
Đình Phương cũng phải ngấm ngầm thừa nhận sự lợi hại của công phu này. Vì thế ngay khi có thể tạm ổn định mức bộ, Đình Phương vẫn phải len lén quan sát nhân vật Hắc Ngưu, để liệu tính hoặc ngay bây giờ hay một lúc nào đó lão Hắc Ngưu lại tiếp tục dùng chiêu thức với đấu pháp lạ lùng đó tấn công Đình Phương.
Không nhìn thì không sao, Đình Phương vừa nhìn liền tỏ ra bàng hoàng, chàng thấy nhân vật nọ trợn mắt nhìn nhìn chàng. Lão Hắc Ngưu còn bật kêu :
- Ôi chao. Xương cốt ngươi không lẽ được làm bằng thiết luyện? Ngươi còn toàn mạng lại không tỏ ra suy chuyển chút nào sau một chiêu đắc ý nhất của ta sao?
Kêu xong, lão Hắc Ngưu còn quay qua hỏi đồng bọn :
- Chư vị nói đi, là lão Hắc Ngưu này sút giảm công phu hay bản lãnh của tiểu tử khá thật? Vì bình sinh mỗ chưa gặp tình huống này bao giờ?
Vẻ ngây ngô chân thật có phần chất phác của nhân vật Hắc Ngưu làm Đình Phương phì cười. Nhưng vừa mở miệng cười, Đình Phương đã nhăn mặt kêu :
- Đầu lão được làm bằng thiết luyện thì có. Cao Đình Phương ta đang đau khắp ngươi, chí ít phải gãy đôi hai ba cọng xương đây này.
Phát hiện vẻ đau đớn của Đình Phương là thật. Hắc Ngưu liền cười toe toét :
- Chí ít cũng phải như thế chứ? Vì đâu lý nào đầu của Hắc Ngưu ta lại mềm hơn đám xương cốt hãy còn non nớt của ngươi. Nhưng dù sao cũng phải thừa nhận rằng ngươi là một tiểu tử khá, chịu nổi một húc của ta mà vẫn toàn mạng. Ha... ha...

Hắc Ngưu cười làm cho vết sẹo kéo chéo bên tả mặt càng thêm hoạt kê, khiến Đình Phương đánh nén cười và quay đầu về phía khác, vì sợ hễ mở miệng cười ắt sẽ làm chỗ đau lại đau đớn thêm.
Nhưng vừa quay đầu đi, Đình Phương lập tức nhìn thấy có một nhân vật đang nhìn tận lực vào Đình Phương.
Trong tay nhân vật này là một thanh đoản kiếm, có hình dạng cong cong như trăng lưỡi liềm.
Đang lao đến, thấy Đình Phương đã phát hiện, nhân vật này liền quát :
- Không phải ta muốn ám toán ngươi. Nhưng lệnh Giáo chủ buộc ta phải tuân hành. Đỡ!
“Ào”
Tiếng quát vừa dứt thì cũng là lúc thanh loan đao kiếm được chủ nhân của nó chém sả vào Đình Phương theo chiều dọc, làm Đình Phương kinh tâm vội vận dụng Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp để lẩn tránh.
Nhưng chiêu thức của thanh Loan kiếm không phải chỉ có thể. Đình Phương vừa nhích ngang tránh qua một bên thì đối phương cũng biến chiêu :
- Chiêu Loan Kiếm Đảo Càn Khôn của ta đâu dễ để ngươi toàn mạng. Chết này!
Lập tức thanh loan kiếm đang đà chém dọc xuống bỗng hoành ngang loang loáng đảo qua đảo lại khắp người Đình Phương nhanh không thể tả, cho Đình Phương cảm nhận đó quả là một chiêu có thể làm điên đảo càn khôn như tên của chiêu thức vừa được nhân vật nọ đắc ý quát bảo.
Lực đạo từ thanh kiếm còn uy hiếp các huyệt đạo ở phần thân trước, khiến Đình Phương thật sự khinh hoảng, chỉ còn biết kỳ vọng vào thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ sẽ đủ biến ảo giúp bản thân toàn mạng.
“Rẹt, rẹt...”
Đình Phương nhanh đến mấy cũng bị thanh Loan kiếm chém tơi tả khắp người và trước mắt ai cũng thấy có rất nhiều mảnh y phục vụn vặt từ người Đình Phương lả tả bay ra như trăm ngàn cánh hồ điệp chập chờn xuất hiện lúc xuân về.
Đến nỗi nhân vật đang chú sử dụng thanh Loan kiếm cũng đắc ý cười rộ :
- Họ Lao này từ khi luyện kiếm đến giờ chưa lần nào thấy uy lực của chiêu Loan Kiếm Đảo Càn Khôn đạt mức lợi hại như vậy. Thật không uổng công Lao mỗ vẫn đêm ngày miệt mài khổ luyện. Ha... ha...

Nhưng thanh âm của Hắc Ngưu bỗng vang lên, làm chuỗi cười đắc ý của họ Lao đành tắt ngấm :
- Không đúng rồi. Lao huynh đệ. Như không có chiêu kiếm nào của họ Lao ngươi phạm được vào da thịt tiểu tử? Lao huynh đệ sao không lo lấy mạng tên tiểu tử, mải phá hủy y phục của tiểu tử thì có ích gì?
Đình Phương nhờ nghe vậy mới bàng hoàng nhìn lại thân. Quả nhiên Hắc Ngưu nói không sai, ngoại trừ bộ y phục ở thân trước bị chiêu Loan Kiếm Đảo Càn Khôn chém tơi tả thì hầu như khắp người Đình Phương không bị chút vết tích gì cho thấy đã bị kiếm đả thương.
Đình Phương tự nhìn thân thì nhân lúc họ Lao cùng gương mắt nhìn khắp thân thể ở phần trước của Đình Phương, với cái nhìn săm soi đó, họ Lao bỗng mở miệng cười :
- Ai bảo Hắc Ngưu ngươi là kiếm của ta chưa chạm vào da thịt tiểu tử? Hãy nhìn đầu vai bên tả của tiểu tử thì rõ. Ha... ha...
Mọi người cùng gương mắt nhìn, kể cả Đình Phương cũng nhìn. Quả nhiên ở đầu vai bên tả của Đình Phương, lồ lộ qua lớp y phục bị chém vụn, ai ai cũng nhìn thấy có một vệt huyết tích. Vệt đó tuy nhỏ, mảnh nhưng dẫu sao vẫn là dấu tích cho thấy da thịt của Đình Phương rốt cuộc cũng bị thanh Loan kiếm cứa đứt thành lằn và đang ri rỉ máu.
Trong những nhân vật đang đứng nhìn liền có một giọng ồm ồm vang lên :
- Trên thân kiếm có độc, một loại độc hễ thấy máu là thấm ngay. Thu thập được tiểu tử chính Lao Duy Khả huynh đệ là người lập công đầu. Khá lắm.
Và sau khi phát thoại xong, chính nhân vật này lên tiếng đếm :
- Một, ngã này. Hai, ngã này...
Nghe thế, cả lũ người nọ cũng hùa nhau đếm tiếp :
- Ba, ngã này. Bốn, ngã này...! Năm, ngã..
Họ sẽ đếm mãi nếu nhân vật có dáng dấp bên ngoài trông như một tiểu đồng không lên tiếng cất giọng khàn khàn lão già, chợt đột ngột kêu lên :
- Đừng đếm nữa, vô ích. Vì nếu ngã, tiểu tử đã ngã từ lâu. Đâu có lần nào bọn ta phải mỏi miệng đếm những mười mấy tiếng như thế này?
Đình Phương vỡ lẽ. Vậy là sau lần bị trúng hai loại kịch độc cùng lúc vô tình Đình Phương lại có tấm thân vạn độc bất xâm. Đình Phương phá lên cười :

- Thật đắc tội vì đã để Lao Duy Khả các hạ thất vọng. Cao Đình Phương này từ lâu như không hề ngại bất kỳ chất độc gì. Nhưng việc y phục bị phá hủy thế này, ắt hẳn Lao các hạ không thể lẩn tránh trách nhiệm. Xem đây!
Đình Phương chợt dịch người, lao áp vào họ Lao, hai tay tung ra chờn vờn, vây hãm khắp thân đối thủ.
Họ Lao giật mình hồi bộ :
- Nhiếp Hồn Mê Tông quyền?
Tiểu tử ngươi sao lại được lão Sắc Quái khả ố truyền thụ cho loại công phu này?
Đình Phương càng lúc càng lần tới, vẫn cứ chờn vờn song quyền uy hiếp Lao Duy Khả :
- Đừng vội nghĩ ta và Lão Quái đó có liên quan. Ta chỉ có ý luyện loại độc quyền này để mai hầu dùng nó đối phó với chính chủ nhân của nó. Nhưng trước mắt vẫn cứ lo chiếm đoạt y phục của Lao các hạ, gọi là bù đắp lại tổn thất các hạ đã gây ra cho Cao Đình Phương ta. Đỡ.
Bộ quyền Nhiếp Hồn Mê Tông quyền do Đình Phương vận dụng cứ như một bức quyền phong kỳ ảo có công dụng làm cho đối phương càng lúc càng loạn thần loạn nhãn.
Và khi công dụng đó đạt được, nghĩa là họ Lao dù có lùi đến đâu thì cũng bị quyền phong lấn áp, uy hiếp. Đình Phương lập tức lòn tay này dưới tay nọ, quật vỗ một kình vào huyệt Linh Đài của họ Lao :
- Hoặc các hạ mất mạng hoặc chấp nhận tự lột bỏ y phục bồi hoàn cho ta. Đỡ.
Huyệt Linh Đài bị uy hiếp trầm trọng, Lao Duy Khả đương nhiên vì không muốn mất mạng đành phải có phản ứng đúng như Đình Phương dự trù. Đó là Lao Duy Khả xoay người, cố tránh thoát chiêu công kích hiểm ác của Đình Phương, đồng thời còn thuận tay chém sả thanh Loan kiếm về phía hậu, đề phòng Đình Phương thừa cơ hội tập kích hậu tâm.
Nhưng Đình Phương không hề có ý đó. Vì thế, họ Lao xoay người thì Đình Phương cũng xoay theo. Để rồi Đình Phương vừa phì cười vừa ung dung vươn tay điểm nhẹ vào huyệt Định Thân của Lao Duy Khải :
- Nghĩ tình các hạ chưa gây tổn thương nào đáng kể, Cao Đình Phương ta thật không nhẫn tâm tiễn các hạ vào Quỷ Môn quan. Đắc tội.
Đình Phương vừa điểm vào huyệt Định Thân là Lao Duy Khải lập tức đứng bất động.

Nhưng Lao Duy Khả vẫn còn miệng để sử dụng. Lão bỗng quát :
- Thân thủ của tiểu tư quả bất phàm. Chư huynh đệ nếu không muốn thấy Lao mỗ bị sỉ nhục hãy mau mau dùng ngay bảo bối Thất Tiên Ảo Vọng Cảnh. Lao mỗ thà chết vinh hơn sống nhục.
Vì đây đã là lần thứ hai Đình Phương nghe đề cập đến thứ bảo bối có cách gọi kỳ lạ này, nên không thể không nghi đó là thứ công phu hoặc thứ gì đó đại loại như thế rất lợi hại.
Để đối phó với Đình Phương liền đặt một bàn tay lên đỉnh đầu họ Lao :
- Không được manh động. Nếu dám trái lời tại hạ quyết không khách sáo, sẽ hạ thủ ngay họ Lao.
Hắc Ngưu tỏ ra kinh hoảng :
- Ngươi không được là bừa nha. Hãy buông tha cho Lao huynh đệ, đổi lại bọn ta cũng sẽ cho ngươi tùy ý muốn đi đâu thì đi.
Lao Duy Khả vụt kêu :
- Không thể như thế. Mệnh lệnh của Giáo chủ...
Đình Phương điểm á huyệt, không cho họ Lao tiếp tục nói. Đoạn Đình Phương cười lạt nhìn bọ Hắc Ngưu :
- Giáo chủ chư vị giết tại hạ là có ý sát nhân diệt khẩu. Tại hạ vì không cam lòng nên đành dùng thủ đoạn này. Dù có bị chê là kém quang mình, tại hạ cũng đành chịu. Nhưng trước hết tại hạ vẫn vần có y phục khác để thay đổi, mong chư vị chịu phiền cho lão một lúc.
Nhưng tay Đình Phương vừa chạm vào y phục họ Lao, trong bọn Hắc Ngưu lập tức có một nhân vật cất giọng trầm trầm đe dọa :
- Sĩ khả sát bất khả nhục. Bọn ta có thể vì Lao huynh đệ để ngươi đi, kháng chấp mệnh lệnh của Giáo chủ, nhưng nếu ngươi được thể làm tới, cố tình vũ nhục Lao huynh đệ, bọn ta đành phải thực hiện đúng như lời Lao huynh đệ vừa kêu cầu.
Đình Phương cũng trầm giọng :
- Nhưng y phục của tại hạ là do y phá hủy. Tại hạ chỉ đòi lại những gì bản thân đã tổn thất, đâu thể bảo đó là hành vi vũ nhục.
Hắc Ngưu lại kêu :
- Ta có thể nguyện ý giao chính y phục của ta cho ngươi. Vẫn hơn là để ngươi tự ý tước đoạt y phục của Lao huynh đệ, một hành vi rõ ràng là muốn làm nhục tất cả huynh đệ ta.
Đình Phương lắc đầu :
- Kẻ gieo nhân ắt gặt quả. Vì không do các hạ gây ra nên tại hạ đâu thể tùy tiện chiếm hữu y phục của các hạ.
Nhân vật nọ bật cười :
- Ngươi cần y phục thì hiện có người sẵn lòng giao y phục cho

ngươi. Vì ngươi cố ý chối từ nên rõ ràng ngươi không xem Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ huynh đệ ta ra gì. Vậy chỉ còn mỗi một cách duy nhất mà thôi.
Đình Phương tái mặt, hoàn toàn không ngờ bọn họ sẵn lòng hy sinh tính mạng họ Lao chỉ vì một chuyện kỳ thực rất nhỏ nhặt nhưng họ lại khăng khăng bảo đó là hành vi vũ nhục.
Hắc Ngưu cũng kinh hoảng, đưa mắt nài nỉ nhân vật nọ :
- Lâm hương chủ, Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ từ thuở nào vẫn luôn đủ chín người. Mong Lâm hương chủ cân nhắc, đừng vì mỗi một bộ y phục mà làm cho bọn ta đột nhiên mất đi một người.
Đình Phương thầm vỡ lẽ, hóa ra nhân vật nọ là Lâm hương chủ, kẻ làm lãnh đạo của cả nhóm chín nhân vật này, gọi là Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ gì đó. Chợt nhớ câu "Xạ nhân tiên xạ mã. Đánh rắn phải đánh bằng đầu", Đình Phương bắt đầu chú mục nhìn dò xét nhân vật nọ.
Vừa vặn, Đình Phương nghe nhân vật nọ bác bỏ lời thỉnh cầu của Hắc Ngưu :
- Nếu Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ lúc nào cũng đủ chín người thì đấy là nhờ bọn ta luôn đồng lòng với nhau. Nay một người chịu nhục lẽ nào đấy không là nỗi nhục chung. Lão Hắc Ngưu chớ phí lời, huống chi đó cũng là ý nguyện của Lao huynh đệ. Trừ phi Cao tiểu tử từ bỏ ý định đó, bằng không Lâm mỗ cũng như Lao huynh đệ, thà chết vinh hơn sống nhục. Hãy mau chuẩn bị vật dụng Thất Tiên Ảo Vọng Cảnh.
Đình Phương hoang mang lo sợ nhìn bọn họ ai ai cũng vội vàng cho tay vào bọc áo.
Riêng chỉ có Hắc Ngưu là có hành vi ngược lại. Y đột ngột cởi phăng y phục của chính y.
Cao tiểu tử mau nhận lấy y phục của ta rồi đi đi cho. Đừng vì một lúc cao hứng thiếu cân nhắc mà chuốc lấy hậu quả thảm hại một khi bị bọn ta vận dụng đến bảo bối Thất Tiên.
Nhìn Hắc Ngưu thản nhiên ném y phục qua Đình Phương thầm cảm phục khí phác và nhất là nghĩa khí của nhân vật này. Đình Phương từ từ lùi lại, nói với Hắc Ngưu :
- Nghĩ tình các hạ đã hết lòng vì bằng hữu, tại hạ tạm dừng lại mảnh y phục của bản thân. Chỉ mong là các hạ và bao bằng hữu khác giữ lời. Hãy để cho tại hạ đi một cách yên ổn. Tạm biệt.
Tất cả bọn họ đều đứng yên cho tới khi Đình Phương lùi gần khuất vào chỗ tối nhất của ngách đá.
Bỗng có tiếng hừ lạnh vang lên :
- Ngươi đâu thể thoát dễ như thế. Hừ!

Đình Phương phẫn nộ, vừa thủ bộ vừa quát :
- Đã hứa thì phải giữ lời. Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ hóa ra chỉ là một lũ bội tín.
Đáp lại tiếng quát của Đình Phương là thanh âm tiếng quát khác do chính Hắc Ngưu phát ra :
- Bọn ta vâng lệnh Giáo chủ tạm trấn giữ chốn này. Tha tiểu tử là chủ ý của bọn ta, dù có bị Giáo chủ trách phạt thế nào cũng cam chịu. Họ Phương ngươi vì sao dám tự ý xuất hiện xen vào? Có nghe Cao tiểu tử thóa mạ, bảo bọn ta là phường bội tín chăng? Hay họ Phương ngươi cố tình gây chuyện, mục đích là hạ thấp uy danh của bọn ta?
Trước mặt Đình Phương liền xuất hiện một bóng nhân dạng lờ mờ. Và qua những gì vừa nghe Hắc Ngưu quát tháo, Đình Phương kịp hiểu đó là nhân vật họ Phương, tuy cũng là người Cửu Âm giáo nhưng tuyệt đối không được xếp chung vào nhóm chín nhân vật tự xưng là Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ.
Và đúng như Cao Đình Phương nghĩ, nhân vật họ Phương chợt bảo :
- Bọn Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ các ngươi tại sao dám vì sinh mạng Lao Duy Khả, chỉ là một tiểu tiết, tự ý buông tha Cao tiểu tử được. Giáo chủ kể như mối họa tâm phúc? Vì tiểu tiết mà xem nhẹ đại cục, hành vi của bọn ngươi Phương Quân ta không thể nào không xen vào.
Đình Phương thừa cơ hội nhân vật tự xưng là Phương Quân mải phát thoại, chợt vận dụng Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thần pháp để di hình hoán vị, lách người lao qua.
Đình Phương hành động quá nhanh, khiến Phương Quân lúc nhận ra thì đã muộn. Y lại còn bị Hắc Ngưu ngoác to mồm cười chê :
- Phương Quân ngươi cũng đâu thể ngăn tiểu tử. Vậy đừng vội đắc ý, chưa gì đã có lời định tội và chê bai bọn Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ này. Ha ha...

Cửu Âm Giáo

Hồi 9
Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn

Đình Phương vì sợ lại gặp mai phục nên không dám đi xuôi mãi theo ngách đá vẫn chưa có dấu hiệu nào cho thấy là sắp chấm dứt.
Vì thế lúc phát hiện ở ngách đã tách ra một nhánh nhỏ, vừa hẹp vừa

tối đen như mực, Đình Phương vội nép người lách vào.
Đây là một kẽ đã nứt tự nhiên và có địa hình ngoằn nghèo khúc khuỷu, thật khó đoán sẽ dẫn đến tận đâu hoặc là có những nguy hiểm bất chợt như thế nào.
Tuy vậy, Đình Phương vẫn cứ đi, thà chịu gian nan vất vả vì địa hình hơn là theo lối thoáng rộng nhưng lại gặp mai phục và sau đó bị mất mạng do lão Lục sư gia đã có chủ trương sát nhân diệt khẩu, quyết hạ sát cho bằng được Đình Phương.
Đang mon men tìm lối đi theo kẻ nứt, Đình Phương chợt giật mình dừng lại khi phát hiện có tiếng đối thoại văng vẳng từ phía trước vang vọng vào.
“Lại gặp phải mai phục ư? Lẽ nào lão Lục sư gia, Giáo chủ Cửu Âm giáo lại có tâm cơ đạt mức thông thiên triệt địa, đoán biết sẵn mọi nẻo đường Cao Đình Phương này có thể sử dụng đến?”
Càng thêm nơm nớp lo sợ, Đình Phương đành đứng im ngưng thần nghe ngóng.
Một lúc sau, tuy Đình Phương chưa thể nghe rõ từng lời trong mẫu đối thoại vẫn cứ văng vẳng vang đến nhưng cũng phần nào bình tâm vì dường như những nhân vật đang mải mê đối thoại vẫn còn khá cách xa, hai là chưa có dấu hiệu nào cho thấy họ đã phát hiện tung tích Đình Phương.
Đường lui kể như không còn và nếu đứng yên mãi cũng không là thượng sách.
Đình Phương sau một lúc ngẫm nghĩ cân nhắc đành chọn giải pháp nhắm mắt đưa chân, cứ tiếp tục đi và tùy cơ ứng phó.
Khoảng cách giữa Đình Phương và vị trí có nhiều nhân vật đang huyên thuyên đàm đạo vì thế cứ thu ngắn dần và đến lúc Đình Phương có thể nghe rõ từng lời đối thoại.
Có một nhân vật đang phát thoại dang dở :
- ... là quá mạo hiểm. Nhỡ hành tung chúng ta bị phát hiện vị tất Thất đại phái vì cảm kích mà chịu bỏ công ra tay ứng cứu chúng ta.
Lời phát thoại này tuy chỉ có đoạn sau là vang đến tai nhưng Đình Phương thoạt nghe xong vẫn có cảm giác nhẹ nhõm. Do phát hiện họ cũng như Đình Phương đều có chung cảnh ngộ là sợ hành tung bị phát giác.
Đình Phương tiến lại gần hơn, vừa kịp nghe câu nói tiếp theo được một nhân vật khác phát ra :
- Có mạo hiểm đến mấy cũng phải chấp nhận. Vì trước tiên đây là nghiêm lệnh của Bang chủ, hạng Bang chủ ra như chúng ta kể như bất khả tư nghị. Thứ hai là do họa Cửu Âm giáo không hề loại trừ bất

cứ ai, vậy thì cứ nghĩ đây là chúng ta hành dộng vì chính sự an nguy của chúng ta, có hay không có Thất đại phái can dự vào cũng không sao cả và điều sau cùng là nếu chúng ta thành sự, nghĩa là kịp thời ngăn cản, không để bốn nhân vật Trương - Hận - Thiên - Thu bị Cửu Âm giáo lôi kéo thuyết phục, thì kể như họa Cửu Âm giáo đã bị triệt hạ non nửa. Chỉ cần đạt như thế là chúng ta dù chết cũng không hề ân hận.

Đình Phương thoạt nghe xong lời này liền hoang mang dừng lại, đồng thời còn thầm nghĩ: "Họ thuộc bang phái nào? Tuy họ vừa tỏ ý cho thấy họ là nhóm người đối đầu với Cửu Âm giáo, có thể tạm xem là chung ý định với ta nhưng liệu ta có nên đến nhập chung với bọn họ chăng? Thêm một người là thêm một phần lợi nhưng nếu nhỡ đây là kế trá nguy của lão Lục sư gia thì sao? Ta tự đến có khác nào tự dẫn thân nạp mạng?" Vì có ý nghĩa này nên Đình Phương càng thêm phân vân, một lần nữa lâm cảnh tiến thoát lưỡng nan.

Bỗng nhiên có một chuỗi cười ngạo nghễ vang lên từ bên ngoài :

- Xem bổn Giáo là đại họa cho giang hồ, lẽ nào Cái bang chỉ vì định kiến trước đây, quyết không thay đổi thái độ đối với bổn Giáo? Và với cái nhục thiển cận này của Cái bang, bổn Giáo e rằng chính Cái bang đang tạo cơ hội, vô tình giúp Thạch Tháp bảo mặc tình thao túng võ lâm. Bản nhân vô cùng thất vọng, thất vọng thật đấy. Ha... ha...

Đình Phương động tâm, không ngờ những lời đối thoại vừa nghe là do những nhân vật Cái bang phát ra. Và đối phương càng bất ngờ hơn khi võ lẽ rằng Cái bang đến đây là có ý ngăn cản chuyện liên minh giữa Cửu Âm giáo và nhân vật mang chữ Hận, một trong bốn nhân vật Trường - Hận - Thiên - Thu. Chứng tỏ tin tức của Cái bang thật thông linh và mọi hành động của Cửu Âm giáo đều bị Cái bang cho người giám sát.

Những lời đối thoại ở bên ngoài vẫn tiếp tục vang vọng lọt vào tai Đình Phương, và một nhân vật đang phát thoại, hỏi Lục sư gia :

- Được tận mặt đối diện với Giáo chủ Cửu Âm giáo thế này quả là điều bất ngờ, mang đến vạn hạnh bội phần cho Đồng mỗ. Dám hỏi, Giáo chủ bảo bổn Bang vô tình tạo cơ hội cho Thạch Tháp bảo là có ý gì? Đoàn Nam Long, Bảo chủ Thạch Tháp bảo từng là nhân vật được quần hung mến mộ, nay tuy đã chết nhưng không lẽ Đoàn Khắc Lân Đại thiếu gia hay Đoàn Khắc Phượng nhị tiểu thư dám quên lời giáo huấn của phụ thân, đi ngược lại di ý của Đoàn Nam Long, có mưu đồ thao túng Võ lâm.

Thanh âm của nhân vật này, cùng với họ Đồng vừa được nhân vật này tự xưng, lập tức giúp Đình Phương nhớ đến lão khất cái từng

xưng danh là Đồng Phương Du, một nhân vật mà cách đây chưa lâu Đình Phương ngay lần đầu chạm mặt đã lỡ lời mắng chung lũ thất cái là hạng khiếp nhược. Nghĩ đến nhân vật này Đình Phương có ý mừng vì lúc mới rồi đã kịp thời dừng lại, chưa đến nỗi đường đột chường mặt ra tạo thêm ngộ nhận với Cái bang.
Trong lúc Đình Phương có ý mừng thì ở bên ngoài chợt có tiếng phát thoại của phụ nhân vang lên :
- Nói về Thạch Tháp bảo, quý Bang sẽ hiểu tường tận nếu ngay lúc đặt chân đến Vân Mộng sơn này chư vị chịu khó tìm đến chỗ lão thân.
Đáp lại là tiếng lão khất cái Đông Phương Du kinh ngạc :
- Vân Mộng Tiên Tử cũng đến đây ư? Thế thì may quá, lão Đồng này tuân lệnh Bang chủ có mấy điều muốn thỉnh giáo. Nhưng vì quanh quẩn mãi, chẳng biết phải tìm Tiên tử ở đâu, nên Tiên tử muốn trách thì cứ trách chỗ ở của chính Tiên tử thật khó tìm.
Đình Phương cũng vừa nhận ra thanh âm đó là của phụ nhân từng được Đình Phương tìm đến để giao lại Thiết Chỉ Hoàn. Và nhờ đó Đình Phương bây giờ mới biết phụ nhân có ngoại hiệu là Vân Mộng Tiên Tử, còn vì sao Vân Mộng Tiên Tử lại được gán thêm cho chữ Hận, xếp vào bốn nhân vật Trường - Hận - Thiên - Thu thì Đình Phương tạm thời vẫn chưa thể hiểu.
Có tiếng của Vân Mộng Tiên Tử tiếp tục vang lên :
- Nếu Bang chủ quý Bang có lời thỉnh giáo thì ngược lại lão thân cũng mong được chỉ giáo đôi điều. Vậy thì để tiện cho đôi bên, sao chư vị không cùng lão thân tìm đến hàn xá, chúng ta sẽ dễ bề đàm đạo hơn?
Đồng Phương Du đáp ứng ngay :
- Đồng mỗ từng nghe Ngưu Lang kiều, nơi Tiên tử lưu ngụ vốn là chốn non bồng nước nhược, chẳng khác nào cảnh thế ngoại đào viên. Nay Tiên tử có lời mời, Đồng mỗ cung kính bất như tuân mạng.
Nhưng ngay khi nói xong lời này thì cũng chính lão khất cái Đồng Phương Du chợt gay gắt, phát thoại :
- Không lẽ Giáo chủ cũng có ý theo chân và dự bàn? Xin Giáo chủ lượng thứ cho, vì Đồng mỗ đã được lệnh Bang chủ, chỉ được phép gặp riêng Vân Mộng Tiên Tử, nên không thể để bất kỳ đệ tam nhân nào xen vào.
Lão Lục sư gia bật cười :
- Giữa bổn Giáo và Vân Mộng Tiên Tử lúc này có thể kể như không còn phân biệt. Nếu Cái bang có ý này chẳng khác nào đã quá xem thường bản nhân. Ha... ha...

Đồng Phương Du cũng đáp lại bằng một tràng cười dài không kém :
- Giáo chủ chớ quá lời. Vì so với Cửu Âm giáo, bổn Bang tuy nhân số đông hơn nhưng kỳ thực uy danh lại chẳng bằng. Đồng mỗ nào dám xem thường Giáo chủ. Duy có điều, lệnh của Bang chủ, Đồng mỗ thật sự chẳng dám bất tuân. Ha... ha...
Ngỡ song phương thế nào cũng đối đầu, nào ngờ Đình Phương phải thất vọng khi chợt nghe Vân Mộng Tiên Tử lớn tiếng hòa giải. Vân Mộng Tiên Tử bảo :
- Những gì lão thân đã cùng Giáo chủ định đoạn quyết không thay đổi. Do vậy, Giáo chủ hà tất nghi kỵ hoặc lo sợ, hãy cứ để lão thân thay mặt Giáo chủ tiếp xúc và đàm đạo với Cái bang. Và nếu lão thân đoán không lầm, kết quả của lần đàm đạo này ắt không để Giáo chủ thất vọng...
Lão Lục sư gia miễn cưỡng đáp lại :
- Tiên tử đừng nghĩ bản nhân nghi kỵ. Vì thực nếu Tiên tử có thể giúp bản nhân giải thích và thuyết phục Cái bang để đạt được kết quả như mong muốn thì bản nhân không còn gì cảm kích bằng.
Vân Mộng Tiên Tử đáp :
- Đâu chỉ riêng gì Cái bang không thôi. Vì đại cục và vì sự an nguy của võ lâm, lão thân còn có ý định sẽ thay Giáo chủ thuyết phục thêm hai lão Thiên và Thu. Vạn sự xin Giáo chủ yên tâm, cứ giao phó hết cho lão thân.
Lão Lục sư gia bật cười :
- Được nghe Tiên tử nói câu nầy, bản thân nào dám không yên tâm. Thôi thì vạn sự đều trông cậy vào Tiên tử. Bản nhân xin tạm lưu lại đây, chờ đợi tin tốt lành của Tiên tử.
Nghe câu nầy Đình Phương ngấm ngầm kêu nguy. Vì Đình Phương vốn chờ đợi tất ả đều bỏ đi, tạo cơ hội cho Đình Phương thoát hiểm. Và nếu vẫn còn lão ở bên ngoài thì...
Mải nghĩ nên Đình Phương có một thoáng mất khái niệm về thời gian, khiến ở bên ngoài những nhân vật Cái bang và Vân Mộng Tiên Tử đã bỏ đi từ lúc nào không hay. Không những thế, lại có người lẻn đến gần Đình Phương từ lúc nào cũng không biết. Đến nỗi Đình Phương chỉ biết giật thót mình khi đột ngột nghe một tiếng cười lạnh bất thần vang lên ngay bên cạnh.
Đó là tiếng cười lạnh của lão Lục sư gia :
- Ngươi vẫn toàn mạng ư? Hóa ra mạng của ngươi lớn thật, đã tam phen tứ thứ gặp nguy nhưng cuối cùng vẫn bình an. Nhưng lần này thì ngươi đừng mong gặp may. Hừ.
Đình Phương vội bước lùi, miệng kêu :

- Sao lão biết ta ẩn ở đây mà đột ngột tìm vào? Không lẽ lão là thần nhân, thông tỏ huyền cơ, không chuyện gì có thể giấu được lão?
Lão Lục sư gia cười nhẹ :
- Tuy gần đây ngươi đột ngột có bản lãnh cao minh nhưng xem ra ngươi vẫn chưa gột bỏ hết những kiến thức nông cạn và ấu trĩ đã từng tiêm nhiễm từ lúc ngươi còn là kẻ chưa am hiểu võ công. Ta không ngại cho ngươi biết một sự thật. Đó là nhờ pho bí kíp Cửu Âm khúc mà lúc này ta đã đạt bản lãnh thượng thừa, tai có thể nghe từng tiếng động nhỏ nhặt trong phạm vi hai mươi trượng. Đó là nguyên nhân khiến ta phát giác có ngươi ẩn ở đây. Nếu không phải như thế, hừ, ngươi nghĩ ta ngu xuẩn để một mình mụ Vân Mộng khờ khạo, đã vừa già vừa xấu xí nhưng cứ ngỡ bản thân là Thiên Tiên giáng thế, cùng bọn Cái bang nhơ bản tha hồ bàn bạc những chuyện lén lút sau lưng ta ư? Không phải thế đâu. Mà là ta muốn giết ngươi để tuyệt trừ hậu họa.
Xung quanh vẫn tối đen và tuy Đình Phương không nhìn thấy gì nhưng qua câu nói của lão, Đình Phương không thể không cảm nhận bản thân đã đến hồi lâm nguy. Do đó, lại một phen nữa hồi bộ, cứ động thân di chuyển mà không còn chờ đến lúc lão động chiêu.
Nhưng Đình Phương vẫn bị lão phát chiêu quật vào :
- Ngươi muốn thoát ư? Trừ phi ngay lúc này ngươi bất ngờ gặp kỳ tích, bằng không ngươi đừng hòng mong toàn mạng dưới tuyệt kỹ Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn của ta. Ha... ha...
Toàn thân Đình Phương chợt khựng lại, tâm can rúng động mãnh liệt. Và trên tất cả, đấy làm một chuỗi thanh âm trầm bổng réo rắt đã xuất hiện cứ xuyên xoáy vào thính nhĩ, làm Đình Phương vụt đứng yên bất động như người vô lực.
Bị lâm vào tình huống này, Đình Phương liền liên tưởng đến thứ vũ khí kỳ quái mà lão Lục sư gia từng sử dụng đã tạo ra chuỗi âm thanh có tác dụng hóa tán toàn bộ công phu của Đình Phương.
“Lão đang dùng thứ khí giới đó” và lão gọi là Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn? Ô hô ai tai, công phu quả đúng với danh xưng, không lẽ phen này Cao Đình Phương ta mất mạng thật?”
Đình Phương đang có ý nghĩ bi quan là thế thì bỗng một lực đạo nhu hòa xuất hiện đẩy Đình Phương qua một bên. Đồng thời, cũng có một tiếng thét phẫn nộ chợt vang lên lồng lộng :
- Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn? Công phu tà môn và bá đạo này sao bảo Giáo chủ rất mực khinh bỉ, dẫu cho tình cờ lọt vào tay cũng không bao giờ luyện. Nhưng thực sự thì thế nào đây?
Tiếng thét này vì bất ngờ xuất hiện nên có tác động làm cho tai Đình

Phương tạm thời không còn nghe chuỗi thanh âm Chiêu Hồn kia nữa.
Nhờ đó, công phu của Đình Phương cũng tạm thời quy hoàn, giúp Đình Phương kịp thời ổn định cước bộ, không đến nỗi bị ngã sau khi bị lực đạo nhu hòa đột ngột xuất hiện xô dịch qua một bên.
Đúng lúc này Đình Phương cũng nghe lão Lục sư gia kêu lên bằng thanh âm ngỡ ngàng.
- Là Đoan Mộc Tuyết cô nương? Sau bỗng dưng cô nương lại đề cập đến thứ công phu tà môn đã từng làm quần hùng phẫn nộ, phải liên tay liên thủ diệt trừ bổn Giáo ba mươi năm trước kia? Nếu có ai ở đây luyện được thứ công phu đó, một khi bí kíp Cửu Âm khúc cho đến giờ vẫn chưa biết hạ lạc vào ai?
Đình Phương cũng nhận ra nhân vật vừa xuất hiện giải nguy cho bản thân chẳng phải ai khác mà chính là nữ lang Tuyết nhi, nữ đệ tử của Vân Mộng Tiên Tử. Đồng thời Đình Phương cũng thấu hiểu nguyên nhân vì sao lão Lục sư gia lại trâng tráo, thản nhiên phủ nhận chuyện lão vừa dùng Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn định đoạt mạng Đình Phương.
Vì thấu hiểu nên Đình Phương chợt kêu lên :
- Cô nương đến thật kịp lúc. Có lẽ cô nương đã nghe lão vừa gọi lệnh sư là...
Nữ lang nọ do quá nôn nóng nên chợt lên tiếng hỏi ngay, làm Đình Phương mất cơ hội vạch trần chân tướng cùng tâm địa xấu xa của lão Lục sư gia. Nàng nói :
- Lão gọi sư phụ ta thế nào?
Đúng như Đình Phương nghi ngờ, lão Lục sư gia chợt cười vang :
- Lẽ đương nhiên bản nhân vẫn phải tôn kính gọi lệnh sư là Vân Mộng Tiên Tử. Mà phải rồi, sao cô nương cũng kịp thời phát hiện tiểu tử ở đây. Gần như là cùng một lúc với bản nhân? Xin hãy chờ bản nhân thu thập xong tiểu tử, ắt sẽ giao cho cô nương xử tội, thỏa mối hận cô nương đang còn mang nặng trong lòng.
Đáp lại, nữ lang bỗng tỏ ra cao ngạo :
- Không cần đâu. Nhưng dẫu sao tiểu nữ cũng xin đa tạ Giáo chủ, vì một khi y tự ý dẫn thân vào chốn này, vốn không ai ở khắp Vân Mộng sơn, thì kể như y đã tự dẫn thân đến nạp mạng. Tiểu nữ sẽ tự tay thu nạp y. Cuồng đồ mau nạp mạng cho ta...
Một lực đạo chợt xuyên bóng đêm lao ập vào Đình Phương. Và diễn biến này làm Đình Phương rung mình kinh hãi. Vì nếu là lúc khác có lẽ Đình Phương không hề ngần ngại, hoặc là ung dung cùng nữ lang giao chiêu, hoặc bất quá thì cứ thi triển Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân

pháp để tránh chiêu là ổn.
Nhưng bây giờ, vì nghe nữ lang bảo bản thân đã tình cờ đặt chân vào mê lộ, một nơi mà thoạt nghe ai cũng phải nghĩ ắt sẽ có nhiều nguy hiểm chực chờ, nên Đình Phương phân vân lưỡng lự, không dám có bất kỳ cử động nào thất thố. Bởi giao đấu hoặc tránh chiêu, cả hai cách đều bất ổn. Nhỡ Đình Phương vì giao đấu hoặc tránh chiêu mà có bất kỳ sự dịch chuyển nào loạn ẩu ắt sẽ tự chuốc lấy hậu quả khó lường.
Và đó là cơ hội cho ngọn chưởng kình của nữ lang quật vào Đình Phương.
“Bùng!”
Tiếng chạm kình vang lên tuy lớn nhưng vẫn khiến Đình Phương thầm kinh ngạc: “Như Đoan Mộc Tuyết không thật ý hại ta? Là ý gì đây?”
Đình Phương mới vừa có ý nghĩ đó thì nữ lang lại tung kình, miệng thì thét vang :
- Lần này một khi đã có Giáo chủ Cửu Âm giáo đứng cạnh lược trận, bản cô nương không tin không đủ bản lãnh thu thập ngươi. Đỡ chiêu!
“Ào”
Sau lần vừa rồi tuy sơ ý để trúng một kình nhưng bản thân lực đạo lại không gây chút tổn thương nào cho Đình Phương, khiến bản thân Đình Phương không thể không có ý nghĩ là Đoan Mộc Tuyết có dụng ý gì khác. Và vì nghĩ như thế nên câu Đoan Mộc Tuyết vừa mới thét, lúc lọt đến tai Đình Phương lập tức mang một ý nghĩ khác. Đó là Đoan Mộc Tuyết nếu đang có bất kỳ hành động lời nói gì đều là do có Cửu Âm giáo đứng bên cạnh lược trận.
Do hiểu như thế nên lần này ngay khi Đoan Mộc Tuyết phát kình, Đình Phương liền vội vàng xuất lực ngăn đỡ :
- Đến lão Giáo chủ dù đích thân ra tay thu thập tại hạ còn khó, huống hồ cô nương? Muốn thu thập tại hạ ư? Ha... ha... thì đỡ này.
“Bùng”
Tiếng chạm kình vang lên rõ to nhưng kỳ thực đều là do địa hình xung quanh toàn là vách đá, khiến một tiếng động dù nhỏ cũng bị vang dội tạo thành lớn. Và do đó là nguyên nhân khiến lần chạm kình này không những không gây bất kỳ tổn hại nào hoặc gây cho bên này hoặc bên kia mà còn tạo ra tình huống là song phương hầu như giao đấu bình thủ, không bên nào chiếm lời thế hơn bên nào.
Và Đình Phương thật sự kinh hãi khi nghe lão Lục sư gia bất ngờ bật cười lạnh :
- Xem ra bản nhân đành phải muối mặt, giúp Đoan Mộc cô nương

một lần, miễn sau sớm thu thập Cao tiểu tử ngươi. Vì không khéo ngươi lại tẩu thoát mất. Ha... ha...
Đình Phương kinh tâm động phách, đành quay người tìm lối thoát thân cho thật nhanh, bất chấp là chạy về phương hướng nào hay là sẽ quanh quẩn mãi trong mê lộ như Đoan Mộc Tuyết vừa bảo.
Và ngay khi Đình Phương động thân thực hiện ý đồ thì hầu như cùng lúc đã có thanh âm của Đoan Mộc Tuyết thì thào bên tai, nghe thật khẩn trương :
- Mau nắm lấy vật này và chay theo ta. Nhanh!
Có một vật mềm mại tựa như một mẩu vài bỗng được nhét vào tay Đình Phương và lúc Đình Phương vừa kịp nắm giữ thì vật nọ chợt căng ra, tạo thành một lực kéo, lôi Đình Phương về phía tả.
Chợt hiểu đó là vật nối duy nhất giúp Đình Phương và nhân vật đang có ý giúp, Đình Phương lập tức đảo người chạy theo hướng lực kéo.
Tràng cười của lão Lục sư gia lại vang lên :
- Sao lại thế, Đoan Mộc cô nương? Bảo là muốn thu thập tiểu tử nhưng sao bỗng dưng cô nương thay đổi thái độ, đột ngột giúp tiểu tử tháo chạy? A... bản nhân hiểu rồi. Hóa ra cô nương đã có tình ý với tiểu tử, định cùng tiểu tử cao chạy xa bay, tha hồ xây tổ uyên ương, bất chấp sau này sẽ mang tiếng là phản sư bội tổ. Ha... ha...
Lực đạo đang kéo Đình Phương bỏ chạy bỗng bất ngờ tan biến. Và lập tức có một bong nhân dạng mờ mờ cũng bất ngờ lao sượt qua người Đình Phương theo hướng ngược lại.
Vì Đình Phương thừa hiểu đó là bóng nhân ảnh của nhân vật nào nên lập tức giang tay ngăn lại :
- Sao cô nương lại để lời khích bác của lão tác động đến cô nương? Đừng quên đấy chỉ là kế của lão. Và khi cô nương quay lại, nhất định lão sẽ lấy mạng cô nương.
Đình Phương đoán không sai lắm. Và khi Đoan Mộc Tuyết vì bị Đình Phương ngăn lối nên hậm hực quát :
- Ta dẫu chết cũng không sao. Nhưng sống mà làm gì nếu sau này bị miệng đời đàm tiếu, cho rằng ta vì có tình ý với ngươi nên cam tâm phản bội sư môn? Mau tránh lối cho ta đi.
Đuổi theo sau và thật gần Đình Phương cùng Đoan Mộc Tuyết vẫn là tràng cười khích bác của lão Lục sư gia :
- Đoan Mộc cô nương nếu biết nghĩ thì hay lắm, bản nhân xin cam đoan sẽ không bao giờ cho lệnh sư hay biết chuyện xảy ra lần này.
Đình Phương càng nghe càng giận và cũng càng hiểu thêm thâm ý của lão Lục sư gia. Vì thế, thay vì thu tay về và tránh lối cho Đoan Mộc Tuyết, Đình Phương lại bất ngờ rỉ khẽ vào tai nàng :

- Tại hạ đành đắc tội với cô nương vậy. Xin lượng thứ. Cùng với lời này, Đình Phương cũng đột nhiên điểm huyệt chế ngự nàng. Sau đó, Đình Phương còn xốc nàng lên vai và xoay người chạy loạn bất kể phương hướng.
Bản lãnh của lão Lục sư gia quả đã đạt mức thượng thừa như lúc nãy chính lão tiết lộ. Dù bóng đêm đen vây đặc khắp xung quanh nhưng nhờ có bản lãnh thượng thừa nên lão vẫn tinh tường mục lực để phát hiện rõ hành vi của Đình Phương. Và Đình Phương rúng động khi nghe lão vẫn quát vang sát sàn sạt phía sau :
- Nếu ta để ngươi thoát lần này thì trong mong gì về sau còn cơ hội đắc thành sở nguyện. Hãy chuẩn bị đối phó với Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn của ta. Hừ!
Đình Phương thất kinh, vì điều đáng sợ nhất rồi cũng xảy đến, có muốn tránh cũng không khỏi.
Nhưng chàng nghĩ càng phẫn nộ và chưa bao giờ Đình Phương phẫn nộ như lần này.
“Chết thì đằng nào cũng chết, sao ta không liều một phen với lão?”
Và Đình Phương bất thần xoay người lại, quật tận lực bình sinh vào lão Lục sư gia một kình :
- Ta không thoát thì lão cũng đừng mong toàn mạng. Đỡ chiêu!
“Ào”
Thật may cho Đình Phương. Vì với hành động gần như là tiên hạ thủ vi cường này vô tình Đình Phương đã kịp ngăn cản lão vận dụng Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn. Không những thế Đình Phương còn cảm nhận rõ lão đang có động tác như nhảy lùi để tránh chiêu công bất ngờ này.
Không bỏ lỡ cơ hội hãn hữu, Đình Phương vì chưa bao giờ quên mưu kế của Đoàn Khắc Phương trước kia khi phải đối phó với một địch nhân hầu tìm phương tự cứu, nên ngay lúc này Đình Phương cũng giả vờ quát :
- Lão xem thường nên không muốn cùng ta đối chiếu ư? Vậy thì càng tốt. Ta sẽ cho là lão biết thế nào là ám khí Đoạt Hồn. Đỡ!
Và Đình Phương vờ hất tay nhưng kỳ thực thì hai chân đã hồi bộ. Để khi cảm thấy đã đến lúc Đình Phương lập tức nhoài người bỏ chạy.
Bỗng có tiếng lão Lục sư gia cười gằn :
- So về tâm cỡ hay võ công ngươi đối với ta nào khác gì đom đóm so với vầng dương. Tiểu kế của ngươi đâu lừa được ta.
Đình Phương kêu thầm :
“Nguy tai. Ta quên mất lão có thể nhìn trong bong đêm rõ như ban ngày, phải chi ta có một vật gì đó để ném ra thật thì đâu đến nỗi chưa

gì đã lạy ông tôi ở bụi này?”
Nghĩ đến đây Đình Phương sực nhớ bấy lâu nay vẫn mang một vật bên người.
Đình Phương cho tay vào bọc áo và nhẹ thở phào vì vật nọ vẫn còn nguyên vị, chưa bị rơi ra khỏi ngươi cho dù hầu như toàn bộ y phục phía trước đều đã bị thanh loan kiếm của Lao Duy Khả rạch tơi tả.
Thủ chắc vật nọ trong tay, một lần nữa Đình Phương quay ngoắt lại :
- Lần này mới là ám khí Đoạt Hồn thật đây. Lão đừng tưởng ta chỉ biết dung tiểu kế.
Vừa nói đến đây, tuy Đình Phương chưa thật sự ném vật trong tay ra nhưng thật là kỳ lạ từ tay Đình Phương vật nọ chợt bật ré lên một tia chớp sáng chói ngời.
Hiện tình này quả thật có làm Đình Phương kinh hãi, không hiểu sao lại thế.
Và nếu đến bản thân Đình Phương còn lâm vào tình trạng như thế thì nói gì đến lão Lục sư gia là nhân vạt đang bị tia chớp sáng nọ bất thần chiếu xạ vào.
Tia chớp sáng tuy chỉ lóe lên rồi tắt ngấm nhưng vẫn đủ làm Đình Phương chuyển qua trạng thái mãn nguyện khi bất ngờ nghe tiếng lão Lục sư gia kêu :
- Ôi chao...
Lần này thì cơ hội đã đến thật. Đình Phương xoay người tháo chạy và hầu như không còn nghe tiếng lão chạy đuổi theo nữa.
Được một lúc Đình Phương trấn tĩnh dần, chân vẫn tiếp tục chạy, vừa cẩn trọng để đừng chạy va vào vách đá vừa miên man nghĩ ngợi về hiện trạng kỳ lạ vừa xảy ra.
Vật trong tay Đình Phương chính là miếng kim thiết vuông vức vừa bằng dùng nửa long bàn tay đã được Đình Phương phát hiện giữa hay làn da của mảnh bìa bí kíp Cửu Âm khúc. Và vật này tuy bây giờ vẫn nằm trong tay Đình Phương nhưng dù bằng cách nào cũng vậy, Đình Phương vẫn không thể làm cho vật đó tự phát sang như đã xảy ra.
Nhưng vì lúc này là lúc thật sự cần ánh sang, chí ít để biết bản thân dù chạy loạn nhưng đã chạy đến vị trí nào, nên Đình Phương vẫn vừa chạy vừa mâm mê mãi vật nọ trong tay, cố nhớ lại lúc nãy bản thân đã vô tình có cử chỉ thế nào khiến vật nọ đột ngột phát sáng.
Rồi cũng đến lúc Đình Phương tự tìm ra lời giải đáp.
Thích thú với phát hiện mới này, Đình Phương chợt dừng chân, một lần nữa lại đưa vật nọ ra phía trước.
Và chỉ cần khẽ vận lực vào lòng bàn tay, phổ chân lực vào mảnh kim

thiết, là trước mặt Đình Phương liền xuất hiện tia chớp sang kỳ lạ. Không những chỉ có sự xuất hiện của tia chớp sáng là làm cho Đình Phương vui mừng kinh ngạc. Còn thêm một phát hiện kỳ thú nữa tự dưng đưa đến khiến Đình Phương vì quá đỗi kinh ngạc nên chỉ biết đứng yên và há hốc mồm mà nhìn.
Đó là trên một vách đá sần sùi, nơi đang được tia chớp sang chiếu rọi vào, Đình Phương chợt phát hiện hàng chuỗi dài toàn những tự dạng có thể hiểu đó là khẩu quyết công phu.
Sự phát hiện này làm Đình Phương nửa vui mừng, nửa lo lắng. Mừng vì bản thân vừa tình cơ phát hiện một pho công phu ở một nơi được Đoan Mộc Tuyết gọi là mê lộ. Còn Đình Phương lo vì không thể không nghĩ đấy là điều bí ẩn chắc chắn chỉ dành riêng cho sư đồ Đoan Mộc Tuyết thụ hưởng. Vì chẳng phải họ nguyên là chủ nhân của cả phạm vi này bao gồm cả mê lộ và Ngưu Lang Vân Kiều Mộng Sơn, do họ đã lưu ngụ ở đây một thời gian lâu dài sao?
“Chiếm đoạt vật của người khác để biến thành sở hữu của riêng mình, đấy là hành vi của kẻ tiểu nhân đầy lòng tham mà ta không nên thực hiện?”
Nghĩ như thế, Đình Phương đành tiếc nối bỏ qua một cơ hội mà thực ra cho dù Đình Phương có rắp tâm chiếm đoạt cũng không sợ bị ai phát hiện. Vì ở đây ngoài Đình Phương thì chỉ còn Đoan Mộc Tuyết là người thứ hai duy nhất hiện diện. Mà Đoan Mộc Tuyết cho đến tận lúc này vẫn còn mê man, do huyệt đạo bị Đình Phương chế ngự vẫn chưa đủ thời gian hóa giải.
Với tâm tư đoan chính, Đình Phương vừa thở dài vừa thu cất mảnh kim thiết vào người. Sau đó, Đình Phương nhẹ nhàng đặt Đoan Mộc Tuyết đứng xuống và giải khai huyệt đạo cho nàng.
Lời đầu tiên khi lai tỉnh là nàng kêu hỏi lớn tiếng :
- Lão đâu rồi? Có phải lão đã quay ra và tìm sư phụ ta để vu khống, bảo ta là phản đồ?
Đình Phương tự ý ngồi xuống, lưng tựa vào vách đá có lưu những hàng tự dạng :
- Cô nương hãy ngồi xuống và thử cùng tại hạ bình tâm suy xét lại mọi chuyện. Nào, ngồi xuống đi.
Nàng tỏ ra nôn nóng :
- Nếu là ngươi, ta tin chắc ngươi cũng không thể bình tâm một khi bị kẻ khác vu khống. Mau nói đi, lão đả bỏ đi bao lâu rồi?
Đình Phương thở dài :
- Cô nương có lo toan đến mấy cũng quá muộn. Trừ phi nơi này thật sự là mê lộ như cô nương đã bảo, đủ để lão cũng bị quanh quẩn và

lạc lối như tại hạ lúc nãy. Chỉ có thế mới giúp cô nương hy vọng, là lời vu khống đơm đặt của lão chưa đến tai lệnh sư.
Nàng đã bớt to tiếng đôi chút :
- Ngươi muốn bảo vì lão tuy có đuổi theo ngươi nhưng không đuổi kịp nên có thể bị lạc lối?
Đình Phương phì cười :
- Liệu cô nương có thể nghĩ khác được sao? Cô nương đừng quên lão đã luyện thành Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn. Giả như để lão đuổi kịp tại hạ và cô nương làm gì còn cơ hội để cùng nhau đàm đạo như thế này.
Có tiếng nàng thở dài và chép miệng :
- Lão đã nói dối gia sư. Thật không ngờ bí kíp Cửu Âm khúc đã lọt vào tay lão và lão đã ngấm ngầm luyện xong Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn. Ta nghĩ cần phải kịp thời cấp báo cho gia sư biết chuyện này.
Đình Phương liền đứng lên :
- Cô nương có thể tự tìm thấy lối ra?
Nàng đáp một cách miễn cưỡng.
- Cũng có thể nếu lúc chạy loạn bừa ngươi đừng dấn thân chạy quá sâu.
Và Đình Phương mơ hồ nhìn thấy nàng đang quay đầu nhìn ngang nhìn ngửa, một động thái hiển nhiên của người đang muốn nhận định phương vị và minh bạch phương hướng cần đi, Đình Phương chột dạ bật hỏi :
- Cô nương có thể nhìn rõ trong bóng đêm đen?
Nàng vẫn đang chú tâm nhìn phương vị, vì thế lời nàng đáp rất hời hợt, như thế chỉ thuận miệng đáp qua quít cho xong :
- Người nào luyện võ mà không cần luyện nhãn quang sao cho mục lực thật tinh tường? Chí ít ta cũng đã mười năm khổ luyện nhãn quang trong mê lộ này. Đó là lý do khiến ta tuy nội công chưa thật sự thâm hậu nhưng nhãn lực vẫn tinh tường.
Đình Phương càng thêm chột dạ, cố ý đưa tay sờ tìm trên vách đá mà bản thân đang tựa lưng bảo :
- Vách đá ở đây sần sùi và nhám nhúa lạ, khiến tại hạ liên tưởng như có người cố ý tạo ra.
Và Đình Phương chỉ nghe tiếng nàng bĩu môi xì dài :
- Ngươi thật khéo tưởng tưởng. Ở đây nếu bất ngờ gặp phải một vách đá nào đó phẳng lỳ thì đấy mới là điều lạ. Chứ còn vách đá nào mà chẳng nhám nhúa sần sùi?
Đình Phương tự cảm thấy nghi ngờ, chả lẽ nàng không nhìn thấy

những tự dạng như Đình Phương khi nãy có nhìn thấy?
Để minh bạch, Đình Phương vờ bảo :
- Mê lộ này thật khó tin là tự nhiên mà có. Cô nương nghĩ sao nếu tại hạ cho rằng mê lộ do con người tạo ra, nhằm che giấu điều bí ẩn gì đó?
Và Đình Phương mơ hồ thấy Đoan Mộc Tuyết đang giương mắt nhìn về phía Đình Phương, có nghĩ là nàng sẽ đọc thấy nếu thật sự trên vách đá có tự dạng như Đình Phương từng thấy.
Đó là lúc nàng gằn giọng hỏi Đình Phương :
- Theo ngươi thì ở đây liệu có điều bí ẩn gì mà nhân vật nào đó cần che giấu?
Đình Phương nhún vai, còn cố ý dịch người bước tránh qua một bên, hầu tạo cơ hội cho Đoan Mộc Tuyết nhìn rõ mọi tự dạng :
- Vì tại hạ hiện đang quan tâm đến võ học nên chỉ có thể nghĩ điều cần che giấu chính là bí kíp công phu.
Lập tức nàng thì thào :
- Ai đã cho ngươi biết ở quanh đây có ẩn tàng bí kíp công phu?
Đình Phương giật mình :
- Nghĩa là điều đó có thật?
Nàng chợt rít :
- Ta đang chờ nghe ngươi đáp đây.
Đình Phương bối rối, một lần nữa lấy tay sờ tìm khắp vách đá :
- Đó là điều tại hạ đột nhiên nghĩ ra, khi liên tưởng trên vách đá này như có điều khác lạ.
Nàng tiến đến gần Đình Phương :
- Vách đá này nào có gì khác lạ? Hay ngươi cố ý nói nhảm để lẩn tránh một câu đáp thật lòng?
Đình Phương thêm giật mình, càng sờ tìm khắp vách đá kỹ hơn :
- Lạ quá. Rõ rang lúc nãy ở đây có một chỗ mà thoạt sờ vào tại hạ có cảm nghĩ là mình vừa sờ đúng một tự dạng. Sao bây giờ tìm mãi vẫn không thấy?
Nàng cũng sờ tìm như Đình Phương :
- Ngươi chỉ loạn tưởng mà thôi. Đừng nói là sơ, chỉ nội mục lực của ta cũng đủ nói lên đây là một vách đá bình thường như bao vách đá khác. Làm gì có tự dạng như ngươi hồ đồ hô hoán.
Đình Phương dần dần hiểu ra sự thật, vội lảng sang chuyện khác :
- Cô nương đã xác định được phương hướng chưa?
Nàng thở dài :
- Dường như ngươi đã chạy vào quá sâu, đến tận nơi ta chưa từng đến bao giờ. Thú thật, trước đây ta cũng từng có ý nghĩ hoang

đường như ngươi, cho rằng đây là mê lộ do con người cố ý tạo thành, mặc dù gia sư từng minh định đó là do thiên tạo.
Đình Phương đâm hoảng :
- Nghĩa là chúng ta đang thực sự lạc lối?
Nàng phì cười :
- Như thế thì vị tất. Tuy nhiên, ta cũng tạm an tâm là lão Giáo chủ cũng bị lạc lối như hai ta lúc này. Vậy thì nhân cơ hội này sao ta không thử liều một chuyến, cứ tiếp tục đi? Biết đâu sẽ minh bạch rằng việc có bí kíp ẩn giấu chỉ là điều hoang tưởng hay đúng là sự thật? Ngươi dám không?
Không ngờ gặp lúc thế này nàng vẫn có thể cười, làm Đình Phương cũng cười theo :
- Sao lại không? Huống chi bản thân tại hạ đang có nhiều nghi vấn cần phải có ai đó điểm hóa chỉ rõ bến mê. Được một dịp thế này tại hạ cầu còn chẳng được, sao lại bảo là không dám cùng cô nương mạo hiểm?
Nàng xoay người đi trước :
- Ngươi có nghi vấn gì?
Đình Phương theo chân nàng :
- Trước tiên, có thật Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn là thứ công phu Tà môn bá đạo?
- Ngươi hỏi thật hay giả vờ? Trừ phi ngươi chưa được sư phụ ngươi là lão ma Phích Lịch Lôi Quân nói cho biết về hành vi hoành hành bá dạo của Cửu Âm giáo độ ba mươi năm về trước.
Đình Phương bực bội :
- Mọi công phu đều do tại hạ tự luyện. Đừng đề cập đến nữa chuyện tại hạ là đồ đệ của lão Lôi Quân nào đó mà đến diện mạo ra sao tại hạ cũng chưa từng biết.
- Ngươi nói thật khó tin. Không biết Phích Lịch Lôi Quân là ai nhưng lại am hiểu Phích Lịch Lôi Phong chưởng? Lời của ngươi e chỉ có trẻ lên ba là tin.
Đình Phương thở dài :
- Cô nương có nghe danh Giang hồ Lục quái?
- Tửu - Sắc - Đổ - Cầm - Dục - Y? Đương nhiên ta có nghe ác danh của lũ Quái này. Sao?
Đình Phương nhún vai :
- Chẳng sao cả, ngoài việc tại hạ tình cờ đắc thủ quyển Võ Y Kinh bút lục của Trương Quái Y. Nhờ đó tại hạ minh bạch, Trương Quái Y từng dùng thủ đoạn, bắt chẹt những ai tìm đến cầu y, trong đó như có cả Phích Lịch Lôi Quân.

- Ngươi ám chỉ ngươi luyện được Phích Lịch Lôi Phong chưởng là từ quyển Võ Y Kinh bút lục?
Đình Phương gượng cười :
- Chiếm sở hữ của người là sở đắc của mình, tại hạ tuy biết đó là hành vi chẳng nên làm nhưng vì giữa tại hạ và Lục Quái có mối thù không đội trời chung cho nên...
- Ta hiểu rồi. Vậy ngươi đã thật sự luyện công phục, chưa hề có sư phụ, nên câu hỏi về Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn là câu hỏi thật lòng?
Đình Phương hắng giọng :
- Được cô nương tin lời, tại hạ thật lòng đa tạ.
- Hừ! Riêng về công phu bá đạo trước kia, ta nói thật, ngươi phải may mắn lắm mới giữ toàn mạng đến lúc này. Vì theo lời gia sư chỉ dạy và cảnh tỉnh. Ta được biết, ba mươi năm trước hầu như chưa có ai thoát chết nếu bất ngờ bị lão Giáo chủ Cửu Âm giáo trước kia dùng Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn hạ thủ. Và đấy là nguyên do khiến ba mươi năm trước Cửu Âm giáo đã bị Thất đại phái, Cái bang, Thạch Tháp bảo và bọn nhân vật Trường - Hận - Thiên - Thu hợp lực diệt trừ.
Liên tưởng đến lão nhân đã gặp dưới đáy vực, Đình Phương buột miệng hỏi :
- Bảo lão Giáo chủ trước kia có nghĩa là không phải lão Giáo chủ bây giờ?
- Dĩ nhiên. Vì nếu hai nhân vật này là một, gia sư đâu thể chấp nhận cùng lão liên minh, để bảo là cùng lo đối phó họa Thạch Tháp bảo?
Đình Phương hoang mang :
- Lão đã nói như thế nào với lệnh sư? Nhất là về chuyện lão đang là Giáo chủ của một Bang phái từng hoành hành khắp võ lâm?
- Lão bảo, nguyên thủy lão là người vô can đến Cửu Âm giáo. Nhưng vì tình cờ phát hiện nơi cất giấu Cửu Khúc lệnh có hiệu lực triệu tập toàn thể giáo đồ Cửu Âm giáo vẫn đang tản mác khắp nơi, nên lão nảy ra chủ ý là sẽ cùng gia sư sử dụng lệnh bài này. Trước là gom nhặt toàn bộ giáo đồ Cửu Âm giáo lại. Cố thuyết phục họ hãy thật sự hồi tâm chuyển ý bỏ con đường Tà đạo để đi theo chính đạo. Sau sẽ dùng lực lượng này cùng quần hùng khắp Tam sơn Ngũ nhạc đối phó với họa Thạch Tháp.
Đình Phương động tâm :
- Thạch Tháp bảo đã gây ra điều gì nghiêm trọng khiến lệnh sư cho rằng cần phải đối phó chứ?
- Được, một lần nữa ta đành hạ cố giải thích cho ngươi rõ vậy. Là thế này...

Nói đến đây nàng đột nhiên đổi giọng và bật kêu :
- Úy, sao ta đi mãi vẫn chẳng tìm thấy lối ra? Lý nào trong mê lộ lại ẩn tang mê trận, có thể khiến ta và ngươi lâm vào tuyệt lộ?
Đình Phương kinh hãi :
- Cô nương không nói quá chứ? Mê lộ sao bỗng dưng hóa thành tuyệt lộ?
Nàng tặc lưỡi hít hà :
- Ta chỉ có cảm nghĩ như thế thôi. Và muốn minh bạch hư thực, ngươi hãy chịu khó ngậm câm miệng cho ta nhờ. Đừng huyên thuyên mãi làm ta bấn loạn, khó minh định đâu là phương hướng để đi tiếp.
Bị nàng bảo câm miệng, Đình Phương vừa giận vừa cảm thấy nhục, và chỉ muốn lắm lấy mảnh kim thiết ra để dựa vào ánh sáng xuất phát từ vật đó hầu tự tìm thấy lối thoát thân cho riêng mình, không cần dựa dẫm vào Đoan Mộc Tuyết.
Phận là nữ nhân nhưng lại dám lên mặt quát tháo này nọ.
Nhưng Đình Phương chưa kịp thực hiện ý định thì bất ngờ nghe nàng lẩm nhẩm :
- Đỗ - Hựu - Thương - Cảnh... dường như ở đây có người cố ý lập một Mê trận Cửu Cung? Nếu thật sự có người cố ý lập một mê trận thì không còn nghi ngờ gì nữa chủ ý của người lập trận là muốn che giấu một điều bí ẩn gì đó? Vì là lần đầu tiên nghe nói đến trận đồ nên Đình Phương không thể không lên tiếng hỏi một cách hiếu kỳ :
- Mê trận Cửu Cung là thế nào?
Đáp lại, Đoan Mộc Tuyết trịch thượng ra lệnh cho Đình Phương :
- Ta sẽ một mình vào trận, chủ yếu là dò xét hư thực và tìm lối để hai ta cùng thoát. Ngươi tạm thời lưu lại đây chờ ta. Chớ có chạy loạn. Nếu không, ngươi gặp mệnh hệ gì cũng đừng trách ta sao không bảo trước. Rõ chưa?
Đình Phương lại càng thêm nhục, giận dữ bảo :
- Cô nương muốn làm gì thì tùy. Đừng tưởng tại hạ không biết ý cô nương đề phòng tại hạ phỗng tay trên bí kíp có thể ẩn giấu trong trận. Hừ.
Nàng cười kinh khỉnh và xoay người đi mất, chỉ ném cho Đình Phương một câu :
- Ngươi tự biết như thế là tốt. Hừ.
Không cam tâm bị kẻ khác xem thường mãi, Đình Phương lập tức lôi mảnh kim thiết ra và vận lực vào làm cho mảnh kim thiết phát sáng. Chủ ý của Đình Phương là muốn dùng ánh sáng để tòm lối đi, nào ngờ tia chớp vừa xuất hiện thì vách đá bị tia sáng chiếu vào cũng đột

ngột xuất hiện nhiều hàng tự dạng.
Và lần này Đình Phương hoàn toàn thấu hiểu. Tự dạng đó xuất hiện là do từ mảnh kim thiết, chứ kỳ thực trên vách đá chẳng hề có bất kỳ ai lưu tự.
Phát hiện thêm một điều kỳ bí nữa của mảnh kim thiết, Đình Phương chợt ân hận vì chí suýt nữa đã dùng mảnh kim thiết ném vào lão Lục sư gia thay cho ám khí Đoạt Hồn không hề có.
Đình Phương chú mục nhìn vào hàng tự dạng vần in rõ mồn một trên vách đá.
Và vì ở vách đá luôn có những chỗ lồi lõm nhấp nhô, khiến có nhiều tự dạng tuy được tia sang từ mảnh kim thiết in vào phải bị méo mó biến dạng, nên để đọc rõ Đình Phương phải nhiều lần dịch chuyển tia sang, hầu lần lượt hết tự dạng này đến tự dạng khác đều được Đình Phương nhận dạng rõ.
Nhân một lần dịch dời tia sáng như vậy Đình Phương chợt phát hiện một huyệt khẩu vừa nhỏ vừa nằm thật thấp dưới chân một vách đá. Huyệt khẩu này có một đặc điểm khiến Đình Phương không thể không lưu tâm. Đó là độ mòn lắng trờn lỳ xuất hiện quanh miệng huyệt khẩu.
“Một mặt đá không thể tự dưng trơn lỳ nếu không có ai đó vì mãi động chạm vào nên bong, hoặc không có một lực nào đó tác động mãi mà thành? Ta có nên thử chui vào thám thính chăng?”
Tuy có sợ bị lạc lối nhưng vì nghĩ đến nỗi nhục đã do Đoan Mộc Tuyết gây ra đôi phen nên Đình Phương đành quyết định mạo hiểm. Nhét mảnh kim thiết vào người, Đình Phương sau đó nằm mọp xuống và thận trọng chui đầu vào huyệt khẩu.

Cửu Âm Giáo

Hồi 10
Kỳ duyên: Tẩy Cốt Dịch Cân Thạch

Nếu không có mảnh kim thiết kỳ lạ, luôn tự phát thành tia chớp sáng mỗi khi được Đình Phương vận dụng và phổ chân lực vào, thì có lẽ Đình Phương không bao giờ ngờ được rằng rồi sẽ có lúc bản thân được tận mắt mục kích một hiện trạng thật khó tin như thế này.
Nơi Đình Phương đang đứng là lòng một thạch đôn với chiều cao phải nói là quá ư khiêm tốn, vừa đủ cho Đình Phương đứng mà

không đụng đầu. Có lẽ do thạch đôn có chiều cao như vậy nên lòng thạch đôn không được rộng rãi gì cho lắm cũng là điều hiển nhiên, chỉ rộng đủ chỗ cho hai mặt thạch đôn với mỗi mặt vừa vặn cho ba xích mỗi bề.
Trên mặt thạch đôn thứ nhất hoàn toàn trống trơn, đã được ai đó khắc một hàng chữ: “Ta sẽ táng thân tại đây, mãi mãi luôn ở bên cạnh Vạn Xà Vương lão đệ”.
Và nhờ được thấy lưu tự này nên Đình Phương mới dám tin rằng vật đã nhìn thấy ở bên kia, nằm cuộn khoanh và chễm chệ trên mặt thạch đôn thứ hai, quả đúng là bộ cốt khô của Vạn Xà Vương, một loại quái xà vừa to vừa dài ngoài sự tưởng tượng của mọi người.
Đình Phương một lần nữa hướng tia sang xuất phát từ mảnh kim thiết kỳ lạ đang cầm trên tay qua mặt thạch đôn có bộ cốt khô.
Sau một lúc chú mục nhìn Đình Phương mới phát hiện phần xương đầu đã được con đại quái xà trước lúc chết cố ý vùi thật sâu vào giữa thân là phần mà lúc này Đình Phương chỉ thấy xương và xương, vừa cuộn lại thành vòng vừa nằm chất chồng lên nhau tạo nên một đống cao nghễu nghệu mà thoạt nhìn đố ai nhận ra đó là những gì còn lại của một loại quái xà cực lớn.
Khi đã quan sát xong toàn cảnh, Đình Phương vụt hiểu.
Đây là nơi từng lưu ngụ của hai sinh vật. Một là người, là sinh vật thượng đẳng duy nhất trong muôn vàn sinh linh khác có trên cõi nhân gian. Sinh vật thứ hai thì hoàn toàn ngược lại, là loài hạ đẳng vẫn luôn bị người người chê ghét, xem là thứ bò sát bẩn thỉu nhơ nhớp và luôn được con người dùng để ví von khi muốn ám chỉ kẻ có tâm địa độc ác, qua câu: “Độc như rắn rết”, “Ác như quái xà”. Tuy vậy, nhan vật từng lưu ngụ ở đây lại tỏ ra quá mật thiết với quái xà, còn là loại Đại quái xà nữa mới thật là kỳ quặc. Đến nỗi nhân vật này sau khi thu xếp xong chỗ tang thân cho quái xà còn thản nhiên thu xếp luôn cho bản thân một chỗ tang thân sao cho mãi mãi luôn ở bên cạnh Vạn Xà Vương lão đệ.
“A... sống chung với quái xà đã là một chuyện lạ, lại còn chuyện táng thân chung chỗ và thân mật gọi Quái xà là lão đệ thì quả là thứ tình thân chưa bao giờ ta nghe nói đến”.
Sau khi có ý nghĩ như thế, Đình Phương bỗng tự lấy làm lạ về một điều lẽ ra phải có nhưng kỳ thực lại không hề có. Đến nỗi Đình Phương phải tự hỏi: “Đã nguyện táng thân chung chỗ với Quái xà và còn thu xếp sẵn chỗ táng thân, vậy nguyên nhân nào đã khiến nhân vật này đổi ý, không chịu lưu di thể ở đây nữa? Hay là nhân vật này hiện nay vẫn còn tại thế? Vậy thì vô lý! Bởi quái xà chết phải rất lâu,

đến cả trăm năm là ít, đến nỗi quái xà lúc này chỉ còn lại bộ cốt khô, thì nếu nhân vật này còn sống há lẽ đã đạt niên kỷ ngoại trăm năm dư, chẳng khác nào bậc thần nhân sao? Nhất định không phải. Ắt đã có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, khiến nhân vật này dù có tâm nguyện là thế nhưng đến lúc mệnh chung vẫn không sao thực hiện".
Nghĩ đến đây tự dưng Đình Phương cảm thấy xúc động chân tâm, thương cho quái xà bấy lâu nay vẫn cô quạnh và thương cho nhân vật nọ tuy có lòng nhưng lại lâm cảnh lực bất tong tâm. Và Đình Phương vô tình hướng tia sang cho chiếu trở lại mặt thạch đôn trống trơn để đọc lại hàng di tự kia một lần nữa.
Càng đọc càng thấm và càng cảm cảnh sinh ly tử biệt, Đình Phương vụt thở dài :
- Ta định tìm cho mình một lối thoát nhưng hóa ra lại được mục kích cảnh này. Có như vậy mới thấu hiểu thế nào là sự cô đơn, và nhất là nỗi cô quạnh của quái xà suốt thời gian dài đã trôi qua.
Nỗi buồn phiền làm Đình Phương vô tình ghé người ngồi lên mặt thạch đôn.
Khi nhận ra bản thân đột nhiên có hành vi này, Đình Phương tự mỉm cười và hướng mắt nhìn qua bộ cốt khô ở mặt thạch đôn bên cạnh.
- Để hai ta đỡ cô quanh, liệu Vạn Xà Vương ngươi có chấp thuận và tạm xem ta là bằng hữu cho ta ngồi cạnh ngươi một lúc chăng? Hỏi cho có hỏi và dĩ nhiên Đình Phương không hề trông chờ có sự đáp lời từ phía bộ cốt khô của con quái xà.
Và Đình Phương đã chễm chệ ngồi gọn lỏn trên mặt thạch đôn.
Sau một lúc lâu mỏi mệt nếu được một chỗ ngồi như thế này thì còn gì thú bằng. Do đó, Đình Phương chợt cao hứng nghĩ: "Nếu Đoan Mộc Tuyết lúc này vì đã đi vào Mê trận Cửu Cung ắt có lẽ thế nào cũng tìm thấy một loại bí kíp võ học nào đó. Vậy thì ta còn chờ gì nữa mà không nhân cơ hội này cũng tự luyện cho mình một tâm pháp Cửu Quỷ Diêm La công theo khẩu quyết đã được phát ra từ mảnh kim thiết Độc Cước Quỷ? Ít nào nếu nàng ta nhờ tình cờ mà tựu thành võ học thì ta cũng phải đạt như vậy".
Tự mỉm cười với nghĩ nghĩ này. Đình Phương liền nhẩm lại toàn bộ khẩu quyết đã chú tâm đọc thuộc trước đó.
Cửu Quỷ Diêm La công quả nhiên là thứ tâm pháp võ học mà nếu Đình Phương không nhờ tình cờ vận dụng chân lực làm cho mảnh kim thiết lúc phát sáng đã chiếu in vào vách đá thì có lẽ sẽ không một ai nghi ngờ rằng ở trên đời lại có một cách thức di lưu võ học lạ lùng là thế.
Và theo toàn bộ khẩu quyết Đình Phương đã đọc thuộc thì Cửu Quỷ

Diêm La công gồm đến chín tầng, cho dù khẩu quyết cho mỗi tần đều y như nhau.
Đình Phương nhớ lại câu căn dặn cuối cùng của tâm pháp Cửu Quỷ, như sau :
“Với mỗi lần hành công khổ luyện, kéo dài ít lắm là một năm, chỉ nên dồn toàn bộ công phu chân lực tự đả thông vỏn vẹn một Đại kinh mạch mà thôi. Chớ quá tham lam đả thông nhiều Đại kinh mạch cùng lúc, ắt sẽ tự chuốc thảm họa. Sau tám lần như vậy thì đạt tám tần, với Bát đại kinh mạch đã được đả thông, thì lần sau cùng chính là lần tối hậu, đả thông sinh tử huyền quan, hợp nhất Bát đại kinh mạch. Đạt được điều này đã là đạt đủ chín tầng, tâm pháp Cửu Quỷ Diêm La công nghiễm nhiên đã đạt mức đại thành công phu có thể sánh ngang bậc thần nhân, xuất quỷ nhập thần và... khứ vô hình lại vô ảnh. Nhớ lấy, nhớ lấy. Độc Cước Quỷ lưu tự. Cẩn”.
Và Đình Phương cũng không hề có ý tham lam. Nên với lần tọa công đầu tiên này Đình Phương chỉ dám vận dụng tâm pháp Cửu Quỷ Diêm La để chuyên chú đả thong một Đại kinh mạch vỏn vẹn trong Bát đại kinh mạch mà thôi.
Sự chuyên chú đó đã đưa Đình Phương chìm vào vô thức, không còn biết thời gian tọa công đã kéo dài bao lâu.
Đình Phương chỉ giật mình tự hồi tỉnh khi thính lực chợt bắt được một chuỗi những tiếng động khả nghi.
“Cách... Cách... Cách...”
Đó là tiếng động tương tự tiếng một mặt đá chợt rạn nứt.
Đình Phương vội mở to hai mắt, kinh nghi nhìn lên trần thạch đôn. Quả nhiên ở trên đó đã xuất hiện một vệt nứt khá dài, không những thế vệt nứt càng lúc càng rộng ra, khiến Đình Phương kinh hãi vội tung mình nhảy nép người qua một bên, vì lo sợ bản thân sẽ bị đè bẹp nếu trần thạch đôn đột nhiên đổ ập xuống.
Vệt nứt rộng mãi, rộng mãi và chỉ chịu dừng lại khi khoảng cách giữa chỗ trống đã rộng đến vài ba xích.
Nhưng sự việc không dừng lại ở đó, trước mắt Đình Phương, Đoan Mộc Tuyết bỗng từ chỗ đá nứt tung người nhảy xuống. Và nàng kêu kinh ngạc :
- Ôi chao! Sao ngươi đến được nơi đây, mà còn xuất hiện trước ta nữa?
Đình Phương cũng kinh ngạc tương tự. Và có thể nói Đình Phương còn kinh ngạc hơn Đoan Mộc Tuyết, không còn nhìn lờ mờ như trước nữa.
Đình Phương hoang mang hỏi ngược lại :

- Vì sao cô nương biết tại hạ đã chui vào đây mà tìm? Lại còn có thể làm cho trần tự động phân khai, tạo lối cho cô nương nhảy xuống?
Nàng trợn mắt nhìn Đình Phương :
- Chui vào đây? Ngươi bảo ngươi đã chui vào? Bằng cách nào?
Đình Phương khom người chỉ vào huyệt khẩu lúc nãy đã chui cho nàng nhìn thấy :
- Vậy là cô nương đến đây không phải vì tìm tại hạ?
Nàng ngớ người nhìn vào huyệt khẩu Đình Phương đang chỉ, sau đó nàng kinh khỉnh đáp :
- Khác với ngươi, ta đến được đây là đi theo di mệnh của tiền nhân. Nhưng ngươi đừng hỏi đấy là vị tiền nhân nào, cũng đừng tò mò muốn biết ta đã tìm thấy những gì do vị tiền nhân đó lưu lại. Ngươi chỉ cần minh bạch thế này là đủ. Đó là ở mê lộ quả nhiên có bí kíp võ học di lưu và ngươi đầu tiên tìm thấy chính là ta.
Đoạn nàng tự ý tiến lại thạch đôn, nơi Đình Phương từng ngồi tọa công.
Đến lúc này Đình Phương mới phát hiện nàng có mang theo một bọc vải nhỏ trên tay. Nàng vừa đặt bọc vải lên mặt thạch đôn đó vừa tự lẩm nhẩm :
- Kẻ hậu bối là Đoan Mộc Tuyết vì tuân theo di mệnh nên kính cẩn đặt di cốt của tiền bối ở đây. Ở chốn cửu tuyền xin tiền bối chứng giám cho lòng thành khẩn và giúp hậu bối sớm tìm ra một vật gọi là Tẩy Cốt Dịch Cân Thạch để nhờ hậu bối mau chóng luyện đến đạt thành toàn bộ công phu đã được tiền bối di bút lưu lại, ban cho hậu bối.
Nàng tỏ ra rất kính cẩn đối với vật chứa trong bọc vải. Đến độ nàng còn nghiêng mình bái lay sau khi đã nói xong những lời tương tự như lời khấn mà Đình Phương vừa tình cờ nghe.
Đình Phương chợt hiểu rõ, hiểu tất cả.
- Vị tiền nhân đó chính là bằng hữu, gọi Vạn Xà Vương lão đệ?
Nàng giật mình quay phắt lại, diện đối diện với Đình Phương :
- Thì ra ngươi đã lẻn theo chân ta đi vào Mê trận Cửu Cung?
Đình Phương mỉm cười và hòa nhã :
- Cô nương khoan vội nghi ngờ. Hãy tự nhìn lại nơi cô nương vừa đặt xong di cốt của vị tiền nhân nọ ắt sẽ rõ.
Nàng hoài nghi làm theo lời Đình Phương. Để rồi liền sau khi nhìn thấy hàng chữ di tự được khắc trên mặt thạch đôn, nàng vừa nhìn qua thạch đôn thứ hai nghi ngờ hỏi :
- Cảnh quang nơi này cũng tối âm u, không hề có chút ánh sang nào lọt vào, làm sao ngươi lại bỗng dưng nhìn rõ?

Đình Phương cau mặt :
- Dựa vào đâu cô nương lại có ý nghi ngờ này? Nếu là do tự dạng thì không lẽ tại hạ không thể dùng tay tự đọc?
Nàng cười lạt :
- Ngươi có gian nhưng không đủ ngoan. Ta hỏi ngươi, giả như ngươi có dùng tay sờ tìm và nhờ đó ngươi đọc được hàng chữ kia thì tại sao lúc sờ tìm ngươi lại may mắn không để lỡ tay chạm vào bộ cốt khô vốn sờ sờ ở đây?
Nàng quá thông tuệ, Đình Phương tự thất kinh khi nghĩ như thế.
Tuy vậy, Đình Phương vẫn thầm cười, trong khi ngoài miện lại giả vờ kêu :
- Có một bộ cốt khô ở đây ư? Ở đâu? Có phải của nhân vật tự xưng là Vạn Xà Vương như lời di tự kia đề cập không?
Đình Phương nhìn thấy nàng cười lạt :
- Ngươi đừng giả vờ nữa. Vì ta đủ thông tuệ và có đủ bằng chứng để tin chắc rằng hoặc là mục quang ngươi thật tinh thong hoặc là ngươi có mang theo vật để thắp sang. Nhưng ta thiên về điều thứ nhất hơn.
Đình Phương lần này vi không thể đoán nên đành hỏi :
- Vì sao?
- Vì ngươi vừa vô tình cho biết ngươi có nhìn thấy ta đặt di cốt của vị tiền nhân nọ. Đúng không?
Nàng không những thông tuệ mà còn có những nhận định thật tinh tế. Đình Phương tuy thán phục nhưng vẫn chối :
- Tại hạ cần đợi gì phải nhìn mới hiểu? Không lẽ qua câu cô nương vừa lầm thầm khấn tại hạ quá ngu muội đến không thể tự đoán ra?
Đoan Mộc Tuyết ngẫn người vì lời biện bạch của Đình Phương nào phải không hữu lý.
Nhưng sau đó nàng vẫn cười lạt :
- Ngươi giỏi chống chế lắm, nhưng với một bằng chứng nữa, ta tin thể nào ngươi cũng phải tâm phục khẩu phục.
Đình Phương càng lúc chàng lo ngại sự thông tuệ của nàng :
- Còn bằng chứng nào nữa?
Nàng đắc ý :
- Ngươi giải thích sao đây với lúc nãy ngươi thoạt đưa tay chỉ là chỉ đúng ngay huyệt khẩu ngươi đã chui vào? Hay ngươi bảo ngươi có trí nhớ cực kỳ mẫn tiệp, đủ năng lực ghi nhận bất kỳ vật gì ngươi chỉ cần thoạt nhìn qua?
Chính nàng đã gợi ý cho Đình Phương đáp :
- Cần gì phải đợi đến lúc có trí nhớ mẫn tiệp, cô nương? Cứ là cô nương ắt có lẽ cũng như tại hạ thôi.

Nàng ngơ ngác :
- Sao lại cũng như ngươi?
Đình Phương mỉm cười :
- Tại hạ đã chờ cô nương quá lâu, đúng chưa? Và do ngại bản thân có lẽ đã bị cô nương bỏ rơi, lý đương nhiên là tại hạ phải tự tìm lối thoát. Vì thế, ngay khi phát hiện huyệt khẩu, trước lúc quyết định chui vào, điều tất yếu là tại hạ tự dặn lòng, phải hết sức cẩn trọng. Do vậy, tại hạ vẫn ghi nhớ nơi tại hạ đã chui vào cũng đâu có gì khó hiểu hoặc khó tin.
Nàng bĩu môi :
- Ngươi thật giỏi biện bạch, ta thừa nhận điều đó. Nhưng đừng vội nghĩ vì thế mà ta không hề cho ngươi là một người thật sự rất thông tuệ.
Đình Phương thở dài :
- Lại chuyện gì nữa đây?
Nàng bảo :
- Vì nếu ngươi không thông tuệ sao lúc nãy ngươi hiểu quá nhanh ẩn ý của ta và sau đó còn hùa với ta cùng lập mưu đánh lừa lão Giáo chủ Cửu Âm giáo?
Đình Phương lại cau mày :
- Cô nương muốn nhắc lại chuyện tại hạ đã cùng cô nương giả vờ giao chiêu, trước sự mục kích của lão Giáo chủ?
Nàng gật đầu và từ từ tiến lại gần Đình Phương :
- Không sai. Vì từ lúc nghe lão bỗng dưng đề cập đến Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn, ta liền có ý ngờ lão. Và hễ ngờ lão thì có phần nào thiên lòng tin về ngươi. Do vậy, khi phát chiêu ta chỉ giả vờ. Và nhờ ngươi thông tuệ, sớm đoán ra, nên sự giả vờ của ta đã được ngươi phụ họa. Đúng chứ?
Đình Phương vẫn vờ như không phát hiện động thái đến gần của nàng. Vì rằng nàng bước đi rất nhẹ chân, nghĩ là nàng sắp sửa có hành vi nào đó chủ ý là dò xét mục lực thật sự của Đình Phương.
Và Đình Phương bình thản đáp :
- Tại hạ đương nhiên phải đoán ra một khi tuy bị trúng kình nhưng thật lạ kỳ là bản thân không hề gặp bất kỳ tổn thất nào dù nhỏ. Đủ hiểu cô nương chỉ giả vờ và sẽ nguy biết nao nếu để lão phát hiện sự giả vờ của cô nương. Vì lo cho cô nương nên tại hạ không thể không phụ họa.
Nàng đã dừng lại, chỉ cách Đình Phương độ một tầm tay với. Nàng vừa nói tiếp vừa từ từ đưa tay ra :
- Vì lo cho ta nên lúc nãy ngươi dám điểm huyệt chế ngự ta?

Đình Phương cố ý nhún vai, nhân đó còn giang rộng hai tay, phù hợp với lời phân minh Đình Phương cần phải giải thích cho rõ :
- Lão chưa có ý giết cô nương, chừng nào cô nương chưa bộc lộ cho lão biết là cô nương đã tình cờ nghe lão bảo lão đã luyện qua Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn. Nhưng rồi lão vẫn nghi ngờ khi phát hiện cô nương có ý giúp tại hạ tẩu thoát. Vì thế, để gọi là cẩn tắc vô ưu, lão tìm đủ mọi cách, để cả vu khống hoặc hăm dọa để dẫn dụ cô nương quay lại. Chỉ cần bắt được cô nương quay lại, lão sẽ có biện pháp bắt cô nương phải cung xưng. Và điều tất yếu sau đó phải xảy đến là lão sẽ giết cô nương, gọi là sát nhân diệt khẩu.
Vì sợ chạm tay vào một trong hai tay Đình Phương vừa đột ngột giang ra, nàng nhẹ nhàng rụt tay về :
- Giết ta rồi, thì liệu lão có yên thân với sư phụ ta chăng?
Đình Phương phì cười, trong đó cũng có đắc ý vì thấy nàng đã rụt tay về :
- Kẻ hạ sát cô nương là lão. Nhưng sau đó kẻ sẽ bị lão gán cho tôi danh này đương nhiên phải là tại hạ. Nhất tiễn xạ song điêu, lão cố thừa tâm cơ để dùng thủ đoạn này.
Đoạn Đình Phương đổi giọng, nói thật nghiêm :
- Và giả sự như lão tìm không được chứng cứ cho thấy cô nương đã nghe, đã biết chuyện lão ngấm ngầm luyện tả công, cô nương đừng nghĩ lão sẽ buông tha. Trái lại, vẫn luận điệu vu khống mà cô nương đã nghe, lão sẽ tự thân đưa cô nương về cho lịnh sư định tội. Khi đó, lão không những vô can về tội đã hạch hỏi hoặc khảo tra cô nương mà còn được lệnh sư hết lòng cảm tạ vì nhờ lão nên lệnh sự kịp phát hiện cô nương là phản đồ.
Nàng thán phục Đình Phương :
- Mọi chuyện chỉ xảy ra trong một thoáng thế mà vẫn đủ cho ngươi đoán biết được từng ấy tâm cơ thủ đoạn của lão ư? Ta có bảo ngươi thông tuệ cũng đâu sai sự thật là mấy.
Vì nàng hầu như không còn có ý dò xét Đình Phương nữa, nhất là về chuyện thấy hay không nhìn thấy gì của Đình Phương, nên lần này thay vì tìm lời phủ nhận hoặc biện bạch Đình Phương lại nhếch môi cười lạt :
- Nếu cô nương vì một nguyên nhân nào đó buộc phải đối đầu với một nhân vật đầy tâm cơ và thủ đoạn như lão ắt cô nương cũng tự biến mình thành kẻ đa nghi, luôn luôn đề phòng và sẵn sàng đối phó với mọi tình huống có liên quan đến lão. Tại hạ đã và đang là một loại người như vậy.
Nàng quan tâm :

- Lão có ý giết ngươi. Vậy là giữa ngươi và lão từng có oán cừu?
Đình Phương bĩu môi kinh khỉnh :
- Vô oán vô cừu. Hay nói đúng hơn, oán cũng do lão và cừu cũng do lão. Và kỳ thực lão cứ luôn muốn giết tại hạ chỉ vì một nguyên nhân. Đó là sát nhân diệt khẩu.
- Lão có bí ẩn đã bị ngươi phát hiện ư?
Đình Phương chợt thở dài :
- Nhưng kể từ nay đã có thêm cô nương là người thứ hai biết rõ điều bí ẩn của lão. Và tại hạ dù không có tài tiên đoán cũng có thể đoán chắc một điều, là tiền đồ của cô nương từ nay về sau sẽ mãi mãi bị bóng dáng của lão ám ảnh.
Nàng cười lạt :
- Cũng như ngươi chứ gì? Vậy thì vị tất. Rồi sẽ có lúc ta không còn sợ Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn của lão như bây giờ nữa.
Cứ như nhắc Tào Tháo là Tào Tháo có mặt, Đoan Mộc Tuyết vừa dứt lời thì từ bên trên liền vang xuống tràng cười lồng lộng của lão Lục sư gia :
- Chính vì nguyên nhân như nha đầu ngươi vừa nói nên ngay hôm nay bản nhân quyết định phải tiễn hai đứa ngươi về Quỷ Môn quan. Ha... ha...
Đình Phương giật mình, vội đẩy dúi người nàng về phía có huyệt khẩu nhỏ hẹp :
- Lão vẫn tìm ra chúng ta cho dù cũng lạc vào mê lộ. Hãy chui mau ra ngoài, nhanh.
Nhờ cái đẩy của Đình Phương. Đoan Mộc Tuyết chỉ cần thoắt người vài lượt là đã chui ra ngoài.
Đến lượt Đình Phương, tiếng gầm thịnh nộ của lão Lục sư gia đã vang lên lúc Đình Phương chỉ vừa mới khom người nhưng chưa kịp chui :
- Tiểu tử ngươi đã gây quá nhiều phiền não cho ta, lần này ngươi có chạy đằng trời cũng không thoát. Nạp mạng!
"Ào..."
Đình Phương kinh tâm động phách. Và theo bản năng Đình Phương toang quay người phát kình cùng lão đối chiêu. Chợt thanh âm của Đoan Mộc Tuyết từ ngoài vang vào, khẩn trương đề tỉnh Đình Phương :
- Hãy nương theo chấn kình. Mau! Nương theo chấn kình để chui thoát ra ngoài.
Trong thoáng chốc tối hậu, nhờ linh trí mách bảo, Đình Phương vì nhận ra ý của Đoan Mộc Tuyết là tuyệt hay nên lập tức hành động

theo. Và Đình Phương càng khom ngươi xuống nhiều hơn, đồng thời còn cho tay ngoặc ngược về phía sau, tận lực hất ra một kình cực mạnh và sẵn sang chờ chấn kình xuất hiện tác động vào người.
“Bùng!”
Điều đó đã xảy ra, chấn kình đã xuất hiện kịp lúc, đẩy Đình Phương chui nhanh theo huyệt khẩu với một chấn lực cực mạnh như tên bắn. Nhưng sự việc đâu chỉ xảy ra bấy nhiêu đó rồi thôi. Chấn kình phát sinh vì quá mạnh nên không những tạo đủ chấn lực để đẩy Đình Phương chui nhanh như tên bắn ra ngoài mà còn thừa dư lực để bất ngờ làm cho một phần vách đá phía sau Đình Phương rung chuyển, ngỡ như sắp đổ sụp xuống đến nơi.
Tiếng vách đá chuyển động làm Đình Phương bàng hoàng, khiến tâm trí tuy rất muốn đứng lên cho thật nhanh, hầu cảnh bị loạn thạch vỡ ra rơi xuống và đè lên người đừng xảy đến, nhưng trạng thái bàng hoàng lại cứ làm tứ chi Đình Phương rụng rời, không còn điều động đúng như ý muốn nữa.
Chợt có một bàn tay đưa ra, kịp chộp vào Đình Phương và lôi mạnh. Đó là bàn tay của Đoan Mộc Tuyết, và giọng nói khẩn trương của nàng cũng vừa vặn lọt vào tai Đình Phương đúng lúc nàng dùng lực lôi Đình Phương thoát nhanh khỏi hiểm cảnh :
- Vách đá sắp vỡ tung rồi. Chạy mau!
“Soạt!”
Có một phần y phục của Đình Phương bị rách rời, làm cho sự ứng cứu của Đoan Mộc Tuyết hóa ra vô dụng. Và nàng chỉ còn nắm giữ một phần y phục của Đình Phương trong tay mà thôi. Riêng Đình Phương vẫn nằm nguyên vị.
Tuy vậy, lực đạo do nàng tác động vào cũng phần nào giúp Đình Phương thoạt đầu thì lồm cồm, sau là đứng bật dây: “Keng...”
Đình Phương vừa đứng lên và toan bỏ chạy thì tiếng động do một vật từ trong người Đình Phương rơi ra chạm đất đã lập tức làm cho Đình Phương khựng người lại.
Đoan Mộc Tuyết cũng vì nghe tiếng động này nên cũng khựng người như Đình Phương. Nàng giương mắt nhìn vào vật từ trong người Đình Phương rơi ra. Và dĩ nhiên nàng cũng nhìn thấy Đình Phương đang hối hả cúi người nhặt thật nhanh vật đó và nhét trở lại vào người.
Đến lúc này, khi Đình Phương đã kịp nhặt lại mảnh kim thiết và cất vào người, ngước nhìn lên Đình Phương thấy Đoan Mộc Tuyết đang sững sờ như người vừa tình cờ mục kích phải một chuyện gì đó hết sức quái lạ. Và rồi Đình Phương cũng hiểu vì sao Đoan Mộc Tuyết lại

lâm vào trạng thái này. Đó là Đình Phương trong lúc hốt hoảng lo nhặt lại mảnh kim thiết dã kể như tự cáo giác cho Đoan Mộc Tuyết biết Đình Phương thật sự cũng có mục lực tinh tường, như trước đó nàng đã có y ngờ nhưng thiếu bằng chứng thuyết phục để chứng minh.
Bằng chứng là do bản thân tự cung cấp cho nàng nên ngay lúc này Đình Phương đâu còn bất kỳ lời lẽ nào để chống chết biện bạch.
Tuy vậy, do phát hiện cục diện đang diễn ra theo một chiều hướng hoàn toàn khác, Đình Phương lập tức lên tiếng phát thoại, kể như đó cũng là cách khỏa lấp, hy vọng Đoan Mộc Tuyết rồi sẽ quên đi chuyện vừa xảy ra. Đình Phương phì cười và quay đầu nhìn về phía sau :
May quá! Vách đá vẫn đứng vững, chưa đến nỗi đổ sụp xuống như lúc nãy tại hạ đã phát hoảng vì quá sợ. Và lão mưu mô nham hiểm cũng không chạy đuổi theo chúng ta. Đúng là may thật.
Đình Phương đã toan liệu đúng. Và lời này của Đình Phương quả nhiên có làm cho Đoan Mộc Tuyết chú tâm.
Và Đình Phương nghe nàng chợt hỏi :
- Có khi nào chấn kình đã làm trần động đổ ụp xuống và vô tình đè phải lão ma? Nếu không phải thế sao lão ma bỏ qua cơ hội này, không chạy đuổi theo chúng ta nữa.
Đình Phương vẫn ngoái đầu nhìn về phía sau và nhún vai đáp lời Đoan Mộc Tuyết :
- Tại hạ cũng rất mong sự việc xảy ra đúng như cô nương vừa nói. Dù rằng tại hạ đang ngờ, người có thân thủ như lão đâu dễ gì mất mạng vì một lý do có thể nói là quá đơn giản như vậy.
Nàng tiến qua ngươi Đình Phương, áp một tai vào vách đá để nghe ngóng :
- Vậy ngươi thử đoán xem vì nguyên nhân gì lão bỏ qua ý định truy sát chúng ta? Huống hồ chi ở bên kia hoàn toàn yên lặng, tịnh không một tiếng động khả nghi nào phát ra.
Đình Phương chột dạ :
- Cô nương bảo có đúng không, là lão đã xuất hiện cũng bằng phương cách như cô nương đã xuất hiện?
Nàng giật mình, quay lại nhìn Đình Phương :
- Ngươi ám chỉ lão không đuổi theo chúng ta vì lúc này đang mải tìm di vật vốn ẩn tàng trong Mê trận Cửu Cung?
Đình Phương ầm ừ :
- Tại hạ không ám chỉ điều gì cụ thể. Chỉ muốn nhắc cô nương rằng dường như lão cũng biết cách đi qua Cửu cung mê trận. Chỉ có thế

thôi.
Nàng ngẫn người :
- Di học ở trong đó ta đã tự tay phá hủy sau khi nhẩm học cho kỳ thuộc. Đồng thời mọi di mệnh ta đọc thấy cũng đều được ta tuân thủ. Vậy còn gì nữa để lão tìm. Trừ phi đó là...
Đình Phương cũng tiến lại, đứng ngay phía sau nàng :
- Đó là Tẩy Cốt Dịch Cân Thạch như lúc nãy tại hạ có nghe cô nương lẩm nhẩm đề cập đến.
Nàng rùng mình :
- Theo di tự lưu lại thì đó là một loại Kỳ Thạch mà hễ người nào dùng nó làm chỗ tọa công ắt sẽ giúp công phu đang luyện mau đạt mức đại thành. Nếu lão thật sự tìm thấy Kỳ Thạch đó trước ta và dùng nó để luyện thêm công phu bàng môn tà đạo Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn thì đại họa sau này thật khó lường.
Đình Phương thật sự lo ngại :
- Có một loại Kỳ Thạch như thế thật sao? Theo di tự cô nương đã học thì Kỳ Thạch được ẩn giấu chỗ nào, hình dáng ra sao? Thiết nghĩ cô nương nên nói thật, và nếu cần tại hạ dành phải giúp cô nương tìm thấy Kỳ Thạch trước lão. Thế nào?
Nàng tỏ ra bấn loạn :
- Di tự lưu lại không những không tả rõ hình dáng mà còn giải thích rõ đấy là vật được ẩn giấu dành cho người hữu duyên. Ta đã phí công tìm nhưng kỳ thực lại biết bản thân cần phải tìm một vật trông như thế nào.
Đình Phương cũng bị bấn loạn lây :
- Giả như lão lúc này đã tìm thấy và đang dùng để tọa công, phải mất thời gian bao lâu để lão hấp thụ toàn bộ những gì phát sinh từ Kỳ Thạch?
Nàng nói qua hơi thở dập dồn vì tức giận :
- Kỳ Thạch được sinh ra từ linh khí của đất trời, phải mất vài trăm năm mới tự tích tụ đủ mọi linh khí cần thiết. Trái lại, bất kỳ ai nếu có cơ duyên thì chỉ cần ngồi trên đó tọa công độ nửa ngày là quá đủ làm cho Kỳ Thạch sau đó hóa thành phế vật. Cơ duyên đó đáng lý thuộc về ta, vậy mà bây giờ có lẽ đã rơi vào tay lão ma. Thật tức chết đi được.
Đình Phương vụt bừng tỉnh :
- Phải cần đến nửa ngày ư? Vậy thì còn chờ gì nữa? Chúng ta cứ mạo hiểm tìm lão. Và nếu lão phải hy sinh tính mạng tại hạ cũng sẵn sàng, miễn sao không để lão hoặc tìm thấy Kỳ Thạch trước chúng ta hoặc đừng để lão đủ thời gian hấp thụ toàn bộ linh khí. Đi.

Nhưng Đoan Mộc Tuyết bỗng ngăn lại :
- Ngươi định chui vào cũng theo huyệt khẩu đó? Không ngại lão hờm sẵn bên trong và chỉ cất tay một cái là lấy mạng ngươi ư?
Đình Phương quả nhiên đang định khom người chui vào. Nghe nàng nhắc nhở, Đình Phương đứng lên cười bẽn lẽn :
- Vậy cô nương có chủ ý gì?
Nàng hất đầu nhìn về phía vách đá :
- Phá hủy!
Đình Phương tỉnh ngộ :
- Phải rồi. Bây giờ đâu còn là lúc cẩn trọng giữ gìn.
Nàng gật đầu tán đồng và từ từ lùi ra xa.
Đình Phương cũng lùi theo và vội vàng nâng cao song thủ.
Đoan Mộc Tuyết cũng đã vận khởi thủ thức và nàng bật thét thành tiếng lanh lảnh :
- Xuất thủ. Đánh!
Nàng và Đình Phương cùng lúc xuất thủ, hợp lại thành một lực đạo cực kỳ uy mãnh, quật thẳng vào vách đá trước mặt họ.
"Ầm"
Có lẽ nhờ vách đã trước đó đã bị rung chuyển, kết cấu cũng giảm thiểu đi, nên lúc này hợp lực của cả hai không những thừa uy lực phá vỡ vách đá mà còn làm cho toàn bộ loạn thạch rơi ra đều tung bắn vào trong.
Và chỉ trong một lát ngắn ngủi, đúng lúc vách đá bị vỡ toang, hầu như cả hai cùng nhìn thấy lão Giáo chủ Cửu Âm giáo đang chễm chệ ngồi tọa công trên một trong hai thạch đôn vốn là là hai vật dụng duy nhất có trong lòng thạch động.
Vách đá đột ngột bị phá hủy làm cho lão ma tuy vẫn ngồi nhưng hai mắt đã bất thần mở bừng ra, phát xạ thành hai tia tinh quang chói ngời, hoặc là kinh ngạc nhìn vào vách đá bị phá hủy, hoặc là phẫn nộ nhìn hai kẻ đã phá hủy vách đá là Đoan Mộc Tuyết và Đình Phương.
Vừa chạm phải những tia tinh quang của lão, Đoan Mộc Tuyết phẫn uất bật quát :
- Nơi lão đang ngồi chính là Kỳ Thạch. Ta thật ngu xuẩn vì không nhận ra đó là vật ta đang chú tâm nhìn. Mau giúp ta ngăn lão lại.
Đình Phương thì ngớ người, đâu có dè Kỳ Thạch chính là vật từng được Đình Phương đùng để tọa công. Thuở nào ngay khi xả công, mục lực và thính lực của Đình Phương cùng lúc tăng tiến. Duy chỉ có một điều là đang làm Đình Phương lo ngại, chỉ có một trong hai đôn thạch kia là Kỳ Thạch hay là cả hai? Nếu chỉ có một thì thạch đôn Đình Phương từng ngồi là Kỳ Thạch hay thạch đôn còn lại mới chính

là Kỳ Thạch? Còn nếu là cả hai thì dù Đình Phương đã dùng hết một - cứ tạm cho là Đình Phương đã ngồi tọa công trên thạch đông đủ nửa ngày - ắt vẫn còn một mà nãy giờ lão đang dùng để tọa công. Đình Phương có lý do để lo ngại như thế. Vì lúc nãy, cả hai mặt thạch đôn đều trống trơn. Nếu trước đó trên mặt một thạch đôn vốn có bộ cốt khô của Đại quái xà thì bây giờ có lẽ bộ cốt khô đó đã bị lão Lục sư gia phá hủy, chủ ý là tìm Kỳ Thạch và dùng nó để tọa công hấp thụ linh khí. Còn mặt thạch đôn thứ hai thì bọc di cốt đã từng được Đoan Mộc Tuyết kính cẩn đặt lên bây giờ cũng không còn nữa. Lão đã hủy bỏ tất cả để có cơ hội minh định thạch đông nào trong cả hai mới chính là Kỳ Thạch Tẩy Cố Dịch Cân.
Lúc Đình Phương ngẫm nghĩ, dù là nhanh đến mấy cũng vậy, thì Đoan Mộc Tuyết đã kịp lao vào tấn công lão ma. Và hiện tình lúc này lão ma cũng đang xô một kình mãnh liệt vào nàng.
Có tiếng lão gầm quát :
- Bản nhân đành phải thu thập nha đầu ngươi, chí ít là để thu hồi huyền công thượng thặng do Đảo chủ Hỏa Xà đảo lưu lại nhưng đã bị nha đầu ngươi nhanh tay chiếm hữu. Đỡ!
“Ầm!”
Đình Phương kinh tâm, nhìn Đoan Mộc Tuyết chỉ sau một lần chạm kình đã bị công lực thượng thừa của lão ma đánh cho bật dội. Không những thế, lão ma còn thần tốc lao bám theo Đoan Mộc Tuyết với ý đồ đã rõ là muốn chế ngự và buộc nàng phải cung xưng toàn bộ những gì đã tìm thấy trước lão, gọi là Huyền công thượng thừa do Đảo chủ Hỏa Xà đảo di lưu lại.
Quyết không để lão ma có cơ hội toại ý, Đình Phương vội động thủ phát chiêu :
- Đừng vội đắc ý. Hãy đỡ Phích Lịch Lôi Phong chưởng của Đình Phương ta.
Và Đình Phương phát kình, tọa thành hang loạt những tiếng động lốp bốp như thế tiếng sấm nổ.
Lão khựng người lại, kinh ngạc nhìn cung cách phát chiêu của Đình Phương :
- Công phu ngươi lại tinh tiến? Ngươi lại gặp kỳ tích gì nữa sao? A, lưu ngươi lại quả là lưu đại họa về sau. Đỡ!
“Bùng!”
Đình Phương cũng nhận chân một sự thật, quả nhiên công lực của bản thân đã tăng lên bộ phần, ắt là nhờ Kỳ Thạch Tẩy Cốt Dịch Cân mà ra.
Nghĩ đến Kỳ Thạch, Đình Phương lập tức triển khai Cửu Bộ Nhất

Ảnh Quỷ thân pháp, tiến thật nhanh đến chỗ có hai thạch đôn.
“Vút”
Lão phát hiện và đoán biết dụng ý gì của Đình Phương. Lão liền động nộ quát :
- Ngươi muốn phá hủy Kỳ Thạch ư? Ngươi sẽ được toại nguyện nếu thoát được Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn lần này của ta. Xem đây.
Trên tay lão lập tức xuất hiện thứ khí giới kỳ lạ mà Đình Phương đã có lần trông thấy và chuỗi thanh âm trầm bổng réo rắt cũng cùng lúc đó phát ra.
Chuỗi thanh âm này vừa phát ra liền xoay thẳng vào tính nhĩ, khiến toàn thân Đình Phương không thể không khựng lại, tạo cơ hội cho lão ma thần tốc vỗ ập vào Đình Phương một kình kinh hồn, bạt vía.
“Ào...”
Đình Phương tái mặt và bang hoàng nhìn cái chết đã xuất hiện cạnh thân.
Cợt có tiếng Đoan Mộc Tuyết thét :
- Lão muốn giành Kỳ Thạch cho riêng lão ư? Thì giành này, phá hủy này.
Lập tức có hai loạt thanh âm khô khốc vang lên.
“Bộp, bộp”
Biết rõ cả hai thạch đôn đều bị Đoan Mộc Tuyết phá hủy, Đình Phương cười mãn nguyện và toan nhắm mắt lại chờ chết.
Đột ngột lão thu kình và phẫn nộ đảo người lao qua Đoan Mộc Tuyết :
- Nha đầu ngươi thật muốn chết. Hãy xem một đạo Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn dành cho ngươi đây.
Đình Phương kinh tâm, vội đưa mắt nhìn qua Đoan Mộc Tuyết.
Và lại quá, rõ rang Đình Phương nhìn thấy ở Đoan Mộc Tuyết chợt xuất hiện một cơn rung mình, nghĩa là nàng đang lâm cảnh bất lực vì bị chuỗi thanh âm réo rắt Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn tác động, như tình trạng đã đôi ba lần xảy đến cho Đình Phương. Thế nhưng sao lần này thính nhĩ của Đình Phương lại không nghe bắt được chuỗi thanh âm kỳ quái này?
“Trừ phi đó là chuỗi thanh âm chỉ dành cho một người, là người được lão ma chọn làm đối tượng để xuất phát thanh âm chế ngự? Tiếng những ai khác dù có đứng cạnh đó vẫn không bị ảnh hưởng?”
Những ý nghĩ này đến với Đình Phương thật nhanh. Và khi biết bản thân không còn sợ bị thanh âm tác động, Đình Phương liền thử vận lực và khấp khởi mừng vì toàn bộ công phu chân lực hầu như đã khôi phục.

Để ứng cứu Đoan Mộc Tuyết kịp lúc, Đình Phương chỉ có mỗi một cách.
Mảnh kim thiết có khắc hình Độc Cước Quỷ liền xuất hiện trên tay Đình Phương :
- Hãy xem ám khí Đoạt Hồn của ta.
Và Đình Phương vận lực phổ vào mảnh kim thiết.
Từ mảnh kim thiết liền bắn xạ ra một tia chớp sáng, bật lóe lên như tia chớp giữa từng không vạch xé màn đêm. Nhưng lần này tia chớp đã lóe sáng quá mức, đến Đình Phương dù là người đã đoán biết là sẽ có tia chớp sáng xuất hiện nhưng sang đến cỡ này thì hoàn toàn không ngờ.
Đình Phương không ngờ thì hai nhân vật còn lại đương diện càng không thể ngờ.
Đình Phương nghe rõ tiếng kêu thảng thốt của cả hai :
- Ôi..., cái gì vậy?
- Ôi chao, mắt của ta...?
Đình Phương vụt hiểu, sự xuất hiện của tia chớp sáng đã làm hai nhân vật nọ đều bị lóa mắt.
Không bỏ lỡ cơ hội, Đình Phương lao đến, nắm tay Đoan Mộc Tuyết, và lôi nàng chạy đi :
- Tẩu!
Đoan Mộc Tuyết quả nhiên đã bị lóa mắt và lúc này nàng cứ để Đình Phương lôi bừa.
Được một lúc, Đình Phương chợt nói khẽ vào tai nàng :
- Chúng ta chạy theo lối nào?
Nàng thở dài, dùng hai tay dụi mắt :
- Ta vẫn chưa trông được rõ lắm. Thôi thì cứ đi về phía tả vậy.
Dần dần nàng cũng khôi phục nhãn quan. Và nàng vừa dẫn đạo, đưa Đình Phương thoát mê lộ, vừa nghi ngại về sự thất tung lúc này của lão ma :
- Rồi thế nào lão cũng thoát. Ta chỉ mong ta đến được chỗ gia sư trước lão, hầu tránh những lời đơm đặt bỉ ổi cơ thể lão sẽ làm gia sư tin.
Cả hai từ từ thoát ra mê lộ...

Cửu Âm Giáo

Hồi 11
Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ

Từ chỗ nấp, sau nhiều lần khuyên giải và ngăn cản Đoan Mộc Tuyết nhưng kết quả hầu như đều bất thành. Đình Phương đành trút tiếng thở dài và bất ngờ xoạc tay điểm vào huyệt định thân của nàng.
- Miễn còn sinh mạng thì lo gì sau này không còn cơ hội, xin cô nương lượng thứ.
Bị điểm huyệt, nàng quắc mắt nhìn Đình Phương và phẫn nộ thét :
- Sao ngươi dám...
Đình Phương thất kinh, vội điểm luôn Á huyệt của nàng. Nhưng vạn sự đều đã muộn, tiếng thét của Đoan Mộc Tuyết đã đủ lớn để làm kinh động một nhóm năm nhân vật đang đàm đạo với nhau ở ngoài kia, chỉ cách nơi Đình Phương đang cùng Đoan Mộc Tuyết ẩn thân chưa đến tám trượng.
Họ bị kinh động nên lập tức cùng đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra tiếng thét.
Và một nhân duy nhất trong nhóm năm nhân vật này cũng bất ngờ lên tiếng, gọi đích danh Đoan Mộc Tuyết :
- Là ngươi đó ư? Tuyết nhi? Sao nghịch đồ ngươi còn chưa mau dẫn thân đến trước mặt ta chịu tội?
Phụ nhân đó chính là Vân Mộng Tiên Tử, bốn nhân vật còn lại thì gồm ba nhân vật Cái bang và một người mà Đình Phương không hề muốn chạm mặt lúc này, là lão Lục sư gia, Giáo chủ Cửu Âm giáo.
Đình Phương liền nhẹ nhàng nhấc Đoan Mộc Tuyết lên vai và len lén bò lui ra.
Thính lực của lão thật đáng sợ. Trong khi nhân vật Cái bang và nhất là Vân Mộng Tiên Tử hoàn toàn không tỏ bất kỳ dấu hiệu nào cho biết là có phát hiện cử động nhẹ nhàng của Đình Phương thì lão, chỉ có mỗi một mình lão là há ngoác mồm gào toáng lên :
- Như không chỉ có một mình Đoan Mộc Tuyết lệnh đồ? Có cả tiểu tử Cao Đình Phương khả ố đã dùng lời đường mật quyến rũ lệnh đồ nữa. Bọn chúng đang có ý định lẻn thoát đi. Đành phải trông chờ vào thần công cái thế của Tiên tử ngăn giữ đôi cẩu nam cẩu nữ lại thôi.
Tiếng là Đoan Mộc Tuyết đã bị Cao Đình Phương điểm huyệt nhưng sau những lời lẽ đầy ác ý do chính lão Lục sư gia phát ra thì dù đang bị Đình Phương vác trên vai nhưng khắp người Đoan Mộc Tuyết vẫn có sự rúng động lan tỏa khắp châu thân và lan truyền sang cả Đình Phương.
Đoán là nàng đang căm phẫn lão tặc ma đến tận xương tủy, Đình Phương phần vì lo việc thoát thân sẽ thêm khó khăn nếu ngay lúc này để xảy ra cảnh bị nhiều người vây bắt, nên vùng đứng lên và hối

hả quay đầu tháo chạy.
Chạy chưa được bao nhiêu thì Đình Phương chợt nghe "Vút"
Vân Mộng Tiên Tử không hiểu đã vận dụng thứ khinh thân pháp vô thượng nào để bây giờ chợt xuất hiện kỳ bất ý hiện thân chắn lối chạy của Đình Phương.
Nét mặt của Vân Mộng Tiên Tử tỏ ra phẫn nộ đến tột cùng :
- Quả nhiên chính là ngươi. Kể ra Phích Lịch Lôi Quân cũng khá to gan, dám sai ngươi đến tận Vân Mộng sơn này để gây sự. Lão thân se thu thập ngươi trước, sau sẽ đến tận Bắc Cương hỏi tội sư phụ ngươi.
Chỉ cần nhìn sắc mặt của Vân Mộng Tiên Tử thôi là Đình Phương đủ rụng rời, huống hồ giờ lại nghe tiếng Vân Mộng Tiên Tử nói ra những lời hăm dọa như vậy.
Vì thế, Đình Phương nào dám chờ Vân Mộng Tiên Tử động thủ phát chiêu. Ngay khi Vân Mộng Tiên Tử dừng lời, Đình Phương lập tức dịch người chuyển vị, quyết lách qua người Vân Mộng Tiên Tử để tiếp tục chạy thoát thân.
"Vút"
Thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ đã được Đình Phương thi triển và chỉ thoáng mắt đã lao lướt qua người Vân Mộng Tiên Tử.
Chợt thấy Đình Phương biết mất, Vân Mộng Tiên Tử thịnh nộ thét vang :
- Giỏi cho tiểu tử, lại còn dám mang cả Tuyết nhi cùng chạy. Đôi cẩu nam cẩu nữ này nếu lão thân không thu thập được thì thanh danh Vân Mộng Tiên Tử suốt mấy mươi năm qua không lẽ chịu đổ song đổ biển. Đỡ chiêu.
Nhưng Vân Mộng Tiên Tử chỉ phát kình hù dọa vì ngay lúc này nào có ai dám đoán chắc là phát hiện rõ phương vị thật sự của Đình Phương.
Một tiếng kêu thất thanh của một nhân vật Cái bang vang lên :
- Ối chao. Chính là tiểu tử độ nào đã từng làm Đồng Phương Du này mất mặt. Không hiểu tiểu tử đào đâu ra thứ thần pháp quỷ dị vô lường ngần ấy.
Đình Phương càng lúc chàng tận lực thi triển thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, hy vọng không bao lâu nữa sẽ bỏ rơi mọi người, nhất là lão Lục sư gia là nhân vật kỳ thực có bản lãnh cao minh nhất ở đây.
Họa vô đơn chí, đuổi bám theo sau Đình Phương lúc này lài là câu nói ngạo nghễ của chính lão Lục sư gia :
- Cho dù lúc này đích thân lão Phích Lịch Lôi Quân xuất hiện giải cứu ngươi cũng không thoát. Huống chi có mỗi một mình ngươi. Hãy

ngoan ngoãn lưu lại thôi. Tiểu tử. Ha... ha..
Biết đã đến lượt lão xuất lực bám đuổi, Đình Phương liền có một thoáng phân vân. Nếu tiếp tục tháo chạy và chỉ còn lại một mình lão quyết liệt truy đuổi thì Đình Phương tin rằng rồi sẽ đến lúc lão có cơ hội thi triển Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn, đó là điều Đình Phương không hề muốn xảy ra. Nhưng nếu vì ngại Tà côn đó, Đình Phương chỉ còn mỗi cách là cố duy trì cục diện sao cho Đình Phương dù tiếp tục chạy thì lúc nào cũng phải có thêm sự hiện diện của một vài nhân vật khác. Có như thế lão mói không dám tùy tiện bộc lộ Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn. Nhưng nếu là vậy thì liệu Đình Phương có thể duy trì cục diện được bao lâu?
Một khắc hay đôi ba khắc? Để rồi sau đó sẽ dẫn đến kết cục như thế não? Sau một thoáng phân vân như vậy, Đình Phương phẫn nộ tự nhủ :
“Đã một liều thì năm bảy cũng liều. Ta không tin khi chỉ còn lại một mình lão vẫn đủ đởm lược đuổi chạy mãi theo ta. Lão cũng phải phần nào kiêng dè, nhất là sợ tia chớp sang đã từng xuất hiện mà lão có lẽ vẫn chưa rõ là từ vật gì phát ra. Lão cứ thế đuổi theo thì biết, hừ!”
Vậy là có bao nhiêu công phu chân lực Đình Phương quyết dốc ra cho bằng hết, dùng tâm pháp Cửu Quỷ Diêm La công, đưa chân lực phổ vào thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, làm cho thân hình cứ loang loáng lao đi, lao đi.
“Vút... Vút”
Và một kết quả thật kỳ diệu bỗng xảy ra, đó là khi Đình Phương tình cơ nghe từ miệng lão Lục sư gia bỗng bật thốt ra một câu sững sờ, dù là thật khẽ :
- Ôi chao... Đây là thứ khinh thân pháp gì thế này? Họ Thi ta từ thở nào đến giờ bình sinh vẫn chưa từng nghe ai nói về thứ kinh thân pháp gì tương tự. Quả là quỷ dị, quỷ dị...
Thanh âm của lão nhỏ dần nhỏ dàn rồi mất hẳn, khiên Đình Phương không thể không thử ngoái đầu nhìn lại phía sau.
Và khi thoạt nhìn, chính Đình Phương cũng phải kêu thầm :
“Chao ôi, bản thân ta có thể chạy nhanh như thế này sao? Hình ảnh của vạn vật hai bên cứ loang loáng chạy lùi, chứng tỏ ta đang thật sự chạy nhanh chứ không phải vạn vật biết chạy lùi. Lẽ nào với tâm pháp Cửu Quỷ Diêm La, thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ của ta nhờ đó đã đạt mức thượng thừa?”
Hỏi có nghĩa là tự đáp lời và Đình Phương hoàn toàn tin chắc vào điều vừa thầm nhận định. Bởi chẳng phải cả hai loại công phu này

đều có chung một xuất xứ mà mảnh kim thiết mà ra sao? Do có chung xuất xứ nên tâm pháp hỗ trợ thân pháp này cũng là điều dễ hiểu.
Đình Phương thầm đắc ý về mức tựu thành vừa đạt được, cứ vác Đoan Mộc Tuyết trên vai và chạy thì cứ chạy.
“Ha... ha..., ai còn dám bảo Cao Đình Phương này là một phế nhân? Cứ xem khinh thân pháp của ta lúc này thì rõ, chẳng phải tự ta đã luyện thành Thiên hạ đệ nhất khinh công rồi sao? Đến cả lão Lục sư gia dù có thân thủ thượng thừa cũng không đuổi kịp nữa là. Ha... ha...”
Mải đắc ý và mãi cười thầm, Đình Phương không hề nhận ra đuổi bén gót theo sau Đình Phương vẫn còn một nhân vật. Và để đuổi kịp kẻ có khinh công vào hàng đệ nhất như Đình Phương, dĩ nhiên bóng nhân ảnh của nhân vạt đang chạy đuổi theo sau Đình Phương kỳ thực chỉ còn là một vệt khói lam mờ nhạt.
Không những Đình Phương không thể phát giác hiện trạng đó, mà ở trên vai Đình Phương, Đoan Mộc Tuyết đã đến hạn kỳ tự giải khai huyệt dạo từ lúc nào Đình Phương cũng không hay.
Đình Phương chỉ nhận ra khi nghe Đoan Mộc Tuyết chợt kêu thất thanh :
- Ngươi có thể chạy nhanh đến thế này sao? Hãy đứng lại nào và hãy mau mau đặt ta xuống. Ta muốn quay lại, tự chịu tội trước mặt sư gia.
Đình Phương thở dài và dành dừng lại. Nhưng khi đặt nàng xuống Đình Phương nghiêm mắt bảo :
- Nếu cô nương muốn tự nạp mạng hoặc chính sự xuất hiện của cô nương sẽ làm lệnh sư uổng mạng thì xin tùy. Tại hạ đâu thể miễn cưỡng mãi với cô nương.
Được đứng xuống đất, nàng vừa vươn tay vươn chân vừa sa sầm nét mặt :
- Ngươi đừng nói nhảm. Cớ sao sự xuất hiện của ta sẽ làm gia sư uổng mạng?
Đình Phương cũng mệt mỏi tìm chỗ ngồi :
- Sao cô nương không thử tự suy đoán? Cô nương tự phụ là thông tuệ lắm kia mà? Vậy thì nói đi, lúc tại hạ cùng cô nương từ chỗ nấp lén nhìn ra, lão Giáo chủ Cửu Âm giáo trong khi bịa đặt đủ chuyện vu cáo tại hạ và cô nương thì lão giữ vị thế đứng như thế nào so với lệnh sư?
Đoan Mộc Tuyết cau mày cố nhớ lại. Và lập tức nàng trợn mắt nhìn Đình Phương :

- Lão không đứng chỗ nào cố định. Nhưng dù lão đi đi lại lại như thế nào đi nữa thì thủy chung lão chẳng hề rời xa gia sư nữa bước. Ngươi muốn nói..
Đình Phương cười mũi và gục gặt đầu nói :
- Một người đang cố tình bịa chuyện nhất là đang lúc bịa lại bị bại lộ chân tướng. Lão quanh quẩn bên lệnh sư là có hai dụng ý. Một là lão sẽ phát hiện kịp thời, bất luận là tại hạ cùng cô nương từ phí nào xuất hiện. Thứ hai, khi đã phát hiện lão chỉ có một trong hai cách chọn lựa. Một là thật tình hô hoán để lệnh sư lập tức xuất thủ bắt giữ cô nương và thanh lý môn hộ. Vậy là hợp ý lão. Còn như lệnh sư không làm thế, vì có ý bênh vực hoặc muốn tạo cho cô nương cơ hội giải bày, lão sẽ lập tức ra tay chế ngự lệnh sư, buộc cô nương phải tự sát hay là thực hiện điều gì đó theo ý lão. Cô nương bây giờ đã hiểu rồi chứ? Hiểu vì sao tại hạ cứ tam phen tứ thứ ngăn cản cô nương, bảo cô nương đừng xuẩn động hiện thân? Tất cả chỉ là vì tại hạ lo lắng cho sự an nguy của lệnh sư mà thôi.
Nàng bàng hoàng chấn động, đến nỗi tự buông người ngồi xuống cạnh Đình Phương. Nhưng ngay sau đó nàng lại hậm hực bảo :
- Nhưng ta nhịn không được. Nếu là ngươi có lẽ ngươi cũng không nhịn nổi. Thử hỏi, ta là hạng người như thế này, nỡ nào lão lại bảo ta để một tiểu tử thúi tha như ngươi mê hoặc? Mặt ta như vầy mà có tình ý với ngươi ư? Lại còn bảo ngươi dùng đường mật quyến dụ ta? Ngươi mà có lời nói nào tạm bảo là dễ nghe? Những gì do ngươi thốt ra đều nghe chối cả tai đường mật là đường mật chỗ nào chứ?
Đình Phương hầm hầm nét mặt, chợt đứng lên :
- Tại hạ cũng có cảm nhận về cô nương tương tự. Thôi thì cáo biệt vậy. Nhưng lời cuối cùng tại hạ vì hảo ý nên không thể không khuyến cáo cô nương. Đó là lão sẽ không bao giờ thôi ý định bắt giữ cô nương, nhất là vì Huyền công thượng thừa gì đó của cô nương đã đắc thủ từ di tự của Đảo chủ Hỏa Xà đảo. Mong cô nương cẩn trọng cho. Kiếu.
Nhưng Đình Phương vẫn chưa có thể đi. Vì nàng chợt xuất hiện chắn lối :
- Dừng lại. Vì ngươi nhắc Đảo chủ Hỏa Xà đảo nên ta mới nhớ. Có phải ngươi tăng tiến công lực là vì ngươi đã tọa công trên Kỳ Thạch, hấp thụ đủ Linh khí từ Tẩy Cốt Dịch Cân Thạch trước lão mà?
Đình Phương ngạo nghễ gật đầu :
- Thế thì sao? Cơ duyên là dành cho người nào phát hiện trước. Chính tại hạ là người hữu duyên, đúng như di tự của Đảo chủ Hỏa Xà đảo, không phải cô nương và càng không phải lão ma.

Nàng rụng rời :
- Nhưng vì sao ngươi biết đó là Kỳ Thạch để chiếm đoạt phần cơ duyên đáng lẽ thuộc về ta.
Thấy nàng tỏ ra tuyệt vọng, Đình Phương thật không đành lòng nên thở dài :
- Kỳ thực đó có là Kỳ Thạch hay không tại hạ hoàn toàn không hay biết. Chỉ vì tại hạ chịu không nổi thái độ dường như là muốn làm nhục tại hạ của cô nương nên đã tự ý chui vào huyệt khẩu hầu tìm lối thoát cho riêng mình. Và khi chui được vào thạch động...
Nàng bắt đầu nhìn Đình Phương bằng ánh mắt cảm thông :
- Rõ rồi, là ngươi nhờ một vật gì đó tự phát sáng nên phát hiện trong thạch động chỉ có mỗi một chỗ đó là có thể ngồi? Và vô tình ngươi đã đắc ngộ kỳ duyên?
Đình Phương cười gượng :
-Nếu được cô nương hiểu và cảm thông như thế, tại hạ cũng phần nào bớt áy náy.
Nàng cũng ngượng ngùng xua tay :
- Thôi, bỏ đi. Tất cả đều do thiên ý. Vì nếu không phải ngươi thì Kỳ Thạch cũng do lão ma chiếm đoạt, chắc chắn là không đến lượt ta. Vậy thà rơi vào tay ngươi còn hơn là để lão ma tha hồ luyện Cửu Khúc Chiêu Hồn đến mức đại thành.
Mà này...
Chợt nghe nàng chỉ gọi như thế rồi đột ngột ngừng lời, Đình Phương đưa mắt nhìn nàng :
- Như cô nương có chuyện cần nhờ đến tại hạ? Vậy thì nói đi, xin chớ ngại. Vì nếu giúp được, tại hạ nguyện chẳng từ nan. Cũng là phần nào bù lại những gì tại hạ đã lỡ gây phiền não cho cô nương.
Là chuyện gì?
Nàng thở dài và ngẩng mặt nhìn trời cao :
- Tình thế của gia sư quả nhiên đang lâm vào hiểm cảnh, thoái không xong, mà tiến không xong. Ta thật sự chẳng biết nói thế nào cho ngươi hiểu.
Đình Phương phì cười :
- Tại hạ thừa hiểu. Và vì thế, dể giúp cô nương thoát tình thế nan giải, ta có một đề xuất như thế này.
Nàng nhìn Đình Phương :
- Ngươi hiểu ý ta? Là ngươi định đề xuất điều gì?
- Để lệnh sư không còn bị lão ma uy hiếp, đó là ý của cô nương, đúng không?
Nàng miễn cưỡng gật đầu :

- Vậy thì ngươi có đề xuất gì?
- Hoặc là tung tin khắp giang hồ, rằng lão ma đã từ lâu ngấm ngầm khổ luyện tà công...
Nàng xua tay, mặt thì nhăn nhó :
- Không ổn. Vì tin này vừa tung ra lập tức lão biết ngay là do ai. Nhất định lão sẽ lấy mạng gia sư, gọi là tiên hạ thủ vi cường. Không được đâu.
- Còn cách thứ hai, là cô nương nên ngấm ngầm tìm cao nhân hỗ trợ. Nếu được thế, một khi những cao nhân đó được cô nương giải thích rõ lão ma là hạng người như thế nào, tình thế của lệnh sư hiện ra sao, ắt họ sẽ tìm cách để xuất kỳ bất ý tấn công lão, tạo cơ hội cho lệnh sư thoát hiểm.
Nàng nhoẻn cười :
- Quả nhiên ngươi đoán đúng ý ta. Vì rằng ta định nhờ ngươi, mau mau đưa ta đến tận chỗ ẩn cư của hai nhân vật. Hy vọng ngươi không khước từ.
Đình Phương gật đầu :
- Có lẽ không ai khác ngoài hai nhân vật Thiên và Thu?
Nàng thừa nhận :
- Chính là họ. Vậy là ngươi nguyện ý giúp ta.
Đình Phương bật cười :
- Quân tử nhất ngôn. Tại hạ đã hứa lời quyết không nuốt lời. Bao giờ đi?
Nàng ngó khắp người Đình Phương :
- Càng sớm càng tốt, nhưng chừng nào ngươi có y phục khác chỉnh tề hơn.
Đình Phương đỏ mặt :
- Tại hạ không còn y phục nào khác. Có muốn mua cũng không có ngân lượng.
Nàng bảo :
- Ta có, miễn là ngươi không ngại nếu để một nữ nhân mua hộ ngươi.
Đình Phương nhún vai :
- Vẫn có câu “Ngộ biến ắt tùng quyền” và đã là người giang hồ thì phải biết cân phân nặng nhẹ, đâu thể lúc nào cũng cứ khư khư câu nệ tiểu tiết? Tại hạ vô ngại.
Nàng cười :
- Vậy thì được. Giờ thì theo ta.
Cả hai bỏ đi, không hề biết rằng từ chỗ kín đáo gần đó đang có một nhân vật thần bí cứ nhìn theo cả hai và gật gù cái đầu vài lượt.

Sau đó như vệt khói mờ, nhân vật thần bí cũng bỏ đi, nhưng không phải đuổi bám theo cả hai.
...
Rời bỏ tiểu trấn, nơi Đình Phương vừa được Đoan Mộc Tuyết hào phóng sắm liền một lúc cho cả một bọc toàn là y phục mới toanh và cũng là nơi mà lâu lắm rồi Đình Phương mới được ăn một bữa ra hồn, Đình Phương vì nuối tiếc nên cố ngoái đầu nhìn lại phía sau, miệng thì bảo :
- Nếu không mang nặng gia thù, nếu không vì một lời đã trót hứa với một vị nghĩa tỷ đã quá cố, tại hạ chỉ ước ao được sống an nhàn ở một nơi yên tĩnh, tương tự như...
Đi bên cạnh Đình Phương, Đoan Mộc Tuyết vì nôn nóng và gấp đi nên chỉ có thể gượng cười phụ họa :
- Tương tự như tiểu trấn chúng ta vừa rời bỏ chứ gì? Ai mà chẳng thích như vậy? Đâu có gì ngại để ngươi thay vì nói hết nỗi lòng lại ngập ngừng buông lửng, không dám nói?
Nhưng Đình Phương chợt chạm khẽ vào khủy tay của nàng :
- Tại hạ ngừng lời không phải vì ngại. Trái lại đã có chuyện bất ổn xảy ra.
Nàng giật mình khựng lại :
- Lại chuyện gì nữa đây?
Và nàng thấy Đình Phương vừa cười lạt vừa tiếp tục khoa chân bước đi :
- Có người ngấm ngầm bám theo, nhưng bây giờ thì biến rồi. Có lẽ cử chỉ vừa rồi của cô nương làm cho y chột dạ. Nhưng tại hạ đoan chắc nếu chúng ta cứ tiếp tục đi như thế này ắt sẽ lại gặp y.
Nàng vội khoa chân, bước theo Đinh Phương :
- Ngươi nhận dạng y chăng? Diện mạo thế nào, y phục ra sao, hoặc y có mang theo loại khí giới gì dễ nhận biết?
Đình Phương đã hoàn toàn bình tâm chợt phì cười :
- Y lẩn rất nhanh, chỉ vừa đủ cho tại hạ kịp nhìn thoáng qua. Tại hạ đâu thể bảo diện mạo y tròn méo thế nào hoặc y phục ra sao? Và giả như có kịp nhìn thấy thì nào có ích lợi gì? Vì không lẽ y ngu xuẩn, vẫn tiếp tục bám theo chúng ta với y phục đã mặc, hoặc tự ý chường mặt thật cho chúng ta theo đó nhận dạng.
Nàng bĩu môi :
- Kẻ ngu xuẩn mà làm ra vẻ thông tuệ chẳng phải ai khác ngoái ngươi. Thế ngươi có biết vì sao ta vừa mới hỏi ngươi những câu đó không? Vì đấy là những đặc điểm để chúng ta có thể nhận ra y là người thuộc bang môn phái nào hoặc do nhân vật nào sai sử, biết

chưa?
Nàng vừa dứt lời liền thất kinh vì nhận ra diện mạo của Đình Phương bỗng trở nên xám ngoét.
Không chờ nàng hỏi, Đình Phương đã đột ngột hối thúc :
- Nguy thật rồi. Hành tung của chúng ta hóa ra vẫn bị lão ma cho thuộc hạ giám sát. Mau chạy.
Và Đình Phương là người đầu tiên thi triển khinh công lao đi.
Chỉ một thoáng sau, Đình Phương đành dừng lại khi nghe tiếng nàng hổn hển gọi phía sau :
- Đình Phương..., chờ ta với.., ta đâu thể chạy kịp ngươi.
Hít vào một hơi thật dài, Đình Phương nén lòng chờ nàng đến thật gần mới bảo :
- Không phải tại hạ có ý xem thường cô nương nhưng cứ nếu chạy thế này tại hạ e cả hai chúng ta khó lòng thoát khỏi tầm giám sát của chúng. Mong cô nương cho phép tại hạ giúp một tay?
Nàng bĩu môi :
- Ngươi chỉ lo sợ hão, đến cái bóng của lão cũng sợ. Dựa vào đâu mà ngươi đoan chắc kẻ bám theo chúng ta là thuộc hạ được lão ma sai sử? Vì nếu là thế, không lẽ lão thật sư thần thông quảng đại, đoán biết trước nơi chúng ta sắp đến?
Một lần nữa lời của nàng dù là vô tình vẫn làm Đình Phương rùng mình khiếp sợ :
- Lão đoán biết trước? Đúng là lão đã đoán biết trước tất cả!!! A..., vì nếu cô nương có ý nghĩ chạy đến cầu viện với hai nhân vật Thiên và Thu thì cớ nào lão không đoán ra?
Bây giờ mới là lúc nàng rùng mình :
- Không sai. Bình sinh vì gia sư kết giao với ba nhân vật và giữa họ đều là những bậc thế ngoại cao nhân. Lẽ dĩ nhiên lão phải đoán ra nơi nào Đoan Mộc Tuyết này định đến.
Sau cơn chấn động, nàng bối rối đưa mắt nhìn Đình Phương :
- Làm thế nào bây giờ? Ngươi hãy mau nghĩ cách giúp ta đi?
Đình Phương mím chặt môi, chỉ để bật ra tiếng rít :
- Đi, vì đằng nào cũng phải đi, chúng ta chỉ cần đi càng nhanh càng tốt. Bằng không, liệu còn nhân vật nào để cô nương kỳ vọng và mong họ sẽ vì lệnh sư mà giúp cô nương?
Về quyết tâm của Đình Phương phần nào làm nàng tin tưởng. Và nàng tự ý đặt một bàn tay lên lòng bàn tay Đình Phương :
-Vậy thì phiền ngươi giúp ta lần này vậy.
Bỗng có một tràng cười châm chọc vang đến làm Đoan Mộc Tuyết đỏ mặt, tự rụt tay về.

- Giáo chủ bảo hai ngươi là đôi cẩu nam cẩu nữ quả không sai. Ai đời giữa thanh thiên bạch nhật thế này hai người lại thản nhiên cùng nhau tình tự? Ha... ha...
Đình Phương nhận ra thanh âm và giọng nói đó nên quát :
- Hãy xuất đầu lộ diên đi, Phương Quân. Xem các hạ thống lãnh bao nhiêu nhân mã và làm thế nào để thu thập bọn ta theo mệnh lệnh của lão ma?
Nơi Đình Phương và Đoan Mộc Tuyết đang dừng chân chỉ là chỗ đồng không mông quạnh, lẽ ra không phải nơi thuận tiện cho bất kỳ ai có ý mai phục. Tuy nhiên do trời chiều đã bắt đầu nhập nhoạng tối, vô tình biến những nơi khuất lấp xa xa thành chỗ náu người nên mai phục vẫn diễn ra thuận lợi. Đó là nguyên nhân do khiến Đình Phương vừa quát xong thì xung quanh liền ó nhiều bóng nhân ảnh xuất hiện.
Đoan Mộc Tuyết thật sự rung động :
- Ôi..., chúng đông quá. Làm thế nào bây giờ Đình Phương.
Đình Phương vẫn trấn tĩnh. Không những thế, cảnh những bóng ảnh chập chờn xuất hiện tuy đúng là nhiều nhưng vô hình làm cho Đình Phương thêm vững tâm.
Và Đình Phương bật cười sang sảng :
-Không đáng phải lo thế đâu. Vì nếu họ biết lợi dụng bóng chiều nhập nhoạng để giả thần giả quỷ, thị uy với chúng ta thì Cao Đình Phương này sẽ chứng minh cho họ thấy ai là người giả thần giả quỷ giống hơn. chúng ta đi. Ha.. ha...
Chộp tay vào nàng, Đình Phương không chờ nàng phản ứng cứ ào ào lôi nàng cùng chạy.
“Vút”
Đình Phương đang vận dụng tột độ mọi biến ảo quỷ dị vô thường của thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ. Không phải là chạy nhanh nhưng là Đình Phương đang chờ sự biến ảo của thân pháp để tuần tự và ung dung đi qua giữa họ.
Và Đình Phương đã toàn liệu đúng, cũng đã đúng thời cơ để tiến hành động thái này. Chính bóng chiều nhập nhoạng đang giúp Đình Phương, khiến thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ của Đình Phương thêm phần lợi hại. Đang có những loạt kêu thất thanh đan xen vào những tiếng quát hỏi vang lên :
- Tiểu tử đã lẩn trốn đâu rồi?
- Úy chỉ mới đây thôi sao bây giờ không còn thấy tiểu tử nữa?
- Thắp đuốc lên. Có ai nhìn thấy tiểu tử không? Đừng để tiểu tử thừa dịp này chạy mất.

- Ôi...! Tiểu tử đây rồi. Mà không phải, sao lão ngươi chạy đâm sầm vào ta, làm ta ngỡ lão ngũ là tiểu tử?
- Thắp đuốc nhanh lên Giáo chủ có lệnh...
Tất cả chỉ còn là những thanh âm xa dần và mất hẳn, vì Đoan Mộc Tuyết đã được Đình Phương đưa đi một đỗi xa, đến nỗi không còn nhe bất kỳ tiếng huyên náo nào vọng đến.
Màn đêm đã buông đầy và Đoan Mộc Tuyết cứ bẽn lẽn đứng yên, do Đình Phương đã dừng lại. Đang đứng yên và cứ giữ mãi bàn tay mềm mại và thon nhỏ của nàng trong tay.
Được một lúc như thế, Đoan Mộc Tuyết lẻn nhìn quanh và thầm thừa nhận Đình Phương đã khéo chọn nơi này để dừng lại. Vì vây quanh họ lúc này quả là một nơi đêm thanh gió mát. Không chỉ có thế, thỉnh thoảng những ngọn gió mát còn man mác thổi phả vị thơm ngọt của những ngọn cỏ hoa đồng nội có lẽ đã đến kỳ nở rộ trong đêm.
Với khung cảnh hữu tình này Đoan Mộc Tuyết không thể không nghĩ hành vi bây giờ của Đình Phương là để cho Đình Phương chuẩn bị nói lên những lời nồng nàn mà có lẽ tự thâm tâm nàng cũng rất muốn nghe.
Nhưng vì chờ mãi vẫn không nghe Đình Phương nói gì, Đoan Mộc Tuyết vì không muốn Đình Phương ngộ nhận, cho là nàng đang thiếu cảm giác này, hoặc nghĩ là nàng đang chờ nghe những câu nói tình tứ, nên nàng cố tình hắng giọng. Và rồi buộc miệng bảo :
- Ngươi..., a. thân pháp của ngươi thật quỷ dị khôn lường. May nhờ đó mà chúng ta thoát nạn.
Đình Phương giật mình, vội buông tay nàng ra :
- Thật thất lễ. Tại hạ không cố ý. Chỉ vì tại hạ đang mãi nghĩ đến sự quỷ dị và biến ảo của loại thân pháp tại hạ vừa thi triển.
Nàng chỉ dám tiếc nuối thầm khi giả vờ quan tâm đến điều đang làm Đình Phương quan tâm :
- Đó là thân pháp gì? Và vì sao ngươi cứ mãi ngẫm nghĩ?
Đình Phương xuyên trong bóng đêm nhìn nàng :
- Cô nương có bao giờ nghe lệnh sư đề cập đến thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ?
Nàng giật mình :
- Đó là thân pháp ngươi thường vận dụng...?
Đình Phương hoài nghi :
- Nghĩa là cô nương có biết?
Nàng cau mày :
- Vậy là di học của Độc Cước Quỷ đã lọt vào tay ngươi? Hẳn ngươi có biết là nhân vật đã luôn từng cùng Độc Cước Quỷ đối đầu.

Đình Phương kinh tâm :
- Có chuyện như thế thật sao? Mong cô nương chỉ giáo cho, là nhân vật nào vậy?
Nàng kinh ngạc :
- Không lẽ lúc tiếp nhận di học ngươi không đọc thấy di tự mà thế nào Độc Cước Quỷ cũng đã lưu lại? trừ phi Độc Cước Quỷ đã cam lòng nhận bại nên đến việc lưu tự căn dặn hậu nhân phải tiếp nối di ý cũng không dám lưu.
Đình Phương càng hoàng mang :
- Tiếp nối di ý và cam lòng nhận bại ư? Mong cô nương giải thích rõ hơn hoặc nếu được, phiền cô nương hạ cố nói cho tại hạ nghe tất cả những gì liên quan đến nhân vật Độc Cước Quỷ này.
Nàng tròn mắt nhìn sững Đình Phương :
- Qua thái độ của ngươi, nếu ta đoán không lầm thì chỉ là ngươi tình cờ đắc thủ một phần nhỏ di học của Độc cước Quỷ mà thôi. Đến Độc Cước Quỷ là nhân vật thế nào có lẽ ngươi cũng chưa từng biết.
Đình Phương cười gượng :
- Nếu biết thì tại hạ còn hỏi làm gì. Nhưng tại hạ cũng có thể đoán, qua danh xưng Độc Cước Quỷ, đấy là một nhân vật phế nhân với hai chi dưới chỉ còn lại một.
Nàng phá lên cười :
- Ngươi ngộ nhận rồi. Vì thấy là nhân vật luôn luôn có đủ tứ chi như một người. Còn danh xưng nọ. Ha... ha..., có một nguyên nhân khác khiến đương thời ai ai cũng phải tán thành cách gọi Độc Cước Quỷ do nhân vật tự xưng. Cũng như sư phụ ta, nào phải người vì mãi mãi ôm ấp một nỗi hận không nguôi mà bị gọi là Hận? Nghe ngươi nói, ta thật không nhịn được cười. Ha... ha...
Tuy đang cười nhưng cuối cùng cũng phát hiện Đình Phương đang có nét mặt không vui. Nói đúng hơn thì Đình Phương hầu như không còn chịu được nữa, hành vi đanh cười cợt của nàng và có lẽ sẽ phát tác nếu nàng vẫn tiếp tục cười.
Nhưng thật lạ, nàng chợt nhìn thấy Đình Phương thay vì phát tác thì chỉ há miệng thở trút ra một hơi dài. Để rồi liền sau đó Đình Phương đã hoàn toàn bình tâm không còn bị tiếng cười cợt của nàng tác động đến nữa.
Công phu hàm dưỡng này của Đình Phương dù ít nhiều cũng làm nàng thán phục. Nhất là khi nàng nghe Đình Phương ôn tồn hỏi :
- Tại hạ quả là người ấu trĩ, kiến văn hủ lậu, có bị cô nương cười cũng không có gì sai. Từ nay về sau ắt hẳn tại hạ vẫn còn nhiều điều cần học hỏi, cần được cô nương chỉ giáo nhiều hơn, như vì sao lệnh

sư bị gán cho chữ Hận chẳng hạn?
Ân hận về thái độ vừa rồi, Đoan Mộc Tuyết thở dài :
- Ta cười ngươi như thế cũng không đúng. Và ta nhớ lại, dường như ngươi từng nói mọi công phu đều do ngươi tự luyện? Chứng tỏ ngươi không được ai truyền thụ dù là về phương diện võ học hay phương diện kiến văn. Không như ta, nhất nhất mọi điều đều được gia sư chỉ điểm. Hà... ta thật không nên, không phải đối với ngươi.
Đình Phương cười xòa :
- Cô nương chớ quá lời, tại hạ nào dám phiền trách gì cô nương. Vì quả thật còn rất nhiều sự việc tại hạ hoàn toàn không am hiểu. Nếu được cô nương tận tình chỉ giáo thì tốt biết bao.
Nàng cười theo :
- Được rồi, được rồi, không phải tán dương ta nữa. Ngươi muốn hỏi gi cứ hỏi, ta sẽ cố hết sức để giúp ngươi toại nguyện được chưa?
Đình Phương cảm kích :
- Trước hết hãy nói về Độc Cước Quỷ. Đấy là nhân vật như thế nào?
Nàng bẽn lẽn giải thích :
- Về nhân vật này, kỳ thực nếu không có di tự do nhân vật Đảo chủ Hỏa Xà đảo lưu lại có lẽ ta vẫn không biết chút gì về Độc Cước Quỷ?
Đình Phương động tâm :
- Cô nương muốn nói đấy là hai nhân vật sống cùng thời?
Nàng gật đầu, không chú tâm lắm đến sắc mặt đang biểu lộ vẻ kinh nghi của Đình Phương. Và nàng giải thích :
- Lúc di tự, Đảo chủ Hỏa Xà đảo có thừa nhận, rằng bản thân lão cùng với Độc Cước Quỷ vốn là đôi quái nhân có tính khí kỳ quặc nhất thuở đương thời. Một người vì là Đảo chủ của một đảo chỉ có toàn là độc xà nên từ võ công đến tính khí, thảy thảy đều lạnh lùng thâm hiểm như lũ quái xà. Người còn lại thì vì một nguyên nhân nào đó cũng có tính khí và võ học quỷ dị vừa tàn khốc như lũ quỷ vô thường chốn âm ty. Vì thế lúc đương thời, nghĩa là độ hai trăm năm về trước, giới giang hồ thời đó mới có câu truyền tụng: “Hiểm độc như Hỏa Xà, tàn khốc tợ Độc Quỷ”.
Đình Phương trầm ngâm :
- Độc Quỷ thì còn khả dĩ hiểu. Nhưng vì sao lại thêm chữ cước, biến thành Độc Cước Quỷ? Khiến ai thoạt nghe cũng ngỡ đấy là người chỉ có một chân?
- Lúc di tự, Đảo chủ Hỏa Xà đảo có giải thích chuyện này. Vì bị gán cho câu “Tàn khốc tợ Độc Quỷ” nên Độc Cước Quỷ có một độ phẫn nộ. Và thật là xấu số cho những nhân vật nào chẳng may chạm mặt Độc Cước Quỷ trong quảng thời gian này. Và bình sinh ai ai cũng ví

lúc lâm hiểm cảnh là lúc bước chân quỷ vô thường đến gần. Riêng Độc Cước Quỷ thì vì có thân pháp quá ư quỷ dị nên phần đông những nhân vật xấu số đều không đủ bản lãnh để nhận biết lúc nào là lúc Độc Quỷ đến gần. Và vì thế, họ mời bảo nhau, Độc Cước Quỷ là nhân vật có một chân của người và một chân của quỷ. Để khi chạm mặt, ai ai cũng bảo nhau là phải đề phòng, liệu xem Độc Quỷ xuất hiện với một chân nào. Nếu là chân người thì kể như họ gặp may mắn, ắt thế nào cũng toàn mạng. Còn như Độc Quỷ đến bằng "quỷ cước" kẻ đó kể như chết chắc.
Đình Phương thở dài :
-Qua lời kể này tại hạ có thể đoán Đảo chủ Hỏa Xà đảo ắt cũng có một độ phẫn nộ khi bị gán cho câu "Hiểm độc như Hỏa Xà"
- Không sai. Và đó là nguyên nhân để sự diễn biến đó xảy ra.
Đình Phương nghi ngại :
- Sự biến gì? Có phải Hỏa Xà và Độc Quỷ chạm nhau.
- Cũng gần như thế. Nhưng là do có kẻ ném đá giấu tay, đâm bị thóc thọc bị gạo, cố tình gây ngộ nhận khiến hai nhân vật này tự tàn sát lẫn nhau.
Đình Phương cau mặt :
- Thủ đoạn này tuy kém quang minh nhưng nếu mục đích tối hậu là chỉ vì lo cho sự an nguy của võ lâm thì khả dĩ cũng có thể chấp nhận. Vì cớ hai nhân vật này trong thời gian phẫn nộ có lẽ đã quá lạm sát, gây thương vòng cho nhiều người.
Đoan Mộc Tuyết bĩu môi :
- Lạm sát thì không nhưng gây thương vòng thì có. Vì đa phần kẻ chết đều là những ác nhân, nhất là bọn giáo đồ Linh Âm giáo.
- Linh Âm giáo?!
Nàng cười lạt :
- Cũng chính bọn Linh Âm giáo vì muốn báo thù cho những giáo đồ từng bị hai nhân vật này sát hại nên đã có thủ đoạn bất minh như vừa nói. Chúng thiếu bản lãnh để trực diện đối đầu nên cố tình xúc xiểm, đẩy hai nhân vật này vào tình thế đối đầu nhau, tự tàn sát lẫn nhau.
Đình Phương gật đầu :
- Bạng duật tương trì, Ngư ông đắc lợi. Vậy kết quả thế nào?
Nàng phì cười :
- Đương nhiên Linh Âm giáo lãnh đủ, nhất là từ lúc thủ đoạn đê tiện của chúng bị hai nhân vật này phát hiện.
Và nàng chợt đổi giọng, nói thật nghiêm nghị :
- Nhưng Giáo chủ Linh Âm giáo thì không dễ đối phó. Vì thế, hai

nhân vật này có một lần cùng nhau đánh cược. Và vật đặc cược là thủ cấp của Giáo chủ Linh Âm giáo, một nhân vật chỉ có thể "Văn kỳ thanh" và "Bất kiến kỳ hình".
Đình Phương động tâm :
-Kết quả?
Nàng nhúng vai :
- Đó là điều mà ta theo di mệnh của Đảo chủ Hỏa Xà đảo phải tìm hiểu, và nếu cần thì phải tiếp nối di ý, lấy cho được thủ cấp của Giáo chủ Linh Âm giáo chủ, trước khi Độc Cước Quỷ hoặc hậu nhân của Độc Cước Quỷ thực hiện điều này.
Đình Phương vỡ lẽ :
- Đó là nguyên do khiến lúc nãy cô nương có hỏi tại hạ, ai là kẻ từng đối đầu Độc Cước Quỷ? Và cho rằng Độc Cước Quỷ cam nhận bại?
Nàng gật đầu :
- Vì ta ngỡ ngươi là di mệnh truyền nhân của Độc Cước Quỷ nên mới nói như thế.
Đình Phương thở dài và lắc đầu :
- Đã hai trăm năm trôi qua và sự thật là Linh Âm giáo không còn tồn tại trên giang hồ. Chuyện đánh cược này cô nương hà tất cứ phải bận tâm.
Nàng cũng thở dài :
- Ngươi nói cũng phải. Vì ta cũng chưa từng nghe gia sư đề cập đến Linh Âm giáo bao giờ. Huống chi chúng ta còn phải lo đối phó một cách khó khăn với Cửu Âm giáo, chưa biết có đối phó nổi hay không.
Đình Phương nghe nhắc đến Cửu Âm giáo liền giật mình nhìn quanh :
- Chao ôi, trời sắp sáng rồi?! Nếu đừng vì mãi mê chuyện trò có lẽ chúng ta đã đến được những nơi cần đến. Cũng là do tại mà ra.
Nàng gượng cười :
- Nơi chúng ta sắp đến đã bị lão ma đoán biết và cho người mai phục. Dù đi sớm hay muộn chúng ta cũng không thể tránh, ngươi không cần tự nhận lỗi về ngươi.
Đình Phương nhăn nhó :
- Nhưng nếu lợi dụng được bong đêm, tại hạ tự tin có nhiều cơ may hơn. Đâu phải như bây giờ. Trời hầu như đã sáng bạch mà thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ của Độc Cước Quỷ tại hạ vẫn chưa thấu triệt lắm, sẽ phải khó khăn rất nhiều.
Nàng hoài nghi :
- Vậy lúc nãy ngươi tư lự đăm chiêu là đang nghiền ngẫm về công phu?

Đình Phương cười buồn :
- Đúng vậy. Nhưng khổ nỗi, tại hạ vẫn chưa thấu triệt thêm bao nhiêu. Có lẽ do tư chất của tại hạ chăng?
Nàng diễu cợt :
- Người thông tuệ như ngươi nếu bảo là không đủ tư chất thì ta e chẳng còn ai dám tự phụ là thông tuệ. Thôi nào, có đi thì đi. Hay ngươi vì khiếp sợ nên đã đổi ý?
Đình Phương phá lên cười :
- Cô nương tuy ác khẩu, lời nào nói ra cũng hàm ý châm chọc hoặc khích bác người, nhưng kỳ thực cô nương chỉ là hạng khẩu xà tâm Phật. Từ nay trở đi cô nương đừng mong dùng những lời tương tự và trông chờ nhìn thấy tại hạ giận dữ. Sẽ không còn cơ hội như thế nữa đâu. Ha ha...
Dù không thích lắm với cung cách cười của Đình Phương nhưng được nghe Đình Phương nhận định như vậy, bảo nàng tuy ác khẩu nhưng lại có tâm Phật, Đoan Mộc Tuyết cũng ngấm ngầm thỏa dạ, Vì thế, lần này cùng Đình Phương tiếp tục đi, Đoan Mộc Tuyết càng lúc càng cân nhắc từng lời nói, để mong Đinh Phương loại bỏ hai chữ "ác khẩu" khó nghe nọ.

Cửu Âm Giáo

Hồi 12
Tri nhân tri diện bất tri tâm

Nhìn cảnh trời chiều đang bao trùm toàn bộ cảnh xung quanh, có cả một mặt nước mênh mông và bình lặng, Đình Phương cảm khái thở dài :
- Tên cũng như người, cảnh thì phù hợp với danh xưng. Nào ai ngờ nhân vật có ngoại hiệu độc một chữ Thu lại kéo dài chọn chữ lưu ngụ, với cảnh quang lúc nào cũng sắc Thu. Có bảo bốn nhân vật Trường - Hận - Thiên - Thu là những bậc thế ngoại cao nhân cũng không có gì sai ngao.
Đoan Mộc Tuyết lộ vẻ đắc ý :
- Chưa đâu. Nếu gia sư vì chọn Ngưu Lang kiều làm nơi ẩn cư nên bị bán cho chữ Hận, Thu tứ thúc vì cảnh luôn có sắc Thu nên mới mang chữ Thu, thì khi ngươi đến nơi Thiên tam thúc ẩn cư mới có thể hiểu vì sao người đời gọi Tam thúc là Thiên. Kỳ thực gia sư nào

có vì mang nỗi hận lòng mà bị gọi là Hận?
Đình Phương gật gù tỏ ra đã hiểu :
- Nhưng một hồ nước mênh mông thế này chúng ta làm sao vượt qua để xin bái phỏng lệnh Tứ thúc?
Nàng nhìn quanh :
- Chúng ta đã quá lo hão. Dường như bọn Cửu Âm giáo đã bị chúng ta bỏ rơi, hoặc giả chúng không hề biết chúng ta bỏ rơi, hoặc giả chúng không hề biết chúng ta sẽ tìm đến nơi này. Ngươi cứ đợi một lúc, ắt Thu tứ thúc sẽ cho người mang thuyền đến đưa chúng ta vào.
Nàng vừa dứt lời cất giọng reo lên :
- Đến rồi. Có người đưa thuyền đến kia kìa.
Đình Phương nhìn theo hướng tay nàng đang chỉ và quả nhiên phát hiên có một điểm sẫm màu đang hiện diện trên mặt nước xa xa và càng lúc càng to dần, cho thấy đó là một chiếc thuyền nan không lớn lắm đang được một nhân vật cật lực chèo làm cho thuyền nan cứ lướt đi băng băng.
Nhìn cảnh này, không hiểu nghĩ sao Đình Phương chợt hạ thấp giọng hỏi nàng :
- Liệu cô nương có am hiểu thủy tính?
Nàng đáp một cách vô tâm :
- Đương nhiên. Thế còn ngươi?
- Tại hạ vì không am hiểu nên mới hỏi dò cô nương. Bằng không, nếu cô nương cũng không am hiểu thủy tính, tại hạ chẳng yên tâm chút nào lúc nhìn thấy chiếc thuyền chỉ bé tèo tẹo thế kia.
Lúc này chiếc thuyền nan đã lướt đến khá dần, tạo cơ hội cho nàng cười và tìm cách châm chọc Đình Phương. Nàng bắt tay làm loa, gọi hướng về chiếc thuyền nan :
- Ớ... Thiết Lang!! Muội đâu chỉ lên một mình mà còn có thêm một tiểu tử hậu nhân của Tôn Tẫn nữa. Y đang lo sẽ bọ chết chim vì thấy Thiết Lang đưa đến chiếc thuyền to ôi là to đây này.
Tuy thừa biết nàng chỉ gọi đùa thế thôi nhưng lần này trong lòng Đình Phương vẫn ngấm ngầm phật ý, nhất là khi bị nàng đem dáng đi khập khiễng ra để đùa, bảo là hậu nhân của Tôn Tẫn (Thời Tôn Tẫn - Bàng Quyên. ND).
Do vậy, mặt của Đình Phương vụt lạnh như băng lúc nghe nhân vật đang chèo thuyền bỗng há hốc mồm cười hô hố :
- Tuyết muội bảo y cứ yên tâm. Vì lũ thủy quái ở dưới này cũng không ưa gì lắm những hạng người có tứ chi bất túc. Chúng không kéo y xuống nước đâu, vì sợ hạng người như y làm bẩn hồ của chúng. Ha... ha..

Đình Phương vừa theo chân Đoan Mộc Tuyết bước vào lòng thuyền vừa thủng thẳng bảo :
- Chỉ vì tại hạ chẳng phải hạng tứ chi bất túc nên đương nhiên phải sợ lũ thủy quái lôi xuống đáy hồ. Mong Thiết nhân huynh cứ chèo cẩn trọng cho. Vì nhở co bề gì, mạng tại hạ có mất cũng không sao, chỉ ngại làm hỏng hết y phục vừa đẹp vừa mới do Đoan Mộc cô nương tự tay mua sắm cho.
Gã họ Thiết có ánh mắt thật gian giảo, Đình Phương thầm nhận định như thế lúc thấy gã dùng ánh mắt này xạ nhìn chằm chằm vào Đình Phương. Gã đốp chát :
- Thứ nhất, ta và ngươi chỉ lần đầu gặp mặt, để ngươi lên thuyền là ta nể mặt Tuyết muội muội của ta, do đó ta khuyên ngươi đừng thấy sang bắt quáng làm họ, chưa gì đã vênh váo gọi ta là Thiết nhân huynh. Thứ hai...
Đoan Mộc Tuyết cau mặt ngắt lời gã :
- Thôi nào Thiết lang. Chính là muội nhờ y đưa đến tận nơi này. Và lời lúc nãy của muội cũng chỉ là lời nói đùa, vì y ngỡ thật nên mới căn dặn Thiết lang cẩn trọng. Sá gì đó mà ngay lần đầu gặp mặt Thiết lang đã cay cú với y?
Gã hậm hực đảo mục quang qua nhìn Đoan Mộc Tuyết :
- Ai bảo y cố ý nói cho ta nghe chuyện muội đã tự tay mua sắm y phục cho y? Muội và ta là thế nào hử? Muội thì luôn miệng gọi ta là Thiết lang nhưng đã có bao giờ muội tự tay sắm manh y phục cho ta chưa? Phần ta, ta luôn nhớ là chưa bao giờ.
Dứt lời, gã không để Đoan Mộc Tuyết biện bạch, đã quay qua đốt chát tiếp với Đình Phương :
- Đó cũng là điều thứ hai ta muốn nói với ngươi. Là ta cùng với Tuyết muội tuy chưa có điều gì ràng buộc nhưng giữa hai ta rồi cũng có lúc đi đến một kết cục có hậu mà thôi. Do vậy, ta thành tâm khuyến cáo ngươi, đừng bao giờ tơ tưởng đến chuyện này chuyện nọ với Tuyết muội muội của ta. Bằng không..
Đoan Mộc Tuyết giận dữ :
- Chớ nói nhảm. Muội chỉ...
Đình Phương chợt tỏ ra bình thản lạ, vừa xua tay ngăn Đoan Mộc Tuyết lại vừa bảo :
- Cô nương đừng quá nóng vội. Hãy để tại hạ nghe vị họ Thiết này muốn đe dọa thế nào.
Gã họ Thiết cười khẩy, đưa mắt nhìn Đình Phương từ đầu đến chân :
- Đừng nghĩ Thiết Tâm Lang này đe dọa suông. Nhược bằng ngươi

dám trái lời ta thì đây sẽ là nơi ngươi chỉ có đến mà không có về.
Đình Phương gật gù :
- Tại hạ nào dám nghĩ các hạ đe dọa suông. Nhưng thật chẳng may, tại hạ đến là có người thỉnh cầu và thiết nghĩ ở nơi này chỉ có một nhân vật duy nhất là đủ tư cách định đoạt số mạng của tại hạ mà thôi. Và người đó nhất định không phải là các hạ.
Đoan Mộc Tuyết cũng nhân đó phụ họa theo :
- Không sai. Vì như muội vừa nói y đến là do muội thỉnh cầu. Và nếu Thiết lang vẫn giữ thái độ này, để lúc gặp Tứ thúc, thử xem Tứ thúc lúc biết chuyện, rồi sẽ xử phạt Thiết lang hay không!
Gã cười ngạo nghễ :
- Tuyết muội đừng đem gia sư ra dọa ta. Cho muội hay gia sư đã tán đồng chuyện giữa ta và muội. Gia sư cũng đã hứa, chờ xong câu chuyện này gia sư sẽ đích thân đến Nhị cô cô và đề xuất chuyện hôn nhân giữa ta và muội. Ha... ha...
Nàng biến sắc :
- Không thể nào. Vì từ lâu nay tuy vẫn luôn miệng gọi huynh là Thiết lang nhưng đấy chỉ là cách đùa, dựa theo danh tính của huynh mà ra. Muội sẽ bẩm báo tất cả với Tứ thúc, cầu mong người nghĩ lại và bỏ ngay ý định này.
Gã cứ cười :
- Muội dù có nói đến mấy cũng đừng mong sư phụ của Thiết Tâm Lang này thay đổi. Nếu không tin, muội cứ tùy tiện. Phần ta, điều đó đã là sự thật, chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Ha... ha...
Phát hiện Đoan Mộc Tuyết càng lúc càng giận dữ. Đình Phương vội nài nỉ nàng :
- Hãy cứ như cô nương vừa nói đi. Đừng tỏ thái độ gì vào lúc này, kẻo lệnh huynh vì phật ý lại trút giận vào tại hạ, hất tại hạ xuống hồ thì khốn. Cứ chờ đến lúc gặp lệnh Tứ thúc ắc sẽ minh bạch.
Gã đắc ý, gật gù nhìn Đình Phương :
- Lần đầu tiên ta nghe ngươi nói một câu lọt tai. Biết giữ mồm giữ miệng như thế là tốt. Vì lúc này thuyền đã ra giữa hồ, chỉ cần ta sơ ý một chúc là cả thuyền đắm và ngươi vì không am tường thủy tánh nên hậu quả xảy đến e khó lường.
Đoan Mộc Tuyết vì lo ngại cho Đình Phương nên đành buông tiếng thở dài hậm hực :
- Dám đối xử với khách tìm đến như thế, muội không tin lúc muội bẩm báo xong, Thu tứ thúc lại buông tha cho huynh. Cứ chờ đấy mà xem.
Thiết Tâm Lang nhăn nhở lập lại :

- Muội cũng vậy hãy cứ chờ đấy mà xem. Hừ.
Thuyền đến bờ, Đình Phương dù tìm đủ cách để len lén ra ám hiệu cho nàng nhưng tiếc thay nàng vì nóng lòng muốn gặp ngay sư phụ của Thiết Tâm Lang nên vừa đặt chân bờ là cứ xăm xăm bước đi trước.
Gã họ Thiết như cố tình đi ngay phía sau nàng, khiến Đình Phương dù muốn cũng không có cách nào tiếp cận nàng mà họ Thiết không phát hiện.
Do vậy, Đình Phương đành lủi thủi đi cuối cùng, mắt len lén nhìn quanh, lòng thầm tính cách đối phó với một cục diện thế nào cũng xảy ra.
Nhưng tình thế xảy ra hoàn toàn không như Đình Phương lo ngại.
"Ta đã quá đa nghi chăng?" Đình Phương tự hỏi câu này khi phát hiện Đoan Mộc Tuyết đang đi ở phía trước bỗng chồm đến, nhảy xô vào lòng một lão nhân cùng vừa vặn xuất hiện. Và mặc cho nàng cứ liến la liến láu, bẩm báo huyên thuyên, kể lể hết chuyện này đến chuyện nọ, lão nhân vẫn thủy chung ngoác mồm cười hiền hậu, tai thì nghe những gì nàng giải bày bộc bạch, còn hai tay thì thỉnh thoảng đưa lên xoa đầu vuốt tóc nàng một cách rất thân mật chỉ có thể có đối với họ có lẽ đã từng đối xử với nhau như tình phụ tử hoặc thúc điệt - Sư đồ.
Đình Phương đã dừng lại từ lâu, vẫn lẳng lặng quan chiêm cảnh xảy ra và không thể không có những nhận định thầm về lão nhân nọ.
Ắt đây là Thu tứ thúc của Đoan Mộc Tuyết, là sư phụ của Thiết Tâm Lang.
nếu gã họ Thiết có ánh mắt gian xảo và thái độ huênh hoang khoác lác thì sư phụ gã lại tỏ ra là một nhân vật phúc hậu, ngũ quan và dáng cách lẫn sắc thái đều xứng bậc thế ngoại cao nhân. Được một nhân vật như thế này hỗ trợ thì Đoan Mộc Tuyết lo gì không có cách giúp sư phụ thoát hiểm?!
Đình Phương nhẹ thở phào và lập tức nở một nụ cười lễ độ khi bất chợt nghe lão nhân hỏi đến tính danh.
Nụ cười đó Đình Phương vẫn giữ nguyên lúc Đoan Mộc Tuyết vì đang đà hưng phấn đã nhanh mồm nhanh miệng, tự ý dẫn kiến Đình Phương, giới thiệu với lão nhân :
- Tứ thúc! Y chính là Cao Đình Phương suốt từ nãy giờ Tuyết nhi đã nhiều lần đề cập. Tứ thúc đừng thấy y đi khập kha khập khiễng mà ngỡ y chậm chạp. Khôn phải thế đâu, trái lại nhờ có y tiếp trợ, Tuyết nhi đã được y đưa đi thoát cạm bẫy mai phục của bọn Cửu Âm giáo. Tuy khinh công thượng thừa nhưng phải cái tội là y không am hiểu

thủy tánh. Nếu lúc nãy Tứ thúc có mặt ắt Tứ thúc sẽ thấy y sợ đến thế nào vì cho rằng một chiếc thuyền bé thế làm sao chở hết ba người. Và một khi bị đắm thuyền có lẽ chỉ có mình y là mất mạng.
Trong lúc Đoan Mộc Tuyết huyên thuyên, lời nào lời nấy đều hàm ý tán dương Đình Phương thì gã Thiết Tâm Lang lại bồn chồn ra mặt. Có lẽ gã cũng như Đình Phương lúc này, cứ chờ một lời nói quyết định của lão nhân thì lại bình chân như vạc, Đoan Mộc Tuyết nói đến đâu lão nhân gật đầu và bật cười đến đấy, tay thì không quên vuốt tóc và xoa đầu nàng.
Nhưng cuối cùng lão nhân cũng phải nói, chính xác hơn là lão nhân rốt cuộc cũng có cơ hội để mở miệng. Lão nói thật châm rãi, nhưng lời nào lời nấy chắc như đinh đóng cột, nặng như cửu đỉnh, tỏ ý không muốn bị ai canh cải hoặc phản kháng! Đầu tiên lão nhìn gã Thiết Lang :
- Bằng hữu của Tuyết nhi cũng là bằng hữu của ngươi. Cách đối nhân xử thế của ngươi thật khiến ta thất vọng. Ta phạt ngươi ba ngày cấm túc, nhắc ngươi nhớ lần sau đừng bao giờ tái phạm.
Gã nhẫn nhục cúi đầu :
- Đệ tử đã biết tội, đa tạ ân sư đã gia án, chỉ phạt nhẹ để nhắc nhở.
Lão nhân lại tiếp :
- Còn về việc giữa ngươi và Tuyết nhi, nếu ta có hứa lời thì đấy chỉ là sự khích lệ, hy vọng ngươi biết cách thu phục và chiếm lấy tình cảm của Tuyết nhi. Đến việc nhỏ nhặt như thế mà chính bản thân ngươi còn tỏ ra bất lực thì liệu ta và Nhị cô của ngươi nếu có định đoạt thay ngươi cũng chỉ là vô ích thôi. Ta phạt ngươi ngay tại đây hãy có lời tạ lỗi với Tuyết nhi. Thế nào?
Gã luôn sợ sư phụ gã, sợ một phép. Và ngẩng đầu nhìn Đoạn Mộc Tuyết bằng đôi mắt khẩn thiết :
- Tuyết muội, là ta đã sai. Vì đần độn nên ta hiểu sai ý sư phụ, mong được sự lượng thứ của Tuyết muội.
Đoan Mộc Tuyết vẫn đứng nép sát người vào lão nhân :
- Muội nào dám trách huynh. Có chăng, mong lần sau huynh cẩn trọng ngôn từ hơn, kẻo chỉ gây ngộ nhận cho bất kỳ ai khác chợt vô tình nghe.
Đình Phương thán phục lối xử sự phân minh của lão nhân. Vì thế Đình Phương đành ứng tiếng đáp lời khi nghe lão nhân bắt đầu chuyển câu chuyện qua Đình Phương. Lão hỏi :
- Tiểu thế huynh lại lịch hoặc sư thừa thế nào?
- Bẩm, vãn bối họ Cao Đình, tên Phương. Gia phong bần hàn, tiên phụ trước lúc quá vãng chỉ là nho sinh tầm thường, cũng tiên mẫu

kết thành phu phụ cách đây hai mươi năm, xuất thân của tiên mẫu thuộc hàng dân dã.
Lão nhân chép miệng :
- Thân phận cô nhi đương nhiên phải rất khổ. Vậy bao trách nhiệm giáo dưỡng đều trông cậy và phó thác mỗi một mình lệnh sư? Lệnh sư là..
Lần này Đoan Mộc Tuyết đã nhanh hơn Đình Phương :
- Y không có sư phụ. Công phu y có là do tự luyện. Kỳ thực là nhờ quyển Võ Y Bút Lục của Trương Quái Y, một trong Giang hồ Lục quái do y tình cờ chiếm hữu. Sau đó là...
Đình Phương khiêm tốn ngắc ngang lời Đoan Mộc Tuyết, nói với lão nhân :
- Đúng như lệnh điệt vừa nói và đa phần là nhờ vãn bối gặp may. Chứ kỳ thực bản lãnh của vãn bối đâu đáng để phô trương, chỉ làm bẩn tai tiền bối mà thôi.
Lão gật gù :
- Đáng khen thay cho người lúc nào cũng biết tự khiêm, nhất là người đó vẫn còn trẻ tuổi, huyết còn đang vượng như Cao tiểu huynh đâu. Tuy vậy...
Lão đổi giọng khiến Đình Phương lo ngại :
- Có điều gì không đúng chăng, tiền bối?
Lão cười xòa :
- Không phải không đúng mà là ta chỉ lấy làm lạ thôi. Vì theo Tuyết nhi lúc nãy kể, tiểu thế huynh chí ít cũng đã cùng Giáo chủ Cửu Âm giáo giao đấu không quá ba lần. Nếu bảo y đã luyện thành Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn và kết quả là cho đến lúc này tiểu thế huynh vẫn toàn mạng, phải chăng tiểu thế huynh có cách chế ngự Âm công Cửu Khúc Chiêu Hồn nhưng vì ẩn tình nên ngay lúc này chưa thể tiết lộ?
Đình Phương vỡ lẽ, vội giải thích :
- Nếu cách chế ngự hoặc không phải lo về Tà công thì vãn bối đâu có cùng Đoan Mộc cô nương bôn ba vạn dặm chạy đến đây cầu viện tiền bối? Có chăng là thế này, dường như lão chưa luyện Tà công đến mức đại thành nên Âm công do lão vận dung chỉ tác động duy nhất mỗi một đối tượng và thời gian bị tác động cũng không quá kéo dài. Sau nhiều lần như vậy vãn bối ngộ ra rằng, nhờ những lần đó đều có Đoan Mộc cô nương tiếp tay, khiến lão phát động Âm công xong lại lo đối phó với người còn lại, vô tình tạo đủ thời gian cho người bị Âm công tác động vẫn kịp khôi phục công phu. Nếu không gặp may mắn như thế vãn bối dù có năm bảy mạng cũng bị lão ma

hóa kiếp từ lâu rồi.
Đoan Mộc Tuyết ngạc nhiên :
- Sao trước đây ta không nghe ngươi đề cập đến chuyện này?
Đình Phương mỉm cười :
- Vì tại hạ chưa tin chắc lắm vào nhận định này của bản thân nên đâu thể khinh suất nói bừa. Nhưng lúc này, vì có lệnh thúc là bậc thế ngoại cao nhân ở đây, tại hạ mạo muội nói ra với hy vọng sẽ được lệnh thúc điểm hóa, cho biết nhận định đó đúng sai thế nào.
Đoan Mộc Tuyết liếc ngước nhìn lão nhân :
- Y bảo thế, Tứ thúc có chủ kiến ra sao?
Lão nhân trầm ngâm :
- Ba mươi năm trước, ở ngay phía sau Thạch Tháp bảo, bốn người bọn ta đã cùng Chưởng môn Thất đại phái và Bảo chủ Thạch Tháp bảo từng suýt chết vì Âm công này. Do vậy ta mơ hồ nghi rằng nhận định của y là sai.
Đình Phương giật mình :
- Sai như thế nào? Xin tiền bối chỉ giáo cho.
Lão bảo :
- Vì Âm công khi phát ra không có lý nào chỉ có một người nghe. Trừ phi do là sự chủ ý của nhân vật phát xạ Âm công. Tuy vậy, nếu Giáo chủ Cửu Âm công, đương nhiệm thật sự có đủ bản lãnh để điều tiết Âm công, cố ý làm cho Âm công chỉ tác động đến một người thì đây là thứ bản lãnh ý tùy thân động, thu phát tùy tâm, một bản lãnh đã đạt mức đại thượng thừa. Và với bản lãnh đó lẽ nào Âm công chỉ tác động có một lúc ngắn thôi? Hoặc giả tiểu thế huynh chưa nói hết sự thật.
Đình Phương lắc đầu nguầy nguậy :
- Vãn bối có thế nào thì thật tâm bẩm báo thế ấy, quyết không nửa lời dối trá.
Lão nhân cau mày :
- Vậy là điều đó có thật? Nếu là thế, không lẽ khẩu quyết luyện Âm công luyện Âm công lúc đến tay y bị khiếm khuyết? Hoặc y chưa thật sự đắc thủ bí kíp Cửu Âm khúc vào tay, và bí kíp đã cùng lúc bị hủy diệt với chủ nhân là Giáo chủ Cửu Âm giáo ba mươi năm trước?
Đình Phương một lần nữa bị giật mình :
- Tiền bối đã hai lần nhắc đến thời điểm ba mươi năm, chẳng hay vào thời điểm đó đã xảy ra chuyện gì?
Đoan Mộc Tuyết bậc cười :
- Đến một chuyện long trời lở đất như thế ngươi cũng không biết sao? Vậy là tất cả mọi chuyện lớn nhỏ từng xảy ra trên chốn giang

hồ ngươi hoàn toàn mù tịt?
Đình Phương cười gượng :
- Đã bảo tại hạ chưa từng được ai truyền thụ về mọi kiến văn trên giang hồ, tại hạ có hoàn toàn mù tịt cũng là lẽ đương nhiên, sao cô nương mãi chê cười?
Nàng nén cười và giải thích :
- Cửu Âm giáo do gây ác quá nhiều nên tự biến thành công địch võ lâm. Và ba mươi năm trước, ngay tại hậu sơn của Thạch Tháp bảo, nhờ có sự liên tay liên thủ của những nhân vật như Tứ thúc vừa đề cập mà họa Cửu Âm giáo lần đó mới thật sụ bị tiêu trừ.
Đình Phương nghi ngại :
- Vậy còn Giáo chủ Cửu Âm giáo?
Lão nhân tiếp lời Đoan Mộc Tuyết :
- Lão ma đã bị bọn ta bức rơi xuống đáy vực. Hiển nhiên lão phải mất mạng và bí líp Cửu Âm khúc cũng bị hủy theo.
Đình Phương bật kêu :
- Quả nhiên là lão?! Thảo nào lão bị phế bỏ phần hạ thân và bí kíp kia quả là Cửu Âm khúc bí kíp.
Lão nhân hoang mang :
- Ngươi bảo ai bị phế bỏ phần hạ thân.
Đình Phương không nhận ra lão nhân đã thay đổi cách xưng hô, vì mải mê và khẩn trương thuật chuyện :
- Vãn bối cũng từng rơi từ Thạch Tháp bảo xuống đáy vực. Ở đó, vãn bối đã diện kiến một lão nhân, chuyện là thế này...
Nhờ nghe Đình Phương thuật lại toàn bộ câu chuyện nên lần tiên Đoan Mộc Tuyết mới biết Đình Phương đã trải qua biết bao nhiêu lần hiểm nguy và sao Đình Phương cứ luôn bị lão Lục sư gia truy sát mong diệt khẩu.
Lão nhân nọ cũng có cảm nghĩ như thế nên tỏ ra rất quan tâm :
- Vậy là y tìm thiên phương bách kế giết ngươi vì không muốn ai hay biết chuyện đã đắc thú bí kíp Cửu Âm khúc?
Đình Phương gật đầu :
- Kể cả chuyện lão biết cách thức lọt vào Tuyệt Địa cửu khúc, chiếm hữu Cửu Khúc lệnh triệu tập lại toàn bộ giáo đồ Cửu Âm giáo.
Đoan Mộc Tuyết phụ họa :
- Đúng là lão đã có Cửu Khúc lệnh trong tay. Và gia sư vì tin lão nên lúc này kể như đã bị lão khống chế.
Lão cười lạt :
- Nhưng điều đó sẽ kết thúc sớm thôi. Và lão ung dung ra lệnh cho Đoan Mộc Tuyết :

Tuyết nhi và Cao tiểu tử cứ yên tâm ở lại đây, mọi việc đã có ta lo liệu. Chỗ nghĩ ngơi của Tuyết nhi sẽ do Thiết lang sắp xếp, cũng như những lần trước ngươi đã từng đến. Còn ngươi...
Lão vẫy tay ra hiệu cho Đình Phương :
- Ngươi đi theo ta.
Có lẽ sự thay đổi cách xưng hô của lão nhân làm Đoan Mộc Tuyết lo ngại.
Nàng cố hỏi thêm một câu :
- Tứ thúc có chủ trương thế nào? Tuyết nhi vì nôn nòng, lo cho sư phụ, thật khó yên tâm như lời tứ thúc vừa bảo.
Lão nhân thở ra một hơi dài, tỏ vẻ rất nhẫn nại khi miễn cưỡng đáp lời :
- Tuyết nhi đã hành động đúng khi nghĩ đến ta và lão Thiên. Bảo Tuyết nhi yên tâm là ta đã sớm định sẽ sớm đưa tin này đến lão Thiên. Một khi đã có ta cùng lão Thiên hợp lực thì lo gì không sớm có cách vẹn toàn giúp lệnh sư? Thôi đủ rồi, đi đi, mọi việc còn lại sẽ có Thiết Tâm Lang lo liệu thay ta.
Như sợ Đoan Mộc Tuyết hỏi nữa, lão vừa dứt lời liền xoay người bỏ đi. Một thái độ khiến Đình Phương có cảm giác là lạ, như thể lão không còn là vị Tứ thúc hiền hậu của Đoan Mộc Tuyết theo ấn tượng ban đầu đã từng gieo vào tâm trí Đình Phương.
Theo nhân lão, Đình Phương vì mãi nghĩ suy về cảm giác này nên có phần sửng sốt khi nghe lão đột ngột hỏi :
- Theo ngươi nói, Cửu Âm khúc bí kiếp ít nhất đã ở trong tay ngươi đến nửa ngày?
Đình Phương không thể phủ nhận :
- Nhưng nếu tiền bối nghĩ...
Lão quay người lại và xua tay :
- Ta không nghĩ gì cũng không muốn biết ngươi đang nghĩ gì. Ta chỉ muốn nghe toàn bộ sự thật mà thôi. Thế nào, có hay không?
Đình Phương miễn cưỡng gật đầu :
- Điều đó thì có.
Lão cũng gật :
- Tốt. Và sau đó cũng theo ngươi vừa thuật, ngươi đã làm rơi bí kiếp vào dòng nước, khiến bao tự dạng trên đó đều nhòe đi?
- Đúng vậy. Đến một chữ vãn bối cũng không sao phân biệt nổi.
Lão cười lạt :
- Cần gì ngươi phải nói nhiều, tự ta cũng thể đoán ra vậy? Nhưng có điều này ta đành phải hỏi thêm ngươi. Đó là khi toàn bộ tự dạng đều nhòe đi thì có còn là bí kiếp nữa không?

- Đúng là chính vãn bối cũng tự hỏi bản thân như vậy và kết quả chỉ có một cách giải thích duy nhất mà thôi.
Lão cười đắc ý :
- Có phải ngươi cho rằng đó chi là một bí kiếp giả. còn nếu không là giả thì bí kiếp kỳ thực gồm hai phần hữu biệt. Phần bị nhòe đi mới chính là Cửu Âm khúc bí kiếp từng giúp Cửu Âm giáo thao tung võ lâm. Và phần này vì đã mất, vô tình làm phần thứ hai xuất hiện, đó là thứ khẩu quyết luyện Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn nào khác, không giống loại Tà công đã từng suýt lấy mạng bọn ta?
Đình Phương ngớ người :
- Vãn bối không hề có ý nghĩ như thế.
- Vậy ngươi nghĩ gì?
Đình Phương thật tâm giãi bày :
- Vãn bối nghĩ lão nhân ở dưới đáy vực sau ba mươi năm dài nghiền ngẫm đã ẩn tình nào có khó đoán mới đi đến quyết định và tìm cách che giấu phần bí kiếp thật. Đồng thời để việc che giấu khó bị phát hiện, lão nhân cố tình viết chồng lên bí kiếp thật bằng mọi sở học đã được lão nhân thấu triệt. Chính phần này bị mất lúc vãn bối vì sơ ý đánh rơi xuống nước.
Lão trầm ngâm :
- Cũng có thể cách nghĩ của ngươi là đúng. Vì có bằng chứng cho thấy là Giáo chủ Cửu Âm giáo đương nhiệm ngoài việc am hiểu cách thức đi vào Tuyệt Địa cửu khúc để đắc thủ Cửu Khúc lệnh, y còn luyện được Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn cho dù hãy còn khiếm khuyết khẩu quyết.
Đình Phương gật đầu và toàn nói lên lời tán thành nhận định này của lão nhân. Nhưng bất ngờ Đình Phương lại nghe lão nhân hỏi :
- Vậy thì phần khẩu quyết còn khiếm khuyết đó ngươi định đến lúc nào mới chịu giao ra?
Đình Phương ngỡ ngàng :
- Sao tiền bối lại đề quyết vãn bối có giữ phần khẩu quyết đó?
Lão cười lạnh :
- Vì ta nghĩ nguyên ủy Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn Tà Công nếu có luyện cho lắm cũng chỉ đạt mức tựu thành như tên Giáo chủ Cửu Âm giáo lúc này mà thôi.
Nhưng nhờ lão Giáo chủ đời trước với tư chất thông tuệ hơn người đã nghĩ được cách làm cho Tà công đó đạt mức lợi hại như ta từng mục kích, nên ba mươi năm trước Cửu Âm giáo mới có đủ bản lãnh thao tung võ lâm. Và bản thân ngươi hiện là kẻ duy nhất ắt hẳn đang nắm giữ điều bí mật then chốt đó.

Sự suy diễn của lão nhân vừa làm Đình Phương giật mình vừa chột dạ lo sở :
Vậy ý tiền bối là thế nào với hai tình huống, vãn bối có giữ và không có giữ điều bí ẩn gì đó!
Lão cười ngạo nghễ :
- Ý của ta có lẽ ngươi thừa đoán biết. Trước tiên ta không tin ngươi không có giữ. Vì thế, ta có khá nhiều biện pháp để bắt buộc ngươi thừa nhận. Còn với tình huống thứ hai, ha.. ha.., một khi ngươi đã đặt chân đến đây thì ngươi đâu còn chọn lựa nào khác ngoài việc phải ngoan ngoãn giao phần ngươi đang giữ cho ta? Ha... ha...
Đình Phương kinh tâm :
- Ý tiền bối muốn nói tiền bối muốn chiếm đoạt khẩu quyết đó? Tiền bối cũng muốn luyện Tà công?
Lão cười đắc ý :
- Không phải đang muốn luyện mà ta đã luyện một khi ta nhờ ngươi mà có cái để thương lượng và trao đổi với Cửu Âm giáo.
Đinh Phương ngỡ ngàng :
- Thương lượng? Ý là...
Lão bĩu môi nhìn Đình Phương :
- Ngươi hiểu quá chậm đấy. Ta muốn nói giữa ta và Giáo chủ Cửu Âm giáo từ lâu đã có sự liên minh, cũng như chuyện đang xảy ra với Vân Mộng Tiên Tử lúc này vậy. Chỉ có điều, ta không nhu xuẩn như mụ Vân Mộng, ta liên minh là cho ta, là vì mọi điều lợi cho ta, chứ ta không hề vì đại cục võ lâm, như mụ Vân Mộng Tiên Tử hoang tưởng. Ngươi rõ rồi chứ.
Lão nhân đã bộc lộ chân tướng, điều đó có nghĩa là sự sống chết của Đình Phương đã được định đoạt.
Nghĩ như thế và lo sợ ra mặt như thế, Đình Phương vội đảo mắt nhìn quanh và nhận ra rằng bản thân đang cùng lão hiện hữu trong một thạch động được trần thiết hết sức xa hoa lộng lẫy. Đoán biết Đình Phương đang nghĩ gì, lão bật cười :
- Ngươi đừng mong tìm thấy đường thoát. Vì đây sẽ là nơi ngươi bị kết liễu sinh mạng, nếu không ngoan ngoãn thực hiện những gì ta đang mong muốn. Ha... ha...
Thạch động chỉ có một lối xuất nhập duy nhất. Và thật là họa vô đơn chí khi lối xuất nhập đó được lão chễm chệ đứng trấn giữ. Nhưng vì nghĩ bản thân vẫn có cách tự thoát, Đình Phương liền thần tốc lao vượt người qua lão bằng thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ.
“Vút”
Thân pháp đó quả quỷ dị khôn lường khiến lão chưa kịp có phản ứng

gì thì Đình Phương đã vượt qua.
Lúc nhận ra sự thật, lão bật quát :
- Quả nhiên tiểu tử ngươi cũng có một vài bản lãnh vụn vặt. Nhưng nếu để ngươi thoát thì Trình Thế Hào này liệu còn xứng với ngoại hiệu Nhất Võng Đả Tận nữa chăng? Quay lại mau!
Lão thật xứng với danh xưng danh Nhất Võng Đả Tận Trình Thế Hào, Đình Phương thầm ngao ngán với nhận định này khi phát hiện lối duy nhất có thể giúp Đình Phương thoát ra ngoài thạch động bỗng nhiên biến mất chỉ trong thoáng mắt, như thể lối đó chưa hề tồn tại bao giờ. Đã vậy, đuổi theo sau và đang lao ập vào hậu tâm Đình Phương lại còn là một luồng lực đạo cực kỳ uy mãnh mà người động thủ phát chiêu ắt hẳn không phải ai khác ngoài nhân vật vừa tự xưng là Nhất Võng Đả Tận Trình Thế Hào.
Bất chợt bị dồn vào tuyệt lộ, Đình Phương đâu còn sự chọn lựa nào khá ngoài việc phải chấp nhận đấu pháp của đối phương.
Đang đà vận dụng Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp, Đình Phương vì không còn lối để thoát thân nên đành dịch người chuyển qua phương vị khác.
“Vút”
Ngọn chưởng kinh của lão Trình Thế Hào vì thế cũng mất đối tượng, chỉ lao sượt qua người Đình Phương, quật luôn vào vách của thạch động.
“Ầm”
Tiếng chạm kinh thật lớn, khiến Đình Phương càng thêm rung động khi nghe lão Trình Thế Hào đột ngột cười dài :
- Một khi ta đã bảo đây là chỗ được dành sẵn cho ngươi thì chí ít ngươi cũng nên hiểu ý ta muốn gì. Đấy, với tiếng động ngươi vừa nghe, bốn bề đều là những vách đá dày như thành lũy, liệu ngươi còn có ý nghĩ đào tẩu nữa không? Ha.. ha..
Lão đã có sẵn mọi chuẩn bị - Đình Phương thầm nghĩ - và Đình Phương cùng Đoan Mộc Tuyết quả tự chui đầu vào rọ, bỗng đem sinh mạng đến nạp cho lão.
Đình Phương giận dữ lao vào lão :
Thật đáng xấu hổ khi Đoan Mộc Tuyết cứ luôn đặt hết mọi kỳ vọng vào lão.
Kỳ thực nàng cũng như ta đều quên câu Tri nhân tri diện bất tri tâm, không hề biết từ lão đã là hạng đầy tham vọng, khẩu Phật tâm xà. Ta quyết liều mạng cùng lão.
Đỡ!
“Ào...”

Bao nhiêu phẫn nộ Đình Phương đều dồn vào cả một chiêu công phu Phích Lịch Lôi Phong, khiến quanh thạch động chợt phát lên hàng loạt những tiếng nổ lách tách, gây tâm trạng bỡ ngỡ đầy kinh ngạc cho lão Trình.
Lão kêu khẽ :
- Ngươi là thế nào với Phích Lịch Lôi Quân?
Nhưng khi thấy ngọn chưởng kinh Phích Lịch Lôi Phong vẫn cuồn cuộn vỗ đến, lão hậm hực tung kinh :
- Dù thế nào ngươi cũng chỉ là một tiểu tử máu đầu còn chưa ráo, chưa đủ tư cách huênh hoang trước mặt ta đâu. Mau nằm xuống cho ta!
"Bùng"
Đình Phương thoáng lảo đảo. Nhưng dù sao cũng phải lấy làm lạ vì phát hiện lão cũng lảo đảo không kém gì Đình Phương.
Diễn biến này làm Đình Phương phấn khích, lập tức chủ động lão vào lão :
- Dường như không phải ta là người chưa đủ tư cách theo lão vừa nói? Hãy thử lại một lần nữa xem sao. Đỡ!
"Ào"
Sắc diện lão sa sầm và cứ thế lão cuồng nộ lao ập trở ngược vào Đình Phương :
- Là ta khinh suất, chưa kịp vận dụng đủ chân lực thế thôi. Ngươi đừng vì thế mà vội cao ngạo. Đỡ!
"Bùng" Song chưởng lại cùng nhau lảo đảo, tạo niềm hưng phấn tột cùng cho Đình Phương lúc tiếp tục lao vào :
- Bất luận lão có hay không có khinh suất, ta chỉ cảm thấy rằng nếu ta không thể thoát nơi này thì lão cũng không thể. Hãy đỡ!
"Ào"
Diện mạo lão có phần trầm mặc, khiến cung cách lão phát chiêu cũng tỏ ra cẩn trọng hơn. Lão nghiến răng :
- Dường như ta chưa đánh giá đúng về ngươi. Nhưng lần này thì không như thế nữa đâu. Xem chiêu!
Lão quá cẩn trọng đến nỗi chưởng kinh song phương chưa kịp chạm vào thì lão đã thu hồi, đồng thời còn tự ý dịch người qua phương vị khác.
"Vút"
Điều này là khá bất ngờ với Đình Phương, nên Đình Phương bị hụt đà, bỗng bật chồm về phía trước.
Có tiếng lão cười lạnh ngay phía sau Đình Phương :
- Gà là gà và phụng là phụng vẫn là phụng. Ta bảo ngươi chưa đủ tư

cách thì cứ biết là chưa đủ. Và đây là bằng chứng. Trúng!
“Ào”
Toàn thân vụt lạnh toát khi nhận thấy chỉ thoáng chốc là lực đạo của lão đã xuất hiện sát sàn sạt cạnh thân hầu như Đình Phương không còn cách nào tự cứu.
Nhưng vào lúc tối hậu, đa phần là nhờ vào bản năng khi nhận thức của Đình Phương hầu như chẳng còn, đôi chân khập khiễng của Đình Phương chợt dịch chuyển Nhất Ảnh quỷ do luyện đến thuần thục mãi thành thói quen.
Nhờ đó, Đình Phương nghĩ lại vẫn cảm thất rùng mình, ngọn kình hiểm ác kia chỉ lao sượt qua người Đình Phương mà thôi, giúp Đình Phương thoát chết trong gang tấc.
Phát giác Đình Phương vẫn ngang nhiên toàn mạng, lão Nhất Võng Đả Tận Trình Thế Hào giận dữ lao hùng hục vào Đình Phương :
- Không lẽ ngươi là kẻ mạng lớn, đến tử thần cũng chê không chịu rước ngươi đi? Thử thoát một lần nữa xem sao? Đỡ!
“Ào...”
Đã một lần bị lão dùng kế trá ngụy, dụ bản thân vào cảnh thập tử nhất sinh, nên Đình Phương lần này đã tỏ ra cảnh giác, cứ tiếp tục vận dụng Cửu Âm Nhất Ảnh Quỷ thân pháp, tạm tránh được chiêu nào của lão thì đỡ lo cho thân chiêu đó.
“Vút”
Vì thế lão bị hụt chiêu và dường như đến lượt lỡ đà, đang chấp chới sắp bật chồm về phía trước.
Đình Phương nhìn thấy liền bật cười :
- Có vay ắt có trả. Dường như cổ nhân có từng nói câu này thì phải? Hãy đỡ! Ha... ha...
Và Đình Phương cứ thế quật cho lão một kình.
“Ào”
Nhưng đúng lúc sắp bị chưởng kình đoản mạng, toàn thân lão đột ngột bay vút thẳng lên cao, khiến chưởng kình của Đình Phương cứ theo đà lao mãi vào chỗ trống không và mất tác dụng.
Đình Phương cũng phải ngấm ngầm thán phục phản ứng quá ư vi diệu của đối phương :
“Lão dù sao đâu phải ngẫu nhiên được liệt vào hàng bốn nhân vật thế ngoại cao nhân Trường - Hận - Thiên - Thu? Thân thủ của lão quả cao minh ngoài sức tưởng!”
Đình Phương đang nghĩ chợt nghe tiếng lão quát như tiếng sấm, xuất phát từ trên cao vọng xuống :
- Ngươi ngông cuồng hơi sớm đấy tiểu tử. Vì đây mới là lúc ta cho

ngươi nếm mùi lợi hại của ta. Xem chiêu.
“Ào...”
Một áp lực to tát như một ngọn tiểu sơn chợt phát sinh và từ bên trên bắt đầu đè áp vào phương vị Đình Phương đang đứng.
Đình Phương kinh hãi ngẩng đầu lên và không thể không thấy đôi bàn tay đỏ tợ chu sa đang được lão vận dụng tạo ra một lưới kình đổ ập vào người Đình Phương.
Mục kích thứ công phu kỳ quái này nhất là bản thân đang bị lưới kình vô hình trói chặt, làm cho không thể nhích chân cử động thân về bất kỳ phía nào, Đình Phương vừa sợ vừa phẫn nộ, bất chợt bật tung cả hai tay lên cao :
- Cửu Diêm La! Đi!
Bao nhiêu công phu chân lực đều được Đình Phương cuống cuồng đẩy ra, theo khẩu quyết tâm pháp Cửu Quỷ Diêm La đã một lần luyện và chưa lần nào vận dụng.
Một lớp kình cuồn cuộn liền xuất hiện, như cuồng phong dấy động mặt biển tạo thánh đợt sóng cả chực cuốn phăng những gì tình cờ xuất hiện trên đường đợt sóng trào qua. Và hiện trạng này cũng cuốn phăng hóa giải và phá hủy toàn bộ màn lưới kình do lão Nhất Võng Đả Tận Trình Thế Hào vừa tạo ra uy hiếp Đình Phương.
“Ầm...”
Ngọn sóng kình còn lên cao và chỉ suýt nữa va đầu vào trần động cứng bằng đá, nếu như lúc tối hậu lão không kịp vươn tay chộp đúng vào vòng sắt không hiểu được ai đính vào đó và đính để làm gì.
Chính Đình Phương cũng kinh ngạc tột cùng, không thể nào ngờ uy lực của Cửu Quỷ Diêm La công lại lợi hại đến như vậy.
Đối phương của Đình Phương là Nhất võng Đả Tận Trình Thế Hào còn kinh ngạc bội phần nhiều hơn, bằng cớ là lão cứ đeo mình mãi trên cao, hai mắt thì trợn tròn, nhìn Đình Phương như nhìn một quái vật, và miệng lão thì bắt đầu lắp bắp :
- Cửu Quỷ Diêm La..! Cửu Quỷ Diêm La công?!! Độc Cước Quỷ..., ngươi đã tìm thấy... đã đắc thủ di học quỷ dị của lão Độc Cước Quỷ?
Mục kích cảnh tượng này bất luận là ai dù khiêm tốn đến đâu cũng phải tỏ ra đắc ý, Đình Phương nhoẻn cười :
- Lúc cao hứng, chỉ suýt nữa Đoan Mộc Tuyết đã để lộ toàn bộ xuất xứ võ học của ta. Nếu lúc đó ta không nhanh miệng ngăn lại thì bây giờ dễ gì xảy ra cảnh huống này??
Nét mặt lão vụt đanh lại :
- Ta thừa nhận với thân thủ lúc này của ngươi, ta kể như thúc thủ, vô kế khả thi và không thể nào miễn cưỡng ngươi phải tuân theo ý

muốn trước đó của ta. Tuy nhiên, số phận ngươi vẫn do Trình Thế Hào ta định đoạt. Ngươi đừng sớm vọng tưởng. Hừ Đình Phương thập phần kinh nghi, chưa tin lắm vào lời nói này của lão, chỉ đến khi lão tự vỗ một kình vào trần động, cạnh vòng sắt lão đang đeo bám thì Đình Phương dù có hối cũng đã muộn.
Vì trần động đã vụt tách thành hai mảnh ngay sau khi loạt kình làu vỗ vào, để lộ một bí khẩu không lớn hơn thân hình lão là bao nhiêu nhưng lại vừa đủ cho lão đột ngột quăng mình vào đó mất dạng.
Đình Phương thất kinh lập tức tung bắn người lao lên :
- Người như lão vẫn dám dùng thủ đoạn bất minh như thế này ư? Mau đứng lại!
Nhưng trần động đã khép lại, xóa hết toàn bộ dấu tích từng có trước đó của lão. Đình Phương hậm hực chộp mạnh vòng sắt, cũng đeo mình và toàn vỗ một kình vào trần động như lúc mới nãy lão đã làm. Tuy nhiên cả trần động chợt lung lay. Sau đó chao đảo và bắt đầu quăng quật Đình Phương về mọi hướng.
Cảm nhận đã có điều bất ổn, Đình Phương vội phóng tầm mắt nhìn xuống, ngó bao quát khắp lòng thạch động.
Cả thạch động cũng chao đảo, lắc lư và điều kỳ lạ nhất bỗng xảy ra. Là ánh sáng có trong lòng thạch động chợt mờ dần, sau cùng là biến mất, chỉ còn lại màn đêm đen vĩnh hằng đe dọa và phủ ập quanh nơi Đình Phương đang hiện diện.
Một lúc sau, khi mọi chuyển động lắc lư của thạch động không còn nữa, lúc Đình Phương còn đang đeo mình và phập phồng chờ đợi điều tồi tệ nhất chắc chắn sẽ xảy ra, thì ở cách Đình Phương một quãng xa về bên tả bỗng có giọng nói đắc ý của lão Trình Thế Hào vang vào :
- Mùi vị của thạch thất sắp chìm hoàn toàn dưới đáy hồ là thế nào? Nghe bảo ngươi không am hiểu thủy tính? Vậy thì ngươi chết chắc rồi. Ha... ha..
Phẫn nộ, Đình Phương lập tức quăng mình tạo đà và buông tay khỏi vòng sắt để thần tốc lao về phía vừa phát ra thanh âm của lão.
“Vút”
Nhưng khi lao đến nơi, Đình Phương với mục lực vừa kịp làm quen với màn đêm chỉ kịp thấy một huyệt khẩu vừa to bằng miệng bát đã đột ngột đóng kín lại ngay trước mũi.
“Cạch”
Vùa mãn đà vừa không kịp tìm đâu ra chỗ bám tay vào, Đình Phương đành tuyệt vọng để cho thân hình nặng nề rơi xuống.
Nhưng như thế vẫn chưa hét, Đình Phương còn nghe chuỗi thanh

âm loảng xoảng đột ngột vang lên.
Kinh nghi khôn xiết, Đình Phương vừa ổn định cước bộ và đứng trên nền động liền ngẩng mặt lên đưa mắt nhìn mơ hồ vào chỗ vừa vang lên chuỗi thanh âm loảng xoảng.
Từ hướng đó liền vang lên chuỗi cười ngặt nghẽo của lão Trình Thế Hào :
- Ngươi đã bị ta lừa rồi. Ha... ha...! Và bây giờ, vì vòng sắt phát động cơ quan đã được ta thu hồi, bản thân ngươi kể như bị sanh cầm vĩnh viễn, trừ phi ngươi ngoan ngoãn giao cho ta hai vật. Một là khẩu quyết bổ khuyết cho Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn, hai là di học Cửu Quỷ Diêm La của Đại quái nhân Độc Cước Quỷ độ nào. Ha... ha...
Đình Phương bàng hoàng tột độ. Hóa ra cả thạch động quả nhiên đang từ từ chìm xuống đáy hồ như lão nói. Bằng cớ là ở trên kia, ngay phía ngoài của trần động, lão có thể ung dung chạy qua đảo lại, lừa Đình Phương từ chỗ có vòng sắt lao qua một chỗ hoàn toàn không có gì. Để bây giờ, như lão vừa đắc ý tiếc lộ, mọi cơ may để Đình Phương tự tìm lối thoát ra ngoài đã bị chính Đình Phương bỏ lỡ. Và thạch động thật sự đã biến thành chỗ sanh cầm vĩnh viễn Đình Phương.
Bị lão lừa quá dễ như thể lão lừa một đứa trẻ lên ba, Đình Phương đương nhiên rất phẫn nộ.
Nhưng toan phác tác thì câu nói mới rồi của lão chợt làm cho Đình Phương tỉnh ngộ.
“Thạch thất sẽ không chìm hoàn toàn và bản thân ta sẽ không chết nếu lúc nào đó lão vẫn còn muốn chiếm hữu những sở học thượng thừa của ta. A ha, đấy là điểm yếu của lão, chí ít vẫn giúp ta cùng lão chí trì cục diện này cho đến lúc...
phải, cho đến lúc ta có thể nghĩ được cách tự thoát thân. Ha... ha...”
Sợ nói thành tiếng hoặc cười thành tiếng sẽ làm cho lão thêm nghĩ ngợi, vả lại hễ nói ra thì ắt thế nào cũng để lộ sơ hở, Đình Phương đành chọn biện pháp yên lặng, không một lời đáp lại, cho dù lão vẫn đang huyên thuyên tìm đủ cách hăm dọa sẽ lấy mạng Đình Phương.
Thấy dọa mãi vẫn không xong, vì thủy chung Đình Phương không hề lên tiếng, lão hậm hực bỏ đi, để lại một mình Đình Phương chìm hoàn toàn vào bóng đêm.

Cửu Âm Giáo

Hồi 13
Uy phong Cửu Quỷ Diêm La công

Nơi bóng đêm đen vây phủ là nơi tốt nhất để tọa công. Và Đình Phương từ lúc bị rơi vào cảnh ngộ bi đát này liệu còn việc gì khác để làm ngoài việc tọa công dưỡng thần, hầu chuẩn bị đối phó với mọi tình huống có thể bất ngờ xảy ra?
Nhưng lúc hành công đến giai đoạn sắp viên mãn, Đình Phương chợt bàng hoàng tự đình lại.
Và Đình Phương vừa phát hiện việc dùng tâm pháp Cửu Quỷ Diêm La công để dẫn lưu nội kình đi khắp châu thân đã bỗng nhiên tự đi xuyên suốt hết sáu trong bát đại kinh mạch. Mặc dù lần tọa công trên Kỳ Thạch Tẩy Cốt Dịch cân trước kia Đình Phương chỉ có chú ý đả thông một kinh mạch mà thôi. Vậy tại sao lúc này lại đạt được sáu, giúp Cửu Quỷ Diêm La công đạt đến sáu tầng thành tựu?
Đình Phương ngẩn người ngồi nhớ lại :
“Đoạn Mộc Tuyết có nói, phải nửa ngày hành công trên Kỳ Thạch mới hấp thụ hết Linh khí Tẩy Cốt Dịch Cân. Lần đó ta mê mải luyện công, đến nỗi chìm vào vô thức, đâu thể biết thời gian tọa công đã kéo dài bao lâu? Không lẽ ta tọa công đủ lâu và đã hấp thụ hết lình khí? Và tuy ta rơi vào cảnh giới vô thức, nhưng việc tọa công thì vẫn còn, vãn cứ tiếp diễn, nên ta đã xảy ra chuyện là ta tình cờ tự đả thông lần lượt được sáu trong Bát đại kinh mạch? Tất cả là nhờ vào lình khí của Kỳ Thạch? Ta đã vô tình tạo kỳ tích? Ta chỉ luyện một lần là đạt sáu tầng Cửu Quỷ Diêm La công? Thảo nào lúc ta dốc toàn lực vận dụng tâm pháp này đã bất ngờ mục kích một uy lực kinh thế hãi tục, đả bại luôn lão Thu, một trong tứ đại cao nhân Trường - Hận - Thiên - Thu?”
Sau khi tự minh triết đâu là nguyên do để bản thân bất ngờ có được mức thành tựu này, Đình Phương dần dần bình tâm, tự tin và tiếp tục hành công.
Được một lúc, chính Đình Phương tự đình lại việc hành công thêm một lần nữa. Lần này thì vì một nguyên do khác.
Đình Phương chợt nghiêng tai ngưng thần nghe ngóng, sắc diện càng lúc càng thêm nghiêm trọng.
Khá lâu sau đó, Đình Phương với vẻ khẩn trương tột cùng vụt đứng bật dậy và bắt đầu đi qua đi lại trong lòng thạch thất lúc này vẫn tối âm u. Không những thế, Đình Phương còn giương căng mục lực,

đưa mắt nhìn dò xét bất kỳ vị trí nào Đình Phương có thể nhìn thấy. Sau lần cùng Đoan Mộc Tuyết chạy vào trong mê lộ ở Vân Mộng sơn, mục lực của Đình Phương đã nhờ công phu tăng tiến bộ nên dễ dàng nhìn tỏ tường trong đêm và điều đó hiện giúp Đình Phương rất nhiều trong việc kiếm tìm một vật gì đó chỉ có một mình Đình Phương biết.
Thần thái của Đình Phương càng lúc càng khẩn trương khiến mọi cử chỉ thái độ càng lúc càng kỳ quặc. Như lúc này chẳng hạn, Đình Phương vừa phát hiện một kẻ nứt nhỏ trên vách đá liền kê tai vào đó nghe ngóng. Sau đó Đình Phương lại kề miệng vào kẽ nức, mấp máy môi và phát ra những thanh âm rin rít không thể nghe hết đó là thanh âm gì.
Sau năm bảy lần như vậy, ở một kẻ nức khác, Đình Phương bỗng tỏ ra vui mừng và áp thật sát tai vào kẽ nứt. Đoạn Đình Phương tự lẩm bẩm :
- Tốt rồi, hóa ra đây là hướng duy nhất ta có thể nghe rõ tiếng Đoan Mộc Tuyết kêu khóc mơ hồ vọng đến. Nhưng không biết lúc ta phóng thanh âm bay đi cũng theo hướng này liệu nàng có nghe được không?
Để rõ hư thực, Đình Phương vội kề miệng vào kẽ nức và gọi :
- Đoan Mộc cô nương!
Sau khi gọi vài lượt và hầu như không có kết quả, Đình Phương từ từ chuyển đổi âm thanh, làm cho chuỗi thanh âm rin rít khó phân biệt như bao lần trước đó Đình Phương đã làm.
Một lúc sau, Đình Phương hớn hở mừng vì đã nghe từ xa có tiếng Đoan Mộc Tuyết hồi âm :
- Đình Phương?! Có phải ngươi vừa gọi ta? Ngươi đang ở đâu? Sao ta nghe gã họ Thiết bảo ngươi đã bị..
Đình Phương ngắt lời nàng bằng cách phát ngay ra một chuỗi thanh âm rin rít có lẽ chỉ có một mình Đoan Mộc Tuyết nghe được, như sau :
- “Cô nương đừng gào váng lên như thế. Hãy tỏ ra như không có chuyện gì và hãy lắng nghe cho thật rõ đây. Đúng là tại hạ đã bị lệnh tứ thúc trở mặt bắt giam. Chuyện là thế này...”
Sau khi vắn tắt thuật lại mọi chuyện vừa xảy ra đối với bản thân, Đình Phương lại nói :
- “Nhờ linh khí của Kỳ Thạch, nhân lúc tại hạ tọa công có tình cờ nghe tiếng cô nương kêu khóc. Nghĩa là những chuyện gì vừa xảy đến cho cô nương tại hạ cũng am hiểu đôi phần. Hãy nghe đây, có lẽ nơi cô nương đang bị giam là quá xa và quá cách biệt so với thạch

thất đang sanh cầm hạ hạ. Vì tại hạ hiện đang vận dụng toàn bộ công phu chân lực mới có thể biến thanh âm thành những tiếng kêu thật nhỏ để đưa những lời này đến tai cô nương. Đừng vì quá kinh ngạc mà có những hành động không nên có, sẽ gây nghi ngờ cho bất kỳ ai đang ngấm ngầm giám sát chúng ta".
Nàng kêu :
- Ta có biết chuyện ngươi bị giam và nơi giam đó thì gần như sắp bị nhấn chìm vào hồ nước. Nhưng làm sao ngươi có thể nghe tiếng ta khi khoảng cách giữa hai nơi này là quá xa? Và ngược lại cũng vậy, ta cũng nghe khá rõ âm thanh của ngươi. Không lẽ ngươi luyện được bí thuật thượng thừa của Phật môn là Thiên Lý Tống Phạn Âm, có thể chuyển đưa âm thanh xa ngoài dặm?
Đình Phương cười lạt :
- "Tại hạ không cần biết, cũng không hề tự hào là mình đã luyện được loại công phu gì, thượng thừa hay không thượng thừa, là Phật môn hay là bàng môn. Tại hạ chỉ biết có một điều là chúng ta đã nhầm lẫn, đã trót tin vào một ác nhân mà ngỡ là một cứu nhân. Do vậy, bằng mọi giá và bằng bất cứ cách nào hoặc hai chúng ta hoặc một mình tại hạ phải thoát".
Nàng lại kêu :
- Ta cũng không muốn lưu lại đây, dù là một giờ hay nửa khắc. Ngươi đi đâu ta theo đó, ngươi đừng đi một mình, đừng bao giờ bỏ rơi ta.
Đình Phương nhăn mặt :
- Đã bảo cô nương đừng gào lên như vậy. Chỉ cần cô nương nói một cách bình thường thôi là quá đủ cho tại hạ nghe lọt vào tai rồi. Hay cô nương cố tình gây kinh đông, muốn tại hạ mãi mãi bị giam ở đây, còn cô nương thì sau đó hiển nhiên sẽ cùng gã họ Thiết bái đường kết thành phu phụ.
Nàng vẫn kêu :
- Không! Ta không..
Nhưng chỉ kêu đến đó thôi, như nàng kịp nhớ lại những gì Đình Phương vừa nói nên bắt đầu nhỏ giọng lại :
- Ta suýt bị y cưỡng bức. Chỉ một lúc nữa thôi là ta đã thất thân với y. Đình Phương, ngươi phải đưa ta cùng đi. Ta van ngươi, muốn bảo ta làm gì ngươi cứ nói, ta chấp nhận tất cả, miễn là được cùng ngươi thoát khỏi chỗ dơ bẩn này.
Đình Phương gật đầu như thể đang ngồi nói chuyện trước mặt nàng :
- Tại hạ đã có cách. Nhưng trước hết cần phải hỏi cô nương bảo là

có am hiểu thủy tính nhưng là am hiểu đến mức độ nào?
Nàng sửng sốt qua giọng nói :
- Ngươi nhắc đến điều này ta mới nhớ. Ngươi không am hiểu thủy tính thì không thể vượt qua hồ. Còn nghĩ đến chuyện cướp thuyền thì e khó hơn chuyện mò kim đáy bể.
Đình Phương gắt :
- Sao cô nương không đáp ngay vào câu tại hạ hỏi? Mức độ am hiểu thủy tính của cô nương là thế nào, nói đi.
Nàng lo sợ thật sự, sợ Đình Phương vì giận dữ sẽ bỏ rơi nàng :
- Được, ta nói. Nhưng nếu ngươi nghĩ ta có thể đưa ngươi vượt qua hồ thì lầm rồi. Kỳ thực ta chỉ...
Đình Phương ngắt lời :
- Có nghĩa là cô nương có thể tự một mình vượt qua hồ?
Nàng lí nhí :
- Có thể, nhưng chỉ là miễn cưỡng thôi.
Đình Phương lại gật, quên mất rằng Đoan Mộc Tuyết vì xa nên tuyệt đối không thể thấy cái gật này :
- Chuyện đó chỉ cần biết như thế là đủ. Còn bây giờ thì thế này... thế này...
Sau khi bày qua mưu kế cho Đoan Mộc Tuyết nghe, Đình Phương yên tâm và tiếp tục tọa công, chờ đợi điếu ắt sẽ đến.
...
“Cạch”
Một tiếng động bất chợt vang lên từ đâu đó trên trần động. Đồng thời từ trên đó cũng có một luồng sáng chiếu rọi vào, làm màng đêm vây quanh Đình Phương bị phân khai thành hai mảnh.
Đình Phương nheo mắt lại khi ngẩng đầu nhìn lên chỗ phát ra ánh sáng.
Thanh âm của lão Trình Thế Hào từ đó phát ra lồng lộng, có vẻ như đang quạt mắng ai đó :
- Ta cho nha đầu ngươi cơ hội cuối cùng. Nếu không ưng thuận cùng Thiết nhi bái đường thành thân thì ta lập tức ném ngươi xuống đây. Và ngươi sẽ được toại nguyện, cùng Cao tiểu tử biến thành đôi uyên ương chốn thủy cung. Thế nào?
Lập tức có tiếng Đoan Mộc Tuyết phẫn nộ, thóa mạ lão :
- Lão có còn nhân tính nữa không? Ta thật không ngờ lòng lang dạ sói, khẩu Phật tâm xà. Ta thật lầm lẫn khi chạy đến đây cầu viện lão, muốn giết ta hay muốn xử thế nào tùy y lão. Đừng mong ta nhận lời, cùng gã cẩu tử bái đường thành thân.
Từ trên đó liền vang lên tiếng cười lạnh của lão :

- Ngươi giỏi lắm, dám thóa mạ ta ư? Vậy ngươi đừng trách ta độc ác. Hừ.
Vì sợ Đoan Mộc Tuyết rồi sẽ bị lão ném xuống đây, một nơi từng được lão tự hào, bảo là nơi sanh cầm vĩnh viễn, Đình Phương vội chỏ miệng quát vọng lên :
- Lão đừng quên Đoan Mộc cô nương là cao đồ của ai và nàng gọi lão là thế nào? Sao lão nhẫn tâm miễn cưỡng nàng ưng thuận một điều mà nàng không hề muốn? Đánh chó cũng phải kiên chủ nhà chứ?
Lão cười khành khạch :
- Ngươi đừng giả vờ khuyên bảo ta. Kỳ thực ta đã biết ngươi và nha đầu Đoan Mộc từ lâu vốn có tình ý với nhau, khiến ả cứng đầu, thẳng thừng bác bỏ lời đề xuất của ta. Rượu mời không uống, ả lại uống rượu phạt. Vì thế ta đành biến ngươi và ả thành đôi uyên ương như tâm nguyện của hai ngươi thôi. Ha... Ha..
Và lúc Đình Phương chưa kịp có phản ứng gì thì từ trên đó có một bóng người rơi xuống.
Người đó vừa rơi vừa kêu :
- Lão và đệ tử lão đều là phường vô sỉ như nhau. Ta dù mất mạng cũng quyết hóa thành âm hồn về báo oán lão.
Nhận rõ đó là Đoan Mộc Tuyết có lẽ vừa bị lão Trình Thế Hào ném xuống, Đình Phương vội tung người lên, giang tay và đón nàng rơi vào lòng.
Ở trên kia có lẽ lão đã nhìn thấy, lão phát cười sằng sặc :
- Tình tứ lắm, quan tâm lẫn nhau đến thế ắt hai ngươi rất hài lòng vì sắp được chết chung với nhau. Ta sẽ thành toàn cho hai ngươi. Ha... ha...
“Cạch”
Vuông huyệt khẩu trên kia bị đóng lại, mọi ánh sáng ngay lúc đó cũng bị tắt ngấm, trả lại cho lòng thạch động một màn đêm đen dày đặc như thời gian qua Đình Phương từng cam chịu.
Tuy vậy, ngay lúc ánh sáng không còn, Đoan Mộc Tuyết thay vì tiếp tục căm phẫn thì lại đắc ý, cười hì hì bên tai Đình Phương :
- Kế của ngươi quả là diệu kế. Ta chỉ cần giả vờ nói ngon nói ngọt với lão vài câu là lão chộp ngay lấy cơ hội. Vô tình tạo cho ta một dịp thóa mạ lão thật sướng miệng. Ha... ha...
Đình Phương nới tay. Đặt nàng đứng qua một bên và lào thào hỏi nàng :
- Liệu lão có nghi ngờ gì không?
Nàng tiến sát lại, đứng thật gần Đình Phương :

- Nghi ngờ sao được mà nghi ngờ, một khi ta đã theo ý ngươi, đề xuất một chuyện đúng vào tâm địa lão? Không những thế lão còn tỏ ra rất cảm động lúc nghe ta hứa sẽ giúp lão chiếm đoạt từ ngươi những gì lão đang muốn sở hữu. Là di học của Độc Cước Quỷ và khuyết của Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn.
Đinh Phương cười lạt và cố tình bước tránh xa nàng :
- Lòng tham vô tận đã khiến lão mù quáng. Và lão cứ không tin cho dù tại hạ đã mấy lượt khăng khăng là tại hạ không hề giữ những loại khẩu quyết đó. Kể cả di học của Độc Cước Quỷ tại hạ cũng không hề có để cất giữ bên người.
Nàng vẫn tiến lại gần :
- Sao nghe lão bảo ngươi đã luyện được cái gì đó gọi là Cửu Quỷ Diêm La công?
- Vì lão mù quáng nên ngộ nhận thế thôi. Ky thực công phu của tại hạ nhờ lình khí Kỳ Thạch nên tăng tiến, khiến lão trông gà hóa cuốc, bảo là Cửu Quỷ Diêm La công. Chứ nếu bảo tại hạ đã có di học Độc Cước Quỷ trong tay, lẽ nào tại hạ khiếp sợ, cứ gặp lão Giáo chủ Cửu Âm giáo ở đâu là cuống cuồng bỏ chạy đến đấy?
Nàng thở ra thất vọng :
- Đảo chủ Hỏa Xà đảo khí lưu tự quả thật có đề cao thứ công phu này của Độc Cước Quỷ. Thật tiếc cho ngươi là chưa chắc đắc thủ công phu này, bằng không, nếu ngươi có cơ hội luyện công phu đó đến thập thành, khắp võ lâm này đâu còn ai là đối thủ của ngươi.
Đình Phương động tâm :
- Nếu so với sở học của Đảo chủ Hỏa Xà đảo thì thế nào?
Nàng thở dài :
- Đương nhiên Cửu Quỷ Diêm La công lợi hại hơn. Và trước kia nếu hai đại quái nhân này từng bình thủ thì đấy chỉ là nhờ có trợ thủ nên Đảo chủ Hỏa Xà đảo mới khả dĩ chi trì.
- Trợ thủ nào? Là Vạn Xà Vương, con đại quá xà ư?
Nàng gật :
- Đúng vậy. Và vì biết bản thân kém thế nên Đảo chủ Hỏa Xà đảo mới cất công đi tìm lình dược. Nhưng đến khi tìm thấy Kỳ Thạch lại chưa hấp thụ đủ lình khí. Đảo chủ Hỏa Xà đảo đành chết trong nỗi khắc khoải vì chờ đợi đến tuyệt vọng.
Nhân thức được rằng bản thân đã tình cờ đắc thủ thứ công phu cái thế, Đình Phương chợt hắng giọng :
- Thôi, hãy trở lại chính đề. Cô nương đã cùng lão bàn định thế nào?
Nàng ngập ngừng :
- Là ta hứa.. hứa...

Đinh Phương nôn nòng :
- Có gì đáng ngại đâu mà cô nương ngập ngừng, không chịu nói ngay?
Nàng lí nhí :
- Là ta hứa sẽ dùng mỹ nhân kế để.. để..
Đình Phương vỡ lẽ :
- Lão tin cô nương thật sự chịu dùng mỹ nhân kế để giúp lão ư?
Nàng thở ra :
- Có thể lão chưa tin lắm. Nhưng vì đây là cứu cánh duy nhất để lão thỏa mãn tham vọng nên lão đành nghe theo. Chỉ có điều...
Đình Phương cau mày :
- Ắt thế nào lão cũng có biện pháp dự phòng. Là cách gì?
Nàng đặt vào tay Đình Phương một vật :
- Lão có trao cho ta một hoàn mê dược. Dặn ta nếu cảm thấy bất ổn thì cứ quăng mạnh vào đâu đó. Mê dược sẽ lan tỏa, làm cho ngươi và ta cùng mê lịm. Sau đó lão sẽ tùy lúc xông vào, một là để giải mê dược cho ta, hai là sẽ dễ dàng thu thập ngươi.
Đình Phương liền có cảm giác kinh tởm với vật vừa được nàng đặt vào tay :
- Vậy là lão đã cùng cô nương đặt sẵn một hạn kỳ?
Nàng gật đầu :
- Chậm là một ngày và sớm nhất cũng phải chờ một nửa.
Đình Phương cau mặt :
- Tại hạ định tương kế tựu kế, giả vờ bị mê, đợi lão xông vào sẽ cho lão biết tay. Nhưng phải đợi lâu như vậy e không ổn.
Nàng hoang mang :
- Ta được biết đây là nơi nội bất xuất và có thể bảo là ngoại cũng bất nhập. Nếu ngươi không đợi được thì làm cách nào có thể thoát ra?
Đình Phương cười :
- Chỉ vì ngại đêm dài lắm mộng nên tại hạ mới bảo là không thể đợi. Còn như muốn thoát ra thì đâu có gì là khó. Phải chăng lão có nói đây là thạch thất đã nhờ cơ quan phát động nên sắp chìm vào đáy hồ?
Nàng hoài nghi :
- Điều đó thì có. Nhưng ngươi muốn biết điều đó để làm gì.
Đình Phương ầm ừ :
- Nếu tại hạ nhớ không lầm thì trước lúc phát động cơ quan lão có làm cho tại hạ tin vách đá ở tứ bề đều dày và vững chắc như thành lũy. Nhưng bây giờ thì sao, một khi toàn bộ thạch thất đã tách ra chìm hơn phân nửa phần vào đáy hồ?

Nàng động tâm :
- Ngươi muốn nói, lúc trước vách thạch thất dày vì còn nằm trong lòng núi?
Còn lúc này do bao bọc tứ bề bên ngoài thạch thất đều là nước nên độ dày không còn như trước? Ngươi định cho thạch thất vỡ toang, để nước bên ngoài tràn vào, ta và ngươi sẽ theo đó thoát đi?
Đình Phương khen :
- Cô nương đã đoán đúng ý định của tại hạ. Và khi điều đó xảy ra, tại hạ đành hy vọng vào tài thủy tính của cô nương.
Nàng thất kinh :
Ta đã nói trước là nếu miễn cưỡng lắm ta cũng chỉ vượt qua hồ một mình. Mộ khi có thêm ngươi nữa...
Đình Phương nhăn mặt :
- Suỵt..., đừng quá lớn tiếng như vậy. Vả lại tại hạ đâu bảo cô nương giúp tại hạ vượt qua hồ? Vội gì phải hoảng hốt chứ?
Nàng bất giác sợ hãi, nép người vào Đình Phương :
- Ta không muốn thoát đi một mình. Nếu ngươi ở lại ta cũng ở lại.
Đình Phương nhè nhẹ đẩy nàng ra :
- Thì tại hạ cũng đâu bảo chỉ một mình cô nương thoát đi? Đừng cuống lên như thế, tại hạ đã có cách tự vượt qua hồ một mình.
Nàng nghi ngại :
- Không có thuyền, không am thủy tính, dù là cách gì đi nữa ngươi cũng không thể vượt qua hồ mà vẫn toàn mạng. Đình Phương, ta khuyên ngươi đừng mạo hiểm. Nếu cần, ta sẽ giúp ngươi, có chết ta và ngươi cùng chết.
Đình Phương chợt phì cười :
- Tại hạ không mạo hiểm và cũng chưa muốn mất mạng. Nhưng tại hạ nói thế là vì tại hạ thật sự am hiểu thủy tính. Không phải không biết gì như đã nói đâu.
Nàng sững sờ, sau đó nhào đến đấm thùm thụp vào khắp người Đình Phương :
- Thì ra ngươi cố ý nói dối ta? Sao ngươi dám chứ?
Đình Phương lại nhăn mặt :
- Suỵt...! Tại hạ đâu còn cách nào khác một khi ngay lần dầu nhìn thấy gã họ Thiết đã nảy ý nghi ngờ. Mà thôi, chuyện đó để sau này tại hạ sẽ giải thích. Chúng ta lo chuyện thoát thân trước đã.
Nàng liền nghiêm giọng :
- Ngươi định đi ngay bây giờ?
Đình Phương bảo :
- Càng bất ngờ càng tăng hiệu quả. Và đi sớm chừng nào thì tốt cho

cả hai chúng ta chừng ấy!
Đoạn Đình Phương tự ý tiến đến gần một vách đá.
Đoan Mộc Tuyết cũng theo chân, bồi hồi lo cho chuyện sắp xảy ra :
- Tiếng vách đá vỡ thế nào cũng gây kinh động đến lão.
Đình Phương bĩu môi :
- Nếu lão muốn chết thì cứ dẫn xác đến ngăn cản tại hạ. hãy chuẩn bị nào. Tại hạ bắt đầu đây.
Và Đoan Mộc Tuyết thật sự ngỡ ngàng khi lần đầu được mục kích thần công diệu kỳ do chính Đình Phương triển khai, tạo thành một lớp sóng kình cuồn cuộn vỗ thẳng vào vách đá.
“Bung”
Vách đá vỡ. Nước tràn vào, và Đoan Mộc Tuyết chỉ vừa vặn nín hơi bế khí là đã thấy Đình Phương nhanh như loài thủy quái lao vút ra theo chỗ vách đá vỡ, mãnh liệt đón nhận một đợt nước đang cuồn cuộn đổ ập vào.
Nàng vội lao theo và thật sự thán phục lúc phát hiện Đình Phương đang tung tăng quẫy lượn giữa làn nước mênh mông, như loài đại ngư đang tù tung ở một dòng suối hẹp nay có cơ hội vượt thoát ta chốn đại hải bao la.
Thủy tánh của Đình Phương bội phần cao minh hơn Đoan Mộc Tuyết. Và đã đến lúc Đoan Mộc Tuyết phải mở miệng gọi xin sự ứng cứu của Đình Phương :
- Chờ ta với, Đình Phương!
Tiếng nàng kêu lan rộng khắp mặt hồ, vang đến tai một nhân vật đang cho thuyền lênh đênh trên mặt nước.
Tiếng kêu làm nhân vật nọ chú tâm sau đó hối hả chèo thuyền đến.
Nhìn thấy nhân vật đó, Đoan Mộc Tuyết thất kinh :
- Là gã họ Thiết?
Đình Phương đã bơi đến cạnh nàng :
- Là gã thì sao? Đây là cơ hội để cho cô nương rửa hận, xử trị gã về tội toan cưỡng nhục, lúc chỉ có một mình gã ở nơi giam giữ cô nương. Hay cô nương không muốn?
Nàng lo lắng nhìn quanh :
- Ta chỉ sợ còn có lão ở quanh đây. Nếu chỉ có một mình gã, hừ ta đâu dễ tha cho gã.
Đình Phương gật gù :
- Nếu có lão, phần lão cứ giao cho tại hạ. Cô nương cứ yên tâm đối phó với gã. Thế nào?
Nàng chờ thuyền đến gần mới bật rít :
- Thiết Tâm Lang! Ngươi xuất hiện thật đúng lúc. Hãy đỡ!

Từ mặt nước nàng bật tung người lao lên, cật lực vỗ một kình vào gã họ Thiết.
Gã kinh ngạc khi nhìn thấy nàng :
- Tuyết muội sao lại...
Nhưng vì phải phát kình đối chiêu nên gã tự ý bỏ lửng câu nói.
Nhìn cả hai đang cùng nhau quần thảo, làm cho chiếc thuyền cứ chòng chành chực lật úp, Đình Phương nghiêm mặt, dõi theo từng chiêu, từng thức của cả hai.
Được một lúc Đình Phương lẩm bẩm :
- Họ giao chiêu rất giống thật. Không lẽ ta đã quá đa nghi, ngờ oan cho nàng?
Chợt từ phía xa xa có tiếng quát lồng lộng lan theo mặt nước đưa đến tân tai Đình Phương :
- Quả nhiên ta đón không sai, nha đầu ngươi chỉ giả vờ hiến kế, kỳ thực lả tạo cơ hội để ngươi giải thoát cho tình lang. Sao không thấy tiểu tử? Phải chăng một mình ngươi không đủ lực mang tiểu tử theo? Tiểu tử đã làm mồi cho thủy quái?
Nhận ra tiếng quát của lão Trình Thế hào, Đình Phương vội vàng hụp người xuống làn nước, âm thầm chờ đợi lão chèo thuyền đến gần, hy vọng lão vẫn chưa kịp nhìn thấy và cứ tiếp tục nuôi ý nghĩ là Đình Phương đã chết chìm dưới đáy hồ.
Đình Phương chợt thất vọng và nhất là thêm nghi ngờ Đoan Mộc Tuyết khi bỗng nghe nàng kêu toáng lên :
- Ôi chao..., Đình Phương! Thì ra lão đã sớm lường trước chuyện này. Ngươi đâu rồi? Sao không lo đối phó với lão như đã hứa với ta?
Nỗi nghi ngờ, cho rằng Đoan Mộc Tuyết nhất nhất mọi hành động đều có sự ngấm ngầm cấu kết với lão Trình Thế Hào càng tăng lên bội phần lúc Đình Phương trồi đầu lên và bắt đầu đưa mắt nhìn khắp mặt hồ, kiếm tìm tung tích nơi lão vừa phát thoại.
Và Đình Phương không thể không kinh động phách, rung động tân tâm can khi phát hiện, hầu như bao quanh tứ bề đâu đâu cũng có những chiếc thuyền nan nhỏ bé xuất hiện.
Chúng còn ở cách xa và lúc này đang cùng nhau chèo lướt băng băng nhắm vào một trung tâm điểm duy nhất là nơi có chiếc thuyền đang chòng chành chao đảo do ở bên trên vãn có hai nhân vật võ lâm đang giao đấu sinh tử là Đoan Mộc Tuyết và gã Thiết Tâm Lang.
Nhận thức tình thế sắp bị bao vây này sẽ gây nhiều nguy hiểm có thể dẫn đến mất mạng. Đình Phương vội ngoạc người, cố bơi thật nhanh đến chiếc thuyền đang có gã Thiết Tâm Lang và Đoan Mộc Tuyết giao đấu.

Đúng lúc này, Đình Phương thấy gã họ Thiết ngoác mồm cười vang :
- Tuyết muội nên ngoan ngoãn thúc thủ thì hơn. Và nếu nàng có mưu ma thì Thiết Tâm Lang ta cũng có chước quỷ. Nàng đâu thể lừa ta khi bỗng dưng nàng thay đổi thái độ, chịu hợp lực với gia sư qua mỹ nhân kế của nàng? Nàng và gã họ Cao đừng mong còn cơ hội thoát thân. Ha... ha...! Hãy nhìn xung quanh xem.
Đoan Mộc Tuyết cũng lộ vẻ kinh tâm như Đình Phương lúc nãy khi phát hiện sắp bị đoàn thuyền nan vây bọc. Và nàng giận dữ quay qua tấn công gã họ Thiết quyết liệt :
- Ta thúc thủ để sau này cùng ngươi bái đường thành thân ư? Ta thà chết còn hơn để ngươi thỏa mãn dục vọng. Đỡ!
Nhìn thần sắc của Đoan Mộc Tuyết lúc này Đình Phương chợt có tâm trạng hoang mang. Hoặc nàng không hề cùng lão Trình câu kết như Đình Phương vì đa nghi nên có ý ngờ, hoặc nàng có tài giả vờ rất cao minh khiến lúc này Đình Phương thấy nàng phẫn nộ trông cứ y như thật.
Đoàn thuyền nan ngoài ba mươi chiếc lúc này chỉ còn một khoảng cách ngắn nữa - độ một tầm tên bắn là là nhiều - là sẽ đạt khoảng cách đủ gây nguy hiểm cho bất kỳ ai bị chúng vây bọc. Đình Phương không thể chần chừ được nữa, liền từ dưới nước đột ngột phóng người lao lên thuyền, xuất hiện ngay phía sau gã họ Thiết.
Không để gã họ Thiết kịp phát giác, Đình Phương thi triển ngay thân háp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ lạng lướt đến và vỗ vào gã một kình xuất kỳ bất ý.
“Bùng”
Bị tấn công bất ngờ, một kích của Đình Phương làm gã ngã chúi về phí Đoan Mộc Tuyết.
Sự xuất hiện và hành vi động thủ bất ngờ của Đình Phương làm Đoan Mộc Tuyết mừng đến ngỡ ngàng :
- Đình Phương?! Thế mà ta nghĩ ngươi đã bỏ rơi ta và thoát đi từ lâu rồi.
Đình Phương không còn biết đánh giá về Đoan Mộc Tuyết như thế nào nữa đành nghiêm mặt quát :
- Đừng vui mừng vội. Hãy mau bắt giữ gã, dùng sinh mạng gã để cứu sinh mạng chúng ta. Mau!
Chợt hiểu ý Đình Phương, Đoan Mộc Tuyết lập tức chộp giữ gã họ Thiết, vừa điểm huyệt gã vừa nàng gã lên cao khỏi sàn thuyền. Nàng nhìn quanh và quát :
- Tất cả hãy nhìn cho rõ đây. Mau cho thuyền lui lại nếu không muốn Thiết Tâm Lang mất mạng dưới tay Đoan Mộc Tuyết này.

Giữa đoàn thuyền có tiếng quát động nộ của lão Trình Thế Hào vang lên :
- Ngươi dám dùng sinh mạng của Thiết nhi để uy hiếp ta ư? Đoan Mộc Tuyết?
Vậy ngươi có biết hễ Thiết nhi có mệnh hệ gì thì không những chỉ có sinh mạng của hai ngươi, mà đến cả mụ thúi tha Vân Mộng Tiên Tử cũng mất mạng vì hành vi ngu xuẩn này của ngươi không? Hãy thử xem nào.
Nàng thất kinh, ngay khi liếc nhìn Đình Phương liền dáo dác tìm quanh :
- Lão muốn nói gia sư đã lọt vào tay lão và đang có mặt ở đây?
Đình Phương vẫn đứng yên, để mặc cho nàng đối phó. Và Đình Phương nghe lão họ Trình cười sằng sặc :
- Không lẽ Cao tiểu tử chưa cho ngươi biết ta và Giáo chủ Cửu Âm giáo hiện là thế nào ư? Mụ tự chuốc họa, rơi vào tay Giáo chủ Cửu Âm giáo thì có khác gì lọt vào tay ta? Đừng dại dột làm điều xuẩn động, nếu ngươi thật sự yêu thương và lo cho sinh mạng sư phụ ngươi. Ha.. ha..
Tuy vậy đoàn thuyền cũng đã dừng lại, nhân cơ hội này nàng đưa ánh mắt cầu khẩn nhìn Đình Phương :
- Lão hăm dọa như thế, chúng ta định sao bây giờ?
Đình Phương cười lạt :
- Cô nương đừng quên câu “Nước xa không cứu được lửa gần”. Lão đâu thể nói khác một khi chẳng còn cách nào mong làm cô nương dao động và chấp nhận buông tha gã họ Thiết? Tuy vậy, xử sự thế nào là tùy cô nương. Vì Vân Mộng Tiên Tử là sư phụ của cô nương. Tại hạ đâu thể miễn cưỡng.
Nàng bối rối, lại đưa mắt tìm kiếm lão họ Trình giữa đoàn thuyền chập chùng :
- Nếu lão hứa mở sinh lộ cho bọn ta...
Lão đứng trên một chiếc thuyền ở chỗ xa nhất, cất tiếng cười vang ngắt lời nàng :
- Quyền định đoạt là do ta, đâu thể ngươi muốn thế nào cũng được. Hãy giải huyệt và lập tức thả Thiết nhi xuống hồ, những gì còn lại sẽ tuần tự thương lượng sau.
Nàng lại khẩn cầu Đình Phương :
- Lão muốn chúng ta tha gã trước, ngươi nghĩ thế nào?
Đình Phương thủy chung vẫn giữ thái độ nhạt nhẽo :
- Nắm người có tóc chứ chẳng thể nắm kẻ trọc đầu. Liệu cô nương thương lượng được sao một khi chẳng còn gì trong tay để uy hiếp

lão?
Nàng hầu như suýt khóc khi lên tiếng đáp lời lão :
- Tứ thúc phải hứa mở sinh lộ, chí ít là để một mình Cao Đình Phương thoát đi. Khi đó Tuyết nhi mới có thể tuân lệnh Tứ thúc, sẵn sang làm bất cứ gì Tứ thúc muốn.
Lão gầm lên :
- Ngươi làm gì có tư cách đặt điều kiện với ta. Chẳng phải đã một lần ta bị ngươi lừa đó sao? Nếu ngươi còn nghĩ đến sư phụ, hãy thả Thiết nhi ngay.
Nàng như người phát cuồng, bất ngờ đặt một tay lên đỉnh đầu gã họ Thiết :
- Tứ thúc đã không tin Tuyết nhi, cứ khăng khăng buộc Tuyết nhi phải làm điều không muốn làm, đã vậy lại còn đem sinh mạng gia sư ra uy hiếp Tuyết nhi. Nếu chẳng còn ai tin Tuyết nhi nữa, Tuyết nhi thà chết, quyết không để bất cứ ai xem thường.
Đình Phương vẫn dửng dưng và có phần đắc ý khi nghe lão họ Trình hoảng hốt hô hoán..
- Nha đầu ngươi không được giết Thiết nhi. Mọi việc cứ từ từ thương lượng.
Nàng được thể làm già :
- Tứ thúc có chịu mở sinh lộ hay không? Và đừng nghĩ Đoan Mộc Tuyết dám nói mà không dám thực hiện.
Bị nàng thúc bách, lão họ Trình đành hạ lệnh :
- Cho thuyền lui. Mau!
Nhưng sự việc diễn ra không như lão họ Trình muốn. Đoàn thuyền vẫn chòng chành nguyên vị. Chẳng một tay trạo phu nào chịu nhấc chèo để cho thuyền lui theo lệnh lão.
Lão giận dữ quát :
- Bọn ngươi không nghe gì sao? Hãy chèo lui lại nào.
Có tiếng một gã trạo phu lừng khừng vang lên, đáp lại mệnh lệnh lão :
- Nếu lui thuyền bây giờ, liệu tôn giá có còn cơ hội nào tốt như thế này để mong chiếm hữu di học thượng thừa của hai đại quái nhân hỏa Xà và Độc Cước Quỷ cùng một lúc chăng? Mong tôn giá cân nhắc.
Lão khựng người, xạ mắt nhìn nhân vật vừa phát thoại :
- Các hạ là ai? Dám gọi Trình mỗ là tôn giá dường như các hạ chưa từng là thuộc hạ của ta?
Gã trạo phu nọ cười dòn dã :
- Lũ thuộc hạ vô dụng đó của tôn giá xin đừng nhắc đến nữa làm gì.

Đổi lại, Giáo chủ đã vì lo sự an nguy của tôn giá nên ngấm ngầm sai bọn hạ nhân đến đây, còn ra lệnh cho bọn hạ nhân phải giúp tôn giá sớm hoàn thành tâm nguyện là chiếm đoạt hai di học kia. Và bọn hạ nhân đang thực hiện mệnh lệnh đó của Giáo chủ, mong tôn giá đừng phiền trách. Ha... ha...
Lão giật mình, nhìn đoàn thuyền khắp lượt :
- Vậy là bao nhiêu thuyền đây...
Gã trạo phu hô vang :
- Đều là giáo đồ bổn Giáo và đều tuân theo mọi sai khiến của tôn giá miễn sao không đi ngược lại mệnh lệnh của Giáo chủ.
Lão tái mặt :
- Nhưng phàm làm việc gì cũng phải cân nặng nhẹ. Ta nghĩ, trước hết hãy vì Thiết nhi mà tạm lui thuyền, sau sẽ có cách thu nhập hai tiểu oa nhi kia.
Gã trạo phu lắc đầu quầy quậy :
- Để xảy ra cớ sự này đều là do tôn giá liên tiếp nhiều lần bỏ uổng phí thời cơ. Vẫn có câu “mềm nắn rắn buông” hoặc là câu “cơ hội khó thể đến hai lần”. Nếu lúc nãy tôn giá đừng quá cứng rắn, có phải tiểu liễu đầu Đoan Mộc Tuyết sắp sửa buông tay tha lệnh đồ đó sao? Lúc này thì muộn rồi, tiểu liễu đầu đã như mũi tên lắp sẵn vào cung và bọn hạ nhân cũng lâm tình tương tự, e khó thể tuân mệnh tôn giá.
Lão giận dữ :
- Ngươi là ai, tư cách gì mà lên mặt giáo huấn, bảo là ta đã bỏ qua nhiều lần cơ hội?
Gã trạo phu lại cười :
- Tôn giá chớ dạy quá lời. Hạ nhân bất quá chỉ là một trong chín Đường chủ Cửu đường của bổn giáo mà thôi. Nào dám lên mặt giáo huấn ai. Ha.. ha...
Lão họ Trình tái mặt :
- Đường chủ của một trong Cửu đường? Là những nhân vật đã lui về thoái ẩn suốt ba mươi năm qua chỉ gần đây mới tái xuất theo Cửu Khúc lệnh triệu tập?
Gã trạo phu ngạo nghễ :
- Không sai. Và nếu tôn giá muốn nghe thì đây là hỗn danh của hạ nhân: Đường chủ Thiết Địch đường, Địch Âm Tất Kiếm Chử Đại Giang.
Lão Trình rùng mình :
- Dùng tiếng Địch để phát ra thanh âm sắc như kiếm, có thể lấy mạng đối phương từ ngoài mười trượng? Các hạ quả đúng là Địch Âm Tát Kiếm Chử Đại Giang?

Cạnh đó lại có thêm một thanh âm tự xưng danh :
- Còn lão nương đây là Phi Cầm Sát Mạng Ngụy Vô Hồn. Hy vọng Trình lão Thu còn nhớ!?
Lão họ Trình không lạnh mà rung :
- Đường chủ Phi Cầm đường, có thể dùng âm thanh của tiếng cầm thủ hồn nhiếp phách địch nhân? Ngụy lão nương vẫn... vẫn an khang thật ư?
Giọng nói the thé của Ngụy lão nương chợt vang lên khẩn trương :
- Chưa phải lúc để chúng ta hàn huyên, hỏi han nhau về chuyện đã qua đâu. Phiền Trình lão Thu mau định đoạt cho. Hoặc hy sinh lệnh đồ để chiếm lấy di học thượng thừa, hoặc rốt cuộc đều mất cả hai?
Đình Phương gần như không có chút khái niệm nào về hai danh xưng vừa nghe. nào là Phi Cầm nào là Thiết Địch, đều là danh xưng có liên quan đến hai loại nhạc cụ là Địch và Cầm - có lẽ cho phù hợp với danh xưng Cửu Âm giáo, âm là âm thanh và cửu là chín, chín loại âm thanh hợp thành Cửu Âm giáo. Nhưng riêng Đoan Mộc Tuyết thì dường như có biết. Vì thế, nàng chợt quát to, ngay khi nghe Ngụy lão nương có ý thúc bách lão Trình :
- Mau lập tức lui thuyền. Bằng không sinh mạng của Thiết Tâm Lang kể như hưu hỉ.
Lão Trình bối rối khôn tả :
- Tuyết nhi ngươi đừng...
Gã trạo phu tự xưng là Địch Âm Tất Kiếm Chử Đại Giang chợt khua lên cao một cây Thiết địch đen nhanh :
- Phải hy sinh lệnh đồ thôi nếu tôn giá còn muốn trở thành Thiên hạ đệ nhất cao thủ. Thế nào?
Tình hình đã đến lúc quá khẩn trương. Đình Phương lập tức lạng người đến gần Đoan Mộc Tuyết :
- Phải bỏ thuyền mà chạy. Hãy mau giao gã họ Thiết cho tại hạ.
Nàng quắc mắt nhìn Đình Phương :
- Ngươi không còn tỏ ra dửng dưng nữa ư? Được rồi, ta sẽ giao gã cho ngươi, nhưng chỉ là một cái xác chết mà thôi. Đây, đón lấy.
Và nàng vỗ mạnh vào Thiên Linh Cái của gã.
"Bộp"
Gã chết tươi, khiến lão họ Trình bật rú lên phẫn nộ :
- Thiết nhi...!! Giết...!! Giết cả hai! Giết chúng đi.
Thanh Thiết địch lại khua cao :
- Người của Thiết Địch đường nghe lệnh. Tiến!
Giọng the thé của Ngụy lão nương cũng vang lên như cùng lúc :
- Thuộc hạ của Phi Cầm đường nghe lệnh. Chỉ được bắt, không

được giết bọn chúng, nhất là tiểu liễu đầu Đoan Mộc. Lên!
Đinh Phương thì bàng hoàng khi nhận ra Đoan Mộc Tuyết vì biết Đình Phương có ý ngờ nên đã quyết tình lấy mạng họ Thiết, đó là cách duy nhất để nàng làm cho Đình Phương hết nghi ngờ, lại là biện pháp cực đoan vô tình đẩy cả hai vào tình thế cực kỳ hung hiểm.
Không thể nào trách nàng, phần vì không có hề có thời gian, Đình Phương đành quăng mạnh thi thể gã họ Thiết về phía có tốp thuyền đầu tiên sắp xông đến.
“Vù”
Sau đó, Đình Phương chộp giữ tay Đoan Mộc Tuyết, cùng lôi nàng nhảy ào xuống hồ :
- Tẩu vi thượng sách. Chạy!
“Bõm... bõm...”
Nhưng đúng lúc chạm vào mặt nước chính Đình Phương lại phụ nhĩ, nói thật khẽ vào tai nàng :
- Mong cô nương đừng oán trách tại hạ. Còn bây giờ, đục thuyền! Mau! Tại hạ sẽ cho chúng nếm mùi thủy chiến. Hừ!
Nói xong, Đình Phương lập tức tách ra, quẫy lộn người dưới làn nước, bắt đầu vươn tay vỗ thật mạnh vào đáy một chiếc thuyền của bọn địch.
“Bục”
Đáy thuyền vỡ, nước dâng lên, thuyền nọ lập tức chìm xuống. Và Đình Phương Đắc ý thấy hai giáo đồ Cửu Âm giáo đều cuống cuồng khi cùng bị rơi xuống hồ nước, gã này quờ quạng bấu víu vào gã kia theo phản ứng thường có của hạng người rõ ràng không am hiểu thủy tính nhưng lại bị rơi vào nước.
Nhưng tâm trạng đắc ý đó của Đình Phương chưa kéo dài được bao lâu thì đã bị tắc ngấm. Bởi một trong hai gã giáo đồ vừa rơi xuống nước bỗng chứng tỏ bản lĩnh khá tinh thông và gã đang giúp đồng bọn nhanh chóng bơi về phía những chiếc thuyền còn lại.
Không thể ngờ bọn Cửu Âm giáo trước khi kéo đến đây đã có sẵn mọi trù hoạch, không hề đưa bọn không am hiểu chút nào về đưa thủy tính đến một nơi đã bị vây bọc tứ bề bàng nước. Đình Phương lo sợ vội phóng tầm mắt kiếm tìm Đoan Mộc Tuyết.
Và Đình Phương phát giác sự tình vừa xảy ra ở bên phía Đình Phương cũng đang xảy ra y như thế bên phía Đoan Mộc Tuyết. Là nàng tuy đã dụng lực phá vỡ một đáy thuyền nhưng một trong hai gã giáo đồ Cửu Âm giáo bị rơi xuống nước đã nhờ am hiểu thủy tính nên vãn kịp đưa đồng bọn bơi về phía những chiếc thuyền khác.

Nhân lúc đảo mắt nhìn khắp lượt Đình Phương còn tình cờ phát hiện một sự kiện lạ đang xảy ra. Đó là những chiếc thuyền đang lui dần, cố tình chừa một khoảng trống toàn là nước ở chính giữa và lúc này đã có nhiều gã giáo đồ đang tự tụt mình từ thuyền xuống nước, nhấp nhô bơi dần về phía Đoan Mộc Tuyết và Đình Phương.
“A.., bọn chúng muôn diễn khai thủy chiến đây. Hừ, chúng đông ta ít, đành phải tiên hạ thủ vi cường vậy”.
Nhưng diễn biến lại không như Đình Phương toan thực hiện. Vì không như Đình Phương đã tinh ý đưa mắt nhìn quanh để có nhận thức rõ về tình hình, Đoan Mộc Tuyết vì mãi mê chuyện đục thuyền nên vô tâm, không phát hiện từ hai chiếc thuyền gần nàng nhất đã có hai gã giáo đồ trầm mình xuống nước và đang lẳng lặng bơi về phía nàng.
Nàng sẽ gặp nguy hiểm nếu Đình Phương không kịp đến ứng cứu. Đình Phương nghĩ thế và lập tức đảo người bơi vòng về phía nàng. Nhưng tốc độ bơi dưới nước dù có muốn nhanh cũng không thể so với việc vận dụng cước lực trên đất bằng. Đình Phương dù cố bơi đến mấy cũng không thể đến chỗ Đoan Mộc Tuyết kịp so với hai gã nọ có mức xuất phát gần hơn.
Càng thêm lo cho nàng, Đình Phương bật gọi, cảnh tỉnh nàng :
- Đoan Mộc cô nương hãy cẩn trọng phía sau. Đề phòng bị tập hậu.
Nàng quay lại nhưng chưa kịp phản ứng gì thì từ tay hai gã nọ chợt xuất hiện mành lưới bỗng phình ra và phủ chụp ngay đầu nàng.
Đình Phương thấy vậy vội kêu :
- Trầm người xuống, càng sâu càng tốt.
Đình Phương vừa kêu dứt lời thì ở gần bên Đình Phương bỗng vang lên loạt cười lạnh :
- Liệu ngươi trầm người xuống kịp không nếu bây giờ là đến lượt ngươi? Ha ha...
Toàn thân chợt rúng động và Đình Phương thay vì lo trầm người xuống như vừa chỉ điểm cho Đoan Mộc Tuyết, thì theo bản năng Đình Phương cứ quay phắt lại vỗ mạnh một kình đúng vào hướng vừa phát ra loạt cười.
“Ào...”
Tung kình ra rồi Đình Phương mới có cơ hội nhìn thấy những mành lưới đang chực buông phủ đầu, dù sao cũng đang xảy ra nên chưởng kình Đình Phương đã đánh thì cứ đánh, còn các mành lưới buông phủ thì cứ buông phủ, thật khó đoán một trong hai sự kiện diễn ra đồng thời này điều nào sẽ thu được kết quả trước.
“Ầm”.

Đình Phương vì phát kình theo bản năng, nhưng thường diễn ra trên đất bằng với phương vị phát chưởng là ngang tầm ngực, quên mất rằng ngang tầm ngực Đình Phương vào lúc đang diễn ra thế này chỉ toàn là nước và nước, nên cương kình tạo ra chỉ làm làn nước quanh đó xao động mà thôi.
Nhìn làn nước xao động, còn những mành lưới thì cứ an nhiên phủ chụp sắp lên đầu, Đình Phương hoàn toàn thất vọng vì biết không còn cách nào để tự cứu.
Tuy nhiên nỗi thất vọng chợt biến đi, thay vào đó là niềm vui khôn tả bởi một kết quả hoàn toàn bất ngờ đã và đang xảy ra.
Lực đạo do Đình Phương tung ra nếu lúc nãy chỉ làm làn nước xao động thì ngay lúc nãy làn nước xao động đó đã biến thành những đợt sóng, tác động vào mặt nước đang bao quanh Đình Phương, bắt đầu dẩy dạt những kẻ đang tung lưới vào Đình Phương phải trôi xa dần.
Để khi những mành lưới phủ chụp xuống chỉ có thể chộp vào nước quanh chỗ Đình Phương mà không gây chút nguy hiểm nào cho bản thân Đình Phương.
Quá đỗi vui mừng và quyết không bỏ lỡ cơ hội, Đình Phương vội quật thêm mấy loạt kình nữa, chỉ cho tác động vào mặt nước như vừa xảy ra.
Những đợt sóng nước một lần nữa bị dẩy lên, càng đẩy địch nhân trôi xa hơn.
Nhìn cảnh này, tuy là ngoài dự định nhưng lại vô tình xảy ra hoàn toàn phù hợp với ý muốn, Đình Phương tràn đầy phấn khích lập tức đảo mắt kiếm tìm Đoan Mộc Tuyết.
Chợt có một tiếng gầm vang lên ngay bên đầu Đình Phương :
- Tiểu tử ngươi tự tìm đến nạp mạng ư? Càng tốt cho bổn Đường chủ. Đỡ!

Cửu Âm Giáo

Hồi 14
Âm Luật phổ Cầm Địch Âm công

Đúng lúc này đối phương cũng đã kịp nhìn thấy Đoan Mộc Tuyết.
Nàng đã như cá mắc lưới, đang vô vọng vùng vẫy và bị hai gã giáo đồ kéo lôi sắp đến một chiếc thuyền.
Phần thì lo cho Đoan Mộc Tuyết, phần lại bị bất ngờ tấn công từ đâu

đó phía sau và bên trên đầu, Đình Phương phẫn nộ tột cùng vội bật tung người lên cao khỏi mặt nước và vũ lộng xô ra một lực đạo Cửu Quỷ Diêm La, cho rực tiếp đối kháng ngọn chưởng kình ác hiểm đang cuộc vào người. Đình Phương còn trút phẫn nộ vào tiếng quát cả thể :
- Ta tự ý nạp mạng ư? Vậy thì vị tất. Đỡ!!
"Bung"
Thần lực của Cửu Quỷ Diêm La công thật vô song làm cho nhân vật tư xưng bổn Đường chủ vừa quật kình ám toán Đình Phương phải bị chấn kình đẩy bay khỏi thuyền, rơi vào một lòng thuyền khác ở phía sau.
Nhân đó Đình Phương cũng cảm thấy bất ngờ vì phát giác bản thân không hiểu sao bỗng lại lùi đến quá gần những chiếc thuyền đã được bọn Cửu Âm giáo lúc nãy cho lùi xa.
Hóa ra sau mấy loạt Đình Phương tung kình ngầm dưới nước làm cho mặt nước xao động và dấy thành những đợt sóng thì điều đó nếu có tác dụng đẩy bọn địch nhân trôi xa ắt cũng có tác dụng nghịch lại là làm cho thân hình Đình Phương cũng bị trôi ngược về phía sau, vô tình giạt đến gần vòng thuyền.
Hiểu như thế Đình Phương chợt cảm thấy vui vì nảy ra một ý lạ.
Vậy là ngay khi thân hình bị rơi trở vào hồ nước, Đình Phương lập tức giang rộng song thủ, quật luôn mấy loạt kình ngầm dưới nước, tạo thành nhiều đợt sóng bắt đầu dấy lên thì tác dụng tạo nghịch lại đã đẩy Đình Phương trôi ngược về phía sau, đúng như điều vừa nghĩ.
Đình Phương thích, làm như thế thêm vài lượt nữa và nhận ra điều điều đó đang giúp Đình Phương lui càng lúc càng nhanh về phía Đoan Mộc Tuyết đang lâm nguy, sắp bị kéo lên thuyền.
Chờ lúc lui đủ gần, Đình Phương bất ngờ trầm người xuống ẩn kín dưới mặt nước. Và khi Đình Phương cho người trồi lên thì khoảng cách giữa Đình Phương và Đoan Mộc Tuyết chỉ bằng đúng một tầm tay, Hai gã giáo đồ đang lôi kéo Đoan Mộc Tuyết lên thuyền vào lúc này cũng phát hiện Đình Phương. Có một gã nhe răng cười độc ác :
- Nếu ngươi dám manh động, hãy tự đoán xem, hậu quả gì sẽ xảy ra cho nha đầu này? Hà.. hà....
Đình Phương đã ngấm ngầm đẩy một loạt kình về phía chiếc thuyền.
Và bây giờ, ngay khi gã nọ dứt lời thì mặt nước chợt dấy động, tạo thành nhiều đợt sóng bỗng cuộn lên và làm cho thuyền lung lay mạnh.
Diễn biến này vì xảy ra quá bất ngờ nên gã nọ cùng đồng bọn đều bị

hất rơi xuống nước chỉ còn lại một mình Đoan Mộc Tuyết nằm bó gọn trong mành lưới sàn thuyền.
Chính chiếc thuyền vì thế cũng bị đẩy trôi. Nhưng do đối phương đã lường trước nên lúc này cũng đã kịp bật người bay lên lăng không phi thân đến chiếc thuyền.
Để khi an toàn hạ thân vào lòng thuyền, Đình Phương đắc ý cười vang dội :
- Tại hạ thật cảm kích vì thấy chư vị tiễn đưa khá đông. Nhưng vẫn như mọi người thường nói, có tiễn nhau ngàn dặm rồi cũng đến lúc phân ly. Thật không dám phiền chư vị nữa. Cáo biệt, ha ha...
Và Đình Phương ngồi xuống lòng thuyền, thọc hai tay vào nước ở hai bên thân thuyền, đoạn dụng lực đẩy song kình vào nước làm cho mặt nước xao động theo một hướng còn chiếc thuyền thì đẩy trôi băng băng theo hướng ngược lại, tách xa dần vòng thuyền của địch nhân.
Có tiếng lão Trình Thế Hào hô hoán, đưa âm thanh vang đến tai Đình Phương :
- Tiểu tử sẽ thoát mất nếu chúng ta không có cách ngăn tiểu tử dùng thủ thức Thuận Thủy Thôi Châu đi càng lúc càng nhanh.
Thanh âm của lão nương liền the thé vang lên :
- Giáo chủ cũng đã có liệu sẵn cho tình huống này. Chử lão đầu còn chờ gi nữa mà chưa tiến hành sách lược Tiểu Xích Bích?
Giọng của Địch Âm Tất kiếm Chử Đại Giang lập tức phát lệnh :
- Phóng tiễn!
Đình Phương thập phần kinh nghi khi thấy bọn chúng thay vì cho thuyền đuổi theo thì lại cho lệnh phóng tiễn. Đã có một vài mũi phi tiễn lao qua khỏi đầu Đình Phương, để khi rơi ở mặt nước phía trước chiếc thuyền thì từ mũi phi tiễn bỗng xuất hiện một lớp nước nhờn nhờn màu đen lan tỏa thật nhanh trên mặt nước tạo thành một lớp váng mỏng kỳ hoặc.
Những loại phi tiễn vẫn cứ lao đến, rơi toán khắp nơi xung quanh thuyền, làm cho lớp váng càng lúc càng xuất hiện nhiều hơn, dày hơn.
Một đợt gió chợt mơn man thổi đến, đưa vào mũi Đình Phương một mùi có từ lớp váng nhờn đen kỳ quặc kia.
Tiếng phát lệnh của Địch Âm Tất Kiếm Chử Đại Giang một lần nữa lại vang lên :
- Phóng hỏa!
Đến bấy giờ Đình Phương mới sực nhớ đến ba chữ Tiểu Xích Bích lúc nãy có nghe Ngụy lão nương đề cập.

“Là trận hỏa công trên Xích Bích năm xưa vào thời Chu Công Cẩn, Gia Cát Khổng Minh và Ngụy Vương Tào Tháo?! Ôi chúng định phóng hỏa đoạt mạng ta? Chạy thôi!”
Kêu thầm như thế, Đình Phương nào dám chờ đến lúc bọn địch nhân phóng hỏa bằng những mũi tiễn thế nào cũng đốt sẵn lửa. Đình Phương vội thò tay giữ chặt cuộn lưới, trong đó vẫn có oan Mộc Tuyết nằm bó gọn, đồng thời cũng vận lực tự đập vỡ đáy thuyền. Nước tràn vào và Đình Phương vì kịp nghĩ lại nên đành nén lòng chờ đến lúc bọn chúng phóng hỏa.
Và thật là vừa vặn, khi những quầng lửa đầu tiên vừa xuất hiện trên mặt nước, Đình Phương và Đoan Mộc Tuyết cũng theo thuyền chìm thật mau vào đáy nước.
Sau đó, vừa vận dụng thủ thức Thuận Thủy Thôi Châu, Đình Phương vừa cật lực bơi đi, mang theo Đoan Mộc Tuyết có lẽ lúc này đang rất kinh hãi.
Cả hai nấp mình mãi dưới làn nước, cho đến khi Đình Phương cảm thấy cần phải trồi đầu lên cho bản thân và Đoan Mộc Tuyết có dịp đổi hơi sau một lúc lâu bế khí.
Vừa trồi lên, Đình Phương liền đưa mắt nhìn quanh.
Mặt nước hừng hực đỏ lúc này đã phía sau Đình Phương, vô tình tạo thành bức màn ngăn cách giữa Đình Phương và địch nhân Cửu Âm giáo. Mừng rỡ vì đã thoát, Đình Phương gọi Đoan Mộc Tuyết :
- Chúng ta thoát rồi. Cô nương cứ nhìn lại phía sau thì rõ.
Không nghe tiếng Đoan Mộc Tuyết đáp, Đình Phương đến lúc này mới đưa mắt nhìn nàng.
....
Nàng đã hôn mê từ lúc nào rồi, điều này làm Đình Phương kinh tâm, vội bơi nhanh về phía trước, hy vọng đến bờ sẽ tìm hiểu nguyên do.
Màn đêm buông dày, Đình Phương thất thần ngồi bên đống lửa, nhìn chằm chằm vào Đoan Mộc Tuyết lúc này tuy y phục đã khô ráo và đã thoát khỏi mành lưới nhưng hôn mê thì vẫn cứ hôn mê.
Vùng có hồ nước đã bị Đình Phương bỏ lại xa phía sau và lúc này chỉ còn là một cánh rừng ngăn cách giữa Đình Phương và một địa phương nào đó mà Đình Phương chưa từng đặt chân đến bao giờ.
Chờ mãi vẫn không thấy Đoan Mộc Tuyết có dấu hiệu lai tỉnh, Đình Phương thở dài :
- Trừ phi nàng đã bị trung độc. Bằng không, sau bao biện pháp ta đã thực hiện cớ sao nàng vẫn chưa hồi tỉnh? A....., ta phải chờ đến lúc nào ta mới có cơ hội nói lên lời tạ lỗi đối với nàng? Tất cả chỉ vì ta quá đa nghi, nghi ngờ luôn cả nàng là người đã nhiều phen cùng ta

vào sinh ra tử? Hừ Trường - Hận - Thiên - Thu, chỉ vì mỗi một lão Thu có tâm địa đen tối khiến ta nghi ngờ tất cả. Nhưng ta quên rằng nàng chỉ là đồ đệ của nhân vật mang chữ Hận, là Vân Mộng Tiên Tử mà thôi. Và nàng nào có tội tình gì ngoài mỗi tội là vì lo cho sư phụ nên vô tình đưa ta lọt vào cạm bẫy của Trình lão Thu. A..., ta nghi ngờ nàng là không đúng. Ta đã sai và ta chỉ ước ao có cơ hội nói lên lời tạ lỗi để được nàng lượng thứ. Nàng hãy mau tỉnh lại đi, Đoan Mộc Tuyết!

Từ cánh rừng chợt có tiếng cười lạnh đột ngột vang lên :

- Ngươi lảm nhảm bao nhiêu đó đủ chưa? Nếu đã đủ, hừ, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn giao nha đầu đó cho ta ắt ta có cách giúp nha đầu hồi tỉnh. Ha... ha....

Đình Phương giật nảy người, miệng hét toáng lên :

- Là Trương Quái Y?! Bấy lâu nay lão vẫn ẩn nấp ở đây ư? Gặp lão thế này ta thật may mắn, hãy xuất đầu lộ diện mau.

Đình Phương vừa quát vừa phi thân lao ngược vào khu rừng, chỉ là nơi duy nhất vào lúc này có thể giúp Trương Quái Y ẩn thân thoát khỏi tầm mục quang phát hiện của Đình Phương.

Nhưng sớm hơn Đình Phương dự định, một luồn lực đạo đã chờ sẵn Đình Phương ngay bên trong khu rừng với thanh âm ngạo mạn của Trương Quái Y vang lên dè bỉu :

- Ngươi đừng quá tự đề cao, cho ta ẩn nấp đây vì sợ ngươi. Hạng như ngươi chưa đủ tư cách để nói với ta câu đó. Lui lại nào! Hừ!

“Ào...”

Không ngờ chưa gì Trương Quái Y đã có lối tiên hạ thủ vi cường, Đình Phương vội trụ thân thuận tay hất ra luôn một kình, đỡ thẳng vào chưởng của Quái Y :

- Tìm lão đã khó, muốn ta lui đâu phải dễ. Đỡ!

“Ầm!”

Sau tiếng chạm kình, Đình Phương ngấm ngầm đắc ý vì nghe khá rõ tiếng lão Trương Quái Y buột miệng kêu :

- Ôi... Phích Lịch Lôi Phong chưởng?!

Định hướng dựa vào phương phát thoại, Đình Phương lách người qua một hàng cây, ung dung chạm mặt Trương Quái Y và quật bủa ra một kình bài sơn đảo hải :

- Không sai. Đấy chính là Phích Lịch Lôi Phong chưởng ta tìm thấy trong Võ Y Kinh bút lục của lão. Giờ thì mau nạp mạng, đền tội cho Tiêu Kỷ Ngọc đại tỷ!

“Ào...”

Nhìn đợt sóng được Đình Phương xô ra đó có lão Trương Quái Y

bây giờ mới biết thế nào là đá với vàng. Lão thất sắc, bỗng hô hoán ầm lên :
- Lão Sắc!! Mau tiếp cứu ta!
Tiếng kêu càng làm cho Đình Phương phẫn nộ. Và phẫn nộ bao nhiêu Đình Phương càng nhấn thêm chân lực vào ngọn chưởng Lôi Phong Phích Lịch ấy bấy nhiêu :
- Có cả Sắc lão quái ở đây nữa ư? Quả là trời cao có mắt, vô tình giúp ta đỡ phải phí công truy tìm. Nạp mạng!
Chợt có tiếng Đoan Mộc Tuyết từ bên ngoài khu rừng gào thét :
- Lão tặc vô sỉ! A...., Đình Phương..!Ngươi mau quay lại cứu ta! A... a...
Giật thót cả người, Đình Phương vụt thoát đi như bóng u lình, bỏ luôn ngọn kình chỉ một sát na nữa là đoạt mạng Trương Quái Y, vì lo cho Đoan Mộc Tuyết nên thần tốc vận dụng Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp vượt thoát ra ngoài.
Một cảnh quang ngoài ý nghĩ chợt hiển hiện ngay trước mặt Đình Phương. Là Đoan Mộc Tuyết không hiểu đã hồi tỉnh từ lúc nào - tự hồi tỉnh hay đã có người làm cho hồi tỉnh? Giờ đây đang bất động đứng cách đống lửa không xa, mắt thì trợn tròn kinh khiếp nhìn lão Nhị Sắc Quái đang mặc tình giở trò du long hí phụng, dùng hai tay sờ soạn khắp người Đoan Mộc Tuyết.
Phẫn nộ tột cùng, Đình Phương thoạt nhìn thấy đã bật lên tiến gầm như tiếng sấm động :
- Lão dâm ô muốn chết!!
Bị tiếng gầm gây kinh động, lão Sắc Quái trong y phục lòe loẹt đủ màu chợt kinh tâm khi chỉ mới đó đã thấy Đình Phương xuất hiện :
- Ôi chao! Công lực ngươi tăng tiến nhanh đến thế này ư? Vậy thì ngươi càng đáng chết muôn phần. Xem đây.
Lúc lão Nhị Sắc Quái đang kêu thì là lúc Đình Phương như tia chớp lao đến gần lão. Và khi lão kêu dứt lời thì Đình Phương chợt thấy từ tay lão bỗng tung ra một màn vân vụ trắng mờ mờ.
Đình Phương hốt hoảng kêu to :
- Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí? Đoan Mộc cô nương hãy mau mau bế khí!!
“Vút”
Không còn đủ thời gian nữa Đình Phương đành vì Đoan Mộc Tuyết phải bỏ qua việc lấy mạng lão Sắc Quái dâm ô. Và Đình Phương chồm đến, ôm gọn Đoan Mộc Tuyết vào lòng và thần tốc đưa nàng tránh xa vùng vân vụ trắng mờ chính là Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí, một loại độc đã một lần làm Đình Phương suýt mất mạng.

Đến lúc màn vân vụ tan dần, Đình Phương nhìn thấy Nhị quái Sắc - Y đang đứng cạnh nhau, cùng cười sằng sặc và như có ý chờ cả Đình Phương lẫn Đoan Mộc Tuyết rồi sẽ đến lúc ngấm độc mà chết :
- Ngươi đã biết Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí của ta lợi hại như thế nào rồi. Lần này thì ngươi đừng mong thoát, chỉ tiếc cho nha đầu kia mãi cho đến tận lúc về chầu Diêm Vương vẫn chưa một lần hưởng thụ mùi đời. Ha... ha...
Đình Phương vẫn ôm Đoan Mộc Tuyết vào lòng, đứng bất động ở khoảng cách xa và hầu như không biểu lộ bất kỳ thái độ nào đối với tiếng cười dâm ô đắc ý của Nhị quái. Đổi lại, Nhị quái Sắc - Y cũng vì cười mãi nên không nhận biết Đình Phương và Đoan Mộc Tuyết đang có những hành động ngấm ngầm gì. Bọn họ chỉ thấy một phần sắc mặt nhợt nhạt của Đoan Mộc Tuyết, vì phần còn lại chỉ là nửa mặt dưới của nàng đã bị vòng tay của Đình Phương che ngang, khuất lấp cả mũi và miệng.
Được một lúc, bọn Quái Sắc - Y mới cảm thấy nghi ngờ khi nghe chính Đoan Mộc Tuyết đột ngột lên tiếng bằng thanh âm của một người hoàn toàn bình ổn, như chưa từng bị trúng độc bao giờ. Nàng bảo :
- Ngươi lại cứu mạng ta?! Được rồi, ta ổn rồi, giờ thì phiền ngươi giúp ta giết lão Sắc Quái để rửa nhục.
Đình Phương thu tay về, cho Nhị quái Sắc - Y cùng nhìn thấy ở khóe miệng nành hãy còn vương huyết tích.
Trương Quái Y thoạt thấy thế đã kinh hoảng bật kêu :
- Là máu huyết của tiểu tử có công năng giải độc? Chính nha đầu đã cắn vào tay tiểu tử, lợi dụng máu huyết của tiểu tử để giải độc cho bản thân ả!? chạy mau, lão Sắc!!
Lão Sắc Quái tuy cũng kinh hoảng không kém lão Quái Y nhưng khi kêu. Lão Sắc Quái kêu theo một cung cách hoàn toàn khác :
- Chạy đi đâu bây giờ, lão Lục?! Đến rồi, "nó" lại đến nữa kia kìa!!
Sợ bọn Quái bỏ chạy, Đoan Mộc Tuyết vội chồm người lao đến. Nhưng, một cánh tay của Đình Phương bỗng bất ngờ vươn ra, giữ nàng lại. Và cùng với động thái này, Đình Phương còn cất giọng trầm trầm một cách kỳ quái, nói như quát vào tai Đoan Mộc Tuyết :
- Đừng vội. Mau dừng lại và chờ đã. Cô nương mau lắng nghe, phải chăng đang có điều gì dó rất lạ xảy ra ngay bên trong khu rừng?
Nhờ nghe Đình Phương kịp thời nói như thế nên Đoan Mộc Tuyết thay vì phát tác, phản ứng lại thái độ ngăn cản của Đình Phương, thì nàng lại chịu đứng yên để nghe. Lúc này do Nhị quái Sắc - Y và Đình Phương Đoan Mộc Tuyết hai người đều im lặng lắng nghe nên ai ai

cũng phát hiện giữa không gian yên tĩnh quả nhiên đang có chuỗi thanh âm ù ù xuất Phát từ đâu đó bên trong khu rừng vang ra ngoài càng lúc càng lớn.
“U... u....”
Đình Phương càng nghe càng kinh nghi, nhất là lúc sắc mặt của Nhị quái Sắc - Y cứ càng nghe càng biến sắc.
Chuỗi thanh âm đó lớn dần, bắt đầu làm váng động toàn bộ thính nhĩ của bốn người đương diện. Đến nỗi, lúc lão Sắc Quái bật kêu, tiếng kêu của lão Sắc khi vang đến tai Đình Phương chỉ còn là chuỗi thanh âm mơ hồ :
- Đúng là “nó” rồi! Chạy mau lão Lục! Bằng không phen này sẽ đến lượt bọn ta mất mạng! Chạy!
Quái Y liền bật chạy, trước cả Sắc Quái là người lên tiếng đề xuất việc tháo chạy.
Hiện trạng kỳ quái này khiến Đoan Mộc Tuyết hoàn toàn thất sắc, ngước mắt nhìn Đình Phương vẫn đang chộp giữ tay nàng :
- Tiếng động gì nghe kinh khiếp đến thế?
Đình Phương nhìn nàng và chợt kinh tâm vì phát hiện dung diện nàng hầu như chẳng còn chút huyết sắc nào cả. Đình Phương lo lắng hỏi nàng :
- Cô nương vẫn bình ổn chứ? Cớ sao diện mạo cô nương lại tái nhợt thế kia?
Nàng khua tay :
- Ngươi nói gì? Ta không nghe.
Biết đó là do chuỗi thanh âm ù ủ làm át đi câu vừa hỏi, Đình Phương lập lại với âm thanh lớn hơn.
nàng vẫn xua tay :
- Ta không nghe.
Đình Phương biến sắc và cố thử một lần nữa bằng cách là gần như thét bên tay nàng. nàng vẫn lắc đầu...
Đình Phương bàng hoàng nhìn nàng và bất chợt vươn tay, ôm sát nàng vào lòng, chân thì phi thân tháo chạy, miệng thì bật phát ra thành chuỗi thanh âm cao vút, cố tình dùng thanh âm chống lại thanh âm. Hy vọng chuỗi âm thanh ù ù kỳ quái kia thôi đừng tác động vào tai Đoan Mộc Tuyết nữa. Vì chẳng phải nàng vừa bị mất đi thính giác chính là do chuỗi thanh âm đó gây ra sao? Và nếu để chuỗi thanh âm đó cứ tiếp tục tác động, lão Sắc Quái vừa nói gì nhỉ? Phải rồi, nàng ắt mất mạng nếu cứ để chuỗi tiếng đông ù ù kia tác động mãi vào thính nhĩ.
Đình Phương chạy thật nhanh.

“Vút”
Bao nhiêu công phu chân lực có từ tâm pháp Cửu Quỷ Diêm La công đều được Đình Phương vận dụng cho bằng hết vào khinh thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ.
“Vút”
Còn miệng Đình Phương thì cứ phát ra chuỗi thanh âm cao vút, kéo dài mãi như đến bất tận.
“Hú.. ú... ú...”
Thanh âm lấn át thanh âm. Và nhờ khoảng cách càng lúc càng xa nên mãi rồi Đình Phương cũng phát giá ra chuỗi tiếng động ù ù kỳ quái kia hoặc là không còn hoặc là không đủ uy lực để vang đến tai Đình Phương nữa.
Đình Phương chạy chậm dần. Và khi dừng lại, Đình Phương thở dài vì nhìn thấy Đoan Mộc Tuyết hoặc là đã ngất lịm hoặc đang ngủ mê say trong vòng tay rắn chắc và rám nắng của Đình Phương.
Màn đêm đen vẫn còn hiện hữu, Đình Phương đành tìm một chỗ khuất; ngồi xuống và lo lắng nhìn nàng.
...
Có tiếng động sột soạt chợt làm Đình Phương choàng tỉnh.
Đình Phương nhìn quanh, nhận ra rằng trời đã sáng và đêm qua có lẽ do quá mệt nên Đình Phương chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay.
Đoan Mộc Tuyết đâu? Đình Phương thất kinh tự hỏi khi thấy xung quanh không có bóng dáng nàng.
Nhớ lại những tiếng sột soạt vừa nghe, Đình Phương vội bật người lao đi áng chừng theo hướng phát ra tiếng sột soạt nọ.
Đúng như Đình Phương nghi ngờ, ngồi bó gối khuất mình dưới một rặng liễu xanh um và đang phóng mắt nhìn xa xăm nếu chẳng phải Đoan Mộc Tuyết thì còn ai.
Đình Phương dừng lại và khẽ gọi :
- Đoan cô nương!
Và Đình Phương vụt hiểu vì sao nàng lại một mình ngồi bó gối ở đây. Nàng đã bị mất thính giác. Vì nhận thức điều đó và không muốn biến thành gánh nặng cho Đình Phương nên đây là hành vi tự nàng bỏ đi.
Trân trọng khoảnh khắc riêng tư vì tuyệt vọng của nàng, Đình Phương cũng lẳng lặng tìm chỗ ngồi cách nàng một khoảng xa và nhìn nàng bằng ánh mắt thương cảm.
Những tưởng khoảnh khắc này sẽ kéo dài vô tận. Nào ngờ Đình Phương chợt có một hành vi kỳ lạ.
Đó là Đình Phương bỗng mấp máy môi, bật ra chuỗi thanh âm thoạt

đầu thì như những tiếng lào thào nhưng càng về sau càng biến thành chuỗi thanh âm sin sít vừa khó nghe vừa kỳ quái.
Vừa phát âm Đình Phương vừa chú mục quan sát từng động tịnh ở phía nàng.
Và thật diệu kỳ, Đình Phương đã nhìn thấy ở nàng bắt đầu xuất hiện nhiều dấu hiệu cho thấy đã có sinh khí tái hiện ở nàng. Đầu tiên là hai vai nàng thoáng run lên, sau đó lan tỏa khắp người làm cho nàng không còn là pho tượng đá bất động nữa. Kế đó, nàng bắt đầu quay người, hết nhìn bên này lại nhìn bên nọ, như thể đang tìm kiếm một vật gì hoặc một nhân vật nào đó. Cuối cùng, mãi đến khi nàng thấy Đình Phương, hai dòng suối lệ bỗng tuôn trào từ hai khóe mắt và nàng bật chồm dậy chạy thật nhanh đến chỗ Đình Phương. Nàng còn kêu còn gào :
- Ta nghe được rồi, Đình Phương, ta nghe được rồi! Ta đã nghe lại được âm thanh của ngươi và ta cũng đã chấp nhận lời tạ lỗi của ngươi. Còn lúc này, ta cũng muốn ngươi nghe lời tạ lỗi của ta. Là đêm qua ta đã tỉnh lại, nhưng vì hân ngươi đã ngờ oan nên ta cố tình vờ như còn mê lịm, chủ ý là muốn làm ngươi sợ hãi thế thôi. Nào ngờ, a..., nào ngờ ta lại tạo cơ hội cho lão quỷ kia làm nhục. Ta!! A..., Đình Phương, ta không muốn sống nữa. Ta đã hai phen bị người làm nhục, ta không muốn sống nữa.
Nàng kêu nàng gào và sau cùng là nàng bật khóc. Qua tiếng khóc, bao nhiêu phẫn uất và tức tưởi đều được nàng trút hết ra, trong đó cũng có nỗi oán hận là Đình Phương đã một lần ngờ oan nàng.
Không dằn lòng được nữa, Đình Phương giang rộng vòng tay, đón nàng ngã vào lòng và để nàng nguôi ngoai, Đình Phương bắt đầu tỉ tê, nói những lời thì thầm vào tai nàng, những lời mà có lẽ nàng đang muốn nghe đồng thời những tưởng rằng sẽ không bao giờ tìm lại được thính giác để nghe.
Thời gian trôi qua và dòng suối lệ của nàng rồi cũng khô cạn. Nàng chợt vùng thoát khỏi vòng tay Đình Phương và bẽn lẽn giấu mặt khi bật ra câu hỏi với một cách xưng hô lần đầu tiên nàng dùng để gọi Đình Phương :
- Phương ca đừng nhìn muội nữa. Hãy mau giải thích cho muội rõ tại sao Phương ca biết dùng thủ thức Thiên Lý Tống Âm là có thể giúp muội khôi phục thính giác?
Đoán biết nàng đang còn tâm trạng ngượng ngùng, Đình Phương đành thôi nhìn nàng, chỉ đưa mắt nhìn bâng quơ và giải thích :
- Kỳ thực đó không phải là thủ thức hay bí kỹ Thiên Lý Tống Âm như Tuyết muội vừa gọi hoặc như Đình Phương này từng lầm nghĩ. Vì

thú thật, ta nào được ai truyền cho công phu thượng thừa này. Đó là điều mà mãi đến đêm qua ta mới ngộ, sau lần ta dùng thanh âm chống lại loạt thanh âm kỳ quái nàng đã nghe.
Nàng hoài nghi :
- Nếu không phải công phu Thiên Lý Tống Âm thì là công phu gì? Không lẽ tự Phương ca nghĩ ra và lần bị giam ở thạch thất dưới đáy nước là lần đầu tiên Phương ca vận dụng?
Đình Phương chợt hít vào một hơi thật dài và đáp :
- Nói ta tự nghĩ ra thì có phần nào đúng. Vì đó là Âm Luật phổ Cầm Địch Nhị Kiếm, sở học của Cầm Tứ Quái đã được lão Quái Y lẻn thu thập và lưu vào Võ Y Kinh bút lục của chính lão. Khẩu quyết của Âm Luật phổ này ta đã đọc và vô tình được ta vận dụng mà không nhận ra. Mãi đến đêm qua, lúc ta dùng âm thanh chống lại thanh âm, cuối cùng ta nhận ra là ta đã vô tình vận dụng đúng khẩu quyết Âm Luật phổ. Hóa ta có khẩu quyết để biến nội lực thành Âm công. Và khi nãy, ta đã mạo hiểm thử kiểm nghiệm lại nhận định này, may sao ta lại giúp được nàng tìm lại thính giác, hóa giải đi nỗi tuyệt vọng của nàng.
Nàng cảm kích, len lén đưa mắt lên nhìn Đình Phương :
- Vậy Phương sa có nghĩ chuỗi thanh âm kỳ bí đêm qua cũng là Âm công?
Đình Phương gật đầu quả quyết :
- Đích thị là Âm công. Và ta còn nghĩ nhân vật nào đêm qua đã dùng Âm công đó ắt hẳn có liên quan đến Cửu Âm giáo.
Nàng kinh nghi :
- Dựa vào đâu Phương ca nghĩ thế?
Đình Phương trầm ngâm :
- Tự danh xưng của Cửu Âm giáo đã nói lên điều này. Không những thế, chẳng những chúng ta từng bị lão. Giáo chủ Cửu Âm giáo dùng Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn cũng là Âm công làm cho khốn đốn mấy phen đó sao? Chắc chắn nhân vật đã vận dụng Âm công đêm qua cũng từng là người Cửu Âm giáo. Tương tự, ta cũng nghi ngờ lão Cầm Tứ Quái ắt thế nào cũng có xuất thân, chí ít là về võ học liên quan đến giáo phái Cửu Âm.
Nàng bàng hoàng lo sợ :
- Nếu là vậy, thế lực của Cửu Âm giáo sau ba mươi năm dài những tưởng đâu tuyệt tích lạ tỏ ra vẫn không hề có dấu hiệu suy giảm. Việc giải nguy cho gia sư, muội chỉ e có hai chúng ta thì lực bất tòng tâm.
Đình Phương nhìn nàng :
- Tuyết muội vẫn muốn ta tiếp tục đưa muội đến cầu viện nhân vật

mang chữ Thiên là Tam thúc của muội?
Nàng nhè nhẹ gật đầu :
- Đêm qua, lúc muội còn giả vờ mê lịm có vô tình lẻn nghe tâm sự của Phương ca. Muội chỉ muốn Phương ca giúp muội lần này nữa thôi. Vì đâu phải Thu tứ thúc có tâm địa xấu xa là ba nhân vật còn lại cũng xấu xa tương tự. Mong Phương ca giúp muội thành toàn tâm nguyện, báo đền ân cưu mang giáo dưỡng của ân sư.
Đình Phương đành thuận tình :
- Lệnh tam thúc hiện đang lưu ngụ ở đâu?
Nàng đáp :
- Thiên tam thúc được gọi như vậy vì luôn lưu ngụ ở Thiên Thượng Đảnh.
Đình Phương giật mình :
- Thiên Thượng Đảnh?
Nàng lo ngại lẫn hoang mang :
- Thì đã sao?
Đình Phương nhún vai :
- Chẳng sao cả, ngoại trừ đó là nơi Đình Phương này được sinh ra và lớn lên, sau vì gia thù nên quyết tâm lặn lội đi tìm minh sư. Nào ngờ cao nhân vốn lưu ngụ cạnh đó nhưng Đình Phương ta kém phận nên...
Nàng bật reo :
- Thật là trùng hợp đến thế sao? Nhưng vì Phương ca kém phận nên lần này muội có cơ hội tìm đến nơi từng sinh ra Phương ca. Bằng không chuyến đi này sẽ chỉ là vì trách nhiệm, còn gì là thi vị nữa.
Đình Phương cũng cười vui theo nàng :
- Thấy muội vui thật có khác lúc nhìn thấy muội tuyệt vọng. Ta tự hứa với lòng sẽ không bao giờ để muội lâm vào cảnh tuyệt vọng nữa.
Nàng cảm kích :
- Ân tình của Phương ca, suốt đời muội e khó có thể đền đáp, đành nguyện một đời theo chân Phương ca mà thôi.
Nhìn nàng lại đỏ mặt vì ngượng, Đình Phương bật cười :
- Ta chỉ là kẻ có dáng đi khập khiễng xấu xa. Muội suốt đời theo chân ta thật sao? Vậy thì, ta cũng nguyện một đời bảo bọc muội. Chỉ sợ vướng chân muội mà thôi. Ha ha...
Nàng càng thêm đỏ mặt, lí nhí điều gì đó không rõ. Nhưng đi thì nàng cũng đã bắt đầu đi theo chân Đình Phương...
Đoan Mộc Tuyết nghiêm cẩn đứng đối diện hai nấm mộ đất :
- Đây là nơi táng thân của tiên phụ mẫu Phương ca?
Đình Phương bùi ngùi, hạ thấp giọng :

- Ta định không quay về đây cho đến ngày báo xong phụ thù. Vì mỗi lần đặt chân đến đây ta chỉ thấy mình thêm vô dụng.
Nàng cảm thông, dịch người sát vào Đình Phương. Nhưng chưa kịp nói lời nào thì nàng đã giật mình lùi lại, vì có tiếng hắng giọng bỗng vang lên :
- Một là chưa bái đường thành thân, hai là trước cảnh này ai ai cũng phải cần trọng giữ lễ, tiểu nha đầu không lẽ đến tiểu tiết đó cũng không được mụ Vân Mộng giáo huấn?
Lúc tiếng hắng giọng vang lên thì Đình Phương cũng đã quay và nhìn thấy người phát thoại. Nhưng vì lời phát thoại quá đúng nên Đình Phương chờ nhân vật đó nói hết câu mới dám lên tiếng hỏi :
- Nếu vãn bối nhớ không lầm thì lão trượng đây chính là Thiết Quái Tàn Cước Cái đã từng xuất hiện đối đầu mụ Bạch Phát Tạ Kim Liên?
Nghe Đình Phương hỏi thế, Đoan Mộc Tuyết bấy giờ mới bật kêu tiếng thất thanh :
- Là Tàn Cước Cái, Thái trưởng lão của Cái bang mà bấy lâu nay giang hồ những tưởng đã mệnh chung?! Hậu bối tiểu điệt nữ là Đoan Mộc Tuyết xin bái kiến lão tiền bối!
Vẫn y phục lôi thôi lếch thếch và đầu tóc bạc phơ rối bù, lão Tàn Cước Cái xua tay :
- Ta biết ngươi là Đoan Mộc Tuyết, còn biết ngươi gọi mụ Vân Mộng là sư phụ, không cần ngươi phải dài dòng xưng danh. Nói đi, Giáo chủ Cửu Âm giáo bảo ngươi và tên tiểu tử kia là đôi cẩu nam nữ, điều đó đúng hay sai?
Nàng phẫn nộ :
- Lão tiền bối xin chớ nghe lời lão tặc mà vu khống cho tiểu điệt nữ.
Tàn Cước Cái lại xua tay :
- Nhưng tự mắt ta vừa nhìn thấy hành vi trái lệ của ngươi đối với tiểu tử, ngươi nghĩ sao?
Nàng đỏ mặt vì ngượng :
- Nhưng đấy chỉ là... chỉ là...
Tàn Cước Cái cười lạt nhìn qua Đình Phương :
- Phần ngươi thì thế nào?
Đình Phương chậm rãi hít vào một hơi thật dài :
- Vẫn nói “Trung ngôn thì nghịch nhì” vãn bối chẳng còn lời gì biện bạch, chỉ biết cúi đầu nhận sai và cảm kích lời giáo huấn của lão trượng.
Tàn Cước Cái cau mày và từ từ gật đầu :
- Nếu đó là lời nói thật tâm. Hừ, có lẽ từ nay về sau ta phải thay đổi cách nhìn về ngươi. Còn bây giờ...

Đột nhiên Đình Phương lên tiếng, cướp lời lão Tàn Cước :
- Khoan đã và xin đừng trách vãn bối thất lễ. Vì vãn bối có một vài nghi vấn xin được thỉnh giáo.
Tàn Cước Cái cười lạnh :
- Là người muốn nói ta sao lần trước không ra tay cứu ngươi hóa giải Tuyệt Lệnh Lam Chướng Khí do Sắc Quái hạ thủ?
Đình Phương cũng cười lạnh :
- Không sai. Và nguyên do có phải vì vãn bối lỡ lời xúc phạm đến Cái bang?
Lão bĩu môi nói :
- Chuyện nào ra chuyện đó, việc ngươi thất lễ xúc phạm cái bang kỳ thực ta chưa vội tính đến. Còn nguyên do lần đó là vì ta ngứa mắt ngứa tai khi nghe ngươi thân mật và gọi tên tiện nhân Tiểu Kỷ Ngọc là đại tỷ. Ta đâu thể cứu ngươi một khi đã cho rằng ngươi và Tiêu tiện nhân chỉ là ngưu tầm ngưu mã tầm mã?
Đoan Mộc Tuyết quay ngoắt người trách Đình Phương :
- Tiêu Kỷ Ngọc vốn là hạng lăng loàn xấu xa, Phương ca sao lại thân mật, gọi mụ là đại tỷ?
Đình Phương khinh khỉnh cũng bĩu môi nhìn Tàn Cước Cái :
- Cách gọi mạo phạm này của lão trượng vãn bối ngay lúc này cũng chưa tính vội. Chỉ xin hỏi lão trượng một câu, Tiêu Kỷ Ngọc là tiện nhân như thế nào?
Lão phá lên cười :
- Nói rất hay và hỏi cũng rất hay. Vì bình sinh như chỉ có ngươi là người thứ nhất dám trước mặt ta nói một câu như thế. Ha ha...
Đoan Mộc Tuyết tuy có ý giận nhưng lại lo sợ hộ Đình Phương :
- Sao Phương ca dám vô lễ với Tàn Cước Cái lão tiền bối?
Đình Phương thêm một lần nữa không đáp lời Đoan Mộc Tuyết. Trái lại. chờ lão Cái Tàn Cước ngưng cười. Đình Phương vẫn cố ý gằn giọng :
- Mong lão trượng đáp cho.
Lão lạnh giọng :
- Trên giang hồ ai cũng biết ả vì thất thân nên mới cùng Đại Tửu Quái kết thành phu phụ. Đó là điều vô sỉ thứ nhất? Sao?
Đình Phương gật đầu :
- Đã có điều thứ nhất ắt phải có hai, ba. Nói tiếp đi.
Lão động nộ :
- Ngươi vẫn dám vô lễ? Vậy thì được, chờ khi nói xong ta sẽ đích thân thỉnh giáo Cửu Quỷ Diêm La công của ngươi. Hãy nghe đây...
Và Đình Phương vẫn thản nhiên nghe lời hài tội của lão Cái Tàn

Cước. Lão bảo :
- Là phu thê nhưng lại lập mưu đẩy trượng phu vào chỗ mệnh chung. Đó là điều vô sỉ thứ hai. Đã vậy, sau khi Tửu Quái chết ả lại còn đánh mất chỗ liêm sỉ ít ỏi của ả, bằng cách cứ tuần tự trăng hoa với lũ ngũ quái còn lại như phường kỹ nữ bán trôn nuôi miệng, đó chẳng phải là điều vô sỉ kế tiếp sao?
Đình Phương lại gật :
- Hết chưa?
Lão quá động nộ, chỉ có thể buông ra vỏn vẹn một tiếng gầm :
- Hết!
Đình Phương bật cười :
- Vậy lão trượng sẽ nghĩ gì nếu lúc này chợt biết kẻ từng bị lão trượng xem là tiện nhân, là phường kỹ nữ bán trôn nuôi miệng, chỉ mãi đến lúc chết mới bị thất thân, mới không còn là xử nữ vì bị Tam Quái là Đổ Quái, Dục Quái và Quái Y cưỡng bức? Nói xem nào. Ha ha...
Tàn Cước Cái thất sắc :
- Ngươi nói thật? Ai sẽ làm chứng cho câu nói này của ngươi? Đừng nói kẻ đó là ngươi vì ta không tin đâu.
Đình Phương vụt trầm giọng :
- Chính tay vãn bối đã tự tay kết liễu sinh mạng của hai kẻ dâm ô đê tiện là Đổ Quái và Dục Quái. Vẫn còn Quái Y nếu lão trượng muốn đích thân thẩm tra hư thực. Còn từ lúc này cho đến lúc lão trượng kết thúc việc thẩm tra, vãn bối xin mạn phép cảnh báo, chỉ một lời thóa mạ nữa thôi dành cho Tiêu đại tỷ, nếu lão trượng còn dám thốt ra thì Cao Đình Phương này dù biết không là đối thủ cũng liều chết với lão trượng. Không tin lão trượng cứ thử xem.
Lão ngắc ngớ :
- Không phải sợ ngươi, nhưng được, ta sẽ thẩm tra. Và nếu đó là sự thật tự ta sẽ thay ngươi đi minh bạch cho võ lâm đều rõ, là Tiêu Kỷ Ngọc không hề là...
Đình Phương phá lên cười :
- Dường như chính vãn bối cũng từng đề xuất một chuyện tương tự nhưng xem ra người của Cái bang vì quá chấp mê nên không ưng thuận. Lão trượng nghĩ sao? Có thể đổi lại bằng việc bỏ qua cho lần lỡ lời của vãn bối đối với Cái bang chăng?
Lão thở dài :
- Ngươi có tâm cơ cũng lợi hại đấy. Cũng là điều đáng mừng cho ta vì ta đỡ phải ngày ngày cất công lặn lội bám theo ngươi. Được, ta chấp thuận lời đề xuất của ngươi.

Đoan Mộc Tuyết kinh ngạc đến ngỡ ngàng :
- Lão tiền bối vẫn luôn bám theo y? Từ bao giờ?
Đình Phương thì hỏi lão :
- Hóa ra vì bám theo lão trượng mới biết đến câu: "Đôi cẩu nam cẩu nữ", đồng thời còn được nghe về Cửu Quỷ Diêm La công?
Lão nheo nheo đôi mắt già nua :
- Ngươi nghĩ ta bám theo ngươi từ lúc nào và vì nguyên do gì?
Đình Phương khẳng định :
- Nhất quyết không phải từ lúc đầu. Vì nếu thế, những gì xảy ra cho Tiêu Kỷ Ngọc đại tỷ ắt lão trượng đã được tận mắt mục kích. Vậy thì kể từ lúc vãn bối đến Vân Mộng sơn.
Lão khen :
- Đoán rất hay. Còn nguyên nhân thì do gì?
- Vãn bối đang chờ nghe. Chỉ dám đoán đó có thể là nguyên do khá nghiêm trọng.
Lão trầm giọng :
- Không chỉ là có thể, mà phải nói là rất nghiêm trọng.
Đình Phương vòng tay thủ lễ :
- Vãn bối xin được nghe chỉ giáo.
Lão hất đầu làm hiệu :
- Mau theo ta. Vì nơi đây tai vách mạch rừng không tiện nói.
Đình Phương mãi đến lúc này mới chịu nhìn Đoan Mộc Tuyết, nhưng vẫn hỏi lão :
- Kể cả Tuyết muội cũng đi?
Lão miễn cưỡng :
- Hai ngươi đã quá khăn khít, liệu ta có tư cách phân khai được sao? Thôi thì đi, nhanh lên.
Và lão lao đi, biết chắc rằng thế nào Đình Phương cũng đưa Đoan Mộc Tuyết theo chân.

Cửu Âm Giáo

Hồi 15
Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng

Cạnh chân dãy Thiên Thượng Đảnh có rất nhiều nơi thâm u tăm tối do bị rừng mọc dày bao phủ, tạo cảm giác như chưa từng có bàn chân con người đặt đến.

Nhưng không vì thế mà cước lực của lão Cái Tàn Cước chậm lại. Nhìn lão vẫn đi nhanh, khinh linh và linh hoạt, không giống chút nào với người bị mất ít nhất một chân như Đình Phương đã có lần tình cờ phát hiện. Đình Phương thật tâm thán phục, nói thành tiếng với Đoan Mộc Tuyết :
- Là một phế nhân với thân danh Tàn Cước Cái, khinh công được như lão quả thế gian không ai sánh bằng. Muội nghĩ sao?
Nàng giận dỗi :
- Phương ca chịu nói với muội rồi sao? Hoặc giả lúc nãy muội có lỗi gì khiến Phương ca tỏ ra lạnh nhạt, bất cần muội?
Đình Phương thở dài, vừa tiếp tục giúp nàng cùng đuổi kịp lão Tàn Cước vừa đáp :
- Không phải vì ta có ý lạnh nhạt. Kỳ thực ta không ngờ ta lại trở nên bẳn tính khi nghe những lời xúc phạm đến Tiêu Kỷ Ngọc đại tỷ. Mong nàng thông cảm đừng trách ta.
Nàng cũng thở dài :
- Hóa ra là vì chuyện này. Nhưng biết thế nào được một khi khắp giang hồ đều loan truyền Tiêu Kỷ Ngọc là hạng người tồi tệ thế. Nếu hôm nay không nghe Phương ca giải thích tỏ tường có lẽ muội vẫn không bao giờ dám nghĩ Tiêu Kỷ Ngọc là bậc nữ anh thư trung liệt. A... suy nghĩ cho cùng thì Phương ca phản ứng như vậy cũng phải. Lỗi là do muội.
Và như muốn tỏ ý chuộc lỗi, nàng hất hàm về phía trước, ám chỉ lão Cái Tàn Cước và tiết lộ :
- Phương ca vừa mới bảo khinh công như lão thì thế gian không có ai sánh bằng? Vậy thì lời nói này hoàn toàn đúng sự thật. Vì trong vòng hơn bảy mươi năm trở lại đây nếu nói về công phu khinh công thì lão được mọi người xưng tụng là thiên hạ đệ nhất.
Đình Phương thất kinh, càng thêm chú mục nhìn sau lưng lão Cái Tàn Cước :
- Là lão?! Hóa ra Đoàn Khắc Phượng lần đó đã có ý ám chỉ lão?
Đoan Mộc Tuyết cau mặt :
- Đoàn Khắc Phượng?! Nghe như tính danh của Nhị tiểu thư Thạch Tháp bảo? Ả đã nhắc Tàn Cước lão tiền bối với Phương ca như thế nào?
Nghe nàng gọi Đoàn Khắc Phượng là ả, đôi mày của Đình Phương thoáng cau lại. Nhưng ngay sau đó lại dãn ra vì Đình Phương đã kịp bình tâm khi lên tiếng giải thích :
- Ta từng có ý cầu tìm minh sư, nhưng vì biết đôi chân khập khiễng của ta sẽ là trở ngại cực lớn cho việc luyện công nên ta có phần thất

vọng. Để khuyên giải, Đoàn Khắc Phượng đã cố tình cho ta biết chuyện là có một nhân vật dù là phế nhân nhưng vì trì chí nên cuối cùng cũng vang danh là Thiên Hạ Đệ Nhất Khinh Công. Nghe xong ta rất ngưỡng mộ, chỉ mong sao diện kiến nhân vật này và bái làm sư phụ. Ta cũng muốn trở thành Thiên Hạ Đệ Nhất Khinh Công như người đó. Nhưng nào ngờ lại là lão.
Đang đi phía trước, lão Tàn Cước Cái đột nhiên quay lại :
- Nếu ngươi vẫn giữ ý đó, ta có thể thành toàn cho ngươi. Chỉ cần ngươi gọi ta một tiếng sư phụ là đủ.
Đoan Mộc Tuyết sững sờ, sau đó là mừng cho Đình Phương :
- Đây quả là điều vạn hạnh. Phương ca đừng chần chừ nữa. Vì chỉ cần trở thành đệ tử danh chính ngôn thuận của lão tiền bối đây thôi, thì riêng về bối phận là quá đủ cho Phương ca được toàn thể quần hùng khiếp sợ và kính nể rồi.
Đình Phương nhìn nàng :
- Muội nói thế là ý gì?
Nàng cười tươi hớn hở :
- Vậy Phương ca có biết hiện nay những nhân vật được xem là Nhất Môn Chỉ Chủ, phải lễ độ và gọi lão tiền bối đây là gì không? Hì hì, họ đều lấy lễ hậu bối, mở miệng một tiếng gọi là sư phụ của Phương ca là tiền bối. Vậy thì xét về bối phận, chẳng phải nghiễm nhiên họ đều trở thành người ngang hàng với Phương ca sao? Đương gọi huynh xưng đệ với họ, phúc phận quả là đang mỉm cười với Phương ca.
Đình Phương phì cười :
- Nhưng đó là chuyện trước đây, lúc ta còn mong muốn được một vị minh sư chỉ điểm và truyền thụ cho võ học cao minh. Khác với lúc này, ta đã có sở học tạm đủ để báo phục gia thù. Muội đừng quên điều ta đã nói, là ta chỉ cần báo phục gia thù xong thì sẽ lo lui chân thoái ẩn. Sống một cuộc sống an nhàn tự tại, thích thú gì chuyện xưng đệ gọi huynh với những bậc Nhất Môn Chi Chủ như muội vừa nói.
Lão Cái Tàn Cước thở dài :
- Nói tóm lại, dường như ngươi có ý chê ta không xứng là sư phụ ngươi?
Đình Phương cúi đầu thi lễ :
- Vãn bối nào dám có ý nghĩ ngông cuồng đó.
Lão thất vọng :
- Dù ngươi có nghĩ cũng không sao. Vì kỳ thực bản lĩnh của ta nào dám so bì cùng di học thượng thừa của Độc Cước Quỷ, nhất là công phu Cửu Quỷ Diêm La có lẽ ngươi đã luyện nhưng vẫn chưa một lời

thừa nhận.
Đoan Mộc Tuyết bèn liếc Đình Phương :
- Phương ca có hay không có luyện qua Cửu Quỷ Diêm La công? Nếu đã luyện qua thì nên nói cho muội mừng. Vì như thế chứng tỏ di học của Độc Cước Quỷ đã lọt vào tay Phương ca.
Đình Phương cố ý cười dài :
- Muội tin hay không thì tùy. Vì kỳ thực đến chuyện Độc Cước Quỷ đã táng thân ở đâu ta còn chưa biết, làm sao dám thừa nhận đã đắc thủ di học của tiền nhân? Nói thật ta đâu được may mắn như muội, bỗng dưng lại trở thành di mệnh truyền nhân của Đảo chủ Hỏa Xà đảo muội nên mừng cho chính bản thân muội thì hơn Lão Tàn Cước Cái kinh ngạc :
- Di học của Đảo chủ Hỏa Xà đảo đã được tiếu liễu đầu ngươi phát hiện thật sao?
Nàng bẽn lẽn gật đầu :
- Nhưng tiểu nữ vẫn chưa có cơ hội luyện.
Lão nhìn nàng hàm ý tán thưởng :
- Chưa có rồi sẽ có. Và mai hậu đại cục võ lầm sẽ chỉ còn kỳ vọng vào mỗi một mình ngươi. Thôi, chúng ta nên đi tiếp, đừng để mọi người chờ lâu hơn.
Đình Phương kinh nghi :
- Có nhiều người đang chờ ư? Vậy là có ý gì đây, lão trượng?
Lão mấp máy môi định nói thì chợt từ xa vang vọng đến loạt gào rùng rợn.
Thần sắc thay đổi, lão Tàn Cước Cái lập tức tung người lao đi, nhanh như ngọn sao băng.
Đình Phương hoảng hốt, vội gọi với theo :
- Đã có chuyện gì xảy ra? Sao chưa nói gì lão trượng đã vội bỏ đi? Hãy chờ đã!
Vẫn không nghe lão đáp, ngược lại bóng dáng lão thì cứ khuất dần, Đình Phương liền chộp vào tay Đoan Mộc Tuyết :
- Nhanh lên nào, Tuyết muội! Chúng ta phải tiếp ứng lão.
"Vút"
Nhưng khinh công của Tàn Cước Cái quả đúng là Thiên Hạ Đệ Nhất, Đình Phương cho dù đã tận lực nhưng vì còn phải đưa Đoan Mộc Tuyết cùng đi nên chỉ theo một quãng ngắn là hoàn toàn mất dấu. Không thể biết lão đi theo hướng nào.
Đoan Mộc Tuyết cũng thất vọng và nhất là ái ngại thay cho Đình Phương.
Nàng bảo :

- Nếu không có muội ắt Phương ca đã đuổi kịp lão. Hay là Phương ca cứ chạy một mình, từ từ muội sẽ theo sau?
Đình Phương liền lắc đầu :
- Ta đã từng hứa sẽ suốt một đời bảo bọc muội. Ta đâu thể yên tâm bỏ đi một mình?
Nàng gượng cười :
- Nhưng phàm việc gì cũng nên phân cân nặng nhẹ. Phương ca đừng vì muội mà để lỡ việc. Biết đâu Tàn Cước Cái đang rất cần sự tiếp trợ của Phương ca? Bất quá, nếu không đuổi kịp Phương ca, muội sẽ đến chỗ Thiên tam thúc trước và đợi Phương ca ở đấy.
Thấy Đình Phương còn phân vân lưỡng lự, nàng phì cười :
- Dù sao muội vẫn là đồ đệ một cao nhân, có thể tự lo liệu. Mong Phương ca đừng quá xem thường muội.
Đình Phương miễn cưỡng gật đầu :
- Nhưng muội phải hứa với ta là không được mạo hiểm trước bất kỳ việc gì. Trái lại hãy cân nhắc. Cân nhắc và cẩn trọng.
Nàng lại cười :
- Được rồi, muội hứa. Xem Phương ca kìa, sao cứ xem muội như đứa trẻ lên ba vậy? Phương ca đi ngay đi.
Đình Phương lại gật đầu, nhưng lần này thì từ từ lui chân, sau cùng là quay người phóng đi thật nhanh.
"Vút"
Được một lúc, Đình Phương đột ngột dừng lại và đưa mắt nhìn về phía sau một cội cây vừa mới lao vượt qua.
Với nét mặt cảnh giác, Đình Phương từ từ tiến lại gần cội cây miệng khẽ quát :
- Ai? Tại hạ là Cao Đình Phương đến đây cùng với Tàn Cước Cái lão tiền bối. Nếu là bằng hữu xin lên tiếng cho. Kẻo lại để xảy ra ngộ nhận.
Đáp lời Đình Phương, bóng dáng khuất lấp phía sau cội cây đúng là bóng người như Đình Phương thoạt nhìn đã có ý nghi ngờ, bóng đó chợt để bật ra những tiếng kêu :
- Võ Đang... Thiếu Lâm... Thất đại phái...
Đình Phương vội lao người đến :
- Vậy là tại hạ đoán đúng. Tôn giá là người của Thất đại phái mà Tàn Cước Cái toan đưa tại hạ đến gặp. Tôn giá là...
Người đó đang nửa nằm nửa ngồi, y phục thì đẫm huyết, nhưng Đình Phương vừa lao đến gần thì người đó vụt chồm dậy, cố tình tung một kình chí mạng vào Đình Phương :
- Tiểu tử muốn chết.

“Ào”
Vì không hề ngờ đến chuyện này nên Đình Phương hoàn toàn thúc thủ, không thể nào kịp trở tay.
“Bung”
Chấn kình bức Đình Phương thoát hậu, khí huyết nhộn nhạo cũng trào dâng khiến Đình Phương gần như gãy gập người và thổ huyết.
Nhân vật nọ nhếch môi cười độc ác và sau tiếng cười lạt lại một lần nữa xông vào quật thêm một loạt kình nữa.
- “Ào...”
Đình Phương đang gãy gập người vụt đứng ngay lên, miệng buông ra tiếng quát phẫn nộ :
- Là ngươi đáng chết!
Đình Phương bật tung song thủ, quật ra một đợt sóng kình cuồng nộ phong ba.
“Ầm...”
Lần này kẻ bị kích lui là nhân vật nọ. Y còn tỏ ra kinh tâm tán đởm khi phát hiện Đình Phương tuy bị chưởng lực qua đợt sóng kình mới rồi vẫn tỏ ra thâm hậu khôn lường. Và rồi y chỉ biết lắp bắp kêu thất thanh :
- Cửu Quỷ Diêm La công?!! Chỉ có thể là công phu đó mới có thể giúp ngươi... giúp ngươi đạt thân thủ này...! Ụa!
Y cũng thổ huyết và ắt phải gục ngã nếu không có điều bất ngờ tiếp tục xuất hiện.
Đó là có một bóng nhân ảnh chợt lao sượt qua, làm Đình Phương ngỡ lại bị tập kích nên lo lạng người tạt tránh.
Đến lúc nhìn lại thì cả hai đều mất dạng, là người đến sau đã kịp mang người đến trước biệt tăm.
Diễn biến xảy ra cơ hồ chỉ trong thoáng mắt khiến Đình Phương ngỡ bản thân đang nằm mơ.
Nhưng chỗ địch nhân vừa thổ huyết thì hãy còn đó, kể cả vết chưởng thương trên người Đình Phương cũng còn, chứng tỏ tất cả đều là sự thật và Đình Phương không hề nằm mơ chút nào.
Không thể tự giải thích đâu là nguyên nhân của sự việc kỳ quái này, Đình Phương sau một lúc đứng yên điều hòa chân khí đành vội vàng đi tiếp.
Đến một một cội cây nọ, Đình Phương một lần nữa dừng lại :
- Ai?
Đáp lại ở phía sau cội cây cũng vang lên câu Đình Phương đã hỏi :
- Ai?
Đình Phương cười lạt :

- Tại hạ hỏi trước tôn giá nếu không có gì cần che giấu cớ sao không chịu đáp lời?
Vẫn câu hỏi cũ, bất quá chỉ kèm theo tiếng hừ lạt gọi là để đáp lời Đình Phương :
- Hừ!! Ai?
Không còn gì để hỏi nữa, Đình Phương lập tức lạng người, xuất hiện thật nhanh ở ngay phía sau cội cây nọ :
- Bọn ngươi đừng mong giở trò, như vừa rồi đã ám hại ta. Đỡ!
"Vù"
Sự xuất hiện quá nhanh của Đình Phương làm cho nhân vật ẩn sau cội cây đó suýt nữa trở tay không kịp. Và là do khẩn trương nên nhân vật chỉ kịp lật chéo một thanh kiếm sáng loáng :
- Cuồng đồ muốn chết. Xem kiếm!
Và "Bùng"... "Choang"... hai thanh âm vang lên cùng lúc với hai hệ quả cũng đồng thời xảy ra. Một là nhân vật nọ, giờ đã hiện rõ là một đạo nhân, đã bị một kình của Đình Phương chấn lùi đến hàng trượng. Hai là Đình Phương vội chộp hữu thủ vào tả thủ của chính bản thân và từ bàn tay hữu đang ôm chặt khuỷu tay tả đã xuất hiện một dòng huyết đỏ thắm.
Tay bị kiếm thương, Đình Phương cười lạnh với nhân vật nọ :
- Quả là kiếm pháp thượng thừa. Phiền các hạ xưng danh cho, trước khi được Cao Đình Phương này tiễn về Quỷ Môn Quan.
Nhân vật lập tức biến sắc, nhìn Đình Phương không chớp mắt :
- Ngươi là Cao Đình Phương? Là kẻ được Tàn Cước Cái hứa sẽ dẫn kiến cùng Thất đại phái bọn ta?
Đình Phương vẫn cười lạnh :
- Các hạ đừng đem Thất đại phái ra dọa kẻ hèn này. Nếu có đởm lược thì hãy xưng danh. Bằng không, đối với hạng chuyên dùng thủ đoạn ám toán hại người, tại hạ sẽ không khách sáo. Hãy đỡ!
Bóng nhân ảnh của Đình Phương cũng theo đó biến mất, cho nhân vật nọ nhận biết sự biến mất đó không phải không có dụng ý.
Nhân vật nọ vội bạt kiếm, tay còn lại thì vội đưa lên miệng và từ đó bật thoát ra hàng loạt những thanh âm khẩn trương rúc lên như tiếng còi tre.
"Toe... Toe..."
Đình Phương vì đang vận dụng đến tột độ thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ nên chiêu kiếm của nhân vật nọ hầy như chỉ phát ra hù dọa. Và tiếng còi tre nọ càng làm cho Đình Phương thêm động nộ. Đình Phương vùng quát vang :
- Bọn ngươi có bao nhiêu cứ xuất hiện hết cả đi. Vì phen này Cao

Đình Phương ta quyết định đại khai sát giới! Nạp mạng!
Đình Phương đã hiện thân ngay phía sau nhân vật nọ với một kình lực chắc chắn sẽ du hồn đoạt mạng ngay đối phương.
“Ào...”
Bỗng có tiếng niệm Phật vang lên mang theo luồng trung khí cực kỳ thâm hậu :
- Cuồng đồ tặc tử mau dừng tay! A... Di... Đà... Phật...! Lui!
Cùng với tiếng niệm Phật lồng lộn khắp núi rừng, một đạo cuồng phong cực kỳ uy mãnh cũng đột ngột xuất hiện, chực chờ ập thẳng vào hậu tâm Đình Phương.
Tuy bụng dạ kinh nghi khôn xiết nhưng vì lâm vào tình cảnh hiểm nguy nên Đình Phương không thể không bất thần quay lại, vận toàn lực quật trả vào đạo cuồng phong nọ một chiêu Cửu Quỷ Diêm La.
“Ầm...”
Tiếng chạm kình làm Đình Phương chao đảo lắc lư. Và dù cố kiềm chế đến mấy Đình Phương cũng nhận thấy bản thân đang trượt dài về phía hậu.
Đổi ngược lại, một cao tăng đang hiển hiện trước mặt Đình Phương cũng lắc lư chao đảo và vẫn đang trượt lùi, cho thấy qua một chiêu song phương tợ hồ bình thủ.
Đang lúc gắng gượng chi trì cước lực thì Đình Phương chợt nghe ở ngay phía sau bỗng vang lên vài loạt quát thịnh nộ :
- Tiểu tử thật to gan lớn mật, dám vào đến tận đây gây náo loạn ư? Vậy đừng trách bổn Chưởng môn độc ác. Đỡ!
- Tặc tử quả tảo tợn. Đã thế đừng trách bọn ta ỷ chúng hiếp cô. Xem chiêu!
Đình Phương đến lúc này mới sực nhớ, ở ngay phía sau là chính là nhân vật đã từng dùng kiếm gây thương tích cho Đình Phương. Và tiếng còi tre khi nãy chính là dành cho trường hợp này, đã có nhiều nhân vật bất ngờ xuất hiện vây hãm một mình Đình Phương.
Càng thêm phẫn nộ, Đình Phương vội vận dụng ngay Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp, trước mắt cứ lo tránh chiêu đã, sau sẽ liệu phương đối phó.
“Vút”
Bóng nhân ảnh của Đình Phương vừa biến mất thì từ xa chợt có thanh âm của lão Tàn Cước Cái vang lên khẩn trương :
- Ôi chao... dừng tay mau. Tất cả hãy dừng tay đã nào. Sao lại thế này?!
Đáp lại tiếng kêu khẩn thiết của lão Cái Tàn Cước, một tiếng niệm Phật vang lên :

- Vô Lượng Thọ Phật, Tàn Cước Cái tiền bối đến thật đúng lúc. Hãy xem tiểu tử này có đúng là người tiền bối định dẫn kiến không? Đồng thời cũng nên xem tiểu tử vừa gây ra thảm họa gì. Hừ.
Đình Phương vẫn bị vây hãm nên nào dám lơ là việc vận dụng thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ để tránh nhiều loạt chiêu công. Và Đình Phương cũng mừng vì có lão Tàn Cước Cái dù gì cẫn kịp lúc xuất hiện :
- Họ là người của Thất đại phái? Đúng thế chứ lão trượng? Vậy cớ sao họ độc ác, cố tâm dùng thủ đoạn mờ ám quyết lấy mạng Cao Đình Phương này? Có phải đó là những người đang chờ đợi như khi nãy lão trượng có đề cập?
Có tiếng quát vang lên đáp trả câu nói của Đình Phương :
- Là ta ám toán ngươi hay ngược lại? Đừng xảo biện nữa. Và chớ nghĩ Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ là Thiên Hạ Đệ Nhất công phu? Ngươi đừng mong thoát được mãi. Đỡ kiếm!
Lão Tàn Cước Cái gầm vang :
- Tất cả hãy dừng tay. Có chuyện gì thì cứ từ từ nói. Không lẽ bọn ngươi không nể mặt lão Cái Tàn Cước này? Dừng mau!
Họ miễn cưỡng dừng lại, cho Đình Phương tuần tự nhìn rõ thấy họ gồm bảy nhân vật, có đủ tăng ni đạo tục và đều có niên kỷ từ xấp xỉ ngũ tuần trở lên.
Đình Phương cũng dừng và cố chỉ cho lão Cái xem vết kiếm thương :
- Lão trượng nghĩ thế nào nếu vãn bối bảo ngoài vết kiếm thương này thì trước đó vãn bối cũng bị trúng một kích tạo thành nội thương?
Lão Tàn Cước Cái xạ mắt nhìn đạo nhân mang kiếm :
- Chẳng phải lão đã nói trước là sẽ có y, Cao Đình Phương tìm đến sao? Chuyện gì đã xảy ra?
Đạo nhân nọ xử sự thật đúng mực, phù hợp với người cao niên, không những không thèm đôi co phân biện mà còn khinh khỉnh hất hàm :
- Tiền bối cứ hỏi y thì rõ. Kẻo lại bảo bần đạo Nhất Hàm này bịa chuyện vu khống y.
Lão Cái nheo mày nhìn Đình Phương :
- Ngươi nói đi.
Đình Phương cũng có thái độ khinh khỉnh không kém gì đạo nhân Nhất Đàm :
- Chuyện họ gây ra ắt họ hiểu rõ hơn ai hết. Sao lão trượng không hỏi họ?

Lão Cái nhìn qua vị cao tăng :
- chuyện xảy ra thế nào? Vô Toàn lão trọc ngươi là phương trượng một đại phái lẽ nào lại ấm ớ không thể nói một lời minh bạch cho ta nghe?
Vị cao tăng nhăn nhó :
- A di đà Phật, lão nạp đã từng tuổi này rồi, đâu còn là một tiểu tăng không biết gì như năm xưa để tiền bối cao hứng lúc nào thì gọi trọc này trọc nọ lúc ấy. Chí ít cũng mong tiền bối giữ thể diện cho, nhất là ở chỗ đông người.
Lão Cái cười xòa :
- Được rồi, ta sai, ta sẽ không gọi ngươi là lão trọc nữa. Được chứ? Giờ thì nói đi. Hà hà ...
Rõ ràng lão Cái muốn cố tình dùng tiếng cười để làm dịu đi bầu khí đã trở nên quá căng thẳng. Tuy vậy, lão chỉ đạt một nữa dụng ý vì câu chuyện kể của Vô Toàn Phương trượng nào phải là toàn vẹn. Vô Toàn đại sư kể :
- Nguyên ủy xảy ra thế nào lão nạp không có mặt từ đầu nên không tỏ tường lắm. Chỉ biết lúc nghe Nhất Đàm đạo huynh phát hiệu còi, lão nạp đến và có cùng tiểu cuồng đồ kia chạm nhau một chưởng. Nhưng vị tất chưởng của lão nạp đủ uy lực để gây nội thương tiểu cuồng đồ vừa có ý đề quyết.
Đình Phương cười lạt :
- Nếu đường đường giao chiến, tại hạ dẫu bại, dẫu có bị nội thương cũng quyết không một lời than oán. Là tại hạ muốn nói trước đó đã có người giả vờ bị trọng thương. Và khi lừa tại hạ đến gần y đã xuất kỳ bất ý hạ thủ. Dám hỏi, chư vị đều tự xưng là danh môn chánh phái, cớ sao...
Lão Cái vụt gắt :
- Chớ nói nhảm nữa. Hãy nghe ta hỏi đây. Là ngươi có nhận ra ai trong những nhân vật này đã từng hạ thủ như ngươi vừa nói không?
Đình Phương lắc đầu :
- Y cũng bị tại hạ đáp lễ một kích, có lẽ cũng đang cận kề cái chết. Đâu dễ gì bình an vô sự để có mặt ở đây?
Lão bật cười :
- Vậy là ngươi ngờ sai rồi. Đây là những nhân vật Nhất Môn Chi Chủ của Thất đại phái, vỏn vẹn chỉ có bảy nhân vật này là được ta ngấm ngầm triệu tập ở đây thôi. Từ đâu xuất hiện thêm một nhân vật khác ám toán ngươi?
Đình Phương cau mày :
- Không lẽ họ không mang theo thuộc hạ hoặc đệ tử?

Chính lão Cái Tàn Cước lắc đầu phủ quyết :
- Đến là để bàn điều cơ mật, đừng nói chi họ cả ta cũng không cho bất kỳ đệ tử bổn bang nào dám bén mảng đến gần.
Đình Phương hoài nghi :
- Vậy những tiếng gào lúc nãy?
Lão nhăn nhó :
- Dường như đó chỉ là kế nghi binh, như có dụng ý tách lìa ta và ngươi.
Đình Phương từ từ cởi bỏ phần y phục ở trước ngực :
- Nếu đó đúng là kế nghi binh thì địch nhân là ai? Có phải dụng ý là để đối phó với vãn bối. Như một kích mọi người có thể nhìn thấy đây.
Vô Toàn phương trượng bật kêu khi nhìn thấy vết thương trên người Đình Phương :
- Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng?!! Thì ra chuyện ám toán bằng thủ đoạn hèn hạ là có thật?!
Đình Phương không vì tiếng kêu hoặc câu nói thừa nhận là có chuyện ám toán do chính miệng Vô Toàn đại sư nhìn nhận mà lấy làm mãn ý. Trái lại, Đình Phương bị tâm trạng kinh nghi dè chừng khi phát hiện toàn thể tám nhân vật cao nhân đương diện đều thất thần kinh hãi, cứ trố mắt nhìn chầm chập vào vết chưởng thương đang được Đình Phương tự ý phơi bày.
Không những thế, Đình Phương càng thêm phần hoang mang vì nghe lão Cái Tàn Cước bỗng dưng có giọng nói khàn khàn lúc lão lên tiếng nói ngược lại Vô Toàn đại sư :
- Vô Toàn ngươi tin chắc đấy là vết chưởng thương do Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng gây ra chứ?
Đáp lại, Đại sư Vô Toàn cũng hành động như Đình Phương vừa rồi, nghĩa là vừa trật tăng bào xuống vừa hỏi :
- Người khác thì có thể bảo là lầm, còn phần lão nạp thì chỉ cần nhìn thoáng qua cũng nhận dạng chính xác thứ độc công lợi hại đã một lần suýt lấy mạng lão nạp khoảng ba mươi sáu năm về trước. Và bằng chứng vẫn còn hiện hữu trên người lão nạp đây.
Đình Phương dần dần tái sắc, hết nhìn vào chỗ da thịt loang lổ đang được Đại Sư Vô Toàn tự phơi bày lại nhìn vào vết chưởng thương đang có trên người bản thân. Hình thù hai vết này có đến tám phần là giống nhau. Có khác chăng là ở Đại Sư Vô Toàn dấu vết đó giờ chỉ còn là một nốt sẹo loang lổ, to bằng bàn tay, còn ở Đình Phương thì do mới bị nên dĩ nhiên da thịt vẫn nguyên lành, bất quá chỉ là một chỗ đo cũng bằng bàn tay.
Mọi nhân vật đương diện hầy như cũng tự so sánh, giống như Đình

Phương đã nhìn và đã tự so sánh, không còn ai trong họ chịu lên tiếng nữa.
Nhưng họ không nói thì đã có Đình Phương nói. Và Đình Phương hỏi nhưng không ám thị rõ là hỏi ai trong số tám nhân vật đương diện :
- Gọi là Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng phải chăng vì đây là loại công phu có ẩn tàng một loại kịch độc?
Do Đình Phương không đặt câu hỏi cho riêng ai nên dĩ nhiên bọn họ tám người hầu như không một ai lên tiếng đáp.
Tuy vậy, sau đó Đình Phương mới hiểu không phải họ không muốn lên tiếng đáp trả mà chỉ vì họ muốn nhường cho nhân vật nào thật sự am hiểu nhất đáp.
Nhân vật đó nào ai khác ngoài Vô Toàn đại sư là người hãy còn lưu lại trên người dấu vết và là hậu quả của loại công phu Đình Phương vừa hỏi.
Và Vô Toàn đại sư thở dài :
- Đúng là có độc. Không những thế, A di đà Phật, đó còn là chất độc hầu như vô phương thể hóa giải. Trừ phi ngay lúc này tiểu thí chủ vì một sự tình cờ nào đó đột nhiên biết đến ai là người hiện đang có trong tay một loại linh dược nhân thế gọi là Vạn Niên Linh Chi Thảo. Hãy mau mau đến và khẩn cầu nhân vật đó ban cho một mẩu nhỏ Thảo Linh Chi. Nhược bằng không thể xin hoặc không thể nào tìm thấy thì cứ mỗi ngày hai lần tiểu thí chủ ắt bị độc chất công phạt, gây đau đớn tột cùng. Và sự hành hạ này sẽ kéo dài đến tận lúc chết, nhưng không quá mười ngày kể từ ngày bị Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng hạ thủ đâu.
Đình Phương rúng động :
- Vậy nhân vật nào ba mươi sáu năm về trước đã gia ân ban cho phương trượng một mẩu Thảo Linh Chi Vạn Niên?
Phương trượng Vô Toàn đáp :
- Không hề có nhân vật đó. Nói đúng hơn là ở tệ tự may sao ở Đan Thất tình cờ còn sót lại một mẩu nhỏ Linh Chi. Nhờ đó mà sinh mạng nhỏ nhoi của lão nạp cũng tình cờ được lưu lại. Ý lão nạp muốn nói tiểu thí chủ như thế này kể như mệnh chung rồi. Lão nạp thật lấy làm tiếc.
Đình Phương xốc áo lại, thản nhiên chỉnh trang y phục :
- Dẫu tại hạ có mệnh chung cũng không hề gì. Nhưng điều đáng nói ở đây là dường như chư vị đều ngấm ngầm nhận ra kẻ hạ thủ tại hạ là ai?
Lần này khác với lần vừa rồi, họ tuy không chịu mở miệng đáp nhưng lại đưa mắt nhìn nhau: Và theo Đình Phương thầm đoán, qua

ánh mắt của họ. Thì dường như họ hoang mang, không dám tin vào điều họ đang nghĩ đến. Nghĩa là họ có biết nhân vật hạ thủ là ai nhưng họ lại không dám đề quyết đó là nhân vật đã hạ độc thủ.
Đình Phương nghi hoặc :
- Nhân vật đó vì đã chết hay vì tuyệt tích đã lâu khiến chư vị không thể ngờ tại hạ đã bị chính nhân vật đó hạ thủ? Xin đừng quên, một người dù đã chết vẫn có thể lưu lại hậu nhân, đó là điều duy nhất tài hạ đang rất muốn minh bạch.
Lão Cái Tàn Cước thở khì :
- Tốt rồi. Đó cũng là điều mà ta và bao vị Chưởng môn nhân đây đang muốn nói với ngươi. Tóm lại, nếu ngươi muốn nghe, muốn minh bạch thì bao ngộ nhận vừa rồi cần phải bỏ qua. Ngươi nghĩ sao?
Đình Phương lập tức vòng tay thi lễ với mọi người :
- Đã có kẻ cố tình gây họa, như muốn giữa vãn bối Cao Đình Phương và Thất đại phái phải lâm vào tình huống đối đầu. Vạn sự vừa xảy ra, kẻ có lỗi trước tiên là chính là vãn bối, mong được chư vị Chưởng môn độ lượng, chấp thuận một lời tạ lỗi của vãn bối.
Lão Cái bật cười :
- Hảo trượng phu. Có lỗi là lập tức nhận lỗi, chỉ có những nhân vật nam tử hán đại trượng phu mới khẳng khái và có hành vi quang minh lỗi lạc như thế này. Ngươi càng lúc càng làm cho ta thích rồi đấy, tiểu tử.
Thất chưởng môn của Thất đại phái dù không lên tiếng nói thành lời nhưng ai ai cũng gật gù cười mỉm, như thể cũng rất tán thành lời nói của lão Cái Tàn Cước, vô hình chung cũng là họ chấp thuận lời tạ lỗi của Đình Phương chỉ cần chờ có thế là Đình Phương liền nói :
- Nhân vật đó là ai?
Lão Cái nhìn quanh :
- Muốn nghe đáp ư? Vậy hãy nghe ta hỏi, công phu nội lực của ngươi luyện đã đạt đến mức độ nào? Hai mươi, ba mươi hay gần một giáp tý công phu tu vi?
Đình Phương ngơ ngẩn :
- Thế nào là hai mươi, ba mươi hoặc một giáp tý công phu tu vi?
Lão Cái cũng ngơ ngác :
- Ngươi không hiểu thật?
Đình Phương gượng cười :
- Nếu hiểu thì còn hỏi làm gì?
Lão thở dài :
- Vấn tắt thế này...! À, như lúc nãy người có cùng Vô Toàn phương

trượng đối chưởng? Bản lĩnh của song phương thế nào?
Đình Phương chưa kịp đáp thì nghe đại sư Vô Toàn hỏi lão Cái Tàn Cước :
- Có phải tiền bối định diễn khai một cuộc tâm thoại, đòi hỏi những nhân vật tham dự phải có nội lực ngoại bốn mươi năm dư?
Lão gật :
- Đã có kẻ dùng kế nghi binh, lại còn lừa và bất ngờ ám toán tiểu tử, chúng ta không thể không cẩn trọng.
Vô Toàn cũng gật đầu :
- Vậy thì không cần sát hạch Cao tiểu thí chủ nữa. Vì lão nạp đoan chắc Cao tiểu thí chủ nữa. Vì lão nạp đoan chắc Cao tiểu thí chủ ít nhất cũng có nội lực ngang bằng lão nạp, nghĩa là gần năm mươi năm công phu tu vi?
Đình Phương chợt hỏi :
- Tâm thoại là thế nào?
Lần này thì lão Cái tận tình giải thích :
- Những ai có nội lực đủ thâm hậu thì có thể dùng nội lực đó để biến giọng nói thành nhỏ lại, chỉ phát thoại cho một người nghe, đó gọi là Truyền Âm Nhập Mật, Cao thâm hơn thì có bí kỹ Thiên Lý Tống Âm, đưa giọng nói đi xa ngoài dặm. Nhưng vẫn còn một bí pháp gọi là Tâm Thoại, dùng để một nhóm người nếu muốn đối thoại với nhau mà không sợ bất kỳ một ngoại nhân nào lén nghe. Ta đang lo ngươi chưa đủ nội lực để cùng tất cả mọi người ở đây diễn khai một cuộc tâm thoại. Bằng vào niên kỷ như ngươi lại đạt mức độ nội lực đó quả là điều hiếm thấy.
Đoạn lão Cái nhìn mọi người :
- Chúng ta có thể bắt đầu được rồi. Phiền chư vị mau mau chọn chỗ cho.
Có lẽ để diễn khai một cuộc đối thoại bằng tâm tưởng, gọi là tâm thoại.
Đình Phương thấy từng nhân vật một tự lựa chọn cho bản thân một chỗ ngồi, miễn sao người này không cách quá người kế cận một tầm tay. Và vì có tất cả chín người, nếu tính luôn Đình Phương. Không có cách ngồi nào thuận tiện cho bằng ngồi thành hình vòng tròn với khoảng cách giữa mỗi người đều bằng nhau. Họ đã ngồi như thế, kể cả lão Cái, chỉ cần Đình Phương ngồi xuống nữa là cuộc tâm thoại ắt sẽ được bắt đầu.
Nhưng Đình Phương vẫn chưa ngồi. Trái lại, sắc mặt của Đình Phương chợt nhợt nhạt lạ.
Thấy vậy, lão Cái cau mày :

- Sao thế? Giờ Ngọ thì đã qua, riêng giờ tý thì còn lâu lắm mới đến, không lẽ ngươi đang bị độc chất công phạt sớm hơn định kỳ?
Đình Phương càng tỏ ra thất thần hơn khi nhìn lão :
- Lúc nãy tiền bối có bảo đây là kế nghi binh của địch nhân?
Lão nhăn nhó :
- Thế thì sao? Hay ngươi cho là không đúng?
Đình Phương càng nhợt nhạt :
- Và vãn bối có nói đó là địch nhân muốn đối phó với vãn bối?
Lão có ý giận :
- Trừ phi ngươi bảo vết chưởng thương trên người ngươi là giả. Bằng không, dĩ nhiên địch nhân muốn loại trừ ngươi, cũng phần nào là để ngươi không còn cơ hội cùng Thất đại phái liên thủ. Hay đó cũng là chủ ý của ngươi?
Đình Phương chợt run rẩy :
- Lão trượng và vãn bối đều đoán sai rồi. Kỳ thực kế nghi binh này là dành để đối phó với Đoan Mộc Tuyết. Vì thoạt tiên địch nhân đã tách lìa được lão trượng, sau đó đến lượt vãn bối. Nhưng vì muốn có đủ thời gian hơn, chúng mới cố ý đả thương vãn bối. Đúng là chúng có dụng ý muốn bắt giữ Đoan Mộc Tuyết.
Lão Cái đứng bật dậy :
- Ngươi muốn nói chúng bắt tiểu liễu đầu là vì di học Hỏa Xà đảo? Nhưng tai sao ngươi bỏ tiểu liễu đầu mà đi? Sao không đưa tiểu liễu đầu theo?
Đình Phương không còn gì để đáp, cũng chẳng còn tâm trí đâu để biện giải.
Đình Phương chỉ còn mỗi một việc là quay người và lao đi thật nhanh.
“Vút”
Thấy vậy, lão Cái vội nói với mọi người :
- Vậy là chuyện hôm nay bất thành, đành chờ dịp khác vậy. Lão không thể không tiếp trợ tiểu tử! Kiếu!
Và lão vội đuổi bám theo Đình Phương.
“Vút!”

Cửu Âm Giáo

Hồi 16
Thiết - Đồng Tả Hữu nhị hộ pháp

Để không hổ danh Thiên Hạ Đệ Nhất khinh công lão Tàn Cước Cái sau một lúc lâu tận lực đuổi bám mới theo kịp Đình Phương.
Và sau khi chạy song hành, lão vừa thở vừa hỏi Đình Phương với vẻ không tin :
- Thật ra ngươi có bao nhiêu công phu tu vi? Chắc chắn phải là cao thâm hơn lão trọc Vô Toàn.
Không nghe Đình Phương đáp, lão hoài nghi nghiêng mặt nhìn Đình Phương, rồi lại hỏi :
- Ngươi đang đối thoại với ai vậy? Sao không nghe tiếng, chỉ thấy môi ngươi mấp máy?
Bị lão hỏi dồn, Đình Phương miễn cưỡng quay đầu nhìn lão :
- Lão đuổi theo làm gì? Há không ngại đây là kế điệu hổ ly sơn và những Chưởng môn Thất đại phái sẽ bị địch nhân hạ thủ sao?
Lão bĩu môi :
- Một chọi một thì còn khả dĩ. Chứ trên đời này làm gì có loại thể lực hoặc công phu nào đủ để gọi là tạm đối đầu cùng một lúc với Chưởng môn Thất đại phái tình cờ có mặt đủ bảy người? Ta vẫn chờ nghe ngươi đáp những gì ta vừa hỏi đấy. Thế nào?
Đình Phương thở dài :
- Về công phu tu vi ư? Thành thật mà nói vãn bối nếu lúc nãy chưa bị chưởng thương thì đại sư Vô Toàn khó giữ được bình thủ.
Lão giật mình :
- Chỉ một chiêu thôi ư?
Đình Phương không trả lời, chỉ miễn cưỡng giải thích vấn nạn thứ hai lúc nãy lão đã nêu :
- Còn việc mấp máy môi là vãn bối cố ý dùng Thiên Lý Tống Âm để gọi Đoan Mộc Tuyết. Để giả như nàng đang lâm nạn thì cứ vững tin là sẽ có vãn bối đến cứu.
Lão càng thêm giật mình :
- Liệu tiểu liễu đầu có nghe ngươi gọi hoặc ngược lại ngươi có thể nghe tiểu liễu đầu hồi đáp được chăng? Vậy ngươi đã nghe được gì?
Đình Phương lắc đầu :
- Chưa nghe, nhưng chắc chắn sẽ nghe, miễn là nàng còn sống và có cơ hội lên tiếng đáp lời.
Lão nghi hoặc :
- Nhưng phải có một khoảng cách giới hạn chứ? Nhỡ tiểu liễu đầu ở cách đây năm bảy dặm thì sao?
Đình Phương chợt dừng lại và đưa một ngón tay lên nói :
- Suỵt... nghe rồi...

Lão cũng dừng và vội vội vàng vàng ngưng thần nghe ngóng.
Sau đó, lão chỉ biết bối rối khi nghe Đình Phương bảo :
- Ở hướng bên tả. Lão trượng nói xem, nếu đi mãi về phía bên tả sẽ đến địa phương nào?
Lão ngắc ngứ :
- Chỉ có Thạch Tháp bảo mà thôi.
Đình Phương long mắt lên sòng sọc :
- Thạch Tháp bảo? Tốt. Hóa ra cái gọi là họa Thạch Tháp bảo quả nhiên là có thật?
Và Đình Phương lập tức động thân lao về phía tả.
Lão Tàn Cước Cái vội đuổi theo :
- Thì ta cũng đang muốn cho ngươi biết về mối họa đó.
Đình Phương vẫn chạy :
- Lão trượng nói đi.
Lão hắng giọng :
- Cách đây hơn ba mươi năm giang hồ ngoài việc bị Cửu Âm giáo thao túng còn bị hai ác ma khác gây hấn. Một là Phích Lịch Lôi Quân, hai là người đã thành danh nhờ vào Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng. Ngươi vẫn nghe đấy chứ?
Đình Phương gật đầu :
- Lão trượng cứ nói. Vì vãn bối chỉ cần thi thoảng trấn an nàng vài câu là đủ, tai vẫn có thể nghe lão trượng giải thích.
Tuy lòng thầm kinh sợ năng lực thần thông của Đình Phương nhưng ngoài miệng lão Cái vẫn khẩn trương giải thích :
- Thoạt đầu vì không ai biết nhạc phụ của Đoàn Nam Long là ác ma Tý Ngọ Độc Quân nên ba mươi năm trước vẫn để cho Đoàn Nam Long liên minh tiêu diệt Giáo chủ Cửu Âm giáo. Nhưng càng về sau thì mọi người càng có ý nghi ngờ...
Đình Phương ngắt lời :
- Tý Ngọ Độc Quân là ai? Có phải là nhân vật đã nhờ Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng mà nên danh?
Lão thở dài :
- Về kiến văn cũng như về lịch lãm trên giang hồ như ngươi hoàn toàn không biết gì cả? Đúng vậy, cũng là thứ công phu bá đạo vừa gây họa cho ngươi. Ta nói tiếp đây.
Và Đình Phương lặng thinh nghe lão nói :
- Mọi người có ý ngờ vì không hiểu tại sao Đoàn Nam Long cứ khăng khăng bảo mọi người bằng mọi giá phải dẫn dụ Giáo chủ Cửu Âm giáo đến tận Thạch Tháp bảo mới chịu liên tay tiêu diệt. Để rồi sau đó, kể từ lúc ác ma Cửu Âm giáo bị diệt trừ, mọi người phát hiện

Đoàn Nam Long càng lúc càng tỏ ra thích sống cách biệt hơn. Điều này khiến mọi người chạnh nghĩ đến bí kíp Cửu Âm khúc.
- Bí kíp đó tuyệt đối chưa rơi vào tay Bảo chủ Thạch Tháp bảo.
Lão gật :
- Ta biết. Vì ta có lên nghe ngươi và tiểu liễu đầu tên Tuyết bàn bạc. Nhưng ta đang nói đây là chuyện xảy ra trước kia. Do vậy, hừ, nghi ngờ nên quần hùng có tán thành chuyện lão Trương lén đột nhập vào Thạch Tháp bảo để dò xét hư thực.
- Và lão Trường đã bị hại?
- Không sai. Nhưng đó chỉ là điều gần đây mọi người mới biết, qua lời kêu gọi liên minh của nhân vật tự xưng là Giáo chủ Cửu Âm giáo bây giờ, bảo là để đối phó với họa Thạch Tháp.
- Lão cũng là người từng đột nhập vào Thạch Tháp bảo, dưới lốt một văn nhân, gọi là Lục sư gia. Ắt hẳn lão có nhiều manh mối về Thạch Tháp bảo?
- Có. Theo lời y kể thì Tý Ngọ Độc Quân khi ưng thuận Đoàn Nam Long làm tế tử là đã có mưu đồ. Ác ma Độc Quân cố ý nhằm vào Thạch Cổ Thôi Hồn, là một trong hai loại tà công ngỡ đã hoàn toàn thất truyền sau hơn hai trăm năm không hề xuất hiện.
Đình Phương động tâm :
- Điều gì khiến Giáo chủ Cửu Âm giáo quan tâm và cuối cùng cũng tìm thấy manh mối về điều có thể nói là tuyệt đại bí ẩn của Thạch Tháp bảo?
Lão Tàn Cước Cái bật khen :
- Một câu hỏi rất hay, chứng tỏ ngươi thật sự thông tuệ chỉ cần thoạt nghe là đã nắm bắt được ngay điểm mấu chốt. Không sai, ta cũng từng tự đặt cho ta câu hỏi này vì ta đâu thể tin sự quan tâm của y là do quan tâm đến đại cục võ lâm? Hừ, Giáo chủ Cửu Âm giáo mà quan tâm đến sự an nguy của võ lâm thì có khác nào bảo mặt trời mọc đằng Tây thay vì mọc phía chính Đông. Vậy theo ngươi, vì sao y quan tâm và lại còn cất công kêu gọi quần hùng cùng y hợp lực tiêu diệt họa Thạch Tháp?
Đình Phương bảo :
- Nhất định sẽ được lợi nếu việc tiêu diệt đại họa này thành sự.
- Tất nhiên. Nhưng là lợi gì?
Đình Phương trầm ngâm :
- Thạch Cổ Thôi Hồn, thoạt nghe qua danh xưng này thì dường như đó cũng là một loại công phu tương tự Âm công?
- Quá đúng. Vì Thạch Cổ là cách gọi của một loại binh khí thời thượng cổ, là một cái trống cổ được kiến tạo bằng một loại đá có thể

phát ra âm thanh nếu có người dụng nội lực vỗ vào. Ngươi nghĩ tiếp đi.
Đình Phương cau mày :
- Cửu Âm giáo dường như nên danh cũng là nhờ Âm công? Bằng chứng là bí kíp Cửu Âm khúc có lưu khẩu quyết để luyện Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn. Nếu hiểu đúng như vậy thì có thể thấy Cửu Âm giáo quan tâm vì sợ ưu thế độc tôn về Âm công sẽ bị Thạch Tháp bảo nhờ Thạch Cổ. Thôi Hồn lấn át. Vậy muốn bảo vệ quyền lợi, Giáo chủ Cửu Âm giáo đâu còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải tìm đủ cách để triệt hạ thế lực đang nhăm nhe chiếm đoạt vị thế độc tôn của lão? Đúng không?
Lão cười lạt và gật đầu :
- Kỳ thực thì đấy chỉ là hành vi của kẻ ăn không được thì phải phá hôi. Vì nếu ta đoán không lầm thì cũng như Tý Ngọ Độc Quân, Giáo chủ Cửu Âm giáo cũng tình cờ phát hiện ở Thạch Tháp bảo có ám tàng kinh văn để luyện Tà công Thạch Cổ Thôi Hồn. Y đột nhập vào, nhưng sau cùng thì biết y chỉ là kẻ đến sau và Thạch Cổ Thôi Hồn đã lọt vào tay Tý Ngọ Độc Quân.
Đình Phương cũng cười lạt :
- Bạng duật tương trì, ngư ông đắc lợi. Nếu những gì lão trượng vừa nói đều là sự thật sao chúng ta không nghĩ cách đẩy cả hai vào thế Nhị Hổ tương tranh để chúng ta ung dung tọa sơn quan hổ đấu, sau đó tọa hưởng kỳ thành? Hãy để cho Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn và Thạch Cổ Thôi Hồn tự tàn sát lẫn nhau.
Lão vụt dừng lại, mắt nhìn thẳng vào Đình Phương :
- Ta và Thất đại phái cũng nghĩ và cũng đang mong muốn điều đó xảy ra. Nhưng thu được kết quả hay không còn phải trông chờ vào ngươi.
Đình Phương cũng dừng lại, lúc lão dừng. Và Đình Phương thật sự kinh ngạc khi nghe lão bảo như thế. Đình Phương ngơ ngác :
- Trông chờ vào vãn bối ư? Vì sao?
Lão tránh né ánh mắt gần như là muốn dò xét cho đến tận ngọn ngành của Đình Phương. Là ta chỉ phỏng đoán thôi. Nhưng sự thể là thế này, trước tiên ngươi cần phải am hiểu về một thiên cổ sự. Đó là vào thời Tà công Thạch Cổ Thôi Hồn xuất hiện thì lập tức cũng có Tà công khác xuất thế, đủ để khắc chế, và hóa giải Tà công Thạch Cổ. Và rồi cũng như chúng ta bây giờ, giới giang hồ thời đó cũng vận dụng đủ mưu kế để đẩy hai loại Tà công này vào thế tự tiêu diệt lẫn nhau.
Nhưng kết quả đã xảy ra hoàn toàn ngược lại. Nghĩa là...

Lão ngập ngừng làm Đình Phương nổi nóng :
- Kết quả như thế nào?
Lão cười nhẹ, buồn nhiều hơn vui :
- Họ hợp lại thành một, nên đôi giai ngẫu, sau đó còn phát thiếp báo hỷ mời quần hùng đến dự đại lễ thành thân của họ, cũng là ngày Linh Âm giáo ra đời.
Đình Phương giật mình :
- Linh Âm giáo?!
Lão cũng giật mình hoài nghi :
- Tà giáo này đã có cách đây hai trăm năm vì sao ngươi biết? Hay là ngươi thật sự đã tìm thấy chỗ táng thân của Độc Cước Quỷ và qua di tự, ngươi đọc được lời đề cập đến tà giáo này?
Đình Phương lắc đầu :
- Là Mộc Tuyết đọc thấy qua di tự của Đảo chủ Hỏa Xà đảo và sau đó có đề cập thoáng qua cho vãn bối nghe. Riêng về điều lão trượng có ý ngờ, vãn bối nói thật, vãn bối vẫn chưa biết gì về nơi Độc Cước Quỷ táng thân.
Lão thở dài thất vọng :
- Nếu là vậy, ta thành tâm khuyên ngươi, từ nay về sau ngươi càng nên cẩn trọng nhiều chừng nào tốt chừng ấy.
- Vì sao?
Lão không chịu đáp ngay, chỉ căn dặn tiếp :
- Nhất là đừng để Cửu Âm giáo hoặc Thạch Tháp bảo bắt giữ hay thu phục được ngươi.
- Nhưng vì sao mới được?
Lão chợt hỏi :
- Ngươi còn nhớ có lần mụ Bạch Phát Tạ Kim Liên đề xuất muốn thu thập ngươi làm đệ tử?
- Có! Sao?
Lão trầm giọng :
- Đấy là vì mụ lưu tâm đến bộ pháp của ngươi.
- Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp?
Lão gật :
- Không sai. Và từ đấy đến nay ta vẫn luôn nghĩ mãi về điều này. Cuối cùng thì ta vỡ lẽ.
- Sao?
- Cửu Âm giáo như chính là Linh Âm giáo độ nào, chỉ khác về danh xưng mà thôi.
- Vậy thì liên quan gì đến Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp?
- Có liên quan. Đấy là chữ Cửu. Và dường như mọi sở học của Độc

Cước Quỷ đều lấy chữ Cửu làm then chốt, làm chủ.
- Nghe như không phải. Vì Cửu Âm khúc cũng lấy chữ Cửu làm chủ. Nào là Cửu Âm khúc bí kíp, Cửu Khúc lệnh, Cửu Khúc tuyệt địa, kế đó là Cửu Khúc Tinh, có thể là còn nhiều nữa. Đâu thể dựa vào đó mà bảo hai chữ Cửu này là một, hoặc bảo Cửu Âm giáo là do Độc Cước Quỷ hợp với Linh Âm giáo mà thành?
Lão bị Đình Phương nói cho một thôi dài làm tắc nghẹn, mãi một lúc sau mới nhún vai bảo :
- Nhưng đâu phải ngẫu nhiên mụ Tạ Kim Liên quan tâm đến thân pháp của ngươi? Nói tóm lại, ngươi cứ luôn cẩn trọng là đủ.
Đình Phương phì cười :
- Điều đó thì lão trượng khỏi dặn. Vãn bối và Cửu Âm giáo thì đã như nước với lửa, thủy hỏa dĩ nhiên bất dung. Riêng về Thạch Tháp bảo thì chẳng phải chúng đang giam giữ Mộc Tuyết sao? Kể như chúng tự đặt vãn bối vào tình thế đối đầu rồi.
Lão kinh ngạc :
- Ngươi đề quyết tiểu liễu đầu là do Thạch Tháp bảo hạ thủ?
- Chính vãn bối còn đang mang chưởng thương Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng, vậy là Thạch Tháp bảo có liên quan. Thêm nữa, như những gì nãy giờ vãn bối nghe Mộc Tuyết lược thuật thì hiện nàng đang bị giam tại tòa Thạch tháp cánh Đông, bị giám sát toàn những nhân vật tự xưng là Thạch Cổ môn, nếu không là Thạch Tháp bảo thì còn ai vào đây?
Lão hoài nghi :
- Ngươi thật sự có nghe thanh âm của tiểu liễu đầu? Là loại tuyệt kỹ thượng thừa hay công phu tà môn gì đây?
Đình Phương gượng cười :
- Lão trượng muốn nghĩ như thế nào cũng được. Chỉ biết rằng đó là điều có thật và vãn bối đã cùng nàng thử qua một lần với kết quả đáng kinh ngạc.
Lão có vẻ không tin :
- Nhưng với khoảng cách xa thế này...
Chợt lão dừng lời vì bất ngờ phát hiện Đình Phương có thần sắc thật khẩn trương.
Và lão càng không thể tin khi nghe Đình Phương bật kêu :
- Ôi chao, vãn bối e sẽ đến muộn mất. Bọn chúng sắp sửa dùng cực hình để buộc nàng tiết lộ toàn bộ di học của Đảo chủ Hỏa Xà đảo. Bọn chúng có tâm địa quá độc ác, sẵn sàng hành sự và bất chấp thủ đoạn. Vãn bối không thể chần chừ được nữa. Cáo biệt!
"Vút"

Đình Phương vận dụng tột độ nội lực công phu và lao đi thật nhanh, khiến lão Tàn Cước Cái chưa kịp có phản ứng gì thì Đình Phương đã mất dạng.
Nhưng vì biết đâu là nơi Đình Phương sắp đến nên lão vẫn tung người bám theo.
Chợt có người xuất hiện ngăn lối lão "Vút"
Lão đành dừng chân và kinh ngạc kêu :
- Lại là ngươi Tạ Kim Liên?!
Nhân vật xuất hiện ngăn lối lão chính là mụ Quái bà đầu đã bạc trắng. Bạch Phát bà bà Tạ Kim Liên. Mụ Quái bà cười nhẹ :
- Nào chỉ có một mình ta. Còn hai nhân vật nữa có lẽ không xa lạ gì với lão. Phiền nhị vị xuất hiện cho.
Lời của mụ Quái bà vừa dứt thì từ phía sau và chếch về hai bên lão Tàn Cước Cái liền có hai bóng nhân ảnh âm thầm xuất hiện.
Lão Tàn Cước Cái rúng động thật sự :
- Thiết - Đồng Tả Hữu nhị hộ pháp vẫn còn tại thế thật sao?
Đó là hai nhân vật không hề chường mặt thật bao giờ. Họ mang giả diện với một cái có ánh đen - Thiết - Một cái ánh sắc vàng là Đồng. Và hai giả diện này là mang diện mạo của một nam một nữ.
Giọng nam thì trầm bảo :
- Vẫn có câu "Ếch chết vì cái miệng", hoặc câu "Thần khẩu hại xác phàm". Lão có biết lão vừa tự chuốc họa không?
Giọng nữ thì thánh thót du dương :
- Xuất xứ của bổn Giáo không ngờ lão chỉ cần vài câu là đã nói rõ như người trong cuộc. Bảo lão chết vì miệng lão cũng không có gì sai ngoa.
Lão dần dần trấn tĩnh :
- Nghĩa là ta đoán đúng? Chính thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ của Cao Đình Phương đang làm bọn ác ma các người lưu tâm?
Mụ Quái bà Bạch Phát bà bà nói the thé :
- Không sai. Vì chỉ có bộ pháp đó mà tiểu tử mới có thể giúp bọn ta đi vào Tuyệt địa cửu khúc, thu hồi Cửu Khúc lệnh, giúp bổn giáo lấy lại thịnh danh Linh Âm giáo như thuở nào.
Lão chấn động :
- Hóa ra Cửu Khúc lệnh đang do Giáo chủ Cửu Âm giáo hiện nay cầm giữ chỉ là giả lệnh?
Mụ Quái bà bật thét :
- Câm ngay. Vì đến danh xưng Giáo chủ của y cũng chỉ là giả mạo. Thật là nực cười khi thấy lão và bọn Thất đại phái lầm lẫn, chưa gì đã tin rằng y là Giáo chủ đích thực của bổn giáo.

Lão Tàn Cước Cái vừa nghe xong liền bật cười khoái trá :
- Đây quả là một tin tốt lành mà ta dù có nằm mơ cũng không ngờ là được nghe. Đa tạ lời chỉ giáo của bọn ngươi nha. Vì lão cần phải đi nên không tiện lưu lại lâu hơn. Cáo biệt. Ha ha...
Nhưng lão chưa kịp bật người lao đi thì từ miệng đôi nam nữ Thiết Đồng Tả Hữu nhị hộ pháp đã bất ngờ phát lên hai chuỗi thanh âm réo rắt "U... u"
Chuỗi thanh âm xoáy vào tai làm toàn thân lão Tàn Cước Cái chợt rúng động như người phát lãnh.
Đã vậy, mụ Quái bà còn cười the thé :
- Lão dù có Thiên Hạ Đệ Nhất khinh công cũng đừng mong thoát khỏi tuyệt kỹ Cầm - Địch Nhị kiếm của Tả Hữu hộ pháp. Hãy ngoan ngoãn nạp mạng đi thôi. Hé hé...
Và đúng như lời mụ Quái bà vừa cao ngạo phô trương. Ngay khi lão Cái Tàn Cước bị chuỗi thanh âm kỳ quái giữ chân lại thì đôi nam nữ Thiết - Đồng kia đã thản nhiên bạt kiếm cùng nhau thi triển một loại kiếm pháp biến ảo dị thường xông vào lão Cái.
Họ vừa động thủ phát kiếm chiêu vừa luôn miệng tuôn ra chuỗi thanh âm réo rắt không một lần gián đoạn.
Tác động của chuỗi thanh âm làm lão Cái Tàn Cước dù cố đến mấy cũng không thể cất tay động chân, khiến lão đâu thể tránh mặc dù nhìn thấy kiếm chiêu của đối phương đã cận kề.
Lão toát mồ hôi lạnh và hầu như chỉ còn trông chờ vào kỳ tích xuất hiện mới mong bảo lưu tính mạng già.
Kỳ tích không đến, trái lại, đến lúc tối hậu thì lão mới nghĩ được cách tự cứu.
Đó là lão chợt cười lên, thoạt đầu nhỏ sau lớn dần, có thể là lão chỉ muốn được cười một lần cuối trước khi bị địch nhân hóa kiếp phải cõi hạc quy tiên.
Nhưng tiếng cười của lão lại vô tình làm loãng bớt đi âm sắc réo rắt của chuỗi thanh âm kia, vô hình chung có thể giúp lão động đậy tay chân. Nhân đó lão vội dịch người tránh chiêu, trước mắt là thoát chết trong gang tấc.
Thường thì vẫn vậy, hễ đã bất động là bất động luôn, nhưng khi đã cử động được thì vì chí cầu sinh tăng mãnh liệt nên cử động càng lúc càng thêm linh hoạt.
Lão Cái Tàn Cước cười càng lúc càng to. Nhờ đó bóng thân ảnh của lão càng thêm kinh linh, dần dần thể hiện đúng danh xưng Thiên Hạ Đệ Nhất khinh công của chính lão.
Lão bắt đầu linh hoạt di chuyển xuyên qua xuyên lại giữa bao bóng

kiếm trùng trùng vẫn do Thiết - Đồng Tả Hữu nhị hộ pháp liên tay liên thủ vây đánh lão.
Phát hiện tình thế diễn ra không như mong muốn, mụ Quái bà liền lừa dịp xông vào tiếp ứng, quyết cùng Thiết Đồng Tả Hữu nhị hộ pháp kết liễu sinh mạng lão Tàn Cước Cái.
Trong khi đó, Đình Phương đã như cố nhân hồi cố gia, đang đặt những bước chân đầu tiên vào khu vực hoang phế của Thạch Tháp bảo theo lối hậu, là nơi ngỡ như Đình Phương không bao giờ còn muốn quay lại.
Như bóng u linh, Đình Phương lúc thì bay lướt đi thật mau, lúc thì êm thắm nép người vào mọi chỗ lẩn khuất bất kỳ, mỗi khi phát hiện những tiếng động khả nghi.
Bọn Thạch Tháp bảo có lẽ không hề nghĩ là sẽ có người lẻn tìm đến trong lúc này. Nhất là tìm đến một nơi bấy lâu nay thật sự đã bị bỏ hoang, nên chúng hầu như không cho người cảnh giới.
Đình Phương nhờ đó vẫn giữ được bí mật khi nhanh chân tiến vào tào Thạch Tháp cánh Đông.
Trong tòa Thạch tháp vẫn tối tăm y như thuở nào. Tuy vậy, Đình Phương đã như ngựa quen đường cũ, vẫn ung dung tiến bước, cứ thoăn thoắt di chuyển trên con đường mà chí ít trước mắt Đình Phương đã có hai lần đi qua.
Đến một tầng tháp, Đình Phương vội dừng lại.
Có tiếng cười khả ố từ bên trên vang nhẹ xuống :
- Rượu mời không uống tiện tỳ ngươi lại muốn uống rượu phạt. Thế nhưng ngươi có biết ta sẽ dùng loại rượu phạt nào đối với ngươi không?
Đáp lại câu hỏi này, Đình Phương nghe rõ tiếng Mộc Tuyết gào thét :
- Ngươi bất tất phí lời đe dọa. Muốn giết hay muốn tùng xẻo ta như thế nào thì tùy ngươi. Ta thà chết quyết không tiết lộ cho ngươi biết nơi ẩn giấu di học của Đảo chủ Hỏa Xà đảo.
Tiếng cười kia lại vang lên :
- Thật thế sao? Ta lại e chỉ một lúc nữa thôi là ngươi sẽ đổi ý. Ngươi sẽ không muốn chết nữa. Trái lại, ngươi sẽ cầu xin được mãi mãi sống cạnh ta. Và muốn được ta ưng thuận. Ha... ha ... chính ngươi sẽ nguyện ý chỉ điểm cho ta chủ ẩn giấu tuyệt học. Rồi ngươi sẽ thấy. Ha... ha...
Có tiếng Mộc Tuyết bật thét :
- Ngươi không được chạm đến ta Dâm tặc lui lại mau. Đình Phương!! Phương ca! Mau mau đến cứu muội.
Đình Phương toan bật người lao lên thì ở ngay phía sau bỗng phát

ra tiếng hừ lạnh :
- Chớ vội manh động. Nếu không, bản nhân lập tức nhả kình và mạng ngươi e hưu hỉ.
Cùng với lời nói này, đã có một bàn tay chạm hờ vào hậu tâm Đình Phương.
Đình Phương rúng động đến tận tâm cang đến nỗi lúc phát thoại cũng không dám lớn tiếng :
- Có thể đến gần nhưng không để tại hạ phát giác, Tôn giá là cao nhân hà phương hà xứ, tính danh là gì?
Đáp :
- Bản nhân là Thiếu phu nhân của Thiếu môn chủ Thạch Cổ môn, Cao Đình Phương chỉ cần biết như thế là đủ. Nói mau, giữa ngươi và đồ đệ của mụ Vân Mộng Tiên Tử thật sự có quan hệ gi?
Mọi thanh âm ở bên trên bỗng dưng biến mất, khiến tâm can Đình Phương càng thêm nôn nóng như bị lửa đốt. Đình Phương vội đáp :
- Nàng là ý trung nhân của tại hạ. Muốn giết tại hạ thì giết, muốn giết nàng thì cứ việc, chỉ mong Thiếu phu nhân hạ lệnh cho thuộc hạ đừng làm nhục nàng. Vì đó là hành vi quá ư hèn hạ và đê tiện, đâu xứng đáng với danh xưng Thạch Cổ môn mà quý Môn đang có tham vọng độc bá Trung Nguyên.
Giọng nói vang lên phía sau Đình Phương đã mang đầy sát khí :
- Ngươi dám bảo bổn Môn là đê tiện và hèn hạ ư? Ngươi thử lập lại một lần nữa xem.
Đình Phương cười lạt :
- Thiếu phu nhân đã nghe và cũng vừa nhắc lại đúng nguyên văn, thiết nghĩ cần gì bảo tại hạ lập lại nữa.
- Ngươi khiếp sợ đó ư?
Đình Phương khinh khỉnh :
- Sợ ư! Đúng là có. Nhưng là sợ thủ đoạn bất minh của quý môn mà thôi. Vì nếu không dở thủ đoạn này vị tất Thiếu phu nhân có cơ hội uy hiếp tại hạ như bây giờ.
- Vậy ngươi lén bám theo bổn môn đến tận đây, chẳng là thủ đoạn bất minh sao?
Đình Phương rất muốn nhún vai nhưng không thể, đành phì cười :
- Nếu Thiếu môn chủ bị địch bắt, thái độ đuổi theo và tìm mọi cách để giải nguy cho trượng phu do Thiếu phu nhân thực hiện liệu có bị phê phán là hành vi bất minh chăng?
- Chuyện đó đâu thể giống chuyện xảy ra với ngươi lúc này. Vì thiết nghĩ, lúc bổn Môn bắt giữ nha đầu tuyệt đối không bị bất luận ai phát hiện. Đủ thấy nhờ ngươi lẻn bám theo nên vô tình tìm thấy tung tích

của ý trung nhân mà thôi.
Đình Phương bảo :
- Thiếu phu nhân luận việc sai rồi. Tại hạ đến là do lời cầu cứu của Mộc cô nương. Nhưng tại hạ dù có giải thích đến mấy e Thiếu phu nhân cũng không thể hiểu.
- Dĩ nhiên bản nhân không thể hiểu. Trừ phi ngươi bảo giữa nàng và ngươi vì tình sâu ý đậm nên ý tưởng liên thông, có thể ngoài ngàn dặm vẫn nghe được tiếng nói của nhau. Một chuyện quả ư là hoang đường. Hừ!
Đúng lúc đối phương buông tiếng hừ lạnh, thân hình của Đình Phương vụt dịch chuyển, thoắt một cái là thoát xa bàn tay uy hiếp của nhân vật tự xưng là Thiếu phu nhân Thạch Cổ môn.
Đối phương bị bất ngờ :
- Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ?!
Đình Phương ngay khi thoát liền quay phắt lại, đồng thời tung một kình vào bóng nhân ảnh mờ ảo vừa thoạt nhìn thấy :
- Thiếu phu nhân có nhận biết cũng đã muộn. Bây giờ đến lượt tại hạ đây.
Đỡ!
“Ào”
Sau một thoáng bất ngờ, bóng nhân ảnh nọ cũng vội vàng đẩy ra một chiêu :
- Bản lãnh ngươi thật sự thượng thừa thế sao? Đỡ!
“Bùng!”
Tiếng chấn kình tuy vang động nhưng kết quả thì hoàn toàn ngược lại. Đình Phương là người thắng thế còn đối phương thì bị bức lùi hàng trượng xa. Cho thấy đối phương chưa phải là đối thủ so với Đình Phương.
Thoáng thấy làm lạ về kết quả này Đình Phương toan hỏi thì bóng nhân ảnh nọ biến mất như chưa hề tồn tại.
Chợt nghĩ đây là một quỷ kế, Đình Phương vội phóng người lao lên tầng trên, miệng kêu Mộc Tuyết ầm ĩ :
- Tuyết muội!! Muội ở đâu? Mau lên tiếng đi. Ta là Đình Phương đến cứu muội đây.
Đáp lại Đình Phương, thật may, có tiếng Mộc Tuyết bật rên :
- Phương ca!!
Đình Phương lao đến và phát hiện nàng hầu như bất động trên một nền đá xung quanh không hề có bóng dáng bất kỳ ai.
Đình Phương đỡ nàng dậy :
- Tuyết muội!! Nàng sao rồi? Nàng đã bị trọng thương ư?

Mộc Tuyết rên rỉ :
- Mau đưa muội đến chỗ Thiên tam thúc. Chỉ có Thiên tam thúc mới cứu được muội.
Tuy kinh nghi nhưng Đình Phương cũng vội đi.
Ra đến bên ngoài, Đình Phương càng lấy làm lạ vì địch nhân hoàn toàn biến mất, như thể ở đây chưa hề có bóng dáng địch nhân nào xuất hiện.
Chợt Đình Phương nghe tiếng Mộc Tuyết thều thào :
- Muội đã trúng độc chưởng. Và theo lời ân công điểm chỉ thì chỉ có Thiên tam thúc.
Đình Phương giật mình, cúi đầu nhìn nàng :
- Độc chưởng nào? Có phải là Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng? Sao muội biết Thiên tam thúc có thể cứu muội thoát nạn?
Nàng suýt ngất lịm :
- Có người lẻn cứu muội và mang đi chính người đó chỉ điểm như thế.
Đình Phương hoang mang nhìn kỹ khắp người nàng.
Y phục nàng vẫn chỉnh tề, đến một dấu tích nhỏ cho thấy nàng từng bị cưỡng bức cũng không hề có. Vậy mà vừa rồi rõ ràng Đình Phương có nghe và chính bản thân Đình Phương cũng bị địch nhân uy hiếp, sao nàng lại bảo là đã có người cứu?
Người đó là ai? Đã cứu nàng sao còn để nàng rời trở lại vào tay Thạch Cổ môn.
Toan hỏi kỹ nàng, nhưng khi Đình Phương nhìn lại thì nàng đã hôn mê.
Đình Phương lo sợ, đành tăng thêm cước lực lao đi nhanh hơn.
“Vút”
Vừa chạy Đình Phương vừa tiếp tục tự hỏi :
“Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng theo lời Vô Toàn đại sư thì chỉ có Vạn Niên Linh Chi Thảo là có thể giải cứu. Ngươi đã giải nguy cho Đoan Mộc Tuyết sao lại cả quyết Thiên tam thúc của nàng tình cờ có Vạn Niên Linh Chi Thảo trong tay? Điều bí ẩn này làm sao ân nhân cứu mạng Đoan Mộc Tuyết có thể biết?”
Đang chạy thật nhanh, Đình Phương chợt dừng lại và sau đó quay đầu tìm dáo dác khắp nơi.
Và đôi mày kiếm thanh tú của Đình Phương chợt cau tít lại, ra chiều ngẫm nghĩ.
Đoạn, như đã có chủ ý, Đình Phương lạo lao đi nhưng là theo một hướng khác.
“Vút”

Không bao lâu Đình Phương lại dừng chân. Và trước mặt Đình Phương lúc này là lão Tàn Cước Cái đang lâm cảnh khốn đốn vì bị ba nhân vật cùng một lúc vây công. Có hai nhân vật đeo giả diện mang màu đen và vàng, là diện mạo của một đôi nam nữ. Nhân vật thứ ba là mụ Quái bà Bạch Phát bà bà đã từng suýt lấy mạng Đình Phương.
Vì chưa biết rõ đôi nam nữ kỳ quái kia là ai nên Đình Phương chưa dám khinh suất lên tiếng hoặc tự ý xen vào.
Nhưng sau một lúc lẳng lặng quan chiến, Đình Phương chợt nhận ra không phải lão Cái không đủ năng lực tự chạy thoát. Mà ngược lại lão có rất nhiều cơ hội để bỏ chạy. Nhưng mỗi lần chạy thì chẳng hiểu sao lão lại tỏ ra quá chậm. Đến nỗi chính lão dường như cũng nhăn nhó và bực với bản thân vì những lần chậm chân này, tuy nhân là vậy, bực là vậy nhưng miệng lão thì cứ cười và tiếng cười của lão hầu như, hầu như...
Quan sát đến đây Đình Phương vụt hiểu. Thì ra Lão Cái Tàn Cước không chỉ giao đấu bằng võ công với ba nhân vật nọ - đôi nam nữ thì sử chung một loại kiếm pháp, mụ Quái bà thì tung toàn độc chiêu - mà lão còn đang cùng đôi nam nữ kia tỷ thí Âm công với nhau nữa. Tiếng cười của lão là nhằm để đối phó với những chuỗi thanh âm réo rắt được phát ra từ miệng đôi nam nữ nọ.
Nghĩ đến đây Đình Phương nhận thức rõ hai điều. Thứ nhất, nếu mụ Quái bà từng tự nhận là Phó giáo chủ Cửu Âm giáo, hai nhân vật nọ vì liên tay liên thủ với mụ Quái bà thì họ ắt hẳn cũng là người Cửu Âm giáo. Thứ hai, họ cũng đúng là người có xuất xứ từ Cửu Âm giáo hơn một khi họ am hiểu và thi triển Âm công.
Và cũng như lão Lục sư gia, Giáo chủ Cửu Âm giáo, Âm công họ phát ra cũng chỉ có đối tượng giới hạn.
Với bằng chứng là tuy tai Đình Phương cũng đang nghe chuỗi thanh âm réo rắt nọ nhưng bản thân Đình Phương thì không hề bị tác động như lão Cái Tàn Cước đang bị.
Có những nhận thức đó, Đình Phương một lần nữa lại quan sát trận giao đấu kỳ lạ này, Nhưng khác với lúc nãy, bây giờ Đình Phương hoàn toàn chú tâm và nghe từng giai điệu trầm bổng của chuỗi thanh âm nọ.
Nghe một cách bình thường thì không sao, ngay khi Đình Phương chú tâm nghe thì điều kỳ quái bỗng xảy ra. Đó là chuỗi thanh âm nọ cũng bắt đầu tác động đến Đình Phương.
Thầm kinh hãi về diễn biến này, Đình Phương lập tức vận lực kháng cự.

Nhưng đã muộn, chuỗi thanh âm cũng đã xuyên vào thính nhĩ, xoáy vào tâm thức và bắt đầu làm nhiễu loạn mọi suy nghĩ của Đình Phương.
Cảm nhận điều bất ổn ắt sẽ đưa đến một kết cục thảm bại, Đình Phương vội vận dụng công phu Cửu Quỷ Diêm La, vừa để bảo vệ nguyên thần và tâm mạch vừa cho xuất phát sở học Cầm Địch Nhị Kiếm Âm Luật phổ của Cầm Quái đã được Đình Phương thấu triệt từ quyển Vô Y Kinh Bút Lục của Trương Quái Y, và Đình Phương cũng cho bật thoát ra khỏi miệng những chuỗi thanh âm theo đạo lý Thiên Lý Tống Âm đã nhiều lần vận dụng.
Bằng phương cách này chuỗi thanh âm réo rắt do đôi nam nữ kia phát ra lúc lọt vào tai Đình Phương không còn mang theo tác động sát phạt và gây hại nữa.
Trái lại, giai điệu du dương trầm bổng của nó chỉ còn gây mỗi một tác động duy nhất là làm cho Đình Phương phấn khích.
Phấn khích nhiều thì cao hứng cũng nhiều và càng cao hứng bao nhiêu thì Đình Phương càng vận dụng Âm Luật phổ Cầm Địch Nhị kiếm thuần thục đến bấy nhiêu. Để rồi chính hiện trạng này càng làm cho Đình Phương tăng thêm nhiều hưng phấn. Đến nỗi, từ lúc đó trở đi, Đình Phương chỉ còn mỗi một việc là cứ toàn tâm toàn ý, chỉ chú tâm vào việc thi triển Thiên Lý Tống Âm, không còn biết gì về những diễn biến đang xảy ra bên cạnh.
Cho đến lúc Đình Phương không còn nghe chuỗi thanh âm réo rắt khi vang lên nữa và điều đó mới làm Đình Phương kinh ngạc và ngừng lại.
Đình Phương nhìn lại cục trường và thất thần sợ hãi.
Bốn nhân vật nọ đã ngừng giao chiến từ lúc nào rồi. Và hiện giờ họ đều ngồi bẹp dí vào đất, mạnh ai nấy cứ lo tọa công với thần sắc thì nhợt nhạt mỗi người mỗi cách khác nhau.
Lão Cái thì vừa thở dốc từng chập vừa xuất hạn mồ hôi trán dầm dề.
Mụ Quái bà thì hô hấp trì trệ đang cắn chặt răng đến tứa máu như cố chịu đựng một điều gì đó hết sức khủng khiếp vẫn cứ ngấm ngầm hành hạ mụ.
Riêng đôi nam nữ thì do mang giả diện nên không thể biết thần sắc của họ ra sao. Chỉ thấy rằng họ đang tọa công một cách khó khăn với cơ thể cứ mỗi lúc mỗi run bắn lên từng cơn.
Không hiểu vì nguyên nhân nào lại xảy ra tình huống này. Đình Phương cẩn trọng nhìn quanh.
Không có ai và cũng không có động tịnh gì khả nghi ngoại trừ những loạt hô hấp loạn nhịp của bốn nhân vật nọ.

An tâm về điều này, Đình Phương tiến lại gần lão Cái Tàn Cước. Thấy lão vẫn thổ nạp một cách khó khăn Đình Phương liền nhẹ nhàng áp một tay lên Thiên Đình Căn của lão (huyệt Bách Hội) và trút cho lão một ít chân nguyên nội lực Chỉ một thoáng sau lão bỗng thở hắt ra một tiếng khì thật dài và thật nhẹ nhõm. Đoạn lão ngước mặt nhìn Đình Phương, hỏi một câu mà Đình Phương không tài nào hiểu nổi :

- Giáo chủ Cửu Âm giáo đã trao hết chân truyền cho ngươi? Ngươi đã vào Tuyệt địa cửu khúc, đã trở thành Giáo chủ Cửu Âm giáo đời thứ hai? Ta đã... đã nhận định lầm về ngươi. Hẹn gặp lại sau này. Hừ.

Và lão vụt đứng lên và tung người chạy mất biệt. Đình Phương vì quá đỗi ngơ ngẩn và hoang mang nên hoàn toàn không kịp phản ứng gì cho đến lúc lão bỏ đi...

Biết đuổi theo không kịp và thật sự là không cần, không thể đuổi theo, Đình Phương đành quay qua nhìn mụ Quái bà.

Chợt có thanh âm trầm trầm vang lên ngay phía sau Đình Phương :

- Tiểu khả thật sự đã từng đi vào Tuyệt địa cửu khúc?

Đình Phương quay lại, cảnh giác nhìn đôi nam nữ kỳ quái nọ tuy vẫn đang ngồi nhưng cả hai đã mở mắt từ lúc nào và đều nhìn vào Đình Phương như chờ một câu đáp lời.

Đình Phương vội mang Đoan Mộc Tuyết lùi lại một ít, cẩn trọng để không đứng quá gần mụ Quái bà. Chỉ đến lúc đó Đình Phương mới yên tâm cùng đôi nam nữ đối thoại :

- Nhị vị sao lại hỏi câu đó? Và tại sao tại hạ lạ phải đáp lời nhị vị?

Họ nhìn nhau, sau đó nam nhân lên tiếng, cho Đình Phương biết giọng trầm trầm vừa nghe chính là do nam nhân này phát ra bảo :

- Tiểu khả chớ nghi ngại. Vì nếu tiểu khả đủ bản lãnh để đi vào. Sau đó thoát khỏi Tuyệt địa cửu khúc cách an toàn thì chính tiểu khả đã trở thành Giáo chủ bổn giáo. Và bọn ta vì là Thiết - Đồng Tả Hữu nhị hộ pháp của bổn giáo nên nguyện từ đây sẽ hết dạ trung thành với tiểu khả, đúng theo di mệnh đã thọ nhân lúc tiếp thụ chân truyền.

- Nhị vị là Tả Hữu nhị hộ pháp Cửu Âm giáo?

Để đáp lời Đình Phương đến lượt nữ nhân lên tiếng bằng giọng thánh thót du dương :

-Thân phận này dĩ nhiên là thật, đúng như bọn ta vừa tiết lộ, Đổi lại, nếu các hạ có thêm bằng chứng nào khác, ngoài công phu Chiêu Hồn khúc vừa vận dụng để chứng minh các hạ thật sự là Giáo chủ, thì bọn ta từ trên cho chí dưới đều nguyện một lòng tuân thủ mọi mệnh lệnh do các hạ ban ra. Mong các hạ thành toàn cho.

Đình Phương thầm rúng động :
- Chẳng phải chư vị đang có một vị Giáo chủ đó sao? Và Cửu Khúc lệnh là do lão chiếm hữu, tại hạ liệu có tư cách gì để khiến chư vị tuân thủ mệnh lệnh?
Nữ nhân đáp :
- Nhân vật đó chỉ là một kẻ mạo nhận Cửu Khúc lệnh trong tay lão cũng chỉ là giả lệnh. Các hạ hà tất băn khoăn.
Đình Phương có được một phần nhẹ nhõm :
- Nhị vị vừa đề cập đến Khúc chiêu Hồn, nếu tại hạ đoán không lầm thì danh xưng đó là dành cho chuỗi thanh âm khi nãy đã được tại hạ phát ra?
Nam nhân có ý nghi :
- Nếu đã lọt vào Tuyệt địa cửu khúc và tiếp thụ được Chiêu Hồn khúc này do tổ sư bổn giáo lưu lạ, há lẽ Tiểu khả còn hồ nghi đó không phải là Chiêu Hồn khúc?
Vì đã hiểu rõ những gì cần hiểu nên Đình Phương phá lên cười :
- Do nhị vị tự ý gọi thế nên tại hạ đâu thể không hỏi lại cho rõ. Kỳ thực nhị vị đều nhận định lầm. Vì đó chỉ là thứ công phu tầm thường gọi là Âm Luật phổ, tại hạ tình cờ nhìn thấy trong quyển Vô Y Kinh Bút Lục được Trương Quái Y lưu lại sau khi lẻn thu thập từ Cầm Quái. Đâu phải Chiêu Hồn khúc gì đó như nhị vị đề quyết. Huống chi, ha ha...
Sau khi bật cười, Đình Phương bất ngờ trầm giọng và quắc mắt nhìn họ :
- Huống chi Cửu Âm giáo từng nhờ Âm công hại người, gây loạn võ lâm, thao túng giang hồ, khiến ba mươi năm trước bị quần hùng căm phẫn vây công tiêu diệt. Tại hạ dù có Chiêu Hồn khúc cũng vậy, có lọt vào Tuyệt địa cửu khúc cũng thế, quyết không hòa mình vào vũng bùn nhơ, tự biến mình thành Giáo chủ của một tà giáo như thế.
Đôi nam nữ nọ thất kinh nhìn nhau, sau đó nam nhân bật hỏi Đình Phương :
- Ngươi nói ngươi đọc thấy Âm Luật phổ trong Võ Y Kinh của Lục Quái Y?
Nữ nhân thì động nộ :
- Nếu không là Giáo chủ, nếu khinh khi bổn Giáo là tà giáo, sao các hạ dám lén luyện và vận dụng Âm công Chiêu Hồn khúc? Bảo Âm công là Tà công, các hạ còn luyện để làm gì?
Đình Phương khinh khỉnh nhìn họ :
- Tại hạ luyện chỉ là ngẫu nhiên và nếu không thế thì lấy gì chống chọi lại Âm công do nhị vị lúc nãy thi triển. Còn gọi đó là Chiêu Hồn

khúc là do nhị vị gọi, riêng với tại hạ thì đấy chỉ là Âm Luật phổ do một nhân vật không ra gì là Cầm Quái vô tình để cho huynh đệ y là Trương Quái Y lẻn thu nhập mà thôi.
Chợt có thanh âm bông trở nên khàn khàn của mụ Quái bà vang lên :
- Nhị hộ pháp hà tất cùng tiểu tử tranh biện. Nếu muốn thu hồi Cửu Khúc lệnh thật hiện vẫn đang còn ẩn giấu trong Tuyệt địa cửu khúc, Nhị hộ pháp mau cùng lão thân thu thập tiểu tử, buộc tiểu tử phải nói cho chúng ta biết về Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ không hiểu sao đã rơi vào tay tiểu tử.
Mụ Quái bà vừa dứt lời thì từ tay mụ liền xuất hiện một tia chớp lấp loáng sắc trắng, và tia chớp lao thẳng vào Đình Phương với một lực đạo kình hồn bạt tụy.
“Ào...”
Đình Phương bật gầm vang :
- Đã một lần mụ suýt lấy mạng ta, nay muốn lập lại điều đó e khó mong toại nguyện. Xem đây.
Đình Phương phát kình, quật mạnh vào tia chớp.
“Ầm!”
Tia chớp tắt lịm, vỡ toang, văng tứ phía, cho thấy đó là những mảnh vụn vỡ bắn ra từ một thanh kiếm.
Diễn biến này không những không làm mụ Quái bà khiếp sợ mà ngược lại mụ còn bật cười đắc ý :
- Ngân Xà kiếm - Độc Tử lệnh vốn là vật ẩn tàng chất kịch độc bên trong. Một khi Ngân Xà kiếm bị phá hủy, trong phạm vi năm trượng tất cả bọn ngươi đừng ai mong thoát chết. Ha ha...
Đoạn mụ quay bắn người lao đi, vờ như không hề nghe hai loạt quát phẫn nộ do đôi nam nữ nọ phát ra quát với theo mụ :
- Tạ Kim Liên, sao mụ lại chạy mà không chịu giao giải dược cho ta? Lời mụ hứa sẽ cùng bọ ta đồng sinh cộng tử hóa ra chỉ là lời giả dối sao? A.. a..
- Thì ra mụ đã có ác ý từ trước, giết bọn ta để mụ một mình chiếm ngôi vị Giáo chủ? Mụ thật độc ác... a... a...
Đó là lúc Đình Phương thất kinh, vội đưa Đoan Mộc Tuyết lùi lại thật nhanh, quyết tránh xa phạm vi có chất kịch độc phát ra từ thanh Ngân Xà kiếm như mụ vừa nói.
Sau khi lùi đến chỗ an toàn, Đình Phương thở phào nhẹ nhõm vì nhận ra bản thân vẫn bình an vô sự, không có dấu hiệu nào trúng độc, kể cả Đoan Mộc Tuyết cũng thế, có lẽ là do trước đây đã một lần Đình Phương cho nàng dùng một ít máu huyết vốn có tính khắc độc từ bản thân.

Và vì lo cho vết chưởng thương vẫn đang làm nàng hôn mê, Đình Phương vội quay người toan tiếp tục đưa nàng đi đến chỗ Thiên tam thúc của nàng.
Chợt Đình Phương nghe tiếng cầu cứu :
- Cao thiếu hiệp...vốn có tấm thân vạn độc bất xâm, xin gia ân... cứu mạng bọn ta...!
Đình Phương quay lại và kinh tâm khi nhìn thấy đôi nam nữ nọ đang giãy dụa, lộn khắp mặt đất. Chứng tỏ độc chất đang kỳ công phạt cuối cùng và sắp du hồn họ vào Quỷ Môn quan.
Nhìn họ thì bất nhẫn những nghĩ họ là Hộ pháp Cửu Âm giáo thì Đình Phương lại ngao ngán, hết muốn cứu giúp họ.
Còn đang lưỡng lự, Đình Phương chợt thấy nữ nhân đột ngột nâng hữu thủ lên và liền sau đó tự quật vào đầu một kình...

Cửu Âm Giáo

Hồi 17
Thiên Thượng Đảnh Vạn Niên Linh Chi

Đặt Đoan Mộc Tuyết xuống một nơi thoáng sạch vừa tình cờ nhìn thấy Đình Phương cảm khái thở trút ra một hơi dài :
- Ta cứ ngỡ khắp Thiên Thượng Đảnh này chỗ nào ta cũng biết, đâu có ngờ lại còn một nơi đáng gọi là bồng lai tiên cảnh như thế này, muội nói xem, chúng ta sắp đến chỗ lệnh Tam thúc lưu ngụ chưa?
Đoan Mộc Tuyết tuy đã tỉnh nhưng còn quá yếu. Đến nỗi giọng nói nàng chỉ còn là tiếng lào thào giống như người sắp mệnh chung :
- Thiên tam thúc luôn có một biệt lệ mà bất luận là ai cũng phải tuân thủ, kể cả gia sư cũng vậy. Là phàm nhân vật nào muốn được Thiên tam thúc cho tiếp kiến thì cần phải nhẫn nại chờ quanh đây chí ít nửa ngày. Nếu sau thời hạn đó vẫn không thấy Thiên tam thúc hiện thân thì kể như chuyện tiếp kiến bất thành, đừng phí công chờ đợi nữa.
Đình Phương hoài nghi :
- Nhưng cứu nhân như cứu hỏa, không lẽ muội không có cách nào bẩm báo cho lệnh tam thúc am hiểu tình thế cấp bách của chính bản thân muội? Vì ta nghĩ, một khi đã biết ắt thế nào lệnh tam thúc cũng vì sinh mệnh muội mà phá lệ một phen.
Đoan Mộc Tuyết thở dài :
- Tâm tình mỗi người một khác, huống chi Thiên tam thúc vốn được

liệt vào hàng kỳ nhân như gia sư. Và tính khí của bậc kỳ nhân là điều không bao giờ thay đổi. Chúng ta đành chờ thôi, Phương ca.
Đình Phương lo ngại nhìn nàng :
- Không bao lâu nữa là đến giờ Ngọ, ta chỉ sợ một ít máu huyết của ta là không đủ giúp muội đừng bị chất độc công phạt. Và nếu điều đó xảy ra ta lại sợ ta không đủ bình tâm để tiếp tục đợi chờ, nhất là chờ trong cảnh muội đang tuột cùng đau đớn.
Nàng gắng gượng mỉm cười :
- Cùng bị một loại chưởng thương như nhau, nếu Phương ca cho đến lúc này vẫn chưa một lần công phạt thì muội nghĩ bản thân muội rồi sẽ vượt qua, vì đã hai lần Phương ca cho muội dùng chính máu huyết của Phương ca rồi còn gì? không lẽ bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ?
Trong mắt Đình Phương vụt hé lên tia nghi hoặc :
- Không kể lần đầu ta và nàng cùng chạm mặt Nhị quái Sắc - Y, lúc ta cho nàng dùng lần thứ hai rõ ràng là nàng còn đang tình trạng mê lịm. Nhờ vào đâu mà nàng nhận biết ta đã cho nàng dùng máu huyết ta hai lần?
Nàng cười và nháy mắt :
- Đã một lần được dùng máu huyết của Phương ca, đối với muội đó là mùi vị không thể nào quên, vì thế, dù muội có mê hay tỉnh, chỉ cần được nếm lại mùi vị đó là muội nhận biết ngay là đã có Phương ca bên cạnh. Cảm giác này e Phương ca khó lòng thấu hiểu.
Đình Phương vẫn băn khoăn :
- Thế lúc muội nhận biết, ngoài việc có cảm giác là ta đang ở bên cạnh và đang cho muội dùng chính máu huyết của ta, thì những gì xảy ra chung quanh lúc đó muội có chút ý niệm gì chăng?
Nàng ngập ngừng :
- Dường như cũng có, nhưng rất mơ hồ. Như là Phương ca đang cùng ai đàm đạo thì phải. Cũng có thể là Tàn Cước Cái lão tiền bối, muội cũng không nhận thức rõ cho lắm.
Đình Phương miễn cưỡng gật đầu :
- Đúng là ta có cùng lão Tàn Cước Cái đối thoại vài câu, cũng chỉ vì lo lắng cho muội mà thôi.
Nàng lại cười :
- Tàn Cước Cái lão tiền bối vốn là bậc hiệp cốt Nhân Tâm, Phương ca được lão xem trọng quả là điều đáng mừng. Muội muốn nói Phương ca nên cẩn trọng thái độ đó của lão.
Đình Phương khẽ gật đầu và cố tình hỏi bâng quơ :
- Sau đó thì sao? Ý ta muốn hỏi sau khi muội nghe ta và lão Tàn

Cước Cái tiền bối đàm đạo thì muội còn có cảm nhận gì khác, có thêm chút ý niệm gì khác nữa không?
Nàng lắc đầu :
- Trong mơ hồ, với nhận thức là vẫn còn có Phương ca bên cạnh, muội thật sự yên tâm. Mọi ý niệm gì khác nếu có chăng nữa thì đối với muội cũng không bằng Phương ca.
Lời nói quá đỗi chân tình của nàng khiến Đình Phương xúc động, Đình Phương ngồi xuống cạnh nàng và nói thật nhỏ nhẹ :
- Muội đối với ta cũng vậy. Mọi hành động sau này ta làm, gì thì gì cũng không thể nào so sánh với tấm chân tình ta dành cho muội. Ta muốn muội luôn luôn ghi nhớ và hiểu thấu cho ta.
Nàng cầm tay Đình Phương :
- Phương ca! Muội yêu Phương ca, mãi mãi yêu Phương ca.
Đình Phương có một thoáng chấn động, có lẽ do lời tỏ tình quá đột ngột của nàng. Và không cầm lòng được nữa Đình Phương cũng thổ lộ :
- Ta cũng vậy. Ta muốn nói ta cũng yêu muội. Dù vật đổi sao dời suốt đời ta nguyện chỉ yêu một mình muội.
Bỗng có tiếng hắng giọng vang lên :
- Bọn ngươi không còn thời điểm nào khác thích hợp hơn để tỏ bày những tình cảm yếu đuối của con người sao?
Đình Phương giật mình quay lại, vừa vặn nghe Đoan Mộc Tuyết kêu thành tiếng vui mừng :
- Thiên tam thúc?
Đối diện với Đình Phương lúc này là một văn nhân nho nhã, phong tư tiêu sái, chẳng hổ danh bậc thế ngoại cao nhân mà đồng đạo khắp võ lâm gắn cho bốn nhân vật Trường - Hận - Thiên - Thu.
Đình Phương vội đứng lên thi lễ :
- Vãn bối Cao Đình Phương thật hạnh ngộ khi được diện kiến Thiên tiền bối.
Văn nhân xua tay :
- Bất tất đa lễ. Và cũng không cần phí lời, cho ta biết điều gì đã xảy ra cho hai người. Vì ta đến đủ lâu để hiểu rõ hai người vì nguyên do nào phải lặn lội tìm đến đây, ngươi hãy mau đưa Tuyết nhi vào trong này.
Văn nhân vừa quay lưng lại thì nghe Đình Phương gọi :
- Xin tiền bối chờ cho.
Văn nhân đành quay lại :
- Thế nào? Hay ngươi muốn thay đổi chủ ý, không muốn ta giúp hai ngươi trị thương?

Đình Phương vẫn một mực lễ độ :
- Có một điều vãn bối muốn tiền bối minh bạch là dường như có một nhân vật rất am hiểu tiền bối, đã chỉ điểm cho lệnh điệt biết chỉ có tìm đến tiền bối thì mới mong hóa giải hết độc chất có từ Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng.
Văn nhân vẫn thản nhiên :
- Thế thì sao?
Đình Phương mỉm cười :
- Vì vãn bối thiết nghĩ, phàm ai có Vạn Niên Linh Chi Thảo trong tay thường tìm mọi cách giữ kín. Nếu điều bí ẩn này của tiền bối đã bị tiết lộ, vãn bối e rằng sự chỉ điểm của nhân vật đó hoàn toàn không do hảo ý.
Văn nhân có một thoáng trầm ngâm :
- Ngươi lo ngại đây là kế của kẻ đó nhằm gây bất lợi cho ta?
Đình Phương gật đầu :
- Cũng có thể nhân vật đó cũng đang cần Vạn Niên Linh Chi Thảo. Và để biết chắc là tiền bối có hay không có loại dược thảo kỳ trân này, nhân vật đó chỉ điểm chủ yếu là dò xét.
Văn nhân cười lạt :
- Y dò xét được thì đã sao? Vì muốn chiếm đoạt vật đó từ tay ta e còn khó hơn là tìm lối leo lên trời. Nhưng dù sao ta cũng ghi nhận là ngươi có lòng quan tâm qua lời nhắc nhở này. Nói như thế đã đủ chưa? Nếu đủ, hãy mau đưa Tuyết nhi theo ta.
Đình Phương một lần nữa ngăn lại :
- Vẫn còn một điều nữa mong tiền bối ưng thuận cho.
Văn nhân nhíu mày :
- Ngươi vẫn luôn luôn đa ngôn và đa sự như thế này sao? Còn điều gì nữa, nói đi.
Đình Phương chầm chậm hít vào một hơi thật dài :
- Vì lo ngại đây là quỷ kế của địch nhân, hơn nữa thương thế của Tuyết muội chỉ cần một mẩu nhỏ Vạn Niên Linh Chi Thảo là đủ. Nếu tiền bối không phiền trách, vãn bối chỉ xin một mẩu nhỏ là lập tức rời khỏi nơi này ngay, tránh chuyện hễ đêm dài là lắm mộng.
Văn nhân khựng người :
- Bọn ngươi muốn ly khai ngay ư? Vì sao?
Đình Phương cúi đầu giữ lễ :
- Là nguyên do vãn bối vừa nói. Sẽ tiện cho tiền bối khỏi phí thì giờ vì bọn vãn bối.
Văn nhân cười lạt :
- Ta và Tuyết nhi lâu ngày gặp lại thiết nghĩ bọn ngươi không nên vội

đến vậy. Huống chi, hừ.
Đình Phương ngẩng đầu nhìn lên :
- Huống chi là thế nào, tiền bối?
Văn nhân cười :
- Vạn Niên Linh Chi Thảo tuy đã lọt vào tay ta những mười năm nhưng ta vì xem trọng nên chưa dám tự ý dùng, huống hồ ban cho người khác. Có lẽ ngươi hiểu ý ta?
Đình Phương khẽ gật :
- Ý là, muốn có dược vật phải có điều gì đổi lại?
Văn nhân cũng gật :
- Không sai.
Lời đáp gọn lỏn của văn nhân lập tức gây ngỡ ngàng và sau đó là tạo phẫn nộ cho Đình Phương kể cả Đoan Mộc Tuyết.
Tuy nhiên mọi phản ứng đó cũng nhanh chóng tan biến đi khi cả hai cùng nghe văn nhân bất ngờ bật lên tràng cười thỏa thích lẫn châm chọc :
- Và điều kiện của ta là hai ngươi phải lưu lại đây ít lắm cũng đôi ba ngày, phần nào giúp ta khuây khỏa sau thời gian dài chỉ biết sống cô độc. Thế nào? Ha... ha...
Mãi đến lúc này Đoan Mộc Tuyết mới có cơ hội lên tiếng và nàng bật reo, phần nào đắc ý nhìn Đình Phương :
- Phương ca có còn gì để nghi ngờ nữa không? Muội đã bảo trước rồi, Thiên tam thúc là Thiên tam thúc, không hề giống Thu tứ thúc như Phương ca đã biết đâu. Muội còn tin chỉ cần Thiên tam thúc nhận lời, một mình Thiên tam thúc thôi là đủ để giúp sư phụ muội thoát khỏi nguy hiểm.
Và nàng gắng gượng đứng lên, khom người thi lễ với văn nhân :
- Giúp điệt nhi hóa giải độc chất kỳ thực không nghiêm trọng và khẩn trương so với sự an nguy của gia sư. Mong tam thúc đại lượng, nhận lời cầu khẩn của điệt nhi, giúp gia sư mau chóng thoát hiểm.
Vừa mới cười vui đó, nét mặt của văn nhân chợt đanh lại :
- Điều gì đã xảy ra cho Vân Mộng nhị tỷ? Riêng phần lão Tứ, phải chăng ngươi ám chỉ ngươi cũng đã đến nhưng lại bị lão tứ chối từ khiến ngươi thất vọng?
Đoan Mộc Tuyết buồn bã gật đầu, toan nói rõ hơn về thái độ lẫn tâm địa của lão Thu thì bất ngờ thấy văn nhân xua tay :
- Mà thôi, chuyện đó để sau hãy nói. Vì đúng như Cao tiểu tử lúc nãy từng phàn nàn, cứu nhân như cứu hỏa, cứ lo chữa trị cho hai ngươi trước đã, mau theo ta vào đây.
Và lần này vì mọi nghi ngờ đã bị xóa bỏ Đình Phương thấy văn nhân

tỏ vẻ khẩn trương thì cũng khẩn trương đưa Đoan Mộc Tuyết theo chân văn nhân.
Cảnh sắc nơi văn nhân lưu ngụ quả là thiên đường chốn hạ giới, khiến Đình Phương càng mục kích càng ngưỡng mộ sự lựa chọn khôn ngoan và tinh tường của văn nhân. Và nếu Đoan Mộc Tuyết không bất ngờ lên tiếng hỏi văn nhân một câu có liên quan đến Đình Phương có lẽ Đình Phương sẽ cứ mãi bị cảnh mỹ quan cuốn hút hoàn toàn tâm trí.
Đoan Mộc Tuyết hỏi :
- Tam thúc, Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng kỳ thực có ẩn tàng loại độc chất gì? Cớ sao Phương ca của điệt nhi dù vô tình có tấm thân vạn độc bất xâm nhưng vẫn không thể hóa giải nổi loại độc chất này?
Lúc này văn nhân cũng đã sắp bước vào một gian nhà khiến thanh âm đáp lại có lẽ vì thế mà đột ngột vang lớn hơn :
- Không như bao độc chất khác chỉ ngấm vào cơ thể qua Thất khiếu, qua da thịt hoặc qua đường thổ nạp, Tý Ngọ Độc Quân khi luyện loại độc công này lại nảy ra phương cách khác, để đạt hiệu quả hơn, đó là làm cho chất độc ngấm thẳng vào máu huyết, khiến độc chất công tâm mau hơn. Riêng về Cao tiểu tử, ta nghĩ vị tất y đã có tấm thân vạn độc bất xâm. Bất quá chỉ đủ hóa giải một số độc chất giới hạn, đâu thể bảo toàn mọi độc chất đều vô hại đối với y.
Cách giải thích này của Văn nhân làm Đình Phương có một thoáng kinh nghi.
Vì dường như nghe không thuận tai cho lắm so với những gì Đình Phương đã đọc thấy trong quyển Võ Y Kinh bút lục của Trương Quái Y. Vả lại, nếu so về y thuật lẫn y đạo, Trương Quái Y đương nhiên phải rất cao minh mới được mọi người gọi là Quái Y, không lẽ những gì được Trương Quái Y lưu lại trong Y Kinh lại kém kiến thức so với văn nhân được mệnh danh là Thiên trong bốn nhân vật Trường - Hận - Thiên - Thu tứ đại cao nhân?
Với ý nghi ngờ này Đình Phương chợt động tâm khi nhớ lại cung cách âm thanh vang dội lúc văn nhân vừa nói vừa bước vào gian nhà. Chỉ là một gian nhà thật sự kín đáo mới làm cho âm thanh vang dội to như vậy thôi. Và điều này khiến Đình Phương không thể không nghĩ đến gian thạch thất đã từng được lão Thu dùng để giam giữ Đình Phương.
Nỗi bất an chợt đến, Đình Phương toan kéo Đoan Mộc Tuyết lùi ra thì đã nghe văn nhân vảo :
- Ta nghĩ lại rồi, không nhất thiết phải lưu hai ngươi lại một khi

chuyện an nguy của Vân Mộng nhị tỷ quả đúng là nghiêm trọng và khẩn trương. Ta sẽ cho hai ngươi, mỗi người một mẩu nhỏ Vạn Niên Linh Chi Thảo. Và cũng là cơ hội cho hai ngươi nhìn thấy thế nào là Vạn Niên Linh Chi Thảo.
Nói xong, cũng là lúc văn nhân quay lại với một tráp nhỏ đã cầm sẵn trên tay.
Mở tráp ra, văn nhân vừa nghiêng tráp vừa bẻ một mẩu nhỏ trao cho Đoan Mộc Tuyết.
Đến lượt Đình Phương, văn nhân cũng làm y như vậy và trao cho Đình Phương một mẩu nhỏ Vạn Niên Linh Chi Thảo.
Nhưng không thấy Đình Phương đưa tay nhận như lúc nãy Đoan Mộc Tuyết đã nhận, văn nhân kinh ngạc đưa mắt nhìn Đình Phương. Và văn nhân chỉ thấy Đình Phương không hiểu sao cứ giương mắt nhìn chằm chằm vào vật đặt bên trong tráp. Đình Phương bị vật đó thu hút hết thần nhãn đến nỗi quên hết mọi điều đang xảy ra.
Với phát hiện này văn nhân vùng biến sắc và tay đang cầm một mẩu nhỏ Linh Chi cũng buông ra để bất thần điểm loạn vào vài huyệt đạo trên người Đình Phương.
Đoan Mộc Tuyết toan đưa mẩu nhỏ Linh Chi Thảo lên miệng, thấy sự việc xảy ra liền kêu :
- Thiên tam thúc?
Tiếng nàng kêu làm cả hai bừng tỉnh người thì ngượng ngùng thu tay về, quên cả việc giải khai huyệt đạo vừa điểm vào người kia. Người còn lại thì sau một thoáng ngỡ ngàng vì huyệt đạo bị điểm bỗng tỏ ra thản nhiên cười cười nói nói :
- Vãn bối nhớ không lầm thì dường như chưa đắc tội gì với tiền bối. Việc điểm huyệt này hy vọng chỉ là sự đùa vui trong một lúc nhất thời cao hứng, chủ ý là dò xét võ công. Nếu là vậy dĩ nhiên vãn bối phải thán phục công phu cao minh của tiền bối.
Đoan Mộc Tuyết cũng nghĩ như vậy khi vừa lên tiếng vừa ném mẩu nhỏ Linh Chi vào miệng :
- Dĩ nhiên công phu của Thiên tam thúc cao minh hơn. Bằng không sao xứng là một trong bốn nhân vật được liệt vào hàng thế ngoại cao nhân.
Văn nhân phá lên cười hào sảng, đồng thời vươn tay chạm vài loạt vào người Đình Phương :
- Đúng là ta chỉ có ý thử võ công tiểu tử. Nhưng đồng thời qua việc này ta mới biết việc hóa giải chất độc cho tiểu tử sẽ không dễ như lúc đầu thoạt nghĩ.
Và văn nhân hất hàm hỏi Đình Phương :

- Ngươi nói xem, có phải đúng vào thời điểm này ngươi cảm thấy lục phủ ngũ tạng có điều bất ổn, bắt đầu gây cản ngại cho việc vận công của ngươi?
Lời của văn nhân thật giống như sự phán quyết của Quỷ Cốc tử vào thời Xuân Thu - Là nhân vật có tài bốc dịch độc nhất vô nhị - Khiến văn nhân vừa dứt lời thì sắc diện của Đình Phương liền đỏ hừng hừng.
Thấy vậy, Đoan Mộc Tuyết thất kinh, vội bước đến cạnh Đình Phương :
- Có chuyện như thế thật sao, Phương ca?
Đình Phương không những chỉ có dấu hiệu kinh mạch bị tắt nghẽn khiến khí huyết bất thông làm cho sắc diện đỏ bừng bừng mà dường như còn bị trở ngại cả trong việc phát thoại. Và Đình Phương phải cố gắng lắm mới có thể thốt ra vài từ lắp bắp không đủ để diễn tả tâm trạng :
- Ta..., ta... không phải... không phải...
Đoan Mộc Tuyết hoảng sợ, quay nhìn cầu cứu văn nhân :
- Chúng ta phải làm gì bây giờ, Thiên tam thúc? Xin tam thúc kíp kíp nghĩ cách giải nguy cho Phương ca!!
Văn nhân cau tít sắc mặt :
- Chuyện đã thế này rồi ngươi càng lo lắng càng khiến ta khó thể bình tâm để liệu cách giúp tiểu tử. Thế này vậy...
Nàng cả mừng :
- Thiên tam thúc đã có cách? Là thế nào, tam thúc!
Lão điểm vào Hôn huyệt của Đình Phương :
- Hoặc là ngươi một mình lưu lại đây tự tọa công để dẫn lưu dược lực Linh Chi Thảo đi khắp kinh mạch và hóa giải chất độc, ta sẽ đưa tiểu tử đến chỗ khác yên tĩnh hơn, hầu nghĩ cách giúp tiểu tử. Hoặc ngược lại là ngươi tạm thời lui ra ngoài...
Nàng chợt hiểu, vội lên tiếng đáp ứng :
- Điệt nhi xin lui ra ngoài, để Tam thúc khỏi phí thời gian đưa Phương ca đi lại e chậm việc cứu chữa chăng! Vạn sự điệt nhi đành trông chờ vào Tam thúc.
Lão liền xua tay :
- Vậy thì đừng để chậm nữa. Lúc ra ngoài, phiền ngươi tiện tay đóng chặt cửa hộ ta.
Nàng vội lui ra ngoài và khép cửa lại phía sau như lão đã căn dặn. Bởi vô tâm nên nàng không nhận ra tiếng cánh cửa lúc bị khép lại đã tạo ra thứ thanh âm trầm đục đáng ngờ.
“Cạch”

Riêng văn nhân thì cười đắc ý khi nghe rõ tiếng động đó. Và lão giải hôn huyệt cho Đình Phương, đồng thời còn điểm luôn một vài huyệt đạo khác nữa :
- Ha... ha... lúc này chỉ còn ta với ngươi trong một tình thế mà sinh mạng ngươi đang do ra định đoạt. Ta hy vọng ngươi hiểu điều đó có ý nghĩa gì để đừng bao giờ ngu xuẩn làm ra động sát cơ.
Sắc mặt Đình Phương bỗng trở lại bình thường, kể cả ngôn từ lúc phát thoại cũng vậy. Đình Phương nhìn quanh quát :
- Đoan Mộc Tuyết hiện như thế nào?
Lão nhún vai :
- Ngươi yên tâm. Ả vẫn là một tiểu điệt ngoan ngoãn. Chính ả đồng ý lui ra ngoài, tạo thuận tiện cho ta chữa trị ngươi.
Đình Phương cười lạt :
- Chữa trị hay kết liễu mạng sống ta?
Lão cười cười :
- Trước hết cần chữa trị chứng bướng bỉnh của ngươi. Sau đó ta mới quyết định xem nên lưu ngươi lại hay tiễn ngươi vào Quỷ Môn quan.
Đình Phương biến sắc :
- Lão đã có sẵn dự mưu từ trước nên cố tình vờ ra vẻ thân thiết khi bảo muốn lưu bọn ta lại hầy khuây khỏa nỗi cô độc?
Lão có một thoáng nghĩ ngợi :
- Kỳ thực thì ta chỉ muốn giữ một mình tiểu nha đầu thôi. Nhưng vì ngươi tự chuốc họa nên ta đâu thể buông tha.
Đình Phương cau mày :
- Giữ nàng lại, phải chăng là vì di học của Đảo chủ Hỏa Xà đảo?
Lão cười :
- Nếu ta đột nhiên trẻ lại vài thập kỷ có lẽ việc giữ tiểu nha đầu sẽ có thêm dụng ý thứ hai. Rất tiếc, ta vẫn chưa luyện thành trường sinh bất lão.
Đình Phương bật quát :
- Lão thật quá tham lam, đã là một trong tứ đại cao nhân cớ sao lão còn muốn chiếm hữu thêm di học thượng thừa của Đảo chủ Hỏa Xà đảo?
Lão nhìn Đình Phương bằng ánh mắt thương hại :
- Ngươi chớ phí công, vờ lớn tiếng để đánh động đến tiểu nha đầu. Vì có một sự thật này ngươi nên biết, là nếu Thu lão tứ có một gian thạch thất đủ để giam cầm vĩnh viễn bất kỳ ai thì ta cũng có một nơi tương tự. Đó chính là nơi ngươi đang đứng. Mọi tiếng động từ trong này sẽ không bao giờ lọt ra đến bên ngoài dù là thật nhỏ.
Đình Phương thở ra thất vọng :

- Nhưng ta vẫn muốn biết vì sao lão lại muốn chiếm hữu di học đó.
Lão bĩu môi :
- Câu đó ngươi hãy đợi đến lúc gặp lão Diêm Vương mà hỏi. Đừng phí lời ta.
Đình Phương lại biến sắc vì đã rõ số phận vậy là đã được định đoạt.
Lão gật gù :
- Có lẽ đó cũng là điều ta đang định hỏi ngươi. Nói đi, dường như lúc nãy nhánh Vạn Niên Linh Chi Thảo có gợi cho ngươi nhớ một điều gì đó đúng không?
Toàn thân Đình Phương tuy không lạnh nhưng mà vẫn run :
- Vậy là lão..., đúng là lão... Mười năm trước tại chân Thiên Thượng Đảnh này, là lão đã... đã...
Lão chợt ngẩng mặt cười vang :
- Quả là thiên số. Đúng là trời cao đã cố ý sắp bày khiến cho họ Cao ngươi hai đời đều chịu chung số phân, cho dù giữa ta và phụ tử ngươi hoàn toàn không có thù oán. Ha... ha...
Đình Phương căm phẫn tột độ, cố lao chồm vào lão :
- Lão ác ma. Thì ra lão đả tử phụ thân ta vì nhánh Linh Chi Thảo này. Năm đó vì ta còn bé, cả phụ thân ta vì không biết võ công nên nào biết nhánh cỏ tình cờ tìm thấy lại là báu vật khiến lão động lòng tham và nhẫn tâm sát nhân đoạt vật. Ta phải giết lão để báo thù cho gia phụ.
Nhưng Đình Phương chưa lao đến gần thì đã bị lão quật cho một kình đẩy lui :
- Với thủ pháp điểm huyệt độc môn của ta, ngươi còn chút bản lãnh nào mà đòi báo thù. Lui mau.
“Bùng!”
Bị một kình đả mạnh, Đình Phương lảo đảo lùi và vô tình để rơi từ trong người ra một vật “Keng”.
Phát hiện vật đó bị rơi, Đình Phương thất sắc khom người cố nhặt.
Chợt, “Vút”
Lão đã lao đến, nhặt vật đó trước cả lúc Đình Phương kịp chạm tay vào.
Và vừa thoạt nhìn qua vật đó, lão bật lên cười sặc sụa :
- Di vật của Độc Cước Quỷ?! Ha... ha, cuối cùng ta cũng không phụ lòng ủy thác của chủ nhân, đã tìm thấy di vật của Độc Cước Quỷ. Ha... ha...! Chủ nhân ơi, chủ nhân, với di vật này và với khẩu quyết Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ này, Linh Âm giáo ắt phải có ngày hưng môn phục phái. Chúng ta có thể toại nguyện, có thể phỉ chí bình sinh rồi. Ha... ha...

Cười thật dài, thật lâu và lão chỉ ngưng cười khi đã hoàn toàn mãn nguyện.
Chợt lão lao đến, vả vào miệng Đình Phương vài lượt thật mạnh tay, khiến môi miệng Đình Phương bật máu. Lão quát :
- Ngươi mấp máy môi là vận dụng truyền âm nhập mật để nói với ai? Nội nguyên chân lực của ngươi đã bị thủ pháp của ta phong tỏa bảy tám phần, ngươi làm thế có khác nào xúi ta lấy mạng ngươi càng sớm càng tốt. Hử!?
Và lão co chân đạp Đình Phương bật ngã ra phía sau :
- Chưa đâu, ngươi chưa dễ chết như ngươi đang mong muốn đâu. Ngươi chỉ được toại nguyện, chỉ được ta ban cho cái chết toàn thây khi nào ngươi chịu cung xưng tất cả những gì ta muốn ngươi cung xưng. Hừ!
Thái độ lão tỏ ra hung hăng chưa từng thấy. Lão chồm đến, chộp tay vào Đình Phương và vừa nâng cao vừa lay lắc thật mạnh :
- Nói mau, ngươi nhặt được di vật này ở đâu? Mọi di học khác còn lại là thế nào? Là ngươi đã phá hủy hay vẫn còn ẩn giấu ở nơi ngươi đã nhặt di vật này? Nói! Ngươi đã luyện qua Cửu Quỷ Diêm La công chưa? Bí kíp đó còn hay mất?
Nói!
Đình Phương bị bầm dập cả môi miệng, dẫu muốn thóa mạ, muốn mắng lão cũng không thể, nói chi đến việc mở miệng đáp lại hàng loạt câu tra vấn của lão.
Lão như cố tình không nhận ra điều đó, đã giận dữ quăng mạnh Đình Phương qua một bên, sau khi chờ mãi vẫn không nghe Đình Phương đáp lời :
- Ngươi đừng mong bướng bỉnh mãi đối với ta. Ngươi định làm thế là để ta động sát cơ và lấy mạng ngươi ư? Không dễ thế đâu. Vì ta đủ nhẫn nại, đủ thủ đoạn để buộc ngươi phải cung xưng. Và nếu cần ta vẫn đủ nhẫn tâm để ra tay hành hạ tiểu nha đầu, thử xem ngươi sẽ ương bướng được bao lâu.
Dứt lời, lão bỏ mặc Đình Phương nằm với nỗi đau vừa bị lão hành hạ, lão xoay người bỏ đi, theo một lối xuất nhập kỳ bí mà có lẽ chỉ có một mình lão là am hiểu cách khai mở.
Đình Phương cố gọi lão nhưng không được vì không thể thốt thành lời, đành tuyệt vọng nhìn theo cho đến khi lão đi mất hút.
...
Lúc lão quay lại, nếu lão đắc ý vì thấy Đình Phương vẫn đang đau đớn nằm nguyên vị thì Đình Phương lại thất kinh vì phát hiện lần này lão đến với một bộ y phục vấy máu trên tay.

Lão bật cười, ném bộ y phục nọ đến gần Đình Phương :
- Có lẽ ngươi nhận ra đây là y phục tiểu nha đầu vẫn mặc lúc được ngươi đưa đến đây? Nếu ngươi còn tỏ ra ương bướng, ha... ha..., thì vật lần sau ta mang đến sẽ là vật mà ngươi không bao giờ ngờ đến.
Đình Phương phải cố gắng mấy lượt mới có thể tự ngồi lên và sững sờ nhìn vào bộ y phục vấy máu :
- Lão đã... đã...
Lão lại ném cho Đình Phương một hoàn linh đan :
- Ta sẽ tạo cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Hoàn linh đan này sẽ giúp ngươi tạm thời quên đau đớn. Ngươi sẽ phát thoại một cách dễ dàng hơn.
Đình Phương nhăn mặt nhìn hoàn linh đan tuy chỉ cách một quãng gần nhưng lại không tài nào nhặt được :
- Ta... ta...
Lão cười đắc ý :
- Nếu lúc đầu ngươi chịu tỏ ra ngoan ngoãn như thế này thì ta đâu đến nỗi nặng tay nặng chân với ngươi? Yên tâm đi, chỉ khi ngươi dùng xong hoàn linh đan ắt sẽ thấy dễ chịu ngay.
Và lão đến gần, khom người tự nhặt hoàn linh đan và đặt tận tay Đình Phương.
Chợt :
- Lão trúng kế ta rồi. Hừ!
Đình Phương đảo tay và bất ngờ khóa luôn uyển mạch tay lão. Tiếp đó, Đình Phương dùng tay còn lại, nhét hoàn linh đan vào miệng lão :
- Linh đan của lão có lẽ để lão dùng sẽ tiện hơn. Phần ta e không có phúc được hưởng.
Phát hiện lão cố cưỡng lại và không muốn nuốt hoàn linh đan xuống khỏi miệng, Đình Phương quật cho lão một kình vào huyệt Phúc kết, gần bụng lão.
“Binh”
Bị trúng kình và bị đau, lão đành há to miệng, vô tình làm cho hoàn linh đan rơi tọt xuống nhanh hơn.
Đình Phương cười đắc ý :
- Có thế chứ!
Đang nói, Đình Phương vụt ngã ngửa vì bị lão vung mạnh tay hất ra.
Tiếp đó là tiếng lão quát :
- Chưa khôi phục được bao nhiêu công phu chân lực, ngươi tưởng có thể dễ uy hiếp ta sao? Hừ!
Có lẽ lão nói đúng vì lần này sau khi bị ngã ngửa, Đình Phương dù cố mãi vẫn không thể tự ngồi lên được.

Đình Phương đành nằm nguyên vị, thở dài nhìn lão :
- Sao lão biết ta chưa khôi phục bao nhiêu công phu chân lực?
Lão đang tự nhét vào miệng lão một hoàn linh đan khác và cẩn trọng đứng một chỗ nhìn Đình Phương :
- Ta vẫn ngấm ngầm dò xét, đâu thấy ngươi ngồi lên tọa công? Nằm và điều tức như ngươi thì liệu khôi phục bao nhiêu thành chân lực?
Đình Phương bật cười, và tiếc thay chỉ là những tiếng cười khào khào vô lực :
- Ta cũng nghĩ thế, nghĩ lão sẽ ngấm ngầm theo dõi. Ắt là lão chưa có dịp hành hạ Đoan Mộc Tuyết như lão đang mong muốn ta lo sợ?
Lão cười lạt :
- Ngươi ranh mãnh lắm. Nhưng lần sau không nhất thiết chỉ là giả vờ nữa đâu. Mà vì ngươi ả sẽ chịu đau đớn tột cùng.
Đình Phương bĩu môi :
- Ta nghĩ lão không dám. Trừ phi lão đã lấy được di học của Đảo chủ Hỏa Xà đảo như chủ nhân của lão ủy thác. Nhưng với nàng, hoặc giả lão dùng kế thì không biết thế nào, còn như dùng cực hình hoặc bức cung thì e khó đấy.
Lão phẫn nộ :
- Nếu thật sự ả có tính tình cương liệt đúng như ngươi nói, ta vẫn có cách bắt ả tự cung khai.
Đình Phương hất hàm :
- Cách gì? Nhưng nếu lão định uy hiếp nàng bằng cách đe dọa sẽ làm nhục nàng thì kết quả cũng không thay đổi.
Lão giật mình :
- Sao ngươi biết kết quả sẽ không thay đổi?
Đình Phương từ từ ngồi dậy :
- Nam nữ dù sao cũng hữu biệt. Có nhiều điều dù có biết có nghe nhưng không phải điều gì cũng tiện để nói ra thành lời. Tóm lại, Cao Đình Phương ta có thể đoan chắc là kết quả không đổi, hay gọi theo lão là nàng thật sự có tính tình cương liệt.
Lão cười lạt :
- Vậy kết quả sẽ ra sao nếu ta dùng sinh mạng ngươi đe dọa ả?
Đình Phương biến sắc :
- Lão...! Lão thật đê tiện. Tâm địa lão còn ác độc hơn lão Thu bội phần.
Lão cười thành tiếng :
- Không sai. Vì ta là hạng người luôn tuân thủ theo câu “Vô độc bất trượng phu” như lúc này chẳng hạn.
Đoạn lão bất ngờ lao ập vào Đình Phương :

- Ta không tin ngươi thật sự đã khôi phục công phu. Và ta muốn có minh chứng về điều đó. Đỡ.
“Bùng!”
Đình Phương bị quật ngã lông lốc, khiến lão thêm đắc ý cứ hùng hục lao vào :
- Hóa ra ta ngờ đúng. Ngươi chỉ lấy thực làm hư, lấy hư làm thực, cốt ý làm ta hoang mang mà thôi. Và tội của ngươi làm ta hao mất một hoàn Hư Tâm Thất đáng bị ta trừng trị. Đỡ này, trúng này, tội ngang bướng và ngông cuồng này.
Và mỗi lần lão gằn giọng là mỗi lần Đình Phương bị lão hoặc đạp ngã hoặc tung cước hất bay lông lốc, khiến khắp thân hình Đình Phương hầu như không còn chỗ nào lành lặn.
Lão chỉ ngừng hành hạ khi hung tánh được thỏa mãn. Lão hả hê nhìn Đình Phương đã bất thành nhân dạng :
- Ngươi sẽ chịu đựng như thế này mỗi ngày cho đến khi ta hoàn toàn khuất phục ngươi. Và ta có thừa thời gian, thừa nhẫn nại để chờ ngày đó đến. Hừ.
Và lão đã bỏ đi, lần này hầu như lão bỏ đi nhanh hơn lần trước, khiến Đình Phương cơ hồ sắp ngất lịm vẫn ngấm ngầm đắc ý với nhận định đó.
...
Màn đêm buông đầy và Đình Phương đang nửa mê nửa tỉnh vẫn bồn chồn lo lắng khi trong mơ hồ như chợt nghe có chuỗi thanh âm réo rắt bên tai.
Lúc lâu sau, khi Đình Phương mất dần hy vọng vì ngỡ chuỗi thanh âm nọ chỉ là do tưởng tượng hoặc do bản thân quá bị ám ảnh nên tự nghĩ ra thì giữa bóng đêm yên tĩnh bỗng vang lên một tiếng động thật khẽ.
“Cạch”
Đình Phương giật mình nhưng vẫn cố bắt mình phải nằm yên và chờ đợi trong phập phồng lo sợ.
Và...
- Cao thiếu hiệp?
Đình Phương vội ngồi bật dậy. Nhưng khi há miệng toan đáp, Đình Phương chỉ có thể bật lên tiếng kêu rên :
- Ối...
Thanh âm lúc nãy nếu đã khẽ thì lúc này khi có một bóng đen nhẹ nhàng tiến lại gần Đình Phương thì thanh âm càng khẽ hơn, chỉ là chuỗi thì thào nhẹ đường tơ :
- Cao thiếu hiệp đã bị trúng thương? Liệu có thể tự đi được không?

Đình Phương nhăn nhó, miệng thở dốc từng hồi :
- Phiền lão... giúp cho...! Hừ... Hừ...
Bóng đen nọ vội lùi lại. Sau đó, chỉ ném cho Đình Phương mỗi một câu ngắn ngủn là bóng đen bỏ đi mất :
- Nếu là vậy..., chờ đã!
Bất đắc dĩ Đình Phương không thể không chờ. Nhưng càng chờ thì niềm hy vọng càng vơi dần, sau cùng là Đình Phương hoàn toàn mất hy vọng, đành ngã vật ra, thở dốc từng hồi và chìm vào mê lịm.
...
Đình Phương chợt tỉnh lại khi nghe có tiếng kêu nửa kinh ngạc nửa vui mừng :
- Úy! Y tỉnh rồi!?
Đình Phương mở vụt mắt, vui mừng phát hiện cảnh quang xung quanh đầy cây cối xanh tươi với một bầu trời xanh ngắt đầy sức sống và hiện diện bên cạnh Đình Phương là hai nhân vật một nam nhân tuổi đã quá trung niên nhưng mặt mày thì hớn hở, thiếu hẳn vẻ nghiêm nghị đứng đắn đáng lý cần phải có của người đã cao niên. Cạnh đó là một nữ lang tuổi chỉ chừng đôi chín, đẹp thì có đẹp nhưng ngay lúc này thì vì mang vẻ mặt u buồn và sầu thảm nên độ tươi mơn mởn cần phải có lại thiếu vắng đi, khiến dung diện nữ lang kém phần mỹ miều.
Đình Phương chồm người ngồi dậy, lên tiếng với nam nhân :
- Tại hạ ngỡ lão Cầm không bao giờ quay lại nữa?
Nam nhân cười hề hề :
- Mọi người vẫn bảo, Giang hồ Lục quái dù có nói gì, hứa gì thì cũng đừng nên tin. Riêng Cầm Quái này thì không giống vậy, nhất là khi đã hứa với Cao thiếu hiệp người đã có ân cứu tử đối với Cầm Quái ta.
Đình Phương đảo mục quang qua nhìn nữ lang :
- Vậy cớ sao đêm qua Tào Cần tỷ và lão Cầm cố tình để tại hạ chờ quá lâu?
Nữ lang cười buồn :
- Là đêm trước chứ chẳng phải đêm qua. Và trước sau Cao thiếu hiệp đã hôn mê hết một đêm với một ngày.
Đình Phương giật mình và chợt nhận ra khắp người đầy những cao dán hoặc đắp :
- Ai đã chăm sóc các vết thương cho tại hạ? Tình trạng tại hạ thế nào?
Lão Cầm Quái lại cười hề hề :
- Đương nhiên ngoài Cầm Quái này thì ở đây còn ai khác trổ tài diệu

thủ hồi sinh giúp Cao thiếu hiệp. Yên tâm đi, cách chữa trị thì từ lâu ta đã lẻn học từ Quái Y, y thuật của y thì độc nhất vô nhị. Còn phương dược để đắp thì tự tay lão Thiên giao cho, nhất định chỉ trong nay mai là Cao thiếu hiệp sẽ hoàn toàn hồi phục.
Đình Phương cau mày :
- Lão Cầm làm thế nào để buộc lão Thiên chịu giao Phương dược?
Cầm Quái xuề xòa xoa hai tay vào nhau :
- Cũng là nhờ may mắn thôi. Vì đêm đó, lúc bảo Cao thiếu hiệp chờ là ta có ý sẽ đi đánh cắp Vạn Niên Linh Chi Thảo của lão Thiên. Vậy là thần đưa lối quỷ đưa đường như thế nào không biết ta lại đi nhầm vào thư phòng của lão. Không ngờ lại bắt gặp lão đang khốn khổ ở đó. Lão cứ luôn miệng hết thở ra lại than dài với tâm thần cứ luôn bức bối hoang mang như thể lão sắp chết đến nơi vậy.
Và lão Cầm chợt lấy từ trong người ra một đoạn sáo, chỉ ngắn độ gang tay.
Vừa huơ huơ trên tay lão Cầm vừa nói tiếp :
- Tuy chưa hiểu vì sao lão Thiên lại lâm cảnh hoảng loạn này tấu cho lão nghe một đoản khúc Thanh Tâm. Chờ đến lúc lão có phần nào hòa dịu ta liền ngưng thổi.
Đình Phương vỡ lẽ :
- Và lão Cầm nhân đó bắt bí lão buộc lão, buộc lão phải giao phương dược?
Cầm Quái cười đắc ý :
- Kỳ thực vừa nhìn thấy ta lão đã nổi hung. Nhưng sau đó vì thấy khúc Thanh tâm tỏ ra có hiệu quả chính lão đã nguyện ý trao đổi với ta. Vậy là ta vừa có phương dược vừa có người, đổi lại lão Thiên được ta tấu thêm cho nghe một đoản khúc khác, gọi là Tâm Ma Thanh Nhàn Khúc.
Đình Phương hoài nghi nhìn lão Cầm :
- Đang là khúc Thanh Tâm sao lại đổi qua Tâm Ma Thanh Nhàn Khúc?
Lão nháy mắt :
- Đấy là chỗ lợi hại của Cầm Quái này. Có như thế mới ngăn ngừa cho lão Thiên đừng vờ vĩnh, giao nhầm phương dược giả.
Đình Phương chỉ hiểu một cách mơ hồ :
- Phải chăng khi nghe Khúc Ma Tâm, nhất nhất việc gì lão Thiên cũng ngoan ngoãn nghe theo?
Cầm Quái gật đầu và đáp nửa thật nửa đùa :
- Lão không ngoan ngoãn mà được sao? Còn có thể nói sau này ta bảo gì lão phải nghe nấy, đố dám trái lời.

Chợt Đình Phương quay qua nhìn Tào Cần tỷ :
- Sao thấy Tào Cần tỷ không được vui?
Nữ lang gắng gượng cười :
- Tào Cần vui sao được một khi thấy Cao thiếu hiệp chưa thật sự khôi phục?
Đình Phương động tâm :
- Chẳng phải lão Cầm vừa nói chỉ nội nay mai là tại hạ khôi phục sao? Hoặc giả thương thế của tại hạ sắp có chuyển biến bất lợi?
Tào Cần thở dài :
- Có bất lợi hay không e phải chờ đến giờ Ngọ hôm nay mới minh bạch.
Đình Phương kinh nghi :
- Giờ ngọ? Phải chăng bản thân tại hạ thật sự không đủ năng lực tự hóa giải độc chất của Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng?
Lão Cầm Quái đột ngột xen vào :
- Có hay không có năng lực điều cốt yếu là Cao thiếu hiệp phải nói thật, là đã luyện hay chưa luyện Cửu Quỷ Diêm La công?
Đình Phương nhìn lão?
- Hai chuyện này lẽ nào có liên quan? Lão Cầm cần biết rõ để làm gì?
Lão bảo :
- Đương nhiên phải có liên quan. Không những thế mà còn liên quan đến sinh mệnh của Cao thiếu hiệp nữa.
Đình Phương liền thở dài :
- Nếu là vậy, có, tại hạ đã luyện. Sao nào?
Tào Cần giật mình :
- Liệu Cao thiếu hiệp đã luyện đến tầng thứ mấy? Điều này rất nghiêm trọng.
Đình Phương tiết lộ :
- Tại hạ luyện được sáu tầng.
Tào Cần nửa vui mừng nửa kinh ngạc, nửa lo lắng tột cùng :
- Những sáu tầng thật sao? Nhờ vào đâu Cao thiếu hiệp đạt thành tựu nhanh đến vậy? Nhưng càng nhanh thì càng nguy hiểm.
Đình Phương cười lạnh :
- Nguy hiểm như thế nào? Dường như tại hạ đã chờ mãi một lời giải thích mà vẫn chưa được nghe. Lão Cầm giải thích đi, và đừng cười mãi như thế.
Lão liếc nhìn Tào Cần :
- Lúc nãy nếu ta nói Cao thiếu hiệp sẽ sớm khôi phục thì chỉ đúng về phần ngoại thương do lão Thiên gây ra. Còn về Độc chưởng thì vì

Cao thiếu hiệp đã luyện Cửu Quỷ Diêm La công, lại luyện đến tầng thứ sáu trong bát đại kinh đều khai mở nên làm cho độc chất lan tỏa thẩm nhập nhanh hơn. Và điều này cũng làm cho máu huyết có tính hóa giải Bách độc của Thiếu hiệp vô tình trở nên mất hiệu quả. Nếu chúng ta không sớm lo liệu cách hóa giải độc chất, e chỉ ba ngày nữa là nhiều, sau sáu lần bị hành hạ vào mỗi giờ Tý - Ngọ thiếu hiệp sẽ...
Đình Phương xua tay ngắt lời :
- Lo liệu như thế nào? Tại hạ tin chắc nhị vị đã có sẵn chủ trương, xin chịu khó nói ngay cho.
Lão cầm lại liếc nhìn Tào Cần :
- Cách thì tuy có nhưng chỉ e Cao thiếu hiệp lại khước từ như lần nào.
Đình Phương vụt hừ mũi :
- Quả nhiên tại hạ đoán không lầm, nhị vị đâu dễ từ bỏ ý định đã có lần cầu khẩn tại hạ nhận lời. Chính vì lẽ đó nhị vị vẫn cứ quẩn quanh Thiên Thượng Đảnh?
Và khi nghe tại hạ dùng Thiên Lý Tống Âm cầu viện thì nội nhật trong đêm nhị vị đã xuất hiện ngay đúng không?
Lần này đến lượt Tào Cần đáp :
- Ngoài điều Cao thiếu hiệp vừa nói ra, Tào Cần này cà Cầm Quái cũng còn vì muốn báo đáp ân cứu tử của Cao thiếu hiệp. Vả lại mọi việc sau này dù định đoạt thế nào cũng là tùy vào lệnh dụ của Cao thiếu hiệp. Thiết nghĩ Cao thiếu hiệp làm như thế cũng không có gì sai so với đạo nghĩa giang hồ.
Đình Phương chợt gật đầu :
- Nhị vị bất tất biện luận và khuyên giải nữa. Vì trước lúc có quyết định dùng Thiên Lý Tống Âm gọi nhị vị, tại hạ cũng đã có sẵn chủ trương lập trường.
Lão Cầm bồn chồn nôn nóng, vô tình bỏ quên thói luôn cười hề hề của lão :
- Cao thiếu hiệp đã có chủ trương thế nào?
Đình Phương chợt xòe tay nhìn lão :
- Trước khi nghe rõ chủ trương của tại hạ, phiền lão Cầm giao vật đó cho tại hạ.
Lão giật nãy người :
- Cao thiếu hiệp muốn ám chỉ vật gì?
Đình Phương cười nhẹ :
- Vạn Niên Linh Chi Thảo.
Lão giãy nãy :
- Đó là vật của lão Thiên, sao Cao thiếu hiệp nhè ta mà hỏi...?

Đình Phương bĩu môi :
- Đã vào chuồng ai lại không thuận tay dắt theo con dê lúc quay ra. Thiết nghĩ người như lão Cầm ắt không phải ngoại lệ?
Lão nhăn mặt :
- Nhưng vị tất Vạn Niên Linh Chi Thảo lại tỏ ra hữu ích cho Cao thiếu hiệp lúc này?
Đình Phương gật đầu :
- Đương nhiên với tình trạng tại hạ lúc này nếu muốn dùng Vạn Niên Linh Chi Thảo để hóa giải độc chất là quá muộn. Nhưng tại hạ lại cần cho một việc khác.
Tào Cần hoài nghi :
- Là Cao thiếu hiệp cần cho Đoan Mộc cô nương?
Đình Phương lắc đầu :
- Phần nàng thì ổn rồi, vì đã được lão Thiên có dụng ý nên đã ban cho nàng một mẩu nhỏ. Tại hạ cần là cần cho tại hạ.
Lão Cầm đành giao một cái tráp nhỏ cho Đình Phương.
- Cao thiếu hiệp vì sao lại cần?
Đình Phương nhận cái tráp, mở ra :
- Vì không phải chỉ có một mình tại hạ định cùng nhị vị đến nơi cần đến, trái lại đã có thêm nhân vật thứ hai, được lão Thiên kính cẩn gọi là chủ nhân.
Lão Cầm giật mình :
- Lão Thiên còn có chủ nhân sao? Điều này chưa từng nghe bao giờ.
Đình Phương bẻ nửa nhánh Vạn Niên Linh Chi Thảo và cho vào miệng :
- Bản lãnh của lão nếu đã thế ắt hẳn bản lãnh của chủ nhân lão phải cao minh hơn thập bội. Vậy là suy cho cùng, không những tại hạ cần sớm khôi phục công phu mà còn cần có thân thủ cao minh hơn, nếu được hai tầng nữa thì tốt, chỉ là để đối phó với nhân vật thần bí nọ.
Tào Cần lần đầu tiên tươi cười :
- Cuối cùng Cao thiếu hiệp cũng bị lời lẽ của Tào Cần thuyết phục, chấp thuận việc...
Đình Phương xua tay :
- Nhưng tại hạ vẫn có thể thay đổi ý định bất kỳ lúc nào nếu mọi chủ trương sau này của tại hạ không được nhị vị tuân thủ.
Lão Cầm gật đầu liền một lúc mấy lượt :
- Dĩ nhiên đều là do Cao thiếu hiệp định đoạt. Vì bản thân ta cũng đâu thích mang mãi chữ Quái cho đến tận lúc chết? Mà làm sao chủ nhân của lão Thiên có thể vào được chỗ chúng ta định vào?
Đình Phương thở dài :

- Lão Thiên đã tình cờ chiếm mất mảnh kim thiết do Độc Cước Quỷ lưu lại từ tay tài hạ. Và trên đó có khắc gi khẩu quyết luyện thân Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ. Đó là điều tại hạ không thể không lo.
Tào Cần bật kêu :
- Hóa ra vì lo Linh Âm giáo sẽ do kẻ có dã tâm khống chế và thao túng nên Cao thiếu hiệp buộc phải đổi ý, ưng thuận cho sự thuyết phục của Tào Cần tỷ và lão Cầm?
Đình Phương mỉm cười :
- Nói ra tất nhị vị tin. Kỳ thực tại hạ vì có chủ ý này nên mới sẵn lòng ra tay cứu tử nhị vị. Và càng về sau tại hạ càng nhận thấy là không thể không thuận theo ý này. Hy vọng nhị vị không nghĩ tại hạ là người sính thủ đoạn, đến lúc nhị vị lâm nguy đến thập tử nhất sinh vẫn có sự toan tính.
Lão Cầm thán phục :
- Chốn giang hồ đầy những kẻ tâm cơ thủ đoạn, nếu Cao thiếu hiệp vụng tính e sau này khó lòng phục chúng. Ta và Tào Cần nào dám phiền trách.
Đình Phương gật đầu :
- Nhị vị có trách cũng không sao. Vì sau này nhị vị còn phiền trách nhiều hơn. Nào chúng ta lên đường được rồi. Tại hạ ngại nhất là đêm dài lắm mộng, phiền nhị vị đưa đường cho.

Cửu Âm Giáo

Hồi 18
Khúc Chiêu Hồn phùng ngộ khắc tinh

- Kẻ nào?
Đình Phương chỉ kịp quát to như thế mà thôi. Còn Cầm Quái thì vừa nghe động đã tung người lao đi, như trường tiễn đã nằm sẵn trên dây cung chỉ việc buông tay là phát xạ.
Phản ứng vừa nhanh vừa thần tốc của lão Cầm làm Đình Phương ngấm ngầm thán phục, cũng tự thẹn với lòng là thân thủ tuy cao minh hơn nhưng mức độ phản ứng thì kém xa lão Cầm một bậc.
Và chỉ một thoáng là lão Cầm đã quay lại với một nhân vật bị lão xách trên tay.
Lão ném kẻ đó xuống trước mặt Đình Phương :
- Y bảo y chỉ là người đưa tin. nhưng đưa tin hộ cho ai thì y không

chịu thổ lộ.
Đình Phương hết nhìn kẻ đó lại ngước nhìn lão Cầm :
- Lão ám chỉ kẻ Thiết Phiến Thủ thư sinh tìm đến đưa tin chính là tại hạ?
Lão Cầm ngạc nhiên :
- Cao thiếu hiệp cũng biết y là Thiết Phiến Thủ thư sinh? Sao bảo kiến văn của Cao thiếu hiệp về các nhân vật giang hồ là rất kém?
Đình Phương mỉm cười nhìn Thiết Phiến Thủ thư sinh :
- Chẳng qua tại hạ và vị nhân huynh đây có chạm mặt một lần. Thật không ngờ chúng ta lại sớm tái ngộ. Ắt hẳn nhân vật sai phái nhân huynh tìm tại hạ tuyệt đối không thể là mụ Quái bà Bạch Phát Tạ Kim Liên?
- Sao ngươi đoán biết kẻ sai phái ta không là mụ Quái bà? Và thật không ngờ lần gặp này ngươi đã thay đổi, không giống như những gì ta nghe nói về ngươi?
Đình Phương phá lên cười :
- Nhân huynh nghe nói về tại hạ như thế nào? Hai chữ thay đổi có phải muốn ám chỉ tại hạ hiện đi chung đường với một trong Giang hồ Lục quái với ác danh vang dội võ lâm?
Y toan đáp thì nghe Cầm Quái gầm vang :
- Ta khuyên ngươi nói năng nên lựa lời. Vì đến ta còn phải gọi Cao thiếu hiệp bằng những ngôn từ tôn trọng, ngươi có tư cách gì để loạn xưng loạn hô. Hử?
Y nuốt câu toan nói lại và nhẫn nhục thở dài :
- Nếu là vậy, Thiết Phiến mỗ cũng chẳng muốn phí lời, có người nhờ mỗ giao tận tay Cao thiếu hiệp một mật hàm.
Lão Cầm lướt đến :
- Mật hàm đâu? Sao còn chưa giao ra?
Y cười lạt :
- Đã bảo là mật hàm thì mỗ nào dám tùy tiện giao ra, nhất là không đúng đối tượng? Lão nên thôi ngay thái độ hung hăng của lão, bằng không mật hàm ắt bị hủy cùng một lúc với sinh mạng mỗ bị lão cố ý hủy đi.
Đình Phương cau mày :
- Ý nhân huynh muốn nói mật hàm là khẩu truyền, không hề có văn thư hay tự dạng?
Lần đầu tiên, Thiết Phiến Thủ thư sinh tỏ vẻ thán phục Đình Phương :
- Người giao phó từng tán dương, à không, là Cao thiếu hiệp thông minh hơn người. Bây giờ mỗ mới biết đó là lời nói thật.

Lão Cầm gắt :
- Người giao phó ngươi dặn ngươi nói những gì thì nói phứt ra cho xong. Cao thiếu hiệp thông minh hay không cũng không vì lời tán hươu tán vượn của ngươi mà thay đổi khác đi. Thế nào? Nói hay không nói?
Thiết Phiến Thủ thư sinh vẫn nhìn mặt Đình Phương :
- Người đó còn cẩn trọng, sợ mỗ tìm đến nhầm người nên có thêm một lời căn dăn.
Đình Phương cố nhẫn nại :
- Nói đi.
Y bảo :
- Là thiếu hiệp phải minh chứng thân phận, cho biết Thiếu hiệp đúng là Cao Đình Phương.
Lão Cầm bật quát :
- Hoang đường. Chính ngươi khi nãy còn thừa nhận là đã từng gặp Cao thiếu hiệp một lần. Thiết nghĩ vậy là quá đủ, cần gì phải minh chứng thân phận? Trừ phi đây là trò đùa của ngươi, cũng chính là đùa với chính sinh mạng của ngươi.
Thái độ của Cầm Quái làm Thiết Phiến Thủ thư sinh sợ hãi thấy rõ. Tuy vậy, y ngoài việc nơm nớp đề phòng lão Cầm xuất kỳ bất ý hạ thủ thì y vẫn cứ nhìn Đình Phương bằng vẻ thách thức và chờ đợi.
Phát hiện thần thái của y, Đình Phương lạnh lùng nhìn lão Cầm :
- Tại hạ có thể tự lo liệu, lão Cầm hà tất xen vào.
Lão Cầm bất bình :
- Nhưng rõ ràng là y cố tình hý lộng. Cao thiếu hiệp chỉ cần giao y cho ta, đoán chắc y không thể kín miệng lâu hơn.
Thiết Phiến Thủ thư sinh không thể không nhìn Đình Phương và lộ vẻ kinh ngạc tột cùng khi y được tận mắt mục kích cảnh Đình Phương dám lớn tiếng với lão Cầm. Y nghe Đình Phương gắt :
- Không nhất thiết việc gì cũng dùng thủ đoạn đối phó. Huống chi đây là việc dường như chỉ liên quan đến một mình tại hạ. Mong lão Cầm phân biệt rõ điều này.
Lão Cầm càu nhàu :
- Thế nhỡ đây là gian kế nhằm trì hoãn thời gian của cả ba chúng ta thì sao? Chúng ta sẽ bị chậm cước trình và việc không đến được nơi cần đến nếu Cao thiếu hiệp không cho là quan trọng thì việc sinh mạng của thiếu hiệp vì thế bị hệ lụy liệu có đáng gọi là quan trọng không?
Tào Cần thủy chung cho đến tận lúc này mới lần đầu lên tiếng, phụ họa theo lão Cầm :

- Cũng không thể bảo lời của lão Cầm là không đúng. Tào Cần ta chỉ xin Cao thiếu hiệp chớ vì khinh suất mà hỏng việc.
Đình Phương gật đầu và quay lại với Thiết Phiến Thủ thư sinh :
- Ắt hẳn nhân huynh đã nghe những gì do nhị vị đây vừa đề cập. Vậy đừng phiền trách nếu tại hạ buộc phải hỏi nhân huynh một câu. Ai là người giao phó, bảo nhân huynh tìm tại hạ?
Thiết Phiến Thủ thư sinh lắc đầu :
- Nhân vật đó không xưng danh nên...
Đình Phương liền ngắt lời :
- Thế còn nhân dạng? Hoặc chí ít phải có một dấu hiệu, một danh xưng nào đó đủ cho tại hạ biết đấy là nhân vật chỉ vì thiện ý hay hảo ý khi tìm tại hạ. Có hay không?
Lần này thì Thiết Phiến Thủ thư sinh gật đầu :
- Nhân vật đó có dặn, nói thế này là Cao thiếu hiệp hiểu, đấy là người từng có ân giải nguy cho ý trung nhân của thiếu hiệp.
Đình Phương giật mình :
- Quả nhiên là có một nhân vật như thế này. Được rồi, vậy nhân vật đó muốn tại hạ tự minh chứng thân phận như thế nào?
Tào Cần vì là nữ nhân nên dĩ nhiên có tính hiếu kỳ đến tò mò :
- Ai là ý trung nhân của thiếu hiệp? Và ai là ân nhân đã giải nguy cho nàng ta?
Đình Phương thở dài :
- Nàng là Đoan Mộc Tuyết. Còn người đã cứu nguy ư? Tại hạ chỉ nghe Đoan Mộc Tuyết nói thế nào biết thế ấy. Kỳ thực tại hạ vẫn nghĩ là nàng nói mê, vì lúc đó kể như nàng đã sắp hôn mê thật rồi. Tại hạ không ngờ chuyện có người cứu nguy lại là thật.
Lão Cầm hậm hực, nói như quát với Thiết Phiến Thủ thư sinh :
- Thân phận của Cao thiếu hiệp đã có ta và Tào Cần cô nương đây làm chứng. Liệu như thế đủ chưa?
Y lắc đầu :
- Yêu sách của nhân vật nọ là muốn Cao thiếu hiệp tự chứng minh thân phận, mỗ đành phải tuân thủ thôi.
Lão Cầm cười lạnh :
- Rõ ràng ngươi đang muốn gây khó khăn cho Cao thiếu hiệp, kể cả ta. Phải chăng ngươi có khá nhiều sinh mạng, có mất một cũng không hề hấn gì ngươi?
Dứt lời lão vừa xăm xăm tiến lại, vừa nâng cao hữu thủ chỉ muốn lấy mạng y ngay lập tức.
Chợt Đình Phương kêu :
- Chờ đã.

Và Đình Phương nheo mắt nhìn Thiết Phiến Thủ thư sinh :
- Dù biết rõ tính dang của tại hạ là Cao Đình Phương nhưng vì muốn tuân thủ lời của người đã giao phó nên nhân huynh bảo tại hạ phải tự minh chứng thân phận?
Thiết Phiến Thủ thư sinh đã sợ lắm rồi trước sắc mặt và thái độ hung hãn của lão Cầm nên dường như y chỉ mong muốn sao cho việc này mau chóng trôi qua, mau chóng kết thúc. Do vậy, y vội gật đầu :
- Thiếu hiệp chịu hiểu và cảm thông cho mỗ vậy là tốt.
Đình Phương cười mơ hồ :
- Kẻ cả có người khác làm chứng cũng không được?
Y gật :
- Không được.
Đình Phương dần cười rõ nét hơn :
- Nghĩa là tại hạ phải chứng minh bằng một hành động nào đó mà ngoài tại hạ thì bất luận là ai cũng không thể hoặc không đủ năng lực làm theo?
Y ngập ngừng :
- Có lẽ phải như thế thôi.
Đình Phương cười và đột ngột hỏi y :
- Nhân huynh từng bị mụ Quái bà hạ độc và chỉ giao cho ba hoàn linh đan tạm giải? Có lẽ chất độc đó sắp đến kỳ phát tác?
Y trợn to hai mắt nhìn Đình Phương :
- Ngươi có thể giải chất độc giúp ta?
Lão Cầm phá lên cười, vì thế lão quên bắt tội Thiết Phiến Thủ thư sinh vừa dám loạn xưng hô với Đình Phương. Lão bảo :
- Vậy là có cách minh chứng thân phận rồi. Vì trên đời này còn ai ngoài Cao thiếu hiệp là có tấm thân vạn độc bất xâm. Ha... ha...
Thiết Phiến Thủ thư sinh bàng hoàng :
- Thật sự có chuyện này sao? Thảo nào nhân vật nọ bảo...
Đình Phương sinh nghi :
- Bảo sao?
Y đỏ mặt :
- Bảo mỗ nếu muốn tiếp tục sống để hưởng hết tuổi thọ trời ban thì nên nghe lời y, phải thay y đi tìm Cao thiếu hiệp, mỗ đâu ngờ là y muốn ám chỉ chuyện thiếu hiệp là nhân vật độc nhất có tấm thân vạn độc bất xâm, lại có thể giúp mỗ hóa giải chất độc đã bị mụ Quái bà độc ác hạ thủ?
Đình Phương gật gù :
- Nhất định là y muốn ám chỉ điều này qua việc buộc tại hạ phải tự minh chứng thân phận. Nếu tại hạ thực hiện xong yêu sách này, liệu

có còn thêm yêu sách nào khác không?
Y lắc đầu :
- Không!
Lão Cầm gằn giọng :
- Ta lại mong ngươi đáp là có. Thử xem ta có đập nát đầu ngươi ra không cho biết. Hừ.
Đình Phương thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm :
- Thôi được, tại hạ sẽ giúp nhân huynh giải độc. Miễn nhân huynh đứng gớm hoặc chê máu huyết tại hạ là tanh hôi.
Dứt lời, Đình Phương lấy tay này tự rạch vào tay kia một vệt rướm máu, đoạn tiến lại gần Thiết Phiến Thủ thư sinh.
Y chợt hiểu, máu huyết của Đình Phương ắt có tính khắc chế bách độc. Y há to miệng chờ sẵn.
Tào Cần cũng dịch chân tiến lại gần :
- Cao thiếu hiệp cũng nên đề phòng gian kế.
Lão Cầm thì cười lạnh :
- Y dù có mười mạng cũng không dám giở trò.
Phần Đình Phương thì chợt có tâm trạng nôn nao lạ, khiến lỡ tay làm rơi ra ngoài vài giọt máu quý báu.
Đến khi cho nhỏ đúng vào miệng Thiết Phiến Thủ thư sinh, toàn thân Đình Phương chợt run bắn lên, sau đó khựng người lại như vừa gặp điều gì bất ổn.
Tào Cần lo lắng kêu :
- Cao thiếu hiệp.
Riêng Thiết Phiến Thủ thư sinh thì bất ngờ tung người lao vọt đi.
“Vút”
Lão Cầm vì luôn trong tư thế sẵn sàng phản ứng nên vừa gầm vừa lao theo Thiết Phiến Thủ thư sinh :
- Ngươi dám giở trò ư? Vậy là ngươi muốn chết. Đứng lại!
“Vút”
Tiếng lão gầm làm Đình Phương bừng tỉnh kịp lúc. Và Đình Phương thất thanh gọi với theo cả hai :
- Lão Cầm đừng đuổi theo y! Còn Thiết Phiến Thủ thư sinh nhân huynh xin hãy cho tại hạ biết rõ địa điểm. Ở đâu?
Lão Cầm dừng lại và kinh ngạc khi nghe có tiếng Thiết Phiến Thủ thư sinh hồi đáp câu hỏi không đầu không đuôi, không ngọn không nguồn của Đình Phương :
- Hãy đến nơi đã từng gặp Sắc - Y Nhị quái!
Đình Phương lập tức quay người lao đi, đến một lời giải thích hoặc cáo biệt với Tào Cần và lão Cầm cũng không kịp nói.

Tào Cần vừa lao theo vừa hỏi :
- Cao thiếu hiệp định đi đâu?
Đình Phương đành đáp lời :
- Là nơi tại hạ tuy có đến nhưng không rõ phải gọi như thế nào.
Lão Cầm cũng vội lao theo :
- Vậy còn việc kia thì sao? Kể cả sinh mạng của thiếu hiệp nữa?
Đình Phương đi xa dần, chỉ còn là những thanh âm mơ hồ vọng lại :
- Tại hạ bất cần, kể cả sinh mạng cũng bất cần. Tại hạ phải cứu nàng. Tại hạ không thể bỏ mặc nàng. Không... thể... bỏ... mặc... nàng.
Tào Cần và lão Cầm thất vọng dừng lại, vì biết đã vô phương thế đuổi theo Đình Phương. Họ hỏi nhau và tự đáp lời nhau :
- Nàng ở đây là ai?
- Là Đoan Mộc Tuyết ư?
- Sao lại cứu nàng?
- Không lẽ đây là kế của lão Thiên để dẫn dụ y quay lại?
- Không được. Bọn ta không thể để y đi một mình.
- Nhưng liệu còn kịp không?
- Không kịp cũng phải kịp. Đi!
- Ừ, đi!
Họ cũng lao đi.
Nhưng được một lúc họ nhận ra rằng phương hướng của Đình Phương hoàn toàn không trùng với hướng dẫn đến chỗ của lão Thiên.
Họ dừng lại - Đình Phương rốt cuộc định đi về đâu?
Đang hoang mang bất chợt lão Cầm giương mắt nhìn Tào Cần :
- Ta nghĩ ra rồi, nhất định gã Thiên Thủ đã nhân cơ hội được Cao thiếu hiệp giải độc, ngấm ngầm báo luôn tin gì đó và cố tình giấu không cho chúng ta nghe.
Tào Cần cô nương lúc đó đứng khá gần, hãy cố nhớ xem, liệu có nghe gã nói gì không?
Tào Cần nhíu mày nhăn mặt, được một lúc mới nói :
- Tào Cần không dám quả quyết, dường như có loáng thoáng nghe một câu đại loại thế này “Phụng bị trúng tên”.
Lão Cầm cau mặt :
- Ý nghĩa của câu này đã rõ. Nếu cộng thêm câu Cao thiếu hiệp vừa nói thì hiển nhiên đang có một nữ nhân tên là Phụng vì lâm nạn nên cần Cao thiếu hiệp đến ứng cứu gấp. Nhưng nữ nhân tên Phụng đó là ai?
Tào Cần cười gượng :

- Lão cứ tự suy đoán một mình. Vì đối với Tào Cần những gì liên quan đến Cao thiếu hiệp Tào Cần này biết rất ít. Huống chi Cao thiếu hiệp dù gì cũng là nhân vật có nghi biểu bất phàm, đâu thể thiếu những hồng nhan tri kỷ, làm sao biết ai trong số họ là người có tên Phụng?
Lão Cầm nhăn nhăn nhó nhó, cứ lẩm nhẩm mãi một câu :
- Phụng? Nữ nhân nào có tên là Phụng đây? Ai đây? Ai đây?
Đoạn lão giẫm chân vẻ tức bực :
- Ta thật xuẩn ngốc. Cần gì suy đoán cho phí công. Cứ bắt gã Thiên Thủ là rõ. Hừ.
Vì đã có chủ ý nên lão hất hàm bảo Tào Cần :
- Chúng ta không thể để đại sự sắp thành lại bị gián đoạn, nhất là có liên quan đến sinh mạng Cao thiếu hiệp. Ta có ý này, Tào Cần cô nương nếu muốn cứ tùy tiện đuổi theo hướng của Cao thiếu hiệp, chờ sau khi gặp gã Thiên Thủ, ta sẽ tức tốc quay lại tìm. Thế nào?
Tào Cần như là người lúc nào cũng tỏ ra miễn cưỡng :
- Như vậy cũng được. Vì dù sao Tào Cần cũng là người chỉ mới bôn tẩu giang hồ, dẫu có chủ ý riêng vẫn không giám tin đó là chủ ý đúng. Mọi việc cứ do lão Cầm sắp đặt là ổn.
Lão Cầm gật đầu :
- Tào Cần cô nương yên tâm, mọi việc cứ giao phó cho ta. Vì ta tự biết phải làm gì để lệnh sư dù ở chốn cửu tuyền cũng mãn nguyện. Thôi, ta đi trước một bước đây. Hẹn gặp lại.
Lão bỏ đi thì Tào Cần cũng đi. Họ đi thành hai hướng cách biệt. Nhưng Tào Cần thì dường như không biết lão Cầm đã lẻn quay lại. Và lão chỉ tỏ ra yên tâm khi thấy Tào Cần vẫn thật sự đi theo hướng lão chỉ định, không một dấu hiệu nào cho thấy ở Tào Cần có thái độ phân vân lưỡng lự. Chỉ đến lúc đó lão mới chịu rời đi, theo hướng lão đã nói với Tào Cần.
* * * * *
Đối phương vừa thi triển khinh công vừa đảo mắt nhìn khắp nơi. Nếu không nhìn vào bầu trời đêm thì đối phương cũng nhìn quanh quất hai bên tả hữu.
Và khi cảm thấy đã đến lúc, đối phương vội phóng người lao vào một ngôi sơn miếu vừa thoạt nhìn thấy.
Bóng đêm đen không thể ngăn cản đôi mục quang lúc nào cũng toát ra những tia mục lực tinh tường của đối phương. Vì thế, lúc phát hiện ngôi sơn miếu mang nhiều dấu ấn tàn phá của thời gian, là cảnh hoang phế của một nơi đã lâu không người chăm sóc, thì đối phương thay vì lo sợ lại lấy đó làm mừng.

Nhưng để cẩn trọng hơn, Đình Phương một lần nữa đưa mắt dò xét khắp nơi bên trong ngôi sơn miếu. Chỉ đến khi không phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào khả nghi, Đình Phương mới thật sự yên tâm, tiến vào một góc khuất và đặt mình ngồi xuống.
Đình Phương tiến hành tọa công, chuẩn bị đương đầu với điều sắp xảy ra.
Thời gian dù trôi chậm nhưng chuyện phải đến vẫn cứ đến.
Những ngọn gió đêm vẫn lào xào thổi đến mang theo đủ loại tiếng động mà bất kỳ ngọn gió nào một khi đã xuất hiện và đi xuyên qua vạn vật đều phải tạo ra và mang theo.
Cánh cổng cũ kỹ đã rệu rã của ngôi sơn miếu vẫn cứ cọt cà kẹt cọt kẹt kêu rên mỗi khi bị ngọn gió thổi qua.
Những lá cây khô mục vô tình nằm phơi mình trên nóc miếu thì thi thoảng lại đổ xuống như bị ngọn gió thổi quét qua.
Bụi phủ khắp trong miếu, nhện bám tơ giăng ở mọi góc khuất của miếu cũng bị từng cơn gió tác động làm lắc lay, dịch chuyển.
Có lẽ vì thế nên khắp người Đình Phương cũng thi thoảng chuyển rung, đôi khi còn bật lên những tiếng rên ư ử...
Gió đêm thường vẫn lạnh, có lẽ vì thế làm Đình Phương run rẩy chăng?
Tuy vậy, mồ hôi vẫn tươm ướt đẫm y phục và luôn đọng giọt trên khắp diện mạo Đình Phương, chứng tỏ cái lạnh của ngọn gió đêm như không đủ xua đi những oi bức đang có trong người Đình Phương.
Thời tiết mát mẻ này mà Đình Phương lại có cảm giác oi bức, quả là chuyện khác thường?!
Và đến một lúc, hoặc là những oi bức đã tăng đến tột độ nên Đình Phương phát cuồng, hoặc những run rẩy vì luân phiên xuất hiện mãi nên hóa thành những cử động thật sự chăng, Đình Phương chợt động thân, làm cho thân hình lao vọt lên không như một ngọn pháo thẳng thiên.
“Vút!”.
Đến mái rầm của nóc miếu, Đình Phương liền vươn tay bám người vào đó, đeo đính như sam. Sau đó, như cảm thấy chưa đủ, Đình Phương từ vị trí đeo bám bỗng chuyển người và thần tốc chui thoát qua những rường cây tuy đã ẩm mục nhưng với những nỗ lực cuối cùng vẫn cố gắng chống đỡ nóc miếu.
Và Đình Phương vừa kịp thu người nằm dài trên một rường cây với cảm nhận đó là một rường cây vẫn còn khá chắc chắn, thì ở phía dưới từ bên ngoài chợt có một bóng người lao tọt vào miếu.

Thoạt lao vào nhân vật này cũng có những dáng điệu, những cử chỉ như Đình Phương lúc nãy. Nghĩa là cũng đảo mắt nhìn quanh, cũng cẩn trọng dò xét và sau cùng là cũng vội vội vàng vàng tìm chỗ náu thân.
Và điều trùng hợp bỗng xảy đến, nhân vật nọ chọn chỗ nào không chọn lại chọn ngay chỗ lúc nãy Đình Phương đã ngồi.
Nhưng vừa chui vào, ngồi chưa yên chỗ, nhân vật nọ lại nhóng mình định bước trở ra.
Ở giữa miếu bỗng có nhân vật thứ hai xuất hiện.
Nhân vật này xuất hiện lúc nào không ai biết, đến một tiếng động khẽ vẫn không nghe nhân vật này gây ra.
Sự xuất hiện bất thần của nhân vật thứ hai nầy chỉ được nhân vật thứ nhất nhận biết khi nhân vật thứ hai cố tình phát thoại :
- Lão Trường chui vào đó làm gì? Hoặc giả sự xuất hiện của bản nhân không được lão Trường hoan nghênh? Ra đây nào!
Nhân vật thứ nhất lọ mọ chui ra đầu cúi gằm, miệng lí nhí :
- Hạ nhân nào dám không hoan nghênh sự xuất hiện của chủ nhân. Chẳng qua... chẳng qua...
Nhân vật thứ hai chợt phì cười :
- Đừng tỏ ra sợ sệt đến thế. Hãy đứng thẳng người lên nào. Ô kìa, đã lâu không gặp, bản nhân thật không ngờ lão Trường đã là người không còn nhiều nhuệ khí như thủa nào. Bản nhân nào có ý trách tội lão Trường. Sao chưa gì lão Trường vì quá sợ hãi đã són cả nước tiểu đầy ra đấy? Hử?
Nhân vật được gọi là lão Trường liền quay đầu nhìn lại chỗ vừa mới ngồi, quả nhiên ở đó hãy còn nhiều dấu vết nước đọng lại chưa khô.
Lão ấp úng :
- Chỗ nước đó... chỗ đó...
Chủ nhân của lão Trường bèn xua tay :
- Không cần phải thanh minh nữa đâu, lão Trường. Trái lại đấy là điều làm bản nhân cảm thấy yên lòng. Vì biết dù cách biệt đã lâu nhưng uy phong của bản nhân vẫn còn đọng lại trong tâm trí mọi người. Và bản nhân có lẽ chưa đến nỗi bị mọi người xem thường. Đúng như thế chứ, lão Trường?
Lão Trường quay người lại, cúi đầu giữ lễ với chủ nhân :
- Hùng phong tráng khí của chủ nhân, phận là kẻ dưới như hạ nhân đây nào dám quên và càng không dám xem thường. Không hiểu chủ nhân bất ngờ tìm đến là có điều gì chỉ giáo. Hạ nhân xin nhất nhất lắng nghe.
Vị chủ nhân hắng giọng, tỏ ra rất đắc ý :

- Về việc được phân phó, lão Trường đã thực hiện đến đâu?
Lão Trường hồi bẩm :
- Hạ nhân vô dụng, tuy có phát hiện Thạch Cổ Thôi Hồn được ẩn giấu ở Thạch Tháp bảo nhưng vẫn bị kẻ khác phỗng tay trên. Đó là...
- Công phu đó đã lọt vào tay Tý Ngọ Độc Quân, đúng không? Hy vọng những thông tin do bản nhân thu thập không quá lạc hậu hoặc sai lệch với những gì lão Trường định bẩm báo?
Lão Trường cúi thấp đầu hơn :
- Tin tức của chủ nhân không sai chút nào, khiến hạ nhân thêm thẹn vì không bằng chủ nhân tuy ngồi một chỗ nhưng vẫn thông tỏ tường tận.
- Lão Trường đừng quá tán dương. Hãy mau nói về những việc còn lại. Thế nào?
Lão Trường toan ngẩng đầu lên nhưng không hiểu nghĩ sao đành cúi gầm đầu trở lại :
- Hạ nhân đang chờ chủ nhân trách phạt. Vì phần việc thứ hai hạ nhân dù đã tận lực vẫn chưa hoàn thành.
- Sao thế? Là lão Trường thiếu lý lẽ thuyết phục hay họ không còn xem lão Trường như bằng hữu nữa?
Lão Trường đáp :
- Hạ nhân chỉ thuyết phục được Nhị muội. Riêng lão Tứ thì lúc đầu ưng thuận nhưng về sau thì lại để lòng tham làm mờ mắt, còn về hùa với lão Tam áp đặt cho hạ nhân nhiều yêu sách mà hạ nhân vì không có quyền tác chủ nên không thể đáp ứng.
- Bọn họ yêu sách thế nào?
Lão Trường thở dài :
- Họ đòi hỏi đúng vào vật chủ nhân đang cần.
- Hừ! Họ muốn chiếm hữu phần di vật mà theo danh chính ngôn thuận là phải thuộc về bản nhân?
Lão Trường gật đầu :
- Không sai. Vì thế mới bảo hạ nhân không thể đáp ứng.
- Được rồi. Hãy cứ gác chuyện đó lại, tự bản nhân sẽ có cách thu xếp. Còn việc cuối cùng thì sao? Có lời đồn đại, cho rằng lão Trường nhờ may mắn đã đắc thủ bí kíp Cửu Âm khúc, hư thực thế nào?
Lão Trường bật kêu, với hai tay giang rộng tỏ ý phân minh :
- Tất cả chỉ là bịa đặt. Vì nếu hạ nhân tìm được bí kíp, một là đã giao ngay lại cho chủ nhân, hai là nếu sanh tâm bội phản ắt đã tự đi vào Tuyệt địa cửu khúc và chiếm hữu mọi di vật kỳ thực đều là sở hữu của chủ nhân. Mà điều đó, hạ nhân dù to gan đến đâu cũng nào dám nghĩ tới. Mong chủ nhân anh minh xét lại.

- Bản nhân cũng có ý nghĩ như thế và luôn tin rằng người như lão Trường ắt không thể nào sanh tâm. Vì dù gì đi nữa nếu lão Trường không được bản nhân điểm hóa công phu thì đâu dễ gì được mọi người ngưỡng mộ, gọi là bậc thế ngoại cao nhân?
Lão Trường vội phụ họa theo :
- Dù không được như thế thì chỉ nội công ân điểm hóa của lão phu nhân và chủ nhân cũng đủ để hạ nhân nguyện với lòng suốt đời tận tụy trung thành vì chủ nhân.
- Lão Trường biết nghĩ như thế là tốt. Đừng bao giờ vì thấy Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn quá lợi hại mà nảy sinh ý tham. Bởi đó chỉ là thứ công phu dị bản, khác xa so với nguyên gốc, dẫu có luyện thì chỉ là miễn cưỡng, không khéo lại còn bị tẩu hỏa nhập ma nữa là khác. Lời này của bản nhân hy vọng lão Trường tự thấu hiểu.
Thân thể lão Trường tự run lên :
- Hạ nhân luôn luôn ghi nhớ. Đa tạ chủ nhân có ý cảnh tỉnh.
Đang run là thế, đột nhiên lão Trường bật quát :
- Ai?
Vị chủ nhân giật mình :
- Có người ư? Sao bản nhân không phát hiện?
Lão Trường chỉ tay vào nền miếu cạnh đó :
- Đã có kẻ ẩn nấp ở đây ngay từ đầu chủ nhân cứ nhìn giọt nước đọng ở chỗ này thì rõ.
Vị chủ nhân tiến lại gần chỗ có giọt nước đọng theo ngón tay chỉ của lão Trường :
- Có giọt nước đọng thì sao? Không lẽ...
Lão Trường cũng tiến lại gần :
- Giọt nước đâu thể tự dưng mà có. Trừ phi đấy là...
- Là gì?
Lão Trường chợt chớp động hữu thủ :
- Là cái này. Đỡ!
Lão chộp đâu không chộp lại cố ý chộp vào đại huyệt Linh Đài của vị chủ nhân.
“Vù...”
Vị chủ nhân vẫn thản nhiên quay lại :
- Sao? Là cái nào?
Và khi thấy lão Trường có ý định hạ sát thủ, vị chủ nhân vội kêu :
- Sao lại thế này? Dừng tay mau, lão Trường.
Nhưng tay của lão Trường đã bập mạnh vào huyệt Linh Đài của vị chủ nhân :
- Bảo ta dừng, kẻ có thân thủ kém như ngươi liệu có đủ tư cách ra

lệnh như là chủ nhân của ta sao? Ngươi đừng trách ta độc ác. Ha... Ha...
“Bùng”
Huyệt Linh Đài bị chấn vào, vị chủ nhân thay vì ngã gục hoặc chí ít cũng phải bị chấn lùi thì lại nghiễm nhiên đứng nguyên vị. Đã thế, vị chủ nhân còn cười nhẹ :
- Thế nào? Vì cho bản nhân kém, không xứng là chủ nhân nên lão Trường quyết tâm bội phản? Và bây giờ thì thế nào đây hử?
Lén xuất thủ một chiêu bất thành, lão Trường chợt lấy từ trong người ra một vật trăng trắng và dùng vật đó lập tức tấn công chủ nhân.
- Di Cung Bế Huyệt?! Nhưng tuyệt kỹ đó của ngươi cũng không thể ngăn cản ta hạ sát ngươi. Xem đây!
“U... u...”
Từ vật trắng liền phát ra chuỗi thanh âm réo rắt khiến vị chủ nhân bật cười :
- Quả nhiên lão Trường đã đắc thủ Cửu Âm khúc bí kíp. Và chính vì Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn đã khiến lão sinh tâm phản bội. Với chứng cớ xác đáng này có lẽ lão Trường không còn gì để biện bạch, đúng không? Vậy thì đến lượt lão hãy xem đây. Ha... ha...
Tràng cười lấn át chuỗi âm thanh réo rắt, còn song thủ của vị chủ nhân thì thản nhiên vũ lộng, xuyên qua lại giữa màn bạch vân do lão Trường dùng vật nọ tạo ra.
Được một lúc có tiếng lão Trường gầm thét :
- Ngươi đã luyện Thần Công Hộ Thể? Thảo nào ngươi dám xem thường Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn của ta. Đấy là ngươi tự chuốc họa vào thân. Xem đây...
“U... u...”
Chuỗi thanh âm réo rắt càng phát ra mãnh liệt hơn khi vật trắng nọ được lão Trường khoa lộng, tạo thành hàng loạt những ánh chớp trắng tợ sao sa, tấn công tới tấp vào vị chủ nhân.
Vị chủ nhân vẫn giữ nguyên tràng cười :
- Là bản nhân tự chuốc họa, hay kẻ tự chuốc họa chính là lão Trường thì cứ chờ một lúc sẽ minh bạch. Xem đây. Ha... ha...
Vẫn vừa cười vừa dùng song thủ biến hóa vô thường để giao phong và hầu như là cầm cự với công phu Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn của lão Trường, thần thái của vị chủ nhân không những đã nhẹ nhàng mà còn ung dung, làm như đang tham dự một trò đùa vui không hơn không kém, khiến lão Trường nếu thoạt đầu phẫn nộ một thì càng nhìn thấy thế càng phẫn nộ mười lần nhiều hơn. Đến độ lão bất giác bật quát :

- Nếu không đối phó nổi ngươi thì ta mong gì sau này có ngày độc bá Võ lâm? Ngươi phải chết! Đỡ!
“Bùng bùng...”
Bóng nhân ảnh của cả hai đang xoắn tít vào nhau chợt phân khai. Và nếu vị chủ nhân vì một nguyên nhân nào đó mà lúc này tạm mất đi tư thái ung dung thì đổi lại lão Trường cứ loạng choạng lùi dài.
Không những thế, lúc lão Trường không còn bị lùi nữa thì thân hình lão vẫn cứ lắc lư chao đảo mãi, giống người vì đã quá chén nên không sao giữ yên được thân mình.
Và càng giống người quá chén hơn khi lão Trường sau một hồi ụa khan bỗng hộc lên một tiếng kéo dài giống hệt tiếng thú giãy chết :
- Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn?! Như ta đã luyện sai... luyện sai khẩu quyết Cửu Âm Khúc... Chiêu... Hồn... Hự!
Lắc lư mãi như con thuyền say sóng, lão Trường ngã vật xuống càng giống hơn cảnh thuyền con bị phong ba vùi dập và kéo chìm xuống tận đáy biển sâu.
Kết thúc.
Lão Trường nằm ngửa mặt lên trên, hai mắt thì mở trừng trừng nhưng không nhìn vào đâu cả, còn miệng tai mắt mũi thì đồng loạt rỉ máu, khiến ai thoạt nhìn cũng đều kinh tâm vì đây là cái chết bi thảm và tột cùng khốc liệt.
Chờ đến lúc đó vị chủ nhân mới thở dài, đồng thời vừa khom người thò tay vào bọc áo của lão Trường.
Một tập sách mỏng sau đó được vị chủ nhân thu hồi từ thi thể lão Trường về.
Đoạn, vừa cất tập sách vào bọc áo vị chủ nhân vừa khẽ hắng giọng gọi :
- Những gì cần xem cần nghe bằng hữu cũng đã xem đã nghe đủ, còn chờ gì nữa bằng hữu chưa chịu xuống để bản nhân có cơ hội gặp gỡ và thỉnh giáo?
Ngữ điệu này là ám thị ai Đình Phương hiểu rất rõ. Vì thế, một khi đã lâm vào cảnh ngộ này, Đình Phương không thể không hiện thân.
Nhưng vừa mới nhỏm người chưa kịp nhảy xuống, Đình Phương bỗng giật thót mình với cảm nhận đang có một bàn tay đặt nhẹ lên vai. Không những chỉ có thế, Đình Phương còn nghe một tiếng rít rót thẳng vào tai Đình Phương :
- Chạy mau! Một, hai, ba, chạy!
Bàn tay đó thu về, nhân đà kéo mạnh Đình Phương chồm theo.
Cùng lúc này, ở phía dưới có hai thanh âm đồng loạt vang lên, một là tiếng quát giật giọng của nhân vật chủ nhân :

- Chạy đâu cho thoát!
Tiếng thứ hai là tiếng nổ bụp đanh gọn, làm cho khắp lòng miếu nhất thời bị bụi mù tung bay tán loạn, đến nỗi thị tuyến của Đình Phương cũng bị che mờ.
Nhận thức đây là cơ hội do một nhân vật thần bí nào đó cố tình tạo ra, Đình Phương lập tức mượn đà của lực kéo vừa rồi để bật người rời khỏi vị trí thật nhanh.
“Vút”
Đình Phương có phản ứng này thật vừa khớp. Vì lúc Đình Phương rời vị trí thì cũng là lúc xuất hiện một lực đạo cuộn ập ngay vào vị trí Đình Phương vừa ẩn mình.
“Bùng!”
Rường cây đã mục, một lực đạo này là quá đủ để phá tung nóc miếu thổi bắn lên không, tạo thành một vùng lốc xoáy, đẩy đưa toàn bộ những gì bị vỡ vụn bay tung tứ hướng.
“Rào... rào”.
Đó là lúc tốt nhất để Đình Phương tận lực lao đi, lao về hướng mà chính bản thân Đình Phương còn chưa biết trước thì nói gì nếu có kẻ bám theo lại có thể biết để đuổi theo.
“Vút”
Đình Phương vì cố ý làm mất dấu nên cứ đổi hướng liên tục. Để đến lúc cần dừng, Đình Phương vừa đột ngột dừng vừa bất ngờ chui tọt vào giữa một lùm cây, là nơi Đình Phương chỉ vừa vặn phát hiện và không hề có bất kỳ chủ định nào sẵn.
Do tin chắc không bị ai phát hiện, Đình Phương đến lúc này mới nghiêng người trút từ trên vai xuống một thi thể.
Đang định săm soi và quan sát thi thể nọ. Đình Phương chợt giật mình thiếu điều nhảy nhỏm khi nghe ngay ở phía sau vang lên tiếng thở dài :
- Lão đã chết, ngươi mang thi thể lão theo chỉ phí công vô ích mà thôi. Ta không ngờ ngươi lại mạo hiểm và xem thường sinh mạng đến vậy. Vì nếu không có ta chạy phía sau ngăn cản, ngươi nghĩ cách chạy bạt mạng của ngươi có thể loại bỏ sự bám theo của nhân vật được kể là Thiên Hạ Đệ Nhất Võ Công hiện nay sao?
Đình Phương đành ngồi nguyên vị, không buồn quay người lại nữa :
- Tôn giá đã ứng cứu tại hạ một lần, dĩ nhiên tại hạ không thể không nói lên lời cảm kích. Tuy nhiên việc lẵng nhẵng bám theo này của Tôn giá là có ý gì đây?
Và vì sao Tôn giá đoán chắc việc tại hạ mang theo thi thể của lão Trường là vô ích?

Giọng nói nọ lạnh lùng, vô biểu cảm :
- Lời của ngươi có hai phần, phần đầu như muốn ám thị, hoặc ta đừng tự ý xen vào việc của ngươi hoặc muốn nói ngươi có thừa bản lãnh đối đầu với nhân vật kia, là người mà ta vừa bảo là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân hiện nay. Ta hiểu như thế có đúng không?
Đình Phương thở ra chầm chậm :
- Tôn giá nói tiếp phần thứ hai đi.
- Không! Chỉ khi phần đầu minh bạch chúng ta sẽ nói về phần thứ hai.
Đình Phương cười lạt :
- Xin tùy ý Tôn giá. Không sai, tại hạ vừa không muốn Tôn giá xen vào vừa không tin bản lãnh của tại hạ lại kém đến nỗi giả như có muốn bỏ chạy cũng không chạy thoát.
- Nếu là vậy, ta đành mạo muội hỏi một câu, chất độc Tý Ngọ gì đó ngươi đã hóa giải được chưa, nhất là khi công phu Cửu Quỷ Diêm La công của ngươi đã góp phần làm cho độc chất ngấm sâu vào Bát đại kinh mạch?
Đình Phương giật mình lo sợ :
- Dường như Tôn giá biết rất rõ về tại hạ?
- Ngươi đáp lời ta đã.
Đình Phương chùng giọng xuống :
- Vậy thì chưa!
- Chưa? Tốt, vậy là phải có thêm một câu hỏi khác cũng liên quan đến chuyện chúng ta đang bàn. Là ngươi liệu có lường trước rằng vì ngươi không thể không vận dụng toàn lực để giao chiến nên chất độc vì thế sẽ ngấm nhanh và kỳ hạn ngươi bị độc phát thân vong cũng đến nhanh hơn chăng?
Đình Phương thất kinh :
- Điều này...
- Sao? Đừng nói với ta là ngươi mỗi khi hành sự đều quên đi điều tối cần là luôn luôn phải lường trước hậu quả. Hay đó đúng là điều ngươi định nói?
Đình Phương thở hắt ra :
- Tôn giá là ai? Quan tâm đến tại hạ thế này rốt cuộc là vì ý gì?
- Điều này rồi sẽ có dịp ta giải thích. Và hiện nay ngươi chỉ nên ghi nhận rằng ta vì một nguyên nhân cho nên tạm thời không thể không giúp ngươi. Đừng quên đấy chỉ là tạm thời thôi. Vì rất có thể vào một lúc nào đó ta lại cao hứng đổi ý, biết đâu lại cùng ngươi biến thành hai kẻ tử đối đầu.
Đình Phương cảm thấy bực trong lòng :

- Nghĩa là tại hạ không cần thiết phải hỏi đến nguyên do vì sao? Kể cả việc đang bị Tôn giá xem như là món đồ trong túi, muốn thao túng hoặc lung lạc tại hạ thế nào cũng được?
Giọng nói kia lần đầu tiên mang âm hưởng của sự nhân nhượng :
- Ta biết ngươi vẫn bất phục vì bị xem thường, cho rằng ngươi không đủ bản lãnh cùng nhân vật nọ đối đầu. Ta sẽ cho ngươi một bằng chứng.
Đình Phương vội hỏi :
- Bằng chứng gì?
- Ta cam chịu ta không là đối thủ của nhân vật nọ. Vậy nếu ngươi có thể chứng tỏ một bản lãnh hơn ta thì những gì ta vừa nhận định hãy cứ kẻ là sai. Thế nào?
Đình Phương lưỡng lự :
- Tôn giá vì hảo ý vừa mới có hành vi ứng cứu tại hạ. Bảo tại hạ cùng Tôn giá phân tài cao hạ e có chỗ bất tiện.
Giọng kia cười :
- Vẫn có câu “Nhân chi sơ tánh bổn thiện”. Ở ngươi vì thiên lương vẫn còn, còn rất nhiều là khác, nên ta thú thật đấy cũng là một nguyên do khiến ta nảy ý giúp ngươi.
Đình Phương cau mặt :
- Sao bảo chỉ có một nguyên do, giờ lại nói đây là một nguyên do nữa?
Giọng nọ thở dài :
- Giang hồ là chốn hiểm ác, dễ làm lòng người sa đọa đổi thay. Tâm cơ của ngươi đã trở nên nhanh nhạy và mẫn tiệp, khiến ta không thể không lo rồi cũng có ngày ngươi đổi thay vì bị tiêm nhiễm đủ mọi thứ xấu xa của chốn giang hồ. Ta lo thật đấy.
Đình Phương hừ lạt :
- Tôn giá nói sai rồi. Nhập giang tùy khúc nhập gia tùy tục, phàm kẻ nào dùng thủ đoạn đối với tại hạ kẻ đó phải nhận lại của tại hạ đến trăm lần những thủ đoạn tệ hại hơn. Và ngược lại, chỉ cần một lần đối xử tốt với tại hạ thôi, người gia ân đó sẽ được tại hạ trọn một đời cảm kích và ngưỡng mộ.
- Đã có ai đối xử thật tốt với ngươi chưa? Như việc ta vừa ứng cứu ngươi có thể kể đó là một lần đối xử tốt?
Đình Phương bật cười :
- Người đã từng đối xử tốt với tại hạ dĩ nhiên là có. Và lúc họ có hành vi này họ không hề nghĩ đó là họ muốn gia ân cho tại hạ là kẻ thọ ân. Họ hành động tự nhiên như thể đó là hơi thở của họ. Khác với Tôn giá là người cần phải có nguyên do mới chịu ra tay ứng cứu. Do

vậy...
- Ta hiểu rồi. Không được ngươi kể vào số những người đối xử tốt với ngươi càng làm cho ta nhẹ lo. Riêng về chữ "họ" của ngươi có phần nào làm ta kinh ngạc. Là có nhiều người chỉ chuyên đối xử tốt với ngươi hay trên giang hồ thật sự vẫn còn nhiều hảo tâm nhân mà ta vì mang định kiến nên không nhân ra?
Đình Phương bĩu môi :
- Có đặt chân vào chốn giang hồ tại hạ mới hiểu thấu thế nào là câu nói "Lòng người thường nham hiểm". Chẳng có nhiều hảo tâm nhân như Tôn giá ngộ nhận đâu. Còn những người từng đối xử tốt với tại hạ ư? Cũng không nhiều lắm đâu, chỉ vỏn vẹn có hai mà thôi.
- Chỉ có hai? Ta có thể hỏi, đấy là hai nhân vật nào?
Đình Phương từ từ quay lại :
- Thật thất lễ. Tại hạ không có thói quen tỏ bày tấc lòng với người xa lạ, như Tôn giá chẳng hạn.
"Vút"
Như không muốn Đình Phương nhìn thấy mặt, nhân vật bí ẩn vẫn hoàn toàn bí ẩn khi đã bất ngờ động thân di hình hoán vị lúc phát hiện hành vi quay lại của Đình Phương.
Đình Phương cũng xoay người nhìn theo :
- Sao Tôn giá cố tình tỏ ra thần bí? Hay dung diện quá xấu xa nên không muốn cùng tại hạ đối diện đàm đạo?
"Vút"
Nhân vật nọ vẫn tiếp tục di hình hoán vị và thủy chung cứ phát thoại từ phía sau Đình Phương :
- Cứ như thế đi. Ta thừa biết ngươi đã luyện qua Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp cực kỳ lợi hại, hãy cùng ta đánh cược. Nếu ngươi hoặc bắt được hoặc có thể nhìn rõ dung diện của ta, sẽ kể là ngươi thắng. Ta sẽ rút lại mọi nhận định được kể là sai về ngươi. Trái lại, nếu ngươi bất lực...
Đình Phương đã đứng lên, chui ra ngoài lùm cây và đang vận dụng thân pháp vừa được nhân vật nọ đề cập :
- Được, tại hạ nhận lời. Và nếu tại hạ bại, tại hạ đành thừa nhận mọi hành vi xen vào của Tôn giá đều xuất phát từ hảo ý, không muốn tại hạ uổng mạng dưới bàn tay một nhân vật được Tôn giá đề cao, bảo là Thiên Hạ Đệ Nhất võ công hiện nay.
"Vút"
Nhưng vừa mới bắt đầu Đình Phương liền cảm nhận được ngay thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ đang gặp kỳ phùng địch thủ. Vì chỉ sau một vài lần dịch chuyển bộ vị theo khẩu quyết thân pháp thì Đình

Phương đến một chéo áo của đối phương vẫn không thể nào kịp nhìn thấy. Thế mới biết “Cao sơn thượng hữu cao sơn”, núi này cao còn có núi khác cao hơn.
Lòng tự tôn bị kích động, Đình Phương vội tăng nhanh cước lực và cũng không ít lần cố tình đạp sai phương vị để bất ngờ chuyển sang mọi vị thế có thể khiến đối phương nếu hoang mang ắt bị Đình Phương đả bại.
Tuy vậy, chỉ thi thoảng một đôi lần Đình Phương nhờ thủ đoạn nên có nhìn thấy thấp thoáng một phần y phục của đối phương, và chỉ có thế mà thôi, không tài nào nhìn thấy nhiều hơn.
Đến một lúc Đình Phương đành dừng lại :
- Tại hạ nhận bại.
Nhân vật bí ẩn cũng dừng. Và có lẽ vì muốn an ủi, giọng nói của nhân vật nọ liền vang lên từ phía sau Đình Phương :
- Kỳ thực ngươi có thể thắng nếu như...
Đình Phương trầm giọng :
- Tôn giá đang nói giữa chừng sao dừng lại? Điều gì khiến Tôn giá ngập ngừng?
Có tiếng thở dài :
- Vì ta sợ ngươi hiểu sai ý của ta.
Đình Phương gật gù, vẻ đã hiểu :
- Là Tôn giá muốn ám chỉ đôi chân bất tài của tại hạ? Nếu thế thì vô ngại. Vì một là tại hạ đã quen nghe mọi người bình phẩm về đôi chân khập khiễng của tại hạ. Và hai là tại hạ bại không phải vì phần hạ thân bất toàn.
Giọng kia kinh ngạc :
- Ta vẫn nghĩ nếu đôi chân kia thập toàn thập mỹ thì thân pháp của ngươi ắt linh hoạt hơn đôi phần. Vậy thì vì nguyên do gì?
Đình Phương cười lạt :
- Cũng là do cô nương nhắc nhở, khiến tại hạ lo ngại, không dám vận dụng toàn lực, bằng không thì...
- A...! Sao ngươi đổi cách xưng hô? Và còn biết ta mang thân phận nữ nhi để gọi là...! À...
Và thanh âm nọ vụt đổi thành giọng nữ nhân rõ ràng, kèm pha một chút giận dỗi :
- Ta cũng tự đoán ra rồi. Là ngươi lúc đình bộ đã cố tình chọn vị trí sao cho ánh trăng chiếu chếch, làm cho hình bóng ta in vào nền đất ngay bên cạnh ngươi.
Tóc ta dài dù đã vấn vẫn bị thủ đoạn của ngươi làm lộ thân phận. Ngươi lúc nào cũng dùng thủ đoạn thế sao?

Đình Phương càng thêm lạnh giọng :
- Nếu có dùng thủ đoạn thì so ra tại hạ vẫn kém xa Thạch Cổ môn. Cho hỏi, Thiếu phu nhân thật tình giúp tại hạ hay đây là một kế mưu được sắp đặt với nhiều dụng ý.
Ở phía sau không còn vang lên tiếng hồi đáp nữa, khiến Đình Phương vì hoang mang cũng đứng yên...

Cửu Âm Giáo

Hồi 19
Thạch Cổ môn - Thạch Cổ Thôi Hồn

... Ánh trăng vần chiếu chếch, cho Đình Phương nhìn rõ nét nhân dạng mềm mại thướt tha của Thiếu phu nhân Thạch Cổ môn vẫn đứng ở phía đằng sau với hình bóng in dài trên nền đất.
Cả hai đã giữ yên lặng và giữ nguyên hiện trạng như thế này khá lâu khiến Đình Phương là người đầu tiên hết nhẫn nại :
- Sao Thiếu phu nhân không đáp?
Và cuối cùng thanh âm được Đình Phương chờ đợi cũng vang lên :
- Ta còn biết nói gì hơn ngoài việc đành thừa nhận rằng ngươi là kẻ có tâm cơ rất đáng sợ. A... bị ngươi nhìn ra thân phận, chính ta vì quá ngạc nhiên nên vô tình dùng lại giọng nói trước đây đã có lần ta dùng, tạo cơ hội cho ngươi gọi đúng thân phận ta là Thiếu phu nhân của Thạch Cổ môn. Hẳn lúc này ngươi rất hả dạ?
Đình Phương chầm chậm quay người lại :
- Thiếu phu nhân...
Chợt :
- Không được nhìn ta. Và đó là điều kiện nếu ngươi chấp thuận tuân thủ thì việc đàm đạo mới có thể tiếp tục. Bằng không, ta sẽ lập tức bỏ đi và ngươi dù có thân pháp lợi hại nhưng do không dám vận dụng toàn lực ắt không bao giờ đuổi kịp ta. Thế nào?
Đình Phương đành quay lại nguyên vị, hài lòng vì vẫn còn nhìn thấy bóng để gọi là có người đối đáp :
- Thiếu phu nhân muốn nghĩ về tại hạ thế nào cũng được, tâm cơ đáng sợ cũng không sao, có bảo tại hạ đang hả dạ cũng không việc gì. Duy có điều, xin cho tại hạ thỉnh giáo hai vấn nạn. Thứ nhất...
- Thứ nhất ắt là có liên quan đến lão Trường, một thi thể ngươi vì muốn mang theo nên không ngại mạo hiểm lẫn bất chấp sinh mạng?

Giọng nói cáu gắt của Thiếu phu nhân Thạch Cổ môn làm Đình Phương kinh ngạc thầm trong lòng, tuy nhiên miệng vẫn đáp :
- Thiếu phu nhân đã đoán đúng. Hy vọng Thiếu phu nhân cũng đừng đoán sai về dụng ý của tại hạ lúc cố tình mang theo thi thể lão Trường.
Đáp lại, giọng nói của Thiếu phu nhân Thạch Cổ môn có phần hòa hoãn, ắt là do kịp nhận ra thái độ cáu gắt lúc nãy là phi lý, là không đủ nguyên do để đột nhiên cáu gắt với Đình Phương vốn chỉ là người nêu vấn nạn mà thôi. Thiếu phu nhân bảo :
- Nếu ta đoán không lầm thì ngươi vì muốn minh bạch nhân thân của lão Trường nên đành mạo hiểm mang lão theo, đúng không? Nếu là vậy, ta có thừa hiểu biết để giúp ngươi minh bạch.
- Xin được chỉ giáo.
Thiếu phu nhân thở dài :
- Ắt ngươi đã đoán lão chính là Giáo chủ Cửu Âm giáo qua Tà công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn? Còn về lão Trường, vì ai ai cũng nghĩ lão đã chết nên ngươi nghi ngờ thân phận thật của lão? Kỳ thực, vì ta sắp là người của Đoàn gia, nghĩa là thân phận Thiếu phu nhân của ta phải một ít lâu nữa mới thành sự thật, tuy vậy mọi chuyện có liên quan đến Đoàn gia có thể nói là ta đều biết rõ.
- Thiếu phu nhân muốn nói cái chết trước đây của lão Trường chỉ là giả? Và lão trá tử là theo lệnh của chủ nhân, dụng ý là dò xét hạ lạc của Tà công Thạch Cổ Thôi Hồn?
- Không sai. Và Đoàn gia vì thiếu cảnh giác nên đã để lão Trường tiềm nhập qua thân phận một sư gia vô hại...
- Lục sư gia?
- Chính là lão. Nhưng mãi sau này rồi Đoàn gia cũng đoán ra. Và để tương kế tựu kế, đến lượt Bảo chủ Thạch Tháo Bảo cũng trá tử với sự giúp sức tiếp trợ của độc tử là Đoàn Khắc Lân và nhạc phụ lão là Tý Ngọ Độc Quân.
- Khoan đã. Đoàn gia còn một thiên kim tiểu thư nữa đấy thôi, sao Thiếu phu nhân lúc đề cập đến Đoàn Khắc Lân lại gọi đó là độc tử của Đoàn gia?
- À... ý ta muốn nói theo quan niệm của mọi người bình thời, là thập nữ viết vô nhất nam viết hữu, Đoàn Khắc Lân chẳng phải là kẻ duy nhất bảo tồn nòi giống, giúp Đoàn gia mãi mãi có người nối dõi tông đường sao?
- Khẩu ngữ của Thiếu phu nhân nghe sai khắc bạc lạ, có vẻ như không lấy gì làm mãn nguyện với thân phận sắp đến, là Thiếu phu nhân của một Thạch Cổ môn rồi sẽ hùng cứ thiên hạ, độc bá Võ

lâm?
Giọng nói của Thiếu phu nhân lại cáu gắt :
- Ta có thể nào mặc ta. Không liên quan gì ngươi mà xen vào.
Đình Phương cười lạt :
- Tại hạ chỉ thuận miệng nhận định bừa thế thôi. Kỳ thực, đúng là nội tình của Đoàn gia không liên quan gì đến tại hạ, chỉ trừ mỗi một người.
- Người nào?
Đình Phương bật cười :
- Thiết tưởng Thiếu phu nhân đừng nên hỏi. Vì chuyện của tại hạ không liên quan đến Thiếu phu nhân.
Có tiếng Thiếu phu nhân Thạch Cổ môn hắng giọng :
- Được. Ta không hỏi nữa, thế còn vấn nạn thứ hai của ngươi?
Đình Phương chợt lắc đầu :
- Không cần thiết nữa rồi. Vì về vấn nạn thứ nhất Thiếu phu nhân đã đoán sai.
- Sai? Thế ngươi mang lão theo là có dụng ý khác?
- Đương nhiên. Nhưng tại hạ vì ẩn tình riêng nên hoàn toàn không tiện thổ lộ cho Thiếu phu nhân nghe.
- Bởi vì ta sắp là người của Đoàn gia?
Đình Phương cười lạnh :
- Sai rồi. Vì Thiếu phu nhân chẳng đã nói chuyện của Đoàn gia tuyệt đối không liên quan đến tại hạ đó sao?
Giọng kia ngập ngừng :
- Thế... nếu ta không là người của Đoàn gia, liệu ngươi có thể nói tất cả với ta chăng?
Đình Phương đáp thẳng thừng :
- Vẫn không thể, trừ phi...
- Sao?
- Trừ phi Thiếu phu nhân bộc bạch trước, nói cho tại hạ biết nguyên nhân vì sao khiến Thiếu phu nhân bảo là tạm thời ứng cứu cho tại hạ?
- Điều đó là không thể.
Đình Phương nhún vai :
- Tại hạ đã đoán trước thế nào Thiếu phu nhân cũng có phản ứng này. Vậy là hòa, mỗi người chúng ta đều có ẩn tình riêng, bất tất phải hỏi nhau.
- Nhưng kỳ thực ta vẫn chưa là người của Đoàn gia?
- Cũng không có gì thay đổi. Vì trước sau gì điều đó cũng trở thành sự thực.

Thanh âm của Thiếu phu nhân bỗng lạc đi :
- Ngươi nói đúng. Điều đó trước sau gì cũng trở thành sự thật, bất luận đó là điều ta không hề muốn xảy ra.
Đình Phương giật mình :
- Thiếu phu nhân bảo sao?
Đáp lại câu Đình Phương vừa buột miệng hỏi là một giọng nói lạnh lùng đưa đến :
- Ngươi vẫn chưa nghe rõ sao? Có cần bản nhân nhắc lại hộ ngươi chẳng?
Giọng của Thiếu phu nhân tỏ ra khiếp hãi tột cùng, bật kêu hầu như ngay lập tức :
- Ôi... lão vẫn tìm đến? Nguy rồi, chạy mau!
Đình Phương nhận ra ngay đó là thanh âm của vị chủ nhân, người nhờ có thân thủ thượng thừa nên đã dễ dàng hạ thủ Lão Trường, nhân vật đứng đầu tứ đại cao nhân Trường - Hận - Thiên - Thu. Do vậy, ngay lúc Thiếu phu nhân bật kêu vì khiếp sợ, Đình Phương đã lao người, chui tọt vào lùm cây lúc nãy. Như thể Đình Phương cũng vì quá khiếp sợ nên có hành động hồ đồ, là chạy không lo chạy lại chui vào lùm cây để ẩn thân.
Tràng cười của nhân vật chủ nhân vì thế đã có cơ hội vang lên ngạo mạn :
- Cả hai ngươi, đôi cẩu nam cẩu nữ kia đừng mong thoát. Một kẻ thì chưa gì đã nảy sinh tà ý, muốn ngoại tình ngay trước ngày thành thân, kẻ thì quá khiếp nhược, chưa gì đã cụp đuôi tháo chạy, đến một chút khí phách của đấng nam nhi đại trượng phu cũng không có. Bản nhân thật chẳng muốn giết hai ngươi vì sợ bẩn tay nhưng đành phải thế thôi. Ha... ha...
Và nhân vật nọ ung dung hiện thân với một luồng kình lực chợt hiển hiện, cuồn thẳng vào lùm cây vừa có Đình Phương chui vào.
"Ầm!"
Lực đạo của nhân vật này đến nóc của ngôi sơn miếu lúc nãy còn bị hất tung thì sá gì đối tượng lúc này chỉ là một lùm cây hoang dại cao chưa đến đầu và rộng chưa đến trượng.
Lùm cây lập tức hoang tàn xơ xác để từ đó bay bốc lên cao một hình hài đã hoàn toàn bị biến dạng.
Nhận ra hình hài đó chưa phải là thân thể của Đình Phương, nhân vật nọ giận dữ quát ầm lên :
- Không lẽ ngươi biết pháp thuật đã độn thổ lủi trốn, chỉ để thi thể lão Trường chịu tội thay ngươi?
Đình Phương đang đứng sau lưng nhân vật nọ ngạo nghễ phát thoại

:
- Kẻ khiếp nhược này tuy có thừa cơ hội tẩu thoát mà Tôn giá dù có bản lãnh thông thiên triệt địa cũng không tài nào phát hiện, nhưng vì muốn nhắc nhở Tôn giá một câu nên không thể không cùng Tôn giá hội diện.
Nhân vật nọ quay phắt lại :
- Ngươi thật to gan, dường như đó là ngươi quá ỷ trượng vào sáu tầng công phu Cửu Quỷ Diêm La công ngươi đã luyện? Ngươi định nhắc câu gì?
Đình Phương thầm kinh ngạc, không thể hiểu vì sao ngay vừa lúc thoạt nhìn nhân vật này lập tức biết Đình Phương luyện loại công phu nào và với mức thành tựu là bao nhiêu. Còn nếu bảo đấy là do nhân vật này đã lẻn nghe Đình Phương cùng Thiếu phu nhân Thạch Cổ môn đối đáp để có sự am hiểu tường tận này thì thật lạ. Đình Phương nào đã cho thiếu phu nhân biết bản thân luyện Cửu Quỷ Diêm La công đến tầng nào?
Thật sự ngán nể đối phương, một nhân vật tuổi chỉ độ tứ tuần là nhiều nhưng sự thông hiểu thì cứ như bậc thông kim bác cổ, gì cũng biết, Đình Phương đành cố làm tỉnh :
- Câu đó là “Thiên thượng hữu thiên...”
- Và là nhân ngoại hữu nhân chứ gì? Ngươi muốn ám chỉ bản nhân không thể đoạt mạng ngươi. Quả là ngông cuồng. Đỡ!
Nhân vật nọ phẩy tay, vẫy xạ ngay một kình. Nhưng uy lực của chưởng kình này không vì nhân vật nọ thuận tay đẩy bừa mà bảo là kém lợi hại. Kỳ thực đó là chiêu chưởng đầy uy mãnh như thể chủ nhân của nó vì đã hườm sẵn từ lúc nào nên khi phát ra liền có ngay uy lực cần thiết.
“Ào...”
Đình Phương thì đã có tư thế sẵn sàng việc phát chiêu đối kháng vì thế cũng không hề chậm :
- Ngông cuồng thì không dám nhưng tuyệt đối cũng không phải hạng khiếp nhược. Đỡ!
“Bùng”
Đình Phương chỉ khẽ chao người, khiến nhân vật nọ kinh ngạc :
- Khá, nội lực khá. Nhưng thêm một lượt nữa xem sao, liệu có đúng là do nội lực hay chỉ là nhờ may? Đỡ!
“Ào...”
Đình Phương nhếch môi cười ngạo nghễ :
- Thêm thì thêm, chỉ e Tôn giá lại thất vọng thêm phen nữa thôi.
“Bùng!”

Đình Phương chợt di hình hoán vị, vừa tránh chiêu vừa bật cười châm chọc :
- Có đi ắt phải có lại, lẽ nào Tôn giá cứ bắt tại hạ mãi là người thụ động nhận chiêu? Đến lượt tại hạ đáp lễ đây! Ha... ha...
Bằng thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, Đình Phương ngay khi có cơ hội tiến nhập vào đối phương liền quật bung ta một kình.
“Ào...”
Nhân vật nọ chưa kịp trở tay thì..
“Bùng”
Đình Phương thầm lo khi phát hiện đối phương tuy bị trúng kình nhưng xem ra vẫn không hề suy suyển nên bật kêu :
- Thần Công Hộ Thể?
Đối phương nhờ đó có cơ hội xoay phắt người, đối diện với phương vị Đình Phương đang đứng với một thoáng bàng hoàng :
- Hẳn ngươi cũng hiểu bản nhân thật sự lợi hại như thế nào rồi chứ? Nạp mạng!
“Ào...”
Nhận ra bản thân vừa có sự khinh suất khiến đối phương có cơ hội phản thủ hoàn công. Đình Phương vừa giận thân vừa lo bị đả bại đành dốc toàn lực dồn vào chiêu đối kháng, chấp nhận chạm chiêu :
- Điều đó còn phải chờ vào kết quả. Đỡ!
“Ầm...”
Đình Phương lần này bị chấn động đến phải thối lui. Nhân vật nọ lướt đến với nụ cười đắc ý :
- Thế nào? Như nội lực của ngươi vì chưa đạt mức lô hỏa thuần thanh nên không giữ được mãi mức độ hỏa hầu cần phải giữ? Vậy thì ngươi đành nạp mạng thôi. Ha... ha...
Đối phương lại ung dung phát chiêu, cho thấy sau vài lần chạm kình thì nội nguyên chân lực của đối phương hoàn toàn không có dấu hiệu bị hao tổn như đã xảy ra với Đình Phương.
“Ào...”
Đình Phương biến sắc và đôi mắt vụt sáng quắc khi đột ngột bật ra tiếng gầm cả thể :
- Muốn Cao Đình Phương ta nạp mạng ư? Không dễ thế đâu. Xem đây!
Và Đình Phương vừa lùi vừa xuất kỳ bất ý cho tay vào bọc áo để bất ngờ lấy ra một vật trăng trắng để huơ loạn ngay trước mặt.
Từ vật trăng trắng nọ liền phát ra một chuỗi tham âm réo rắt.
“U... u...”
Nhân vật nọ bật cười, vừa thần tốc lao áp vào Đình Phương vừa thốt

lời châm chọc :
- Là Cửu Khúc lệnh giả do lão Trường tự ngụy tạo ư? Đến lão Trường dù đã luyện thành Âm Khúc Chiêu Hồn vẫn chỉ là bại tướng dưới tay bản nhân, huống hồ là ngươi có lẽ còn chưa phân biệt nổi đâu là Cửu Khúc lệnh thật và đâu là giả. Là ngươi tự ý tìm chết rồi đó. Ha... ha...
Với thân thủ siêu phàm, nhân vật nọ vừa cười vừa khoa nhanh song thủ, liên tục áp đảo và tấn công Đình Phương.
“Ào...”
Đình Phương chợt thấy vậy liền cười khẩy, để từ miệng chợt bật ra chuỗi thanh âm bổng trầm réo rắt du dương.
“U... u...”
Và chuỗi thanh âm từ miệng Đình Phương phát ra dù không mang âm điệu trùng với chuỗi thanh âm do vật trắng nọ đã phát nhưng vẫn phần nào hòa lại, tạo thành chuỗi thanh âm thật sự kỳ quái.
“U... u...”
Tác động của chuỗi thanh âm hòa trộn này được Đình Phương nhìn thấy rất rõ, qua song thủ đã phần nào chậm lại của đối phương, tiếp đó là qua sắc diện cũng chợt thay đổi của chính đối phương.
Đình Phương thập phần đắc ý càng khoa nhanh hơn vật trắng nọ, cho phát thật nhiều những thứ thanh âm kỳ quái, hòa trộn vào chuỗi thanh âm vẫn do miệng Đình Phương phát ra.
“U... u...”
Phát giác Đình Phương cố tình tăng thêm uy lực cho chuỗi thanh âm, nhân vật nọ đột ngột nhảy lùi lại.
“Vụt”
Ngỡ đối phương toan chạy, Đình Phương lập tức lao đến, miệng thì bật tiếng gầm.
“Ào...”
Mở miệng gầm là tự ý làm cho chuỗi thanh âm gián đoạn, Đình Phương nhận ra đây là điều sai lầm khi bất ngờ phát hiện đối phương lại bật người lao đến với tràng cười đắc ý :
- Ngươi nghĩ như thế là lầm rồi. Xem chiêu!
“Bùng bùng...”
Lần này đối phương lao đến với cung cách phát chiêu hoàn toàn thay đổi. Đối phương phát chưởng liên hoàn, quật liên hồi kỳ trận vào Đình Phương hết loạt kình này đến những loạt kình khác nối tiếp nhau liên tu bất tận.
“Ào... ào...”
Bị bức dồn liên tục, Đình Phương nếu không nhờ nội lực uyên thâm

và nhất là nhờ kịp thời vận dụng Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp để cố sức chi trì ắt đã mất mạng từ lâu.
Giận vì lầm kế kẻ địch, Đình Phương ngay khi có cơ hội đành toan vung vật trăng trắng ra, định phát trở lại chuỗi thanh âm đã minh chứng một uy lực lợi hại.
Bỗng từ xa vọng đến tai Đình Phương một loạt những tiếng động ù ù kỳ quái.
Cũng nghe loạt âm thanh này, nhân vật nọ vùng cười vang :
- Khá lắm. Rốt cuộc họ cũng kịp đến và có lẽ lúc này ả tiện nhân khi nãy cuối cùng vẫn bị Thạch Cổ môn bắt về xử tội. Ha... ha...
Thoạt nghe thanh âm này Đình Phương đã phần nào hoài nghi, đến nỗi thần sắc cũng phải biến động. Và đến khi nghe nhân vật nọ hí hửng, có ý nhắc đến ba chữ Thạch Cổ môn, Đình Phương càng thêm thất sắc, lắp bắp kêu :
- Đó là... đó là Thạch Cổ Thôi Hồn?
Đáp lại tiếng kêu không rõ là hỏi hay là sợ của Đình Phương, nhân vật nọ đã đột nhiên bật lên tiếng hú dài, sau đó nhảy lui lại và bất ngờ ngôi theo tư thế tọa công, giương mắt nhìn và nhếch môi cười đắc ý với Đình Phương.
Loạt tiếng hú của nhân vật nọ vừa dứt thì chuỗi thanh âm ù ù đột nhiên phát ra lớn hơn, gây uy lực nhiều hơn và bắt đầu xoáy mãnh liệt vào thính nhĩ của Đình Phương.
Đình Phương chưa kịp có chủ ý hoặc phản ứng gì thì từ hướng Đông, nơi vầng dương bắt đầu ló dạng, chợt có một bóng hình lảo đảo xuất hiện.
Người đó như đang cố sức chạy về phía Đình Phương. Vì Đình Phương nghe được người đó gọi bằng giọng thì thào mệt nhọc :
- Cao... Cao thiếu hiệp!
Và người đó ngã vật xuống. Tuy vậy, tay người đó vẫn cố gắng chỉ đâu đó về phía sau, nơi người đó vừa chạy qua.
Loạt thanh âm ù ù càng lúc càng xuất hiện rõ, mãnh liệt hơn.
“Ù... ù...”
Đình Phương lướt mắt nhìn quanh cục trường, chủ ý là mong tìm thấy đâu là nhân vật đã phát ra chuỗi thanh âm ù ù đó...
Nhờ đó, Đình Phương chợt thấy nhân vật nọ, chủ nhân của lão Trường, giờ đã không còn nhìn hoặc cười cười với Đình Phương nữa. Nhân vật nọ đã bảo nguyên thủ nhất, như đang dùng công phu chân lực bản thân để loại bỏ chuỗi thanh âm ù ù kia, không để chuỗi thanh âm xoáy vào tai.
Với phát hiện này, Đình Phương lập tức lao người đến tận chỗ bóng

hình vừa ngã vật xuống. Đình Phương gọi như quát vào tai người nọ :
- Tào Cần tỷ sao lại đến đây? Có phải lão Cầm đang ở phía sau đang cần tại hạ ứng cứu?
May mà Tào Cần chưa hôn mê ngất lịm, Đình Phương thấy Tào Cần tỷ cố lắc đầu và lào thào phát thoại :
- Là người khác...! Hãy mau ứng cứu và phát... phát... phát Khúc Chiêu Hồn.
Không dám để chậm hơn, nhất là bản thân Đình Phương cũng đang bị chuỗi thanh âm ù ù bắt đầu tác động đến, Đình Phương vội vận lực cho phát ra chuỗi thanh âm réo rắt từ miệng.
“U... u...”
Cùng một lúc với hành vi này Đình Phương còn đưa tay đỡ Tào Cần tỷ ngồi lên và bắt đầu trút chân nguyên nội lực và nội thể nàng.
Tào Cần đang tỏ ra mệt nhọc và kiệt lực thế nhưng Đình Phương vừa trút một ít chân lực vào thì Tào Cần liền biến đổi, vừa linh hoạt vừa hét to vào tai Đình Phương, toàn là những biểu hiện của người chưa từng bị lâm vào tình trạng kiệt lực. May mà Tào Cần kịp giải thích, hét vào tai Đình Phương :
- Chính Thạch Cổ Thôi Hồn suýt lấy mạng Tào Cần, may nhờ có Khúc Chiêu Hồn được Cao thiếu hiệp kịp lúc phát ra. Hãy vận dụng Khúc Chiêu Hồn và Cửu Khúc lệnh thiếu hiệp đang cầm trên tay, theo đúng Âm Luật phổ hẳn thiếu hiệp còn ghi nhớ. Tào Cần cần phải đi cứu một người, sẽ quay lại ngay. Phát Khúc Chiêu Hồn đi, đừng để gián đoạn và cũng đừng để Thạch Cổ Thôi Hồn lấn át.
Tào Cần sau đó hăm hở đứng lên, cho Đình Phương thấy và hiểu nàng có lại khí lực như thế này là nhờ Đình Phương kịp dùng Khúc Chiêu Hồn hóa giải uy lực đã sẵn có của loạt thanh âm ù ù... Thạch Cổ Thôi Hồn.
Đình Phương càng hiểu là không được để gián đoạn chuỗi thanh âm Chiêu Hồn. Vì thế, vừa tiếp tục phát thanh âm bằng miệng Đình Phương vừa xăm soi nhìn thật kỹ vật trăng trắng đã chiếm đoạt từ thi thể lão Trường.
Đầu tiên, điều Đình Phương nhận ra là vật trắng nọ được làm từ một đoạn xương người. Thật là kinh tởm.
Nhưng với nhận định kế tiếp Đình Phương nhờ đó mà giảm phần nhiều cảm giác kinh tởm vừa có. Đó là đoạn xương nọ đã được gọt giũa với sáu lỗ thủng được xuyên dọc theo thân, tạo thành một công cụ để phát ra thanh âm giống như sáo hoặc tiêu.
Âm luật phổ cầm địch nhị kiếm của lão Cầm Quái đã được Đình

Phương đọc thấy trong quyển Võ Y Kinh bút lục của Trương Quái Y đúng là thứ khẩu quyết phù hợp với loại công cụ Đình Phương đang cầm trên tay.
Vì thế, chỉ sau một lúc tìm hiểu và ghi nhận vị trí của sáu lỗ thủng nọ, Đình Phương vì muốn phát huy thêm uy lực của Khúc Chiêu Hồn đành vượt qua cảm giác kinh tởm để đặt vật nọ lên miệng.
Chuỗi thanh âm réo rắt phát ra thoạt đầu còn gượng gạo và miễn cưỡng, sau thuần thục dần.
“U... u...”
Tuy nhiên, lúc Đình Phương ngỡ Khúc Chiêu Hồn một khi được phát ra bằng Cửu Khúc lệnh cho dù là giả, ắt sẽ có uy lực lợi hại hơn thì đó lại là lúc bản thân Đình Phương bị loạt thanh âm ù ù Thạch Cổ Thôi Hồn xuyên qua thính nhĩ công phạt thần trí làm toàn thân rúng động.
Kinh tâm tán đởm vì diễn biến này, Đình Phương lập tức vận dụng toàn bộ chân lực, đưa tâm pháp Cửu Quỷ Diêm La công lên hộ thể, bảo vệ ngươn thần và dồn luôn Âm công vào Chiêu Hồn khúc.
“U... u...”
Cũng lúc này loạt Âm công Thạch Cổ Thôi Hồn cũng tăng thêm uy lực, như muốn cùng Đình Phương quyết tử bằng một trận Âm công.
“Ù... ù...”
Phát hiện Âm công Thôi Hồn sắp làm tâm tư nhiễu động, Đình Phương chợt nhận thức không chỉ bản thân đang lâm đại địch mà dường như cả sinh mạng của Tào Cần và sinh mạng của một nhân vật nữa đang được Tào Cần tiếp ứng cũng bị đặt vào cảnh ngộ ngàn cân treo sợi tóc.
Nhận thức này làm Đình Phương động nộ. Mắt nhắm lại, toàn bộ tâm trí đều dồn cả vào chuỗi thanh âm Chiêu Hồn, Đình Phương quyết cùng nhân vật phát động Âm công Thôi Hồn giao đấu một trận sinh tử cũng bằng Âm công như chính đối phương mong muốn.
Do bao nhiêu sức lực và tâm trí đều dồn vào Khúc Chiêu Hồn, đến nỗi cả ngũ quan thất khiếu đều tự phong bế lại, nên Đình Phương tuyệt đối không còn nhận biết gì về mọi diễn biến xung quanh.
Không những thế, chính Đình Phương cũng không nhận ra bản thân đang có những hành vi cử chỉ gì. Và nếu biết, có lẽ Đình Phương không bao giờ ngờ rằng tác động của Khúc Chiêu Hồn vẫn ảnh hưởng đến bản thân Đình Phương là người trực tiếp phát ra Khúc Chiêu Hồn.
Toàn thân Đình Phương có lẽ vì bị Khúc Chiêu Hồn tác động nên bắt đầu lảo đảo lắc lư, thoạt đầu chậm sau nhanh dần. Nhưng không

phải Đình Phương lắc lư chao đảo theo ngẫu hứng hoặc do tùy tiện. Mà kỳ thực kình phong đang vận dụng Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp mà không nhận ra.
Khúc Chiêu Hồn được Đình Phương vận dụng Cửu Quỷ Diêm La công phát ra, bản thân thì di chuyển theo Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp. Nếu Cửu Quỷ Diêm La công được vận dụng thập thành thì thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ cũng được thi triển bằng thập thành công phu, vô tình biến bóng nhân ảnh của Đình Phương thành một chuỗi bóng hình mờ nhạt nối tiếp nhau lúc bên này lúc bên kia, thoạt ẩn thoạt hiện một cách quỷ dị khôn lường.
Và có lẽ đây là hai loại công phu cùng có chung xuất xứ - là Cửu Quỷ Diêm La công và Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ nên Đình Phương càng vận dụng lâu dài thì thần thức của Đình Phương càng mau chóng đạt đến cảnh giới vô thức.
Đình Phương không còn biết gì nữa. Vận dụng Cửu Quỷ Diêm La công đến thập thành là điều đã tiến hành nên Âm công Chiêu Hồn khúc cứ thế tuôn ra.
Thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thì do đã luyện quá ư thuần thục nên Đình Phương dù không còn nhận thức vẫn dễ dàng linh hoạt dịch chuyển theo những phương vị đã luyện mãi thành thói quen và thành bản năng.
... Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, không biết cuộc giao đấu quyết tử bằng Âm công đã diễn đến giai đoạn nào hoặc kết quả ra sao, Đình Phương chỉ dừng lại tất cả khi có cảm nhận từ bản thân vừa diễn ra một điều gì đó hết sức bất ổn.
Đình Phương dừng thì Âm công Khúc Chiêu Hồn cũng dừng. Và lúc Đình Phương mở bừng mắt thì quanh cảnh xung quanh cơ hồ đã đổi khác hoàn toàn.
Vầng dương gần đứng bóng, nhân vật chủ nhân của lão Trường thì đã biến dạng, đứng cách Đình Phương xa những ba mươi trượng hơn thật lạ thay lại có không biết bao nhiêu nhân vật mà kể. Nhưng vừa thoạt nhìn thấy họ Đình Phương biết ngay ta họ không phải và không liên quan gì đến nhân vật đã phát động Âm công Thôi Hồn, nghĩa là họ không phải người của Thạch Tháp bảo hoặc Thạch Cổ môn theo cách gọi hiện nay.
Vì đứng ở hàng đầu, cùng nhóm với những nhân vật này chính là lão Cầm và Tào Cần, hai nhân vật đã quá quen thuộc với Đình Phương. Chứng tỏ họ chính là...
Vì Đình Phương đã ngừng phát động Âm công, lại thấy Đình Phương đang đưa mắt nhìn về phía này, lão Cầm lập tức khoa chân, rảo

bước tiến thật nhanh về phía Đình Phương, miệng thì hô hoán :
- Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn đã tái thế, với uy lực vô song đã đẩy lùi Thạch Cổ môn và Âm công Thạch Cổ Thôi Hồn. Toàn bộ giáo chúng Cửu Âm giáo nay theo lời hiệu triệu của lão Cầm này, là Tả hộ pháp bổn giáo, cung nghinh Cao Đình Phương giáo chủ vừa hiển lộ thần công tuyệt đỉnh, sẽ giúp bổn giáo hưng môn phục giáo.
Những nhân vật đứng xa xa liền nhất loạt hô vang :
- Cung nghinh Cao Đình Phương giáo chủ!
- Bổn giáo đã có cơ hội hưng môn phục giáo!
- Hưng... môn... phục... giáo...!
Tào Cần cũng bật người lao đến đứng bên cạnh Đình Phương :
- Bẩm Giáo chủ, toàn bộ giáo đồ phần thì do Tả hộ pháp lão Cầm phát hiệu lệnh, phần là do phát hiện Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn đột ngột tái hiện nên tự ý quy tụ. Nay vì mọi người đã đồng lòng, mong Giáo chủ ngay trước mặt mọi người hãy định rõ phận danh trước, sau sẽ cùng bọn thuộc hạ Hộ pháp Tả Hữu tiến về Tuyệt địa, khai mở Cửu Khúc, chính thức tiếp nhận di mệnh của Tổ sư khai sáng giáo phái Cửu Âm.
Đình Phương đưa tay lên, quắc mắt nhìn Tào Cần và lão Cầm :
- Nhị vị định đặt tại hạ vào chuyện đã rồi ư? Thế lúc giúp nhị vị thoát chết vì chất độc của mụ Quái bà Bạch Phát Tạ Kim Liên, tại hạ đã cùng nhị vị giao ước thế nào?
Lão Cầm cười hề hề, xoa hai tay vào nhau :
- Giáo chủ...
Đình Phương gắt :
- Xin tạm tha cho tại hạ cách xưng hô này. Sau hãy nói những gì lão muốn nói.
Lão Cầm bối rối gãi đầu :
- Thì... tuy thiếu hiệp có bảo bọn ta tạm thời giữ kín thân phận đừng vội bộc lộ Tả Hữu nhị hộ pháp của bổn giáo Cửu Âm nhưng việc xảy ra hôm nay chính là do thiếu hiệp tự bộ lộ thân phận trước, qua Âm công Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn, nào phải lỗi do ta hay do Tào Cần cô nương.
Đình Phương cười lạt, bảo Tào Cần :
- Tào Cần tỷ nếu không ngại hãy chịu phiền nhắc lại những gì giữa chúng ta đã có định ước xem sao.
Tào Cần miễn cưỡng nói :
- Cao thiếu hiệp từng nêu rõ chủ trương, là chờ khi thiếu hiệp lọt vào Tuyệt địa cửu khúc trước, sau sẽ tùy vào sự định đoạt của thiếu hiệp mới được bộc lộ rõ thân phận. Thế nhưng...

Đình Phương ngắt lời Tào Cần :
- Tại hạ biết Tào Cần tỷ định nói gì rồi. Vậy xin hỏi, nếu lúc mới rồi không vì lo cho sinh mạng của Tào Cần tỷ và một nhân vật nào khác nữa, tại hạ còn gì phí lực vào việc vận dụng Âm công Khúc Chiêu Hồn, đối đầu với Thạch Cổ Thôi Hồn? Đó chỉ là điều bất đắc dĩ thôi, ngộ biến phải tùng quyền, nào phải tại hạ vì tham danh hám lợi cố ý phát động Chiêu Hồn khúc để được xưng tụng là Giáo chủ Cửu Âm giáo?
Giữa những nhân vật được lão Cầm và Tào Cần bảo đều là giáo đồ Cửu Âm giáo bỗng có một giọng nói sang sảng vang lên :
- Nếu ngươi không ưng làm Giáo chủ bổn Giáo thì cũng đừng ngăn cản bọn ta danh chính ngôn thuận tái xuất võ lâm. Hãy giao Cửu Khúc lệnh cho bọn ta.
Đình Phương còn nhớ rõ âm thanh giọng nói đó :
- Là Phương Quân các hạ đấy phải không? Lời các hạ nói nghe cũng phải nhưng có một điều này e các hạ và nhiều người nữa cần nên biết.
Lão Cầm lo ngại :
- Ý Cao thiếu hiệp là thế nào?
Đình Phương ném Cửu Khúc lệnh giả cho lão Cầm :
- Lão tự xem thì rõ. Hóa ra nhân vật từng dùng vật này để triệu tập toàn bộ giáo đồ quý giáo lại là lão Trường một trong Tứ đại cao nhân Trường - Hận - Thiên - Thu. Và để dễ triệu tập lão đã... đã... hự!
Đình Phương chợt khuỵu người sụm xuống và ngã lăn quay.
Lúc sắp ngất lịm đi, Đình Phương mơ hồ cảm nhận đã có một bóng người lao nhanh đến, xốc Đình Phương vào đôi tay mềm mại tựa tay nữ nhân. Đoán đó là Tào Cần, Đình Phương thều thào :
- Đa... tạ... hự!
Và Đình Phương hôn mê hoàn toàn, đúng vào lúc mặt trời báo giờ Ngọ điểm.

Cửu Âm Giáo

Hồi 20
Ngộ hiểm cảnh đắc thành tuyệt học

- Ngươi đã tỉnh?
Đình Phương hoàn hồn, toan bật người quay về phía vừa có tiếng

phát thoại vang lên thì thanh âm đó chợt gắt Đình Phương :
- Không được cử động. Một là ngươi sẽ bị độc phát thân vong nếu khinh suất loạn động nội nguyên chân lực. Hai là ngươi đừng quên một điều kiện mà lần trước ta đã có dịp nhắc nhở ngươi một lần. Cứ nằm yên đó và nghe cho kỹ những gì ta sắp nói đây.
Đình Phương tuy chịu nằm yên nhưng hỏi thì vẫn hỏi :
- Lại là Thiếu phu nhân? Tại hạ đã là người sắp độc phát thân vong chết đến nơi, Thiếu phu nhân lại sợ tại hạ vong động chân khí rồi cũng đi đến một kết cục là phải chết sao?
- Hừ! Ngươi đừng nghĩ ta đang cầu mong cho ngươi đừng chết. Trái lại, nếu ngươi tha thiết chết thì cứ việc. Ta chỉ sợ ngươi thật sự chưa cam tâm chịu chết thôi.
Đình Phương biến sắc :
- Sao Thiếu phu nhân biết tại hạ chưa cam tâm?
- Hừ, con sâu cái kiến còn ham sống nữa là. Huống hồ ngươi đường đường sắp là Giáo chủ Cửu Âm giáo, một lời thốt ra là mệnh lệnh cho muôn người tuân theo, ngươi nên sống mới phải.
Đình Phương giật mình :
- Thiếu phu nhân cũng tỏ tường việc đó? Tại hạ thật sự thán phục đấy.
- Hừ, Thạch Cổ môn đến là để bắt ta. Vì ta rõ tàng sắp là người Đoàn gia lại giữa thanh thiên bạch nhật dám thốt những lời bị ngộ nhận là cùng ngươi ngoại tình. Chuyện Thạch Cổ môn cùng ngươi tỷ thí Âm công họa ta có là kẻ điếc mới không hay biết. Ngươi đừng mai mỉa ta.
Đình Phương cười lạt :
- Thật lỗi quá. Chỉ vì tại hạ khiến Thiếu phu nhân mang vạn tình nan phận. Chờ khi tại hạ hoàn toàn bình phục ắt sẽ thay Thiếu phu nhân đến Thạch Cổ môn chịu tội!
- Chỉ sợ ngươi không còn cơ hội để thực hiện ý định đó. Vì chẳng phải ngươi vừa bảo ngươi không thiết sống đấy sao?
Đình Phương nhăn nhó :
- Không phải là không thiết sống. Mà là muốn sống e khó hơn chấp nhận cái chết.
- Ngươi sợ ngươi vô phương thế giải độc?
Đình Phương hồ nghi :
- Không lẽ Thiếu phu nhân có cách?
- Có cũng như không, nếu ngươi bi quan cho rằng khó hơn là chấp nhận cái chết.
Đình Phương đanh giọng :

- Chỉ cần có cách là đủ. Tại hạ quyết phải bảo lưu sinh mạng này. Vì tại hạ còn nhiều việc mà nếu chưa thực hiện thì e chết không sao nhắm mắt.
- Là những việc gì? Có khẩn cấp lắm không?
Đình Phương ngập ngừng :
- Có hai người. tại hạ từng bảo là đã đối xử tốt với tại hạ, Thiếu phu nhân còn nhớ chứ?
- À... ra vậy. Nhưng đó là việc của ngươi, kẻ không liên quan gì như ta e không tiện biết.
Đình Phương bối rối :
- Nhưng vì Thiếu phu nhân sắp có cách giúp tại hạ giải độc, thiết nghĩ tại hạ có thể phá lệ thổ lộ một phần.
- À... ra là có điều kiện để trao đổi đây. Cũng tốt thôi, vì ta là nữ nhân, mà nữ nhân nào lại không hiếu kỳ không thích nghe tâm sự thầm kín của kẻ khác. Được vậy ta xin nghe.
Đình Phương thở dài :
- Cả hai đều là nữ nhân...
- Chà, ngươi lại có đến hai hồng nhan tri kỷ ư? Sao nào?
Đình Phương đỏ mặt :
- Với một người thì có thể nói như vậy. Và nàng dang bị một nhân vật tâm địa độc ác bắt giữ. Tại hạ chỉ e sinh mạng nàng khó có thể kéo dài được lâu.
- Là ai thế? Ta muốn hỏi nhân vật mà ngươi bảo là có tâm địa độc ác.
Đình Phương đáp nhẹ :
- Là lão Thiên, cùng một hạng người như lão Trường đã chết.
- Hà... Thế mới bảo Tri nhân tri diện bất tri tâm. Còn hồng nhan tri kỷ thứ hai?
Đình Phương lại thở dài :
- Nữ nhân này thì tại hạ ngưỡng mộ và vì cảm kích, tuyệt đối không dám xem nàng là hồng nhan tri kỷ. Huống chi đã lâu giữa tại hạ và nàng chưa một lần gặp lại, nào biết tâm ý của nàng là thế nào mà dám mạo phạm bảo nàng là tri kỷ hồng nhan.
- Đã lâu chưa gặp ư? Nghĩa là trước lúc chết, ta chỉ giả dụ thế thôi, nếu ngươi không được gặp nàng thì không cam tâm thật sao?
Đình Phương chỉ muốn bật thét lên :
- Không những không cam tâm mà chính vì muốn giải nguy cho nàng nên tại hạ bằng mọi giá quyết phải bảo lưu sinh mạng này.
- Nàng ta đang gặp nguy? Sao bảo đã lâu không gặp nhưng ngươi vẫn biết nàng đang lâm nguy?

Đình Phương chợt nghiến răng :
- Đã có một nhân vật thần bí cố tình đưa tin cho tại hạ. Theo tin này, thì nàng thật sự đang lâm nguy. Thiếu phu nhân mau nói đi, Bảo chủ Thạch Tháp bảo ngoài Đoàn Khắc Lân, hãy còn một thiên kim tiểu thư là Đoàn Khắc Phượng. Có phải nàng đang gặp sự cố nào đó rất bi thảm, cần tại hạ đến ứng cứu, đúng không?
- Hóa ra hồng nhan tri kỷ thứ hai của ngươi là Đoàn Khắc Phượng? Kẻ nào đưa tin cho ngươi? Tin đưa đến là thế nào?
Đình Phương nôn nóng :
- Tin đó chỉ vắn tắt thế này: "Phượng bị trúng tên", rõ ràng là muốn ám chỉ nàng rồi. Sao Thiếu phu nhân không nói ngay cho tại hạ biết đã có điều gì xảy ra cho n?
Nơi Đình Phương đang nằm là nơi hoàn toàn tối tăm, hoặc nơi này vốn tối, hoặc bây giờ đã là lúc đêm về nên mới tối tăm đến vậy. Và thanh âm giọng nói của Tào Cần bất chợt vang lên từ đâu đó trên đầu nằm Đình Phương :
- Thôi, muộn rồi đấy, Nhị tiểu thư! Chúng ta phải sơm sớm có quyết định, kẻo họ khó lòng chờ lâu.
Đình Phương giật mình :
- Tào Cần tỷ! Tỷ vừa gọi ai là Nhị tiểu thư?
Tào Cần lờ mờ xuất hiện ở bên cạnh và sẽ sàng đặt tay lên người Đình Phương :
- Thiếu phu nhân Thạch Cổ môn nào phải ai xa lạ, chính là Đoàn Khắc Phượng mà Thiếu hiệp hằng tơ tưởng. Và nguyên ủy nàng không là cốt nhục của Đoàn gia. Theo lệnh của dưỡng phụ Đoàn Nam Long, chỉ một đôi ngày nữa thôi nàng sẽ phải cùng Đoàn Khắc Lân bái đường. Đó là nguyên do để có người đưa tin "Phượng bị trúng tên" đến Thiếu hiệp.
Đình Phương càng nghe càng thêm mơ hồ, cũng là bàng hoàng nữa. Đã thế Đình Phương lại còn nghe ngay bên cạnh đang vang lên tiếng thút thít khóc của... của Thiếu phu nhân Thạch Cổ môn.
Tiếng khóc của nàng làm Đình Phương bối rối, chỉ biết lắp bắp nói đi nói lại mỗi một câu :
- Là tin đó ám chỉ nàng sắp xuất giá? Và nàng không nghĩ đến ai khác ngoài ta? Ta được nàng xem trọng thế sao? Ta được xem trọng thế sao?...
Khắc Phượng vẫn cứ khóc :
- Ta từ lúc cùng ngươi trong tòa Thạch tháp, sau này có lúc nào ta không nghĩ đến ngươi?... Chỉ ngươi vô tâm không nghĩ đến ta, trong khi ta cứ ngỡ lần đó ngươi đã mất mạng thật rồi, ta... ta...

Tào Cần cố tình lên tiếng chen ngang vào :
- Chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa đâu. Nếu Nhị tiểu thư muốn Cao thiếu hiệp toàn mạng thì đừng quên những gì chúng ta đã bàn và đã được bọn lão Cầm ưng thuận.
Nghe nhắc đến lão Cầm, Đình Phương sinh nghi :
- Đã xảy ra chuyện gì, Tào Cần tỷ? Sao lại bảo chẳng còn bao nhiêu thời gian?
Khắc Phượng bỗng nghiến răng :
- Lão Cầm đã sanh tâm. Lão dùng Cửu Khúc lệnh sai bọn giáo đồ Cửu Âm giáo bắt giữ ngươi và ta. Tào Cần tỷ vì không thuận tình nên chịu chung số phận.
Đình Phương kêu :
- Nhưng đó là Cửu Khúc lệnh giả. Tào Cần tỷ chẳng phải cũng đã biết đấy sao? Cớ gì không cáo giác để mệnh lệnh của lão Cầm vô hiệu lực?
Tào Cần thở dài :
- Tào Cần đã nói. Nhưng lão Cầm cao minh hơn, đã đánh động đúng vào lòng tham không đáy của bọn giáo đồ. Và lão đang có một đề xuất, nếu Cao thiếu hiệp ưng thuận khai mở Cửu Khúc, giúp tất cả bọn họ có cơ hội lọt vào Tuyệt địa để đoạt lấy những gì họ cần chiếm đoạn, bọn họ và lão Cầm sẽ buông tha chúng ta.
Đình Phương cau mặt :
- Nhưng thân thủ của Tào Cần tỷ thừa năng lực bỏ chạy, kể cả Khắc Phượng cũng thế, cớ sao lại để rơi vào cảnh ngộ này?
Tào Cần đáp :
- Là Nhị tiểu thư muốn nhân cơ hội này giúp Cao thiếu hiệp hóa giải hoàn toàn chất độc, nên không nỡ bỏ đi một mình.
Khắc Phượng thì đáp :
- Chính Tào Cần tỷ cũng vì lo cho ngươi nên thà chịu chung cảnh ngộ hơn là chỉ biết lo cho mình.
Đình Phương vỡ lẽ :
- Hóa ra là lúc ta ngất đi, là nàng và Tào Cần tỷ cùng một lúc chạy đến lo cho ta?
Tào Cần lí nhí :
- Là Nhị tiểu thư nhanh chân hơn.
Khắc Phượng vội cải chính :
- Nhưng người kịp đỡ ngươi chính là Tào Cần tỷ. Chẳng phải lúc đó ngươi dù sắp ngất vẫn có thốt lên lời đa tạ Tào Cần tỷ đó sao?
Đình Phương thở dài :
- Kỳ thực ta chỉ muốn đa tạ bất luận ai đã tỏ ra quan tâm đến ta.

Chuyện đã thế này, nhị vị định thế nào?
Tào Cần đáp :
- Tào Cần và Nhị tiểu thư đã bàn...
Khắc Phượng cướp lời :
- Tào Cần tỷ có một ý rất hay. Là thế này...
Tào Cần phủ nhận :
- Là ý của Nhị tiểu thư thì đúng hơn. Là thế này...
Đình Phương xua tay :
- Là ý của ai cũng được. Rốt cuộc là thế nào? Mà thôi, cứ để tại hạ đoán vậy. Có phải cả hai muốn tại hạ tương kế tựu kế, vờ ưng thuận. Nhưng ngay khi khai mở Cửu Khúc tại hạ phải phong tỏa lại ngay, để chỉ có một mình tại hạ đi vào Tuyệt địa, vừa có cơ hội giải độc vừa độc chiếm di học thượng thừa. Đúng không?
Cả hai cùng kêu :
- Đúng rồi.
- Sao Cao thiếu hiệp đoán ra?
Đình Phương gượng cười :
- Vì kế đó rất dễ đoán ra nên đừng nghĩ người như lão Cầm không thể đoán. Vả lại, còn một chuyện này nữa e hai nàng chưa biết và cũng chưa nghĩ đến bao giờ.
- Chuyện gì?
Đình Phương thở dài :
- Là chuyện còn có ít lắm cũng phải đến hai nhân vật vẫn đủ khả năng khai mở Cửu Khúc.
Tào Cần bật kêu :
- Ở đâu ra thêm một nhân vật nữa? Vì nếu Tào Cần nhớ không lầm thì Thiếu hiệp như đã bảo chỉ có mỗi một mình lão Thiên nhờ tình cờ chiếm được mảnh kim thiết Độc Cước Quỷ, nên người có khả năng khai mở Cửu Khúc nhất định chỉ có một người. Sao bây giờ bảo là hai?
Đình Phương bảo :
- Lão Thiên còn có một chủ nhân, đó là điều tại hạ cũng một lần đề cập, lẽ nào Tào Cần tỷ đã quên.
Khắc Phượng động tâm :
- Đã có một chủ nhân cho lão Trường, giờ đến lượt lão Thiên cũng có chủ nhân. Điều này vừa kỳ quái vừa quá ư trùng hợp, ngươi có nghĩ thế không, Đình Phương?
Đình Phương trầm ngâm :
- Nhớ lại những gì lão Trường bị chủ nhân cất vấn, cho thấy lão Trường từng được lệnh chủ nhân phải ra sức thuyết phục ba nhân

vật còn lại là Hận, Thiên và Thu. Thoạt nghe qua ai cũng có thể đoán lão Trường, lão Thiên vì có hai chủ nhân khác nhau nên ai vì chủ nấy, quyết không để người này thuyết phục người kia hoặc ngược lại. Nhưng không hiểu vì sao tại hạ lại mơ hồ có cảm nhận họ đều có chung một chủ nhân. Và vị chủ nhân này có dụng ý, nên cố tình làm ra vẻ thần bí khiến họ không biết họ đều tận tâm tận lực vì một vị chủ nhân duy nhất.
Khắc Phượng hoài nghi :
- Dựa vào đâu ngươi có ý nghĩ này? Vì cảm nhận dù sao cũng là cảm nhận, nó chỉ xuất hiện khi tự ngươi bất ngờ khám phá một manh mối nào dó có liên quan. Thế nào?
Đình Phương chợt hỏi ngược lại Khắc Phượng :
- Nàng từng đề quyết lão Trường tiềm phục Thạch Tháp bảo với mưu đồ chiếm Thạch Cổ Thôi Hồn cho chủ nhân?
- Không sai. Nhưng đã bị lão cẩu Tý Ngọ Độc Quân nhanh tay hơn khiến mưu đồ của lão Trường bất thành.
Đình Phương lại hỏi :
- Nghĩa là vị chủ nhân của lão Trường đương nhiên vì thất vọng phải tỏ ra căm phẫn với Thạch Cổ môn? Hoặc hiểu đúng hơn thì nhân vật này phải tìm thiên phương bách kế, quyết chiếm lại Thạch Cổ Thôi Hồn từ tay Thạch Cổ môn?
Khắc Phượng có ý dè dặt :
- Chuyện đó tuy chưa xảy đến nhưng ta nghĩ ắt sẽ có lúc xảy đến.
Đình Phương phì cười :
- Chưa hoặc sắp thì cũng vậy. Và chủ nhân của lão Trường hoàn toàn không có lý do gì để vui mừng khi nhận thấy rằng đã có người của Thạch Cổ môn xuất hiện và Thạch Cổ Thôi Hồn của Thạch Cổ môn sẽ giúp nhân vật này khỏi phải khốn đốn vì Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn của ta. Đúng thế chứ?
Khắc Phượng giật mình :
- Có chuyện này thật sao? Thật sự nhân vật này có vui mừng vì sự xuất hiện của Thạch Cổ môn ư?
Đình Phương nghiêm giọng :
- Vì thế, ta nghĩ sự vui mừng của nhân vật này chỉ có một lời giải thích mà thôi. Đó là...
Chợt có tiếng lão Cầm nôn nóng từ bên ngoài vọng vào thúc giục :
- Bọn ngươi đã bàn đến đâu rồi?
Nghe tiếng lão Cầm, Đình Phương nổi giận :
- Lão nôn nóng muốn làm Giáo chủ Cửu Âm giáo đến thế sao? Thật không ngờ tham vọng đã làm lão thay đổi. Đến nỗi dám dùng cả thủ

đoạn này để đáp lại ân cứu tử của Cao Đình Phương ta?
Lão vẫn cười hề hề như thủa nào :
- Ngươi đừng trách oan ta. Vì ngươi tuy cứu được một mạng ta nhưng bù lại đã có hai nhân mạng đều là hảo bằng hữu của ta bị ngươi sát hại. Ta chỉ muốn đòi lại sự công bằng thôi.
Đình Phương ngớ người :
- Hai nhân mạng nào? A... có phải lão muốn nói Đổ Quái, Dục Quái? Sao lão bảo vì mưu cầu lợi ích lâu dài cho Cửu Âm giáo nên đành cam tâm hòa mình vào bùn nhơ, chịu bị ghép chung vào hàng Giang hồ Lục quái? Giờ lại bảo họ là hảo bằng hữu?
Tiếng lão Cầm đáp vọng vào :
- Thì đó là ý định của ta thoạt đầu. Nhưng về sau vì nghĩ: “Có thêm một bằng hữu là bớt đi một thù nhân” nên ta đâu dại xem họ là thù nhân để tự mua họa vào thân?
Đình Phương cười khẩy :
- Nếu trước đây lão dám thổ lộ điều này, ta vì biết lão là hạng ngưu tầm ngưu mã tầm mã thì có lẽ đã không xảy ra chuyện như hôm nay.
Lão cười hề hề :
- Binh bất yếm trá và vô độc bất trượng phu. Ngươi thiếu tâm cơ, điều đó chứng tỏ ngươi chưa đủ tư cách làm Giáo chủ bổn giáo, đành phải nhường cho nhân vật khác xứng đáng hơn.
Đình Phương giận dữ quát :
- Lão muốn ám chỉ lão? Đủ rồi, bây giờ lão muốn gì, nói đi, đừng dài dòng nữa.
Lão cứ cười, như muốn nói lão là hạng thủy chung không biết giận là gì :
- Vậy Tào Cần và nha đầu không biết liêm sỉ lễ giáo kia chưa nói gì với ngươi sao?
Cạnh Đình Phương lập tức có tiếng không khí xao động.
“Vút”
Và chủ chớp mắt sau Đình Phương đã nghe tiếng Khắc Phượng hét lanh lảnh bên ngoài :
- Lão mắng ai không biết liêm sỉ? Thế lão có biết đấy là lão tự chuốc họa vào thân chăng? Đỡ!
Giọng lão Cầm gầm vang :
- Muốn ta chuốc họa, nha đầu ngươi chưa đủ tư cách đâu. Xem chiêu!
“Ầm”.
Đình Phương chợt kinh nghi khi nghe tiếng Khắc Phượng gầm thét :
- Phích Lịch Lôi Phong chưởng? Không lẽ lão chính là Phích Lịch Lôi

Quân, mạo nhận là Cầm Quái? Hãy đỡ một chưởng Tý Ngọ Xích Huyết của ta!
“Ào...”
Đình Phương định nhổm người ngồi dậy thì nghe Tào Cần lo lắng hỏi :
- Cao thiếu hiệp chớ khinh suất vọng động lúc này. Có phải thiếu hiệp có ý lo cho Nhị tiểu thư?
Đình Phương cau mày :
- Tình thế của tại hạ bi đát đến thế sao? Tào Cần tỷ nghĩ sao về những điều vừa nghe?
Tào Cần thở dài :
- Tào Cần nhận cương vị Hữu hộ pháp là do tiên sư di mệnh và xuất đạo là được lão Cầm tìm đến tận nơi khuyên giải thúc giục. Nguyên ủy lão Cầm là người thật hay do nhân vật khác hóa thân Tào Cần tuyệt đối không thể biết. Cao thiếu hiệp có gặng hỏi đến mấy cũng vô ích.
Bên ngoài lại vang tiếng Khắc Phượng gầm thét :
- Cả sở học của Tửu Quái - Tửu khí công lão cũng am tường. Dương như Lục Quái không đơn thuần chỉ là bằng hữu mà còn là công cụ cho lão lợi dụng nữa thì phải? Đỡ chiêu!
“Ào...”
Có tiếng Cầm Quái cười :
- Đã là hảo bằng hữu thì việc cùng nhau trao đổi sở học đâu có gì là lạ? Và bằng chứng là ngươi hãy xem đây là tuyệt kỹ của ai? Đỡ! Ha... ha...
“Bùng...”
Khắc Phượng kêu càng lúc càng to :
- Nhiếp Hồn Mê Tông quyền của Dục Quái? Có lẽ nào toàn bộ công phu sở học của Lục Quái đều bị Phích Lịch Lôi Quân lão bằng nhiều thủ đoạn đã chiếm hữu tất cả? Vậy thì dã tâm của lão quả không nhỏ. Đỡ chiêu!
Đình Phương một lần nữa định ngồi dậy. Và y như rằng giọng nói lo lắng của Tào Cần liền vang lên :
- Cao thiếu hiệp nếu không nhẫn nại e khó tri trì sinh mạng cho đến lúc đi vào Tuyệt địa cửu khúc.
Đình Phương bồn chồn lo ngại :
- Nếu lão Cầm đích thị là do Phích Lịch Lôi Quân hóa thân, tại hạ e chẳng còn cơ hội nào để vào Tuyệt địa cửu khúc.
Tào Cần giật mình :
- Tại sao?

Đình Phương thở hắt ra :
- Tào Cần tỷ còn nhớ những gì lúc nãy tại hạ đang nói dang dở?
- Có phải chuyện Thạch Cổ môn xuất hiện làm chủ nhân lão Trường vui mừng?
Đình Phương do khẩn trương nên giải thích luôn một hơi :
- Không sai. Và tại hạ đã nói là chỉ có một lời giải thích. Rất có thể Thạch Cổ môn và lão Trường cùng có chung một chủ nhân. Do vậy, dù có hay không có lão Trường, nhân vật nọ vẫn là người chiếm hữu Thạch Cổ Thôi Hồn. Mà Tà công này là do Tý Ngọ Độc Quân lúc nhận Đoàn Nam Long làm tiểu tế đã sẵn có mưu định chiếm hữu. Chứng tỏ Tý Ngọ Độc Quân mới thật sự là thuộc hạ của nhân vật thần bí kia. Mà Tý Ngọ Độc Quân cũng là bằng hữu của Phích Lịch Lôi Quân. Từ đó mà suy Phích Lịch Lôi Quân cũng là thuộc hạ của nhân vật thần bí nọ. Và nếu những suy nghĩ nhận định này của tại hạ là đúng thì...
Tào Cần bất chợt ngắt lời :
- Tào Cần tuy đã theo kịp mọi lập luận của thiếu hiệp nhưng sao chờ mãi vẫn không phát hiện điểm nào có liên quan đến chuyện có thể hoặc không thể lọt vào Tuyệt địa cửu khúc?
Đình Phương toan cáu gắt với Tào Cần nhưng kịp nghĩ lại, chỉ thở dài :
- Đúng là tại hạ vì quá vội nên chưa kịp giải thích rõ ngọn ngành và mạch lạc. Là thế này, tại hạ chợt nghĩ tất cả bọn họ đều có chung một chủ nhân nhưng vì nguyên nhân nào đó khiến mỗi người trong họ không ai nhận biết điều này.
- Lý do khiến Cao thiếu hiệp suy đoán lão Trường và Thạch Cổ môn Tý Ngọ Độc Quân có chung một chủ nhân thì đã nói rồi, có thể bảo là tạm nghe thuận tai. Còn lão Cầm thì sao?
Đình Phương cau mày :
- Sở học của Lục quái và của Phích Lịch Lôi Quân đều bị Trương Quái Y lẻn thu thập. Đổi lại, vào lúc này lại xuất hiện một lão Cầm kiêm thông sở học của Lục quái và của Phích Lịch Lôi Quân. Đủ cho tại hạ suy đoán lão Cầm này là giả, chính là do Phích Lịch Lôi Quân hóa thân. Và vì bị Trương Quái Y đặt điều kiện là phải trao truyền tuyệt học mới được Trương Quái Y trổ tài diệu thủ cứu mạng nên Phích Lịch Lôi Quân căm tức đã tìm cách đánh cắp những gì Trương Quái Y thu thập từ ngũ quái còn lại. Tào Cần tỷ hiểu kịp chứ?
- Khả dĩ kịp, nhưng Cao thiếu hiệp chỉ mới chứng tỏ xong thân phận thật của lão Cầm mà thôi. Sau đó thì sao?
Đình Phương cười đắc ý :

- Muốn minh chứng lão Cầm giả mạo này có chung chủ nhân với lão Trường và Tý Ngọ Độc Quân thì quá dễ. Tào Cần tỷ thử đoán xem, lý do tại sao ngay lần đầu gặp mặt vị chủ nhân này đã biết tại hạ luyện được đúng sáu tầng Cửu Quỷ Diêm La công?
Tào Cần kinh nghi :
- Nhân vật đó nói ngay như thế thật sao? Vậy là ắt có người mật báo nên nhân vật đó mới tỏ tường điều này.
- Không sai. Và kẻ mật báo chẳng phải ai khác ngoài lão Cầm giả mạo này. Vậy Tào Cần tỷ có tán thành nhận định của tại hạ rằng Nhị quân Tý Ngọ và Phích Lịch đều có chung chủ nhân với lão Trường.
- Không sai. Đến ta là người tuy chỉ mới đến nhưng thoạt nghe cũng phải thừa nhận những gì tiểu tử ngươi đoán đều đúng cả. Có phải lão cũng nghĩ thế không, Lão Sắc?
Tào Cần vừa nghe chuỗi thanh âm xa lạ này đã chực quát :
- Ai dám...
Nhưng Đình Phương vẫn còn kịp ngăn lại :
- Đừng gây kinh động vội, Tào Cần tỷ. Vì nếu họ đúng là Sắc - Y nhị quái thì đây là lúc tại hạ cần sự hiện diện của họ. Sao nhị vị vẫn chưa chịu hiện thân cho?
Tiếng the thé của lão Sắc Quái vang lên :
- Ngươi cần bọn ta đến để hóa kiếp hộ ngươi ư, tiểu tử? Đừng quên cái chết của hai lão Đổ, Dục đều do một mình tiểu tử ngươi gây ra.
Đình Phương cười lạt :
- Nếu muốn hóa kiếp tại hạ ắt Quái Y không cần gì lên tiếng, chỉ lẳng lặng hạ thủ là xong. Tại hạ nói đúng chứ Quái Y?
Trương Quái Y xuất hiện :
- Ba người chúng ta đều như nhau. Nếu ta và Sắc Quái có ý giết ngươi để báo thù cho Đổ, Dục Nhị quái thì người cũng muốn giết hai ta để rửa hận cho Tiêu Kỷ Ngọc, đúng không? Vậy ý ngươi thế nào?
Đình Phương khinh khỉnh, cố ý đưa mắt nhìn ra ngoài, cho dù không thể trông thấy gì :
- Sao lão không nói luôn là lão cũng muốn giết Phích Lịch Lôi Quân để báo thù cho Tửu - Cầm nhị quái?
Quái Y quắc mắt :
- Ngươi cũng đề quyết Tửu Quái là do Phích Lịch Lôi Quân hạ thủ?
Đình Phương đáp :
- Dựa theo những lời cuối cùng được Đại tỷ Tiêu Kỷ Ngọc nói cho nghe, tại hạ tin rằng một người chịu cam phận như Tiểu Đại tỷ quyết không phải là hạng sát phu. Tiểu Đại tỷ cố giữ tấm thân trinh bạch thì có, nhưng nhẫn tâm sát phu thì không bao giờ.

Sắc Quái ngoặc lại :
- Vì sao? Chẳng phải có sát phu mới dễ bề giữ tấm thân trinh bạch sao?
Đình Phương chợt hỏi ngược lại :
- Vậy tại sao sau khi sát phu, đấy là dựa theo nhận định hồ đồ bấy lâu nay của chư vị, vì lẽ nào Tiêu đại tỷ không chịu tách rời Lục Quái, để cuối cùng bị miệng đời đàm tiếu, bảo Tiêu đại tỷ là ả tiện nhân lăng loàn? Chư vị có bao giờ chịu suy xét về phương diện này chưa? Có chịu cảm thông cho Tiêu đại tỷ lần nào chưa?
Quái Y hoang mang :
- Ngươi muốn nói, Tiêu đại tỷ cố tình chịu đựng, cố tình làm thế là phần nào muốn truy hung và lo báo thù cho phu quân?
Đình Phương lắc đầu :
- Tại hạ không muốn nói, không muốn ám chỉ gì cả. Bất quá tại hạ chỉ vì cái chết nhục nhã của Tiểu đại tỷ mà nêu cho chư vị một phương diện để tự ngẫm nghĩ thế thôi? Còn việc kết luận thế nào là tùy chư vị.
Chợt Tào Cần chạm vào tay Đình Phương :
- Không ổn rồi. Nhị tiểu thư đang bị bọn giáo đồ Cửu Âm giáo vây công, không khéo sẽ nguy đến sinh mạng.
Sắc Quái cười mỉa :
- Việc gì phải lo cho ả? Bọn Thạch Cổ môn cũng sắp đến rồi. Dù gì đi nữa Phích Lịch Lôi Quân cũng giữ lại mạng ả để có cái mà giao phó cho Tý Ngọ Độc Quân. Vì chẳng phải họ là người có chung một chủ nhân sao?
Đình Phương thất kinh gọi Tào Cần :
- Sao Thạch Cổ môn lại kéo đến? Trừ phi chúng ta đang ở một nơi rất gần lối đi vào Tuyệt địa cửu khúc, phải thế chăng Tào Cần tỷ?
Tào Cần đáp :
- Không sai. Vì thế lão Cầm, à không, là Phích Lịch Lôi Quân có cho thiếu hiệp thời hạn để quyết định khai mở hay không khai mở Cửu Khúc.
Quái Y tỏ lộ ý tham :
- Cửu Khúc nào? Có phải Tuyệt địa cửu khúc, nơi được xem là chốn phát tích Cửu Âm giáo?
Đình Phương cười lạt :
- Lão không cần giả vờ. Vì lão đâu phải ngẫu nhiên có mặt và lại tìm đến đúng chỗ giam giữ Cao Đình Phương này? Thế nào, lão có chủ ý gì xin cứ nói. Có lẽ chúng ta vẫn còn một ít thời gian để thương lượng trước khi sự việc xảy ra quá muộn.

Quái Y chột dạ :
- Ngươi nói như thế là ý gì?
Đình Phương vụt gọi Tào Cần :
- Phiền Tào Cần tỷ gọi to ra ngoài hộ cho, bảo Phích Lịch Lôi Quân biết là tại hạ chấp thuận khai mở Cửu Khúc cho...
Quái Y lập tức ngăn lại :
- Được rồi, để ta nói! Là thế này, thôi thì cứ cho bọn ta muốn giết Phích Lịch Lôi Quân để báo thù cho Tửu, Cầm Nhị quái. Nhưng vì bản lĩnh kém hơn so với Phích Lịch Lôi Quân, còn có Tý Ngọ Độc Quân ở một bên, nên bọn ta muốn...
Đình Phương ngắt lời :
- Lão muốn có Cửu Khúc lệnh, để sau này dùng Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn đối phó với Âm công Thạch Cổ Thôi Hồn chứ gì? Nếu tại hạ chịu giúp lão thì sao?
Tào Cần kêu :
- Như vậy sao được? Có Cửu Khúc lệnh là lão có luôn toàn bộ Cửu Âm giáo, điều này tuyệt đối không được.
Sắc Quái gắt :
- Liên quan gì đến ngươi mà xen vào? Hử?
Quái Y cười mỉa :
- Đừng nghĩ ta ham muốn làm Giáo chủ Cửu Âm giáo. Vì muốn thế có khác nào ta tự đứng ra đối đầu với Thạch Cổ môn, với Thất đại phái và nhất là còn có một nhân vật thượng thừa đứng sau lưng Thạch Cổ môn. Ta chẳng dại đâu.
Bất chợt có thanh âm của lão Cái Tàn Cước đột ngột cất lên :
- Ngươi biết tự lượng sức như thế là tốt. Vì Lục quái bọn ngươi sáu người dù có thế lực nào che chở thì với những tội ác chất chồng đã gây ra bọn ngươi cũng chỉ có con đường chết...
Sự xuất hiện của Thạch Cổ Thôi Hồn không hề làm Đình Phương vui mừng.
Mà ngược lại, lúc Đình Phương biến sắc cũng là lúc có hai bàn tay đồng loạt đặt lên người Đình Phương.
Và chủ nhân của một trong hai bàn tay đó cũng đồng thời lên tiếng, tự cáo giác đấy là hành vi uy hiếp của Trương Quái Y :
- Lão Cái Tàn Cước mau dừng lại. Và trước khi có bất kỳ cử chỉ nào hãy nhìn xem sinh mạng của ao đang do Quái Y này định đoạt!
Với bàn tay còn lại vừa đặt lên người Đình Phương thì đã có thanh âm của Tào Cần cất lên lo lắng :
- Lão Sắc Quái muốn gì thì cứ từ từ nói. Đừng quên Cao thiếu hiệp đang lâm hiểm cảnh nghèo, chỉ cần bất kỳ hành vi nào đó thiếu cân

nhắc ắt sinh mạng của Cao thiếu hiệp vô phương cứu vãn.
Đình Phương sợ lời nói và nhất là cử chỉ đầy lo lắng của Tào Cần rốt cuộc chỉ tạo cơ hội cho Sắc Quái hoặc Quái Y lỡ tay, Đình Phương vội lên tiếng ngăn lại :
- Tào Cần tỷ cũng đừng quá lo lắng, vì gì thì gì, giữa tại hạ và Nhị quái vẫn còn nhiều điều chưa thương lượng xong. Đừng vô tình tạo kích nộ cho họ.
Sắc Quái cười lạt. Và là chủ nhân của ban tay thứ hai nên Sắc Quái tỏ ra rất ngạo mạn khi lên tiếng :
- Ngươi biết nghĩ như thế là tốt đấy, tiểu tử. Nhưng không nên chỉ khuyên một mình nha đầu họ Tào. Vì ta nghĩ ắt hẳn hãy còn một vài nhân vật cũng cần nghe ngươi khuyên. Thế nào thuận hay không thuận?
Lão Cái Tàn Cước bật quát :
- Bọn ngươi định đem sinh mạng tiểu tử đe dọa ta ư? Lầm rồi, thử nhìn lại xung quanh xem sao? Thất đại phái và Cái bang đâu phải vì tiểu tử mà đến. Và tiểu tử nếu có chết thì Thất đại phái càng thêm yên tâm, không còn lo đại họa Cửu Âm giáo chực chờ xuất hiện nữa. Hai ngươi hãy cân nhắc kỹ trước khi hành động. Hừ.
Đình Phương rúng động, càng thêm sợ lời nói cứng của lão Cái Tàn Cước sẽ làm Nhị quái vì phẫn nộ sẽ có những hành động mà hậu quả chỉ có một mình Đình Phương hứng chịu. Đình Phương vội lên tiếng trấn an Nhị quái :
- Tàn Cước Cái lão trượng chỉ nói đùa thế thôi. Nhị vị xin chớ nghĩ là thật. Vì thiết nghĩ vào lúc này có hay không có tại hạ Cửu Âm giáo vẫn mặc nhiên tồn tại, và đại họa Cửu Âm giáo đến hay không đến đều tùy vào sự lựa chọn thái độ lúc này của Thất đại phái.
Lão Tàn Cước Cái hắng giọng :
- Ngươi đứng cố ý diễn đạt sai ý ta. Và những gì ta vừa nói đều là thật chứ chẳng phải đùa. Há lẽ Thất đại phái và Cái bang vốn dĩ là danh môn chính phái lại nỡ đem chuyện họa phúc của võ lâm ra đùa sao?
Quái Y liền trầm giọng :
- Số của ngươi vậy là chẳng may rồi. Thất đại phái quả nhiên đã đến đủ, Nhị quái ta dẫu chết cũng không sao, tiếc cho ngươi chưa hưởng được bao nhiêu tuổi đời đã phải sớm vong mạng. Hãy nói lời vĩnh biệt lần cuối đi tiểu tử.
Đình Phương thất kinh vội thét :
- Chờ đã. Vì cho dù sinh mạng nhỏ nhoi này có bị Cái bang và Thất đại phái xem thường nhưng đâu phải vì thế mà nhị vị lâm vào tuyệt

lộ, không còn nẻo đào sinh?
Sắc Quái quát khẩn trương như cảnh kiến đang bò quanh chảo lửa :
- Dù có mù thì ngươi cũng đâu có điếc? Há ngươi không phát hiện người của Thất đại phái càng lúc càng xuất hiện đông ư? Còn đâu là nẻo đào sinh cho ta và Quái Y nào?
Đình Phương cũng gọi bấn loạn :
- Tào Cần tỷ! Tào Cần tỷ đâu rồi?
Lão Cái Tàn Cước cười lạnh :
- Chỉ có thêm một ả Tào Cần Hữu hộ pháp mà tiểu tử ngươi nhất định xoay chuyển cục diện ư? Ngươi quá tự phụ đấy. Hừ!
Nhưng Tào Cần vẫn ứng tiếng, đáp lời Đình Phương :
- Tào Cần còn sống là do Cao thiếu hiệp ban cho. Tào Cần sẵn sàng chờ lệnh Cao thiếu hiệp.
Đình Phương quát giật giọng :
- Phát động Âm công và lo đoạn hậu, còn Nhị quái, một người lo mở đường, một người mang tại hạ đi, mau!
Quả đúng như Sắc Quái vừa nói, Đình Phương vì đang vương độc, toàn bộ công phu hầu như chẳng còn, nên mục lực dù kém tinh tường thì bù lại tai vẫn nghe rõ, đã nhận biết Thất đại phái đang đến càng lúc càng đông.
Sự hiện diện của đông đủ Thất đại phái làm Nhị quái Sắc - Y sợ đến kinh tâm vỡ mật, khiến cả hai không còn nghĩ gì khác ngoài cái chết. Giờ nghe Đình Phương đột ngột bảo có nẻo đào sinh, lại nghe Đình Phương sắp xếp và bố trí như vậy, cả hai đang luống cuống đành chỉ biết thực hiện theo chứ chẳng còn tự nghĩ ra một chủ ý nào khác.
Tào Cần cũng phát động Âm công. Và như thủa nào, Đình Phương đã nhìn thấy, hễ Tào Cần phát động Âm công là phải có thêm thanh kiếm để phát chiêu phối hợp.
Chính Cái Tàn Cước là nhân vật hiểu rõ hơn ai hết sự lợi hại của kiếm pháp và Âm công do trước kia từng bị Thiết - Đồng Tả Hữu hộ pháp vây công nên vừa thấy Tào Cần phát kiếm chiêu là lão lao đến :
- Lại dám dùng thủ đoạn này ư? Muộn rồi! Đỡ!
"Ầm!"
Nhân lúc có tiếng chấn kình vang dội, Đình Phương vội quát vào tai Quái Y :
- Tại hạ sẽ đưa nhị vị vượt qua Cửu Khúc, xâm nhập vào Tuyệt địa. Nhưng trước hết tại hạ cần có đủ nội lực để thi triển Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, nếu muốn vượt qua Cửu Khúc.
Quái Y bị câu nói này làm cho chấn động và bừng tỉnh :
- Ngươi nghĩ ta có thể giúp ngươi hóa giải chất độc Tý Ngọ sao?

Lầm rồi.
Đình Phương càng thêm khẩn trương :
- Nhờ đã xem qua Võ Y kinh nên tại hạ tự hiểu điều này là không thể. Nhưng vì lão cố ý xuất hiện khiến tại hạ đoán là ắt có phương cách, chí ít là giúp tại hạ tạm thời khôi phục chân lực. Bằng không lão đâu cần cùng tại hạ thương lượng. Có phải thế không lão Sắc?
Lúc này một mình Tào Cần quả nhiên không đảm đương nổi nhiệm vụ đoạn hậu được Đình Phương giao phó.
Vì nhận ra sự thật đó nên Sắc Quái quýnh quáng đáp ứng lời kêu gọi của Đình Phương. Lão bảo Quái Y :
- Đã đến lúc khẩn trương rồi, Quái Y ngươi có ý gì thì nói ngay đi. Kẻo đến lúc chết lại đâm ra hối hận.
Quái Y là người đang mang Đình Phương theo :
- Ngươi đã đọc qua Võ Y Kinh của ta, theo ngươi liệu ta sẽ có phương cách gì để đạt kết quả như ngươi vừa đề xuất?
Đình Phương giả vờ như không biết, cố ý gắt lão :
- Lão muốn hay không muốn vào Tuyệt địa cửu khúc? Sao chần chừ mãi vậy?
Tiếng giao phong cầm cự giữa Tào Cần với Cái Tàn Cước và Thất đại phái lúc này đã gây kinh động đến bọn Cửu Âm giáo bên ngoài. Lo sợ bọn Cửu Âm giáo nếu xông ùa vào lúc này e hỏng việc, Sắc Quái một lần nữa thúc giục Quái Y :
- Muộn lắm rồi, Quái Y. Thà cứ cho ta vào Tuyệt địa rồi chết ta cũng mãn nguyện.
Quái Y dù cũng hoảng sợ chẳng kém gì Sắc Quái nhưng cung cách của người tinh thông y thuật trong lão vẫn không dễ gì thay đổi. Lão đắc ý bảo Đình Phương :
- Đương nhiên nếu ta giúp ngươi dồn chất độc vào một vài đại kinh mạch, thay vì để chất độc phát tán đủ Bát đại kinh mạch, thì ngươi chí ít cũng còn vận dụng được sáu bảy thành hỏa hầu. Vấn đề ở đây là ngươi muốn ta dồn vào bao nhiêu Đại kinh mạch? Một, hai hay ba? Và đó là những Đại kinh mạch nào? Bởi tùy vào sự lựa chọn của ngươi mà mạng sống được chi trì dài hoặc ngắn. Ngươi chọn đi.
Đình Phương do quá bồn chồn và nôn nao trong dạ nên giọng nói có phần run :
- Bát đại kinh mạch bao gồm những gì, tại hạ tuy có biết, có am tường, nhưng chọn thế nào thì tùy lão. Hay là chọn một ở Đốc mạch và một ở Nhâm mạch? Chỉ hai thôi.
Lão cười :
- Là ngươi tự quyết định nha? Sau này có mệnh hệ gì cũng đừng oán

trách, bảo tại sao ta không nói trước. Vậy là hai đại kinh mạch nào ngươi muốn chọn?
Đình Phương phập phồng nói ra tên hai đại kinh mạch mà Đình Phương đang rất muốn lão giúp dồn chất độc vào đó.
Quái Y vừa nghe Đình Phương nói xong, chưa kịp đáp là thuận hay không thuận thì nghe Sắc Quái kêu ầm lên :
- Nguy rồi! Ả Tào Cần kham không nổi nữa rồi kìa, Quái Y!
Vậy là Quái Y không còn ngẫm nghĩ gì nữa, cứ hối hả dùng thuật Lan Hoa Phất Huyệt thi thố diệu thủ thần y lên người Đình Phương, giúp Đình Phương dồn toàn bộ chất độc Tý Ngọ vào hai đại kinh mạch mong muốn.
Mục kích thủ thuật của Quái Y, Đình Phương không thể không khâm phục lão. Bởi lão dù đang lâm tình trạng khẩn trương nhưng do y thuật thật sự cao minh nên thủ pháp Lan Hoa Phất Huyệt Thủ của lão vẫn thừa nhanh và thừa chuẩn.
Đến lúc thu tay về, lão vừa thở vừa cười :
- Tốt rồi, ngươi thử vận dụng chân khí xem sao. Ta chỉ mong ngươi khôi phục được sáu thành là quá đủ cho ta.
Đình Phương nhỏm bật dậy, vùng thoát khỏi cánh tay đang đưa ra đỡ của lão Quái Y :
- Không cần thử và cũng không còn thời gian để làm những chuyện vô bổ đó. Hãy chờ tại hạ ứng cứu Tào Cần xong sẽ quay lại lập tức đưa nhị vị đi vào Tuyệt địa.
“Vút”
Đình Phương lao đi thật nhanh khiến Quái Y ngẩn người và ngờ ngợ nhận ra dường như đã bị Đình Phương lừa cho vào tròng thì phải. Nhưng Đình Phương lừa như thế nào thì Quái Y có lẽ sẽ không bao giờ phát hiện.
Đình Phương lao đến vừa lúc Tào Cần bị Cái Tàn Cước quật cho một kình thối lui.
Đình Phương kịp đỡ Tào Cần vào tay. Nhờ đó thanh kiếm của Tào Cần cũng được Đình Phương nhanh tay giữ lại, lúc sắp tuột khỏi tay Đình Phương.
Sự xuất hiện của Đình Phương làm Cái Tàn Cước phẫn nộ. Lão cười khành khạch :
- Hạng Ma vưu tử như ngươi nếu hôm nay không diệt trừ thì mai hậu giang hồ ắt sẽ điêu đứng vì Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn ngươi đã ngấm ngầm khổ luyện bấy lâu.
Câu nói của lão khiến Đình Phương vỡ lẽ. Và Đình Phương thật sự không ngờ sau lần dùng Âm công để giúp lão thoát nguy vì bị mụ

Quái bà Tạ Kim Liên cùng Thiết - Đồng Tả Hữu nhị hộ pháp vây công lại làm lão ngộ nhận, cho Đình Phương cố ý luyện Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn để gieo tai họa cho võ lâm.
Vì nghĩ tất cả những chuyện này đều là do ngộ nhận nên Đình Phương thay vì phát tác chỉ lườm mắt nhìn lão và các nhân vật Thất đại phái :
- Lời vừa rồi của lão sau này sẽ khiến Lão và Thất đại phái hối hận. Riêng về thương thế của Tào Cần hãy nghe cho rõ, Cao Đình Phương này sẽ đòi lại gấp mười nếu Tào Cần chẳng may bị uổng mạng. Đừng nghĩ tại hạ nói được nhưng không làm được. Hãy xem đây.
Đình Phương nâng kiếm lên và dồn lực vào thân kiếm.
“Choang!”.
Không ai thấy Đình Phương có bất kỳ cử chỉ nào dù là mơ hồ nhưng thanh kiếm trên tay Đình Phương vẫn tự bị chấn gãy làm nhiều đoạn nhỏ bằng nhau.
Lão Cái Tàn Cước trợn mắt nhìn từng đoạn kiếm gãy lìa xuống. Lão đếm được tám đoạn. Đình Phương có thể dùng nội lực tự chân gãy như thế sao? Và lão cùng Thất đại phái đều bàng hoàng kinh tâm khi tình cờ nghe thanh âm tuy thều thào nhưng lại tỏ ra vui mừng do Tào Cần phát ra :
- Cung hỉ Cao thiếu hiệp đã thấu triệt, đắc thành đến tầng thứ tám của Cửu Quỷ Diêm La công.
Đình Phương cũng mừng cho Tào Cần :
- Tào Cần đừng quá lo. Đã có tại hạ luôn bên cạnh, Tào Cần tỷ nhất định sẽ bình ổn.
Ở đằng sau Đình Phương có tiếng Sắc Quái hối thúc :
- Đừng chần chừ nữa, tiểu tử. Hay ngươi định nuốt lời?
Đình Phương phá lên cười và ngạo nghễ đưa Tào Cần lao đi.
Lúc đi ngang Nhị quái, Đình Phương ném cho họ một câu :
- Đừng bao giờ lập lại những lời ngu xuẩn như vừa rồi. Nhớ đấy! Vì tại hạ chưa biết thế nào là bội tín. Đi!

Cửu Âm Giáo

Hồi 21
Thủy Hà Thạch: Cảnh sắc tán quang

Đúng như lúc đầu Đình Phương đã thầm nghĩ, chỗ tăm tối vừa bất đắc dĩ lưu ngụ hóa ra chỉ là chỗ giam cầm. Vì vừa chạy thoát ra ngoài Đình Phương đã nhìn thấy ánh dương quang chan hòa đến chói cả mắt, khiến nhìn vào đâu cũng bị hoa, không thể phân biệt rõ Khắc Phượng đang ở vị thế nào giữa không biết cơ man nào là những bóng hình nhân cứ đột ngột đập ùa vào đôi mục quang Đình Phương.
Điều này làm cho Đình Phương kinh ngạc :
- Đã đến giờ Ngọ ư? Sao ánh dương quang cứ chang chang thế này?
Ở ngay sau lưng Đình Phương liền vang lên lời đáp lại của Quái Y :
- Trời đang ngả về chiều đấy tiểu tử? Không lẽ ngươi chưa biết danh xưng của nơi này gọi là: Thủy Hà Thạch Tán Quang Lung?
Tào Cần vội lên tiếng đỡ lời :
- Đến Tào Cần này thân là Hữu hộ pháp Cửu Âm giáo nhưng chỉ được nghe chứ chưa hề một lần mục kích cảnh sắc này. Lão trách Cao thiếu hiệp như thế e quá vội.
Sắc Quái chợt thay đổi thái độ, không còn hung hăng lớn tiếng hoặc xem thường Tào Cần như trước. Giọng của Sắc Quái hòa hoãn lạ :
- Tào cô nương vừa bảo là chỉ được nghe ắt có thể minh định đây đúng là nơi được gọi là Cửu Khúc tuyệt địa Cửu Âm giáo?
Tào Cần đáp lời :
- Đương nhiên khi giao phó cương vị Hữu hộ pháp cho Tào Cần, ân sư cũng chỉ điểm minh bạch đây là Tuyệt địa cửu khúc của bổn giáo và đâu là cách để tuần tự đối phó lại những biến đổi thất thường của Cửu Khúc. Giả dụ như ở chỗ này, ân sư có căn dặn phải dùng biện pháp gì để đừng bị cảnh Tán Quang làm cho lóa mắt.
Đình Phương vẫn đang nheo mắt để chống lại cảnh Tán Quang :
- Có thật như thế sao? Dùng biện pháp gì?
Tào Cần chợt thở ra :
- Ôi chao. Thương thế của Tào Cần lại tái phát, e không đủ lực để chỉ điểm rõ biện pháp cần vận dụng như Cao thiếu hiệp đang muốn biết.
Đình Phương ngỡ Tào Cần nói thật nên lo lắng hỏi :
- Chắc là do Tào Cần tỷ chưa có cơ hội tọa công điều tức. Hay là...
Quái Y lên tiếng :
- Ngươi không biết đấy là nha đầu đang ra yêu sách cho Quái Y ta thật sao? Nhưng Quái Y ta có một cố tật, kẻ nào muốn ta điều trị ắt phải đánh đổi bằng một môn công phu. Theo ta...
Đình Phương giờ đã hiểu mưu mẹo của Tào Cần. Vừa thán phục

Đình Phương vừa ngắt lời, nói phủ đầu Quái Y :
- Bất luận cố tật của lão là thế nào cũng đành phải thay đổi thôi. Vì nếu Tào Cần cô nương không đủ lực, một mình tại hạ e khó vượt qua Cửu Khúc, ắt không thể giữ đúng lời đã hứa với lão. Theo tại hạ, lão nên phá lệ một lần.
Sắc Quái chợt tỏ ra nôn nóng :
- Bọn Thạch Cổ môn ắt sắp đến. Lão Quái Y ngươi đừng gây khó dễ nữa.
Quái Y đành nhân nhượng, vừa trao cho Tào Cần một hoàn linh đan vừa dọa :
- Nếu biện pháp do ngươi điểm chỉ vẫn còn làm bọn ta lóa mắt, hừ. Ta cứu ngươi được thì giết ngươi cũng được. Cầm lấy!
Đình Phương nhanh tay hơn, đón lấy hoàn linh đan đưa lên mũi ngửi.
Và Quái Y giật mình kinh nghi khi nghe Đình Phương nói rành rọt :
- Linh đan này không dùng được. Do phương dược có trong này một là quá cân lượng, hai là thiếu mất một loại được dùng như dẫn dược. Thế nên nếu miễn cưỡng dùng ắt sẽ dẫn đến tình huống bị xung huyết, gây tác hại lâu dài nhất là cho nữ nhân.
Tào Cần kinh tâm :
- Sao chỉ có nữ nhân là bị tác hại nhiều hơn?
Đình Phương cười lạnh, liếc nhìn Quái Y :
- Vì nữ nhân một khi bị xung huyết ắt lâm cảnh Dương thịnh Âm suy. Hiếm muộn thì đương nhiên, nhưng nghiêm trọng hơn thì có thể là Tuyệt tử tuyệt tôn, có muốn cùng ai lập thành gia thất cũng chỉ chuốc hận.
Tào Cần phẫn nộ, chộp lấy hoàn linh đan và toan ném đi.
Nhưng Đình Phương kịp giữ lại hỏi Quái Y :
- Tại hạ nhờ thời gian gần một năm cố tình lưu ngụ chờ lão tại Đan thất nên bao y kinh của lão đều xem qua. Tại hạ nói như thế liệu có đúng hay sai? Và vì sao lão có dụng ý hại Tào cô nương?
Quái Y gượng cười :
- Ta có làm thế là để minh bạch ngươi am hiểu y thuật đến đâu. Vì lúc nãy ta có cảm giác đã bị ngươi lừa.
Đình Phương cười lạt :
- Nhưng để minh bạch một điều lại đi hại một người, lời giải thích của lão e quá khiên cưỡng, khó chấp nhận.
Lão thở hắt ra :
- Thôi được, ta nói. Đấy là vì ta thấy ả cứ quyến luyến ngươi, đến phải chết vì ngươi ả cũng sẵn lòng. Điều này khiến ta hận vì nhớ đến

Tiêu Kỷ Ngọc cứ mãi thủy chung với lão Tửu là người đã chết, khước từ không biết bao nhiêu lần lời ta cầu tình van xin.
Đoạn lão lấy ra một hoàn linh đan khác :
- Đây là dẫn dược ngươi và ả cần. Lần này thì cứ yên tâm dùng, không phải lo sợ.
Đình Phương nghe thì nghe nhưng vẫn cẩn trọng đưa lên mũi ngửi và còn thử nếm bằng miệng.
Đưa cả hai hoàn linh đan cho Tào Cần, Đình Phương gật đầu :
- Tào Cần tỷ có thể yên tâm dùng. Tuy phương dược cân lượng vẫn còn mạnh nhưng sau này tại hạ sẽ liệu cách lập phương bổ cứu.
Tào Cần lo sợ :
- Sao? Vẫn cứ chưa ổn ư?
Quái Y cười đắc ý :
- Sợ hiếm muộn vì bảo Dương thịnh Âm suy. Còn bây giờ tình thế đã đổi ngược, nếu nha đầu ngươi lo ngại viễn cảnh có đến bách tử bách tôn thì tốt hơn đừng nghĩ đến chuyện lập gia thất nữa. Đâu có gì khó. Ha... ha...
Giọng cười của lão làm Tào Cần đỏ mặt, mắt lúng liếng nhìn mãi Đình Phương.
Bắt gặp ánh mắt và khuôn mặt đỏ hây hây của Tào Cần, Đình Phương chợt có cảm nhận nhịp hô hấp chừng như hụt hẫng với một thoáng xao động khó lòng kiềm chế. Đến nỗi Đình Phương bỗng có sự so sánh ngầm: “Tào Cần tỷ so về nhan sắc nào kém gì Khắc Phượng hoặc Đoan Mộc Tuyết, nếu không muốn nói là diễm lệ và khả ái hơn”.
Bỗng có tiếng Sắc Quái hắng giọng :
- Chưa phải lúc để hai ngươi mơ mơ màng màng đâu. Còn biện pháp gì ngươi định nói hử, nha đầu?
Đình Phương sực tỉnh, nhờ đó kịp chú tâm nghe Tào Cần nói :
- Ân sư có bảo cảnh lóa mắt sẽ không còn nếu chúng ta hoặc là đến đây vào lúc vầng dương đã lặn hoặc cứ tựa lưng vào vách núi mà đi, ắt hiện tượng Tán Quang dù có bị phát tán từ Thủy Hà Thạch cũng không trực diện rọi chiếu vào mắt chúng ta.
Lập tức mọi người nghe tiếng cười đắc ý của lão Cầm vang lên lồng lộng :
- Ta để tất cả bọn ngươi còn sống đến tận lúc này là chỉ chờ câu nói đó của nha đầu mà thôi. Còn bây giờ. Ha... ha..., Cầm Quái - Tả hộ pháp Cửu Âm giáo vẫn đang chờ bọn ngươi ở bên kia Nhị Hà Kiều, ta sẽ tiễn bọn ngươi đến tận chỗ hội diện với Cầm Quái. Phát động loạn tiễn, mau! Ha... ha...

Quái Y và Sắc Quái kinh tâm, thi nhau gào quát inh ỏi :
- Lão thất phu ngươi chính là Phích Lịch Lôi Quân? Cầm Quái là do ngươi sát hại?
- Ối chao... thảo nào chờ mãi vẫn không phát hiện bọn Cửu Âm giáo ngăn cản chúng ta. Hóa ra chúng đã mai phục, chờ chúng ta tự chui đầu vào rọ?!
Cảnh vầng dương tán quang vẫn đang làm lóa mắt Đình Phương, do mọi người nào có kịp chạy đến và tựa lưng vào vách núi như Tào Cần điểm chỉ. Vì thế, lúc biết đã bị mai phục, Đình Phương liền dựa theo hướng phát thoại của lão Cầm - Phích Lịch Lôi Quân, toan bật tung người lao đến.
Chợt có tiếng Tào Cần vận lực hô vang :
- Phàm những ai là Giáo đồ bổn giáo hãy lưu tâm đến lời lão thất phu vừa tự thú nhận. Tả hộ pháp của bổn giáo là lão Cầm thật ra từ lâu đã bị sát hại. Lão thất phu chỉ là kẻ mạo nhận, lại còn là hung thủ sát hại Tả hộ pháp. Giáo đồ bổn giáo hãy mau vây bắt lão.
Thoạt nghe xong Đình Phương càng thêm thán phục Tào Cần. Vì với cảnh ngộ đang rơi vào chỗ mai phục của Cửu Âm giáo, chỉ có sự ứng biến linh hoạt nhờ Tào Cần nhanh trí nghĩ đến thì may ra cục diện có thể biến đổi, sẽ gây bất lợi ngược lại cho chính nhân vật định phát động trận loạn tiễn là lão Phích Lịch Lôi Quân.
Có lẽ cũng có chung một cảm nghĩ như Đình Phương lúc này, giọng nói phẫn nộ của lão Cầm giả mạo đã oang oang vang lên :
- Cửu Khúc lệnh đang ở trong tay ta. Giáo đồ bổn giáo mau nghe lệnh.
Hãy...
Đình Phương bật người lao đi. Vừa thần tốc hướng đến chỗ lão Phích Lịch Lôi Quân đang phát thoại. Đình Phương vừa gầm át, cáo giác sự dối trá của lão :
- Đó là Cửu Khúc lệnh giả, do vị Giáo chủ mới đây của chư vị cũng là nhân vật giả mạo cố tình ngụy tạo ra. Để tỏ tường hư thực, chư vị hãy cho Cao Đình Phương này cơ hội bắt lão Cầm giả mạo này cung xưng toàn bộ sự thật.
Và khi ước lượng khoảng cách cần lao đến đã quá đủ, Đình Phương lập tức bật tung một kình :
- Đâu phải chỉ có một mình lão là am tường tuyệt kỹ Phích Lịch Lôi Quân. Hãy tiếp Cao Đình Phương ta một chưởng.
“Ào...”
Tiếng gầm gừ phẫn nộ của lão Cầm - Phích Lịch Lôi Quân lập tức vang lên, đáp lại câu quát của Đình Phương :

- Đã lẻn học trộm công phu của ta, hãnh diện gì mà còn oang oang khoe mẽ. Đỡ!
"Ầm!"
Cục diện liền thay đổi khi một kích của Đình Phương đã chấn lui lão Phích Lịch Lôi Quân khiến Đình Phương đắc ý cười vang :
- Hồ ly cuối cùng cũng lòi đuôi chồn. Chỉ có là Phích Lịch Lôi Quân mới tinh thông tuyệt kỹ Phích Lịch Lôi Quân. Có lẽ bao bằng hữu Cửu Âm giáo không cần chờ bằng chứng nào khác thuyết phục hơn. Ác ma, đỡ! Ha... ha...
Bỗng có tiếng Tào Cần bật thét :
- Dừng tay mau, Cao thiếu hiệp bằng không sẽ để chưởng kình đánh nhầm vào Khắc Phượng! Mau!
Đình Phương kinh tâm, lập tức dùng thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ đảo nhanh người qua một bên, miệng thì kêu thất thanh :
- Phượng muội?! Phượng muội ở đâu mau lên tiếng đi? Sao cứ lặng im để ta suýt nữa đánh nhầm vào muội?!
Đáp lại tiếng kêu của Đình Phương là tràng cười ngạo nghễ của lão Phích Lịch :
- Ngươi vẫn không nhận thấy tiểu liễu đầu đang bị ta chế ngự ư? Hãy ngoan ngoãn dừng lại, kẻo tiểu liễu đầu nhỡ có mệnh hệ gì, lỗi hoàn toàn không do ta. Ha... ha.
Toàn bộ cục trường vẫn bị cảnh tán quang của địa hình thiên tạo là Thủy Hà Thạch gây ra khiến mọi người chỉ có thể nghe tiếng lẫn nhau chứ khó lòng trông rõ mặt. Vì thế, lúc lão Phích Lịch Lôi Quân dứt lời, thanh âm lạnh lùng độc ác của lão Quái Y bỗng bất ngờ vang lên làm thảy thảy mọi người đều bàng hoàng sửng sốt :
- Công phu Phích Lịch của ngươi, Quái Y ta xin trả lại cho ngươi. Đỡ!
"Bùng!"
Tiếp đó là tiếng kêu hộc lên của lão Phích Lịch Lôi Quân :
- Ngươi... Quái Y giỏi lắm! Ta... Hự!
Lại có tiếng Tào Cần thảng thốt tri hô :
- Mau ngăn lão lại, Đình Phương! Ôi... không kịp rồi, lão thật độc ác, đã nhẫn tâm sát hại nàng.
Đình Phương thoạt nghe Tào Cần tri hô liền có cảm nhận bàng hoàng khắp ngươi. Vì Đình Phương thừa đoán biết có lẽ lão Phích Lịch Lôi Quân bị Quái Y lẻn đến gần và bất ngờ hạ thủ, do sắp tuyệt mạng nên lão quyết định cùng kéo theo Đoàn Khắc Phượng cùng chung số phận với lão.
Nỗi bàng hoàng làm Đình Phương bật gào lên một tiếng bi thảm xuất phát từ đáy lòng :

- Khắc Phượng...!!
Tiếng Đình Phương gào vang vọng khắp núi rừng, khiến mọi âm thanh huyên náo cạnh đó đều bị che át...
Nhưng ngay khi dư âm của tiếng gào có phần nào lắng động. Đình Phương chợt nghe có tiếng cười khẩy vang lên không xa lắm so với chỗ Đình Phương đang đứng bất động như hóa đá :
- Nàng là hôn thê của Đoàn Khắc Lân ta. Một phế nhân như ngươi có tư cách gì giữa chốn đông người réo gọi tên nàng?
Đình Phương giật bắn thân mình :
- Đoàn Khắc Lân? Đại thiếu gia Thạch Tháp bảo?
Bỗng có tiếng lão Sắc Quái hô hoán thất thanh :
- Thạch Cổ môn? Bọn Thạch Cổ môn đến rồi! Nguy tai, chạy!
Cùng lúc này có một tiếng xé gió từ xa chợt lao ập vào Đình Phương.
“Vù”
Đình Phương biết có kẻ lẻn ám toán liền quay phắt lại :
- Ngươi muốn chết!!
Nhưng giọng nói hốt hoảng của Tào Cần đã đột ngột vang lên kịp lúc :
- Là Tào Cần đây! Ôi... đừng!
Chợt hiểu người lao đến là Tào Cần, không phải kẻ ám toán nào cả, Đình Phương cũng hoảng hốt, lập tức thu chiêu về.
Thời may Đình Phương vẫn có thừa bản lãnh thu chiêu, và có một bàn tay chộp vào tay Đình Phương, kèm theo tiếng thì thào trong hơi thở được Tào Cần kịp thời phát ra :
- Khắc Phượng thoát rồi. Cao thiếu hiệp mau theo Tào Cần!
“Vút”
Không nghĩ ngợi nhiều, Đình Phương chỉ biết lao theo hướng tay lôi kéo của Tào Cần, cho dù xung quanh đó vẫn còn nhiều loạt hô hoán, í ới gọi nhau của bọn Cửu Âm giáo :
- Bọn Thạch Cổ môn kia! Mau ngăn chúng lại.
- Sao chúng bay dám đến đây, vốn là cấm địa của bổn Giáo? Giết!!
- Đừng để chúng có cơ hội phát động Âm công Thạch Cổ Thôi Hồn. Không thì chúng ta e khó toàn mạng.
- Đánh! Giết tất cả lũ Thạch Cổ môn.
Lúc này Đình Phương đã theo chân Tào Cần dừng lại. Và Đình Phương có ý giận khi phát hiện Tào Cần nào phải đưa Đình Phương đến chỗ cần phải đến, là gặp gỡ Khắc Phượng nếu thật sự nàng đã thoát nạn. Trái lại nơi Tào Cần đưa Đình Phương đến chỉ là một chỗ lõm, chợt khuyết vào vách đá.
Đình Phương cáu gắt với Tào Cần :

- Tào Cần tỷ đưa tại hạ đến đây làm gì? Khắc Phượng đâu? Nàng đâu?
Tào Cần cười ngượng nghịu, dùng tay xoay Đình Phương cho mặt hướng ra ngoài :
- Thì đây là vị thế tốt nhất để Cao thiếu hiệp có thể nhìn rõ nàng, không phải nàng của Cao thiếu hiệp đang bình an vô sự đứng ở đằng kia sao?
Đình Phương đưa mắt nhìn, và thật sự Đình Phương không còn bị lóa mắt nữa.
Trái lại toàn bộ những gì đang diễn ra xung quanh đều được Cao Đình Phương nhìn thấy rõ mồn một.
Vỡ lẽ vì sao Tào Cần cố tình đưa đến đây, Đình Phương lúng túng thốt lời tạ lỗi :
- Tại hạ thật... hồ đồ. Mong Tào Cần tỷ lượng thứ cho. Phải chăng nhờ tìm được vị trí này, Tào Cần tỷ vì nhìn rõ nên đã nhiều lần lên tiếng chỉ điểm cho tại hạ?
Tào Cần cũng đang đưa mắt nhìn ra ngoài. Và rõ ràng nàng cố ý làm ra vẻ như không hề nghe Đình Phương nói gì. Nàng chỉ gật gù và tự bẩm bẩm :
- Thạch Cổ môn quả nhiên không phải tình cờ mà đến. Vật kỳ lạ đằng kia e chính là Thạch Cổ, sắp được dùng để phát động Âm công Thạch Cổ Thôi Hồn thì phải.
Đình Phương thở dài, cảm phục lòng độ lượng của Tào Cần vừa dễ dàng bỏ qua thái độ cáu gắt do ngộ nhận của Đình Phương. Và Đình Phương cũng đành vờ nhìn theo nàng.
Thế nhưng, không nhìn thì không sao. Đình Phương thoạt nhìn liền kinh tâm động phách. Thứ nhất, lão Phích Lịch Lôi Quân tuy mang huyết tích khắp người nhưng vẫn gắng gượng vừa lảo đảo vừa lủi người vào một nơi khuất lấp.
Thứ hai, cách nơi lão Phích Lịch đang lủi vào tháo chạy, không xa là Khắc Phượng đang bị một nam nhân mà Đình Phương chưa một lần nhìn thấy mặt khống chế. Ắt nam nhân đó chính là đại thiếu gia Thạch Tháp bảo Đoàn Khắc Lân.
Cạnh Đoàn Khắc Lân là một vật to đùng giống như một trống đá, đang do một nhân vật trung niên nâng ngang ngực bằng cả hai tay. Đứng ngay cạnh nhân vật trung niên là một lão nhân đang đặt hờ hai tay lên mặt trống đá.
Đình Phương bàng hoàng, thì thào bảo Tào Cần :
- Vật đó chính là Thạch Cổ. Người nâng Thạch Cổ có lẽ là phụ thân của Đoàn Khắc Lân, gọi là Đoàn Nam Long. Còn lão nhân kia mười

phần đủ mười thì chính là...
Có người lên tiếng nối tiếp lời Đình Phương :
- Đúng là lão Tý Ngọ Độc Quân, cùng với Phích Lịch hợp thành Nhị quân.
Đình Phương cau mày hỏi người vừa đột ngột phát thoại :
- Lão Phích Lịch đang lẻn đào tẩu, lão và Sắc Quái sao không lo đuổi theo? Muốn nấn ná ở đây chỉ sợ nhị vị chưa vào được Tuyệt địa đã bị Thạch Cổ Thôi Hồn đoạt mạng.
Lời của lão Quái Y liền vang lên :
- Đã không một ai nhìn thấy chúng ta, Thạch Cổ môn thì đang lo triệt hạ Cửu Âm giáo, ta và lão Sắc đều thấy rằng đây là thời điểm thích hợp nhất để ngươi và nha đầu họ Tào cùng hợp lực đưa bọn ta vào Cửu Khúc tuyệt địa như đã thỏa thuận. Thế nào?
Tào Cần cười khẩy :
- Thạch Cổ Thôi Hồn một khi được phát động thì phạm vi một trăm trượng xung quanh đều bị tác động. Họa có điên mới làm theo cách lão vừa bảo.
Sắc Quái lên tiếng :
- Nha đầu ngươi muốn ám chỉ ở nơi xuất nhập Cửu Khúc ở gần đây và nằm trong phạm vi bị Thạch Cổ Thôi Hồn tác động? Vậy ngươi còn đưa Cao tiểu tử đến đây để làm gì?
Tào Cần bĩu môi :
- Thạch Cổ môn đã xuất hiện quá đúng lúc. Ta ngờ rằng đấy là chúng có dụng ý dùng Thạch Cổ Thôi Hồn ngăn chặn bất kỳ ai muốn lọt vào Tuyệt địa. Vậy lão bảo ta phải làm gì không mau đưa Cao thiếu hiệp đến đây để liệu phương đối phó?
Quái Y hừ lạnh :
- Để đối phó Âm công thì có mỗi một cách là dùng Âm công. Nhưng ngươi đưa Cao tiểu tử lên một địa thế cao như thế này dường như không hợp lắm với lời giải thích quá ư miễn cưỡng của ngươi.
Đình Phương chợt vỡ lẽ, càng thêm thán phục mọi toan tính chu tất của Tào Cần. Đình Phương bật kêu :
- Từ địa thế cao, Âm công lúc phát động ắt bao trùm một phạm vi rộng hơn. Là Tào Cần tỷ đã liệu tính tất cả?
Tào Cần liếc nhìn phía sau, nơi Nhị quái Sắc - Y quả nhiên đã lẻn theo đến từ lúc nào.
- Chỉ do ngẫu nhiên thôi. Cao thiếu hiệp chớ quá khen, kẻo vẫn có người ngấm ngầm bất phục.
Tào Cần vừa dứt lời liền nghe Sắc Quái cười khẩy :
- Ta được biết Cao tiểu tử chỉ phát động hết uy lực lợi hại của Âm

công Khúc Chiêu Hồn Cửu Âm là nhờ có Cửu Khúc lệnh cho dù là giả. Nếu đây là do Tào nha đầu ngươi có sự liệu tính thì lúc nãy lão Phích Lịch đã bỏ đi, ngươi có kế gì lấy lại giả lệnh Cửu Khúc trong tay lão?
Cũng là lúc Tào Cần đặt vào tay Đình Phương một vật :
- Mau lên, Cao thiếu hiệp. Kẻo để Thạch Cổ Thôi Hồn phát động quá gần sẽ làm Khắc Phượng mất mạng ngay.
Đình Phương vừa cầm lấy vật đó cũng vừa vặn nghe Đoàn Khắc Lân há miệng gọi vang :
- Ngươi đâu rồi, Cao Đình Phương? Bổn Thiếu môn chủ vẫn biết ngươi đang ở quanh đây, hãy nghe cho rõ yêu sách của ta. Nếu ngươi muốn Khắc Phượng toàn mạng thì mau mau hiện thân, tuân theo mọi mệnh lệnh của ta. Bằng không, chỉ cần ngươi chậm nói lời đáp ứng, sinh mạng của tiện tỳ Khắc Phượng sẽ như thế nào ắt ngươi thừa rõ. Thế nào?
Đình Phương vừa chần chừ liền nghe Tào Cần giục giã bên tai :
- Tiên hạ thủ vi cường! Chỉ cần Cao thiếu hiệp phát động Âm công trước, Tào Cần sẽ nhân lúc bọn chúng bàng hoàng lập tức chạy đến cứu nguy cho Khắc Phượng.
Sắc Quái chợt kêu hốt hoảng :
- Không kịp rồi! Ôi... muộn hơn bọn chúng rồi.
Quái Y thì chạm tay vào người Đình Phương :
- Ngươi đã có Cửu Khúc lệnh trong tay, còn chờ gì nữa, hử?
“Ù... ù...”
Tiếng Thạch Cổ Thôi Hồn phát động ầm vang và Đình Phương nhìn thấy rõ Khắc Phượng đang bị chấn động khắp thân.
Tào Cần cũng chấn động và biến sắc :
- Nếu thiếu hiệp không vì bản thân thì cũng nên vì Khắc Phượng mà hành động. Mau lên!!
Đình Phương vội đưa vật nọ lên miệng...

Cửu Âm Giáo

Hồi 22
Cửu Khúc tuyệt địa Linh Âm giáo

Chuỗi thanh âm réo rắt vừa được Đình Phương dồn tụ nội lực phát ra ngay lập tức tạo cảnh hỗn loạn khắp đương trường, nhất là cho

những nhân vật giáo đồ Cửu Âm giáo. Họ đồng thanh la ó vang trời :
- Khúc Chiêu Hồn đã tái hiện, Thạch Cổ Thôi Hồn đã bị hóa giải. Đây là cơ hội cho bổn giáo phát huy thanh thế, triệt hạ lũ Thạch Cổ môn tử đối đầu với bổn giáo Cửu Âm! Tiến lên!
Tào Cần cũng khấp khởi vui mừng hô hoán loạn xạ :
- Diệt trừ Thạch Cổ môn. Xua đuổi bất luận ai dám đặt chân léo hánh vào Cửu Khúc tuyệt địa. Tiến công!
Và Tào Cần còn tự thân lao đi, thần tốc tiến về phía Khắc Phượng đang bị Đoàn Khắc Lân khống chế.
Vào lúc này, Đoàn Khắc Lân vì cần phải bảo nguyên thủ nhất, dùng nội lực công phu tự phong bế tâm mạch và thính giác ngăn ngừa tác động của Thạch Cổ Thôi Hồn vang lên quá gần và còn bị Âm công Khúc Chiêu Hồn sát phạt. Do đó, dù y có nhìn thấy Tào Cần lao đến gần nhưng phản ứng duy nhất của y chỉ là giữ chặt Khắc Phượng trong tay, quyết không để bất kỳ ai chiếm đoạt.
Hai loại Âm công Thôi Hồn và Chiêu Hồn vẫn đang sát phạt nhau, làm cho đấu trường đã hỗn loạn càng thêm náo loạn.
Tào Cần khi còn cách Đoàn Khắc Lân độ hai trượng thì.
“Ù... ù...”
Âm công Thôi Hồn vì ù ù phát động ở khoảng cách quá gần nên làm Tào Cần bị bức dội.
Phát hiện nàng lảo đảo, Đình Phương càng dồn tụ nội lực nhiều hơn vào Âm công Chiêu Hồn khúc, khiến Âm công Thôi Hồn Thạch Cổ tạm thời bị áp đảo.
Xung quanh đó, giáo đồ Cửu Âm giáo và môn nhân Thạch Cổ môn tha hồ loạn đả loạn đánh, tạo nên thảm trạng máu đổ thây rơi cực kỳ tàn khốc.
Âm công Thôi Hồn bị áp đảo là cơ hội cho Tào Cần thu ngắn khoảng cách với Đoàn Khắc Lân. Nhưng nàng vẫn chưa đủ lực để thật sự tiếp cận và liệu phương giải nguy cho Khắc Phượng.
Đình Phương vội vận dụng toàn bộ nội nguyên chân lực dồn cả vào Âm công, chỉ suýt nữa là đạt đến cảnh giới vô thức như đã có một lần Đình Phương đã gặp.
Nhưng vì còn đủ đầy nhận thức nên Đình Phương thoáng mừng khi thấy Tào Cần cuối cùng cũng đã đạt được mục đích, Khắc Phượng đã được Tào Cần đoạt lại từ tay Đoàn Khắc Lân.
Nỗi vui mừng đó vừa đến đã lập tức tan biến đi trong Đình Phương.
Do Đình Phương trông thấy Đoàn Nam Long tuy bận cả hai tay vì phải nâng cao Thạch Cổ, nhưng lúc phát hiện hành vi của Tào Cần, Đoàn Nam Long vẫn có cách để can thiệp và ngăn Tào Cần lại. Đó là

miệng của Đoàn Nam Long chợt nhếch lên thành một nụ cười độc ác, và từ đó liền phát ra một tia chớp bạc, xuất phát từ miệng Đoàn Nam Long xé gió lao thật nhanh vào Tào Cần.
Đình Phương nhìn thấy chỉ suýt nữa là ngừng phát động Âm công Chiêu Hồn khúc để cất lên lời hô hoán đề tỉnh Tào Cần.
Tuy nhiên Tào Cần cũng đã phát hiện lối phóng ám khí thập phần kỳ quái của Đoàn Nam Long, nàng vội lôi Khắc Phượng cùng dịch bộ, tránh thoát mũi ám khí trong gang tấc.
Vừa vặn lúc này, Đoàn Nam Long chờ Tào Cần dịch người chuyển vị nhưng chưa kịp ổn định cước bộ, lại há miệng phóng ra một lúc hai mũi ám khí lấp loáng bạc.
Đình Phương trông thấy thất kinh, lập tức ngừng ngay chuỗi Âm công và há miệng gào thật to :
- Hãy cẩn trọng với ám...
Đình Phương chỉ có thể kêu đến đó mà thôi. Vì lúc Đình Phương ngừng phát động Âm công thì cũng là tạo cơ hội cho Thạch Cổ Thôi Hồn độc chiếm không gian, mặc tình vang lên thành những loạt âm thanh ù ù đáng sợ.
Tác động của Thạch Cổ Thôi Hồn lập tức giáng vào tâm thất của Tào Cần và Khắc Phượng là hai nhân vật đứng gần nơi phát động nhất. Cả hai nàng như bị một lực đạo vô hình chấn dội, lảo đảo ngã lùi về phía sau và chực chờ khuỵu xuống.
Đình Phương thất kinh, vội phát động trở lại Khúc Chiêu Hồn.
“U... u...”
Sự xuất hiện trở lại của khúc Chiêu Hồn làm cân bằng cục diện. Nhờ đó, Tào Cần và Khắc Phượng cũng kịp thời định thần đứng yên và may mắn hơn nữa là loạt ám khí do Đoàn Nam Long phát ra cũng vì sự khựng lại của hai nàng mà mất đối tượng. Chúng chỉ lao sượt qua hai nàng.
Đình Phương nhờ đó bình tâm tiếp tục dùng Âm công Khúc Chiêu Hồn vừa hóa giải vừa áp đảo Âm công Thạch Cổ Thôi Hồn.
Mãi lo dùng Âm công sát phạt lẫn nhau, Đình Phương và lão nhân Tý Ngọ Độc Quân hầu như không còn quan tâm đến chuyện gì khác đang ngấm ngầm diễn ra bên cạnh.
Đình Phương chợt giật mình ngừng phát Âm công ngay lúc ở hậu tâm bỗng có một bàn tay đè áp vào.
Và khi Âm công Khúc Chiêu Hồn không còn, ngoài một câu nói lạnh lùng độc ác đang chầm chậm rót vào tai, Đình Phương còn phát giác loạt thanh âm ù ù Thạch Cổ Thôi Hồn cũng đã ngừng bặt không hiểu từ lúc nào. Và kẻ đang nói vào tai Đình Phương chẳng ai khác ngoài

lão Quái Y :
- Như chúng ta đã chậm rồi đấy, tiểu tử. Thủy Hà Thạch Tán Quang ở quanh đây đều bị Âm công phá vỡ, đã có người xông vào Cửu Khúc chỉ vừa mới đây thôi. Bây giờ thì đến lượt chúng ta. Đi!
Đình Phương đến lúc này mới chú mục nhìn toàn bộ cảnh quan xung quanh.
Quả nhiên cảnh Tán Quang đã không còn, bọn giáo đồ Cửu Âm giáo và môn nhân Thạch Cổ môn đến lúc này cũng mới nhìn rõ mặt nhau. Bọn họ đang thi nhau nhảy tán loạn vì phát hiện họ và thù nhân đã đứng cạnh từ lúc nào không biết.
Đồng thời Đình Phương cũng nhìn thấy Tào Cần và Khắc Phượng đang bị nhiều nhân vật lạ mặt vây hãm. Và dụng ý của những nhân vật này là dường như đang muốn bức dồn Tào Cần cung Khắc Phượng phải đi theo bọn họ đến một chỗ mà Tào Cần và Khắc Phượng dù không muốn đi cũng không còn sự lựa chọn nào khác.
Như đoán hiểu Đình Phương đang có suy nghĩ và nghi vấn gì, Quái Y vừa tiếp tục uy hiếp Đình Phương vừa lạnh lùng lên tiếng :
- Lúc lớp đá Thủy Hà Thạch Tán Quang bi Âm công phá vỡ, ở chỗ đó có một huyệt khẩu lộ ra. Lão Tý Ngọ Độc Quân đã bị một nhân vật thần bí đưa vào đó, còn bọn kia là lũ thuộc hạ cũng mới xuất hiện. Chúng đang cưỡng ép hai ả nha đầu mà ngươi quan tâm cùng đi vào đó. Ta nghĩ đấy chính là lối xuất nhập với nhị vị e khó lường.
Vì đi ở phía sau nên Quái Y nào nhìn thấy ánh mắt ra hiệu Đình Phương vừa dành cho Sắc Quái. Và câu nói của Đình Phương buộc lão phải nghi ngại hỏi Sắc Quái :
- Tiểu tử nói như thế là ý gì, lão Sắc?
Sắc Quái vì đã nhìn theo ánh mắt ra hiệu của Đình Phương nên thất kinh, vội thì thào dặn Quái Y :
- Không hiểu vì lẽ gì bọn giáo đồ Cửu Âm giáo đã không đi vào huyệt khẩu mà còn chú mục nhìn chằm chằm vào chúng ta. Xem ra Quái Y ngươi đừng nên để chúng nhìn thấy cảnh tiểu tử bị uy hiếp thì hơn.
Quái Y chột dạ :
- Sao lạ vậy?
Đình Phương mỉm cười :
- Không lẽ lão là người mau quên thế sao? Phần họ thì họ không quên, họ vẫn nhớ là ai vừa dùng khúc Chiêu Hồn cứu giúp họ. Hoặc nói khác đi, vì họ đang nghĩ nhị vị là bằng hữu của tại hạ, mặc nhiên họ cho phép nhị vị cùng theo chân tại hạ tiến vào Cửu Khúc. Tại hạ giải thích như thế ắt nhị vị đã hiểu?
Quái Y rùng mình khắp lượt :

- Ngươi muốn nói, dường như họ đã xem ngươi là Giáo chủ Cửu Âm giáo? Và bọn ta sẽ nguy nếu ngươi cho họ biết ngươi đang bị bọn ta uy hiếp?
Đình Phương vẫn cứ tươi cười :
- Đấy là nguyên do khiến tại hạ bảo nhị vị thiển cận. Thôi nào, lão có thể thu tay về được rồi. Chúng ta sắp đi ngang qua họ, nếu có đủ đởm lược lão cứ thử để nguyên tay ở đấy đi!?
Quái Y len lén thu tay về nhưng vẫn áy náy :
- Ta thu tay về ngộ nhỡ ngươi vẫn trở mặt thì sao? Ngươi là tiểu tử có quá nhiều tâm cơ ta không thể không đề phòng.
Đình Phương tuy miệng tươi cười nhưng vẫn tìm cách bật ra tiếng rít qua kẽ răng :
- Đấy là thái độ quá lo xa của nhị vị. Thôi nào, cười lên nào. Nếu không thể cười thì phải cố tạo vẻ mặt tươi tỉnh. Hừ, tốt rồi đấy, cứ giữ nguyên gương mặt như thế và nghe tại hạ giải thích đây. Vì tại hạ là người mà bình sinh chưa hề biết nuốt lời cùng ai bao giờ, hơn nữa, Tào Cần và Khắc Phượng đang gặp nguy, tội gì tại hạ không đưa nhị vi cùng vào. Đông tay vỗ nên kêu, có nhị vị dĩ nhiên vẫn hơn một mình tại hạ độc xông vào. Rõ chưa? Hừ!
Giáo đồ Cửu Âm giáo sau một lúc lâu cùng môn nhân Thạch Cổ môn loạn đả đánh nhau, y phục người nào người nấy đều xơ xác hoặc dính nhiều huyết tích trông rất thảm. Tuy nhiên lúc ấy Đình Phương cùng Nhị quái đi ngang, người nào người nấy dù mệt mỏi đến thế nào đi nữa cũng cố gắng chi trì vẻ nghiêm cẩn va nể phục, chờ và nhìn bọn Đình Phương ba người ắt thế nào cũng đi ngang qua.
Và Nhị quái không thể không phát lo ngay ngáy nhất là lúc nghe từng lời hầu như là thì thầm tin tưởng và kỳ vọng do những nhân vật Cửu Âm giáo cố ý phát ra khi đến lượt đi ngang qua chỗ họ đứng.
Đại loại đó là những lời tôn kính dành cho Đình Phương, nhân vật vừa thi triển Khúc Chiêu Hồn, tuyệt kỹ Cửu Âm giáo ứng cứu họ.
Đồng thời ngữ điệu họ cùng lúc nói những lời thì thầm gởi gấm này lại là thứ ngữ điệu chỉ có thể do thuộc hạ dành cho chủ nhân, cho Giáo chủ. Qua đó có thể đoán họ đã mặc nhiên xem Đình Phương là Giáo chủ của họ, Giáo chủ Cửu Âm giáo.
Nhị quái càng nghe càng cảm nhận như đang có một đợt băng giá chợt xuất hiện và phủ chụp toàn thân cả hai.
Nhị quái không lạnh mà run, khiến chỉ chút nữa cả hai đã dừng lại không dám cùng Đình Phương đi ngang bọn người Cửu Âm giáo để tiến vào tuyệt khẩu nữa.
Tuy vậy diễn tiến của sự việc chỉ dừng lại ở mức độ đó, mọi nguy

hiểm vẫn không phát sinh một khi Đình Phương vẫn đi cạnh Nhị quái và hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào dù là ngấm ngầm để ám thị cho giáo đồ Cửu Âm giáo biết bản thân Đình Phương đang bị Nhị quái uy hiếp. Bằng không đây là điều mà Nhị quái thừa rõ chỉ cần Đình Phương kêu lên một tiếng thôi lập tức giáo đồ Cửu Âm giáo sẽ xông ùa vào và sinh mạng Nhị quái chỉ có chết và chết. Không thể nào tìm được phương cứu vãn, một chút sinh cơ cũng không.
Diễn biến này khiến Sắc Quái không thể không thì thào hỏi Đình Phương, lúc họ đã vượt qua hàng người Cửu Âm giáo và chỉ còn vài trượng nữa là bước vào huyệt khẩu.
- Rốt cuộc ngươi thật sự muốn lợi dụng bọn ta trong việc giải nguy cho hai nha đầu kia?
Đình Phương cười lạt va lào thào hỏi ngược lại :
- Bản lãnh của lão so với Tý Ngọ Độc Quân là thế nào, giả như đối phương không dùng đến Thạch Cổ Thôi Hồn? Liệu lão đủ bản lãnh đương đầu?
Quái Y cũng thì thào :
- Ngươi lúc nãy nghe ta nói không rõ sao? Tý Ngọ Độc Quân gần như là bị một nhân vật thần bí đưa vào Cửu Khúc, nhân vật mà chúng ta sắp sửa đương đầu đâu còn là lão Tý Ngọ Độc Quân?
Đình Phương vẫn giữ nguyên nụ cười lạt và bây giờ còn kèm thêm cái nhún vai :
-Tất cả chỉ là ngụy tạo. Vì bề ngoài, như lão vừa thấy, có vẻ như Tý Ngọ Độc Quân bị người uy hiếp nhưng kỳ thực, nếu tại hạ đoán không nhầm thì nhân vật đó chính là chủ nhân của lão Tý Ngọ Độc Quân. Và cả hai đều là những cao nhân đại cao thủ chúng ta cần phải đương đầu.
Quái Y kinh nghi :
- Nhưng nếu đúng như ngươi nói, bọn chúng cố ý ngụy tạo như thế là có dụng ý gì?
Đình Phương toan giải thích bất đồ nghe từ phía sau có tiếng quát của lão khất cái Tàn Cước Cái vang lên vẻ dận dừ :
-Tiểu tử ngươi vẫn quyết giúp Cửu Âm giáo khai mở Cửu Khúc, đi vào Tuyệt địa ư?
Đình Phương vội quay lại và thất sắc nhìn Tàn Cước Cái đang cõng Vân Mộng Tiên Tử đang dẫn đầu một nhóm đông người Thất đại phái.
Không những thế, Vân Mộng Tiên Tử vừa nhìn thấy Đình Phương quay lại đã phẫn nộ quát vang :
- Câu tặc tử ngông cuồng, Tuyết nhi không phải vì nghe lời mê hoặc

đã bỏ đi cùng ngươi ư? Tuyết nhi đâu? Nói mau!
Đình Phương toan đáp thì Quái Y đứng bên cạnh chợt cao giọng hô hoán :
- Bọn ta vì tiền đồ Cửu Âm giáo, đương nhiên không thể không tiến vào Cửu Khúc tuyệt địa. Bọn Thất đại phái các ngươi giám ngăn cản ư?
Còn chưa hiểu vì sao Quái Y lại có lời lẽ và thái độ này, với hàm ý rõ ràng là lão đứng về phe Cửu Âm giáo, Đình Phương bỗng giật mình khi nghe Sắc Quái cố ý hô to :
- Bọn ta sẽ cùng Cao Đình Phương giáo chủ tiến vào Cửu Khúc tuyệt địa. Nếu có người ngăn cản, phiền chư huynh đệ Cửu Âm giáo lo liệu hộ cho.
Lập tức những giáo đồ Cửu Âm giáo nhất tề hô vang :
- Kẻ nào ngăn cản, kẻ đó phải chết!
- Mối hận Thất đại phái từng gây cho bổn Giáo ba mươi năm trước, nay đã đến ngày báo phục. Giết hết Thất đại phái!
- Xông lên. Tất cả cùng xông lên, giết chết kẻ nào dám ngăn cản Giáo chủ bổn giáo tiến vào cấm địa!
- Giết!!
Diễn biến xảy ra quá nhanh, lúc Sắc Quái dứt lời thì cũng là lúc giáo đồ Cửu Âm giáo miệng hô hoán thì cứ hô hoán còn bản thân họ thì đã ào ào như thác lũ xông vào tấn công những nhân vật Thất đại phái đang do Tàn Cước Cái và Vân Mộng Tiên Tử dẫn đầu.
Cảnh loạn chiến đã xảy ra và Đình Phương hầu như bất lực, không thể nào ngăn cản kịp.
Đình Phương còn thấy Tàn Cước Cái vừa cười ngạo nghễ vừa xông tán loạn vào bọn giáo đồ Cửu Âm giáo :
- Bọn tà ma các người đúng là một lũ chưa nhìn thấy quan tài nên chưa sa lệ. Hôm nay, để diệt trừ tận gốc mầm mống đại họa cho Võ lâm, bọn ngươi đừng trách Tàn Cước Cái ta độc ác. Ha... ha...
Và cùng với lão những nhân vật đứng đầu Thất đại phái, như Vô Toàn đại sư, Nhất Đàm đạo trưởng..., cùng như Vân Mộng Tiên Tử, đều đồng lạo xông vào lũ giáo đồ Cửu Âm giáo. Bọn họ như đã có chủ định từ trước, đều đại khai sát giới, tha hồ vận dụng tuyệt kỹ sở học, cùng nhau diễn khai một trường thảm sát mà Đình Phương chưa từng nhìn thấy bao giờ.
Đứng cạnh Đình Phương, lão Quái Y bật cười đắc ý :
- Như vậy là tốt. Giờ thì chẳng còn ai ngăn cản chúng ta tiến vào Cửu Khúc tuyệt địa. Kế tá đao sát nhân được vận dụng lúc này quả là thích hợp. Ha... ha...

Sắc Quái thì hất hàm bảo Đình Phương :
- Ngươi còn chờ gì nữa? Ngươi cũng đâu muốn Cửu Âm giáo tồn tại, đúng không? Vậy thì cứ để chúng giúp ngươi ngăn cản những nhân vật đang có ý giết ngươi, chúng ta nên đi bây giờ thì hơn.
Đình Phương quắc mắt nhìn Nhị quái :
- Vì muốn sớm lọt vào Tuyệt địa, nhị vị nhẫn tâm tạo ra cảnh thảm tuyệt nhân hoàn như thế này ư? Nhị vị muốn vào thì cứ vào. Phần tại hạ thì...
Quái Y chợt bĩu môi :
- Ngươi định thế nào? Nếu muốn giúp Cửu Âm giáo thì chỉ có mỗi một cách mà thôi. Đó là ngươi chỉ có thể xuất hiện trong tư cách một Giáo chủ. Và với tư cách đó ngươi mặc nhiên công khai thừa nhận ngươi là đại công địch võ lâm, càng khiến ngươi sau này khó bề biện giải, giả như mỗi bước ngươi đi đều bị Thất đại phái gây khó dễ. Hay ngươi muốn giúp Thất đại phái sớm tiêu diệt lũ Cửu Âm giáo? Vậy thì cảnh thảm tuyệt nhân hoàn gì đó ngươi vừa nói cũng một phần là ngươi gây ra, đúng không? Nghĩa là ngươi đừng vội trách bọn ta nhẫn tâm. Hừ!
Lúc này giáo đồ Cửu Âm giáo đã có khá nhiều người ngã gục. Họ không đương nổi võ học và lòng căm phẫn của quần hùng Thất đại phái. Đình Phương càng mục kích càng hãi hùng và càng thêm giận Nhị quái :
- Nhưng nhìn họ chết thảm thế này...
Quái Y chợt gằn giọng :
- Ngươi nên lo cho thân ngươi thì hơn. Há lẽ ngươi tưởng ta cứ mãi mãi bị ngươi che mắt?
Đình Phương nghi hoặc nhìn lão Quái Y :
- Tại hạ che mắt lão điều gì?
Quái Y tủm tỉm cười :
- Kể ra ngươi cũng lắm tâm cơ và cũng có nhiều thủ đoạn. Nhưng ngươi có biết chính sự thông tuệ của ngươi đang hại ngươi không?
Đình Phương ngỡ ngàng :
- Lão nói thế là ý đồ gì?
Quái Y dò xét khắp người Đình Phương :
- Dường như ngươi Cửu Quỷ Diêm La công và khi nãy, là ngươi cố tình để ta giúp ngươi dồn độc tố vào hai đại kinh mạch, một ở Nhâm và một ở mạch Đốc? Điều đó dù có lợi cho ngươi ở điểm nào ta không cần biết nhưng có một điều ta đang chắc chắn biết là lúc này độc tố đó đã chạy thẳng vào Huyền Quan, nơi sinh tử nhất đối với người luyện võ. Chỉ hai canh giờ nữa thôi, nếu ngươi không tìm ra

phương dược giải độc, ta e sinh mạng ngươi cũng chẳng còn. Và với thời hạn vừa là cấp bách vừa là ngặt nghèo như thế ta thật không hiểu liệu có đủ cho ngươi vượt qua Cửu Khúc và lọt vào Tuyệt địa chăng? Ngươi nên cân nhắc thật kỹ trước khi có bất kỳ hành động nào ngu xuẩn.
Đình Phương bàng hoàng :
- Những lời này đều là thật chứ?
Quái Y bật cười :
- Người quên là ta vốn dĩ thành danh là Quái Y sao? Nếu vẫn còn chưa tin, ngươi thử xem, thử một lần dồn lực vào đan điền ắt sẽ minh bạch? Ha... ha...
Đình Phương liền vận lực và lập tức thất sắc do phát hiện nội nguyên chân lực bán thân chợt nhộn nhạo cả lên, hầu như sắp đưa đến tình trạng là Đình Phương không thể nào khống chế hoặc điều động theo ý muốn. Chứng tỏ lời Quái Y vừa nói là có thật.
Sắc Quái trông thấy sắc mặt Đình Phương như thế liền cuống cuồng hối thúc :
- Đừng để quá muộn, tiểu tử. Hãy đi nào.
Sắc mặt của Đình Phương một lần nữa biến đổi. Và bất ngờ, Đình Phương nói như quát bảo Nhị quái :
- Mau bế kín thính nhĩ. Bịt càng chặt hai tai càng tốt. Nhanh lên.
Đoạn Đình Phương vận lực, há miệng quát thật to :
- Mọi người nghe đây, Cao Đình Phương tại hạ là người sắp chết, sinh mạng chẳng thể kéo dài quá hai canh giờ nữa, đây là lời cuối cùng tại hạ dành cho chư vị. Trước hết là cho giáo chúng Cửu Âm giáo: Chư vị đừng chông mong sẽ có ngày quí Giáo hưng môn phục phái. Tất cả hãy quay về đi, vì tại hạ sắp phá hủy những gì có trong Tuyệt địa. Riêng Thất đại phái thì nghe đây. Đừng quá lạm sát nữa, đừng tạo thêm cảnh thảm tuyệt nhân hoàn nữa. Tất cả hãy đi đi. Nếu chậm chân thì đừng oán trách thống hận sau này. U...u...u...
Vẫn há to miệng như thế, Đình Phương bất ngờ bật phát lên chuỗi thanh âm réo rắt của Khúc Chiêu Hồn, một loại Âm công mà hầu như chưa bao giờ Đình Phương tận lực phát ra như lúc này.
Vì thế, dưới tác động kỳ quái và kinh khiếp của Khúc Chiêu Hồn, tất cả những ai đang giao chiến đều bị rùng mình và chấn động khắp lượt. Đến cử động họ còn không thể thì nói gì đến việc phát chiêu tiếp tục động thủ.
“U... ú... ú...”
Thoạt nhìn thấy tất cả đều bàng hoàng bật thoái, cảnh giao chiến tàm ngừng, Đình Phương vừa tiếp tục phát ra Khúc Chiêu Hồn, vừa thần

tốc xoay người chạy vào huyệt khẩu.
“Vút”
Nhị quái tuy có khiếp hãi uy lực của Khúc Chiêu Hồn nhưng một phần vì đã kịp phong bế thính nhĩ, bịt hai tai theo lời Đình Phương đã dặn; phần vì không muốn bỏ qua cơ hội chiếm hữu nhiều di học thượng thừa có trong Tuyệt địa nên cũng vội chạy vào huyệt khẩu theo Đình Phương.
“Vút” “Vút!”
Đình Phương đi quá nhanh nên không có cơ hội nghe tiếng Đoan Mộc Tuyết đang văng vẳng từ xa đưa đến :
- Phương ca!! Đừng đi vào Tuyệt địa!! Mau dừng lại, Phương ca...
Nhưng Đình Phương đã đi mất hút vào huyệt khẩu, chỉ còn lại chuỗi ân thanh Khúc Chiêu Hồn là cứ lồng lộng vang ra.
“Ú... ú..”
Chợt
“Ầm...”
Tiếng chấn động làm Nhị quái giật mình quay lại nhìn.
Huyệt khẩu họ vừa chui vào đã bị một tảng đá cực to từ trên lăn xuống bịt kín. Mọi lối xuất nhập kể như chẳng còn.
Nhìn thấy thế, Nhị quái biến sắc, biết rất rõ họ đang tự dấn thân vào tử lộ.
Tuy vậy, vì đã lỡ, họ chỉ còn mỗi một cách duy nhất là đành theo chân Đình Phương.
Chợt, “Ù... ù..”
Tiếng Thạch Cổ Thôi Hồn phát động bỗng vang lên, làm Khúc Chiêu Hồn mất đi phần nào tác động.
Nhân đó từ bên trong chợt có một tràng cười ngạo nghễ vọng ra :
- Ngươi có thể ngưng Khúc Chiêu Hồn được rồi đấy. Nhược bằng ngươi bất tuân chỉ e hai tiêu liễu đầu Tào Cần và Khắc Phượng lại là hai sinh mạng đầu tiên phải chết vì Khúc Chiêu Hồn của chính ngươi. Hy vọng lời nhắc nhở này là không quá muộn. Ha... ha..
Đó là loạt cười tràn đầy nội lực, với khí thế như muốn át cả hai loạt âm thanh Chiêu Hồn và Thôi Hồn, làm Nhị quái thật sự rúng động đến phải đưa mắt nhìn quanh, tìm xem nhân vật nào là chủ nhân của loạt cười kinh khiếp nọ.
Đình Phương cũng vì thất kinh nên vội ngừng ngay chuỗi thanh âm Chiêu Hồn, bật thành tiếng quát, hỏi vọng vào trong :
- Phải chăng tôn giá đúng là nhân vật Cao Đình Phương đã hai lần chạm mặt?
Là chủ nhân của lão Trường, lão Thiên, cũng là chủ nhân của Nhị

quân Lôi Phong - Tý Ngọ?!
Quái Y rùng mình :
- Sao ngươi lại lôi cả lão Thiên vào đây? Vì trên đời này để có một nhân vật đủ uy lực làm chủ nhân của cùng một lúc những cao nhân ngươi vừa kể, ta e không thể có!
Thấy Quái Y hỏi tuy khẽ nhưng do cảnh quang lúc này, phần thì đã về chiều phần thì thanh âm của tiếng cười và của hai loạt Âm công Chiêu Hồn - Thôi Hồn đã không còn nữa nên âm thanh giọng nói của lão càng làm cho bầu không khí thêm nghiêm trọng khẩn trương.
Và điều này khiến Đình Phương chợt nghe gai khắp người vì bỗng nghĩ đến một việc. Đình Phương bất giác cũng lên tiếng kêu khe khẽ :
- Ôi chao! Chúng không những đã châm chân mà dường như còn tự chui đầu vào cạm bẫy. Nhân vật đó đã chiếm hữu moi di vật trong Tuyệt địa rồi, đã nhờ mảnh kim thiết Độc Cước Quỷ mà chiếm hữu tất cả rồi.
Đáp lại tiếng kêu dù là khẽ của Đình Phương, loạt cười lúc nãy lại vang lên :
- Ngươi tự hào ngươi thông tuệ nhưng lần này sự thông tuệ của ngươi đã đánh lừa ngươi. Thôi, đừng võ đoán nữa, ngươi hãy vào đây rồi sẽ rõ, sẽ minh bạch tất cả. Ha... ha...
Sắc Quái chợt chạm vào Đình Phương :
- Vào thì vào, không lẽ ngươi sợ? Tuy đằng nào rồi cũng chết nhưng thà chết minh bạch vẫn hơn. Vào đi.
Lời lẽ đầy phấn khích của Sắc Quái giúp Đình Phương trấn tĩnh.
Nhìn Nhị quái, Đình Phương cười lạt :
- Tại hạ lâm vào cảnh này là vì muốn giải nguy cho Tào Cần và Khắc Phượng, dẫu chết cũng không hối tiếc. Phần nhị vị, chính tham vọng đã đẩy nhị vị vào cảnh ngộ này, không thấy chết như thế là uổng phí ư?
Quái Y chợt cau mặt :
- Ngươi nói như thế là có y gì? Bảo bọn ta chết uổng phải chăng ngươi có việc cần nhờ và có cách giúp bọn ta an toàn lui ra?
Đình Phương thán phục, nhìn Quái Y :
- Tâm cơ của lão quả đáng khâm phục, không sai, tại hạ đang có ý nhờ hai lão đây.
Đoạn Đình Phương hạ thấp giọng :
- Tuy rằng tại hạ chưa thể đoán nhân vật nọ thật sự có âm mưu gì nhưng qua mọi điều đã biết, đã nghe và đã thấy, tại hạ có cảm nhận đây là một âm mưu vô tiền khoáng hậu. Do đó, tại hạ một đề xuất. Vì

đằng nào cũng chết nên tại hạ định sẽ cùng đối phương liều mạng một phen chỉ xin nhờ nhị vị một việc thôi.
Quái Y cũng hạ thấp giọng :
- Ngươi muốn nhờ bọn ta đưa hai tiểu nha đầu cùng chạy: Há lẽ lão Tý Ngọ Độc Quân chịu đứng yên cho bọn ta muốn làm gì thì làm ư?
Đình Phương lắc đầu, bảo :
- Càng đông người càng khó thoát. Huống chi tại hạ đâu đủ tin tưởng để ủy thác sinh mạng của hai nàng vào tay nhị vị?
Sắc Quái hoang mang và nôn nóng :
- Vậy rốt cuộc ý của ngươi là thế nào?
Đình Phương nghiêm mặt :
- Tại hạ chỉ xin nhị vị đừng vì bất kỳ lý do gì mà luyến tiếc, cứ muốn nấn ná mãi ở đây. Hãy cứ chạy, thật cật lực mà chạy. Và nếu thoát, hừ, nếu nhị vị thật sự có cơ hội thoát, thì điều trước tiên là nên tìm một chỗ kín đáo để ẩn thân, càng kín càng tốt. Để mai hậu, a... tại hạ thật chẳng biết nói thế nào cho rõ. ý tại hạ là chí ít phải có một ai đó trong chúng ta vẫn còn sống, để sau này thuật lại từng diễn biến xảy ra hôm nay cho moi người nghe. Phải có một người nghe biết va thuật lại.
Sắc Quái thở dài và nhún vai nhìn Quái Y :
- Lão Quái Y ngươi có hiểu tiểu tử rốt cuộc là muốn ám thị điều gì không?
Quái Y sau một thoáng ngẫm nghĩ chợt gật đầu :
- Tuy chỉ là mơ hồ nhưng có phần nào hiểu.
Đình Phương thật sự vui mừng mỉm cười với Quái Y :
- Tại hạ thật không ngờ lại có lúc chúng ta nhờ cậy lẫn nhau. Hãy chú tâm từng động tác của tại hạ. Và khi phát hiện một dâu hiệu nào đó bất kỳ, hy vọng nhị vị hãy lo chạy và chạy, những gì còn lại cứ để mặc tại hạ đối phó. Được chứ?
Quái Y miễn cưỡng gật đầu :
- Dường như ngươi cũng chưa đoán biết điều gì sắp sảy ra? Nhưng không sao, tham sinh úy tử vốn là thói quen và cũng là bản năng giúp bọn ta cho đến tận lúc này vẫn toàn mạng. Được, đến lúc đó không cần ai xui bảo, bọn ta cũng sẽ cật lực bỏ chạy. Ngươi yên tâm rồi chứ?
Sắc Quái thì vẫn cứ nôn nóng, muốn một lần nhìn cho biết thế nào là Cửu Khúc tuyệt địa của Cửu Âm giáo?
- Chúng ta vào được chưa?
Đình Phương gật đầu và tự biết thế là chẳng còn trông mong gì vào Sắc Quái.

Lão sẽ không bỏ chạy nếu vẫn chưa đắc thủ một di vật nào đó trong Tuyệt địa. Và chính điều này làm cho sinh mạng lão kể như đã bị định đoạt. Đành chỉ còn trông chờ vào bản năng tham sinh úy tử của một mình lão Quái Y mà thôi.
Đình Phương chầm chậm tiến vào sâu hơn, theo một sơn đạo ngoằn nghèo mà người đi sau nếu cách người đi trước hơn trượng ắt khó lòng nhìn thấy nhau. Huống chi đây là lúc nhập nhoạng tối, càng làm cho sơn đạo thêm tối âm u khiến tầm thị tuyến càng thêm giới hạn. Đi được mươi mười lăm trượng, khoảng không gian trước mắt Đình Phương chợt mở rộng ra, làm cho địa hình hiện rõ, hóa thành một lũng núi với nhiều cảnh sắc có đến thiên hình vạn trạng, tao thêm cảm giác rùng rợn cho bất kỳ ai lần đầu tiên đặt chân vào.
Chú ý đến các vách đá và các cây cối vô tình tạo thành muốn nghìn cảnh trạng lạ lùng. Sắc Quái bất giác lên tiếng :
- Không lẽ chúng ta đã vượt qua Cửu Khúc? Và đây là Tuyệt địa ẩn chứa nhiều di vật của Cửu Âm giáo trước kia?
Quái Y thì chú ý đến hai hàng người lạ mặt, là những nhân vật đã từng bắt ép Tào Cần và Khắc Phượng đi vào huyệt khẩu. Và lúc này hai hàng người đang rải rác đứng dài theo hai bên vách đá, chỉ suýt nữa là hòa lẫn vào những cảnh sắc lạ kỳ của những mõm đá thiên hình vạn trạng tạo ra che lấp họ. Quái Y lẩm bẩm :
- Bọn họ hành động vừa thận mật vừa nghiêm cẩn, như thể đã được đào luyện từ rất lâu. Không lẽ đây là một Bang môn phái bí mật, khắp giang hồ không một ai biết đến?
Đình Phương nhờ vô tình ngó sâu vào trong, dọc theo hai hàng người và nhìn vào một điểm mơ hồ nào đó vốn là chỗ giao nhau của hai hàng người, nên tình cờ phát hiện một khuôn mặt nửa lạ nửa quen. Không nghĩ đó là khuôn mặt lại có thể nhìn thấy lúc này, Đình Phương kinh nghi, khẽ hỏi Nhị quái :
- Nhị vị ắt đã từng biết rõ diện mạo của lão Thiên? Phải chăng đó là thủ cấp của lão?
Nhìn theo hướng Đình Phương đang nhìn Sắc Quái bật kêu hoảng :
- Thiên địa quỷ thần ôi! Không là thủ cấp của lão Thiên thì còn là của ai? Sao lão Thiên lại chết thảm thế này?
Quái Y cũng nhìn và dĩ nhiên thấy ở mãi sâu trong đó là một hốc đá có hình thù như một thạch bàn. Chễm chệ trên bề mặt tương đối phẳng của thạch bàn quả nhiên chỉ có mỗi một cái đầu và đúng là đầu của lão Thiên, một trong tứ đại cao nhân Trường - Hận - Thiên - Thu. Vậy mà giờ đây phần duy nhất của lão Thiên được phép tông tại chỉ là một thủ cấp. Quái Y rúng động :

- Chỉ là thuộc hạ của Bang môn phái này và do phạm trọng tội nên lão Thiên mới nhận kết cục bi thảm là thế. Đây là Bang môn phái gì?
Dường như hai hàng người chỉ chờ đợi mỗi một câu hỏi này, bất luận là do ai lên tiếng... Do đó, Quái Y vừa dứt lời thì hai hàng người đồng loạt cùng mấp máy môi, nhất tề phát ra một chuỗi thanh âm, rền vang, đều tăm tắp :
- Linh... Âm... Giáo... Nhất... Thống Thiên... Hạ, Vạn... Đại... Thiên... Thu..
Và đó là câu nói làm Đình Phương giật mình. Bởi lẽ, "Vạn đại thiên thu" và Trường - Hận - Thiên - Thu dường như có điểm nào đó tương đối giống nhau. Mà Trường - Hận - Thiên - Thu lại là danh xưng của bốn nhân vật được xem là Tứ đại cao nhân đương thời. Và trong đó, Đình Phương đã biết chắc chắn có đến ba nhân vật cùng mang hai thân phận. Lão Trường đã chết, lão Thiên bây giờ chỉ còn mỗi một thủ cấp là tồn tại, còn người thứ ba là lão Thu, lão đâu?
Thêm nữa, đã có ba trong bốn nhân vật này là những người mang hai thân phân thì liệu người thứ tư còn lại - là Vân Mộng Tiên Tử - có thể nào cũng là người mang hai thân phận như thế chăng?
Đình Phương đang ngẫm nghĩ, bỗng có thanh âm của lão Thu từ chỗ khuất nào đó chợt vang lên :
- Trước mặt bọn ngươi là ngai tòa tôn quý của Giáo chủ bổn Giáo Linh Âm, sao không mau hành lễ, chờ sự định liệu của Giáo chủ?
Đình Phương đưa mắt tìm kiếm lão Thu và phát hiện lão cùng với Đoàn Khắc Lân đang đứng cạnh hai nhân vật luôn được Đình Phương quan tâm, là Tào Cần và Khắc Phượng.
Lo cho hai nàng, Đình Phương cố tình lên tiếng, mai mỉa lão Thu :
- Trường - Hận - Thiên - Thu từ đại cao nhân hóa ra cũng chỉ là thuộc hạ cho người sai sử, lão Trường và lão Thiên đã chết, chừng nào đến lượt lão đây?
Lão có ngoại hiệu là Nhất Võng Đả Tận, dường như lão chưa hề có ý nghĩ đó cũng là số phận ắt sẽ dành cho lão? Ha... ha...
Lão Thu - Nhất Võng Đả Tận Trình Thế Hào liền nóng mặt, Lão quát vang :
- Tiểu tử ngươi chớ quá ngông cuồng. Giáo chủ bổn giáo là bậc nghiêm minh ắt thẳng tay trừng trị bất kỳ thuộc hạ nào có ý đồ tạo phản, và đương nhiên cũng tưởng thưởng hậu đãi những tận tâm trung thành. Lão Trường, lão Thiên khác, Trình Thế Hào ta cũng khác, đâu giống những lời nói nhảm của ngươi.
Đình Phương lại cười vang :
- Đối với ta, lão và lão Trường lão Thiên đều giống nhau, cũng có

tham vọng và dã tâm như nhau. Lão Trường thì vừa thấy bí kíp Cửu Âm khúc đã nảy ý chiếm hữu, lão Thiên có lẽ do những di học có ở đây mê hoặc đến mù quáng, nên việc độc chiếm mảnh kim thiết Độc Cước Quỷ ắt hẳn đã xảy ra. Còn lão, Ha... ha.. chẳng phải lão đã lần sanh tâm, định chiếm đoạt sở học thượng thừa của Đảo chủ Hỏa Xà đảo và của Độc Cước Quỷ từ tay ta và Đoan Mộc Tuyết đó ư? Vậy nếu ta là Giáo chủ Linh Âm giáo, có thể, ha... ha..., ta có thê...
Lão Thu phẫn nộ, chợt bật tung người lao thật nhanh về phía Đình Phương :
- Ngươi thật ác khẩu, định dùng lời dèm pha xuyên tạc gây tác động để thỏa mãn kế ly dán của ngươi ư? Đây nào phải nơi để ngươi tự tung tự tác tha hồ mua môi múa mép. Ta không thể không cho ngươi một bài học. Đỡ!
“Vù...”
Đình Phương có phần hoang mang. Vì dường như nhân vật thần bí, chủ nhân của ba lão Trương - Thiên - Thu và là Giáo chủ Linh Âm giáo không có mặt ở đây. Bởi lẽ nếu có mặt, nhân vật này đâu dễ nhẫn nại mà không bị những lời vừa rồi của Đình Phương làm cho dao động và buộc phải lên tiếng.
Với ý nghi ngờ nảy sinh, Đình Phương chợt dốc toàn lực vào song chưởng :
- Đừng phí lời. Hãy chứng tỏ lão đủ bản lãnh day cho ta bài học. Xem chiêu!
“Ầm!”
Chấn kình làm Đình Phương thoái lùi, tạo cơ hội cho lão Trình Thế Hào đắc ý lướt đến :
- Trừ phi ngươi thi triển Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn. Nếu không ngươi đâu đủ tư cách khoác lác ở đây. Hãy đỡ!
“Ào...”
Đình Phương đang lùi, thoạt thấy lão Trình Thế Hào lướt đến liền thần tốc vận dụng Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, nhanh nhẹn nhượng chiêu và cũng là nhượng chỗ cho lão Trình lao lướt qua.
“Vụt”
Bị hụt chiêu, lão Trình vội xoay ngược người trở lại, hất liên tiếp ba loạt kình phong vào bóng nhân ảnh mờ mờ ảo ảo của Đình Phương.
- Ngươi có thể tránh được mãi sao?
“Ào...”
Thân thủ của Đình Phương lúc này bỗng tỏ ra sút kém lạ, đến nỗi Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp vào lúc khác thì thập phần quỷ dị nhưng ngay lúc này thì lại để lão Trình dễ dàng nhận định phương

hướng và truy kình đánh ập vào. Đình Phương đành phát chiêu phản công, cố ý hóa giải mấy loạt kình liên tiếp của lão Trình.
“Ầm... ầm...”
Đến cả nội lực của Đình Phương cũng suy giảm khiến kết quả của mấy lượt chạm kình này làm Đình Phương bị thoái hậu nhiều hơn lúc mới rồi.
Phát hiện sự thể này, lão Trình càng thêm đắc ý, cứ ào ào lướt đến với khí thế tưởng chừng sẽ thu thập sinh mạng Đình Phương ngay loạt kình thứ ba này :
“Ào...”
Với phương vị đã hoán đổi, Đình Phương bây giờ đã quay mặt ra ngoài lưng hướng vào trong là vị thế của lão Trình Thế Hào lúc nãy, thì dường như phương vị này đã đột ngột làm tăng uy thế cho Đình Phương. Đến nỗi lão họ Trình vừa tung chưởng lực thì Đình Phương đã bất thần cười vang :
- Lão có đủ tư cách hay không cứ xem đây thì rõ. Đỡ! Ha... Ha...
“Ầm...”
Đình Phương vẫn cười vang khi kết quả lần này hoàn toàn đảo ngược, lão Trình Thế Hào bị chấn lùi đến hai trượng xa. Và Đình Phương vẫn cười như thế khi bất ngờ lạng người lao ngược vào trong, thần tốc lướt đến chỗ Tào Cần và Khắc Phượng chỉ còn do một mình Đoàn Khắc Lân canh giữ.
“Vút”
Nhưng Đoàn Khắc Lân đã kịp phát hiện, y quát to :
- Ta biết ngay ngươi chỉ giả vờ kém thế là có dụng ý gì. Không dễ đắc thủ đâu, tiểu tử. Đỡ!
Y khoa chân bước ra phía trước và cật lực vỗ một kình với mưu đồ chận đứng ngay âm mưu và bước tiến của Đình Phương.
“Ào...”
Nhưng Đình Phương lại cười :
- Đại thiếu gia há lẽ đã quên tại hạ là người đã luyện qua Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp ư? Chính Đại thiếu gia mới không dễ ngăn cản tại hạ thì có, thật thất lễ. Ha... Ha...
Và nhờ thân pháp kỳ ảo đó, Đình Phương chỉ cần vài lượt đảo người và di hình hoán vị là đã vượt qua Đoàn Khắc Lân để nhanh chóng tiến đến chỗ Tào Cần và Khắc Phượng đang bị khống chế chờ giải cứu.
“Vút”
Tào Cần và Khắc Phượng vẫn cứ bất động, rõ ràng là toàn thân huyệt đạo đã bị địch nhân chế trụ.

Tuy nhiên, vừa lúc Đình Phương lao đến gần, song thủ của hai nhân vật này bỗng đồng loạt xô ra, tạo thành một hợp kình đầy uy lực quật thẳng vào Đình Phương.
- Ngươi không được thông tuệ lắm đâu.
- Ngươi đã bị trúng kế của Giáo chủ bổn Giáo rồi. Ha... Ha...
“Ào...”
Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến Đình Phương khi nhận ra đây là hai nữ nhân khác đã giả làm Tào Cần và Khắc Phượng thì bản thân chỉ còn kịp vận dụng thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ trong một chừng mực nhất định nào đó thôi.
“Vút”
Do phản ứng quá muộn nên thân pháp quỷ dị đó đâu đủ giúp Đình Phương thoát hiểm hoàn toàn.
“Bùng! Bùng!”
Bị trúng hai kích liên tiếp, Đình Phương càng thất sắc khi nghe Đoàn Khắc Lân cười vang :
- Kế mưu và thân thủ của Tam Nương, Tứ Nương quả lợi hại. Nhất định sẽ được Giáo chủ trọng hậu, không kém gì Đại nương, Nhị nương lúc này. Phiền nhị vị phu nhân thu thập tiểu tử. Thuộc hạ và lão Thu sẽ xử lý Nhị quái kia. Ha... Ha Đình Phương càng vỡ lẽ vội hô hoán :
- Sắc Y nhị quái, nhị vị mau chạy đi. Tại hạ đã phần nào đoán ra mưu đồ của lũ Linh Âm giáo này rồi. Đó là...
Hai nữ nhân đang giả dạng thành Tào Cần và Khắc Phượng chợt lao áp vào Đình Phương. Họ còn dùng tiếng thét lanh lảnh của ho che át đi tiếng hô hoán của Đình Phương.
- Ngươi lo thân ngươi còn chưa xong. Vội làm chi lo hộ cho người khác. Đỡ!
“Ào...”
Đã có tiếng Sắc Quái và Quái Y bật quát :
- Dường như Linh Âm giáo vẫn chưa đắc thủ di học trong Tuyệt địa. Ngươi bảo bọn ta bỏ chạy dễ thế sao?
- Tiểu tử Đoàn Khắc Lân ngươi đừng quá ngông cuồng. Đến phụ thân ngươi Đoàn Nam Long còn phải kiêng nể Quái Y ta đôi ba phần. Trừ phi ngươi muốn chết thì ta không còn gì để nói. Đỡ chiêu!
“Ầm! Ầm”
Đình Phương vì vừa bị trúng hai kích và chưa kịp ổn định chân nguyên nên nào dám đương trường đối chưởng cùng hai nữ nhân. Nhưng vừa tránh Đình Phương vẫn tìm cách quát gọi Nhị quái :
- Chính vì Linh Âm giáo chưa đắc thủ di học nên nhị vị cần phải kíp

kịp tìm phương chạy. Nhanh lên, nếu không e muộn mất!!!
Hai nữ nhân vụt phân khai, chia thành tiền hậu cùng giáp kích Đình Phương :
- Bất luận ai đã vào đây đừng mong toàn mạng quay ra. Xem trưởng!
“Ào...”
Bị giáp công hai mặt, Đình Phương phẫn nộ cũng tung đủ nhị kình đối kháng :
- Hãy xem Phích Lịch Lôi Phong chưởng của ta!
“Bùng! Bùng!”
Bản lãnh của hai nữ nhân quả thật cao thâm đúng như lời tán dương của Đoàn Khắc Lân vừa rồi. Cả hai vẫn ung dung chi tri tiếp tục chiếm thượng phong, giữ thế chủ động tấn công Đình Phương từ hai phía. Và họ lại phát kình tung chưởng đánh Đình Phương.
“Ào...”
Chợt có tiếng Sắc Quái phẫn nộ :
- Hãy đỡ một chiêu Nhiếp Hồn Mê Tông quyền của ta.
“Ầm...”
Tiếp đó là tiếng Quái Y cười lạnh :
- Ngươi khá lắm, Đoàn Khắc Lân. Nhưng ngươi có biết Quái Y ta còn có tài dụng độc không? Hãy thử xem mùi vị của Tuyệt Mệnh Lam Chướng Khí là thế nào? Có lợi hại bặng Tý Ngọ Xích Huyết Độc Nhục chưởng của ngươi chăng? Hừ!
Lập tức có tiếng Đoàn Khắc Lân hạ lệnh :
- Phát động Linh Âm trận mau!
Hai hàng người vốn đứng yên theo hai bên vách đá chợt nhích động thân hình vùn vụt lao ra và xuất hiện vây kín Quái Y và Sắc Quái. Và những lực đạo trong tay họ cũng đồng loạt tung ra, tạo thành vầng cương khí kín mít, tợ Thiên La Địa Võng vây hãm Nhị quái.
Có tiếng Quái Y thất thanh :
- Linh Âm Thất Tiên Cảnh?! Độc trận này chẳng phải đã tuyệt truyền từ lâu rồi sao? Lão Sắc! Chúng ta nếu không chạy ngay e nguy mất.
Lão Trình Thế Hào cười ngạo nghễ :
- Bổn giáo nuốt hận chờ ngày này đã ngoài hai trăm năm, há dễ để bọn ngươi chạy thoát ư? Phát trận. Ha... Ha..
Đình Phương tuy có nghe nhưng do chưa biết gì về Linh Âm Thất Tiên Cảnh nên không thê suy đoán vì sao lão Quái Y lại tỏ ra sợ hãi là thế.
Nhưng giá như có biết, có am hiểu thì Đình Phương cũng không thể phân thân để chạy đến tiếp ứng Nhị quái. Bởi Đình Phương vẫn đang bị hai nữ nhân được Đoàn Khắc Lân gọi tên là Tam nương Tứ

nương giáp công gây khốn đốn. Và để tự cứu, Đình Phương chợt há miệng hú vang :
U... ú...
Âm công Chiêu Hồn khúc vừa được Đình Phương phát động thì từ sâu bên trong liền có loạt thanh âm ù ù do Thạch Cổ Thôi Hồn phát động vang mạnh ra.
“Ù... ù...”
Càng thêm động nộ, Đình Phương cũng vận dụng Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ thân pháp, phối hợp với Cửu Quỷ Diêm La công, quyết liệt phản thủ hoàn công, hùng hổ phát chiêu tấn công hai nữ nhân kia bất tận.
“Ào...”
Gặp phải công phu quá ư lợi hại của Đình Phương, hai nữ nhân nọ không thể miễn cưỡng chủ trì lâu. Họ lùi dần, tạo cơ hội cho Đình Phương lướt đến dần.
“Ầm! Ầm...”
Đình Phương càng thắng thế càng thêm phấn khích, ư quyết liệt tận dụng toàn bộ sở học và hầu như sắp đi đến cảnh giới vô thức nếu như không có loạt kêu thét hãi hùng và bi thảm do Sắc Quái phát ra thất thanh :
- ÔI.. Chất độc này... quá lợi hại. A... a...
Vậy là xong một đời của Sắc quái, Đình Phương nghĩ thế và thêm phẫn nộ, thêm lo lắng cho Tào Cần và Khắc Phượng. Đình Phương phát động Âm công mãnh liệt hơn, bức dồn hai nữ nhân nọ lùi nhiều hơn.
“Ầm!”
Được một lúc, phát hiện sắc diện của hai nữ nhân có chiều biến đổi một cách kỳ quái, Đình Phương cảm nhận thắng lợi đã gần kề bèn cật lực tung ra một kình tối hậu.
“Ào...”
Và hai nữ nhân nọ chợt lảo đảo, sau đó khụy xuống, mặc dù chưởng kình do Đình Phương quật ra hầu như chưa chạm vào họ.
Với phát hiện này, Đình Phương vẫn chủ tâm quật kình vào họ, loại bỏ sớm địch nhân nào càng đỡ bận tâm lo ngay ngáy về sau.
Nhưng khi ngọn kình của Đình Phương sắp chạm vào họ, sắp hóa kiếp họ vĩnh viễn, Đình Phương vô tình nhìn thấy môi họ mấp máy, phát thành những âm thanh nghèn nghẹt như người sắp chết ngạt vì không còn thanh khí để hô hấp.
Cảm thấy khả nghi và tin rằng điều làm họ sắp chết là hầu như không liên quan gì đến công phu Cửu Quỷ Diêm La hoặc Cửu Âm Khúc Chiêu Hồn. Vì hai loại công phu này chưa từng gây ra hiện tượng

chết vì ngạt. Đình Phương vội dừng tay, thu ngay chiến công về và cũng ngừng luôn Âm công Chiêu Hồn khúc.
Thật lạ, Âm công Thạch Cổ Thôi Hồn cũng đã ngưng từ lúc nào rồi, để khi Đình Phương ngừng phát động Âm công Khúc Chiêu Hồn thì xung quanh Đình Phương chỉ còn là bầu không khí yên tĩnh lạ lùng. Đến những tiếng giao phong hoặc hô hoán của những cao thủ Linh Âm giáo và của Trình Thế Hào, Đoàn Khắc Lân cũng không còn vang lên.
Lạ quá, một bầu khí yên tĩnh khá lạ, quả là ma quái khiến Đình Phương chợt động tâm.
Đình Phương vội tung người lao ngược trở ra, xem xét lại cảnh quang lúc nãy.
- Ôi chao...!!
Đình Phương đã tự bật kêu khi phát hiện bao nhiêu nhân vật khi nãy nếu vẫn còn sống sờ sờ thì nay đều chết cả. Họ chết quá êm thấm, quá bình thản khiến Đình Phương càng nhìn càng không hiểu vì sao họ chết và ai hạ sát họ.
Sắc Quái, Quái Y cũng chết.
Đoàn Khắc Lân và lão Thu - Trình Thế Hào cũng chung số phận.
Những nhân vật đã phát động Linh Âm trận Thất Tiên Cảnh cũng chết.
Tất cả đều chết mà không rõ nguyên do, ngoại trừ duy nhất một biểu hiện mà Đình Phương đều nhìn thấy ở mỗi thi thể đó là sắc mặt họ tím ngắt, một màu tím bầm chỉ có thể có ở những người bị chết vì ngạt.
“Chết ngạt? Hai nữ nhân khi nãy cũng có dấu hiệu họ sắp chết vì ngạt? Sao bọn họ đều bị còn ta thì không? Hay đây là hậu quả của loại độc chất quá ư lợi hại như lúc nãy lão Sắc Quái đã kêu vang? Độc chất của trận Linh Âm Thất Tiên Cảnh?”
Kinh nghi khôn xiết, Đình Phương chợt khẩn trương, lao ngược trở lại tìm thi thể hai nữ nhân.
“Vút”
Quả nhiên Đình Phương nghi ngờ đúng, tất cả đều chết do chất độc từ Linh Âm trận và do hai nữ nhân này có khoảng cách khá xa so với độc trận nên tuy trúng độc nhưng lúc này chưa chết hẳn.
Đôi môi họ vẫn đang mấp máy, mắt trợn trừng, miệng đôi lúc há to như muốn tìm lại cho bản thân nhiều thật nhiều thanh khí mà họ đang rất cần.
Đọc qua đôi môi họ đang mấp máy, Đình Phương như mơ hồ nhận ra họ đang muốn tỏ lộ một điều gì đó đang khiến họ dẫu bị chết cũng

không cam tâm. Họ định cáo giác một chuyện gì đó rất bí ẩn nhưng Đình Phương vì không thể nghe nên không thể đoán là chuyện gì. Tuy vậy, cứ nhìn ánh mắt đôi lúc tỏ lộ sự căm phẫn của họ, Đình Phương cũng hiểu đã có chuyện uẩn khúc nào đó hoàn toàn ngoài mong muốn và ngoài ý nghĩ của họ.
Họ đang chết dần, chết dần.
Cảm khái, Đình Phương cười lạt, có tình nói cho hai nữ nhân nghe :
- Gieo nhân thì gặt quả. Chư vị dùng độc định hại ta nhưng rốt cuộc lại tự hại thân. Nhưng dường như nhị vị không cam tâm với cách chết này thì phải? Chẳng biết tại hạ đoán đúng hay sai, nhưng nếu nhị vị muôn tại hạ tự nguyện giúp nhị vị một lần... Hừ!
Và với chủ ý vừa nảy sinh, Đình Phương chợt tự rạch vào tay làm cho bật máu, sau đó nhỏ vào miệng họ mỗi người vài giọt. Thực hiện xong Đình Phương đứng lên :
- Tuy tại hạ là người đang trúng độc sắp chết nhưng nếu nhị vị thực sự có phúc phần, tại hại hy vọng nhị vị sẽ được giải độc từ máu huyết có tính khắc chế bách độc của tại hạ. Còn như không thể, đó là do nhị vị đã mãn phần, tại hạ không thể giúp nhiều hơn. Vĩnh biệt!
Và Đình Phương tiếp tục lao nhanh vào trong, lòng thầm hy vọng vẫn còn đủ thời gian để tính chuyện giải nguy cho Tào Cần và Khắc Phượng.
“Vút”
Đang lao đi, Đình Phương chợt dừng lại.
Bởi không gian trước mặt Đình Phương vụt sáng lòa, cho Đình Phương tình cờ nhìn thấy năm bảy nhân vật đang lom khom người, sắp chui mất hút vào một huyệt khẩu có hình thể thật kỳ quái.

Cửu Âm Giáo

Hồi 23
Kế thâm hiểm - Độc bá quần hùng

Vừa lo sợ vừa phẫn nộ, Đình Phương chợt vận lực quát :
- Đứng lại! Bọn ác ma các ngươi định đưa Tào cô nương và Khắc Phượng đi đâu?
Tiếng quát to như tiếng sấm, làm cho tia sáng lòa vừa có chợt vụt tắt, chỉ còn lại màu đen vĩnh hằng bao quanh.
Nhưng từ đó bỗng bật lên tiếng Tào Cần gào thất thanh :

- Cao thiếu hiệp mau nhanh chân chạy vào Tuyệt địa, chớ để bọn họ đắc thủ trước những di học có trong đó!
Lập tức có tiếng gầm cả thể vang lên :
- Nha đầu ngươi muốn chết!
Và, “Ào...”
Nghe loạt tiếng gầm này, Đình Phương cũng thần tốc lao đến, dựa theo hướng phát kình để quật ra một kình đón đỡ :
- Lệnh lang Đoàn Khắc Lân đã thảm tử, Đoàn Nam Long các hạ có biết đấy là do ai gây ra chăng? Sao còn mù quáng, cứ lo giúp hung thủ chiếm đoạt di học? Chớ giết hại Tào Cần. Đỡ!
“Bùng!”
Do bị màn đêm vây quanh nên Đình Phương chỉ lờ mờ nhìn thấy Tào Cần cùng một nữ nhân khác - có lẽ là Khắc Phượng - đều bị dư kình chấn ngã về một bên. Phần Đoàn Nam Long là nhân vật vừa bị Đình Phương nhanh tay phát kình đối phó thì lại bị chấn lực đẩy bay tuốt vào trong huyệt khẩu mà họ định chui vào.
Toan lao đến giúp đỡ Tào Cần và Khắc Phượng, Đình Phương chợt nghe thanh âm của nhân vật thần bí lạnh lùng vang lên :
- Nếu Đoàn Khắc Lân đã chết, ắt là do Cao tiểu tử hạ sát thủ. Lão Tý Ngọ Độc Quân còn chờ gì nữa mà chưa phát động Thạch Cổ Thôi Hồn, giết tiểu tử để báo thù cho ngoại điệt? Phát động mau!
Đình Phương càng lo cho Tào Cần và Khắc Phượng, e cả hai sẽ gặp nguy ngay nếu bị Thạch Cổ Thôi Hồn công kích từ khoảng cách quá gần. Đình Phương vội quát :
- Chớ nói nhảm, Đoàn Khắc lâm chết là do chất độc Linh Âm...
Nhưng Đình Phương đâu còn cơ hội để nói hết lời, bởi Âm công Thạch Cổ Thôi Hồn đã được lão Tý Ngọ Độc Quân phát động :
“Ù... Ù...”
Quá kinh tâm, Đình Phương đành phát động luôn Âm công Chiêu Hồn khúc, quyết hóa giải ngay Thôi Hồn Thạch Cổ hầu tránh nguy hại cho Khắc Phượng - Tào Cần.
Đình Phương vận lực, phát thành chuỗi thanh âm réo rắt.
“U... Ú...”
Vừa lúc hai loạt Âm công này cùng phát động, Đình Phương thấy giữa màn đêm đen chợt ánh lên một tia chớp lóe kỳ quái. Và tia chớp rọi thành một quầng sáng, chiếu vào một vách đá ở mãi trong cùng huyệt khẩu.
Và lúc quầng sáng hiển hiện thì cũng là lúc vách đá bị quầng sáng chiếu vào chợt lay động chực vỡ ra.
Nhận biết quầng sáng đó là do mảnh kim thiết Độc Cước Quỷ phát ra

và nhân vật đã vận lực làm cho mảnh kim thiết phát sáng có lẽ không phải ai khác ngoài nhân vật thần bí nọ, Đình Phương vừa tiếp tục phát động Âm công Chiêu Hồn khúc vừa tung người lao thật nhanh vào huyệt khẩu.
“Vút”
Tia sáng cứ thoắt ẩn thoắt hiện, lúc hiện rọi vào vách đá, lúc lại biến đi làm vạn vật xung quanh cứ khi sáng khi tối.
Nhưng nhờ đó Đình Phương phát hiện vách đá bị quầng sáng rọi đã càng lúc càng bị lung lay mạnh.
Và đến lúc Đình Phương lao đến nhân vật thần bí nọ thì vách đá đó bỗng vỡ bục ra, loạn thạch văng tứ tung.
“Rào... Rào...”
Nhân vật thần bí thấy thế bật cười đắc ý, cười như chưa bao giờ được cười :
- Cuối cùng thì Cửu Khúc cũng bị phá hủy, bổn giáo Linh Âm đã có cơ hội đắc thành sở nguyện. Mãi mãi bản nhân sẽ ghi tâm khắc cốt những ai đã từng giúp bản nhân có được ngày này. Còn bây giờ thì vĩnh biệt tất cả. Ha Ha...
Đình Phương vừa lao đến thì nhân vật nọ vụt xoay tay, làm cho mảnh kim thiết bật lóe lên một tia chớp, chiếu thẳng vào hai mắt Đình Phương.
Bị lóa mắt, Đình Phương theo bản năng tự nhiên vụt nhắm mắt lại.
Thì,
- Đầu tiên là ngươi. Chết!
“Ầm”
Một kình mang lực đạo tựa sấm sét đã quật bủa vào Đình Phương, hất Đình Phương văng lùi thật xa.
Do vậy, thanh âm khúc Chiêu Hồn kể như không còn, chỉ còn mỗi một loại Âm công là Thạch Cổ Thôi Hồn vẫn được lão Tý Ngọ Độc Quân phát động.
“Ù...ù...”
Vách đá xung quanh vẫn vỡ rào rào, làm loạn thạch văng loạn tứ tung, văng cả vào người Đình Phương.
Đình Phương từ từ khụy xuống và tai chợt nghe nhân vật thần bí một lần nữa quát ầm lên :
- Lão có thể ngừng phát động Âm công được rồi! Đa tạ lão đã dùng Âm công giúp bản nhân phá vỡ Cửu Khúc. Giờ thì vĩnh biệt lão!
“Ầm!”
Đình Phương dù sắp mê lịm, chấp nhận cái chết đã gần kề, nhưng vẫn còn đủ nhận thức để đoán ra một cách quá muộn mưu đồ thâm

độc của nhân vật thần bí nọ.
Lão Tý Ngọ Độc Quân đang kêu thảm :
- Sao Giáo chủ... nhẫn tâm hạ thủ... thuộc hạ? A... a...
Đoàn Nam Long có cơ hội thét vang khi hai loạt Âm công đã bị lịm tắt hoàn toàn :
- Ác ma có tâm địa thật độc ác. Hóa ra bấy lâu nay ngươi chỉ lợi dụng bao nhiêu người bọn ta? Tệ nhi Đoàn Khắc Lân cũng là do ngươi dùng độc kế hạ thủ? Ta quyết liều chết với ác ma ngươi! A... a...
Nhân vật thần bí nọ lại làm cho mảnh kim thiết Độc Cước Quỷ bật lóe lên một lần nữa, rọi đúng vào Đoàn Nam Long lúc này đang chồm lên định phát động Âm công vào Thạch Cổ, để tạo ra Thạch Cổ Thôi Hồn.
Nhân vật thần bí cười lạnh :
- Có một điều mà bọn ngươi bấy lâu nay vẫn chưa am hiểu. Đó là bản nhân không hề bị Âm công tác động. Nếu Đoàn Nam Long ngươi muốn, hãy để bản nhân phát động Âm công hộ ngươi. Xem đây!
Và nhân vật nọ cố ý ném mạnh mảnh kim thiết Độc Cước Quỷ vào bề mặt của Thạch Cổ (trống đá) tạo ra vỏn vẹn một tiếng động chát chúa nhưng lại có uy lực cực kỳ kinh khiếp.
“Bùm”
Đoàn Nam Long kêu hộc lên một tiếng :
- Ta mãi oán hận ngươi... A...! Hự!
Lúc không gian hoàn toàn yên ắng cũng là lúc Đình Phương đang vật vờ cạnh cái chết, thì tai chợt nghe thanh âm của một nữ nhân vang lên :
- Cung hỉ tướng công đã đắc thành sở nguyện. Tất cả đều đã chết, sau này sẽ không một ai biết vì nguyên nhân nào tướng công có bản lãnh cái thế, trở thành thiên hạ đệ nhất kỳ nhân.
Giọng nói của nhân vật bí ẩn vang lên :
- Nhị nương đừng mừng vội. Hai tiểu nha đầu kia thì sao?
Nữ nhân đáp với giọng bối rối :
- Vì tướng công cố tình để cho hai loại Âm công Chiêu Hồn và Thôi Hồn cùng phát động, nếu có giúp cho tướng công phá vỡ Cửu Khúc để đi vào Tuyệt địa thì lại làm cho loạn thạch vỡ tứ tung, nên có lẽ hai nha đầu đã bị loạn thạch đè chết. Thiếp thật sự không nhìn thấy chúng.
Nhân vật thần bí vụt cáu gắt :
- Vậy thì tìm mau đi. Nhất định không thể để bất kỳ nhân chứng nào sống sót dời khỏi nơi này. Bằng không, bao toan mưu sắp đặt bấy lâu nay của chúng ta sẽ hỏng mất.

Nữ nhân lại lên tiếng sau một lúc cố gắng tìm trong bóng đêm :
- Có một miệng Tuyệt địa chợt xuất hiện ở ngay đây. Thiếp cho rằng hai nha đầu đã rơi vào đó và đã mất mạng, vì vẫn còn một vài mẩu y phục của chúng vướng lại.
Nhân vật thần bí bật cười :
- Được như vậy là tốt. Bản nhân không còn gì để lo ngại nữa. Nhị nương có thật sự mừng cho bản nhân chăng? Hãy lại đây nào. Ha Ha...
Nữ nhân bỗng đáp ứng bằng giọng run run :
- Sao tướng công bỗng cười? Trừ phi tướng công... có ý định...
Nhân vật thần bí gằn giọng :
- Đừng nghĩ nhảm. Tam nương, Tứ nương đã bị loại bỏ, Đại nương thì lúc nào cũng nửa tỉnh nửa mê, chỉ còn một mình Nhị nương sau này ngày ngày phải giúp bản nhân hoàn thành đại nghiệp. Bản nhân nỡ nào có ý định gì khác với Nhị nương? Hãy lại đây nào.
Giọng của nữ nhân lại run lên, nhưng lần này là vì nguyên do khác :
- Tướng công lại muốn thiếp hầu hạ, cung phụng tướng công ngay tại đây? Thôi, nơi này có quá nhiều thi thể, chúng ta nên tìm nơi khác thì hơn. Có thể ở trong Tuyệt địa sẽ có chỗ thích hợp cho tướng công mặc tình thỏa mãn.
Nhân vật thần bí cười khả ố :
- Khác với Nhị nương, càng có nhiều thi thể xung quanh bản nhân càng thêm cao hứng. Nhị nương, thôi đừng khước từ nữa. Hãy mường tượng thử xem, bản nhân sẽ đem đến nhiều hứng thú cho Nhị nương như thế nào. Hà Hà...
Và đó là thanh âm cuối cùng Đình Phương còn nghe. Còn bây giờ, đến tâm trí của Đình Phương cũng bị màn đêm đen vĩnh hằng bao phủ, che kín lấp hoàn toàn.
...
- Úy! Tam tỷ, dường như đây là y? Lẽ nào y cũng chết?
- Hừ! Ác nhân đã có sẵn mưu đồ, một người cũng không để sống, y có chết thì cũng đâu có gì là lạ?
- Ý muội không ám chỉ điều đó. Vì dường như y chết vì độc, một việc đáng lẽ không xảy đến với y mới phải.
- Chết vì độc, thôi nào, Tứ muội đừng đùa nữa. Vì chính y đã dùng máu huyết của y để giúp chúng ta thoát chết vì độc, làm gì có loại chất độc nào giết được y?
- Muội không nói ngoa đâu. Sao Tam tỷ không đến gần và thử xem? Vì dù sao y cũng là ân nhân cứu mạng của cả hai chúng ta mà.
- Thôi đi, Tứ muội không thấy tỷ muội ta nhìn xác chết quá nhiều và

quá đủ rồi sao? Chỉ cần nhìn thêm một lần nữa, tỷ e...
- Nhưng y là ân nhân cứu mạng? Muội định thế này, hay là tỷ muội ta tìm cho y một chỗ táng thân, chí ít cũng là để báo đáp ân cứu mạng của y?
- Quanh đây nếu không toàn là loạn thạch thì cũng chỉ là nền đá, chỉ e không dễ tìm cho y một nơi để gọi là táng thân.
- Bên trong Tuyệt địa chẳng phải đã sẵn có cỗ quan tài bằng Ngọc Thạch sao? Chúng ta có thể quàn y ở đó, cũng tươm tất hơn là để y lâm vào cảnh tử vô địa táng.
- Như vậy cũng được. Nhưng một mình muội vẫn có thể làm được mà. Đừng bắt ta lại nhìn thấy...
- Ôi chao. Dường như không phải thế, Tam tỷ.
- Lại chuyện gì nữa đây, Tứ muội?
- Như là y chưa chết? À không, không phải thế. Ý muội muốn nói tuy y quả thật đã tắt thở, tuy y đã bị thế này đôi ba ngày nhưng sao toàn thân y vẫn mềm oặt, không chết cứng như bao thi thể đã được chúng ta ném vào địa huyệt, sao lạ vậy Tam tỷ?
- Ta lại ngỡ Tứ muội lại muốn đùa, bảo y đã chết nhưng bây giờ bỗng hồi sinh. Còn việc thi thể y vẫn mềm thì đâu có gì khó hiểu? Muội có bảo y chết vì độc? Ta được biết có nhiều loại độc dược sau khi du hồn đoạt mạng ai đó vẫn có thêm dược tính bất ngờ là làm cho thi thể nạn nhân phải lâu lắm mới bị hủy hoại, có thể đó là điều đang xảy ra cho y.
- Ôi chao! Toàn thân y mềm oặt thế này, muội thật vô phương kế mang y đi, không lẽ muội phải vác lên vai hoặc bồng y trên hai tay? Tam tỷ đang kiếm tìm gì thế? Hãy chịu khó lại giúp muội một tay nào.
- Đương nhiên ta vẫn đang tìm lối thoát thân. Vì giả như không tìm thấy, liệu muội có thể nhịn đói nhịn khát thêm bao nhiêu ngày nữa, sau hai ngày dài đằng đẵng vừa qua ta và muội đã chịu đựng?
- Muội đã nói với Tam tỷ rồi, hoặc là phải tìm lại thật kỹ bên trong Tuyệt địa, hoặc đừng phí công vô ích. Ác nhân đã có ý xóa bỏ toàn bộ dấu tích liên quan đến quá khứ của lão, giả như thật sự có lối thoát thì dễ gì ác nhân không tìm cách phong bế để loại trừ bất kỳ kẻ nào vì hiếu kỳ tình cờ xâm nhập vào đây? Nhỡ kẻ nào đó phát hiện bao hành vi tội ác của lão thì sao? Nếu Tam tỷ giúp muội, được, sau khi lo liệu cho y xong muội quyết tận lực giúp lại Tam tỷ.
- Hừ! Ta tìm lối thoát là tìm cho cả hai. Nào phải một mình ta được lợi mà muội đặt điều kiện? Tính khí của Tứ muội cũng thật vô ưu vô lo, thật khiến ta thất vọng.
- Được rồi, Tam tỷ không phải than phiền lâu nữa đâu. Vì lần này

muội hứa là hứa thật, sẽ tận lực tận tâm giúp Tam tỷ tìm lối thoát cho cả hai. Được chưa?
- Nha đầu thật là...! Mà chính vì tâm tình này của muội đã khiến ta tự dưng gắn bó và luôn quan tâm đến muội. Âu cũng là cách để ta khuây khỏa mỗi khi ta làm điều gì phật ý khiến ác nhân xua đuổi bạc đãi ta. Được rồi, để ta giúp Tứ muội mang y đi vậy.
- Tam tỷ nói thật chứ? Vậy mới xứng đáng là hảo tỷ tỷ của muội. Đi nào!
- Khoan chờ đã! Dường như muội đã nghi ngờ đúng, y chưa thật sự chết đâu.
- Thật sao Tam tỷ?
- Được rồi, cứ mang y vào bên trong Tuyệt địa, sau đó chúng ta sẽ xem xét lại. Đi nào.
- Vẫn đặt y vào chỗ áo quan có sẵn này ư, Tam tỷ?
- Quanh đây nơi nào cũng phủ đầy bụi ngoại trừ cỗ áo quan, vì luôn có nắp đậy bên trên. Thì cứ đặt y vào vậy.
- Tam tỷ định xem xét y ngay bây giờ hay tìm nẻo thoát thân trước?
- Còn chỗ nào ở trong này ta chưa tìm? nhưng nếu có Tứ muội tìm, muội là người thường khi vẫn có vận may, thôi thì ta nhờ muội, phần muội thì cứ tìm, còn ta sẽ lưu tâm tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra cho y. Biết đâu vận may của muội lần này vẫn giúp ích hai ta?
- Khắp nền đâu đâu cũng có bụi phủ, thế lúc đầu Tam tỷ có lưu tâm để ý những dấu chân do lão lưu lại không?
- Tứ muội quan sát cũng khá đấy. Những nơi ta đặt chân đến chính là dựa theo dấu chân ác nhân lưu lại. Nhưng đâu là dấu chân đầu tiên và đâu là dấu chân kết thúc thì ta không biết. Do vậy thật khó phát hiện đâu là nơi cuối cùng ác nhân đã đặt chân để dựa vào đó tìm ra nơi lão đã thoát đi.
- Muội vừa nhẩm đếm xong, dường như có tất cả tám mươi mốt dấu chân. Điều này có gợi cho Tam tỷ một ý niệm gì không?
- Hừ, tám mươi mốt? Hình như ta có nghe ác nhân trong một lúc cao hứng có nhắc đến thì phải?
- Muội cũng có nghe, phải chăng chính là Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, cửu cửu bát thập nhất?
- Không sai. Chính là thân pháp này của Độc Cước Quỷ. Không có Tứ muội nhắc e ta không dễ nhớ.
- Chỉ tiếc chúng ta không biết gì hơn về thân pháp này ngoài tên gọi Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ. Bằng không chúng ta sẽ biết đâu là dấu chân khởi đầu, đâu là dấu chân kết thúc của thân pháp.
- Dường như lúc nãy Tứ muội có tìm thấy di vật của Độc Cước Quỷ?

Sao không nhìn xem, biết đâu trên đó có manh mối.
- Có rồi. Tuy chỉ là khẩu quyết để luyện Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, nhưng nếu có thời gian, muội hy vọng kịp thấu suốt trước khi cả hai ta mất mạng vì đã lâu không có gì để ăn.
- Được rồi. Ta cảm thấy vận may một lần nữa lại đến và giúp muội. Vì nhờ muội, chúng ta mới biết đây là những dấu chân được lưu lại theo bộ pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ. Muội cứ lo phần muội, có tận nhân lực mới tri thiên mạng.
- Phần y thì thế nào rồi? Tam tỷ có phát hiện được gì chưa?
- Y ư? Chưa! Ta vẫn chưa có dịp quan sát gì đến y, vì mải lo bàn chuyện cùng Tứ muội. Bây giờ thì..., úy?!
- Có gì thế, Tam tỷ?
- Dường như ta nghe thấy tiếng y hô hấp?
- Thật thế sao? Đâu nào, để muội đến xem thử nào!
- Đừng chạy loạn xạ như thế! Ôi chao, hỏng cả rồi. Muội nhìn xem, muội vừa lưu loạn xạ toàn là những dấu chân của muội. Đã thế này chúng ta còn biết dựa vào đâu để tìm ra dấu chân kết thúc thân pháp của ác nhân?
- Đừng quá bấn loạn như thế, Tam tỷ. Vì theo muội, chúng ta vẫn còn có cách.
- Còn cách gì nữa, chứ một khi...
- Tam tỷ quên y là người am hiểu thân pháp này hay sao? Chỉ cần y còn sống, muội vẫn tin chúng ta còn cơ hội.
- Hừ? Muội lại vô ưu vô lo, ta thật tức chết vì muội. Ơ kìa, dường như y vừa hô hấp nữa thì phải? Muội nhìn lại xem, hay là do ta hoa mắt?
- Không phải đâu. Y vừa hô hấp thật đấy. Muội còn nhìn thấy y mấp máy môi.
- Được rồi. Để ta xem lại nào. Ái chà, mạch tượng của y đang đập lại thật. Không ngờ kẻ sắp chết như y lại bỗng dưng gặp kỳ tích.
- Tam tỷ thử đoán xem. Như là y đang mấp máy môi, muốn nói đều gì đó thì phải?
- Ta thấy rồi. Thật cứ y như lần ta đã cố mấp máy môi, nói cho y biết điều gì đã xảy ra cho chúng ta. Nhưng y bảo y thông tuệ, kỳ thực y lại quá ngu xuẩn. Đã không đoán biết ta định nói gì, y lại cười chê bọn ta. Cũng may y còn có chút từ tâm, bất ngờ cho chúng ta mỗi người vài giọt máu, vô tình giúp chúng ta toàn mạng. Bằng không...
- Xem kìa, Tam tỷ, y lại mấp máy môi nữa kìa.
- Ta cũng thấy rồi. Xem nào, dường như y đang cố phát ra chữ... Hừ, là chữ Cửu. Là ý gì đây?

- Hay y đang nói Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ!
- Lẽ nào y đã nghe tất cả những gì ta và muội đàm luận? Y đang cố nói ra chữ "Quỷ" nữa kìa. Đích thị là Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ rồi.
- Để muội thử hỏi y xem sao. Này, Đình Phương, ta gọi ngươi là Đình Phương được không?
- Tứ muội hỏi nhăng hỏi cuội gì thế? Thì tên y là Cao Đình Phương, không gọi hắn là Đình Phương thì gọi là gì?
- Tam tỷ nhìn kìa. Hình như y vừa nói thành chữ "Được", đủ chứng tỏ y vẫn nghe, vẫn hiểu những gì đang xảy ra. Hãy để muội hỏi tiếp: Này, tuy bọn ta và ngươi từng là những kẻ đối đầu, nhưng do cục diện thay đổi, đã biến chúng ta thành những người chung số phận, chung thù nhân. Ngươi chấp nhận sự thật này chứ?
- Muội hỏi gì không hỏi, cứ hỏi mãi những chuyện không đâu. Hãy để đấy cho ta.
- Khoan đã. Y vừa mới lên tiếng tán thành. Muội muốn y phải thật sự thông hiểu, có như thế y mới thật tâm giúp ta nếu chúng ta hứa là không bỏ rơi y. Ta nói thế có hợp ý ngươi không, Đình Phương?
Lần đầu tiên Đình Phương phát thành tiếng. Cho dù là nhỏ, là nhẹ, nhẹ dường tơ, nhưng vẫn là thanh âm :
- Không... sai!!
Người được gọi là Tam tỷ vì quá kinh ngạc nên bật kêu :
- Chao ôi, y hồi sinh thật rồi, hồi sinh quá nhanh. Sao lại như thế được chứ? Ta thật không hiểu vì sao ở y lại phát sinh kỳ tích này?
Nữ nhân luôn tự xưng là muội dường như không hề quan tâm về điều đó, cứ háo hức tìm cách đối thoại với Đình Phương :
- Ngươi thừa nhận chúng ta đã có chung số phận, chung kẻ thù?
- Phải...!!!
Nữ nhân này tiếp :
- Bọn ta sẽ không bỏ mặc ngươi. Vì đương nhiên ngươi đã là ân nhân cứu mạng của bọn ta. Và bằng chứng là lúc tìm thấy ngươi, ta đã lo liệu mọi cách giúp ngươi. Sự thật này hẳn ngươi có nghe, có biết và thừa nhận?
- Phải...!
- Tốt rồi. Lúc nãy ngươi như định nhắc đến Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ?
- Đúng... vậy!!
- Thế là ngươi có ý gì?
Đình Phương bây giờ có thể phát thoại dài hơn, rõ hơn :
- Rất có thể... thân pháp này... sẽ giúp tìm ra cơ quan... phát động.
- Ta cũng nghĩ thế. Nhưng hiềm một nỗi là không ai trong bọn ta am hiểu để từ đó lần ra manh mối.

- Hãy tìm... chỗ khởi đầu! Nhất định... Trên nền động... hoặc ở đâu đó có dấu hiệu... cho biết đâu là điểm khởi đầu.
- Ngươi thật tâm nghĩ thế ư? Được, để ta tìm.
Nhân vật Tam tỷ ngăn lại :
- Tứ muội cứ để đấy cho ta. Chí ít cũng không để mất thêm những dấu chân may mắn vẫn chưa bị muội dẫm loạn. À... có rồi.
Đình Phương vẫn nằm bất động, chỉ có thể đảo lộn đôi mục quang và mấp máy đôi môi :
- Là dấu hiệu... thế nào?
- Trên trần động, ứng với một dấu chân bên dưới có khắc hình một cây cổ cầm.
Đình Phương bảo :
- Hãy đặt chân vào... đúng vị thế đó. Tại hạ sẽ... chỉ điểm cách dịch chuyển... tiếp theo...
- Tam tỷ thực hiện đi. Muội lưu lại cạnh y, thay y lập lại những gì y chỉ điểm.
- Được rồi. Ta đã đặt chân vào rồi. Bây giờ thì sao?
Đình Phương bảo :
- Tiền hữu tam, tả chếch nhị... Chiếu theo hai phương vị đó... đặt dấu chân kế tiếp.
Vị Tứ muội lập lại đúng từng lời của Đình Phương. Và cứ thế, nhân vật Tam tỷ tuần tự di chuyển đến dấu chân thứ tám mươi.
Đến lúc này, Đình Phương lo ngại căn dặn :
- Vì không biết sắp có... chuyện gì xảy ra, nên cần cẩn trọng... trước khi dồn lực... đặt chân lên dấu chân cuối cùng.
Vị Tam tỷ hỏi lại :
- Cần phải dồn lực ư? Bao nhiêu lực đạo?
Đình Phương thở dài :
- Tốt nhất nên lùi lại, tìm một vật nặng thử ném vào vị thế đó. Đừng nên mạo hiểm.
Họ khen :
- Quả là cao kiến.
Vị Tam tỷ làm theo và bắt đầu ném một vật nặng vào vị thế cần ném, sau khi đã tự ý lùi về đứng cạnh cỗ áo quan bằng ngọc thạch có Đình Phương nằm bên trong.
Vật nọ chạm vào nền đá.
“Cạch”
Sau tiếng chạm khô khan và không có biến chuyển gì xảy ra, vị Tam tỷ toan dời đi thì nghe Đình Phương kêu loạn :
- Cỗ áo quan...!! Mau giữ cỗ áo quan lại!!

Nhưng khi hai nữ nhân nọ làm theo thì họ chỉ kịp bấu giữ hai bên thành là cỗ áo quan tự xoay chuyển, và bất ngờ tụt chuồi xuống phía dưới, như gặp một nơi quá dốc không thể không tụt.
“Vù...”
Được một lúc, toàn bộ cỗ áo quan và những ai bám dính đều rơi tõm vào một vùng ngược lạnh giá. Lạnh đến nỗi Đình Phương vụt ngất đi, không còn hay biết chuyện gì xảy ra nữa.
...
- Ngươi đói không?
Đó là câu đầu tiên Đình Phương được nghe ngay khi tỉnh lại, chàng lập tức cảm thấy đói cồn cào. Đình Phương ngồi bật dậy và nhìn quanh.
Họ chỉ có ba người, gồm Đình Phương và hai nữ nhân có diện mạo xa lạ. Tuy vậy qua thanh âm vừa nghe hỏi, Đình Phương vẫn dễ dàng nhận ra họ là hai nữ nhân đang cùng mình có chung kẻ thù, có chung thù nhân.
Đình Phương nhìn nữ nhân trẻ tuổi, là nữ nhân vừa hỏi :
- Tại hạ phải chăng nên gọi tôn giá là Tứ tỷ? Chúng ta đang ở đâu?
Nữ nhân đó phì cười :
- Đây là một đảo nhỏ, nếu dựa theo địa hình có tứ bề là nước. Nhưng lại là giữa một lòng núi, nếu ngươi kịp nhận ra ánh sáng có quanh ta là do từ vết lõm nhỏ trên kia chiếu rọi xuống. Nhưng thôi, khoan hãy tìm hiểu. Ở đây có một ít trái cây tạm xem là vật thực, ngươi có thể dùng đỡ đói.
Đình Phương đưa tay nhận lấy vài quả cây lạ, mắt thì nhìn mỹ phụ thứ hai lúc này cứ dõi nhìn xa xăm. Và Đình Phương hỏi :
- Tam tỷ vẫn muốn tìm lối thoát thân?
Mỹ phụ thở dài, quay mặt lại :
- Không kể một trở ngại khá khó là cần phải vượt qua vùng nước bao quanh tứ bề, ta nghĩ chúng ta không thể thoát với địa hình đâu đâu cũng là triền núi dốc ngược ở bên trong. Chúng ta đâu phải là chim điểu để đập cánh bay lên?
Đình Phương vừa ăn ngấu nghiến vừa đáp :
- Tại hạ am hiểu thủy tính, trở ngại thứ nhất kể như có thể vượt qua. Riêng về trở ngại thứ hai, nếu chúng ta không thể thoát thì thù nhân của chúng ta làm sao thoát? Tại hạ tin là chắc phải có cách.
Nữ nhân trẻ tuổi lại cười :
- Ta cũng nói với Tam tỷ như vậy, nhưng vẫn bị Tam tỷ nói là vô ưu vô lo. Không ngờ ngươi lại có cùng nhận định với ta. Này, ta là Thẩm Phi Quỳnh, ngươi có thể gọi ta là Phi Quỳnh tỷ.

Đình Phương gật đầu :
- Phi Quỳnh tỷ?! Vậy còn Tam tỷ?
Thẩm Phi Quỳnh nháy mắt :
- Tam tỷ trước thì ở họ Trương, sau đổi lại họ Nam Cung. Ta không biết lúc này Tam tỷ thích dùng theo họ nào?
Mỹ phụ nhăn mặt :
- Họ Nam Cung là của ác nhân. Trước kia vì được lão ưu ái, ta đành nhận họ Nam Cung cho lão vui. Nhưng hóa ra ai ai cũng là công cụ cho ác nhân lợi dụng, báu gì họ Nam Cung của lão mà nhắc lại. Cứ gọi ta là Trương Ngọc Giao. Ta thích thế hơn.
Đình Phương chợt động tâm :
- Nếu gọi nguyên tính danh của lão thì thế nào? Có phải Nam Cung Đạt?
Thẩm Phi Quỳnh sửng sốt :
- Ngươi cũng biết lão ư? Thế mà ta ngỡ chỉ có bốn người bọn ta, vì đều là thê thiếp nên mới biết rõ tính danh lão. Ngươi biết như thế nào?
Đình Phương cười nhạt :
- Lão có đến bốn thê thiếp, thảo nào dễ dàng quên đi người đã cùng lão có lần minh sơn thệ hải (thề non hẹn biển).
Trương Ngọc Giao quan tâm :
- Lão đã lập chính thất đến nay đã hai mươi năm ngoài. Người mà ngươi toan đề cập phải chăng bây giờ đã quá ngũ tuần, và ắt đã có một đấng trượng phu để nâng khăn sửa túi?
Đình Phương cười cay đắng :
- Nhị vị có nghe nói đến Tiêu Kỷ Ngọc, Đại tỷ của Giang hồ Lục quái?
Đoạn Đình Phương kể cho họ mối tình chung của Tiêu Kỷ Ngọc, vẫn mãi trông chờ ngày tái ngộ cùng ý trung nhân là Nam Cung Đạt.
Nghe xong, Trương Ngọc Giao gật gù :
- Lão có dã tâm độc bá võ lâm. Để thực hiện, lão đã dày công sắp đặt và tuần tự tiến hành mọi mưu đồ, chủ ý là che giấu toàn bộ mọi tông tích có liên quan đến lão. Sự việc xảy ra cho Tiêu Kỷ Ngọc sẽ là đầu mối cho chúng ta sau này cùng nhau vạch rõ chân tướng lão.
Đình Phương nghi hoặc :
- Sao lại phải cần đến đầu mối? Chắc Ngọc Giao tỷ muốn nói lão sẽ xuất hiện bằng một diện mạo khác?
Phi Quỳnh thở dài :
- Không phải là diện mạo khác, mà chính là diện mạo thật của lão. Bởi lâu nay nào lão có dễ để cho bất kỳ ai nhìn thấy lư sơn chân diện mục của lão? Không những thế, lão còn từ một lớp giả diện này qua

một lớp giả diện khác chỉ trong chớp mắt. Chỉ sợ sau này chúng ta có muốn tìm lão để báo thù rửa hận cũng chẳng biết đâu là lão để mà nhận diện.
Đình Phương cau mặt :
- Không thể nhận ra lão dựa vào xuất xứ võ học ư?
Trương Ngọc Giao lắc đầu :
- Trước đây đã khó, bây giờ càng khó hơn, vì lão đã chiếm hữu những gì cần chiếm hữu ở Cửu Khúc tuyệt địa Cửu Âm giáo. Mà không, cần phải nói là di học của Linh Âm giáo thì đúng hơn.
Đình Phương hoang mang :
- Không lẽ với di học Linh Âm giáo là đủ giúp lão che giấu xuất xứ võ học?
Trương Ngọc Giao cười nhạt :
- Những gì thuộc về Linh Âm giáo đều đã tuyệt tích cách đây hai trăm năm dư. Liệu lúc này còn ai đủ kiến văn để minh định sở học lão dùng là xuất xứ từ Linh Âm giáo?
Đình Phương phản biện :
- Sở học Linh Âm giáo theo tại hạ ắt phải có liên quan đến Âm công, không là Khúc Chiêu Hồn thì cũng là Thạch Cổ Thôi Hồn. Lẽ nào chúng ta không nhận ra?
Trương Ngọc Giao cười phá lên :
- Đấy là những gì lão từng bảo, từng cười và từng chê Cao Đình Phương ngươi là người kỳ thực không thông tuệ nhưng lại tự phụ là thông tuệ. Ngươi có muốn biết nguyên nhân vì sao không?
Đình Phương đỏ mặt vì ngượng :
- Về xuất xứ võ học của các phái hoặc của bất kỳ cao nhân nào hữu danh trên giang hồ, tại hạ thừa nhận hoàn toàn không có bất kỳ ý niệm nào, bất quá chỉ am hiểu đôi chút những môn công phu nếu đã gặp qua. Ngọc Giao tỷ nếu có chỉ giáo, tại hạ xin thành tâm lãnh nhận. Cớ sao lại chê cười tại hạ?
Trương Ngọc Giao thôi cười cợt Đình Phương và hắng giọng :
- Đó là ta không đúng, hy vọng Cao thiếu hiệp chớ để tâm. Kỳ thực lời lẽ của Cao thiếu hiệp khiến ta hiểu vì sao lão Nam Cung từ lâu có ý kiêng dè thiếu hiệp. Hóa ra thiếu hiệp là người ham học hỏi, hiểu biết nhanh, vừa khiêm nhường lễ độ vừa có tánh phục thiện. Đúng thôi. Ta sẽ nói cho thiếu hiệp hiểu hết những gì Trương Ngọc Giao ta đã hiểu, nhất là về lão Nam Cung.
Ngừng lời một thoáng như để suy nghĩ sắp xếp, Trương Ngọc Giao thuật :
- Hai trăm năm trước, nếu trên võ lâm xuất hiện hai đại quái nhân

được mệnh danh là Hiểm Độc Như Hỏa Xà và Tàn Khốc Tựa Độc Quỷ, thì cũng có đôi tình nhân hiệp lữ nữ sắc nam tài tạo thành giai thoại một thời cho võ lâm. Nam nhân là người mang họ Nam Cung.
Đình Phương gật gù :
- Ắt là Tằng tiên, Tổ phụ của Nam Cung Đạt bây giờ.
Thẩm Phi Quỳnh cười nhẹ :
- Nhưng nhân vật năm xưa thì nêu danh Đại hiệp, khác với lão đã tự biến thành ác nhân.
Ngọc Giao lườm Phi Quỳnh :
- Hãy để ta thuật tiếp, đừng nói nhảm nữa. Là thế này, biến cố đã phát sinh từ khi nhân vật họ Nam Cung bị nhan sắc thiên kiều bá mỵ của Giáo chủ Linh Âm giáo thu hồn nhiếp phách, chứng tỏ dòng dõi Nam Cung gia đều là hạng háo sắc như nhau. Rõ chưa?
Bị mắng, Phi Quỳnh cúi đầu thè lưỡi, tuy vậy vẫn lắng nghe câu chuyện do Ngọc Giao tiếp tục thuật :
- Linh Âm giáo có mộng đồ bá, được nhân vật họ Nam Cung tiếp tay có khác nào hổ thêm chân, rồng thêm cánh. Do vậy, Linh Âm giáo càng lúc càng hoành hành, gây không biết bao nhiêu phẫn nộ cho người đương thời. Và chuyện này động đến tai hai quái nhân Hỏa Xà - Độc Quỷ.
Đình Phương mấp máy môi toan nói, nhưng bị Ngọc Giao cướp lời nói luôn :
- Song phương sau nhiều đợt giao phong long trời lở đất, Hỏa Xà đảo chủ hầu như cũng bị nội thương nghiêm trọng không khác gì nhân vật họ Nam Cung. Sau đó, Hỏa Xà tuyệt tích, Giáo chủ Linh Âm giáo thì liều chết đưa tình lang vào Tuyệt địa, lúc đó vẫn chưa gọi là Cửu Khúc tuyệt địa như bây giờ.
Đình Phương có dịp xen vào :
- Ắt hẳn là danh xưng này chỉ có từ lúc Độc Cước Quỷ xông vào Tuyệt địa?
Nam Giao kinh ngạc :
- Sao thiếu hiệp biết?
Đình Phương mỉm cười :
- Đã có sự đánh cuộc giữa hai quái nhân Độc Cước - Hỏa Xà. Họ giao kết với nhau, ai lấy được thủ cấp Giáo chủ Linh Âm giáo trước thì thắng cuộc. Đây là ẩn tình mà gần đây Đoan Mộc Tuyết nhờ tìm thấy di tự của Hỏa Xà mới hiểu rõ ngọn ngành.
Ngọc Giao cau mặt :
- Không lẽ chuyện Độc Cước Quỷ xông vào Tuyệt địa cũng được Hỏa Xà lưu tự?

Đình Phương lắc đầu :
- Vậy thì không phải. Đều là do tại hạ đoán, có thêm sự suy luận của Tàn Cước Cái. Nguyên do là Linh Âm giáo sau này đổi thành Cửu Âm giáo và chữ Cửu lại là chủ đạo trong toàn bộ sở học của Độc Cước Quỷ.
Ngọc Giao nghe thế thở ra nhè nhẹ :
- Cũng do lão họ Nam Cung tự thuở nào vẫn có ý kiêng dè võ học thượng thừa của Độc Cước Quỷ, chỉ một nhân vật này thôi. Riêng về Đảo chủ Hỏa Xà đảo thì công phu không đáng kể. Bằng chứng là hai trăm năm về trước Đảo chủ Hỏa Xà đảo vẫn bị nhân vật họ nam Cung hạ chưởng thương, còn nhân vật họ Nam Cung bị thương vong là do linh vật, một loại quái xà cực to mà lúc nào Đảo chủ Hỏa Xà đảo cũng mang theo. Lúc nãy thoạt nghe thiếu hiệp bảo, ta cứ ngỡ Đảo chủ Hỏa Xà đảo vì công phu thượng thừa nên lần đó thoát chết, và vẫn biết chuyện Độc Cước Quỷ xông vào Tuyệt địa. Hóa ra ta đã nghĩ lầm.
Đình Phương hoài nghi :
- Ắt còn nguyên do nào khác khiến Ngọc Giao tỷ tỏ ý mừng vì ngỡ sở học của Đảo chủ Hỏa Xà đảo là thượng thừa. Sao Ngọc Giao tỷ không giải thích rõ hơn cho tại hạ tỏ tường?
Phi Quỳnh lên tiếng :
- Điều này ta biết. Đó là vì Tam tỷ nóng lòng muốn biết chắc có thể thắng ác nhân Nam Cung Đạt hay không. Và sự nôn nóng đó cũng có một nguyên nhân khá dễ hiểu, là hiện nay có thể bảo lão Nam Cung này đã đạt mức đại uyên thâm về võ học, lão kiêm thông sở học Linh Âm giáo và Độc Cước Quỷ, muốn đả bại lão dĩ nhiên cần phải có loại công phu sở học khác khả dĩ thượng thừa hơn.
Đình Phương kinh tâm :
- Sao Phi Quỳnh tỷ đoán chắc lão đã kiêm thông luôn sở học Độc Cước Quỷ?
Ngọc Giao lên tiếng giải thích :
- Đó là câu chuyện ta đang thuật dở dang. Kỳ thực Độc Cước Quỷ sau khi xông vào Tuyệt địa đã vô tình chọn Tuyệt địa làm chỗ táng thân. Ác nhân Nam Cung Đạt theo di tự Tổ truyền đã biết chắc chắn điều đó. Do vậy, khi lập mưu để bằng mọi giá lão phải là người đặt chân vào Tuyệt địa đầu tiên, lão đã sẵn chủ trương là tìm và chiếm hữu toàn bộ di học của Độc Cước Quỷ và Linh Âm giáo.
Lời của Phi Quỳnh vừa rồi là có hàm ý này.
Đình Phương chợt nhìn Phi Quỳnh :
- Phi Quỳnh tỷ còn giữ di vật Độc Cước Quỷ?

Thẩm Phi Quỳnh giao hoàn mảnh kim thiết cho Đình Phương :
- Lão Thiên sau khi lấy được vật này đã sanh tâm, định giấu không cho Nam Cung Đạt biết. Thật đáng thương cho lão là quá xem thường Nam Cung Đạt. Vì cuối cùng Nam Cung Đạt cũng được Phích Lịch Lôi Quân báo tin này, khiến lão Thiên vừa không giữ được vật, đến tính mạng cũng không giữ nổi.
Đình Phương vừa tiếp tục xem xét lại mảnh kim thiết Độc Cước Quỷ vừa tiếp tục đàm thoại :
- Lão Nam Cung thật lắm thủ đoạn. Đồng thời bốn nhân vật Trường - Hận - Thiên Thu và Nhị quân đều là thuộc hạ của lão nhưng lão lại cố ý giữ kín, không cho người này biết người kia cùng là thuộc hạ như nhau. Và nhờ thủ đoạn này, lão Trường sanh nhị tâm thì bị những người kia phi bẩm, đến lượt lão Nam Cung Đạt không hề tin vào ai, kể cả nhị vị nguyên là thê thiếp của lão. Để cẩn thận, lão lập mưu hạ sát tất cả, quyết giấu tông tích, hầu sau này lão dương danh thiên hạ sẽ không một ai biết lão là hạng người thế nào, có xuất xứ ra sao.
Ngọc Giao thở dài :
- Ta cũng lầm khi nghĩ lão giết ai thì giết nhưng thế nào cũng nương tay đối với bọn ta là những người đã cũng lão đầu ấp tay gối. Hóa ra lão là hạng bất cận nhân tình, không còn nhân tính, hành sự chỉ cần đạt mục đích, bất chấp thủ đoạn.
Phi Quỳnh chợt cau mày nhìn Ngọc Giao :
- Tam tỷ có lần nói, lão nhờ nhị Âm công Thôi Hồn và Chiêu Hồn để tăng tiến võ học. Chuyện này nguyên ủy là thế nào?
Ngọc Giao động tâm :
- Như là muội có ý gì thì phải?
Phi Quỳnh trầm ngâm :
- Chỉ là mơ hồ thôi. Nhưng nếu nghe Tam tỷ giải thích tường tận có lẽ muội sẽ nhớ lại ngay đó là ý nghĩ gì.
Đình Phương kinh ngạc hỏi Ngọc Giao :
- Nhờ Âm công để tăng cao công lực? Ở trên đời thật sự có một loại công phu như thế này thật sao?
Ngọc Giao đáp :
- Có thật. Vì ta từng nghe lão minh định đó là công phu Cầm Địch Hóa Nguyên, từng giúp Giáo chủ Linh Âm giáo trước kia thao túng võ lâm, nhưng chỉ vì Giáo chủ Linh Âm giáo thời đó không tìm đâu thấy Thạch Cổ để phát động Âm công Thôi Hồn, nên công phu thu được chỉ là một phần phiến diện khiến tiên thiên bất túc. Riêng lão thì có đủ hai loại Âm công Thôi Hồn và Chiêu Hồn, vừa được lợi về công phu tăng tiến, vừa an tâm vì đã có đủ hai loại Âm công này thay lão phá

hủy Cửu Khúc, biến lão thành người đầu tiên xông vào Tuyệt địa, chiếm hữu luôn di học thượng thừa của Độc Cước Quỷ.
Đình Phương tỉnh ngộ :
- Thảo nào cứ mỗi lần tại hạ thấy lão nghe Âm công đều tìm chỗ tọa nguyên, điều công bảo nhất. Hóa ra là để tăng tiến công lực.
Ngọc Giao gật đầu :
- Không những thế, lão cố tình dẫn dụ thiếu hiệp xông vào Cửu Khúc, luôn miệng bảo Tý Độc Lang Quân phát động Âm công Chiêu Hồn đối lại là vì lão nhờ uy lực của hai loại Âm công này phá hủy Cửu Khúc. Chỉ hận một nỗi là lão cũng lừa luôn bọn ta, bảo bọn thuộc hạ Linh Âm giáo do lão dày công đào luyện thi triển Linh Âm Thất Tiên Cảnh Trận để phát độc hạ thủ tất cả những ai đã từng biết quá nhiều về lão.
Đến lúc này Phi Quỳnh mới bật reo vì đã nghĩ ra điều mà lúc nãy còn mơ hồ :
- Nhưng chúng ta vẫn sống. Lão đã sai lầm khi ngỡ Cao thiếu hiệp đã chết vì độc, và lão càng sai vì không biết rằng Cao thiếu hiệp do từ tâm đã hạ cố giải độc cứu mạng chúng ta. Lão sẽ mãi mãi hối tiếc vì những lầm lẫn đáng gọi là khinh suất này.
Ngọc Giao kinh nghi :
- Chắc muội đã có cách giúp chúng ta sau này nhận diện lão, bất luận lão xuất hiện với tư cách hoặc với diện mạo gì?
Phi Quỳnh đáp :
- Sẽ là kế "Gậy ông đập lưng ông". Lão nhờ Âm công mà tăng tiến võ học thì sau này chúng ta sẽ dùng Âm công làm cho lão bại lộ chân tướng.
Đình Phương phấn khích :
- Là thế nào, Phi Quỳnh tỷ?
Phi Quỳnh cười bí ẩn :
- Ta chỉ nói một khi thiếu hiệp có thể nghĩ ra cách giúp ba người chúng ta cùng thoát khỏi nơi này.
Lời của Phi Quỳnh làm Ngọc Giao ngán ngẩm thở dài :
- Phi Quỳnh nói cũng phải. Một khi chưa biết có thoát hiểm được hay không thì dù có bao nhiêu diệu kế để vạch rõ chân tướng lão cũng bằng thừa.
Nghe thế Đình Phương cau mày :
- Tại hạ sẽ nghĩ được cách nếu nhị vị cho biết chúng ta làm thế nào để bỗng dưng lại hiện hữu ngay giữa một vùng mênh mông nước như thế này.
Ngọc Giao đành thuật lại :

- Ta theo lời thiếu hiệp, đã làm cho cơ quan phát động lúc ném một vật nặng vào chỗ có dấu chân cuối cùng. Khi đó cả ba người chúng ta cùng với cỗ áo quan kỳ quái đều tụt ào xuống, rơi luôn vào vùng nước giá lạnh. Sau đó thì...
Phi Quỳnh liến thoắng tiếp lời Ngọc Giao :
- Kỳ thực tất cả chúng ta nếu chưa chết đều nhờ vào cỗ áo quan kỳ lạ nọ. Vì khi bị rơi vào nước, do quá khiếp sợ, cả ta và Ngọc Giao tỷ đều chui cả vào áo quan. Nó trôi đi thật nhanh, chìm tận đáy, chạm thật mạnh vào chỗ nào đó làm đáy nước phân khai, để lộ một miệng huyệt: bỗng phát sinh một hấp lực, cuốn cả ba người chúng ta bay ra khỏi cỗ áo quan, sau cùng thì hất tống lên đây, bỏ chúng ta ở một chỗ chơ vơ thế này, trên thì không nhìn thấy trời, dưới thì chân không chạm đất. Tất cả câu chuyện chỉ có thế mà thôi.
Đình Phương hoang mang :
- Nếu sự việc xảy ra tuần tự đúng như thế thật thì đây là sự bố trí cực kỳ hoàn mỹ. Nhưng do ai bố trí? Là Giáo chủ Linh Âm giáo thời đó hay do Độc Cước Quỷ? Và lão Nam Cung Đạt đã biến đi đằng nào? Nhị vị còn nhớ đâu là phương hướng chúng ta bị hấp lực cuốn đi và hất bay lên đây không?
Ngọc Giao chỉ bên tả :
- Hình như là từ đáy nước ở phía này.
Phi Quỳnh thì chỉ bên hữu :
- Tam tỷ nhớ không đúng rồi. Là ở phía này.
Đình Phương phì cười :
- Phải chăng khi đó cả hai vì quá khiếp sợ nên cùng bị ngất, nên bây giờ khó có thể nhớ chính xác phương hướng? Được rồi, tại hạ sẽ tự tìm vậy.
Ngọc Giao nghi ngại :
- Nhưng thương thế của thiếu hiệp...
Đình Phương lại cười :
- Nhị vị sợ tại hạ bỏ rơi ư? Yên tâm đi, thứ nhất, cỗ áo quan đúng là kỳ quái, vì nó không những giúp tại hạ hóa giải toàn bộ chất độc Tý Ngọ đã vô tình ngấm sâu vào Bát đại kinh mạch của tại hạ mà còn có công năng kỳ diệu làm tại hạ hoàn toàn khôi phục: thứ hai, chẳng phải nhị vị từng nói chúng ta đang có chung một kẻ thù sao? Huống chi, muốn dễ nhận diện lão sau này, tại hạ còn phải thỉnh giáo Phi Quỳnh tỷ về cách thế đã nghĩ ra. Đương nhiên tại hạ còn cần rất nhiều ở nhị vị. Tại hạ sẽ quay lại.
Đoạn Đình Phương nhanh nhẹn lao người vào làn nước giá lạnh và biến mất hút.

Hồi 24
Trong Tuyệt địa lập phương thoát hiểm

Thoạt nhìn thấy Đình Phương thật sự đã quay lại, Phi Quỳnh bật reo nhưng vẫn không thể giấu nỗi hoang mang vì sợ bị bỏ rơi.
- Y quay lại rồi kia. Tam tỷ. Y thật sự quay lại rồi. Quả nhiên y không hề bỏ rơi chúng ta.
Đình Phương vượt lên khỏi mặt nước, vẫn để nguyên y phục ướt đẫm :
- Phải chờ tại hạ hơn ba ngày, đương nhiên nhị vị phải nghĩ đã bị tại hạ bỏ rơi. Kỳ thực tại hạ có muốn quay lại nhanh hơn cũng không được.
Ngọc Giao cười mai mỉa :
- Không thể hay không muốn? Và nếu ta đoán không lầm, thiếu hiệp chậm quay lại vì mải lo thu thập di vật hoặc di học thượng thừa, do sợ chúng bị rơi vào tay bọn ta. Đúng không?
Đình Phương toan phân minh nhưng bỗng đổi ý, chỉ nhún vai bảo Phi Quỳnh :
- Tại hạ đã tìm được lối thoát. Nhưng muốn thoát cần phải hao tốn ít nhất khoảng thời gian là mươi mười lăm ngày. Hoặc giả nhị vị cứ yên tâm ở đây chờ đến lúc đó tại hạ quay lại đưa đi. Hoặc ...
Phi Quỳnh hốt hoảng :
- Không. Ta muốn ngươi ở đâu thì bọn ta cũng ở đó. Có như thế thì dù có chờ bao lâu cũng được.
Đình Phương cười nhẹ :
- Tại hạ đã nghĩ thế nào Phi Quỳnh tỷ cũng có ý này. Vậy thì càng dễ cho tại hạ hơn, nhưng dễ như thế nào thì nhị vị sẽ rõ. Chỉ hiềm một nỗ là ở dưới đó không có vật thực. Nhịn đói mươi mười lăm ngày...
Phi Quỳnh luôn tỏ ra nhanh nhảu :
- Vậy thì chờ đã. Ở đây có rất nhiều quả cây, bọn ra sẽ thu nhập sẵn và mang theo. Gì thì gì vẫn đủ ăn cho chúng ta dùng hơn mười lăm ngày.
Đoạn Phi Quỳnh tung tăng bỏ đi thu lượm quả cây. Thấy vậy, Đình Phương cũng làm theo và để ý thấy Ngọc Giao cứ thủng thẳng theo chân.
Đình Phương quay lại nhìn Ngọc Giao :

- Đây là những lúc chúng ta cần phải hợp lực hơn lúc nào hết. Không lẽ Ngọc Giao tỷ vẫn chưa tin tại hạ?
Ngọc Giao cười buồn :
- Ta đã một lần trọn tin và cuối cùng nhận kết quả này. Thú thật, bây giờ ta chẳng còn dám tin vào bất kỳ ai nữa, ngoài ta.
Đình Phương thở dài :
- Chim đã một lần bị trúng tên thì về sau hễ thấy cành cong ngào cũng sợ. Ngọc Giao tỷ có đa nghi cũng không có gì đáng trách. Có trách là trách người đã gây nỗi thống khổ này cho Ngọc Giao tỷ. Vậy thì để báo thù rửa hận, tại hạ chỉ mong Ngọc Giao tỷ thử tin vào tại hạ một lần, chỉ một lần này mà thôi.
Ngọc Giao nhìn Đình Phương bằng con mắt thiện cảm :
- Thiếu hiệp quả là người độ lượng. Người mà bọn ta đang cần là thiếu hiệp vậy mà thiếu hiệp lại hạ mình, xin bọn ta tin. Một thái độ mà ở lão Nam Cung không bao giờ có. Được ta tin.
Đình Phương mỉm cười :
- Vậy còn chờ gì nữa. Chúng ta rồi sẽ cần rất nhiều vật thực, chỉ e một mình Phi Quỳnh tỷ kham không nổi số lượng này.
Ngọc Giao cười theo và bắt đầu thu nhặt trái cây như Đình Phương và Phi Quỳnh đang thực hiện.
Họ dùng những manh vải xé ra từ y phục để bọc trái cây thành ba bọc to.
Sau đó, Đình Phương tự cầm theo hai bọc trên một tay, tay còn lại thì nắm tay Phi Quỳnh.
- Phi Quỳnh tỷ dùng tay kia để giữ theo Ngọc Giao tỷ. Còn Ngọc Giao tỷ chỉ cần mang theo bọc trái cây còn lại là hoàn tất. Tại hạ sẽ nhanh chóng đưa nhị vị đến nơi cần đến. Xong chưa?
Cả hai vừa gật đầu làm hiệu là Đình Phương bật quát :
- Hít thật đầy hơi vào. Cố bế khí và chịu đựng. Rồi chưa? Đi.
Đình Phương lôi tay Phi Quỳnh. Phi Quỳnh lôi theo Ngọc Giao, cả ba cùng lao xuống làn nước, chìm nhanh xuống đáy.
Họ lọt vào một vùng xoáy nước. Vùng xoáy cuốn lấy họ, ném vào một lăng tẩm vừa kín đáo vừa khô ráo do có địa thế cao hơn mặt nước hàng trượng.
Không thấy có ánh sáng, chỉ nhìn được lờ mờ, Phi Quỳnh kêu :
- Đây là địa phương nào?
Đình Phương đặt hai bọc trái cây xuống đổi lại là cầm mảnh kim thiết vào tay.
Sau khi vận lực làm cho mảnh kim thiết bật ra tia chớp sáng, Đình Phương bảo :

- Phạm vi nơi này tuy khá rộng nhưng nếu nhị vị nhanh mắt vẫn kịp nhìn qua và ghi nhớ toàn bộ địa hình. Có hai bộ cốt khô ngồi tựa vào nhau, cạnh đó sẽ là chỗ tại hạ ngồi luyện công. Hai thạch sàng nằm về bên hữu sẽ là nơi cho nhị vị nghỉ ngơi trong lúc chờ đợi. Bên tả là hồ nước, chúng ta sẽ đặt trái cây ở đỏ cho tiện việc ăn uống những lúc cần. Rõ cả chưa?
Và Đình Phương thu mảnh kim thiết về, trả lại bóng đêm là hiện trạng ban đầu của nơi nay, và nghe Phi Quỳnh đặt nghi vấn :
- Hai bộ cốt khô đó là của hai nhân vật nào lưu lại?
Đình Phương tiến đến chỗ cần ngồi cạnh hai bộ cốt khô như lúc nãy, Đình Phương vừa phân định :
- Nhị vị có tin không nếu tại hạ bảo họ là Độc Cước Quỷ và Giáo chủ Linh Âm giáo?
Phi Quỳnh kinh ngạc :
- Sao họ lại chết chung chỗ? Trừ phi họ vì tỷ đấu đến kiệt lực nên đành chấp nhận kết cục này?
Đình Phương ngồi xuống :
- Họ không tỷ đấu. Trái lại là do ý nguyện của họ. Vì kỳ thực họ từng là đôi uyên ương. Nhưng do hoàn cảnh cách chia khiến họ về sau mỗi người đi mỗi nẻo. Để đến lúc thành danh thì không còn ai dùng tính danh thật. Một người vang danh Độc Cước Quỷ, người còn lại thì đường đường là Giáo chủ Linh Âm giáo. Kể cả lúc họ chạm mặt giao chiến vẫn không nhận được nhau. Chỉ khi Độc Cước Quỷ xông vào Tuyệt địa Linh Âm, cả hai mới có cơ hội phát giác sự tình. Và họ quyết định cùng quy ẩn, ở đây chấp nhận để cho Linh Âm giáo hoàn toàn tuyệt tích.
Phi Quỳnh xuýt xoa :
- Quả là một chuyện lạ kỳ. Nhưng tại sao Linh Âm giáo vẫn xuất thế với danh xưng hơi khác đi là Cửu Âm giáo?
Đình Phương hừ lạnh :
- Đều là do nhân vật Nam Cung mà ra. Nhân vật này vì lâm cảnh bẽ bàng khi nhận ra đã biến thành người thừa đối với cuộc tình đầy gian khổ của đôi uyên ương nên lẻn lập mưu sát hại cả hai.
Phi Quỳnh lo lắng :
- Kết quả sau đó thì sao? Một mình nhân vật Nam Cung làm sao đối phó nổi đôi uyên ương vốn dĩ có công phu cao minh hơn?
Đình Phương đáp :
- Đương nhiên nhân vật đó phải thất bại. Và vì Độc Cước Quỷ có lòng từ tâm nên sẵn lòng tha chết cho nhân vật nọ lại còn tự thân đưa nhân vật nọ thoát khỏi Tuyệt địa. Đến lúc chỉ còn lại đôi uyên

ương, cả hai mới phát giác quyển bí kíp Cầm Địch Hoá Nguyên đã bị nhân vật nọ đánh cắp. Nhưng vì họ đã phát thệ không xuất hiện giang hồ nữa nên vào những lúc cuối đời họ đã lập phương bổ cứu.
Phi Quỳnh háo hức :
- Là phương cách gì?
Đình Phương giải thích :
- Độc Cước Quỷ dùng sở học bản thân, phối hợp với công phu Linh Âm giáo, tạo thành quyển bí kíp Cửu Âm, chỉ rõ cách vận dụng Chiêu Hồn khúc, hy vọng sau này sẽ có loại Âm công đối địch với Âm công Thôi Hồn. Nhưng vì sợ cả hai loại Âm công đều lọt vào tay dòng dõi Nam Cung sẽ khiến giang hồ đại loạn. Độc Cước Quỷ còn nghĩ ra cách di lưu võ học thượng thừa chia làm ba phần hữu biệt nhưng lại có liên quan nhau. Đó là hễ ai tìm thấy thấy Độc Cước Quỷ bài sẽ luyện được Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ. Có được thân pháp này, người luyện sẽ có cơ hội lọt vào Tuyệt địa. Ở đây, người lọt vào Tuyệt địa sẽ tìm thấy phần di học thứ hai của Độc Cước Quỷ. Và sau cùng, nếu là người hữu duyên ắt sẽ phát hiện luôn phần di học thứ ba. Chỉ khi luyện đủ ba phần, người đó mới có đủ nội lực để làm cho cơ quan phát động, tạo lối thoát cho người kế thừa di học Độc Cước Quỷ.
Mãi đến lúc này Ngọc Giao mới lên tiếng nêu nghi vấn :
- Nếu như thiếu hiệp muốn nói đây không phải nơi Nam Cung Đạt đã thoát đi.
Đình Phương thừa nhận :
- Không sai. Và tại hạ còn tin chắc Nam Cung Đạt vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy di học của Độc Cước Quỷ.
Ngọc Giao hoài nghi :
- Vì sao?
Đình Phương bảo :
- Kỳ thực tất cả đều do Độc Cước Quỷ bố trí. Và ở Tuyệt địa trên kia có đến hai lần cơ quan. Nếu người nào vì tham di học Linh Âm sẽ mải lo chiếm hữu di học, khiến lực đạo tác động vào cơ quan không đủ mạnh, người đó tuy vẫn thoát nhưng hoàn toàn không có cơ hội lọt vào đây. Chúng ta nhờ đó gặp may vì còn có lần cơ quan thứ hai nên không đến nỗi bị sinh cầm vĩnh viễn ở chốn này. Đó là điều mà Nam Cung Đạt không bao giờ ngờ đến.
Phi Quỳnh chực hỏi :
- Nhưng vì sao thiếu hiệp mãi để đến ngày thứ ba mới chịu quay lại, đưa bọn ta đến đây? Đã có bất ổn ư?
Đình Phương phì cười :

- Đó là theo di tự của Độc Cước Quỷ. Tại hạ phải thành tâm phát thệ một là đưa cỗ áo quan đến tận đây để khâm liệm chu tất cho hai người bọn họ. Vậy là chỉ việc đó thôi tại hạ cũng phải mất ba ngày. Thế nhị vị nghĩ tìm và đưa áo quan lọt vào đây là dễ lắm sao?
- Sao không thấy cỗ áo quan?
- Đó chỉ là cách được Độc Cước Quỷ dùng để thử lòng người hữu duyên mà thôi. Kỳ thực, muốn đưa được cỗ áo quan vào đây, người thực hiện cần phải luyện đủ tám tầng Cửu Quỷ Diêm La công. Ba ngày vừa qua là quãng thời gian tối thiểu để tại hạ luyện thêm hai tầng bảy và tám. Khi luyện xong. Lúc định quay ra tìm cỗ áo quan, tại hạ vừa vận lực thì phát hiện di tự kế tiếp của Độc Cước Quỷ.
- Là di tự gì nữa?
Đình Phương bảo :
- Nhị vị cứ tận mắt nhìn thì rõ.
Và Đình Phương lại làm cho mảnh kim thiết phát sáng, chiếu vào chỗ ở ngay cạnh hai bộ cốt khô.
Phi Quỳnh nhẩm đọc hàng chữ đang hiện ra trên nền đá phẳng :
“Muốn thoát hiểm phải tham thiền nhập định khổ luyện đến Cửu tầng Cửu Quỷ Diêm La. Sau đó dùng toàn lực phá vỡ lăng tẩm và phải thật nhanh chân ly khai chốn này. Nếu chậm chân ắt gặp thảm họa. Độc Cước Quỷ”.
Ngọc Giao bật kêu :
- Chữ la do từ mảnh kim thiết phát ra? Sao lạ vậy?
Đình Phương thu mảnh kim thiết về :
- Đương nhiên chữ là do mảnh kim thiết phát ra. Và đó cũng là cách đẻ Độc Cước Quỷ giấu kín phần di học cuối cùng mà không sợ ác nhân phát hiện. Vì theo tuần tự như lúc nãy tại hạ đã nói, Độc Cước Quỷ là lo ác nhân dùng di học Linh Âm gây hoạ nên dự tính ác nhân một khi nhận được Độc Cước Quỷ bài sẽ luyện ngay thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ để nhanh chóng lọt vào Tuyệt địa. Và nếu đó là kẻ không có lòng tham ắt sẽ theo cơ quan phát động mà lọt vào đây. Tiếp nhận di học phần hai Độc Cước Quỷ. Chỉ khi đó, nếu có hữu duyên, người tiếp nhận di học sẽ tình cơ làm cho mảnh kim thiết phát sáng, vô tình phát hiện thêm phần di học cuối cùng, do mảnh kim thiết tự phát ra mà thành. Nam Cung Đạt vì đạt ý nguyện mở Cửu Khúc, đã vô tâm ném bỏ mảnh Độc Cước Quỷ bài, nên kể như chưa có cơ hội nhìn thấy di học của Độc Cước Quỷ.
Phi Quỳnh cảm khái thở dài :
- Chẳng phải lão vô tâm. Mà thực ra lão vẫn nghĩ vào được Tuyệt địa là đắc thủ toàn bộ di học. Hơn nữa, có lẽ đấy là lúc lão thực hiện

hành vi độc ác cuối cùng, sát hại nhân chứng cuối cùng là Nhị nương.
Đình Phương chợt nhớ những gì còn nghe trước lúc ngất đi và lắc đầu than :
- Nhị nương đúng là xấu số. Đã bị lão hành hạ để thoả mãn thú tính lại còn bị lão sát hại. Thảm cảnh này có lẽ nhị vị biết là do nhìn thấy di thể của Nhị nương?
Ngọc Giao bất giác nghiến răng :
- Sau này ta quyết bắt lão đền tội gấp trăm lần hơn.
Phi Quỳnh bảo :
- Muốn vậy cần phải chờ Cao thiếu hiệp luyện đủ Cửu Tần Cửu Quỷ Diêm La. Mươi mười lăm ngày liệu có quá ít không?
Đình Phương cười?
- Tại hạ tuy nhờ ngẫu nhiên, luyện phần cuối trước khi phát hiện và luyện phần giữa, nhưng trong hoạ lại đắc phúc. Cỗ áo quan kia lại được làm bằng kỳ thạch, có công năng diệu kỳ như tại hạ đã nói vô tình giúp tại hạ luyện đủ tám tầng trong thời gian ngắn. Với tần cuối cùng này tại hạ nghĩ cũng không có mấy khó để đạt được. Có nhị vị ở đây cùng giúp tại hạ yên tâm để khi cần, chúng ta sẽ cùng thoát hiểm, không vì qua chậm mà chuốc thảm họa.
Đoạn Đình Phương giao mảnh kim thiết cho Phi Quỳnh :
- Mọi kinh văn võ học ghi trên này đã bị huỷ bỏ kể từ lúc tại hạ vô tình vận toàn lực làm cho phần di tự cuối của Độc Cước Quỷ hiển lộ. Phi Quỳnh tỷ có thể dùng nếu lúc nào đó cần ánh sáng trong thời gian tại hạ luyện công đả thông Cửu tầng.
Phi Quỳnh nhận lấy và bồi hồi lo cho Đình Phương.
- Có thoát hay không bọn ta đều kỳ vọng vào mình ngươi. Hãy nhớ, cẩn tắc vô ưu, đứng quá lo mà lâm cảnh dục tốc bất đạt.
Đình Phương gật đầu :
- Phi Quỳnh tỷ cũng như Ngọc Giao tỷ, kỳ thực nhị vị vẫn còn nhiều thiên lương, trước kia chỉ là nhất thời để ác nhân lợi dụng mà thôi. Chính vì nhận ra như vậy nên tại hạ không ngần ngại cùng nhị vị hợp lực diệt trừ ác nhân. Đa tạ Phi Quỳnh tỷ có dạ quan hoài, tại hạ sẽ hết sức cẩn trọng.
Và Đình Phương nhập định, quyết khai thông Cửu tầng.
...
Họ thở dài nhìn nhau :
- Nếu đã là số mệnh chúng ta đành chịu. Vì đâu ai ngờ dù đã ba lần thời hạn mười lăm ngày trôi qua nhưng Cao thiếu hiệp vẫn chưa luyện đủ Cửu tầng?

Đình Phương cũng thở dài :
- Vì bị ngấm chất độc Tý Ngọ, lúc cấp bách tại hạ đành mạo hiểm nhờ Quái Y tiếng là tuy dồn độc nhưng thật sự là giúp tại hạ đả thông hai đại kinh mạch cuối cùng. Hoá ra điều đó lại gây hại, khiến thiên tiên tại hạ thành bất túc, không tài nào đả thông nổi Cửu tầng. Là tại hạ đã hại lây nhị vị. Chúng ta làm sao thoát đây?
Ngọc Giao chợt đáp, sau một lúc lâu ngẫm nghĩ :
- Chúng ta có ba người, tuy đông nhưng có lợi. Hay là chúng ta quay lại đảo, thoát bằng cách leo ngược bên trong núi?
Phi Quỳnh cười như mếu :
- Không đủ nội lực để phá lăng tẩm này thì chỉ còn mỗi một cách đó mà thôi. Lợi hay bất lợi chúng ta cũng phải thử.
Đình Phương gật đầu :
- Đành phải như thế thôi. Nào, chúng ta lại nắm tay nhau, tại hạ sẽ đưa nhị vị quay lại chỗ cũ.
Cả ba lại vượt qua bể nước, quay lại đảo nhỏ, nơi có một lòng núi thì quá rộng nhưng miệng núi thì vừa nhỏ vừa có địa thế cao, quá hiểm trở.
Đình Phương nhìn quanh và quan sát kỹ địa hình :
- Công lực của chúng ta có chênh lệch. Để hỗ trợ lẫn nhau cần phải có đoạn dây dài nối người này vào người kia. Sau đó dùng công phu Bích Hổ du tường bám tay vào vách núi bò ngược lên. Nhị vị tính sao?
Phi Quỳnh tỏ vẻ lúng túng :
- Nơi này làm gì có dây cho dù là một mẩu ngắn, trừ phi chúng ta tự xé bỏ toàn bộ y phục để tết lại mà thành. Nhưng làm thế thì e quá bất tiện.
Ngọc Giao nạt :
- Miễn toàn mạng thì tốt, có khoả thân một lúc cũng không sao. Hay ngươi quên ngươi đã là thê thiếp của ai với đủ thú tính kỳ quái của kẻ hoang dâm đó? Hừ!
Phi Quỳnh đỏ mặt :
- Muội ngại là ngại cho Cao thiếu hiệp. Tam tỷ đừng quên Cao thiếu hiệp dường như là người chưa thân cận nữ sắc, đâu thể để Cao thiếu hiệp nhìn thấy cảnh.
Đình Phương chợt xua tay :
- Suỵt...! Như trên kia có người. Tại hạ có thoáng nghe đó là một giọng nói quen tai.
Phi Quỳnh mừng rỡ :
- Có thật không? Vậy thì gọi đi. Nếu kẻ đó nghe ắt sẽ có cách giúp

chúng ta thoát hiểm.
Ngọc Giao thì luôn là người cẩn trọng :
- Đề phòng lại gặp lão thì nguy. Biết đâu lão vẫn quanh quẩn nơi này vì hối tiếc chưa tìm thấy di học của Độc Cước Quỷ.
Đình Phương bảo :
- Tại hạ có cách để báo hiệu nhưng không để người đó nhận diện. Phi Quỳnh mau giao Độc Cước Quỷ bài cho tại hạ.
Phi Quỳnh giao ra :
- Thiếu hiệp định vận lực phát sáng để báo hiệu?
Đình Phương mỉm cười :
- Không phải để báo hiệu mà là gợi tò mò. Ai mà không có lòng tham? Rồi nhị vị sẽ thấy.
Đình Phương liền ngửa lòng bàn tay cho mảnh kim thiết hướng lên trên. Sau đó tự vận lực làm cho mảnh kim thiết phát sáng liên tục nhiều lượt.
Phi Quỳnh và Ngọc Giao nôn nao chờ kết quả, lòng thầm mong sao cho kẻ phát hiện đừng là lão ác ma Nam Cung Đạt.
Một lúc sau, họ đều nghe ở tít trên cao có tiếng hô hoán vọng xuống.
- Ánh sáng phản chiếu hắt lên từ dưới này. Bọn ngươi bảo có lạ không?
Đình Phương tiếp tục vận lực làm cho mảnh kim thiết phát sáng lấp loá, khếin mẫu đối thoải bên trên vang vọng xuống càng lúc càng nhiều, cho biết số người hiếu kỳ tình cờ phát hiện có ánh sáng từ phía dưới chiếu hắt lên không phải chỉ có một hai nhân vật.
Phi Quỳnh thì thào :
- Bọn họ vừa đông người vừa có khẩu ngữ cũng như lối xưng hô theo giới giang hồ. Thiếu hiệp bảo liệu có phải bọn họ ở chung một môn phái? Và sẽ là môn phái nào?
Ngọc Giao nơm nớp lo sợ?
- Dù biết rằng ở mãi trên cao kia họ khó lòng nhìn thấy chúng ta nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu đây là những nhân vật vào hàng thuộc hạ bí ẩn của lão, được lão sai phái đi kiếm chúng ta?
Đình Phương cười nhẹ :
- Ngọc Giao tỷ chớ quá lo hãi. Thứ nhất, tại hạ nghĩ lão Nam Cung Đạt không bao giờ dám ngờ là có người vẫn còn sống sau bao mưu toan dầy công sắp đặt của lão. Thứ hai tại hạ tin rằng đã biết họ là ai, những nhân vật đang làm nhị vị hoang mang lo sợ ấy. Nhưng vị tất nhị vị muốn họ cứu chúng ta.
Phi Quỳnh háo hức muốn biết :
- Họ là ai? Cớ gì bọn ta lại sợ, không muốn được họ cứu?

Đình Phương gằn giọng :
- Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ, những nhân vật đã tạo cho tại hạ sự nghi ngờ vì không thấy họ xuất hiện lúc tại hạ định khai mở Cửu Khúc.
Ngọc Giao cười lạt :
- Lại là Cửu Âm giáo? Quả nhiên ta chẳng thích chút nào nếu buộc phải gọi họ là ân nhân. Tuy nhiên, hừ, nếu họ ngỡ ánh sáng phát ra là báu vật, họ động lòng tham và tìm cách leo xuống tận đây thì đấy là họ tự tìm chết. Chúng ta chỉ cần hạ sát họ thì lo gì không có lối thoát đào sinh.
Đình Phương thở dài :
- Giết họ không phải thượng sách. Vả lại, động một chút là sát nhân, dường như Ngọc Giao tỷ đã quen dùng thủ đoạn này từ lão ác nhân Nam Cung Đạt? Nếu là vậy, chúng ta cũng là ác nhân đâu khác gì lão?
Khi đó, ở trên cao có giọng ồm ồm vang xuống :
- Bổn giáo thời gian gần đây luôn bị quần hùng truy sát, có thể bảo chúng ta là những giáo đồ cuối cùng vẫn may chưa mất mạng. Thiết nghĩ chúng ta cố ý chạy đến đây một là mong tìm chỗ ẩn thân và hai là may ra tìm thấy di học thượng thừa của bổn Giáo hầu mưu cầu sự báo phục sau này. Vậy thì còn quan tâm làm gì đến những thứ báu vật ắt hẳn chỉ đem đến tai hoạ cho chúng ta mà thôi? Ai nghĩ sao thì nghĩ, riêng Hắc Ngưu ta kiên quyết phản đối hành vi mạo hiểm này. Lão thì sao, lão tiểu Phật?
- Ta cũng không tán thành. Vì đã là người xuất gia. A Di Đà Phật, đối với ta mọi báu vật dù có giá trị liên thành đến đâu cũng là vật ngoại thân.
Giọng của Hăc Ngưu cười ồm ồm :
- Vậy là đã có hai. Còn ai không tán thành nữa mau lên tiếng đi. Chúng ta đã bàn thảo quá lâu rồi, cần phải đi ngay, kẻo đến lúc trời tối khó lòng tìm được chỗ kín để ngả lưng. Thế nào? Lao Duy Khả?
Trên kia nếu Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ vội thì dưới này Phi Quỳnh cũng vội :
- Đây là cơ hội duy nhất may ra có thể giúp chúng ta thoát hiểm. Cao thiếu hiệp đã có chủ ý gì chưa?
Ngọc Giao bảo :
- Giết họ cũng không xong, do họ có chịu xuống đâu mà giết. Nhưng để dụ hoặc họ e không phải dễ.
Đình Phương chợt nhìn Phi Quỳnh :
- Lúc trước Phi Quỳnh tỷ có ý dùng Âm công để làm cho lão Nam Cung Đạt tự lộ diện. Vậy sẽ như thế nào nếu tất cả ba người chúng

ta đều dựa vào Cửu Âm giáo tạo thành một thế lực riêng chuyên đối phó lão Nam Cung?
Phi Quỳnh cau mày :
- Dựa vào Cửu Âm giáo? Dùng Âm công Cửu Khúc Chiêu Hồn dẫn dụ ác nhân? Nhỡ lão không lộ diện, cứ ở phía sau xúi bẩy quần hùng đối đầu với chúng ta thi sao?
Ngọc Giao bỗng gật đâu :
- Phương kế này có thể khả thi. Miễn đừng để lão biết chúng ta còn sống và đang đứng phía sau Cửu Âm giáo là được.
Đình Phương nghi ngại :
- Muốn lão không biết đâu phải dễ?
Ngọc Giao mỉm cười, bảo Phi Quỳnh :
- Bảo bối của Tứ muội đâu? Hãy cho Cao thiếu hiệp đây biết chúng ta có cách che giấu thân phận như thế nào.
Phi Quỳnh lấy từ trong người ra một túi lụa nhỏ :
- Những lớp giả diện này đều là do lão Nam Cung tạo ra, muội lại e lão vẫn nhớ và cuối cùng vẫn nhận ra chúng ta.
Ngọc Giao cầm lấy túi lụa, trút ra đôi ba cuộn da mỏng như những cánh chuồn.
- Cần là cần cho tình thế trước mắt thôi. Chờ sau khi thoát hiểm chúng ta sẽ liệu nghĩ cách khác.
Và Ngọc Giao tự khoác lên mặt một lớp giả diện, biến diện mạo thành người bị rỗ hoa. Sau đó Ngọc Giao trao cho Phi Quỳnh một cuộn da khác.
- Ta là a di, muội là tức phụ. Chúng ta đang trên đường tìm tung tích phu quân cho mình, rõ chưa? Còn Cao thiếu hiệp thích giả dạng như thế nào?
Đình Phương thán phục nhìn bọn họ thoắt cái đã thay da đổi lốt, biến thành hai nữ nhân hoàn toàn xa lạ.
- Tại hạ nghĩ lại rồi. Tại hạ sẽ tái xuất hiện, có hư hư thực thực mới dễ hành động. Vả lại chỉ với tư cách đó tại hạ mới có thể gọi bọn Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ cứu viện.
Ngọc Giao ngẫm nghĩ một lúc, đánh gật đầu tán thành :
- Tuy không ổn lắm nhưng vẫn tạm chấp nhận. Được rồi, thiếu hiệp gọi họ đi.
Đình Phương hơi ngước mặt lên, đoạn tự mấp máy môi một lúc. Trong chớp mắt có thanh âm của nhân vật Hắc Ngưu kêu vọng xuống :
- Ngươi đích thực là Cao Đình Phương? Lấy gì làm bằng để bọn ta tin ngươi đúng là Cao tiểu tử?

Đình Phương lại mấp máy môi thêm một lượt nữa, sau đó tươi cười nhìn Ngọc Giao, Phi Quỳnh :
- Tại hạ vẫn chưa đề cập gì đến chuyện chúng ta ở trong Tuyệt địa, cũng không tiết lộ cho họ biết nhị vị là ai. Nhị vị định dùng danh xưng gì?
Ngọc Giao kinh ngạc :
- Thiếu hiệp vừa vận dụng thuật Thiên Lý Tống Âm để phát thoại? Thiếu hiệp đã giải thích thế nào về việc chúng ta bị giam hãm ở đây?
Đình Phương cười :
- Lần đầu thì tại hạ phóng xuất Âm công cho họ nhận ra ai là người đang cầu viện. Sau đó mới dùng Thiên Lý Tống Âm, nhắc cho họ nhớ những gì đã xảy ra trước đây chỉ có họ và tại hạ là biết. Còn giải thích ư? Tại hạ chỉ nói chúng ta bị xảy chân rơi xuống, may mà vẫn toàn mạng. Nhưng lâu nay không dám kêu cứu vì sợ người đáp không phải là họ mà là Thất đại phái. Cũng không đến nỗi nói dối nhiều lắm.
Phi Quỳnh chợt nhìn lên trên :
- Dường như họ có chuẩn bị sẵn cho việc leo trèo? Đã có đủ dâya cho họ thòng xuống nhanh quá đấy?
Đình Phương vẫn tự tin :
- Tại hạ có cho họ biết tại hạ sẵn lòng nhận làm Giáo chủ của họ. Nhất định họ không có ý hại chúng ta. Nhưng để cẩn trọng, tại hạ sẽ lên trước.
Ngọc Giao nhẹ gật đầu :
- Thiếu hiệp có thể vẫn gọi ta là Trương tỷ. Còn Phi Quỳnh thì thiếu hiệp nên gọi là Tứ muội cho dễ nghe. Thiếu hiệp hãy hết sức cẩn trọng.
Đình Phương cười và nháy mắt với Phi Quỳnh lúc này chỉ có diện mạo của người đôi tám đôi chín :
- Tại hạ thực không có ý mạo phạm nhưng lúc này nếu không gọi Phi Quỳnh tỷ là Tứ muội thì đúng là tự tay “lạy ông, tôi ở bụi này” mong “Tứ muội” lượng thứ.
Đoạn dây chỉ thòng xuống đến cách chỗ Đình Phương độ ba trượng là dừng lại. Đình Phương toan hỏi thì nghe Ngọc Giao bảo :
- Thiếu hiệp yên tâm, với độ cao này ta và Phi Quỳnh thừa bản lãnh vượt lên. Chỉ ngại cho thiếu hiệp là người đang mang trọng trách phải mạo hiểm.
Đình Phương bật cười :
- Chúng ta sẽ thoát. Tại hạ tin chắc như thế. Lên! Ha... Ha...
Đình Phương lao vượt lên, chộp vào đoạn dây và thoăn thoắt leo lên

mãi.
Được một lúc, đúng như Đình Phương đoán quyết, Phi Quỳnh và Ngọc Giao cũng leo vượt lên bình an vô sự. Họ đã được Cửu Âm giáo tiếp nhận. Nói đúng hơn họ đã tự biến thành người Cửu Âm giáo, mưu cầu đại sự sau này.

Cửu Âm Giáo

Hồi 25
Thạch Tháp bảo quần hùng vây công

... Nhìn vào bóng đêm, nơi có hai tòa Thạch tháp cao nghều nghệu, Đình Phương chợt thở dài, vẫy tay ra hiệu cho hai bóng đen từ lúc nào vẫn bám sát phía sau cùng dừng lại. Đồng thời, Đình Phương cũng hạ thấp giọng, nói thì thầm với hai bóng đen :
- Nhị vị cảm thấy sao? Có nghĩ đây là cạm bẫy được lão ác ma cố tình sắp đặt không? Sao tại hạ không nghe bất kỳ động tĩnh gì, dù là do Khắc Phượng gây ra hoặc do những nhân vật nếu quả thật có người mai phục?
Một trong hai bóng đen lên tiếng với chất giọng rõ ràng là do nữ nhân :
- Từ khi chúng ta tung tin chính Cao thiếu hiệp là Giáo chủ Cửu Âm giáo thì dường như mọi hành động truy sát của quần hùng dành cho Cửu Âm giáo cũng bất ngờ lắng xuống. Thật khó đoán nhân vật nào trong họ là do lão ác ma Nam Cung Đạt hóa thân. Và càng khó cho chúng ta một khi muốn cáo giác cũng chẳng biết cáo giác với ai. Nay bỗng có tin Khắc Phượng còn sống và vì hóa cuồng nên cứ loanh quanh mãi ở Thạch Tháp bảo này, ta nghĩ có thể đây là kế của lão ác ma. Nhưng nếu bảo mục đích của lão là muốn lập cạm bẫy để diệt trừ Cao thiếu hiệp thì e không đúng lắm.
Đình Phương ậm ừ gật đầu và hỏi bóng đen thứ hai :
- Riêng Tứ tỷ thì nghĩ thế nào? Vì Tứ tỷ tuy kém tâm cơ nhưng nhận định sự việc thì đôi khi tỏ ra rất tinh tế. Tại hạ cần nghe thêm cao kiến của Tứ tỷ.
Bóng đen thứ hai liền hắng giọng :
- Lão là người có nhiều tâm cơ thủ đoạn, đôi khi hành động khó hiểu khiến đối phương mãi tận lúc bị thất bại mới bật ngửa vì quá bất ngờ. Do vậy, ta chợt nghĩ, hay là lão có ẩn ý gì khác, không hẳn lần này là

muốn đối phó với Cao thiếu hiệp?
Đình Phương trầm ngâm :
- Song phương đã ngấm ngầm tự hiểu cảnh ngộ hiện nay chỉ là tử đối đầu mà thôi. Nếu lão không có ý đối phó, phải chăng định dùng Khắc Phượng uy hiếp tại hạ? Điều đó e khó xảy ra vì nếu lão làm thế có khác nào lão tự cáo giác thân phận? Vậy thì còn gì mưu đồ độc bá võ lâm của lão? Thật khó hiểu!
Bóng đen thứ nhất lại thì thào giọng hoài nghi :
- Nói theo Phi Quỳnh, không lẽ lão thất vọng vì cái gai trước mắt tưởng đã nhổ đi nào ngờ vẫn còn nên lão nảy ý định dùng Cao thiếu hiệp điều đình thương lượng, chia đôi thiên hạ?
Đình Phương cười khẩy :
- Tại hạ chán lắm rồi cảnh lúc nào cũng ưu tư, hết lo đối phó nhân vật này lại nghĩ cách đối đầu nhân vật nọ trên khắp giang hồ, nếu không vì lời hứa với Tiêu Kỷ Ngọc đại tỷ, nếu không vì quan tâm muốn giúp nhị vị báo hận rửa thì, tại hạ ắt đã tìm nơi quy ẩn, cứ để mặc cho Thất đại phái và Cái bang cho lão ma thao túng. Tại hạ đâu phải hạng thích xưng hùng thiên hạ, tham độc bá võ lâm.
Bóng đen thứ hai chính là Phi Quỳnh chợt hỏi :
- Thế thiếu hiệp không có ý tìm và trùng phùng với những ý trung nhân là Đoan Mộc Tuyết, Khắc Phượng và Tào Cần?
Đình Phương thở dài ảo não :
- Khắc Phượng và Tào Cần đều là những người tại hạ ngỡ đã chết, đâu thể trách tại hạ trước đây không có ý tìm. Riêng Đoan Mộc Tuyết thì cần phải chờ đợi. Vì nàng là đệ tử của Vân Mộng Tiên Tử và mụ Tiên tử này lại là người của lão ác ma. Tại hạ hiện chưa dám minh định nàng là người như thế nào.
Bóng đen thứ nhất cũng thở dài :
- Tào Cần có lẽ đã thiệt mạng, riêng Khắc Phượng tuy nhờ may mắn nên toàn mạng nhưng vô tình lại lâm cảnh cuồng tâm. Hay là chúng ta quay về, chớ xuẩn động tự chui đầu vào cạm bẫy?
Đình Phương lập tức lắc đầu :
- Không thể nào. Đã biết tin Khắc Phượng còn sống, bằng bất cứ giá nào tại hạ cũng phải tìm cho được nàng. Ngọc Giao tỷ chớ quá lo, tại hạ đã có cách dò xét hư thực.
Bóng đen thứ nhất, chính là Ngọc Giao hỏi :
- Là cách gì?
Đình Phương cười nhẹ :
- Chiêu Hồn khúc, tại hạ sẽ dùng Thiên Lý Tống Âm, thử đưa Âm công Chiêu Hồn khúc vào tận Thạch Tháp bảo. Nếu thật sự có Khắc

Phượng ẩn trong đó, ắt thế nào nàng cũng nhận ra là ai đang phát động Âm công.
Phi Quỳnh tán thành :
- Thực hiện ngay đi. Hy vọng đây đúng là cách để nhanh chóng tỏ tường hư thực.
Đình Phương lập tức vận lực, dùng nội nguyên chân lực đưa Âm công Chiêu Hồn khúc đi thật xa theo thủ pháp Thiên Lý Tống Âm.
Nhưng khi vừa phát động Âm công, Đình Phương chợt thất kinh dừng lại, đôi mắt xạ tinh quanh chói ngời, nhìn Ngọc Giao - Phi Quỳnh và rít lên :
- Nhị vị hãy mau mau triệt thoái đừng chần chừ nữa, mau đi.
Phi Quỳnh kinh tâm :
- Nhưng điều gì đã xảy ra?
Đình Phương chợt nghiến răng ken két :
- Tào Cần còn sống. Nàng vừa nghe tại hạ phát Khúc Chiêu Hồn đã từ trong đó dùng Âm công phát ngược lại. Nàng đang lâm nguy, cần tại hạ cứu viện.
Ngọc Giao đứng bật dậy :
- Vậy chúng ta cùng xông vào. Đâu có lý nào bọn ta thì lui, chỉ có một mình thiếu hiệp xông pha hiểm địa?
Đình Phương cau tít đôi mày, sắc diện tỏ ra thật khẩn trương :
- Tại hạ tuy chưa biết Tào Cần đang gặp nguy vì ai nhưng tựu trung thế nào tại hạ cũng phải dùng Âm công để đối phó. Nhị vị có theo tại hạ chỉ có hại, càng khiến tại hạ khó vận dụng Âm công. Huống chi Cửu Âm giáo giả như không còn tại hạ thì vẫn còn nhị vị điều động. Nhược bằng chẳng còn ai, bọn họ sẽ quay lại đường cũ, càng gây tội ác càng tạo thêm cơ hội cho họ bị Thất đại phái vây công tiêu diệt. Nhị vị hãy quay lại đi. Tại hạ hứa sẽ hết sức bảo trọng, chưa diệt được ác ma tại hạ đâu dễ để mất mạng. Đi đi.
Ngọc Giao và Phi Quỳnh đành thuận tình nghe theo.
Chờ khi họ đi đủ xa, Đình Phương liền bật người lao đi, nhanh như cơn gió lốc.
“Vút”.
Ngọc Giao và Phi Quỳnh đang bỏ đi, chợt đồng loạt nhìn nhau và đột ngột quay ngược lại. Họ toan vận dụng khinh công để bám theo hỗ trợ Đình Phương thì chợt nghe bên tai một tiếng cười lạnh :
- Muốn giúp tiểu tử ư? Đã muộn rồi. Vả lại hai ngươi cũng chẳng còn giúp ích gì cho y.
Ngọc Giao rúng động, cố tình kêu thật to :
- Đình Phương!!

Phi Quỳnh cũng kêu :
- Là lão ư? Nam Cung Đạt?
Nhưng cả hai chỉ kêu được đến đấy mà thôi. Vì một luồng lực đạo uy mãnh chợt xuất hiện, phủ chụp vào họ.
“Ầm!”
Họ ngã vật ra, nằm bất động, không thể biết sống chết là thế nào.
Đúng lúc này một bóng nhân ảnh mới thật sự xuất hiện, lạnh lùng nhìn vào hai hình hài bất động, miệng lẩm bẩm đắc ý :
- Phi Quỳnh ngươi quả tinh tế, đã đoán đúng khi bảo ta lần này chưa có ý đối đầu với tiểu tử. Nhưng ngươi chưa đủ tinh tế để nhận biết rằng đây là kế của ta nhằm thăm dò thực lực của tiểu tử. Và may sao ta phát hiện có hai tiện nhân ngươi đứng đằng sau tiểu tử. Để rồi xem, liệu chẳng còn hai người, tiểu tử sẽ làm thế nào để đáng gọi là đối thủ của ta. Hừ!
Đoạn bóng nhân ảnh nọ nhấc hai hình hài bất động lên và chỉ trong chớp mắt đã lao đi mất dạng. Với cảnh quanh còn lại đó ai nhận ra ở nơi này vừa có trận giao phong mà chỉ một chiêu là đã ngã ngũ.
Vậy mà có một nhân vật nhận biết.
Bóng nhân ảnh vừa lao đi mất hút thì nhân vật này xuất hiện.
Sau đó, nhân vật này cũng lao đi, chỉ để lại một câu lẩm bẩm không thành đầu đuôi :
- Công phu quả thượng thừa!! Mà khinh thân pháp còn thượng thừa hơn. Hừ!
“Vút”
Ở đầu đằng kia, Đình Phương đương nhiên có nghe tiếng Ngọc Giao và Phi Quỳnh kêu vọng đến. Nhưng chỉ sau một thoáng ngẫm nghĩ và cân phân lợi hại, Đình Phương vẫn hùng hổ lao vào Thạch Tháp bảo, nơi Âm công chắc chắn là do Tào Cần phát ra liên tục vọng vào tai Đình Phương làm tăng thêm sự khẩn trương.
Màn đêm đang phủ kín vạn vật chợt bị xé toang do có nhiều ngọn đuốc bỗng bật sáng lên từ hai tòa Thạch tháp.
Và từ hai tòa Thạch tháp đó, lần lượt có hai câu niệm Phật hiệu lồng lộng phát ra :
- A Di Đà Phật! Nếu Cao Đình Phương tiểu thí chủ chấp thuận phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật, ngoan ngoãn thúc thủ quy hàng, lão nạp Vô Toàn ắt sẽ can thiệp, chừa cho tiểu thí chủ một sinh lộ.
- Vô Lượng Thọ Phật! Dù biết đây là hạ sách nhưng Thất đại phái và Cái bang, tất cả đều chỉ vì sự an nguy của võ lâm, đành tận dụng cơ hội duy nhất này. Nhị vị cô nương kia sẽ hoàn toàn bình an vô sự nếu Cao thiếu hiệp nguyện ý tự phế bỏ võ công, lui về thoái ẩn, lo lập

thê tử, vui thú điền viên. Nhược bằng không chấp thuận e ngọc nát vàng tan, không phải chỉ có một mình thiếu hiệp mất mạng mà còn gây hệ lụy cho nhiều người liên quan. Mong thiếu hiệp cân nhắc.
Quá bất ngờ, Đình Phương ngửa cổ cười sằng sặc :
- Nói rất hay. Vì an nguy của võ lâm nên Thất đại phái danh chính ngôn thuận dùng thủ đoạn như một lũ tà ma. Nếu biết trước thế này, ha ha... Cao Đình Phương ta cần gì khổ công thuyết phục và quy tụ thật nhiều giáo đồ Cửu Âm giáo để chỉ khuyên ngăn họ đừng gây ác nữa cho giang hồ? Trái lại, nếu bổn Giáo chủ còn cơ hội, ha... ha... sau này nhất định dùng thế lực Cửu Âm giáo, lần lượt đến bái phỏng Thất đại phái tận sơn môn. Bọn ngươi hãy ghi nhớ lời này của ta.
Giáo chủ Cửu Âm giáo nói được ắt làm được.
Và Đình Phương bật gầm vang :
- Chớ nhiều lời vô ích. Có bao nhiêu thủ đoạn cứ tung ra. Nhưng ta đây có lời cảnh báo, nếu Tào Cần và Khắc Phượng có mệnh hệ gì thì đêm nay tất cả xông ra đi, bổn Giáo chủ nguyện lĩnh giáo tuyệt học của tất cả. Có bao nhiêu bản lãnh giở ra đi! Ai là người đầu tiên nào? Ai?
Từ tòa Thạch tháp cánh Tây chợt có thanh âm nghẹn ngào của Đoan Mộc Tuyết phát ra thật ai oán :
- Phương ca sao nỡ liều mạng oan uổng? Chư vị thúc bá Chưởng môn chỉ vì lời van xin của muội mới thuận ý tạo cơ hội này cho Phương ca. Hãy chấp thuận đi, Phương ca! Muội cần là cần Phương ca, hoàn toàn không cần một nhân vật có võ công cái thế nhưng lại luôn cùng quần hùng đối đầu. Phương ca hãy chấp thuận đi!!
Đình Phương rúng động, nhưng lại bật quát :
- Ta không muốn cùng họ đối đầu, Tuyết muội nghe rồi chứ? Là họ buộc ta đối đầu khi dám dùng sinh mạng hai nữ nhân trong đó đã có một hóa cuồng để uy hiếp ta. Muội nói đi, đây là mưu kế của ai? Là danh môn chính phái nhân vật nào nhẫn tâm nghĩ ra thủ đoạn hèn hạ này? Kẻ nào?
Thanh âm lạnh lùng của Vân Mộng Tiên Tử chợt vang lên, cũng phát từ phía vừa có thanh âm của Đoan Mộc Tuyết đã phát :
- Đối phó với hạng Vưu Ma Tử như ngươi nếu phải dùng hạ sách này cũng là bất đắc dĩ. Ngươi muốn biết chủ ý này do ai đề xướng à? Là lão thân, là Thất Chưởng môn Thất đại phái, cũng có sự thuận tình của Tàn Cước Cái và của Bang chủ Cái bang nữa. Ngươi muốn biết để làm gì? Vì dù không có lần đối đầu này thì ngươi và lũ tà ma Cửu Âm giáo của ngươi cũng sẽ cùng quần hùng khắp võ lâm đối đầu thôi. Hãy ngoan ngoãn quy thuận. Nếu không, số phận của

Thạch Cổ môn thế nào thì đó cũng là số phận của Cửu Âm giáo.
Nghe lập luận của Vân Mộng Tiên Tử, nếu Đình Phương không vì lo cho Đoan Mộc Tuyết có lẽ sẽ kêu toáng lên, cáo giác với quần hùng mụ là người của Nam Cung Đạt, một đại ác ma đại nhiễu quần hùng cho đến tận lúc này vẫn chưa lộ chân tướng là nhân vật nào trong Thất đại phái.
Quá phẫn uất, Đình Phương ngửa mặt gào vang :
- Tào Cần tỷ! Khắc Phượng muội! Cả hai đang ở đâu? Hãy lên tiếng đi. Cao Đình Phương ta dù mạo hiểm đến sinh mạng cũng quyết giải nguy cho cả hai. Tào Cần tỷ sao vẫn chưa lên tiếng?
Đáp lại tiếng kêu vang vọng của Đình Phương là một loạt sáu nhân vật từ tòa Thạch tháp cánh Đông lao xuống.
Họ hiện thân cho Đình Phương thấy họ là sáu sư thái, tay lăm lăm trường kiếm, trong đó có một lão ni mà Đình Phương đã biết đó là Chưởng môn nhân môn phái Nga My.
Lão ni chủ động loang kiếm khi phát hiện Đình Phương vẫn nguyên vị, như chấp nhận bị sáu thanh kiếm vây hãm. Lão ni động nộ quát :
- Tiểu tử quả ngông cuồng, như không xem Lục Hợp Kiếm Trận của bổn phái Nga My vào mắt. Nếu bần ni không cho ngươi nếm mùi lợi hại thì bổn phái Nga My còn đứng vững trên giang hồ được sao? Phát động kiếm trận. Phổ Quang Hợp Chiếu.
“Choang... Choang...”
Mãi đến lúc này thì Đình Phương mới biết bản thân vừa vô tình để cho Lục Hợp kiếm trận là trận pháp trấn sơn của phái Nga My bao vây. Đến khi nhận ra thì đã muộn, sáu thanh kiếm đã loang loáng, tạo được ngay một uy lực cực kỳ lợi hại mà bình sinh Đình Phương chưa từng gặp bao giờ.
Kịp nhớ đến bao kiến văn đã được Ngọc Giao - Phi Quỳnh hợp nhau chủ điểm, Đình Phương cảm thấy lo khi biết rằng đây là loại kiếm trận được sáu vị sư thái có bản lãnh cao thâm bậc nhất của phái Nga My hợp lại lập thành, hóa thành một kiếm trận lợi hại hơn thập phần so với cũng kiếm trận này nhưng là do các đệ tử phái Nga My lập ra. Do vậy, Đình Phương nào dám khinh suất chờ kiếm trận phát động đến lúc có uy lực lợi hại nhất. Thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ liền được Đình Phương vận dụng, hóa thành chín bóng nhân ảnh chập chờn, tìm kẽ hở để đối đầu với chiêu đầu tiên của kiếm trận là chiêu Phổ Quang Hợp Chiếu.
“Vút”
Nhưng sự khác biệt giữa kiếm trận và kiếm pháp chỉ do một người phát ra lại là điều mà Đình Phương chưa bao giờ mường tượng đến.

Với những vị thế khi thoạt nhìn Đình Phương ngỡ là kẽ hở của kiếm trận thì khi dịch chuyển để lao vào Đình Phương liền vấp phải một vầng cương kình vừa dầy vừa mãnh liệt, đến phải dội lại nếu không muốn mạo hiểm lao qua vì ngại sẽ gặp hậu quả không thể lường.
Thái độ do dự bất quyết của Đình Phương chính là cơ hội cho Chưởng môn Nga My phái gióng giả buông lệnh :
- Thiên Phạt Càn Khôn - Địa Tảo Vạn Mộc. Đánh!!
Sáu thanh kiếm liền phân khai chua thành hai vầng kiếm quang sáng lòa, một từ trên cao phủ chụp kín lấp toàn thân Đình Phương. một hiển hiện phía dưới. Vây bủa toàn bộ mọi phương vị Đình Phương có thể dịch chuyển đến. Và kiếm trận nhờ đó hóa thành thiên la địa võng, lập tức đặt Đình Phương vào tử cảnh, bất quá chỉ còn một nẻo sống giữa muôn ngàn nẻo chết, đó là nói Đình Phương nếu có cơ hội kịp tìm ra nẻo sống duy nhất vừa đề cập.
Nhưng thời gian nào chờ đợi hoặc cho Đình Phương cơ hội. Hai vầng kiếm quang chỉ chớp mắt đã cuộn ập vào Đình Phương, khiến Đình Phương lúc này dù có muốn vận dụng Âm công e cũng không kịp chờ đến lúc Âm công gây tác động và làm cho chiêu kiếm nọ dừng lại.
Phút lâm chung đã ập đến và Đình Phương thập phần bối rối, khó thể nghĩ ra phương cách nào để kéo dài sinh mạng lâu hơn, dù chỉ là một vài sát na ngắn ngủi.
Nhưng khi cái chết đã cận kề, nhìn hai vầng quanh sáng lòa Đình Phương chợt nghĩ đến một vật ắt hẳn sẽ là vật cứu tinh cho Đình Phương lúc này.
Đình Phương đành mạo hiểm, cố vận dụng cơ hội duy nhất và cuối cùng vừa nghĩ ra. Đình Phương lấy vật đó ra cầm trên tay và quát thật to :
- Hãy xem vũ khí của ta! Chiếu!
Đình Phương vận toàn lực, dồn vào vật nọ. Và từ đó bỗng phát xạ ra từng tia chớp sáng chói ngời. Sáng lóa hơn hai vầng kiếm quang đang phát sáng.
Tia chớp sáng làm lóa mắt mọi người, nhất là sáu vị sư thái đang lập thành kiếm trận.
Bị lóa mắt, sáu đôi mắt cùng chớp. Và đó là lúc sáu thanh kiếm đồng loạt bị khựng lại, dù chỉ một vài sát na.
Diễn biến xảy ra đủ nhanh, đủ để Đình Phương bất ngờ vượt thoát khỏi chiêu Thiên Phật Càn Khôn - Địa Tảo Vạn Mộc, chuyển nguy thành an và có thể sau đó sẽ chuyển bại thành thắng.
Kiếm trận chợt mất uy lực, lão sư thái Chưởng môn Nga My phái

giận dữ hô vang :
- Vạn Hoa Hợp Bích. Xoay!
Dù chưa biết đây là chiêu gì, uy lực lợi hại ra sao nhưng đối với Đình Phương lúc này cứ mỗi một chiêu do kiếm trận Lục Hợp phát động đều có mức độ lợi hại nhất định. Nên vừa thấy sáu thanh kiếm loang nhanh và bắt đầu xoay vòng quanh thân Đình Phương là người đang bị kiếm trận vây hãm, Đình Phương lập tức phát chiêu phản công, không dám chần chừ hoặc chậm trễ như hai lần vừa rồi.
- Cao Đình Phương này từng ngưỡng mộ uy lực bất phàm của Nga My kiếm trận, nay xin được lãnh giáo. Đỡ chưởng!
“Vù...”
Vậy là lúc kiếm trận phát chiêu Vạn Hoa Hợp Bích cho đến lúc Đình Phương có phản ứng đương đầu, thời gian bất quá chỉ kéo dài trong một vài lần chớp mắt.
Nhanh như vậy nên chiêu công của kiếm trận dĩ nhiên không thể nào kịp phát huy uy lực tối đa như hai loạt đầu.
Chưởng kình của Đình Phương chạm vào uy lực kiếm trận do sáu thanh kiếm hợp lại tạo ra.
“Ầm!”
Nhưng chấn kình sau lần chạm chiêu vẫn làm Đình Phương chao đảo, tiếp tục rơi vào thế hạ phong khi nghe lão sư thái Chưởng môn Nga My phái tiếp tục phát động thế trận Lục Hợp :
- Phật Độ Chúng Sinh! Khổ Hải Vô Biên quay đầu là bờ. Đánh!
Sáu thanh kiếm vẫn loang loáng, dường như không hề bị dừng lại chút nào từ lần chạm chiêu mới rồi. Điều này khiến cho Đình Phương vừa kinh hãi vừa tăng thêm một tầng hiểu biết. Là giao đấu với một trận thế - ở đây là kiếm trận - thì hoàn toàn không như độc đả độc đánh với mỗi một đối phương duy nhất dù là cao nhân hay thường nhân. Vì nếu chỉ một đấu một thì kết quả của lần chạm kình sẽ hiển hiện được ngay, khác với chạm chiêu với kiếm trận kết quả như thế nào vẫn là điều hết sức mơ hồ. Và điều đó nếu có xảy ra thì chỉ là do ở kiếm trận sở đoản người này được sở trường của người khác bổ khuyết và che lấp.
Đình Phương cảm nhận sẽ lâm nguy nếu không cấp thời tìm ra đấu pháp thích hợp để chi trì và hóa giải uy lực của kiếm trận. Nhưng đâu là đấu pháp cần thiết thì Đình Phương do chưa từng gặp tình huống này bao giờ nên hoàn toàn không biết.
“Đành phải mò mẫm thôi!” Đình Phương nghĩ thầm và bắt đầu vận dụng từng loại công phu đã luyện qua.
Và Đình Phương đảo người, xoay chuyển bộ vị liên tục trong kiếm

trận bằng thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, với óng thủ thử phát ra loại công phu đầu tiên là Nhiếp Hồn Mê Tông quyền.
“Bùng... Bùng...”
Kiếm trận vẫn không suy suyển, nếu không muốn nói là loại công phu Đình Phương đang vận dụng đã vô tình làm cho những sư thái lập trận động nộ thêm. Vì Đình Phương nghe trong số đó họ có người do quá hậm hực giận dữ nên buột miệng mắng Đình Phương :
- Không cần bằng chứng nào tốt hơn, chỉ nội việc y am hiểu và thi triển thứ công phu hạ lưu đê tiện của Sắc Quái là đủ biết y có tâm tính thế nào. Lưu y lại chính là lưu mối họa về sau cho võ lâm. Đánh!
Uy lực của kiếm trận lập tức tăng lên bội phần khiến Đình Phương chỉ suýt nữa là tan biến hoàn toàn những nhuệ khí vừa có.
Tuy vậy, lúc kiếm trận đột nhiên tăng cao uy lực - có lẽ nguyên nhân là do loại công phu Đình Phương đang vận dụng làm họ động nộ - thì trong một sát na mơ hồ Đình Phương như phát hiện ở kiếm trận có điều gì đó bất ổn. Nhưng đó là điều gì và tại sao Đình Phương có cảm giác như vậy thì chính bản thân Đình Phương cũng không hiểu.
Do băn khoăn về điểm này, Đình Phương thay vì thử vận dụng qua một vài loại công phu khác như đã thầm định thì theo bản năng vẫn cứ tiếp tục thi triển Nhiếp Hồn Mê Tông quyền của Sắc Quái.
“Bùng... Bùng...”
Dĩ nhiên kiếm trận vẫn không suy suyển, trái lại sự động nộ càng gia tăng ở những sư thái đang lập kiếm trận.
Có một sư thái chợt há miệng quay đầu và nhổ ra một bãi nước bọt :
- Chỉ là phường hạ lưu đệ tam cấp mới nghĩ ra thứ công phu vô sỉ này. Hừ!
Một sư thái khác phụ họa bằng tiếng rít phẫn nộ :
- Công phu thế nào người thế ấy. Tiểu tử quá vô sỉ, Thất đại phái còn gì tỏ ra độ lượng với loại vô sỉ như y? Đánh!
Cũng như tình huống lúc nãy, những vị sư thái càng động nộ thì uy lực kiếm trận càng gia tăng và đã mấy phen suýt lấy mạng Đình Phương.
Tuy vậy, vì vẫn là tình huống như thế nào nên đối với Đình Phương cảm giác ở kiếm trận vừa có điều gì bất ổn cũng càng lúc càng gia tăng. Nhưng thật tiếc thay Đình Phương dù có hoài công suy nghĩ tìm hiểu vẫn không thể nắm bắt điều bất ổn đó là gì?
Đã không nghĩ ra thì chớ, Đình Phương vì quá bận tâm suy nghĩ nên cứ luân phiên tự đẩy bản thân vào cảnh ngộ hiểm nghèo, suýt bị kiếm trận đoạt mạng.
Không bỏ lỡ cơ hội này, Chưởng môn Nga My phái vụt quát :

- Đừng để phân tâm, Cam Lồ Quá Hải. Tấn chiêu!!
Sáu thanh kiếm chợt nhập lại trước khi phát thành một mống bạc cực kỳ nguy hiểm chiếu thẳng vào Đình Phương, sự nhập lại của sáu thanh kiếm còn tạo nên một tiếng chấn động kinh hoàng.
“Choang!!”
Cảm nhận đây sẽ là chiêu tối hậu nếu chính bản thân vẫn cứ chần chừ hoặc bận tâm suy nghĩ, Đình Phương đành phản công bằng cách cũng làm cho mảnh kim thiết Độc Cước Quỷ Bài bất ngờ phát xạ ra tia chớp sáng đến lóa mắt.
Kiếm trận khựng lại, chiêu Cam Lồ Quá Hải vì thế có một sát na kẽ hở, vừa đủ cho Đình Phương động thân tránh chiêu thoát hiểm trong gang tấc.
“Vút”
Vừa thoát xong, Đình Phương chợt bật cười đắc ý :
- Chỉ có kẻ mang tâm địa độc ác chứ làm gì có công phu tà độc?! Nga My là chánh phái, kiếm trận Lục Hợp có thể là công phu Phật môn nhưng mục đích của công phu này là gì nếu không thể du hồn đoạt mạng, sát hại người thân cô thế cô? Vậy thì đừng hỏi vì sao bổn Giáo chủ lại vẫn vận dụng Nhiếp Hồn Mê Tông quyền này để lĩnh giáo uy lực của kiếm trận. Xem chiêu! Ha ha...
Đình Phương cười vì phát hiện công phu của Sắc Quái quả là vô sỉ, nhất là dùng để giao đấu với nữ nhân. Bởi đa phần từng chiêu từng thức trong công phu này là do hạng người dâm ô là Sắc Quái nghĩ ra nên vị thế tấn công của những chiêu thức đó đều nhắm vào những bộ vị không được quang minh lắm đối với nữ nhân. Và đó là nguyên do khiến sáu vị sư thái lập trận động nộ. Do họ động nộ nên vô tình tạo ra sự bất ổn mà Đình Phương chỉ có thể mơ hồ nhận ra nhưng không thể biết đó là điều bất ổn nào. Nhưng lúc này thì khác, chính một lời thốt ra của Chưởng môn Nga My phái vừa rồi đã vô tình giúp Đình Phương nhận ra điểm bất ổn đó. Là họ đã phân tâm. Mà hễ phân tâm thì chiêu thức thiếu đồng bộ. Thiếu đồng bộ là vì hễ người này động nộ phát chiêu thì những sư thái còn lại nếu muốn giữ nguyên kiếm trận thì phải vội vàng phát chiêu, kịp thời hỗ trợ cho chiêu do vị sư thái động nộ phát ra.
Nhưng công phu Nhiếp Hồn Mê Tông quyền của Đình Phương nào chỉ làm mỗi một sư thái nào đó động nộ. Có nhiều sư thái động nộ. Và như vậy, họ cũng phát chiêu loạn động, để người này phát chiêu thì những sư thái còn lại phải vội phát chiêu hỗ trợ bổ khuyết. Cứ như thế nếu kéo dài thì chiêu này với chiêu tiếp theo ắt có gián đoạn, do đâu phải từ một người lĩnh xướng phát lệnh xuất chiêu.

Họ có sáu người thì có sáu ý. Do động nộ nên ở họ thiếu nhất quán, làm cho kiếm trận dĩ nhiên phải xuất hiện nhiều lần bất ổn, đó là nguyên do khiến vị sư thái Chưởng môn phải lên tiếng nhắc khéo họ đừng phân tâm.
Và lúc này, vì hiểu rõ nguyên ủy nên Đình Phương cố tình khích nộ họ, cố tình làm cho họ phân tâm vì động nộ. Bằng cách Đình Phương dùng mãi những chiêu thức vô sỉ của Nhiếp Hồn Mê Tông quyền.
“Bùng... Bùng...”
Để khi chạm chiêu xong, đúng vào lúc kiếm trận xuất hiện sự bất ổn vì thiếu nhất quán, Đình Phương bất ngờ vẫy xạ một chưởng Phích Lịch Lôi Phong :
- Còn chưa chịu dừng trận ư? Đỡ!
“Ào...”
Vị sư thái Chưởng môn biến sắc :
- Quang Khai Bất Hư Bất Thực, mau!
Nhưng Đình Phương đã cười dài :
- Muốn lui hay muốn biến chiêu thì cũng muộn rồi. Nhất Quỷ Ngạ Hồn, Nhị Quỷ Cô Phong! Đỡ! Ha ha...
“Ầm... Ầm...”
Sáu thanh kiếm cùng bị chấn động, cái thì bay đi, cái thì gãy vụn.
“Choang... Choang...”
Lục Hợp kiếm trận chỉ vì một khoảnh khắc bất ổn mà bị Đình Phương phá tan.
Sáu sư thái vừa ngỡ ngàng vừa động nộ lôi đình, toan lao ập vào Đình Phương, định diễn khai trường loạn đả loạn đánh.
Bỗng từ phía sau họ có tiếng gần cả thể vang lên :
- Nga My phái đã bại, xin nhượng chỗ cho. Vì đã đến lượt Lưỡng Nghi Chính Phản Không Động phái xuất kích. Cao ma tử đỡ đao!
“Vụt... Vụt...”
Sau tiếng quát là có hai đạo kình đao lao vượt qua sáu vị sư thái, chiếu bủa vào Đình Phương, vừa thần tốc vừa uy mãnh, vừa cực kỳ chuẩn xác.
Đình Phương kinh tâm, vội nhảy lùi.
Từ phía sau lại có hai đạo kình đao lao ập vào Đình Phương :
- Bổn Chưởng môn đã chờ sẵn đây rồi. Hãy nạp mạng đi thôi. Ha ha...
“Vụt... Vụt...”
“Họ đã hườm sẵn?! Không Động phái dám thực hiện hành vi ám muội tập kích ta? Họ muốn chết?! Ta nhượng họ được sao? Là họ muốn chết! Hừ!”

Đình Phương càng nghĩ càng động nộ, đã bất ngờ lao vọt trở lại về phía trước, tả thủ thì làm cho Độc Cước Quỷ Bài phát sáng, biết chắc thế nào cũng làm hai kẻ sử đao lóa mắt, hữu thủ thì được Đình Phương tận lực hất ra một kình Phích Lịch Lôi Phong, cũng quật bủa vào hai kẻ sử đao như họ, vừa cố tình xả đao bất ngờ đánh ào vào Đình Phương :
- Phích Lịch Lôi Phong chưởng! Lui!
"Bùng"
Hai nhân vật sử đao chưa kịp hối hận vì đã lỡ chớp mắt thì ngọn kình Phích Lịch của Đình Phương đã hất họ bắn lùi. Họ còn thổ huyết lai láng, cho thấy thương thế hoàn toàn không nhẹ.
Ở phía sau Đình Phương lại có tiếng gầm vang lên :
- Tiểu tử xuất thủ quả độc ác, bổn Chưởng môn quyết nghiền nát ngươi trong Đao trận Lưỡng Nghi. Xem chiêu!
"Ào..."
Ngọc Giao từng cho Đình Phương biết đao trận Không Động gồm bốn nhân vật, gọi là Chính Phản Lưỡng Nghi Đao. Nhưng hai nhân vật phía trước đã bị Đình Phương chấn loại, ở phía sau chỉ còn lại hai thì đâu đủ để lập Đao trận Lưỡng Nghi?
Hồ nghi, Đình Phương đành tìm cách tránh chiêu đao tập kích vừa bất thần quay người lại.
Một diễn biến bất ngờ đã chờ sẵn Đình Phương.
Là vừa quay lại, nếu trước mặt Đình Phương lúc này quả thật chỉ có hai nhân vật sử đao thì từ phía sau dường như hai nhân vật lúc nãy bị thổ huyết giờ đã kịp phục hồi, để ngay lúc này có hai loạt kình đao bỗng xuất hiện cuộn thẳng vào hậu tâm Đình Phương.
"Ào... Ào..."
Còn đang kinh nghi, Đình Phương thấy một trong hai nhân vật phía trước bỗng ngoác mồm cười dài :
- Cuối cùng người cũng bị Đao trận vây khốn. Bổn phái có thừa những cao thủ, đủ để thay phiên nhau dùng Đao trận nghiền nát ngươi. Xem đây. Ha... Ha...
Cả một quần toàn kình đao lập tức vây áp Đình Phương tứ bề.
"Ào..."
Đình Phương vỡ lẽ và còn biết hễ loại bỏ bớt bất kỳ cao thủ nào trong số bốn nhân vật đang hợp công lập trận thì lập tức sẽ có cao thủ khác cũng của Không Động phái thay thế vào.
"Xa luân chiến? Họ quá đê tiện, muốn luân phiên thay người để làm ta kiệt lực dần ư? Vậy họ đừng trách ta. Họ không thể trách ta!"
Đình Phương phẫn nộ, bất giác há miệng hú lên thành tiếng hú dài :

- Hu... hú...
Đồng Thời Đình Phương còn vũ lộng song thủ, một dùng mảnh kim thiết, một dùng tay không quật liên hồi kỳ trận vào họ hết lượt kình này đến lượt kình khác.
“Vù...”
Tiếng hú của Đình Phương rõ ràng không phải là Âm công Chiêu Hồn khúc nhưng uy lực của nó lại làm náo động toàn trường, xé toan không gian, đến nỗi bốn nhân vật đang lập đao trận vì ở khoảng cách quá gần nên cơ hồ vị tiếng hú làm choáng váng tâm thức ù hai tai không còn nghe gì khác ngoài tiếng hú.
“Ầm! Ầm!”
Đao trận bốn người bị trấn kình đẩy lùi nhưng vẫn kịp áp tới đo Đình Phương thiếu kinh lịch nên bỏ lỡ cơ hội chiếm thượng phong!
Tuy nhiên lúc bốn nhân vật lao áp vào thì đao chiêu của họ nhường như không còn đủ đầy uy lực nữa.
Họ phát chiêu rời rạc và thiếu điều chiêu đao của người này tự khắc chế và hóa giải chiêu đao của nhân vật kế bên.
Họ phát hiện sự thể và bối rối đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhìn dồn vào nhân vật đã mấy lần tự xưng là Chưởng môn Không Động phái.
Đình Phương cũng phát hiện và lập tức ngừng tiếng hú để buông tràng cười ngạo mạn :
- Tai không thể nghe, miệng không thể phát lệnh xuất chiêu, Đao trận của Không Động phái làm sao phát huy được uy lực đây. Vậy đến lượt bổn Giáo chủ vậy. Đỡ! Ha... Ha...
Đình Phương tung kình đúng lúc đao trận định hợp lại sao một thoáng bối rối.
“Bùng... bùng...”
Họ hợp lại quá chậm nên đành bị chấn kình đẩy lùi.
Nhưng một lần nữa Đình Phương không màng chuyện chiếm tiên cơ. Trái lai, Đình Phương bật hú, cố tình không cho Chưởng môn phái Không Động có cơ hội phát động Đao trận với một chiêu nhất quán.
- Hú... hú...
Tiếng hú át tất cả mọi thanh âm khác, làm cho nhân vật Chưởng môn Không Động phái dù có há miệng quát thật to cho toàn bộ đao trận biết phải thi thố chiêu đào nào cũng không thể thực hiện. Bởi quát cũng vô ít, vì ba nhân vật còn lại khi đã bị tiếng hú làm ù tai thì đâu thể nghe bất kỳ âm thanh nào khác, nhất là hiệu lệnh Chưởng môn.
Chợt hiểu đao trận kể như đã bị vỡ và nguyên nhân sự việc lại là vì một việc chẳng ra gì, Chưởng môn phải Không Động với sắc diện giận dữ bỗng hầm hầm loang đại đao lao bừa vào Đình Phương.

Đại đao vun thành một chiêu sấm sét.
“Ào...”
Đình Phương cười lạnh thu tiếng hú về, ngửa bàn tay quật một kình lực cực mạnh vào chiêu đao :
- Nhất Quỷ Ngạ Hồn! Nếu tôn giá bình thủ, bổn Giáo chủ nguyện ý dâng nạp mạng sống... Đỡ!
“Ầm”
Do giận thái độ và hành vi đầy ác ý của những nhân vật phái Không Động, Đình Phương khi dám mạnh miệng tuyên cáo như thế là đã vận dụng Cửu Quỷ Diêm La công đến tầng thứ sáu, với số nội lực trước đây từng làm cho ác ma Nam Cung Đạt phải tỏ ra khiếp đảm.
Vì thế sau khi trạm kình, Đình Phương đắc ý nhìn Chưởng môn Không Động phái lùi dài, hai bên khóe miệng thì ri rỉ máu.
Đình Phương đang đắc ý thì nghe thanh âm của lão Tàn Cước Cái từ đỉnh một ngọn tháp vang lên :
- Bang đồ Cái bang mau lập trận Kiên Bích. Tất cả các ngọn đuốc cũng được tắt đi, tránh trường hợp bị tiểu tử nhìn thấy mọi biến hóa của thế trận. Mau!
Vùng không gian liền tối mịt, mọi ánh đuốc đều tắt ngấm. chỉ để Đình Phương lờ mờ nhìn thấy có thật nhiều bóng nhân ảnh từ tứ phía lao đến và bắt đầu vây hãm Đình Phương.
Có nhiều người xuất hiện thì tiếng huyên náo dĩ nhiên cũng xuất hiện theo.
Đình Phương nghe hàng loạt những tiếng động lào rào, như thể có nhiều người đang dùng vật cứng cố ý gõ loạn xuống nền đất.
“Cạch... Cạch”
Không thể nghĩ Kiên Bích trận của Cái bang lại dùng những loại thanh âm này làm chủ đạo cho uy lực thế trận, Đình Phương cười lạt và vận dụng ngay thân pháp Cửu Bộ Nhất Ảnh Quỷ, quyết xông pha khỏi trận Kiên Bích này càng nhanh càng tốt.
“Vút”
Tuy nhiên Đình Phương vừa động thân lao đi thì lập tức chạm ngay vào một bức tường kình tuy hữu thế nhưng vô hình. Một bức tường Kiên Bích những tưởng không thể nào vượt qua. Thất kinh, Đình Phương vội hoành bộ, tạt nhanh về phía bên tả.
“Vụt”
Ở bên này cũng xuất hiện lớp tường kình, khiến Đình Phương không dám mạo hiểm đành lao vụt người lên cao.
“Vút”
Đó là lúc có thanh âm của lão cái Tàn Cước vang lên :

- Dùng yếu quyết chữ “Hấp”, mau!
Kiên Bích trận chợt biến hóa và làm xuất hiện một hấp lực cực mạnh, lôi thân hình Đình Phương cho trầm xuống một đoạn.
- Yếu quyết chữ “Chấn”. Nhanh!
Đình Phương thất kinh, chợt hiểu vì sao lão Tàn Cước Cái khi phát động Kiên Bích trận đã hạ lệnh tắt đuốc và nhất là chiếm vị thế trên cao để từ đó điều động thế trận. Lão sợ Đình Phương nhìn thấy thế trận biến hóa là già, sợ Đình Phương dùng tiếng hú để che át lệnh điều động mới là thật.
Vì nhờ có vị thế cao, mãi tận đỉnh tháp, hiệu lệnh của lão một khi buông ra là bao trùm rộng khắp và phủ chụp xuống toàn trường, và giả như Đình Phương có ý định dùng tiếng hú để che át, như đã làm cho Đao trận Không động phái mất tác dụng, thì tiếng hú của Đình Phương vì phát từ phía dưới, thấp hơn lão bội phần, nên khi tiếng hú khi hất lên đâu thể át hoàn toàn tiếng hiệu lệnh của lão từ trên phủ chụp xuống.
Một thoáng phân vân nghi ngại chợt đến với Đình Phương :
- “Lão thừa biết nếu lão làm thế là ta muốn thắng ắt phải vận dụng Âm công Chiêu Hồn khúc. Lão cũng thừa biết thanh âm của lão không thể ngăn nổi Âm công của ta. Thế nhưng lão vẫn tiếng hành. Dường như lão muốn cố tình xui ta dùng Âm công? Lão có dụng ý gì? Có phải muốn ta dùng Âm công để lão và Thất đại phái có cớ để quyết ta là hạng tà ma cần phải hợp lực tiêu diệt? Nhưng không cần điều đó thì họ cũng đã hợp lực rồi. Chẳng phải họ đang cùng nhau vây công ta đây sao? Vậy ý lão phải là điều khác. Là điều gì? Hay lão chờ ta vận dụng Âm công để nhân đó bác bỏ lời van xin của Đoan Mộc Tuyết đã vì ta, van xin bọn họ khắp lượt? Lão căm hận ta đến thế sao? Lão quên lần ta cứu tử lão ư? Lão có tâm địa xấu đến mức đó ư?”
Đang nghĩ, Kiên Bích trận lại tăng một tầng biến hóa và yếu quyết chữ chấn đã phát huy tác dụng.
Một vầng cương kình cực mạnh bỗng từ dưới hất lên.
“Ào...”
Theo bản năng, Đình Phương cũng tung kình đối kháng.
“Vù...”
Nhưng lúc song kình trạnh nhau, Đình Phương chợt nảy ý liều.
Với ý này, Đình Phương cố thu bớt kình về, chỉ chừa hai phần chân lực vào loạt kình vừa phát ra mà thôi.
“Ầm”
Để đối kháng với vầng cương kình cực mạnh, Đình Phương chỉ vận

dụng hai phần chân lực thì hậu quả tất yếu dĩ nhiên Đình Phương bị dư kình chấn bay.
“Ào”
Nhưng do chủ tâm làm như thế nên Đình Phương thay vì hoảng sợ lại khấp khởi mừng và vội vàng nương theo dư kình để thi triển khinh công bay vọt thẳng lên cao.
“Vút”
Phản ứng của Đình Phương thật vi diệu và chỉ một thoáng sau Đình Phương chỉ cần lăng không đảo người một lượt là đã an toàn hạ thân ngay trên đỉnh một ngọn tháp...
Đó là đỉnh tháp đang có lão Tàn Cước Cái một mình chấn giữ. Sự xuất hiện của Đình Phương làm cho Tàn Cước Cái bàng hoàng.
Lão toan xuất lực động thủ đánh vào Đình Phương thì phát hiện Đình Phương đã kịp thời biến mất.
Biết là nguy lão khẽ kêu :
- Dừng tay mau. Ta...
Đình Phương cười lạnh từ phía sau lão :
- Bổn Giáo chủ cũng đang có ý đó. Hãy dừng tay nào. Ha... ha..
Toàn thân lão Cái Tàn Cước đã bị Đình Phương bất ngờ điểm huyệt chế ngự và tràng cười của Đình Phương đã từ đỉnh tháp vang xa lồng lộng.
Chợt Đình Phương ngưng cười, rúng động toàn thân, xoay người lão lại và quát hỏi :
- Bọn danh môn chánh phái các ngươi đã nhẫn tâm bức Tào Cần và Khắc Phượng nhảy xuống vực, ở phía sau Thạch Tháp bảo? Tại sao chứ? Là danh môn chánh phái mà như thế sao? Hả?
Lão Tàn Cước Cái biến sắc khi thấy quá rõ đôi hung quang tràn trề sát khí của Đình Phương đang nhìn lão.
- Đó là... Đó là...
Phẫn nộ, Đình Phương vung tay ném lão ra ngoài, cho rơi từ đỉnh tháp rơi xuống. Nhưng vì một chút thiên lương vẫn còn đánh động tâm thức nên Đình Phương cũng đã nương tay, bằng cách kịp thời giải huyệt cho lão, trước khi đẩy lão bay ra ngoài khoảng không.
Sau đó, Đình Phương vừa hú dài phẫn uất vừa vận tột độ khinh công lao xuống, chay như bay về phía miệng vực, nơi vừa vang lên tiếng Khắc Phượng kêu mà Đình Phương tình cờ nghe :
- Hú... Hú...

Cửu Âm Giáo

Hồi 26
Ẩn tình nhi nữ hẹn lai sinh

Ỷ trượng vào tuyệt học cao minh, vừa chạy đến miệng vực đã hùng hổ lao người xuống.
“Vù...”
Và để hãm đà rơi, Đình Phương giang rộng hai tay vừa quật liên tiếp nhiều chưởng kình vào khoảng không xung quanh.
Nhờ đó Đình Phương vừa giữ thân hình luôn cân bằng vừa để cho rơi xuống theo một tốc độ vẫn còn có thể kiểm soát được.
Và cũng đúng những gì Đình Phương vừa nói như quát vào mặt lão Cái Tàn Cước, Đình Phương càng rơi gần đáy vực bao nhiêu càng nghe rõ tiếng Khắc Phượng kêu bấy nhiêu.
Tuy vậy, nghe Khắc Phượng kêu nghĩa là Khắc Phượng còn sống, đó là điều làm Đình Phương vui mừng nên vơi đi phần nào phẫn nộ.
Do vui nên Đình Phương chỉ mong mau chóng rơi đến tận đáy, mong sớm nhìn lại Khắc Phượng, khiến quên hết mọi nguy hiểm có thể đang chực chờ.
Chợt, lần đầu tiên Đình Phương nghe tiếng Tào Cần thết vang :
- Có mai phục! Họ giăng lưới mai phục! Cao thiếu hiệp hãy cẩn trọng. Ôi... muộn rồi.
Tào Cần hô hoán đánh động nhưng đúng là đã muộn. Vì Đình Phương vừa nghe xong, còn chưa kịp thấu hiểu là tại sao lại có chuyện giăng lưới mai phục nhất là giăng ở đâu, thì lúc đà rơi của Đình Phương bỗng dưng bị hãm lại. Đến lúc nhận ra đà rơi bị hãm giữa chừng là do hai chân đã cham phải mành lưới nhùng nhằng giăng giữa khoảng không, Đình Phương càng thấu hiểu thế nào là đã muộn, như tiếng Tào Cần kêu than.
Theo phản ứng đã thành bản năng, Đình Phương lập tức nhún mình lấy đà, toan vận lực lao thoát lên cao thật cao.
Nhưng vì là một mành lưới có thể co giãn được nên Đình Phương nhún đến đâu mành lưới càng chùng thấp xuống dưới.
Chưa hết, ở hai bên vách đá tối om om chợt có tiếng hô hoán :
- Cá đã mắc lưới, tiểu tử tự chui vào vào bẫy rồi. Buông lưới xuống mau!
Đình Phương đang nhún lấy đá, lưới chùng xuống tưởng chừng như sắp đứt, thì hai đầu lưới quả nhiên có người buông tay, làm cho toàn thân Đình Phương cùng tấm lưới đều đồng loạt rơi xuống.

“Ào”
Đình Phương kinh tâm tán đởm, không thể ngờ bản thân lại bị bại trận chỉ vì một mưu kế nho nhỏ này. Uất hận, Đình Phương hờm sẳn chân lực, chỉ chở chân chạm đất là bằng mọi giá phải lao thoát cạm bẫy thô thiển này.
Nhưng toan liệu thì cứ toan liệu, kỳ thực lúc Đình Phương chạm đất thì cũng là lúc đầu lưới hai bên do rơi xuống chậm hơn nên đồng loạt quăng quật vào giữa vô tình phủ chụp ngay lên người Đình Phương.
Bị lâm cảnh này, bao nhiêu công lực được dồn sẵn, Đình Phương vừa mới vận dụng là đã tự làm cho bản thân ngã nhào, do tay chân bị mành lưới quyện lại khiến Đình Phương nhắc chân này là làm mành lưới giật chéo Chân kia, hoặc tay này cử động thì tay kia cũng bị ảnh hưởng do mành lưới cứ quyện vào.
Và Đình Phương càng ngã nhào thì càng làm cho thân thể bị quấn chặt thêm vào tấm lưới, cuộn lại thành một cuộn như kén tự nhả tơ trói thân.
Có mười mấy bóng người lũ lượt xuất hiện quanh nơi Đình Phương nắm bó gọn trong tấm lưới. Họ cười hô hố, tán dương nhau :
- Vậy là khỏi phí công Võ Đang phái lập trận Thất Tinh chờ sẵn. Một tiểu kế nho nhỏ của Hoa Sơn phái là đủ tóm gọn tiểu ma đầu. Hà... Hà...
- Nhưng được thế này là cũng nhờ một phần bổn phái Côn Luân lúc nào cũng mang theo mành lưới cứu sinh. Vì địa hình nơi này cũng hiểm trở không kém gì nơi bổn phái lưu ngụ. Chỉ một mành lưới thôi cũng tỏ ra đắc dụng đâu kém gì đại trận La Hán đang được Thiếu Lâm phái mai phục sẵn bên ngoài. Ha... Ha...
- Vô Lượng Thọ Phật. Chưởng môn tệ phái có lệnh phải phế bỏ võ công tiểu tử ngay. Xin nhị phái Hoa Sơn - Côn Luân mau tránh ra để bần đạo dễ bề thực thi mệnh lệnh!
- A di đà Phật! Tiểu ma tử một khi chẳn còn võ công. Cửu Âm giáo như rắn mất đầu. Thiết nghĩ Thất đại phái nên nhân cơ hội này quăng luôn một mẻ lưới diệt trừ tận gốc lũ yêu ma Cửu Âm.
- Thôi chư vị tăng nhân, đạo nhân có thể thu hai trận La Hán - Thất Tinh về được rồi. tiểu tử đã là cá chui trong rọ, không phải lo lắng gì nữa. Ha... Ha...
Thanh âm của Tào Cần từ một nới khuất lấp gần đó vang lên :
- Đừng phế võ công y. Bọn người đều là danh môn chánh phái, sao nhẫn tâm đối xử tàn tệ với người ngã ngựa, vô phương hoàn thủ?
- Tào Cần ngươi có tư cách gì xen vào, dạy bảo bọn ta phải làm như thế nào? Ngươi đừng quên, phận ngươi là Hữu hộ há Cửu Âm giáo,

bọn ta chỉ e ngươi vị tất giữ được thân ngươi. Hừ.
Đình Phương dù bị bó tay bó chân, hoàn toàn vô phương tự giải thoát nhưng vô năng lực hoàn thủ là sai. Đình Phương bật quát bảo Tào Cần :
- Tào Cần Tỷ mau giúp khắc Phượng. Đừng quá lo cho tại hạ. Còn lũ Thất đại phái các ngươi ư? Tất cả đừng mong thoát. Ú...ú...
Đình Phương đã thi triển Âm công Chiêu Hồn khúc, một loại công phu chỉ dựa vào nội lực phổ vào âm thanh phát ra từ miệng, đâu cần động đến tay chân để phát chiêu.
“U... u...”
Bọn Thất đại phái đệ tử gồm bốn phái Thiếu Lâm - Võ Đang - Hoa Sơn - Côn Luân đến lúc này mới thất thanh cho mành lưới bị dứt tung một vài lớp phía ngoài.
Lúc Tào Cần định lại tiếp giúp Đình Phương thoát hoàn toàn thì đột nhiên có tràng cười the thé vang lên :
- Hữu hộ pháp muốn đại khai sát giới ư? Được, hãy để bổn Giáo chủ thực hiện thay. Ha... ha...
Cùng với tràng cười, một bóng nhân ảnh cũng lao ập đến và mặc tình xuất thủ hạ sát những đệ tử các phái vẫn còn đang bị Âm công Chiêu Hồn khúc tác động :
- Bọn ngươi muốn chết! Ha... ha...
“Ầm”
Đình Phương thất kinh vội gọi Tào Cần :
- Tào Cần tỷ mau ngăn mụ Quái bà Tạ Kim Liên lại. Nhanh lên.
Tào Cần dùng dằng :
- Cứ để mụ thay ta trút hận. Cao thiếu hiệp định buông tha bọn Thất đại phái lắm thủ đoạn thật sao?
Lúc này bóng nhân ảnh nọ đã hạ sát đến nhân mạng thứ bảy.
- Chết này! Ha... ha...
“Ầm...”
Đình Phương thật sư rúng động, bảo Tào Cần :
- Là mụ định gieo oan tình cho chúng ta, Tào Cần tỷ không nhận ra ư? Mụ thì thỏa tính hiếu sát, nhưng bao nhiêu nhân mạng đây thì chúng ta lại hứng chịu. Hãy ngăn mụ lại! Mụ có ác ý, nào phải do thiện ý?! Đi đi!
Tào Cần chưa kịp đi thì bóng nhân ảnh nọ lao đến gần :
- Không sai! Sau hơn ba mươi năm chờ đợi, tại sao ngoi vị Giáo chủ lại rơi vào tay ngươi mà không do Bạch Phát bà bà này đảm đương. Ta hận ngươi tới xương tủy. Đó là nguyên do ta chỉ muốn giết người. Đỡ!

“Ào...”
Bóng nhân ảnh đến đủ gần, giúp Đình Phương nhận ra mụ đúng là Quái bà Bạch Phát Tạ Kim Liên, đang là Môn chủ Độc Xà môn. Và lần trước cũng do mụ phát độc từ Ngân Xà kiếm khiến Đình Phương phải dùng máu huyết bản thân giải độc cho lão Cái Tàn Cước và Thiết Đồng Tả Hữu nhị hộ pháp Cửu Âm giáo.
Mụ phát chiêu quật vào Đình Phương vẫn đang nằm bó gọn trong mành lưới.
Tào Cần đành phát chiêu ngăn lại :
- Mụ đã một lần trở mặt, suýt hại mạng ta. Nay cò dám đến đây diễn võ dương oai ư? Xem kiếm!
“Choang”
Bị Tào Cần ngăn cản, mụ Quái bà lồng lộn giận dữ :
- Ngươi hơn gì ta, hả nha đầu Tào Cần? Nếu chẳng do ngươi thì tiểu tử làm gì sập bẫy, lọt vào mai phục? Đỡ chiêu!
“Ào..”
Tào Cần cũng động nộ, loang tít thanh kiếm, hăm hở lao xoắn vào mụ Quái bà :
- Mụ mau câm miệng. Hãy xem tuyệt kỹ của ta. Đỡ!
“Ầm”
Đình Phương ngấm ngầm kinh hãi với những gì vừa nghe mụ Quái bà tự miệng nói ra. Tuy nhiên việc thoát hiểm vẫn là điều tiên quyết, Đình Phương vừa lảng lặng mục kích cảnh giao hong giữa hai nhân vật từng có bối hận cực cao trong Cửu Âm giáo vừa tìm cách xé rộng mành lưới vẫn may là đã bị Tào Cần lia đứt một vài lớp ngoài.
Tào Cần chưa bao giờ biểu lộ thái độ hung hăng như lúc này. Đã vậy mọi kiếm chiêu được Tào Cần thi triển đều là những sát chiêu, chỉ công mà không thủ, làm cho thần thái của Tào Cần càng thêm hung dữ hơn bao giờ hết.
- Ta không giết mụ thề không làm người. Hãy mau nạp mạng!
“Ào...”
Mụ Quái bà thì cứ như mãnh hổ đang bị dồn vào tuyệt lộ. Mụ cứ rít ken két :
- Cũng do ngươi khiến ta mất cơ hội đoạt ngôi vị Giáo chủ. Chính ngươi mới phải nạp mạng cho ta. Đỡ!
“Ầm.. Ầm..”
Đình Phương vẫn chưa tự thoát hiểm. đã vậy, Đình Phương còn vô tình nhìn thấy có hai trong số những nhân vật đệ tử Thất đại phái đang len lén nhỏm người bỏ đi.
Lưu tâm đến họ. Đình Phương phát hiện họ như đang có ý bò đến

nột huyệt khẩu tối om om cách họ không xa.
Động tâm, Đình Phương vội lăn tròn trên đất, bất chấp làm như thế càng khiến mành lưới cuốn chặc hơn.
Đang lăn, Đình Phương chợt dừng lại vì phát hiện một thanh kiếm rơi trên đất, đúng vào chỗ Đình Phương vừa dừng.
Nhưng khi vươn tay cầm kiếm, Đình Phương thất vọng vì không có cách xoay xở nào để tự dùng kiếm chém toang mành lưới.
Ở đằng kia, Tào Cần và mụ Quái bà như đã giao phong đến đoạn sinh tử. Họ quát tháo ầm vang và kiếm chiêu chưởng kình chạm nhau liên tu bất tận.
Đình Phương tay thủ kiếm và lưỡng lự, không biết nên cầm theo để giúp Tào Cần một tay hay nên ném bỏ để lẳng lặng bám theo hai nhật có hành vi khả nghi nọ.
Bất chợt từ huyệt khẩu Đình Phương đã nhìn thấy bỗng có tiếng ai đó giẫm đạp tứ tung, kèm theo là những nhịp hô hấp dồn dập vì giận dữ.
Đình Phương kinh nghi.
- Bao nhiêu đệ tử các phái đều ở cả bên ngoài, nếu còn kẻ nào trong đó thì giả như khôi học sau loạt Âm công của ta thì có gì không lặng lẽ bước ra mà cứ hậm hực giẫm đạp và thở hồng hộc trong huyệt khẩu? Trừ phi đó là một nhân vật cũng bị điểm huyệt chế ngự. và lúc này, vì huyệt đạo phần nào đã tự giải khai nên nhân vật nọ cố ý gây tiếng động. Là ai? Hay là... Khắc Phượng?
Hai nhân vật nọ sau một lúc nhỏm bò lúc này chợt bật dậy và hối hả chạy vào huyệt khẩu.
Đình Phương thấy thế càng tin chắc vào nhận định vừa có. Và Đình Phương hốt hoảng lo cho Khắc Phượng, cố đứng lên nhưng không được, đành mạo hiểm tự lia kiếm chém loạn khắp người.
Chưa bao giờ đôi tay Đình Phương tỏ ra vụng về như bây giờ. Và khắp thân Đình Phương đã có nhiều chỗ bị kiếm sắt nhọn phạm vào bật huyết.
Nhưng cuối cùng Đình Phương cũng tự giải thoát.
Không nhìn ngó gì đến thân thể đang vấy huyết loang lổ, Đình Phương vừa đứng được lên đã dốc toàn lực lao đi như tia chớp bật lóe.
Vút!
Vừa đặt chân vào huyệt khẩu, tuy chỉ lờ mờ thấy một nữ nhân bị hai nam nhân vươn tay khống chế, họ vừa bịt miệng vừa điểm loạn vào khắp huyệt đạo của nữ nhân, nhưng Đình Phương vẫn cảm nhận nữ nhân đó chính là Khắc Phượng.

Đình Phương động nộ bật quát to như tiến sấm :
- Nhị vị muốn chết ư? Mau buông!!
Bị tiếng quát to gây kinh động, hai nhân vật nọ giật mình quay phắt lại và đồng loạt kêu thất thanh :
- Là tiểu tử!?
- Y định giải thoát cho tiểu liễu đầu?! A...
Đình Phương bất ngờ lia kiếm, dù không thành chiêu thức nhưng lực đạo cũng làm cho hai nhân vật nọ bị kiếm thương.
Không muốn tiêng kêu của họ gây kinh động đến bên ngoài, Đình Phương thần tốc chồm đến điểm vào vài huyệt đạo trong yếu của họ. Họ ngã xuống cùng lúc Đình Phương vươn tay, ôm nữ nhân nọ vào lòng :
- Khắc Phượng?! Nàng vẫn sống? Tốt rồi. Ta sẽ đưa nàng đi, ta sẽ tìm cách chữa trị cho nàng Khắc Phượng.
Ở bên ngoài bỗng có tiếng mụ quái bà gào vang :
- Ta chết ngươi cũng chết! A...A...
Tiếp đó tiếng cười đắc ý của Tào Cần :
- Mụ không tưởng ta lại dám dùng chiêu đó ư! Lầm rồi. Vì thế mụ phải chết. Ha... ha...
Đình Phương kinh tâm, vội mang Khắc Phượng cùng lao ra ngoài thật nhanh :
- Tào Cần tỷ không cần phải cùng chết với mụ. Dừng lại mau!
Vút!
Nhưng lúc chạy đến nơi, cảnh mà Đình Phương đang tận mục sở thì quả là cảnh trang cực kỳ bi thảm.
Tào Cần và mụ Quái bà như bị dính vào nhau. Mụ đang đứng phía sau lưng đang dùng đôi tay già nua xương xẩu cứ run lẩy bẩy khi cố bóp vụn yết hầu Tào Cần. Ngược lại, Tào Cần đứng phía trước mụ, lưng tựa vào lòng mụ, thản nhiên nở nụ cười mãn nguyện, bất chấp yết hầu sắp sửa bị mụ bóp vụn. Và nhìn kỹ hơn Đình Phương thấy ở trước người Tào Cần đang có một ngọn kiếm cắm vào. Tay Tào Cần nắm chặt đốc kiếm, còn phần thân kiếm thì đã cắm sâu rút vào người nàng. Sâu đến độ phần mũi kiếm khi nhô ra lại nhô từ hậu tâm mụ Quái bà. Điều này có nghĩa là Tào Cần đã vì một tình thế bức bách nào đó phải tự đâm kiếm vào người, nhưng nhờ vậy mũi kiếm sau khi đâm xuyên qua đã xuyên luôn người mụ, biến cả hai thành một khối và được giữ nguyên theo tư thế cả hai cùng bị một thanh kiếm đâm xuyên suốt.
Lúc này Tào Cần cũng đã nhìn thấy Đình Phương :
- Thiếu hiệp yên tâm, chiêu xuyên tâm tối hậu này, mụ chắc chắn đã

chết, không còn lực đâu mà lấy mạng Tào Cần.
Đình Phương vẫn còn bàng hoàng vì cảnh trạng này :
- Tại hạ đã thoát, chỉ cần duy trì thêm lúc nữa tại hạ thay Tào Cần tỷ lấy mạng mụ. Tội gì Tào Cần tỷ tự hủy mình theo mụ?
Tào Cần đảo mắt nhìn qua Khắc Phượng :
- Nàng vì cứu Tào Cần, đã va đầu vào vật cứng. Muốn nàng khôi phục nguyên trạng, Tào Cần dĩ nhiên chỉ còn một cách là đưa nàng quay lại Thạch Tháp bảo.
Đình Phương gật nhẹ đầu và như không còn thời gian để lo cho bệnh tình Khắc Phượng :
- Tại hạ tự biết còn có nhiều điều chưa kịp nói lời cảm kích với Tào Cần tỷ. Vậy hãy để Cao Đình Phương này xem qua thương thế cho Tào Cần tỷ.
Phản ứng của Tào Cần thật lạ, nàng kiên quyết khướt từ :
- Muộn rồi. Mụ muốn gieo oan tình cho thiếu hiệp để giết mụ, Tào Cần đành phải chọn phương pháp này. Tào Cần có chết cũng không ân hận. Chỉ mong thiếu hiệp luôn hiểu cho thông cảm và đừng oán trách Tào Cần.
Đình Phương tiến lại gần :
- Chưa muộn đâu. Máu huyết chưa khô kiệt, cơ hội cho Tào Cần tỷ bảo toàn sinh mạng là điều khả dĩ. Hãy để tại hạ...
Tào Cần lần đầu tiên dam gắt với Đình Phương :
- Mau dừng lại. Vì đây là điều Tào Cần tự chọn, nếu thiếu hiệp vẫn miễn cưỡng, Tào Cần chỉ xoay tay kiếm là thiếu hiệp chẳng còn cơ hội nào để biết những diễn biến gì đã xãy ra dẫn đến câu chuyện đêm nay.
Đình Phương kinh tâm, đành dừng lại :
- Bất luận Tào Cần đã nghĩ gì, đã làm gì, Cao Đình Phương tại hạ vẫn không hề lưu tâm, hoặc oán hận Tào Cần tỷ. Huống chi tin Tào Cần tỷ cùng Khắc Phượng lâm đại nạn nhưng vẫn sống, quả thật làm tại hạ không còn gì vui mừng hơn.
Tào Cần gượng cười :
- Tất cả là do Tào Cần sai. Nhất là lúc được tin thiếu hiệp vẫn sống, lại trở thành Giáo chủ Cửu Âm giáo, nhưng bên cạnh có hai nữ nhân bí ẩn. Tào Cần thật sự hiểu lầm thiếu hiệp.
Đình Phương thoáng ngỡ ngàng :
- Họ là thê thiếp của Giáo chủ Linh Âm giáo. Họ bị Giáo chủ độc ác thí mạng nhưng được tại hạ cứu. Vì cảm kích, họ quyết cùng tại hạ hợp lực truy tìm và diệt trừ lão ác ma.
Tào Cần thở dài :

- Đó là điều Tào Cần không bao giờ nghĩ đến. Chỉ nghĩ thiếu hiệp là hạng trăng hoa, có mới nới cũ, đã dễ dàng quên Khắc Phượng và Đoan Mộc Tuyết.
Đình Phương lắc đầu than :
- Kể cả Tào Cần tỷ cũng không bao giờ tại hạ quên.
Tào Cần chợt thở hắc ra :
- Đó là Tào Cần sai và thật vô tâm để Thất đại phái lợi dụng. Nhưng họ quả là đáng trách khi vội quên lời hứa, là phải để Tào Cần thuyết phục thiếu hiệp trước. Chừng nào Tào Cần thất bại, họ mới quyền hành xử theo ý họ, đó là lầm lẫn lớn nhất trong đời Tào Cần.
Chợt Đình Phương phát hiện những nhân vật Thất đại phái đang len lén triển khai một thế trận vây công, họ di chuyển dần và như muốn hình thành một thế trận nào đó.
Không bỏ lở cơ hội Đình Phương hạ thấp giọng và tiến lại gần Tào Cần :
- Người của Thất đại phái chuẩn bị hành động. Hay là Tào Cần tỷ giúp tại hạ chăm sóc Khắc Phượng một lúc? Tại hạ sẽ yên tâm hơn.
Nhưng Tào Cần không bị Đình Phương lừa. Nàng cười buồn :
- Thiếu hiệp đừng phí tâm cơ vô ích. Ý Tào Cần đã quyết. Có trách là trách Tào Cần kém phận, gặp thiếu hiệp không đúng lúc, lại bị bối phận ràng buộc. Nhưng dẫu sao được biết thiếu hiệp thật sự quan tâm thế này Tào Cần cũng cảm thấy mãn nguyện.
Đình Phương thừa dịp, tiến đến gần hơn.
- Không phải thế đâu, Tào Cần tỷ. Như họ đã lập đại trận la hán, tại hạ thật sự cần có người quan tâm hộ Khắc Phượng, Tào Cần tỷ cứ nhìn quanh thì rõ.
Nhưng Tào Cần vẫn lắc đầu :
- Với thân thủ lúc này của thiếu hiệp chỉ sợ khó tha cho họ. Chứ còn muốn thoát hay muốn lấy mạng họ chỉ là một ý niệm của thiếu hiệp mà thôi. Vả lại...
Đình Phương bắt đầu cảm thấy bấn loạn vì thời gian càng trôi qua thì sinh cơ của Tào Cần giảm dần :
- Tào Cần tỷ đừng gắng gượng nữa. Thú thật, đúng là tại hạ muốn giúp Tào Cần tỷ duy trì sinh mạng. Tại hạ tinh thông y thuật, điều này có lẽ Tào Cần tỷ thừa hiểu.
Tào Cần cười héo hắt :
- Thiếu hiệp thật tâm thì Tào Cần cũng xin thật tâm. Đó là Tào Cần càng lúc càng cảm phục, ngưỡng mộ thiếu hiệp. Bởi dù bị người đối xử tệ, Thất đại phái quyết dồn thiếu hiệp vào tử địa, vậy mà thiếu hiệp vẫn tiềm đủ mọi cách buông tha họ. Tiếc thay, Tào Cần chẳng

còn diễm phúc như trước kia Quái Y từng bảo là sẽ lắm tử lắm tôn. Đình Phương... đến lúc rồi... Tào Cần đành lỡ hẹn... hy vọng kiếp lai sinh...
Đình Phương hoảng hốt lao bừa đến :
- Tào Cần! Muội không thể chết! Ta vẫn còn cần muội. Ta cần muội thật mà. Muội có nghe không, có nghe Đình Phương nói không?
Tào Cần khụy xuống, làm thi thể mụ Quái bà mất chỗ tựa cũng ngã theo, suýt đè lên Tào Cần nếu Đình Phương không nhanh tay thu kiếm, tách lìa mụ và Tào Cần.
Thanh kiếm lúc thu về đã làm cho một vòi huyết vụt ra. Đình Phương vừa đưa tay ngăn chặn vòi huyết khác vừa gào :
- Tào Cần! Ta không thể để muội chết dễ như thế này đâu. muội đừng đi. Hãy chơ ta tìm cách lưu muội lại, Tào Cần.
Được Đình Phương đỡ trong vòng tay, Tào Cần dù đang lả dần cũng nở nụ cười mãn nguyện :
- Muội phải đi... phải đi thật rồi. Lục phủ ngũ tạng đã bị tổn thương, dù Phương ca có y thuật đạt hết chân truyền của Quái Y cũng không thể... không thể...
Đình Phương khom người đặt Khắc Phượng qua một bên và toan đặt Tào Cần bên còn lại. Chợt Tào Cần giữ tay Đình Phương lại :
- Đừng... Phương ca đừng bỏ muội. Chỉ xa Phương ca một lần mà muội bấn loạn... đã phạm hết sai lầm này...đến sai lầm khác... Lần này muội quyết không thể xa... không thể xa Phương ca.
Đình Phương cả mừng :
- Vậy muội đừng đi. Ta không xa muội thì muội đừng xa ta. Muội phải sống gần ta, Cửu Âm giáo đang rất cần muội.
Sắc mặt Tào Cần nhợt nhạt dần, mắt cũng lạc thần khi cố ngước nhìn lên cao :
- Trời sắp sáng rồi. muội cũng muốn sống gần Phương ca nhưng... không thể...không thể...
Đình Phương nhẹ trút lực vào nàng :
- Muội có thể, ta biết muội có thể, chỉ cần muội muốn là bất kỳ điều gì cũng có thể.
Tào Cần chợt vươn tay, như muốn níu lại sinh mạng đang mất dần đi :
- Muội muốn... muội rất muốn có Phương ca.
Đấy là lúc Đình Phương biết là đã muộn thật rội :
- Ta đây. Ta ở bên cạnh muội đây.
Nang cười mãn nguyện :
- Muội chỉ mong... Chỉ mong sẽ mãi mãi thế này... Phương ca.

Đình Phương thất kinh, lại gào lên :
- Tào Cần! Muội đừng đi vội. Ta có chuyện cần hỏi muội đây. Muội đừng vội đi.
Thật lạ, Tài Cần bỗng giương mắt nhìn thật rõ vào Đình Phương :
- Phương ca cần hỏi gì? Về âm mưu lần nay ư? Tất cả... tất cả là do muội... do muội.
Đình Phương chợt nghe đôi mắt xốn xang và cay xè :
- Không phải. Ta không hỏi muội điều đó. Ta không hề oán trách muội. Không hề muội nghe không?
Tào Cần từ từ khép mắt dần :
- Vậy thì muội yên tâm. Phương ca đừng gọi muội nữa. hãy để muội đi, bình thản mà đi.
Cuộc sống như cũng xa lìa Đình Phương nếu như không có tiếng thì thào cuối cùng của Tào Cần chợt lọt vào tai Đình Phương.
- Lão đoán đúng...! Là muội sai... khi muội không báo tin lão! Hóa ra lão còn hiểu Phương ca... hơn muội.
Đình Phương giật mình :
- Lão là ai? Muội vừa đề cập đến ai? Ai đã hiểu tất cả về ta? Ai?
Tào Cần chìm vào chốn vĩnh hằng :
- Tàn... Cước... C...!
Nhìn tử thần ngang nhiên chiếm đoạt một mạng sống ngay trong tay mình, Đình Phương uất hậm, căm phẫn và bất phục gào vang :
- Không được mang nàng đi! Bất luận ai cũng không được mang nàng đi! Tào Cần!!
Đáp lại tiếng Đình Phương là chuỗi niệm Phật hiệu vang rền :
- A... Di... Đà... Phật...! Tiểu ma tử ngươi đừng vờ phát cuồng. hoặc ngoan ngoãn bó tay thuần phục hoặc chịu La Hán trần nghiền nát, ngươi chỉ có khoảng thời gian mười tiếng đếm để lựa chọn. Ngươi nghe không?
Đình Phương vẫn ngồi cạnh hai hình hài bất động, một mới vĩnh viễn ra đi và một còn lại thì là một hồn người trong một thi thể lạc hồn.
Đình Phương chầm chậm buông từng tiếng lạnh lùng vô biểu cảm :
- Bọn ngươi, tất cả bọn ngươi cũng chỉ có mười tiếng đếm để chọn lựa. hoặc cút hết đi, đừng quấy rầy khung cảnh riêng biệt này của ta. Hoặc tất cả phải chết, chết vì Chiêu Hồn khúc cửu âm đã được ta luyện đến bật đị thành. Nghe cả chưa, Ta đếm đây. Một... cút! Hai... cút! Ba... cút! Bốn... cút! Năm...! Đã năm rồi đó. Thêm nữa là thêm gần tử thần. Vì mỗi lần đếm tiếp theo là mỗi tầng Âm công được ta gia vào. Cút chưa? Sáu... cút...! B.. ả...y... cút chưa? T...á...m...
Đúng là Đình Phương gia thêm nội lực vào từng tiếng đếm, khiến âm

thanh phát ra vang lồng lộng, xoáy lộn núi rừng, đảo tung đáy vực, xé toang màng nhĩ của bất kỳ ai vô tình để âm thanh lọt vào tai.
Và lập tức, từ miệng vực bên trên đã vang xuống nhiều loạt hô hoán hoảng loạn, đúng như ý định của Đình Phương lúc cố tình gia tăng nội lực vào tiếng đếm.
Đó là tiếng hô hoán hạ lệnh triệt thoái của những Chưởng môn trước đó đã lập mai phục, đưa nhiều môn đồ xuống đáy vực chờ Đình Phương.
Đình Phương cũng ngừng tiếng đếm, vờ như không thấy bọn đệ tử các phái đang ùa nhau tháo chạy. Họ chạy nhanh vì biết một khi Cửu Âm Chiêu Hồn khúc mà cất lên thì...

Cửu Âm Giáo

Hồi 27
Đại ác ma tất đại kế mưu

Vẫn là chân núi Thiên Trượng Đảnh, vẫn là hai nấm mộ bị cỏ mọc phủ đầy và hiện diện bên cạnh Cao Đình Phương lúc này, trước hai nấm mộ song thân, tuy vẫn là một nữ nhân nhưng không phải Đoan Mộc Tuyết như độ trước. Trái Lại, nàng là Khắc Phượng, người đã hóa cuồng sau mấy phen liên tiếp gặp kinh biến. Vì hóa cuồng nên Khắc Phượng không còn nhận biết bản thân đã từng là thiên kim tiểu thư, kim chi ngọc diệp của Thách Tháp bảo, cũng không nhận ra đoạn đường từ đáy vực ở phía sau Thạch Tháp bảo được Đình Phương đưa nàng đến tận đây, mà ngay lần đầu nàng gặp gỡ Đình Phương đã cùng Đình Phương toan đi đến tận chân núi Thiên Thượng Đảnh để nhìn qua cho biết thế nào là gian thảo xá đơn sơ Đình Phương từng sinh sống.
Đình Phương thương hại nhìn Khắc Phượng. Nàng vẫn thẫn thờ nhìn và đón nhận mọi hành vi Đình Phương đã thực hiện. Dù những hành vị đó Đình Phương không thực hiện cho chính bản thân nàng nhưng vẫn vì nàng Đình Phương mới thực hiện.
Tuy nhiên đoạn đường cũ không gợi nhớ cho nàng bất kỳ ý niệm nào dù nhỏ.
Lúc an táng Tào Cần cạnh hai nấm mộ của song thân, Đình Phương cũng không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc nào xuất hiện trên gương mặt bình thản của nàng, cho dù Tào Cần là người duy nhất đã cùng nàng

chia xẻ và chịu đựng lần gian nguy cuối cùng lúc cả hai cùng rơi vào miệng vực trong Tuyệt địa cửu khúc.
Mọi xúc cảm của Khắc Phượng hầu như đã chai sạn. Nàng đã tận mắt mục kích cái chết bi thảm của Tào Cần, đã chứng kiến Tào Cần được Đình Phương đặt vào long đất lạnh, và lúc này nàng đứng ngay trước nấm mộ của Tào Cần, thế nhưng nàng vẫn không có bất kỳ biểu hiện nào của sự sống. Nàng như một thi thể vô hồn. Có khác chăng nàng được thở còn có thể tự đi đứng và khi cần nàng vẫn có thể kêu la, nhưng chỉ có thế mà thôi, mọi biện pháp khả thi Đình Phương đã vì nàng mà thực hiện hoàn toàn không đem đến bất kỳ sự tiến triển nào.
Đang ngấm ngầm thất vọng, Đình Phương chợt lạng người đến cạnh nàng và bật quát :
- Ai?
Đáp lại là một tràng cười khô lạnh :
- Hãy đón xem ta là ai?
Đương nhiên Đình Phương đã nhận ra âm thanh đó. Thế nhưng, sự chấn động chợt đến với Đình Phương không vì sự xuất hiện của chủ nhân thanh âm nò mà chính là từ phía Khắc Phượng.
Thanh âm khô lạnh nọ vừa cất lên là Khắc Phượng bỗng nhào tới ôm rịt Đình Phương. Nàng còn sợ hãi kêu lắp bắp :
- Là y...?! Sao y luôn ám quanh ta?! Chạy thôi Đình Phương... Đừng để ta nhìn thấy y... Đừng để ta nhìn thấy y...!
Đình Phương thật sự chấn động, ôm giữ nàng vỗ về nàng :
- Được rồi, Khắc Phượng, đã có ta đây, đã có ta là Đình Phương bên cạnh nàng đây. Sẽ không ai de dọa nàng đâu.
Thanh âm kia chợt thay đổi phương vị, từ một vị trí khác cao ngạo vang đến :
- Khẩu khí khá ngông cuồng đấy, Cao tiểu tử. Có lẽ ngươi nghĩ công phu Độc Cước Quỷ đã là thiên hạ cái thế, kể cả ta cũng không là đối thủ của ngươi. Đừng quá tự đề cao như thế. Hừ!
Trong vòng tay ôm giữ của Đình Phương, toàn thân Khắc Phượng vẫn run rẩy :
- Chạy đi... chúng ta cần phải nhanh chóng chạy thoát y...! Có rơi xuống vực cũng được không hề gì miễn đừng để y đến gần ta. Đừng để y đến gần ta...! Ta sợ lắm...Ta thật sự muốn vĩnh viễn đừng nhìn thấy y...
Đình Phương lại vỗ về :
- Nàng yên tâm. Ta sẽ không để bất kỳ ai chạm đến nàng. nếu muốn vậy, kẻ đó phải bước qua xác chết của ta. Nàng hãy cố bình tâm.

Từ phương vị khác, đã là phương vị thứ ba từ lần đầu, thanh âm nọ bật cười ngạo nghễ :
- Ta lại không muốn ngươi chết! Đúng vậy, ta chẳng muốn ngươi chết chút nào. Bởi thế nên, ha... ha... Ta đang có chuyện cần thương lượng với ngươi đây. Ha... ha...
Khắc Phượng càng thêm co rúm toàn thân :
- Đừng nghe y, Đình Phương, ngươi đừng nghe y. Tất cả những gì y nói đều là giả dối. Mục đích tối hậu của y chỉ là ta. Y đã một đôi lần suýt cưỡng bức ta. Y còn muốn cùng ta bái đường. Y là một tên dâm ô. Ngươi đừng cùng y thương lượng, ngươi đừng bỏ mặc ta, giao phó ta vào tay y... Đừng...
Giọng kia quát :
- Nhảm nhí! Tiểu liễu đầu sợ qua quá cuồng, tuôn ra toàn những lời nhảm nhí. Ai muốn cùng ả bái đường? Vì trên đời này nếu có điều gì đó ta không bao giờ muốn thực hiện thì chính là bị trói buộc suốt một đời trọn một kiếp vào bất kỳ nữ nhân nào, dù là tiên thiên giáng thế cũng vậy.
Đình Phương cười lạt :
- Vì không muốn bị trói buộc nên lão đã có trước sau một ý trung nhân từng cùng lão minh sơn hải thệ, có một chính thất ba thê thiếp. Để cuối cùng ba thê thiếp đã bị lão loại bỏ. Và đối với nhị nương trước khi loại bỏ vĩnh viễn lão còn vùi dập, còn thõa mãn thú tính lần cuối cùng. Phải thế chăng?
- Câm mồm, bình sinh ta chưa hề cùng ai thề non hẹn biển, kể cả mụ dở dở ương ương mà ngươi vừa bào là chính thất của ta.
Đình Phương gằn giọng :
- Nam Cung Đạt ơi Nam Cung Đạt. Hóa ra lão sơm quên đi Tiêu Kỷ Ngọc. Và vì quên nên lão nhẫn tâm để mặc Tiêu Kỷ Ngọc sống trong tuyệt vọng, mỏi mòn chờ đợi ngày lão quay về như đã ước hẹn. Lão có dám lập thệ rằng lão không hề biết Tiêu Kỷ Ngọc là ai chăng?
- Ha... ha..., là ả tiện nhân lăng loàn đó ư? Ngươi bảo ả mòn mỏi chờ ta? Chờ trong vòng tay kẻ thất phu là Tửu Quái? Để sau khi Tửu Quái vì vắng số nên mệnh chung, ả lại mỏi mòn chờ ta lần lượt trong vòng tay của Ngũ Quái còn lại? Ả đáng cho ta nhớ sao?
Đình Phương phẫn nộ :
- Câm miệng! Nếu không vì chờ lão, nếu không vì lòng chung thủy với lão, vậy thì sao đến tận lúc bị Tam Quái Đổ - Dục - Y thay phiên nhau cưỡng bức. Tiêu Kỷ Ngọc vẫn giữ vẹn tấm thân xử nữ? Tại sao?
- Ngươi nói đùa. Tiêu Kỷ Ngọc mà còn tấm thân xử nữ thì có khác gì

ngươi bảo mặt trời mọc đằng tây. Đừng bao giờ trông chờ ta tin vào điều hoang đường đó.
Đình Phương phát lên cười sằng sặc :
- Phải, ta đã nói đùa! Và sợ lời nói đùa của ta thành sự thật nên Tiêu đại tỷ trước lúc vĩnh viễn ra đi đã khăng khăng thuyết phục ta, bảo ta nên tin rằng Nam Cung Đạt là trang nam tử hiếm có. Chỉ vì y gặp trắc trở, gặp chuyện xãy ra ngoài ý muốn nên y tạm thời thất hẹn. Đại tỷ còn tin quyết thế nào y cũng quay lại. Vì thế đại tỷ nhờ ta ủy thác ta nói với y một câu, thay vì để ta cho y một bài học như lúc phẫn nộ ta đã nói như thế với đại tỷ.
- Hừ! Ả nhờ ngươi nói câu gì?
Đình Phương bĩu môi :
- Quên đi! Lão sẽ không bao giờ nghe được câu nói đó vì vốn dĩ lão không đáng nghe, cũng không phải hạng người cho Tiêu đại tỷ gởi gấm mối tình chung.
- Mối tình chung? Ha... ha.. Nếu ả chung tình sao ả không sống một mình để chờ ta, chờ đến già đến chết vẫn chờ? Hả? Ha... ha...
Đình Phương bị lão khích nộ mà không biết :
- Lão muốn Tiêu đại tỷ chờ như thế nào nữa? Tuy ta chưa rõ nguyên nhân gì Tiêu đại tỷ phải cùng Tửu Quái thành thân nhưng ta biết chắc ở đây có thủ đoạn mờ ám. Vì thế, vạn bất đắc dĩ nhận Tửu Quái làm trượng phu nhưng Tiêu đại tỷ vẫn thiên phương bách kế tránh cùng Tửu Quái động phòng. Sau nữa, sau cái chết bất minh của Tửu Quái, bất chấp ngũ quái còn lại luân phiên ve vãn tỏ ý, Tiêu đại tỷ vẫn bảo: “Ta vẫn mãi chờ chàng, có như ngưu lang cùng chức nữ chờ nhau ta cũng không ân hận. Đệ hãy thay ta nói với y rằng ta không hề oán trách y, vẫn không hề xem y là kẻ phụ bạc hoặc thay tâm đổi tính. Ta vẫn mãi chờ y!”. Lão đã nghe chưa? Phải chi Quái Y chưa chết, ta biết lão ắt có thừa thủ đoạn để buộc quái Y phải nói tất cả sự thật, sẽ cho lão biết rằng Tiêu đại tỷ vẫn giữ tấm thân xử nữ và chờ lão mãi mãi chờ lão!
- Thành thân nhưng không cùng Tửu Quái động phòng? Cái chết của Tửu Quái là bất minh? Sau Tửu Quái lại đến lượt ngũ quái ve vãn, cuối cùng là cưỡng bức ả?! Bọn chúng dám cưỡng bức Tiêu Kỷ Ngọc ư? Bọn chúng dám ư? Ha... ha...
Chưa bao giờ Đình Phương nghe ai cười với giọng lạnh lùng độc ác như thế này. Do vậy, thoạt nghe lão ác ma Nam Cung Đạt cười, Đình Phương cùng vòng tay ôm sát Khắc Phượng vào lòng hơn, quyết che chở bảo vệ nàng vì biết rằng những lời vừa rồi đã làm lão động nộ, ắt thế nào lão cũng hiện thân và sẽ hung hãn động thủ một trận

long trời lở đất.
Tuy nhiên, Đình Phương chờ mãi không thấy lão xuất hiện. Trái lại, dường như lão đã bỏ đi, đúng như lời Khắc Phương đang thì thào :
- Y đi rồi ư? Đình Phương y đi rồi ư? Là ngươi làm cho y bỏ đi? Thế thì hay quá, y bỏ đi thì hay quá. Bằng không chỉ một hai ngày nữa là nhiều, dưỡng phụ và ngoại tổ thế nào cũng ép ta cùng y thanh thân. Y là kẻ dâm ô. Suýt làm nhục ta mấy lần. Kể cả lúc ta vẫn nghĩ y cũng đã định cưỡng bức ta. Căm hận y như thế, ta làm chấp nhận cùng y thành thân?
Đình Phương rùng mình và vỡ lẽ. Hóa ra ừ nãy giờ chữ "y" nàng dùng đây là không ám chỉ lão ác ma Nam Cung Đạt, trái lại âm thanh khô khốc và giọng cười lạnh lùng của lão vô tình đánh động và khơi gợi tiềm thức của nàng, làm nàng nhớ đến kẻ đã mấy lần suýt làm nhục nàng. Va kẻ đó không ai khác ngoài Đoàn Khắc Lân, người đã nhiều năm trôi qua, kể từ lúc thơ ấu, nàng vẫn xem là bào huynh. Nhưng lúc này nàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục thần trí. Để giúp nàng, Đình Phương quyết không bỏ lỡ cơ hội. Và đầu tiên, Đình Phương đành nhập cuộc với nàng, gợi chuyện với nàng, bắt đầu từ chuyện xảy ra ở chân một tòa Thạch tháp, vào một đêm mà Thạch Tháp bảo vừa bị biến thành nơi hoang vu đỏ nát.
Đêm đó...
- Khắc Phượng, đêm đó cũng có mặt ta, nàng muốn bảo kẻ toan làm nhục nàng đêm đó là Đoàn Khắc Lân?
Khắc Phượng với nhận thức được bắt đầu từ đêm đó liền ứng tiếp đáp :
- Thoạt tiên ta không nhận ra y. Ta cứ ngỡ y là một trong những hung nhân sau khi gây họa cho Thạch Tháp bảo đã vô tình quay lại và bắt gặp ta.
Đình Phương ậm ừ phụ họa :
- Phải rồi. Và vì nàng đã bị y đểm huyệt, ta thì không biết cách giải khai nên đành vác nàng lên vai, xông bừa vào tòa Thạch tháp.
- Ngươi vẫn còn nhớ chuyện đó ư? Ta thì không bao giờ quên. Vì ngươi là nam nhân đầu tiên và duy nhất không những đã nhìn mà còn cùng ta đụng chạm nhục thể. Ta vẫn lo ngươi đã sớm quên chuyện đó. Không như bọn ta vì ta nữ nhân nên không bao giờ quên những rung động đầu đời.
Đình Phương bàng hoàng :
- Ta là phế nhân, đã cố quên nhưng lại không thể quên. Nàng nghĩ ta là gỗ đá vô tri sao?
- Ngươi không quên là tốt rồi. Vì kỳ thực, lúc cùng ngươi ngồi nép

người vào nhau, lúc ta vô tình phát hiện kẻ toan làm nhục ta lại là Đoàn Khắc Lân bào huynh, ta nói thật, nếu không có ngươi ôm ta vào lòng, làn đó ta thà cắn lưỡi tự vẫn cho xong. Vì có nằm mơ ta cũng không ngờ bản thân ta suýt bị làm nhục vừa suýt cùng bào huynh gây ra chuyện thương thiên bại lý, loạn cương loạn thường, loạn huynh loạn muội.
- Làm sao nàng nhận ra y một khi y đã cố tình che giấu chân diện?
- Y đã cười và y còn bảo sở học Đoàn gia không hề có thủ pháp ném ám khí.
- Vậy sau này thì sao? Lúc gặp lại y nàng có tìm cách vạch rõ chân tướng y không?
- Ngươi còn nhớ lần ta đi theo ngươi bất ngờ gặp ngoại tổ không?
- Có, ta nhớ. Vậy là nàng đã được lệnh tổ đưa về gặp gia huynh gia phụ?
- Chưa đâu. Vì lúc đó gia phụ còn trong tình trạng trá tử. Đoàn Khắc Lân thì cần ở bên cạnh để cùng gia phụ ngắm ngầm luyện Thạch Cổ Thôi Hồn. Ta một mình sống với ngại tổ, đượng ngoại tổ dốc sức đào luyện, bảo sau này lo bá phục gia thù. Vì vẫn nghĩ toàn bộ Đoàn gia đã bị thảm tử.
- Đến lúc nào nàng mới rõ toàn bộ sự thật?
- Là lần thư hai ta suýt bị Đoàn Khắc Lân làm nhục. May mà ta chỉ chuyên luyện khinh công nên dù không là đối thủ của y, ta vẫn thoát nạn.
- Nàng chỉ thích luyện khinh công thôi ư?
- Ta luyện là luyện cho ngươi. Ngươi nhớ chứ, người từng ao ước sao cho có thân pháp bất phàm. Và lần đó vì ta chưa điểm chỉ cho ngươi tìm đến Tàn Cước Cái là thiên hạ đệ nhất khinh công đương thời nên ta quyết chú tâm luyện để sau này nếu gặp lại sẽ giúp ngươi hoàn thanh tâm nguyện.
Đình Phương càng thêm cảm kích và xúc động vì mối tình của nàng :
- Vì bị nàng hai lần cự tuyệt nên Đoàn Khắc Lân đành cho nàng biết thân thế?
- Y chưa dám nói vì sợ ngoại tổ nổi giận. Chính là ta đem chuyện này mách với ngoại tổ. Cố ý để ngoại tổ đừng truyền công phu Tý Ngọ cho y. vì hể luyện công phu này thì thời gian đầu ai luyện cũng bị dục hỏa công tâm.
Đình Phương giật mình kinh hãi :
- Có loại công phu gây hậu quả tày đình đến thế ư?
- Ngươi còn nhớ lần Đoan Mộc Tuyết bị người của Thạch Tháp bảo bắt giữ? Đó là lúc y lại bị dục hỏa công tâm nên quyết tìm nữ nhân

để thỏa mãn. Chỉ là tình cờ nên số phận nghiệt ngã có rơi vào Đoan Mộc Tuyết.
Đình Phương thoáng mừng vì càng lúc Khắc Phượng càng nhớ nhiều hơn.
- Chính nàng là ân nhân cứu mạng Đoan Mộc Tuyết?
- Kỳ thực ta muốn bỏ mặc. Trước hết, vì ta hận ngươi đã vội quên ta, chỉ mãi vui duyên mới là mỹ nhân Đoan Mộc Tuyết. Sau đó ta muốn mượn cớ đó để mách với ngoại tổ sau cho ngoại tổ đừng bắt ta bái đường thành thân với y. Nhưng cuối cùng ta không đành nhẫn tâm để Đoan Mộc Tuyết bị ác nhân dày vò. Ta đã cứu nàng và mang nàng vào một tòa Thạch tháp.
- Là nàng cố ý dẫn dụ ta đến Thạch tháp để gặp nàng?
- Đúng vậy, cũng là để dò ý ngươi thôi. Va ngươi đã gặp may.
- Là sao?
- Là vì ngươi tỏ ra không sợ chết, miễn cứu được nàng, ngươi bảo là có chết cũng không oán hận. Ta cảm phục lòng chung thủy của ngươi nên tha ngươi mở cơ quan cho ngươi tìm thấy nàng.
- Nhưng sao lúc đó ta nghe thấy có tiếng Đoàn Khắc Lân?
- Là ta cho thuộc hạ giả giọng, thử xem phản ứng của ngươi thế nào, có lo lắng khi ý trung nhân bị nguy hiểm không?
- Vậy là Đoan Mộc Tuyết suýt bị cưỡng bức ở tòa tháp đều do nàng sắp đặt?
- Có như thế ta mới biết ngươi là kẻ chung tình. Và ta nghĩ, nếu là kẻ chung tình ắt ngươi không bao giờ quên ta.
- Cũng là nàng sai Thiết Phiến thư sinh đưa tin nàng lâm nạn đến cho ta?
- Y cần giải độc, ta cần rõ ý ngươi. Hy vọng ngươi không trách những gì ta làm là quá đáng.
Đình Phương thở dài :
- Ta nào dám trách. Vì nàng và Đoan Mộc Tuyết là hai nhân vật duy nhất khiến ta suốt một đời cảm kích. Cũng chỉ có hai nàng là người duy nhất của Đình Phương ta. Nàng lâm nguy ta cũng lo như đã lo cho Đoan Mộc Tuyết. Nàng là ân nhân của Đoan Mộc Tuyết thì cũng là ân nhân lần thứ hai của ta, sao ta lại dám trách nàng.
Chợt từ chỗ khuất bỗng có thanh âm của Đoan Mộc Tuyết vang ra, áy náy và hối hận nhưng rõ nhất là khẩn trương :
- Phượng tỷ, Phương ca! Mong cả hai lượng thứ cho sai lầm của muội. chúng ta phải nhanh rời khỏi nơi này. Đừng chần chừ, cũng đừng hỏi gì muội. Mau nhanh lên!
Sự xuất hiện của Đoan Mộc Tuyết nếu là điều Đình Phương không

thể nào ngờ đến thì cũng xuất hiện này lại là nguyên do để Đình Phương đoán hiểu sự thật.
Đình Phương vội đứng trấn tĩnh trước mặt Khắc Phượng. Nghi ngại nhìn Đoan Mộc Tuyết cứ xăm xăm tiến đến :
- Ngoại trừ lão ác ma Nam Cung Đạt nhờ thân thủ tuyệt phàm nên lén bám theo ta đến đây. Phải chăng lần này chính là Tuyết muội đã đưa Cái bang và Thất đại phái kéo đến tìm ta? Ở một nơi mà chỉ có ta và Tuyết muội biết?
Không dám đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Đình Phương, Đoan Mộc Tuyết chực khóc :
- Bởi thế muội mới van cầu, Xin Phương ca và Phượng tỷ lượng thứ, đừng chần chờ nữa, Phương ca. hãy đưa Phương tỷ đi, phần muội sẽ liệu cách ngăn họ lại.
Đình Phương tặc lưỡi xuýt xoa :
- Muội thật là...! Nhưng đi thì đi cả, ta cũng không muốn Tuyết muội mãi lưu cạnh lệnh sư. Đi!
.... Chợt.
- Hừ! Giờ đã rõ hai người quả là đôi cẩu nam cẩu nữ, cả một lũ cậu trệ như nhau. Một nha đầu thì vì tình lang sẵn sàng tư thông với địch, một tiểu tử thì háo sắc, bắt cá hai tay, lớn không bỏ nhỏ không tha, còn dám xui đệ tử lão thân phản lại lão thân. Lần này lão thân hóa kiếp cho cả ba!
“Vút... Vút...”
Thất đại phái bảy Chưởng môn và Vân Mộng Tiên Tử cùng xuất hiện. Họ lạnh lùng, giương những đôi mắt ác cảm nhìn Đình Phương và hai nữ nhân xuân sắc là Khắc Phượng và Đoan Mộc Tuyết.
Đình Phương cười lạt và bất chợt mấp máy môi, phát ra những âm thanh sin sít mà có lẽ ở đây chỉ duy nhất có một người là nghe được.
Vân Mộng Tiên Tử càng thêm căm phẫn khi phát hiện và nhận ra dường như Đình Phương không đếm xỉa gì đến những lời hăm dọa. Và càng hiểu thêm nếu cho rằng thái độ của Đình Phương là mục hạ vô nhân, không xem Thất đại phái ra gì, cứ cười một mình và mấp máy môi nhưng không có bất kỳ lời gì đối đáp lại.
Mụ lướt đến :
- Tuyết nhi mau lại đây. Sẽ là cơ hội cuối cùng nếu ngươi vẫn chấp nê mù quáng, không biết phân biệt thị phi, đúng sai, cứ mãi nghe theo lời mê hoặc của quân cẩu trệ. Ngươi có nghe không Tuyết nhi!
Đoan Mộc Tuyết chợt bật thét :
- Không! Muội không tin. Lẽ nào gia sư lại là người như thế? Không bao giờ. Muội sẽ không bao giờ tin.

Và cũng đột ngột tương tự, Đoan Mộc Tuyết quay phắt người lao đi thật nhanh :
- Không! Không! Muội không tin!
“Vút...”
Vân Mộng Tiên Tử cả kinh, vội lao đuổi theo Đoan Mộc Tuyết :
- Tuyết nhi! Ngươi chay đâu?!
Đình Phương chợt đảo người, phát một kình ngăn mụ lại :
- Đừng ngăn cản nàng. Nhất là mụ, mụ càng không có tư cách ngăn nàng lại. Hừ!
Bị Đình Phương tung kình ngăn cản, Vân Mộng Tiên Tử hậm hực hồi bộ nhưng ngay liền đó lại kêu gào, gọi những nhân vật Thất đại phái liên tay động thủ :
- Như vậy cũng tốt. Không Tuyết nhi cũng hay. Nào, chư vị đã đến lúc tất cả chúng ta vì đại cục võ lâm, tiêu trừ đại họa. Động thủ đi. Nào!
Họ đã có sắp đặt sẵn, Vân Mộng Tiên Tử vừa dứt lời thì ngoài mụ và ba nhân vật nữa cùng liên kết xông ào vào Đình Phương, bốn nhân vật còn lại ở bên ngoài là Chưởng môn các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Điểm Thương thì bắt đầu hợp nhau. Cùng đồng loạt phát ra hết loạt niệm Phật này đến loạt niệm Phật khác :
- A... Di... Đà... Phật...
Thanh âm do họ tạo ra, vì họ đều là những nhân vật nhất môn chi chủ, nội lực uyên thâm, nên vang lên thành nhửng loạt thanh Âm công như tiếng sấm.
Đình Phương cười thầm, là họ sợ Đình Phương chưa gì đã vận dụng Âm công Chiêu Hồn khúc nên họ thà phát trước để phòng ngừa hơn là để mất tiên cơ, có trở tay cũng không kịp.
Nhưng nếu Đình Phương không thấy lo về những loạt Âm công hòng ngừa này thì lại kinh nghi khi nhận thấy đấu pháp do Vân Mộng Tiên Tử và ba nhân vật Chưởng môn hợp lại vây công.
Họ không giao đấu loạn xạ. Dù họ không phát chiêu thành một khối nhất quán nhưng cung cách họ tiến thoái thì lại mang dáng vẻ một thế trận.
Là trận gì đây? Đình Phương tự hỏi và cũng tự hoang mang.
Bởi theo Ngọc Giao và Phi Quỳnh chỉ điểm thì mỗi phái tuy có một thế trận trấn sơn rất lợi hại nhưng yếu quyết của mỗi trận đều khác tuyệt đối không có chuyện hái này lộ yếu quyết của trận thế bản phái cho bất kỳ phái thư hai biết.
Và sự thật thì bốn nhân vật này đang tiến thoái theo một đấu pháp định sẵn.

Một người tiến chiêu thì một hoặc hai người lo hỗ trợ, người còn lại thì hờm sẵn, chuẩn bị phát chiêu kế tiếp một khi người phát chiêu đầu tiên đã đến lúc lùi về.
Để dò xét hư thực, Đình Phương vừa lo bảo hộ Khắc Phượng vừa tung ra vài loạt chiêu công, nhắm vào từng phương vị để nhận định sự tiến thoái.
"Vù..."
Đoán biết ý đồ của Đình Phương, mụ Vân Mộng Tiên Tử bật cười lên tiếng nhân lúc có quãng trống giữa hai loạt niệm Phật âm vang của bốn nhân vật còn lại ở bên ngoài vẫn đều phát ra :
- Ngươi đừng mong tìm hiểu cách biến hóa Tứ tượng Trường - Hận - Thiên - Thu. Bởi đây là sở đắc mà nhờ đó mà bọn lão thân thành danh tứ đại cao nhân. Kể cả Âm công Chiêu Hồn khúc cũng không giúp gì cho ngươi. Hãy đỡ! Ha... Ha...
"Ào..."
Một công ba thủ hoặc hai công hai thủ, có khi một công một thủ vởi một công một thủ chờ sẵn, đây quả là một đấu pháp liên hoàn khiến Đình Phương dù muốn dốc toàn lực cho riêng biệt một đấu thủ nào cũng không dám thực hiện. Bởi phải chừa chân lực cho loạt chiêu sẽ đói tiếp liền sau. Do vậy, nếu cứ để thế chi trì thì đây là một trận nhầm tiêu hao chân lực của một người bị vây. Còn như không muốn bị tiêu hao thì Đình Phương chấp nhận mạo hiểm, hễ tốc chiến tốc thắng thì lộ sơ hở, nhất là sự sơ hở sẽ dẫn đến họa diệt thân cho người đang được Đình Phương bảo hộ là Khắc Phượng.
Đánh cũng dở không đánh cũng dở, lâm cảnh tiến thoái lưỡng nan này Đình Phương chỉ còn một cách cứu vãn mà thôi :
Và Đình Phương bật cười :
- Trường - Hận - Thiên - Thu, một lũ bốn người chỉ làm tay sai cho người lợi dụng. Ba đã chết chỉ còn lại mụ. có gì đáng tự hào để mụ ở đây nhâng nhâng mặt phô trương? Ha... ha... Đỡ!
Đình Phương chủ tâm khích nộ mụ, quyết làm loạn đấu pháp trận tứ tượng mụ gọi là Trường - Hận - Thiên - Thu. Và mụ bị khích nộ thật :
- Chó có vọng ngôn loạn ngữ. Tứ đại cao nhân tự thuở nào vận tự tung tự tại có nhân vật nào đủ tư cách sai khiến Trường - Hận - Thiên - Thu. Ngươi nếu còn nữa lời nói nhảm, nhất là phao tin về bọn lão thân chỉ còn một chết ba, sau đừng trách lão thân độc ác. Xem chiêu.
"Ào"
Không như trận Lục Hợp của Nga My hay trận Chính Phản Lưỡng Nghi Khộng Động phái, trận Tứ Tượng này vì đều do những nhân vật

nhất môn chi chủ đích thân lập trận nên Đình Phương dù là khích nộ đến thế nhưng mụ Vân Mộng là người bị trực tiếp khích nộ vẫn không vì thế mà loạn chiêu loạn thức, nói gì đến họ bị loạn đấu pháp là phần chủ yếu nhất của bất kỳ trận nào.
Đình Phương cũng không vì thế mà thất vọng. Trái lại, với tình thế tạm thời vẫn còn chi trì này Đình Phương quyết lợi dụng để nhân đó dò xét xem ai trong những nhân vật đương diện chính là lão ác ma Nam Cung Đạt hóa thân. Đình Phương cười vang :
- Lão Trường vì tuân lệnh kẻ sai sử đã ngụy tạo Cửu Khúc lệnh, giả làm Giáo chủ Cửu Âm giáo, đã từng lân la cạnh Vân Mộng sơn, mụ dám bảo mụ không nhận ra đó là lão Trường ư? Hay vì biết nên mụ cố tình ngăn cấm Đoan Mộc Tuyết, không muốn nàng cùng ta đến gặp hai lão Thiên và Thu do họ cũng như lão Trường? Ta thật muốn lãnh giáo tuyệt học của mụ đã học được ác ma Nam Cung Đạt truyền thụ. Đỡ!
“Bùng... Bùng...”
Vân Mộng Tiên Tử vùng biến sắc :
- Ngươi bảo Giáo chủ Cửu Âm giáo lần trước là lão Trường!? Hoang đường. Ngươi không được ngậm máu phun người. Còn Nam Cung Đạt là ai chứ? Nói nhảm đỡ chiêu!
“Ào...”
Những nhân vật đang liên tay liên thủ với mụ đã có người kêu :
- Trường, Thiên, Thu cả ba sao lại vừa khéo cùng tuyệt tích đúng lúc? nếu không phải đã chết, hoặc khong cố tình lánh mặt theo lệnh một nhân vật nào đó gì cớ gì mãi cho đến lúc này vẫn không một ai biết tin về họ? Dường như nghi vấn này chỉ có Tiên tử là có thể cho lời đá thỏa đáng.
Đã có sự nghi kỵ, dù chỉ một người dành cho một người, nhưng nhờ đó thế Tứ Tượng trận có một thoáng mất liên kết. Đình Phương thừa cơ tung liền một lúc ba kình sấm sét :
- Khai trận!
“Bùng! Bùng! Bùng!...”
Tứ tượng trận vốn dĩ tồn tại là nhờ chiêu liền chiêu. Nhưng vì nghi kỵ của một nhân vật dành cho Vân Mộng Tiên Tử và may sao họ lại là hai nhân vật có nhiệm vụ nối tiếp chiêu công thế nên sự nghi kỵ làm cho giữa hai chiêu công phai liên tiếp này bị gián đoan. Đình Phương đã tung kình đúng lúc, đánh vào ba nhân vật còn lại, làm họ vì lo chống đỡ nên ngay sau đó Tứ Tượng trận vụt hóa thành một cuộc vây công bình thường giữa một bên gồm bốn người và bên còn lại chỉ có một mình Đình Phương.

Nhưng Đình Phương không hẳn chỉ có một mình. Khắc Phượng bừng tỉnh kịp lúc. Nàng kêu :
- Ôi chao, Đình Phương. Điều gì xảy ra? Như họ là...!
Và nàng đổi giọng, quát :
- Thất đại phái vốn là danh môn chính phái, nhiều người đánh một quả là thủ đoạn vô sĩ khó ngờ. Đỡ chiêu!
"Ào..."
Nhân vật bị nàng phát chiêu tấn công liền gầm vang :
- Tý Ngọ Xích Huyết công phu?! Nha đầu muốn chết! Đỡ!
Đình Phương vẫn luôn để tâm lẻn theo dỏi sắc diện của từng nhân vật và thấy nhân vật vừa bật gầm đã tỏ ra ngạc nhiên thật sự khi thấy công phu Khắc Phượng vận dụng lại là công phu sở học của Tý Ngọ Độc Quân. Đình Phương nghĩ thầm :
- "Nhân vật này ngạc nhiên rất thật, khác hẳn Nam Cung Đạt ắt đã biết từ trước rằng thế nào Khắc Phượng cũng dùng loại công phu này. Vậy nhân vật này không phải do Nam Cung Đạt hóa thân. Hừ!"
"Ầm"
Khắc Phượng và nhân vật nọ đã chạm chiêu và kết quả làm Đình Phương càng tin chắc nhân vật nọ không thể là Nam Cung Đạt. Vì nhân vật nọ bị chao đảo thoái hậu, đúng như tình thế vừa xảy đến cho Khắc Phượng.
Nam Cung Đạt dù muốn che giấu chân tài thực học cũng không cần phải giả vờ bình thủ với Khắc Phượng. Vì thế cứ giả vờ như thế, đến lúc cần nhân vật này làm sao dám biểu lộ thân thủ cao minh hơn.
Y nghĩ này làm Đình Phương tập trung vào hai nhân vật còn lại đang cùng Vân Mộng Tiên Tử hợp công giao đấu với Đình Phương.
Đình Phương quát vang :
- Mụ đừng giả vờ nữa. một lão Trường uổng mạng vì tham bí kíp Cửu Âm. Một lão Thiên mất thủ cấp vì sinh lòng bội phản. Lão Thu cúc cung tận tụy thì bị chủ nhân ban cho chết toàn thây. Rồi sẽ đến lượt mụ chung số phận với họ thôi. Mụ định bán mạng, định mãi mãi trung thành với Nam Cung Đạt ư? Vậy đừng trách Đình Phương này hạ thủ chẳng thương tình. Xem chiêu Nhất Quỷ Ngạ Hồn của ta, Đỡ!
"Bung, Bung"
Vân Mộng Tiên Tử càng lúc càng phẫn nộ, đến nổi bật hét lên :
- Tiểu tử vô sĩ! Nếu muốn ly gián bọn lão thân thì ngươi nhận bịa một chuyện nào khác khả dĩ có thể dễ tin hơn. Trường - Thiên - Thu mà chết ư? Ngươi có nói mấy cũng chẳng ai tin. Đỡ chiêu!
"Ào"
Đình Phương bị gọi là vô sĩ cũng động nộ quật trả vào mụ một kình

đến tám chín thành công lực.
- Mụ muốn chết! Trúng!
“Bùng”
Vân Mộng Tiên Tử bị chấn kình bức lùi liên tục, vừa thổ huyết vừa kêu kinh hoảng :
- Cửu Quỷ Diêm La công?! Đoan Mộc Tuyết nói đúng, ngươi chính là truyền nhân di mệnh của Độc Cước Quỷ?!
Đình Phương rung động. Vì nếu bây giờ mụ mới minh bạch chuyện này, há lẽ mụ hoặc chưa bao giờ nghe Nam Cung Đạt nói cho biết hoặc Vân Mộng Tiên Tử không hề là người Nam Cung Đạt lợi dụng sai sử như đã xảy ra cho ba lão Trường - Thiên - Thu.
Một kích của Đình Phương đả bại mụ Vân Mộng Tiên Tử cũng làm toàn trường rúng động. Những vị Chưởng môn đang hợp nhau niệm Phật hầu ngăn ngừa Âm công vì hoàn cảnh bất ngờ cũng sững sờ, quên luôn niệm Phật.
Thấy vậy Đình Phương càng thêm chấn động. bởi lẽ làm như họ cũng lần đầu tiên biết Đình Phương am tường tuyệt học Cửu Quỷ Diêm La công, không như Nam Cung Đạt đã biết và biết khá lâu.
Một ý niệm chợt nảy sinh, Đình Phương chợp quay người, lao đến gần Khắc Phượng. Vừa giữ được nàng trong tay, Đình Phương bất thần xuất phát Âm công với mức độ thượng thừa nhất mà Đình Phương có thể vận dụng.
“Ú... Ú...”
Một điều không thể ngờ xảy ra, tám nhân vật đều bị Âm công ở mức cao nhất xoáy vào thính nhĩ thần thức nên dù họ có là những nhân vật đại cao thủ của các phái cũng vẫn bị chấn động mạnh.
Họ cùng rùng bắn thân mình, dao động mạnh, thần sắc nhợt nhạt với mức độ bị Âm công công phạt không chênh lệch mấy tùy theo hỏa hầu tu vi công phu mỗi người tự đạt được.
Nhưng với Đình Phương thì có thể minh định phản ứng của họ đều là thật. Vì thế chắc chắn không một ai trong họ chính là Nam Cung Đạt hóa thân. Bởi Nam Cung Đạt dẫu có tài giả vờ cao minh đến mấy thì vừa lúc Âm công xuất hiện lão cũng không hề kịp giả bộ cho chung phản ứng như những nhân vật nọ. Phát giác sự thật này, bao nhiêu mối hoài nghi Đình Phương không thể không dồn cho duy nhất một cao nhân nữa đúng vào lúc này vắng mặt.
Và điều càng thêm minh định khi Đình Phương dù đã dừng Âm công, những nhân vật cao nhân các phái vì vẫn còn bị dư âm của Âm công tác động nên đồng loạt ngồi cả xuống, lo tọa công theo tâm pháp mỗi phái để đối phó. Đình Phương nhìn họ thầm áy náy. Khắc Phượng

chợt hỏi :
- Phương ca. Sao chàng không nhân cơ hội này chế ngự họ? Nhỡ họ lại vây công ngay khi hồi phục thì sao?
Đình Phương thở dài :
- Câu chuyện dài lắm. Tựu chung ta không có chủ ý đối phó họ. Trái lại, ta làm thế để minh bạch xem ai trong họ là do ác ma Nam Cung Đạt hóa thân. Còn việc họ muốn đối hó ta chỉ do nhất thời ngộ nhận, ta đối phó họ sao đành.
- Nam Cung Đạt là ai mà nãy giờ chàng mấy lần đề cập?
Đình Phương nhìn những nhân vật nọ vẫn đang tọa công :
- Nàng còn nhớ nhân vật thần bí đã hạ sát lão Trường? Cũng là nhân vật dùng lực lượng Linh Âm giáo bắt nàng và Tào Cần cùng toàn bộ Thạch Cổ môn đi vào Tuyệt địa cửu khúc?
Khắc Phượng cố nhớ lại :
- Là nhân vật muội từng cảnh tỉnh Phương ca, nói lão là nhân vật có bản lãnh thượng thừa!?
Đình Phương gật đầu :
- Đấy chính là Nam Cung Đạt, chủ nhân bí ẩn của Trường - Thiên - Thu và Phích Lịch - Tý Ngọ nhị quân.
- Lão là chủ nhân của lão Trường và của gia ngoại tổ thì đúng rồi. Sao lại có cả lão Phích Lịch và hai lão Thiên - Thu vào đây?
Đình Phương cười nhẹ :
- Sau này ta sẽ kể. Duy có điều toàn bộ Thạch Cổ môn, Linh Âm giáo và những nhân vật ta vừa đề cập đến đã bị lão Nam Cung không cách này thì cách kia diệt trừ toàn bộ. Lão uốn xóa bỏ mọi dấu vết vì sợ sau này sẽ có người nhận ra tung tích và xuất xứ của lão liên quan Linh Âm giáo.
- Muội nhớ lại rồi, dường như chính lão, dường như chính lão đã một kích giết chết ngoại tổ Tý Ngọ, đả tử luôn dưỡng phụ Đoàn Nam Long. Trước đó đoạt luôn thủ cấp lão Thiên. Vậy còn Đoàn khắc Lân và Lão Thu?
- Hừ. Lão cho thuộc hạ Linh Âm giáo lập trận Linh Âm Thất Tiên Cảnh, ngoài mặt thì để loại trừ Sắc Y nhị quái nhưng kỳ thực khi thế trận phát độc, chất độc Thất Tiên Cảnh cũng du hồn luôn lão Thu và Đoàn Khắc Lân cùng tất cả những kẻ nào từng là thuộc hạ của lão.
Khắc Phượng rùng mình ghê sợ :
- Họ vương vào tội gì để hứng chịu kết quả bi thảm là vậy?
- Họ có mỗi một tội là đã từng nhận biết lão là ai? Người chết không thể nói. Đó là nguyên do khiến lão dùng thủ đoạn sát nhân diệt khẩu.
Chợt

- A di đà Phật! Những gì Cao tiểu thí chủ vừa nói đều là sự thật ư?
Đình Phương thoáng lùi về, thán phục nhìn Vô Toàn phương trượng là nhân vật vừa phát thoại lên câu hỏi :
- Công phu Thiếu Lâm phái quả là danh bất hư truyền, khiến đại sư mau chóng hồi phục đáng lẽ Đại sư phải nửa khắc mới mong tỉnh.
Vô Toàn đại sư vẫn trong tư thế ngồi kiết già :
- Nội lực của Cao thí chủ kỳ thực mới là tuyệt đại uyên thâm. May là lão nạp có sự chuẩn bị trước. Bằng không vị tất nửa khắc nữa kịp phục hồi.
Đình Phương nghi ngờ :
- Đại sư đã có sự chuẩn bị thế nào?
Vô Toàn đại sư cười gượng :
- Cao thí chủ ngờ lão nạp là Nam Cung Đạt nào đó hóa thân? Cũng không thể trách nếu Nam Cung Đạt đúng hạng người như nãy giờ Cao thí chủ bộc lộ. A..., có một nhân vật thâm độc và bất chấp thủ đoạn như vậy nếu y còn có thêm bản lãnh thượng thừa đúng những gì nhị vị vừa đàm luận, hóa ra đại họa cho võ lâm không thể xuất phát từ Cao thí chủ.
Khắc Phượng mỉa mai :
- Nếu Đình Phương thật có ý đó, tất cả chư vị đây còn toàn mạng sao?
Một vị Chưởng môn nửa tỉnh lại :
- Vô lượng thọ Phật! Cao thiếu hiệp có từ tâm và độ lượng, đó là điều không phải bàn. Nhưng bảo bọn bần đạo khó thể toàn mạng là sai. Vì rằng cũng như phương trượng thiếu Lâm phái, bần đạo cũng có sự chuẩn bị sẵn.
Dứt lời, Nhất Đàm đạo trưởng là người vừa phát thoại chợt mở phanh đạo bào cho Đình Phương và Khắc Phượng cùng xem.
Đình Phương cau mày nhìn những đoạn tre ngắn đã được Nhất Đàm đạo trưởng bó quanh thân.
- Đó là những vũ khí gì?
Khắc Phượng thì tái mặt :
- Hỏa dược? Y đạo trưởng nói: nếu Đình Phương là ma đầu, chỉ cần Đình Phương dùng bất kỳ thủ đoạn nào giết hại đạo trưởng thì hỏa dược khi phát nổ cũng sẽ giết luôn Đình Phương?
Nhất Đàm đạo trưởng gật đầu và đưa tay chỉ lão sư thái ngồi cạnh đó không xa :
- Cùng với bần đạo, Phật huynh Vô Toàn và Diệt Khổ lão ni luôn hợp nhau, ngồi hoặc đi theo hình chữ phẩm. hễ hỏa dược của người này phát nổ cũng kích động nổ luôn số hỏa dược của hai người còn lại.

Số hỏa dược này ắt sẽ bao trùm một phạm vi là mười trượng vuông. Khi đó, dù là bậc Đại La Kim tiên, một khi sinh ác tâm sát hại bọn bần đạo thì dù có chắp cánh cũng không thể thoát chết.
Đình Phương rúng động :
- Chư vị khổ tâm làm gì, đến sinh mạng cũng chẳng tiếc, một khi tại hạ chẳng hề là hạng ma đầu như chư vị ngộ nhận?
Lão sư thái Diệt Khổ khi đó cũng lai tỉnh :
- Ngươi đừng cười bọn ta vì chọn biện pháp tiêu cực này. Chẳng qua ngại Âm công của ngươi thôi. Còn như chân tài thực học để quyết một phen tử chiến, Nam mô a di đà Phật bọn lão ni Thất đại phái bảy người há sợ gì ai.
- Hừ, nói nhảm! Sở học của Thất đại phái đối với bản thân Nam Cung Đạt chỉ là trò trẻ con. rồi sẽ có một ngày bản nhân minh chứng cho mụ ni thối tha ngươi biết thế nào là công phu thượng thừa.
Đình Phương bật quát :
- Nam Cung Đạt?! Tàn Cước Cái!! Ta tin lão chắc lão chính là Tàn Cước Cái. Hãy hiện thân đi.
Vân Mộng Tiên Tử và những vị Chưởng môn nhân còn lại đều hồi phục kịp lúc, có lẽ nãy giờ họ đã nghe những gì cần nghe nên ngay khi âm thanh của nhân vật tự xưng là Nam Cung Đạt vang lên, họ đều động nộ và đồng loạt thi triển khinh công thượng thừa lao bổ đi truy tìm nhân vật nọ ẩn thân.
Đình Phương cả kinh gọi lại :
- Đừng lầm kế điệu hổ ly sơn. Hơn nữa, không phải nơi nào có tiếng phát thoại là nơi lão ẩn thân. Tại hạ từng mục kích lão có thể hoán vị chỗ phát thoại thoạt Đông thoạt Tây nhanh không thể tưởng. Chư vị miễn cưỡng truy tìm chỉ là tự nạp mạnh mà thôi. Hãy qua lại mau.
Họ sợ hãy quay lại, nhất là khi nghe Vân Mộng Tiên Tử bảo :
- Có thể nhanh hoán vị chỗ phát thoại ư? Không lẽ là công phu Hoán Âm Phản Vị Phong?
Vô Toàn phương trượng rùng mình :
- Công phu này thất truyền đã lâu, ngờ chỉ còn là truyền thuyết, không ngờ vẫn còn di lưu và có người luyện được, thiện tai, thiện tai, A di đà Phật!
Đình Phương nghi ngại :
- Công phu này lợi hại lắm sao? cứ xem phương trượng tỏ ra lo ngại như vậy, tại hạ đồ rằng ắt hẳn phải có nguyên do.
Nhất Đàm chợt hỏi :
- Khi nảy bần đạo trộm nghe thiếu hiệp bảo: Nam Cung Đạt ác ma đã vào được Cửu Khúc tuyệt địa?

Đình Phương hoang mang :
- Kỳ thực đó chính là Linh Âm Tuyệt địa hai trăm năm trước.
Nhất Đàm thở dài :
- Vậy thì đúng rồi. Linh Âm là do Lôi Âm nói chệch đi mà thành. Và Lôi Âm xuất xứ từ Tây Phương Thiên Trúc. Theo tương truyền thì từ Lôi Âm tự có sản sinh ra một loại công phu này nếu luyện đến mức tiểu thành thì người luyện chỉ cần đứng một chỗ là có thể chủ động phát âm thanh đi theo đôi ba hướng cùng lúc. Luyện theo bậc trung thì muốn phóng âm thanh theo hướng nào cũng được. Đó là nhờ làn âm thanh chạm vào gió phản chấn lại mà thành. Còn luyện đến bậc đại thành thì...
Thấy Nhất Đàm ngập ngừng, Đình Phương hoài nghi :
- Luyện đến bậc đó thì sao? Không lẽ có thể dùng để sát nhân hại mạng?
Lão sư thái Diệt Khổ cười thảm :
- Nam mô a di đà Phật, cũng gần như tiểu thí chủ vừa nói. Vì tuy công phu đó không chắc đó là Âm công nhưng lợi hại hơn Âm công bội phần: là người luyện có thể làm cho âm thanh của đối phương bỗng bị phản âm, quay ngược lại và vây khốn chính kẻ phát thoại. Hãy mường tượng, như thế này thì sẽ rõ lợi hại. Giả như tiểu thí chủ đứng một mình và tự lên tiếng, đột nhiên câu nói đó của thí chủ vang dội lại và từ nhiều hướng đập loạn vào tai tiểu thí chủ thì hậu quả sẽ thế nào?
Đình Phương chau mày ngẫm nghĩ :
- Đã biết là phản âm thì còn lo làm gì?
- Thoạt đầu thì có thể còn tự chủ để bỏ qua, không phải lo. Nhưng kéo dài lâu hơn thì sao?
Khắc Phượng rùng mình và nghe gai khắp người :
- Nếu cứ kéo dài ắt tiểu nữ sẽ phát điên, vì ngỡ bị ma ám.
- Rồi giả như âm thanh đó còn mang theo uy lực tương tự một loại Âm công thì sao?
Lần này Đình Phương rùng mình :
- Âm công do chính mình phát ra chợt quay lại và tác động chính mình? Còn từ nhiều hướng ập vào nữa chứ? Ôi chao, đó chẳng phải là thức công phu duy nhất có năng lực khắc chế các loại Âm công sao? Quả là lợi hại!!
Vô Toàn đại sư nghiêm trọng gật đầu :
- Mực độ lợi hại còn tăng lên nhiều hơn nếu khi đó có nhiều nhân vật đứng quanh tiểu thí chủ. Vì giả như tiểu thí chủ phát động Âm công, lúc bị phản hồi Âm công đó đâu chỉ gây hại cho một mình tiểu thí chủ.

Mà bất luận ai đứng gần tiểu thí chủ lúc đó đều bị chung số phận, vô tình giúp hung thủ sát nhân hại mạng cho dù hung nhân chẳng động tay động chân.
Càng nghe Đình Phương càng lo sợ. Hóa ra Nam Cung Đạt vì mộng bá chủ đã phí không biết bao nhiêu tâm cơ, giết hại không biết bao nhiêu sinh mạng để cuối cùng vẫn đạt ý nguyện là đắc thủ công phu Hoán Âm Phản Vị Phong cực kỳ lợi hại.
Và lúc này đây, hầu như lão không còn ngại thân phận bị bại lộ nữa. Và bằng chứng là lão vừa công nhiên thừa nhận tính danh, giúp Đình Phương dễ dàng minh bạch với Thất đại phái rằng có một nhân vật tên là Nam Cung Đạt thật. Lão có ý niệm đó chứng tỏ lão có đủ thời gian luyện công phu Hoán Âm Phản Vị Phong đến đại thành.
Đang khiếp sọ là thế, Đình Phương chợt kinh tâm khi phát hiện vừa có tiếng động khả nghi. Đình Phương lùi cạnh Khắc Phượng và quát lên :
- Ai?
Phải một thoáng sau Vô Toàn đại sư mới lên tiếng thừa nhận sự phát hiện của Đình Phương là điều có thật, không phải do hoang tưởng :
- Nhị hô hấp của nhân vật này rất trì trệ, không giống tình trạng phong bế hơi thở của người cố tình nấp kín để dò xét.
Nhất Đàm gật đầu :
- Do khoảng cách là khá gần nên có thể nghĩ kẻ này đã lầm cảnh thập tử nhất sinh, đến nỗi muốn nhích động hoặc muốn lên tiếng kêu cứu cũng không còn lực.
Vân Mộng Tiên Tử lập tức lao đi.
Thế nhưng, ý định của Tiên tử bất vì bất ngờ lão sư thái Diệt Khổ dịch người ngăn lại :
- Mong được lượng thứ. Vì trong những thời điểm như thế này, Tiên tử càng ít hành động càng tốt.
Vân Mộng Tiên Tử hậm hực, liếc nhìn Đình Phương :
- Kế ly gián của ngươi khá đấy. Đến Tuyết nhi còn bị những lời lẽ của ngươi làm cho dao động, huống hồ họ khó thể hiểu lão thân bằng Tuyết nhi, Hừ!
Đình Phương áy náy bất yên, định phân minh thì Khắc Phượng nhờ thuật khinh công quá linh diệu nên đã động thân lao về phía phát tiếng động khả nghi khi nãy Đến lúc này thì nàng bật kêu :
- Phương ca, là Tuyết muội!? Sao Tuyết muội ra nông nỗi này?
“Vút”
Đình Phương thần tốc lao đi. Và đúng như nhận định của Nhất Đàm và Vô Toàn, người đã gây tiếng động chính là Đoan Mộc Tuyết và

nàng bị nội thương đang lâm cảnh thập tử nhất sinh.
Đình Phương định chạm vào nàng thì nghe Vân Mộng Tiên Tử quát :
- Ngươi tránh ra. tuyết nhi nếu có mệnh hệ gì, một mạng ngươi chưa đủ bù lại mọi tổn thất do ngươi gây ra cho Tuyết nhi. Tránh!
Đến lượt Đình Phương quát khi thấy mụ Vân Mộng Tiên Tử có ý khom người mang Đoan Mộc Tuyết đi :
- Đừng động vào. Lúc này mà chạm vào là đẩy nàng vào tử cảnh. Phải chăng đó là ý của tiền bối? Tránh ra!
Cả hai sắp sửa đi đến chỗ động thủ, Đoan Mộc Tuyết chợt thều thào :
- Phương... ca...!
Nghe nàng kêu, Vân Mộng Tiên Tử đành nuốt hận nhường cho Đình Phương tiến lại gần.
Nhìn thấy Đình Phương, nàng cố cười nhưng bất thành :
- Đừng ngộ nhận nữa... về gia sư! Người là...
Đình Phương khẽ khàng xem xét mạch cho nàng :
- Tuyết muội hãy bình tâm. Ta vừa xem qua cho muội. Nội thương của muội, y thuật của ta thừa giúp muội khôi phục.
Cuối cùng Đoan Mộc Tuyết cũng cười thành một nụ cười :
- Lão cũng bảo thế. Lão bảo, về võ công và y thuật lão có thể phục Phương ca. Riêng về cơ trí, lão bảo Phương ca vì quá ngu muội nên không thể so với lão.
Đình Phương bắt đầu trút chân lực cho nàng :
- Muội định đề cập ai? Lão nào?
Nàng thở dài :
- Lão cũng đoán biết thế nào Phương cả cũng dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt, lấy nội lực bản thân giúp muội mau khôi phục. người có cơ trí như lão, muôi chỉ lập lại lời của lão thôi, lão bảo Phương ca đừng xuẩn động cứ mãi cùng lão đương đầu. Lão có hứa, lão sẽ cùng Phương ca chia đôi thiên hạ nếu Phương ca đừng tìm cách đối đầu lão.
Đình Phương giật mình :
- Là muồi đang đề cập Nam Cung Đạt, chủ nhân lão Thiên tam thúc của muội?
Nàng đưa mắt nhìn sư phụ :
- Lão có bảo đồ nhi bẩm báo sư phụ một điều... Lão nói dụng võ cũng như dụng binh, mà binh bất yếm trá. Lão lấy làm tiếc vì kế hư hư thực thực của lão làm hệ lụy đến sư phụ. Kỳ thực, lão có thừa nhận sư phụ là hạng người mà lão chịu không thể mua chuộc. không như Trường đại bá, Thiên tam thúc và Thu tứ thúc từ lâu lắm rồi đã

là người của lão. Ý lão là sau này nếu có cơ hội lão sẽ có lễ để bồi tội với sư phụ.
Vân Mộng Tiên Tử cau tít đôi mày :
- Lão bảo không thể mua chuộc ta? Lão đã gặp sư phụ rồi ư? Khi nào?
Nàng đang tươi tỉnh dần :
- Quả nhiên lão đoán không sai, là thế nào sư phụ cũng hỏi câu này. Lão bảo chỉ nhắc thế này là sư phụ nhớ lão ngay: Thẩm Phi Quỳnh.
Tiên tử chấn động :
- Cốt nhục của ta?! Không lẽ là y? Y còn nói gì nữa không? Có nói gì về Thẩm Phi Quỳnh nữa chăng?
Đình Phương chợt chột dạ, và liếc nhìn Tiên tử vừa lắng nghe Đoan Mộc Tuyết đáp :
- Lão có nhắc qua tình cảnh lúc này của Thẩm Phi Quỳnh, bảo là lão đã thu nạp nàng làm Tứ nương của lão.
Tiên tử hoàn toàn biến sắc, giậm chân thình thịch và thét vang :
- Súc sinh! Y là hạng cầm thú! Phi Quỳnh là tiểu điệt của y, hết muội muội của ta bị y dùng lời đường mật mê hoặc lại đến lượt cốt nhục duy nhất của ta cũng bị y thu nạp vào hàng thê thiếp. Cao xanh ơi cao xanh! Lão thân có tội tình gì để sau hai mươi năm dài lâm cảnh mẫu tử chia ly giờ lại được tin này như tiếng sét đánh ngang mày!
Chợt Đình Phương đột ngột bật quát :
- Xin tiền bối đừng quá thương tâm. đừng quá bi lụy, vô tình lầm kế khích nộ của ác nhân. Bằng không vãn bối mà xúc nộ, e Tuyết muội sinh mệnh khó bảo toàn. Đừng gây kinh động, cản ngại việc chữa trị vãn bối đang tiến hành. Hãy bình tâm lại nào.
Bỗng dưng bị quát, Vân Mông Tiên tử định phát tác thì bất ngờ nghe Đoan Mộc Tuyết ụa một tiếng, tiếp đó thổ huyết đầy miệng.
Tiên tử thất kinh, dừng ngay cơn phẫn nộ, cuống quýt hỏi Đình Phương :
- Là người đang trút lực, sao lại vô tâm để xãy ra tình trạng nghịch hành khí huyết?
Đình Phương đã kịp trấn áp một đợt khí huyết cực trào dâng :
- Vì lão quá rõ vãn bối có biết Phi Quỳnh. Lão thật thâm độc, dùng kế này gọi là nhất tiễn xạ đến tam tứ điêu.
Tiên tử lo toan :
- Ngươi đã gặp Phi Quỳnh? Khi nào?
Đình Phương đã ổn định :
- Là một trong hai nữ nhân được vãn bối cứu mạng, hiện đang giúp vãn bối chấp chưởng Cửu Âm giáo. Người còn lại là Tam nương của

lão tên là Trương Ngọc Giao.
Tiên tử suýt soa :
- Có chuyện đó ư? Vậy mà ta và Tuyết nhi lại nghĩ đó là hồng nhan tri kỷ thư ba thư tư hay thứ mười mấy gì của ngươi. Nào ai ngờ đó là Phi Quỳnh đã được ngươi cứu mạng. Rõ là ta quá hồ đồ.
Đoan Mộc Tuyết cũng bình ổn :
- Đệ tử vì hồ đồ mà mấy lượt nghĩ quấy cho Phương ca. Mà này Phương ca có biết hiện tình lúc này của Phi Quỳnh tỷ ra sao không? Lão có nói...
Đột nhiên Đình Phương vươn tay điểm vào huyệt của nàng.
Khắc Phượng kinh tâm :
- Sao thế Phương ca?
Đình Phương lắc đầu bảo Khắc Phượng :
- Phiền muội mang Tuyết muội theo ta, việc chữa trị có để chậm lại một vài ngày cũng không sao. Vì giai đoạn quan yếu đã qua rồi.
Tiên tử nghi ngại :
- Tại sao ngươi dừng lại?
Đình Phương thở dài :
- Vì nếu tiếp tục chữa trị là tiếp tục nghe mọi lời được lão cố tình nhờ Tuyết muội truyền đạt. Mà đã nghe là chúng ta lầm kế của lão ma. Lão muốn một vài người trong chúng ta vì quá phẫn uất, ắt thế nào cũng có hành vi manh động. Vãn bối manh động thì tự hủy thân, di họa cho tuyết muội. Tiền bối manh động thì đi tìm lão và tự nạp mạng cho lão. Phải chăng lão là hạng người tiền bối câm phẫn nhất, muốn giết nhất?
Vân Mộng Tiên Tử cũng đã bình tâm, chỉ còn rít khe khẽ, không quát tháo nữa :
- Hai mươi mấy năm trước, muội muội ta vì mù quáng nên bị y, vốn là kẻ vô lại mà ta không thèm biết đến tên, dùng lời đường mật mê hoặc. Sau thời gian ngăn mấy cũng không xong, chính ta tìm y và dọa sẽ giết y nếu y còn tiếp tực lung lạc muôi muội ta. Và kết quả muội muội ta đã bỏ trốn cùng với y, mang theo cả Phi Quỳnh là cốt nhục duy nhất của ta. Về sau, càng tìm càng biệt dạng, ta đành nung nấu mối hận trong lòng, càng trở nên giống với chữ Hận mà ta đã lỡ mang từ lâu.
Đã tạm nguôi ngoai, đột nhiên Tiên tử nhớ đến câu cuối Đoan Mộc Tuyết đã hỏi nhưng giữa chừng đã bị Đình Phương điểm huyệt cắt ngang.
- Hiện tình của Phi Quỳnh là thế nào?
Đình Phương quả quyết đáp :

- Phi Quỳnh tỷ đã cùng Ngọc Giao tỷ quay về Cửu Âm giáo an toàn. Nhân đây, vãn bối cung thỉnh tất cả đến bổn giáo một chuyến. Trước là cho tiền bối mẫu tử trùng phùng. Sau là cùng bàn kế vạch mặt và diệt trừ ác ma. Chỉ ở đó vãn bối mới yên tâm giúp Tuyết muội khôi phục hoàn. Thế nào?
Sau một thoáng ngẫm nghĩ tất cả cùng tán thành. Bọn họ mười một người vội kiêm trình đi về Cửu Âm giáo.

Cửu Âm Giáo

Hồi 28
Mưu sâu kế độc ác ma lộ

- Cao thiếu hiệp?!
Tiếng kêu tuy đột ngột nhưng Đình Phương vẫn bình thản ứng tiếng hỏi ngược lại :
- Là Thiết Phiến Thủ nhân huynh đó ư? Lần này gặp lại nhân huynh, hy vọng nhân huynh không còn là người đưa tin như lần trước.
Thiết Phiến Thủ thư sinh xuất hiện với vẻ mặt ngượng ngùng :
- Rất tiếc. Có lẽ số phận mỗ mãi mãi là người đưa tin. Thật không phải với thiếu hiệp.
Khắc Phượng tiến đến ngăn gã :
- Lần trước vì giúp các hạ hóa giải chất độc tiểu nữ mới cố tình nhờ các hạ đưa tin. Không lẽ lần này các hạ lại gặp điều nan giải?
Thiết Phiến Thủ thư sinh thở dài chán ngán :
- Cô nương thật thấu suốt. Và nếu không có cao thiếu hiệp giúp đỡ e sinh mạng mỗ khó bảo toàn.
Đình Phương cau mày :
- Là nhân vật nào nhờ các hạ đưa tin? Hy vọng là tin không mấy nghiêm trọng, do tại hạ không còn ai là bằng hữu, đến độ là phải cần đi ứng cứu gấp.
Lần này Thiết Phiến Thủ thư sinh mới chịu toét miệng cười :
- Cao thiếu hiệp yên tâm. Vì đây là tin tốt lành xin mời Cao thiếu hiệp quá mục.
Thấy Thiết Phiến Thủ đưa ra một mãnh hoa tiên đã được gấp nhỏ, Vân Mộng Tiên Tử vì thật sự quan tâm đến Đình Phương nên vội lên tiếng đề tỉnh :
- Minh thương dễ tránh ám tiễn nan phòng, Cao Đình Phương ngươi

nên cẩn trọng, không biết chừng mảnh hoa tiên có tẩm độc.
Đình Phương lễ mạo đáp lời :
- Tiền bối bất tất lo ngại. Vì vãn bối vốn dĩ có tấm thân vạn độc bất xâm.
Và Đình Phương thản nhiên tiếp nhân mảnh hoa tiên.
Những nhân vật Chưởng môn các phái thì càng lúc càng ngưỡng mộ Đình Phương, nhất là khi nghe bảo Đình Phương vô ngại với bất kỳ loại độc nào. Tuy vậy, họ đều sửng sốt khi nghe Đình Phương vừa thoạt nhìn vào mảnh hoa tiên đã bật kêu :
- Có chuyện này thật sao?
Thiết Phiến Thủ thư sinh gật đầu :
- Ở phía trước ngay bên ngoài một ngôi miếu hoang, nếu cần Cao thiếu hiệp sẽ nhìn thấy thi thể của họ.
Đình Phương trầm hẳn sắc mặt, nghiêm giọng hỏi Thiết Phiến thủ :
- Có cần nhìn hay không, tại hạ sẽ tùy nghi xem xét lại. Còn điều nan giải của nhân huynh là gì?
Y cười khổ :
- Mỗ bị lão chế trụ huyệt đạo. Nghe bảo, nếu không được người có nội lực uyên thâm giúp giải khai, sinh mạng mỗ e khó kéo dài đến ngày mai.
Đình Phương cau mặt :
- Là cầm chế gì đây? Có thể lợi hại như nhân huynh vừa nói thật sao? Hãy cho tại hạ xem nào.
Y đưa tay cho Đình Phương xem qua mạch tượng :
- Lão có bảo đây là thủ pháp độc môn, tác động đến Túc Khuyết Âm Can Kinh. Nếu được giải khai sẽ tránh cảnh bị đứt tung các kinh mạch mà chết.
Đình Phương thu tay về, thở dài nhìn mọi người :
- Lại là thủ đoạn lão muốn làm tại hạ tiêu hao chân lực. nhưng vì đã hứa, tại hạ không thể không tiến hành. Phiền chư vị cẩn trọng, tránh trường hợp lão ma nhân cơ hội này bất ngờ ra tay.
Nhất Đàm vội tiến lên :
- Kế của ác ma kể như bất thành nếu Cao thiếu hiệp ưng thuận để bần đạo thay thiếu hiệp thực hiện lời hứa.
Đình Phương cảm kích :
- Nhưng thủ pháp này tuyệt đối không dễ hóa giải nếu đạo trưởng...
Vô Toàn đại sư ngắt lời Đình Phương :
- Tiểu thí chủ lo đạo huynh Nhất Đàm thiếu kiến thức y thuật? Vậy là lầm rồi, vì so với Quái Y, nếu Nhất Đàm đạo huynh không cao minh hơn thì cũng không thể bảo là kém hơn.

Lão ni Diệt Khổ phụ họa :
- Ác ma vốn là mối họa đối với toàn thể võ lâm, phàm điều gì bọn bần ni có thể gánh vác, mong tiểu thí chủ ngoài việc đừng ngăn cản còn cần nên tạo cơ hội nhiều hơn. Đừng quên câu "Dưới một cái ổ bị lật úp thì không còn một quả trứng nào còn nguyên vẹn".
Đình Phương đành nhân nhượng :
- Không phải tại hạ tham lập công, mà kỳ thực, do đây là việc cần phải tinh thông y lý. Nếu chư vị đã nói thế, đành phải phiền đến đạo trưởng Chưởng môn vậy.
Và Đình Phương lùi lại, nhường chỗ cho Nhất Đàm đạo trưởng tiến đến thay chỗ Đình Phương.
Nhưng khi Nhất Đàm sắp sửa giúp Thiết Phiến Thủ thư sinh hóa giải cấm chế, trong một sát na mơ hồ Đình Phương chợt phát hiện có một tia nhìn kỳ lạ bỗng bất chợt lóe lên từ đôi mục quang của Thiết Phiến Thủ.
Cùng lúc này, một nhận định mơ hồ cũng vụt lóe lên trong tâm trí Đình Phương. Khiến Đình Phương thoạt lùi lại bỗng bước nhanh trở lại nguyên vị.
Và Đình Phương bật quát, ngay khi Thiết Phiên Thủ đang mơ hồ chớp động tả thủ :
- Lão dám!!!
Hữu thủ của Đình Phương liền chớp động tung ngay một kình mãnh liệt vào người thiết Phiến thủ.
Chỉ đến khi đó, Thiết Phiến thủ mới bật cười, lộ rõ là người có nội lực cực kỳ uyên thâm :
- Giỏi cho tiểu tử! Ta để lộ sơ hở nào khiến ngươi kịp thời phát hiện? Thôi thì đành hẹn lần sau vậy. Ha... Ha...
Và tả thủ của y chớp động thật. Nhưng thay vì tiến hành một chủ định nào đó đã sẵn có, do phải đối kháng lại chưởng kình được Đình Phương ập đến, y cùng Đình Phương chạm chiêu.
"Ầm"
Chấn kình thật to, dư kình làm Đình Phương lảo đảo sắp khụy, nhân đó Thiết Phiến thủ tung mình chạy mất.
Vân Mộng Tiên Tử đến bây giờ mới hiểu và quát ầm lên :
- Là ngươi đó sao? Nam Cung Đạt?! Có đởm lược thì đứng lại nào!
Đình Phương sợ mọi người đuổi theo nên vội kêu :
- Đừng đuổi theo. Đừng lầm kế liên hoàn của lão. Ụa!
Thấy Đình Phương thổ một bụm huyết, Khắc Phượng kinh tâm chạy đến :
- Phương ca sao rồi?

Mọi người vây quanh, ai cũng lo lắng cho Đình Phương.
Thấy vậy Đình Phương gượng cười :
- Tại hạ ổn rồi. Cũng may là tại hạ sớm phát hiện, khiến âm mưu lão bất thành, giúp tất cả chúng ta một phen thoát chết.
Nhất Hàm ngơ ngác :
- Giờ đã rõ Thiết Phiến thủ chỉ là do Nam Cung Đạt dùng dị dung thuật cao minh cải dạng. Nhưng sao bảo tất cả vừa một phen thoát chết. Thiết nghĩ nếu âm mưu đó được tiến hành thì chỉ có một mình bần đạo bị uổng mạng mà thôi đâu thể nhiều hơn?
Đình Phương cười khổ :
- Hỏa dược! Đạo trưởng quên chuyện đã bó sẵn hỏa dược quanh người rồi sao?
Nghe Đình Phương nhắc, mọi người đều rùng mình ớn lạnh. Cứ nghĩ đến chuyện ác ma cố tình định quật kình vào Nhất Đàm, làm hỏa dược phát nổ, gây họa cho tất cả mọi người, ai ai cũng khiếp hãi vì âm mưu quá thâm độc của ác ma.
Lão sư thái Diệt Khổ phẫn nộ :
- Giả làm Thiết Phiến Thủ, vờ bị thủ pháp độc môn cầm chế, ác ma dường như đã đoán trước nếu không do Cao Đình Phương chữa trị thì chỉ là Nhất Đàm mà thôi. Và tất cả chúng ta đều bị ác ma lừa cho một mẻ, xem như một lũ trẻ lên ba, thật tức chết đi được.
Đình Phương xua tay, vô tình đưa cho mọi người nhìn thấy mảnh hoa tiên vẫn còn cầm trên tay :
- Chúng ta không chết là may rồi. Thiết nghĩ từ nay về sao chúng ta cần cẩn trọng nhiều hơn.
Khắc Phượng chỉ vào mảnh hoa tiên :
- Còn trong đó, lúc nảy Phương ca có bảo xảy ra chuyện, là chuyện gì? Liên quan đến thi thể nào?
Đình Phương biến sắc nhưng không thể giấu được nữa, đành thở dài :
- Muội muội của Vân Mộng tiền bối từ lâu vẫn được ác ma xem là chính thất. Nhưng do lệnh muội không khéo xử sự, đã cùng Phích Lịch Lôi Quân lập mưu, phá hoại danh tiết của một nữ nhân nguyên là hồng nhan tri kỷ thật sự của ác ma. Nay sự việc đã vỡ vở, ác ma vì biết rõ sự thật, có bảo là đã sát hại cả hai! Và thi thể của bọn họ hiện đang...
Vân Mộng Tiên Tử vùng tháo chạy :
- Muội tử?! Súc sinh nhẫn tâm sát hại muội tử sao? A... a..
Định Phương vội dùng khinh công thượng thừa ngăn Tiên tử lại :
- Tiền bối đừng vội. Không chừng đây là kế ác ma như bao lần chúng

ta đã bị lừa Nhưng nói gì thì nói, mọi người cũng cùng Vân Mộng Tiên Tử tìm đến ngôi miếu hoang như lúc nảy ác ma đã cố tình chỉ điểm.
Khi đến gần, vì cửa miếu đã mở toang nên ai ai cũng nhìn thấy quả nhiên có hai thi thể nằm cạnh nhau, một nam một nữ.
Vân Mộng Tiên Tử bật gào :
- Muội tử?! A... súc sinh thật nhẫn tâm, thật tuyệt tình đã giết thảm muội tử đến thế sao?
Do sợ bên trong miếu có ám tàng mưu ma chước quỷ, mọi người đành phóng hỏa, thiêu hủy tất cả.
Nhìn ngọn lửa cháy hừng hực, Đình Phương cau mày :
- Phích Lịch Lôi Quân ngỡ đã táng mạng trong Tuyệt địa, không ngờ vẫn thoát. Lão có ý gì khi thay vì tìm nơi ẩn nấp lại to gan xuất hiện để cuối cùng chịu chung số phận với chính thất của ác ma?
Mọi người cùng nghe nhưng không đáp được nghi vấn này. Bất quá họ chỉ nghĩ có lẽ đây là kết quả của mối tình vụng trộm đã xảy ra giữa Phích Lịch Lôi Quân và muội muội của Vân Mộng Tiên Tử. Họ nghĩ lúc ác ma hạ thủ mới cố tình đặt hai thi thể nọ nằm cạnh nhau.
Chợt từ một chỗ khuất lấp cạnh đó có âm thanh thều thào vang ra :
- Ta biết... chỉ có ta biết ý định của Phích Lịch Lôi Quân là thế nào...? Đình Phương... ngươi có thể lượng thứ... lượng thứ cho ta?
Mọi người càng giật mình :
- Ai như Tàn Cước Cái tiền bối?
Đình Phương đương nhiên cũng nhận rõ đó là thanh âm của lão cái Tàn Cước nhưng Đình Phương chỉ cười lạt :
- Lão đừng vờ vĩnh nữa Nam Cung Đạt. Ta đã đoán biết từ lâu lão chính là Nam Cung Đạt hóa thân. Hãy xuất hiện đi. Một kích của lão lúc nãy bất quá chỉ làm Cao Đình Phương ta giảm đi một thành hỏa hầu. Thiết nghĩ ta vẫn thừa bản lĩnh để lãnh giáo công phu Hoán Âm Phản Phong Vị của lão. Hãy xuất hiện đi.
Vân Mộng Tiên Tử thì hùng hổ xông vào nơi có tiếng phát thoại vang ra :
- Súc sinh mau ra đây nạp mạng. Dù không là đối thủ, lão thân cũng quyết liều chết với ngươi. Chui ra đi.
Vô Toàn đại sư ngăn lại :
- Một là đề phòng đây là công phu Hoán âm, vị tất ác ma ẩn thân ở đấy. Hai là thứ âm giọng nói này chừng như vô lực, thật khó tin ác ma có thể giả vờ cao minh đến mức độ này.
Đình Phương mai mỉa :
- Có thể tự bế kín một vài kinh mạch, giả làm người bị thủ pháp độc

môn khống chế, thì ác ma làm gì không thể giả giọng người đang bị nội thương nghiêm trọng?
Nhất Đàm hoang mang :
- Nhưng giả chỉ có mức độ, giả giống như thế này liệu chúng ta có đa nghi quá chăng?
Lão sư thái Diệt Khổ thở dài :
- Chim đã bị tên làm gì không sợ khi gặp cành cong? Theo ý bần ni, chi bằng chúng ta cùng hợp lực, từ tứ phía cùng một lúc xông vào?
Vẫn chưa một ai dám tiến vào thì từ chỗ khuất, tiếng thều thào lại vang lên, nghe chừng yếu hơn :
- Lão là lão, không phải y...A... chư vị sợ cũng phải. Nhưng lão chết thì xong phần lão, chỉ xin chư vị sau này đừng tin bất kỳ điều gì do... do Bang chủ... ban chủ bổn bang nói... ra.
Nhất Đàm bối rối :
- Theo giọng nói này, đây là kẻ chỉ còn cách cái chết trong gang tấc. Chư vị định sao?
Họ nhìn nhau, sau cùng nhìn và chờ Đình Phương quyết định.
Khắc Phượng cũng nhìn Đình Phương :
- Hay để muội vào xem thử? Kẻo chần chừ thêm nữa e chúng ta có hối cũng không kịp.
Đình Phương chưa kịp định đoạt thì từ chỗ khuất, lão Tàn Cước Cái vụt hộc lên :
- Tào Cần... Tào Cần có nói gì với ngươi chưa? Không lẽ ả chưa nói những nghi ngờ của ta về... về ngươi sao? Hự!
Đình Phương giật mình đánh thốt vì mãi đến lúc này mới hiểu tại sao lúc cuối đời Tào Cần lại bỗng dưng đề cập đến lão tàn Cước Cái.
Và Đình Phương lập tức lao vào chỗ lão nọ.
"Vút"
Một lúc sau, Đình Phương đi ra, trên tay là thân hình hoàn toàn mềm oặt của lão Tàn Cước Cái.
Đình Phương thẫn thờ nhìn mọi người :
- Vì bị ác ma liên tục dùng thủ đoạn đánh lừa, tại hạ đã quá chậm.
Khắc Phượng rúng động :
- Đã vô phương cứu vãn rồi sao?
Đình Phương vừa gật đầu thì Nhất Đàm xăm xăm tiến lại gần :
- Không còn một chút sinh cơ nào sao? Để bần đạo xem thử.
Vừa xem qua kinh mạch cho lão Tàn Cước Cái, Nhất Đàm liền nhìn Vô Toàn đại sư :
- Phương trượng như vẫn luyện Kim Cang Phục Ma công?
Vô Toàn đáp ứng và gật đầu.

Nhất Đàm lại nhìn lão sư thái Diệt Khổ :
- Âm Dương không thể bất túc, sư thái có thể vận dụng Quang Minh Phật Phổ công phu?
Lão sư thái liền tiến lại gần.
Nhất Đàm nhìn thêm một vài vị Chưởng môn nữa :
- Lão Tàn Cước Cái ngoài việc bị phế bỏ toàn bộ võ công, bị phá hủy trong năm trong tám kinh mạch. Bần đạo quyết nối lại và khai thông nếu có thêm ba trong số chư vị chịu trút lực, ít nhất mỗi người mười năm công phu tu vi. Mong chư vị cân nhắc.
Có ba người bước đến.
Bấy giờ Nhất Đàm mới nhìn qua Đình Phương :
- Trong y lý có thuật Kim Châm Đả huyệt, như thiếu hiệp chưa biết?
Đình Phương thở dài :
- Y học cũng như võ học, đều mênh mang sâu rộng như biển cả bao la. Y thuật cao minh như đạo trưởng, tại hạ thật sự bái phục. Mong được chỉ điểm.
Nhất Đàm gật đầu :
- Thiếu hiệp là bậc kỳ tài, lại độ lượng và từ tâm. Vì muốn truyền thụ cho thiếu hiệp thủ thuật này nên bần đạo không thể không nói trước. Đó là y thuật hoặc võ thuật chỉ nên dùng để cứu người, tuyệt đối không thể khinh suất lạm dụng để hại người. Phiền thiếu hiệp đặt lão xuống và chú tâm cho.
Đình Phương thấu triệt từng lời do Nhất Đàm vừa mượn chuyện để nhắc nhở cảnh tỉnh.
Và sau đó, khi thấu hiểu thế nào là thuật Kim châm Đả Huyệt đ Nhất Đàm đạo trưởng vừa thực hành vừa giảng giải. Đình Phương càng thêm hiểu vì sao đạo trưởng có lời nhắc này.
Vì qua thuật này, nếu y thuật của Đình Phương tăng lên một tầng thì về công phu, Đình Phương mới hiểu nguyên nhân vì sao đã mấy lần cố tâm nhưng không thể đạt đến bậc đại thành của công phu Cửu Quỷ Diêm La.
Hóa ra vì vì Đình Phương thiếu hiểu biết về nguyên lý võ học, thiếu sự chỉ điểm của minh sư, cái gì cũng tự học, tự mò mẫn luyện nên căn cơ tuy có nhưng lại khiếm khuyết.
Không như lúc này vì đã được bổ khuyết kịp thời, với sự hỗ trợ của y đạo và võ đạo. Đình Phương phát hiện chuyện luyện Cửu Quỷ Diêm la đủ chín tầng là điều nằm trong tầm tay.
Tàn Cước Cái cuối cùng cũng tỉnh lại. lão nhìn mọi người :
- Đa tạ...
Vô Toàn đại sư chạm khẽ vào lão :

- Lão thí chủ chớ khách sáo và cũng để phí thời gian nữa. Chuyện đã xảy ra thế nào?
Tàn Cước Cái thở dài, đưa mắt nhìn Đình Phương :
- Lúc ta và Tào Cần vì hận ngươi tái lập Cửu Âm giáo nên bàn mưu tiêu diệt ngươi. Nhưng sau đó, thấy ngươi và Cửu Âm giáo hoàn toàn không có động tịnh gì, cũng không có mưu đồ gì gây bất lợi cho võ lâm, ta và Tào Cần lại nghĩ khác, đương nhiên thiên về ý tốt cho ngươi. Sau đó, ta tương kế tựu kế, vừa là do ý ngươi vừa kiểm lải những gì Tào Cần đã kể, xem có phải chuyện xảy ra trong Tuyệt địa là thật hay không. Nhờ đó ta phát hiện hai sự kiện. Thứ nhất là ngươi thật sự không có ác ý cùng võ lâm đối đầu. Lúc ở trên đỉnh tháp ta định cho ngươi biết điều này nhưng không kịp.
Đình Phương gật đầu :
- Là vãn bối lo cho Tào Cần và Khắc Phượng, vạn bất đắc dĩ phải làm thế. Vậy còn sự kiện thứ hai?
Lão nhăn mặt :
- Ta đã phát hiện một nhân vật đúng như Tào Cần bảo. nhưng vì thân thủ y quá thượng thừa, ta vô phương bám theo nên đành nhìn y bắt Phi Quỳnh và Ngọc Giao đưa đi.
Vân Mộng Tiên Tử tái mặt vì sợ :
- Sao bảo chúng đã quay về Cửu Âm giáo an toàn?
Biết hỏi mình, Đình Phương đáp :
- Vãn bối có chủ trương khi cố tình đáp như thế. Xin hãy để Tàn Cước lão tiền bối kể tiếp, sau sẽ minh bạch.
Lão Tàn Cước cái gật gù :
- Đối phó với y cần dụng tâm cơ. Xem ra chỉ có ngươi xứng là đối thủ. Phần ta vì nghi ngờ y là một trong những nhân vật chính phái nên ta tìm đủ mọi cách dò xét. Cuối cùng ta phát hiện...
Nhất Đàm đạo trưởng bảo :
- y là Bang chủ của quý bang thật sao?
Lão cái nghiến răng :
- Bấy lâu nay lão cứ nghĩ Cái bang có phúc phận, được một Bang chủ lúc nào cũng chuyên tâm khổ luyện võ công. Thì ra y luôn viện cớ bế quan luyện công để lừa toàn bộ toàn thể bổn bang từ trên chí dưới. Lão phát hiện tình cờ thấy Phích Lịch Lôi quân cứ luôn lẩn quẩn quanh chỗ Bang chủ luyện công. Dò xét một lúc, lão bám theo Phích Lịch lôi Quân dẫn vào một bí đạo. Trong đó có một phụ nhân chờ sẵn. Sau khi lẻn nghe họ bàn chuyện lão mới vỡ lẽ. Phụ nhân chính là thê tử của Nam Cung Đạt, kẻ đã hóa thân làm Bang chủ bổn bang với tính danh ai cũng biết là Giả Bất Như. Vì bị y lừa và phát

hiện sinh mạng họ đã như chỉ mành treo chuông, cả hai mới bàn kế phá hủy công phu y đang luyện.
Đình Phương chỉ quan tâm mỗi chuyện này, nên hỏi xen vào :
- Họ phá hủy được chưa? Phá hủy như thế nào?
Lão Cái gượng cười :
- Phụ nhân nọ vì lâu nay luôn tử bảo vệ bằng cách giả ngẩn giả ngơ. Nhân đó phụ nhân đã lừa dịp y sơ tâm, đoạt lấy bí kíp và cho vào mồm nhai nát. Y phát hiện tuy có muộn nhưng vẫn đoạt lại vài phần. Vì thế, y nổi hung tánh, hạ sát cả hai và đành thất vọng vì không còn cách nào luyện công phu Hoán Âm Phản Vị Phong đến đại thành. Ta thấy vậy, ngỡ là cơ hội tốt vạch mặt y đã xuất đầu lộ diện. Kết quả, hừ, thân thủ như ta vẫn không đỡ nổi ba chiêu của y.
Mọi người nghe thế chấn động.
Nhưng rồi, họ rõ vì sao ác ma không còn muốn giấu kín thân phận nữa, trước kia lão định thế vì nghĩ chẳng còn ai biết tung tích, lão sẽ đường hoàng xuất hiện với tư cách một Bang chủ, sẽ ngang nhiên đảm nhận ngôi Minh chủ sau khi bộc lộ thần công, giúp giang hồ tiêu trừ đại họa. Nhưng mưu sư tại nhân thành sự tại thiên, âm mưu lão bất thành, lão quyết định bộc lộ toàn bộ thân phận lẫn hung tánh. Suýt nữa lão đã tiêu diệt chúng ta qua nhiều thủ đoan âm độc khó lường. Và giờ đây, khi lão đã là công địch võ lâm, tại hạ tin chắc lão sắp có một đại âm mưu chúng ta không thể ngờ đến.
Khắc Phượng lo ngại :
- Nhưng âm mưu gì rồi cũng vậy, lão đã không thể luyện công phu kia đến đại thành, lão đâu có thể đương nổi nếu tất cả quần hùng đồng loạt vây công?
Đình Phương cười nhẹ :
- Vì biết rõ điều này ta nghĩ lão có thể giăng một mẻ lưới, chỉ một phen cất tay là thâu tóm toàn bộ quần hùng, chính là mười hai người chúng ta đây. Và nếu lão có ý đó, hà hà..., là lão tự chuốc họa.
Mọi người hoài nghi :
- Là thế nào?
Đình Phương cười bí ẩn, nhìn Vân Mộng Tiên Tử :
- Có phải tiền bối đang lo cho lệnh ái Phi Quỳnh?
Hỏi nhưng không chờ Vân Mộng Tiên Tử đáp, Đình Phương lại quay nhìn tàn Cước Cái :
- Tiền bối bào có thấy lão ma đưa Ngọc Giao - Phi Quỳnh đi?
Cũng tương tự như lúc mới rồi, Đình Phương không chờ lão Cái Tàn Cước đáp, chợt nhìn mọi người hỏi :
- Liệu lão ma có biết tất cả chúng ta đang tiến về Tổng đàn Cửu Âm

giáo?
Cuối cùng, không chờ ai đáp, Đình Phương đứng lên :
- Nghĩa là lão đang chờ chúng ta ở đó, lão giương sãn cạm bẫy, chờ chúng ta tự chui vào. Được, lão muốn thế nào sẽ được thế ấy, chúng ta cứ đi. Và người chui vào bẫy chính là lão chứ không phải chúng.
Do Đình Phương đi nên mọi người đành đi theo. Chứ kỳ thực họ đâu thể hiểu hoặc đoán Đình Phương đang có chủ ý gì?
Nhờ có Vân Mộng Tiên Tử luôn ở sát bên chăm sóc nên Đoan Mộc Tuyết dần dần hồi phục, chí ít cũng được bảy tám phần.
Riêng lão Tàn Cước Cái thì vĩnh viễn đã là phế nhân nhưng lão vẫn quyết theo chân. Vì tâm nguyện duy nhất lúc này của lão là muốn rửa mọi ô uế cho Cái bang, đã và đang bị ác ma Nam Cung Đạt - Giả Bất Như với tư cách Bang chủ cái bang gây ra suốt thời gian qua.
Đoàn người tới lúc này càng tiến dần đến Tổng đàn Cửu Âm giáo.
Họ chỉ bớt lo khi nghe Nhất Đàm đạo trưởng có một lúc đột ngột hỏi Đình Phương :
- Dường như thuật Kim Châm Đả Huyệt mấy ngày qua đã giúp ích rất nhiều cho thiếu hiệp? Vì bần đạo và Vô Toàn phát hiện lúc này thần quang của thiếu hiệp không còn hiển lộ, không còn phát tiết ra ngoài nữa?

Cửu Âm Giáo

Hồi 29 (Kết)
Cửu Quỷ Diêm La diệt ác ma

Nhìn dáng người cao to đang từ xa chay đến, Đình Phương vội ra hiệu :
- Hắc Ngưu huynh?! Sao lại biết bổn Giáo chủ hồi sơn? Còn mọi người đâu cả rồi, cớ sao không thấy xuất hiện đón mừng như Hắc Ngưu huynh đây?
Nhân vật cao to đúng là gã Hắc Ngưu trong Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ Cửu Âm giáo. Gã đến gần vẫn lấm lét nhìn đoàn người theo chân Đình Phương :
- Đã có tin bất ổn, nghe nói Giáo chủ đã bị Thất đại phái lưu giữ sinh mạng nhưng dường như không phải thế này?
Đình Phương cười nhẹ, mặt vẫn nghiêm :
- Có nhiều điều không thể cứ thoạt nghe là tin. Không như thế này là

là Hắc Ngưu huynh muốn nói người bị lưu giữ sinh mạng đâu thể ung dung tự đi đứng như bổn Giáo chủ lúc này phải không?
Gã gật :
- Còn có tin bảo Giáo chủ do thất trận nên thuận tình đưa Thất đại phái đến tiêu diệt...
Đình Phương ngắt lời gã :
- Liệu Hắc Ngưu huynh còn lời bổn Giáo chủ từng nói là bổn giáo sẽ mãi mãi tồn tại nếu đừng có bất kỳ hành động nào đi ngược lại đạo lý võ lâm?
Gã lại gật :
- Nhưng nghe bảo Giáo chủ định giao nộp bổn giáo cho Thất đại phái liệu lý. Như vậy...
Đình Phương thở dai :
- Bổn giáo Cửu Âm xuất phát từ Linh Âm giáo, dường như bổn Giáo chủ có cho toàn thể chư huynh đệ am hiệu điều này? Nhưng hai chữ Linh Âm lại bắt nguồn từ hai chữ Lôi Âm, dường như ngay cả Hắc Ngưu huynh cũng chưa biết?
Gã lắc đầu :
- Điều này thì chưa. Nhưng sao?
Đình Phương mỉm cười :
- Điểm then chối là Lôi Âm xuất phát từ Lôi Âm tự, nghĩa là từ Đạo Giáo Phật môn Hắc Ngưu huynh nghĩ sao?
Gã nhìn mọi người một lượt nữa :
- Vậy lần này Giáo chủ hồi sơn là để...
Đình Phương bảo :
- Là công nhiên khai tỏ với quần hùng rằng Cửu Âm giáo mãi mãi là Cửu Âm giáo và bổn giáo cùng quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc chi trì cục diện võ lâm, giữ gìn đạo nghĩa, giương cao lá cờ thế thiên hành đạo, diệt ác trừ ma, bảo vệ chính nghĩa. Hắc Ngưu huynh tin chăng?
Không chỉ một mình Hắc Ngưu tin, mà tất cả những nhân vật Chưởng môn các phái đều tán dương, gật gù khen phải, ngưỡng mộ và cảm phục từng lời lẽ do Đình Phương vừa phát ra, mang đầy tính khí của bậc Nhân Tâm Hiệp Cốt.
Vì tin nên Hắc Ngưu lần này hỏi thẳng mọi người :
- Chư vị đến không phải để tiêu diệt bổn giáo Cửu Âm?
Vô Toàn đại sư chợt lùi lại, thản nhiên trước mọi người thi lễ với Đình Phương :
- Không những không tiêu diệt mà ngay lúc này Giáo chủ có điều sai khiến lão nạ và toàn thể Thiếu Lâm phái đều sẵn sàng chờ lệnh Giáo

chủ. A di đà Phật.
Tương tư, những nhân vật còn lại cũng lúi xa, tạo một khoảng cách rõ rệt giữa họ và người mà họ kính ngưỡng là Đình Phương.
Không muốn nghe thêm những lời tán tụng mà có lẽ họ chỉ nói như Vô Toàn đại sư vừa nói, Đình Phương nhanh hơn họ một bước, thi lễ với họ và mỉm cười vời gã Hắc Ngưu :
- Thiếu Lâm phái luôn xưng Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm. Lời của Vô Toàn phương trượng vừa nói, có lẽ không còn gì để Hắc Ngưu huynh nghi ngờ?
Gã ngượng ngùng :
- Thuộc hạ biết thế nào được khi mọi thông tin đó đều do tân tả Hữu hộ pháp lúc quay về đã loan báo toàn thể huynh đệ. Hóa ra hai mụ đó có ác ý.
Đình Phương nheo mắt nhìn gã :
- Là Hắc Ngưu huynh muốn ám chỉ Ngọc Giao, Phi Quỳnh? Ho quay về khi nào? Có ai đồng hành cùng họ chăng?
Gã tỏ ra ra rất giận :
- Họ làm rất thật khi đưa về một lão có dáng vẻ tiên phong đạo cốt, ngũ quan lẫm liệt, oai nghi đạo mạo, bảo là sẽ giúp bổn giáo đối phó phản đồ và Thất đại phái.
Đình Phương vụt lóe lên tia mắt đắc ý :
- Họ gọi bổn Giáo chủ là phản đồ?
Gã vừa gật đầu thì nghe Đình Phương hạ thấp giọng hỏi khẽ :
- Vậy là họ đã biết tin bổn giáo hồi sơn? Họ đợi bổn Giáo chủ ở đâu?
Gã gãi đầu :
- sau khi nghe Giáo chủ giảng giải và nói rõ chủ ý, thuộc hạ mới cảm thấy kỳ lạ. ba người bọn họ không hiểu sao lại tỏ ra thân mật lạ, còn lấy Thủy Trúc đình làm nơi thiết tiệc, bảo là chờ Giáo chủ ở đấy.
Đình Phương nhẹ thở phào và bảo :
- Họ có thân mật cũng phải. vì nguyên ủy họ vốn là phu thê. Mà này nếu họ thật sự có ác ý như vậy, bịa chuyện và vu khống bổn Giáo chủ, liệu hắc Ngưu huynh có thuận tình giúp bổn Giáo chủ khu xử họ?
Vân Mộng Tiên Tử thất kinh :
- Cao giáo chủ định làm thế thật sao?
Đình Phương vờ không nghe, cứ giải thích tiếp cho Hắc Ngưu hiểu :
- Lão tiên phong đạo cốt nọ chính là nhân vật lần trước đã lẻn vào Cửu Khúc tuyệt địa của bổn Giáo. Nếu không có Hắc Ngưu huynh và Cửu Khúc Tinh hộ sứ hiệp lực, bổn Giáo chủ e khó bề đối phó và khu xử lão. Thế nào?

Hắc Ngưu khẳng khái gật đầu :
- Ngay lần đầu gặp Giáo chủ, khí phách và đỏm lược của Giáo chủ luôn được Cửu Khúc Tinh ngưỡng phục và mến mộ. Giáo chủ cứ hạ lệnh, nhất nhất sẽ được chúng thuộc hạ tuân theo.
Đình Phương cười :
- Công phu Thoái đầu Nhất ngưu đả Trụ Thiên của Hắc Ngưu huynh độ này đã như thế nào?
Gã cảm kích :
- Nhờ được Giáo chủ điểm hóa, thuộc hạ đã thu nhiều thành tựu ngoài sức tưởng tượng.
Đình Phương bảo :
- Tốt lắm. Vậy thì phiền Hắc Ngưu huynh làm thế này... thế này...
Sau một hồi chỉ điểm và minh thị rõ ràng, Đình Phương bảo :
- Chỉ cần Cửu Khúc Tinh ra tay là đủ. Phiền Hắc Ngưu huynh theo đó truyền đạt đến chư huynh đệ còn lại. Độ một khắc nữa, lúc bổn Giáo chủ tiến vào Thủy Trúc đình, chờ nghe hiệu lệnh, chư vị đồng loạt cho.
Gã cúi đầu lãnh lệnh và quay đi.
Chờ gã đi khuất, thở phào nhẹ nhỏm với mọi người :
- Tại hạ xin giải thích. Là Ngọc Giao - Phi Quỳnh và tại hạ vẫn lường trước là sẽ xảy ra tình huống như thế này nên có ước định. Nếu bất kỳ ai bị lão ma uy hiếp và bắt đưa về đây thì điều đầu tiên cần làm là phải nghĩ cách để đưa mật khẩu ám ngữ hầu báo tin cho người còn lại biết chuyện bản thân bị uy hiếp. Mật khẩu và ám ngữ đó chính là hai chữ phản đồ.
Vân Mộng Tiên Tử là người lo lắng nhất nên nôn nóng hỏi :
- Chỉ đưa mật khẩu ám khẩu thì có ích gì nếu sau đó, như nãy giờ lão thân đã nghe, Cao giáo chủ như có ý định phá hủy Thủy Trúc đình, tiêu diệt tất cả?
Đình Phương phì cười :
- Đó chính là cao kiến và diệu kế của lệnh ái Phi Quỳnh. Và may thay lệnh ái và Ngọc Giao cuối cùng đã lừa được lão ma, xui lão ma dùng Thủy Trúc đình làm nơi hen gặp vãn bối.
Đoan Mộc Tuyết chợt hiểu :
- Vậy là ở Thủy Trúc đình, Phương ca và nhị vị tỷ tỷ đó đã sắp xếp sẵn cơ quan?
Đình Phương gật đầu :
- Chủ yếu là phải dụ cho bằng được lão ma chịu đến Thủy Trúc đình. Và theo ước định đã có sẵn, một lúc nữa đây chính Đình Phương này cũng buộc phải đi tới Thủy Trúc đình, một nơi có tứ bề là nước,

lại cách xa bờ, sẽ tiện cho tại hạ phát động cơ quan nhưng không đủ lực kháng cự Âm công. Lúc nghĩ ra kế này Phi Quỳnh bảo: có vào tử lộ mới tìm thấy sinh lộ. Nghĩa là cả ba người bọn tại hại phải cùng hiện diện tại đó với lão ác ma. Chỉ có như thế mới khiến lão ma không sinh nghi và tự chuốc họa mà không hay biết.
Khắc Phượng mới vỡ lẽ :
- Vì thế, dù biết Ngọc Giao, Phi Quỳnh lâm nguy vì bị lão ma bắt giữ, Phương ca vẫn bình tâm, tin rằng họ sẽ nhất định sẽ theo kế này, tìm đủ mọi cách để dẫn dụ lão ma đến đây?
Đình Phương cười lạt :
- Tuy có mạo hiệm nhưng đối phó với hạng người tâm cơ như lão càng mạo hiểm càng dễ thu được kết quả. Lão đã lừa nhiều người, nay có bị lừa lại âu cũng là lẽ công bằng. Riêng phần chư vị, xin thủ sẵn hỏa dược. Để nếu cần phóng hỏa ném vào lão, đừng bao giờ cho lão đến gần bờ hoặc thoát lên trên.
Đoan Mộc Tuyết hăm hở :
- Phương ca định tái diễn thủy chiến như độ nào? Muội cũng muốn tham dự.
Đình Phương quả quyết khước từ :
- Lão có công phu Hoán Âm Phản Vị Phong, không riêng gì Tuyết muội, bất luận là ai cũng không được tiến gần lão, ít nhất là hai mươi trượng trở lên. Cứ như thế đi. Nếu xãy tình huống tại hạ thất thủ, khi đó, hừ, chư vị cứ mặc tình xông vào, tại hạ quyết không ngăn cản. Đi!
Vì biết đã đến lúc thật sự nghiêm trọng nên không một ai muốn bàn cãi gì thêm. Bởi muốn đối phó với một ác ma đầy tâm cơ thủ đoạn thì ngoại trừ một phương sách thích hợp cần phải có thêm những hành động nhất quán.
Phương sách thích hợp thì đã có, nhất là phương sách đó được chính nhân vật trong cuộc đề ra sẵn và hiện đang tiến hành, có muốn tranh cãi cũng quá muộn. Do vậy, để mọi hành động được nhất quán thì cứ Đình Phương định thế nào thực hiện thế ấy, sau sẽ tùy cơ ứng biến.
Mọi người dù không muốn tỏ ra khẩn trương vẫn cảm thấy bồn chồn khi được Đình Phương đưa càng lúc càng đến gần Thủy Trúc đình. Đó là một hồ nước rộng, ở giữa có một ngôi thủy tạ. Gọi là Thủy Trúc đình vì quanh hồ bị vây kin toàn là trúc xanh, chỉ chừa một lối đi duy nhất dẫn thẳng đến một thạch kiều trên mặt lắt gỗ tấm, biến ngôi Thủy tạ thành một khu biệt lập.
Hắc Ngưu như đã chờ sẵn ngay đầu này của Thạch Kiều. Vừa thấy

Đình Phương xuất hiện, gã cất giọng gọi vang mặt hồ :
- Giáo chủ đến!
Theo như định sẵn, quần hùng đứng lại và từ từ tản ra, không vội vàng cũng không che giấu thực lực.
Từ Thủy Trúc đình, thanh âm của Phi Quỳnh vang ra đáp lại :
- Giáo chủ hồi sơn lại mang đến nhiều thượng khách nên chẳng cung thỉnh tất cả ra Thủy Trúc đình?
Đình Phương gật nhẹ đầu, chỉ nói cho một mình Vân Mộng Tiên Tử nghe :
- Đó là lệnh ái. Và ba chữ Thủy Trúc đình vừa được lệnh ái cố tình đề cập chính là lời nhắc nhở bảo vãn bối cứ y cách hành động.
Vân Mộng Tiên Tử đến lúc này mới chịu lui đi theo mọi người :
- Lão thân tin và hoàn toàn phó thác vào ngươi, hảo tiểu sinh khả úy.
Đình Phương gật đầu và lớn tiếng quát vào trong Thủy Trúc đình :
- Bổn Giáo chủ được tin Ngọc Giao - Phi Quỳnh nhị tỷ có đưa về bổn giáo một nhân vật. Nếu người quang minh lỗi lạc, sao không bảo nhân vật đó lên tiếng xưng danh?
Lập tức có tràng cười ngạo nghễ đá lại từ phía Thủy Trúc đình :
- Chúng ta đã bao phen tao ngộ, công lực của Cao Đình Phương giáo chủ thừa biết bản nhân đến đây có ý gì. Nếu thật sư vì Cửu Âm giáo, muốn Cửu Âm giáo độc chiếm thiên hạ, Cao giáo chủ chỉ cần đáp ứng một tiếng Thất đại phái sẽ được dưới chân Giáo chủ ngay. Bằng ngược lại, ha... ha...
Đình Phương đi lên Thạch Kiều, thoát đưa mắt nhìn gã Hắc Ngưu - gã gật đầu thật nhẹ làm ám hiệu - và Đình Phương ung dung hỏi vọng vào Thủy Trúc đình :
- Ngược lại thì sao?
Đáp :
- Như bằng ngược lại, nếu Cao Đình Phương ngươi cố tình giao Cửu Âm giáo vào tay Thất đại phái, bản nhân vì tình cố cựu với Tả Hữu nhị hộ pháp đâu thể ngoảng mặt làm ngơ, đành đảm đương cương vị Giáo chủ đánh chiếm võ lâm, xưng hùng thiên hạ, ha... ha...
Đình Phương đi hơn nữa chiều dài thạch kiều :
- Ngọc Giao tỷ có chủ ý như thế thật sao?
Ngọc Giao đáp :
- Chủ ý của Ngọc Giao điều tùy vào thái độ của Giáo chủ. Tiệc tẩy trần đã sẵn, Giáo chủ quay về đâu cần gì phải vội hãy cung thỉnh Giáo chủ tiến vào Thủy Trúc đình.
Ba chữ này lại được đề cập lúc này vì do Ngọc Giao nhắc đến nên Đình Phương càng thêm yên tâm. Bởi khác với Phi Quỳnh là người

vô ưu vô lo, Ngọc Giao luôn là người cẩn trọng.
Bước vào Thủy Trúc đình chạm mặt một lão nhân thực sự có dang cách tiên phong đạo cốt như Hắc Ngưu nói, Đình Phương phải dùng hết định lực mới dám tin đó là nhân vật từng gây nhiều thảm sát, đang mộng độc bá võ lâm và tâm cơ thủ đoạn khó lường, hoàn toàn khác với dáng vẻ bên ngoài đầy nhân hâu và bao dung.
Đình Phương cười khẩy :
- Dám đến tận nơi này, dường như lão nghĩ có thể dùng sinh mạng của Ngọc Giao - Phi Quỳnh uy hiếp được Cao Đình Phương này ư? Họ là thê thiếp của lão, nếu lão có ý nghĩ đó thì quả là lầm lẫn.
Giữa Thủy Trúc đình có một thạch bàn vừa vặn đủ bốn thạch đôn để ngồi cho bốn nhân vật tình cờ có mặt. Chỉ vào ngôi chủ vị còn trống, lão tiên phong đạo cốt nọ ung dung cười :
- Ngươi hơn ta về đức độ, lại kém ta về tâm cơ. Vậy thì đừng bảo với ta là ngươi dám không quan tâm đến sinh mạng của Phi Quỳnh - Ngọc Giao. Nào, ngồi xuống đi. Ta sẽ không khách khí nếu bây giờ nói ngay rằng ta đang cần cùng ngươi thương lượng việc chia đôi thiên hạ.
Đình Phương cũng tỏ lộ khí khái bất phàm, tiến lại chỗ chủ vị :
- Lão tự nhận là kém, thể cũng hay, Vì ta cứ nghĩ lúc này đây ta không bao giờ còn được ngồi ở ngai chủ vị nữa. Nào lão cần cầu xin ta điều gì?
Lão tái mặt, lập tức chuyển ngay qua chủ vị :
- Ta kém ngươi? Không bao giờ! Và ngươi là ngươi đang cầu xin ta chứ không phải ngược lại.
Bị lão chiêm mất chủ vị, Đình Phương vừa cười vừa ngồi vào chỗ của lão lúc nãy :
- Nam Cung Đạt ơi Nam Cung Đạt. Lão có khi nào nghĩ rồi sẽ có lúc đến lượt lão bị người lừa bao giờ chưa? Ta thừa biết người như lão đâu thể chịu nổi lời nói khích. Và lão sẽ ngạc nhiên nhiều. Đánh, ha... ha...
Đó là hiệu lệnh và Đình Phương cùng Ngọc Giao - Phi Quỳnh vẫn ngồi. Bất quá bọn họ ba người vì đã hẹn nhau nên cùng co chân hất tung thạch bàn.
“Bung”
Cơ quan phát động, Thủy Trúc đình chìm xuống, phần Ngọc Giao - Phi Quỳnh thì chợt có hai cuộn dây xuất hiện, quấn quanh thân họ và kéo họ đi vừa nhanh vừa xa.
Khi đó, Đình Phương không cần chờ chạm nước đã bật tùng một kình sấm sét quật vào lão Nam Cung :

- Lão tự tìm chết! Đỡ!
“Ào”
Đó là hiệu lệnh thứ hai và ở đầu này thạch kiều, Hắc Ngưu và Tám nhân vật hợp thành Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ liền thi nhau phá hủy thạch kiều, cách ly hoàn toàn Thủy Trúc đình và bốn bề xung quanh. Hắc Ngưu nhờ công phu Thoái Đầu Ngưu Đả Trụ Thiên nên cứ dùng đầu phá vỡ từng đoạn cầu được ghép bằng những khối đá.
“Ầm! Ầm!”
Nhìn Thủy Trúc đình chìm, Thạch kiều bị phá hủy, Ngọc Giao và Phi Quỳnh nhờ cơ quan sắp sẵn nên được hai đoạn dây kéo tuốt lên bờ, lão ác ma gầm thét phẫn nộ :
- Hóa ra lũ cuồng cẩu các ngươi cũng đã liệu trước sẽ có ngày ta đến đây? Phi Quỳnh là ngươi cho tiểu tử biết ta không tinh thông thủy tính? Ngọc Giao, chính là ngươi dùng nhưng am hiểu về cơ quan do ta chỉ điểm để mưu hại ta? Bọn ngươi dám phản bội ta?! Bọn ngươi phải chết! A... a... a...
Vừa gầm thét vừa tung kình tới tấp, nếu không quật vào Đình Phương thì cũng quật loạn vào nước. và điều này nhờ phản kinh xuất hiện, vô tình lão vẫn giữ thân hình nổi trên mặt nước, chưa chìm ngay như thoạt đầu Đình Phương nghĩ.
Toan lao đến cùng lão ma thủy chiến, những tiếng quát thét của lão ma chợt vang dội và xộc thẳng vào tai Đình Phương, làm Đình Phương nhất thời chấn động.
Chợt hiểu lão đang thế cùng, cố tình xuất phát công phu Hoán Âm Phản Vị Phong cho dù chưa có hội luyện đến đại thành. Đình Phương vội vàng vận lực bế kín tâm mạch và lia mắt nhìn quanh. Ngọc Giao - Phi Quỳnh đã đến được bờ, mọi người chưa có ai mạo hiểm xông vào phạm vi có thể gây nguy hiểm. Đình Phương vừa điểm lượt qua tình hình liền an tâm, cũng há miệng bật gào thành một chuỗi âm thanh vang dội :
- U... ú... ú...
Lão vẫn kêu la :
- A... A...
Đình Phương do nghĩ lão chưa luyện công phu Hoán Âm đến đại thành nên vừa xuất phát Âm công đã vận dụng ngay toàn bộ nội nguyên chân lực dồn vào Âm công Chiêu Hồn khúc, phát thánh chuỗi âm thanh có uy lực cực kỳ mãnh liệt.
Uy lực đó thật đáng khiếp sợ, nhất là cho những ai đang đứng xa xa nhìn vào và mục kích.
Mặt hồ nổi sóng, thoạt đầu là nhưng gợn nhỏ, sau lớn dần hóa thành

từng đợt triều dâng. Và người chịu tác đồng nhiều nhất là lão ma. Lão đang bị dập vùi trông thật thảm não.
Nhưng lão không ngừng gào la, không chịu ngừng quật kình loạn xạ. Có lẽ đó là hản ứng tất yếu của người vì không am hiểu thủy tính bỗng lâm cảnh này nên không thể không kêu hoảng loạn và vung loạn tứ chi.
Đình Phương đã toan liệu đúng công phu Hoán Âm của lão chỉ đạt một mức giới hạn rồi thôi. Không như Âm công của Đình Phương cứ càng lúc càng làm mặt nước nổi phong ba cuồng nộ.
Đang chờ đến lúc lão tự kết liễu cuộc đời vì bị chìm vào làn nước, Đình Phương bỗng thất kinh, giương mắt nhìn một quang cảnh ngở chỉ xảy ra trong tiên cảnh hoắc trong chuyện thần thoại hoang đường.
Đó là lão sau một lúc bị vùi dập, có một lần vô tình bị ngọn sóng nâng lên cao, nếu là người khác thì có lẽ phát hoảng và chuẩn bị chờ chết khi bị ngọn sóng vùi xuống tận đáy, thì lão lại đủ tâm cơ và bản lãnh để bất ngờ nương theo ngọn sóng lao vút lên cao.
Sao đó lão vừa cười vang vừa bình thản tìm những đầu ngọn sóng kế tiếp để đặt chân lên, mượn lực của sóng làm đà bật tung người lao ngược lên cao, dịch chuyển dần vào bờ. vừa thực hiện lão vừa cười đắc ý :
- Ha ha..., Ngự Thủy Phi Hành! Ta tình cờ luyện được thuật Ngự Thủy Phi Hành thượng thừa, ha... ha...
Đình Phương liền liền dừng ngay Âm công, phần thì kỳ vọng những đợt sóng thôi xuất hiện, phần thì quát thật to, gọi vọng vào bờ :
- Ném hỏa pháo, chớ cho lão tiến lên bờ.
Nhưng sóng nước nào phải như Âm công, đâu thể dừng là dừng được ngay.
Đợt sóng này tiếp nối theo đợt sóng sau xuất hiện tạo cơ hội cho lão ma dùng thuật Ngự Thủy Phi Hành thoát thủy cảnh.
Ở trên bờ, những nhân vật các phái chuẩn bị sẵn hỏa pháo, nhưng khi họ định ném ra thì bị lão ma dùng công phu Hoán Âm Phản Vị Phong làm cho nhất thời choáng váng. Và với một sát na thời gian ngắn ngũi đó lão ma dùng khinh công thượng thừa lao thẳng lên bờ.
Mọi hành vi định ngăn chặn lão đều đã muộn, quần hùng đành xông ùa đến, vận dụng toàn bộ sở học vây công lão.
Tiếng giao phong vang lên ầm ầm, càng làm cho Đình Phương thêm khẩn trương cố bơi nhanh vào bờ.
Nhưng bơi và dùng khinh công lướt đi trên sóng như lão ma quả là một trời cách biệt. Lão thì ta xung hữu đột giao chiến với quần hùng,

vậy mà Đình Phương vẫn còn lõm bõm bơi trên mặt nước.
Chợt có tiếng Ngọc Giao thét vang :
- Ta liều chết với lão! A... a...
Đình Phương rúng động và tự nhủ vậy là không còn cơ hội gặp lại ngọc Giao.
Tự giân thân và phẫn nộ khi lâm cảnh lực bất tòng tâm, Đình Phương bỗng thét vang :
- A... a...
Và trong lúc ngông cuồng Đình Phương chợt mượn sóng cố tình bật tung người lên cao.
“Vút”
Nhân đó Đình Phương cũng bất cần thực lực như thế nào, cứ nương mình theo gió và vùn vụt lao đi, vừa lao vừa thét vang :
- A... a...
Tiếng thét của Đình Phương làm Vân Mộng Tiên Tử tình cờ quay lại nhìn.
Đúng lúc này, ai ai cũng nghe tiếng gã Hắc Ngưu hô vang :
- Ngự Khí Phi Hành! Đây là thuật Ngự Khí Phi Hành!!
Bọn Cửu Khúc Tinh Hộ Sứ cũng phấn khích, hoan hô loạn xạ :
- Bản lãnh của Giáo chủ thật cao minh!
- Thuật này hơn hẳn thuật Ngự Thủy Phi Hành của ác ma!
- Ngự Khí Phi Hành cao minh hơn Ngự Thủy Phi Hành.
- Bản lãnh của Giáo chủ cao minh hơn!
Lão Nam Cung Đạt cũng nghe nên quay đầu nhìn.
Không bỏ lỡ cơ hội, Vô toàn và Nhất Đàm cùng quát :
- A di đà Phật! Đỡ!
- Vô lượng thọ Phật! Tiếp chiêu!
“Ào”
Lão quay lại kịp thời :
- Bọn chay tịnh các ngươi muốn chết ư? Đỡ.
“Ào”
Đình Phương cũng kịp lao đến và từ trên cao quật bổ xuống một kình :
- Lão ma, đỡ!
“Vù...”
Lão chựng người và bất ngờ đảo bộ.
“Vút”
Làm cho kình của Đình Phương và của Vô Toàn - Nhất Đàm chạm nhau.
“Bùng”!

Lão ma bật cười sặc sụa :
- Đã bảo tâm cơ ngươi là kém ta mà. Ha.. ha..
Nhưng Đình Phương đã nương theo sóng kình để thần tốc lão vào lão :
- Vị tất như lão nói. Đỡ!
“Vù”
Đình Phương vụt quay lại và phát chiêu quá nhanh, khiến lão ma không kịp tránh đành động nộ quật trả một kình :
- Vậy là ngươi phải chết! Xem chiêu!
“Ào”
Nhưng vào lúc tối hậu, Đình Phương chợt ngoặc người tránh chiêu, nhanh không thể tưởng.
“Vút”
Lão đành bất ngờ đành theo đà bước chúi mũi về phía trước.
- Là ai tâm cơ hơn ai, hả! Trúng!
“Ào...”
Lão cố quay lại nhưng đã muộn
“Ầm”
Một kích của Đình Phương làm lão lắc lư. Nhưng một lần nữa, dường như ở lão lúc nào cũng có sẵn thủ đoạn, lão nhân đà lắc lư chợt tạt người quật vào Vân Mộng Tiên Tử một kình xuất kỳ bất ý :
- Chết này!
Vân Mộng Tiên Tử do phát hiện muộn nên đành dốc lực quật kình ngăn đỡ :
- Súc sinh, ta thề phải giết ngươi. Đỡ!
“Ầm”
Đoan Mộc Tuyết bật gào khi thấy Vân Mộng Tiên Tử bị kích lùi thật xa :
- Sư phụ! A.. a..! Phi Quỳnh tỷ, mẫu thân của Phi Quỳnh tỷ e chết mất!! A... sư phụ!!
Phi Quỳnh rúng động vụt ngơ ngác :
- Mẫu thân của ta?!
Chợt lão ma xoay người vỗ kình vào Phi Quỳnh :
- Ngươi vẫn còn kịp theo chân mẫu thân ngươi đến Quỷ Môn quan. Đi đi!
“Ào”
Bất ngờ Đình Phương xuất hiện, chắn trước mặt Phi Quỳnh :
- Lão ma chớ ngông cuồng. Hãy xem Cửu Quỷ Diêm La công của ta!
“Ầm! Ầm!”
Lão ma chao đảo, thất kinh nhìn Đình Phương :

- Ngươi đã luyền thành cửu thành?!
Đình Phương lao đến :
- Nhờ lão mà ta luyện được Ngự Khí Phi Hành. Đó là lúc ta tự đả thông sinh ta huyền quan. Lão nạp mạng thôi.
“Ào...”
Lần đầu tiên lão ma biết thế nào là sợ, nhưng càng sợ lão càng buông lung dã tính. Lão lao thẳng vào Đình Phương :
- Ngươi chớ lừa ta! Niên kỷ như ngươi mà khai thông Nhâm Đốc nhị mạch sao? Đỡ!
Do lão cố tình nên khi hai bàn tay chạm nhau Đình Phương có cảm nhận một hấp lực đang kéo tay Đình Phương dính chắc vào tay lão.
“Bộp”
Đình Phương liền vận công kháng lại, cố rụt tay về.
Bỗng có tiếng Ngọc Giao kêu vang :
- Đừng thu kình về. Bằng cách này lão đã đả bại và khuất phục Nhị quân và Trường - Thiên - Thu. Nếu có thể hãy cùng lão đấu nội lực. Nhanh lên.
Ngọc Giao chưa chết là một điều bất ngờ, lời chỉ điểm dù hay nhưng quá muộn của Ngọc Giao là điểm bất ngờ tiếp theo cho Đình Phương.
Vì đã lỡ thu kình, chống lại hấp lực từ tay lão, nên Đình Phương đành trơ mắt nhìn lão vừa cười độc ác vừa chuyển hấp lực thành chấn kình, tạo một luồng nội khí cực mạnh xuyên qua huyệt đạo giữa lòng bàn tay, xộc thẳng vào bát đại kinh mạch của Đình Phương.
Tuy nhiên, lão đang đắc ý tưởng thắng thế chợt biến sắc kêu :
- Bát đại kinh mạch của ngươi sao cứ thông suốt vậy, không giống như mọi người.
Đình Phương kịp thời trấn định, cười vào mặt lão :
- Há lão không biết muốn luyện Cửu Quỷ Diêm La công phải tuần tự Bát đại kinh mạch sao? Chí đến tầng cuối cùng mới khai thông Nhâm Đốc nhị mạch. Sai lầm khiến lão phải chết, ha ha...
Và Đình Phương nhân đà lão hối hả thu kình, vội đưa nội khí bản thân xộc trở lại Bát đại kinh mạch lão.
Lão trợn to hai mắt, nỗi sợ hãi tột cùng xuất hiện ở lão.
“Bục”
Một tiếng động cực nhỏ bỗng từ đâu đó trong nội thể lão phát ra và Đình Phương đã nghe :
- Một đại mạch của lão đã bị chấn vỡ rồi đó. Mùi vị thế nào? Ha... ha...
Mặt lão vụt đỏ bừng, đang tìm cách ngăn cản nguồn lực mãnh liệt cứ

từ tay Đình Phương xông xồng xộc vào Bát đại kinh mạch của lão.
“Bục”
Tiếng động cực nhỏ thứ hai đã vang lên, làm Đình Phương cười lạnh :
- Hai! Cái này là cho Tiêu Kỷ Ngọc đại tỷ!
Lão tím mặt dần dần.
“Bục”
- Ba! Phụ thân ta chết, nguyên nhân sâu xa cũng là vì lão Thiên hành sự theo lão. Đấy là lão đền tội cho phụ thân ta.
Ở bên ngoài Khắc Phượng lao bừa vào :
- Ta cũng muốn đòi mạng cho dưỡng phụ và cho ngoại tổ ta. Đỡ!
“Ầm”
Lão bị một kích vào hậu tâm, thổ huyết lai láng khắp miệng.
Đoan Mộc Tuyết và Phi Quỳnh cùng một lúc xộc vào :
- Đền mạng cho sư phụ ta.
- Lão dám sát hại thân mẫu ta ư? Đỡ!
“Ầm! Ầm”
Lão khụy xuống và Đình Phương thu tay về, hồi bộ, nhường chỗ cho Ngọc Giao thất thểu tiến vào :
- Lão là loài dã thú không còn nhân tính! Ta phải giết lão.
“Bùng”
Nhìn lão Ác ma thảm tử, quần hùng thở phào nhẹ nhõm nhưng không ai dám hoan hô vì trân trọng một cao nhân vừa bị lão ma đoản mạng Vân Mộng Tiên Tử.
Lão Tàn Cước Cái thì kinh hoàng, lão thật sự cảm khái không thể không toét miệng cười.
May thay lão đã mất võ công nên cách lão cười không đủ để gây kinh động hương hồn Vân Mộng Tiên Tử vừa quá vãng Đình Phương cùng Ngọc Giao Khắc Phượng vì thông cảm nên chỉ dám tiến lại gần và lẳng lặng đứng nhìn Phi Quỳnh và Đoan Mộc Tuyết đang khóc vùi.
Phi Quỳnh vừa tìm lại mẫu thân thì mẫu thân đã ra người thiên cổ.
Còn Đoan Mộc Tuyết thì khóc như chưa bao giờ được khóc. Có lẽ nàng khóc vì cái chết của sư phụ thì ít, khóc thương sư phụ chưa một ngày hưởng lại tình mẫu tử mới là nguyên do để nàng khóc thật nhiều.
* * * * *
Thời gian sau, Đình Phương cùng hai vị phu nhân là Khắc Phượng và Đoan Mộc Tuyết quay lại Tổng đàn Cửu Âm giáo
Cũng như Cái bang và Thất đại phái, bọn họ đến để chúc mừng ngày Cửu Âm giáo khai lễ đổi danh xưng.

Và từ nay trở đi, do Cửu Âm giáo có đến hai Giáo chủ và đều là nữ nên toàn bộ giáo chúng đều tán thành đổi danh xưng là Song Phụng bang.
Đại bang chủ là Trương Ngọc Giao, Nhị bang chủ là Thẩm Phi Quỳnh. cả hai hân hoan đón chào quần hùng từ xa, đưa tất cả đến lễ đài, Chính là Thủy Trúc đình độ nào giờ đổi thành Song Phụng Thủy Các.
Giang hồ sóng yên gió lặng, Nhị bang Thất đại phái đều tuân thủ theo mọi nghiêm lệnh của tân Minh chủ Cao Đình Phương.
Vì thế, dù dáng đi của Cao minh chủ có hơi khập khễnh nhưng ai ai cũng biết Cao minh chủ có thân thủ tuyệt phám, khinh công có thể hơn chứ không kém đệ nhất phu nhân Khắc Phượng. huống chi, đệ nhị phu nhân lại còn là di mệnh truyền nhân của Đảo chủ Hỏa Xà đảo hai trăm năm trước. Nào ai dám bất tuân thượng lệnh của Minh chủ.
Một nhân vật tài đức vẹn tòa, từ tân hơn người và lễ độ hơn người, nhất là bản lãnh hơn người. Thiên hạ thái bình.

HẾT

Nguồn: vietkiem
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 01/05/2009 1:37:18 SA